

Giới thiệu Lãnh Vương Sủng Tặc Phi

Ai nói rằng thiện ác chính là bất phân, nếu như vậy hãy nghe ta giải thích đây:

Một kẻ là tội phạm của triều đình, là thần trọng khét tiếng trên giang hồ, một trong tứ đại công tử hào hoa - Tà "công tử"

Hắn là vị vương gia lập bao nhiêu chiến công hiển hách, quyền khuynh triều dã, là vị vương gia chiến thần lạnh lùng, một trong tứ đại công tử đứng đầu chính là Lãnh công tử.

Lần đầu tiên thất thủ, bị bắt ép.

Lần thứ hai thất thủ bị đè ép.

"Người... người là tên đoạn tỵ hay sao? Không thấy rõ bản "công tử" chính là nam nhân hay sao? Chuyện này quả thực là nhục nhã, ta nhất định phải ghi nhớ hận này"

Tên vương gia đoạn tỵ chết tiết, người chờ đấy.

Nhưng không ngờ cái cái tên vương gia chết tiết kia lại phát hiện ra rằng...

[Giới thiệu vắn tắt]:

"Mạch Trúc Vân, bản vương thích người!" Mỗ vương làm vẻ mặt nghiêm trọng, phán một câu.

Người nào đó cúi đầu, nhìn một thân nam trang trên người mình, vội vàng ho một tiếng:"Cái kia, thật ra, ta không phải là nam nhân!"

Hắn cắn răng giải thích:"Bản vương không thích nam nhân!"

Không thích nam nhân? Lẽ nào đòi chiều thích nữ nhân, chính lại mới được..."Ách? Thật ra ta cũng không phải là nữ nhân!"

Khóe miệng Mỗ vương cong lên:"Bản vương cũng không thích nữ nhân..."

[Óe...Cha này... *ba chấm đen mặt*]

Nàng thờ phào nhẹ nhõm,"Này, nam nhân không thích, nữ nhân cũng không ưa? Vậy thật ra ta cũng không phải cái dạng... ôi chào..."

Mỗ vương trong gió hỗn độn.....

[Bản vắn tắt phụ máu 1]:

Sắc mặt Mỗ hoàng âm u, tên điện hạ kiêu ngạo nhìn tên mỗ vương gia:"Đệ thật sự muốn kết hôn với nàng?"

"Chỉ cưới nàng!"

"Nhưng nàng từng là thích khách, từng ám sát trẫm?"

"Người còn sống!"

"..... Nhưng nàng từng thiêu trụi điện Dưỡng Tâm của trẫm?"

"Bản vương sẽ bồi thường!"

"..... Nhưng nàng từng hủy đi sự trong sạch của Phượng Ảnh công chúa?"

"Nàng là nữ nhân!"

"..... Nàng đại náo phủ Thừa Tướng, còn đánh Nhị tiểu thư?"

"Không đánh, cô ta sẽ không thoải mái!"

"..... Nhưng nàng thậm chí còn mắng cả hoàng hậu của trẫm?"

"Lần sau để nàng trực tiếp ra tay đi!"

"....."Vị hoàng thượng nghe xong khó thở, một ngụm máu tươi phun ra,sau đó ngất đi..

Mỗ vương tiếp tục thản nhiên nói:"Chỉ bảo người ban hôn thôi mà choáng váng thế sao?!"

"....."

[Bản văn tắt trời đánh]:

"Vương gia, vương phi nói người ngựa tay..." Tên thị vệ cúi đầu báo cáo..

Mồ vương đầu cũng không thèm ngẩng lên:"Bao hết kho bảo vật kia để vương phi chơi đùa!"

"... Thật ra, vương phi muốn tìm người đánh với nàng một trận, một chọi một..."

"Tìm tên nào đó đánh cho tàn phế, quăng cho vương phi!"

Vị vương phi từ từ bước vào tà ý cười, ngẩng đầu lên:"Vương gia, người mà bốn vương phi muốn đánh, là ngài!"

Mồ vương gia hiên ngang lăm liết, thờ dài một tiếng:"Ra tay đi!"

Mồ phi giương nanh múa vuốt mà lên, nửa khắc, phòng trong truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết.....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Ngồi không cũng bị người đâm?

Nam Ninh quốc thừa thiên năm năm

Kinh thành huyên náo..... Cổng thành, một đám người chen chúc ở một chỗ, nhìn tấm bảng lệnh truy nã vàng chói:

Ác tặc Mạch Trục Vân, lên vào phủ Phong vương, đánh cắp bảo vật ngọc lưu ly hoa sen ngũ sắc do hoàng thượng ngự ban, thường năm vạn lượng hoàng kim cho bất kỳ ai bắt được tên ác tặc này, nếu có chút quen biết, đến báo quan sẽ được trọng thưởng! Kẻ nào dám bao che, phạt nặng không tha!"

Bên cạnh bản lệnh truy nã còn để một dòng chữ đề là chân dung, nhưng bên dưới thì trống rỗng, bởi vì, thậm chí cả quan phủ còn không biết mặt mũi bộ dạng của hắn tròn ốm ra sao.

Mọi người vây quanh nhìn bản cáo thị, bắt đầu nghị luận, chỉ trỏ.

Nhưng mà, cách đó không xa, có một người đàn ông áo trắng với khuôn mặt tuyệt thế, hắn khẽ cười yếu ớt, nhìn tờ giấy vàng mực đen dán to đùng trên bảng cáo thị, rồi sau đó, thản nhiên xoay người đi, tay cầm mấy bao thuốc, tâm trạng vui vẻ đi ra ngoài thành.

Cách ngoài cổng thành không xa có một ngọn núi nhỏ, mặt cỏ xanh mướt bằng phẳng, trên cỏ còn điểm thêm vài đóa hoa dại trắng nho nhỏ, thư thái nhưng không đơn điệu.

Một người đàn ông mặc áo lam, lưng thẳng bắt chéo chân, nằm thoải mái trên mặt cỏ, trong miệng còn lơ đãng ngâm một cảnh cổ đại, đôi mắt khẽ nhắm lại, nhìn bộ dạng của hắn giống như là đang ngủ. Ánh chiều tà khẽ đậu lên khuôn mặt tinh xảo của hắn, không gian xung quanh trở nên yên tĩnh đẹp mắt.

Nhưng mà, không bao lâu, người này bỗng nhiên mở mắt ra, nghiêng mặt nhìn về phía đối diện, thấy rõ ràng có người tới, khóe miệng khẽ cong lên tươi cười, lại nằm thẳng ra, tiếp tục chợp mắt.

Người đàn ông cầm lấy bao thuốc kia, mặt mày như ngọc như họa, nụ cười mỏng nhẹ như cánh hoa anh đào, so với dung mạo của yêu nghiệt thì đại khái giống mấy phần, cả người khí chất đều vô cùng tao nhã, lập tức đi đến giữa bãi cỏ, ngồi xuống bên cạnh tên áo xanh, âm thanh có chút cao hứng lên tiếng:“Mạch Trục Vân, báo cho người một tin nóng hổi!”

“Gi?” Mạch Trục Vân hé mắt liếc hắn một cái, cười nói:“Vừa mới nghiên cứu ra thêm loại độc dược mới để hại người sao?”

Người đàn ông áo trắng cười yếu ớt lắc đầu, nói:“So với tin này thì tin mà ta sắp nói cho người nghe còn thú vị hơn nhiều!”

“Vậy sao? Nói nghe thử đi!”

“Giá trị của người lại tăng rồi!” Nói xong hắn còn bày thêm vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa vô cùng rõ ràng.

Nụ cười của Mạch Trục Vân hơi cứng lại, sau đó, vẫn tiếp tục cười nói:“Ồ, chuyện tốt! Bao nhiêu?”

“Năm vạn lượng hoàng kim!” Tên áo trắng không chút kiêng kỵ nói.

“VẬY À!” Mạch Trục Vân than dài một hơi, rồi sau đó, không chút phản ứng, nhắm mắt lơ đãng lên tiếng “Đừng nói với ta, ngươi cũng bị số đó quấy rối?”

Nam tử áo trắng cười nói:“Ồ! Có lẽ vậy, thêm năm vạn lượng nữa thì tốt hơn hết ngươi nên chuẩn bị tinh thần lo lắng đi!” Trên mặt hắn không một chút biến đổi.Mạch Trục Vân từ từ cười, nói:“ Khi đó không cần ngươi ra tay, ta thà tự thú còn hơn!”

Tên áo trắng cũng thu lại ý cười, đưa tay buông bao thuốc xuống, nói:“Có muốn ta giúp ngươi không? Bây giờ hình như có không ít người mơ ước có được ngươi trong tay!”

Mạch Trục Vân quay lại ngạc nhiên tròn mắt nhìn hắn, hỏi:“Không phải chứ, lòng dạ ngươi cũng có lúc tốt vậy sao?”

“Đương nhiên!” Tên áo trắng chân thành lên tiếng.

“Thôi đi, chuyện như vậy cũng không có gì là không tốt, dù sao ta cũng đã bị truy nã hơn một năm, không phải vẫn còn sống tốt mà nằm lăn ở đây sao?” Nhớ đến số tiền thưởng năm vạn hoàng kim kia, các người có giỏi thì bắt người trước đi!

Người đàn ông áo trắng bày ra bộ mặt vui sướng khi thấy người gặp họa nói:“Ồ, nhưng lần này lại không giống với những lần trước, năm vạn lượng hoàng kim, cũng đủ cho ngươi trở thành tám bia hoàn hảo mà mọi người nhắm vào chỉ trích. Hơn nữa, năm nay chính Phong vương sẽ tự mình ra tay bắt ngươi trở về quy án!”

Nửa câu đầu, Mạch Trục Vân vẫn là không thêm có phản ứng, nhưng nghe đến hai chữ “Phong vương” sau đó, khuôn mặt thản nhiên kia lập tức biến sắc, hỏi:“Là chiến thần Phong vương mới từ chiến trường trở về?”

Phong vương Sở Tùy Phong, chiến thần Nam Ninh khi còn trẻ đã có thể tông quân chinh chiến, mấy năm qua đều thắng trận trở về, chẳng qua hắn luôn đóng quân ở biên cảnh, mấy ngày trước đây mới có hứng thú trở về kinh thành, Mạch Trục Vân hầu như không biết nhiều tin tức về hắn.

Chỉ nghe nói hắn là một nhân tài tuổi trẻ tài cao, trị quân nghiêm cẩn, mưu lược thần tốc, võ công cao cường, không có đối thủ.

Nhìn thấy biểu hiện kinh ngạc của Mạch Trục Vân, tên áo trắng lại tiếp tục cười nói:“Thân phận hắn không chỉ đơn giản là 'Chiến thần', mà hắn còn là đại công tử Nam Ninh đứng đầu trong tứ đại công tử, ngoài ra hắn còn khiến cho mọi người phải nể phục, kiêng dè dưới cái tên 'Lãnh công tử'!”

“Thật sao?!” Mạch Trục Vân kéo dài âm cuối, bắt đầu nhắm mắt, khó khăn nuốt nhảnh cỏ trong miệng, khẽ nhăn mặt nuốt hết xuống miệng mùi thơm chua đắng của nó. Đột ngột mở mắt ra, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc “Cái gì? không phải là chỉ có Tam đại công tử thôi sao? Khi nào tên thứ tư lại lọt vào rồi?”

Dường như nằm đã đủ, Mạch Trục Vân ngồi bật dậy, tò mò hỏi tên áo trắng.

“Ta cũng vừa mới nghe nói: “Nhạn đến không tiếng động, mây vờn tựa vô ngân “Thần trộm Mạch Trục Vân, chuyên đi ăn trộm của giàu; Tướng mạo cũng không tệ, võ công cao cường; Không biết tài năng thế nào nhưng lại được dân chúng sắp xếp cho vào trong bảng danh sách các vị công tử nổi tiếng nhất kinh thành!”

Trên giang hồ đồn thể nào, hắn lạnh lạnh truyền đạt mọi ý lại cho Mạch Trục Vân nghe.

Lúc đầu, Mạch Trục Vân còn sững sốt, rồi sau đó nghe hắn mấy câu sau, trên mặt phát ra ý cười càng đậm, khóe miệng cong lên, cuối cùng là bật cười sang sảng:“Ha ha ha, không thể tưởng được Mạch Trục Vân ta còn có thể đứng ngang hàng với Tam đại công tử nổi tiếng khắp kinh thành! Chuyện tốt!”Thấy bộ dạng đắc ý vênh vao của Mạch Trục Vân, tên áo trắng kia nhìn không được trêu ghẹo nói:“Giang hồ đồn đại cũng không thể tin, thật ra ta cảm thấy, ngươi có thể dễ dàng được lọt vào danh sách những vị công tử nổi tiếng nhất kinh thành này vì tên của ngươi rất phù hợp! Này nhé, Tùy Phong Lộng Ảnh, Truy Nguyệt Trục Vân, đây mới là mục đích chính!”

“Hừ!” Mạch Trục Vân hừ lạnh một tiếng, đối với những lời trêu chọc của hắn không thêm để tâm liền ngoảnh mặt làm ngơ, trong lòng đột nhiên nhớ đến sự kiện không thể ngờ được kia, trên mặt liền không khỏi đắc ý nhanh nhau hỏi:“Nói mau nói mau, bản công tử được xưng là gì?”

Tên áo trắng bày ra bộ mặt bất đắc dĩ thờ dài, còn hỏi hắn tên xưng là gì? Trình độ tự kỷ của tên này đạt đến cấp độ không ai với tới nổi nữa rồi. Nhưng cũng bất đắc dĩ nói:“Tà!”

“Tà công tử? Được, bản công tử thích! Hắc hắc!” Mạch Trục Vân đột nhiên đứng lên, vẻ mặt sáng khoái, hôm nay cuối cùng cũng nghe được một tin tức tốt.”Đúng rồi, lần này nạn nhân bị trộm là ai? Mất thứ gì? Hắn giá trị của nó không nhỏ!” Trong mắt hiện lên một tia không đồng tình.

“Phù Phong vương, mất trộm bảo vật là phi thủy ngọc hoa sen, do đích thân hoàng thượng ban cho!”

Lại là Phong vương! Mạch Trục Vân hí hóp mắt lại, trong mắt ý cười càng phát ra rõ ràng, nhẹ nhàng phui đi nếp nhăn trên chiếc áo choàng, nhắc chân hướng về phía cổng thành mà đi.

Giới lắm, thì ra dám làm chuyện trộm cắp chết tiệt rồi đổ hết lên đầu bản công tử này!

Tên áo trắng cũng đứng dậy, hai người sóng vai mà đi, hắn hỏi:“Không phải còn chưa tới giờ sao?”

Mạch Trục Vân vẫn không ngừng bước chân, tà ý cười nói:“Ồ, đi trước thăm dò tình hình!”

Tên áo trắng lắc đầu nói:“Phong vương phủ so với mấy cái vương phủ con con khác thực sự không đơn giản đâu!”

Mạch Trục Vân khinh thường nói:“Cho dù có là hoàng cung đi chăng nữa cũng không ngăn bước chân của bản công tử!”

Chẳng lẽ, một cái vương phủ nhỏ nhỏ này so với hoàng cung uy nghiêm rộng lớn kia thù vạ còn canh phòng nghiêm ngặt hơn sao?

“Đừng có trách ta không nhắc nhở ngươi, nếu như bị Phong vương giết chết, ta sẽ coi như không quen biết ngươi, cho nên tuyệt đối đừng có hy vọng ta đến đó mà nhặt xác ngươi về!”

Mạch Trục Vân nhũm mày nghiêm túc nói:“ Ha, nếu ta bị Phong vương bắt được, ta sẽ nói cho hần biết, ta đang cất giấu ngọc lưu ly ở ngoài thành tại hiệu thuốc của Bạch Lộng Ảnh, sau đó hần sẽ phái người đến lục soát, đập nát hiệu thuốc của ngươi!”

Thế nhưng người đàn ông áo trắng này một chút cũng không nao lòng:“Tốt, nếu như Phong vương có thể bắt được ngươi, cho dù có tự tay hủy đi hiệu thuốc của mình, ta cũng cam lòng!”

Mạch Trục Vân sớm đã quen với cách ăn nói hào sảng của hần liền cười xấu xa nói:“Yên tâm, không cần ngươi ra tay, đợi đến khi an toàn trở về từ Phong vương phủ, nhất định ta sẽ tự tay phá hủy hết tất cả mớ thuốc nhảm nhí của ngươi!”

“Ồ, được! Có điều, nói trước cho ngươi biết, thiếu mất cánh tay hay ngón chân thậm chí là có trúng độc hay bị thương thì tuyệt đối không được tới tìm ta, ta nhất định sẽ không chữa cho ngươi đâu!”

Mạch Trục Vân xoay người đi xuống núi, đầu cũng không thèm quay lại, cất cao giọng nói:“Mạch Trục Vân tôi đã bao giờ cầu xin ngươi thứ gì chưa!”

P/s:

Tâm sự nhỏ to:

Là dự án mới của Ta [dùng dự án cho nó oách xà loách]...sau khi edit xong bộ Thần Y Sùng Phi Của Tà Vương, Ta sẽ nhảy qua bộ này edit ngay lập tức, bộ này Ta cũng dành thời gian khá nhiều để tìm kiếm thông tin xem thử đã có ai edit chưa...và kết quả..diendanlequydon đã có người edit bộ này....nhưng Ta thật sự rất thích tính cách nhân vật của hai vị chính này nên Ta nguyên ý đào lại... chị em nhớ bơi vào đây thưởng thức nhá...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Vừa ăn cướp vừa la làng

Lúc đi ngang qua cửa thành, Mạch Trục Vân đột nhiên dừng lại, nhìn thoáng qua tờ cáo thị, thấy vị trí bức họa vẫn còn để trống, khóe miệng liền cong lên ý cười: Năm vạn lượng hoàng kim? Ngay cả hình dáng khuôn mặt ra sao cũng không biết, vậy mà các người dám vùng tiền thưởng lớn thế này sao?

Một thân gầy gò mỏng manh đứng nở nụ cười. Nàng lẩn lộn khắp kinh thành cũng đã hơn một năm, ngoài Bạch Lộng Ảnh cùng Nam Truy Nguyệt, thì hầu như không có ai biết đến khuôn mặt thật của nàng – thân phận Thần trộm Mạch Trục Vân....

Tà công tử sao? Quả là một danh tự hay, rất tốt!

Nàng đắc ý cười thoải mái tiến vào thành.

Trên con đường dài thẳng tắp, người người đi lại nườm nượp, hàng hóa, chợ búa buôn bán tấp nập. Đây lẽ ra là thời cơ tốt nhất để ra tay, nhưng Mạch Trục Vân dường như không có tinh thần cho lắm, quét mắt vài lần quan sát món đồ vật đeo bên hông những người xung quanh, vài túi hà bao cổ ọi là cổ, thêu thùa cũng rất công phu tinh tế,nhưng nhìn lại không được đẹp mắt.

Duy nhất chỉ có việc khiến nàng hứng thú, chính là việc nghe những vị khách trên đường bàn luận, tìm cách phải làm như thế nào để giăng bẫy bắt lấy vị Thần trộm không rõ mặt mũi, cũng đúng thôi, số tiền thưởng lớn thế kia ai nhìn thấy mà chả đổ mắt lên.

“Chắc chắc, hay là chúng ta cùng nhau liên minh lại thiết kế một cái bẫy hoàn hảo, hay là ngươi đi, ngươi hãy rêu rao rằng ngươi đang sở hữu một món bảo vật vô cùng quý báu, sau đó bọn ta sẽ thiết lập trận địa mai phục, chờ Mạch Trục Vân chui đầu vào lưới, rồi tiền thưởng đương nhiên là chia đều. Mọi người nghĩ sao?” Một tên cầm lấy một con dao lớn, hùng hổ mở miệng như hiệp khách giang hồ.

Bên cạnh hần còn có thêm bốn tên ăn mặc giống nhau, bọn họ vừa đi vừa thảo luận.

Mạch Trục Vân khóe miệng cong lên, lặng lẽ đi theo sát bọn họ, ghé tai nghe tiếp cuộc đối thoại.

Một tên gầy gò khác trả lời:“Ta thấy cách này không ổn lắm, ta nghe nói, Mạch Trục Vân võ công cao cường, trên giang hồ không có ai là đối thủ của hắn, có lẽ chúng ta sẽ không bắt được hắn!”

Mạch Trục Vân bày ra bộ mặt hưng phấn, nhiều chuyện chen đầu vào, thần bí cười nói:“Nói cho các người biết, các người không cần phải phiền toái nghĩ cách dụ hắn ra như vậy đâu, ta biết hắn đang ở đâu, hơn nữa, hắn còn đang bị thương rất nặng, chừng này các người thừa sức bắt được hắn.....”

Một tay che môi, cố ý cao giọng mục đích để cho đám người xung quanh nghe được chuyện này càng nhiều càng tốt. Mà quả thực đám người trước mắt vừa nghe được tin này lập tức túm tùm xúm lại.

“Những lời này là thật sao? Tiểu huynh đệ làm thế nào biết được? Nếu như tiểu huynh đệ đây đến lấy đến tiền thưởng, vậy hãy chia cho chúng ta mỗi người một ít đi!” Bọn họ cũng cũng bắt đầu phụ họa theo đề thấp âm thanh nói.

Mạch Trục Vân làm bộ khó xử:“Haizz, ta cũng chỉ vô tình phát hiện ra hắn thôi, vốn định thông báo cho mọi người đến đó nhưng lại sợ hắn bỏ chạy.”Tên nam tử gầy gò kia lên tiếng:“Tiểu huynh đệ, ta thấy một người chúng ta không thể nào khống chế được hắn. Chỉ bằng chúng ta cùng nhau hợp sức? Chỉ cần người cho bọn ta biết hắn đang ẩn náu ở đâu, chúng ta chắc chắn sẽ không bạc đãi người!”

“Ta thấy ý kiến của vị huynh đài này không tồi, nói rất đúng, vậy được rồi, ta sẽ nói cho các người biết, cách cổng thành phía bắc nằm dặm trong căn phòng thảo dược chính là nơi mà hắn đang ẩn náu.....” Còn bày ra vẻ suy nghĩ nửa ngày, Mạch Trục Vân chậm rãi nói ra.

“Được, đa tạ tiểu huynh đệ đã báo tin, chúng ta đi!” Những người đó cầm lấy binh khí liền rời đi.”Khoan đã, năm dặm ngoài thành .phía Bắc..... A?” Nghĩ ra cái gì, những người đó trên mặt đột nhiên liền biến sắc:“Phù Nhục Nhiên? Nếu ta nhớ không lầm chỗ này chính là phủ của Ngao công tử?”

Ngao công tử, tức là thân y Bạch Lộng Ảnh, trên giang hồ không ai không biết, y thuật vô song, trên thế gian này không loại bệnh gì mà hắn không chữa khỏi được, cứu hơn hàng trăm mạng người. Hơn nữa hắn còn là một chuyên gia chế tạo độc dược, và cũng chỉ có mỗi hắn mới biết giải dược.....

Thấy bọn họ sắc mặt khê biến, Mạch Trục Vân nhân cơ hội thức tỉnh bọn họ:“Chính là nhà của Bạch Lộng Ảnh, có điều mọi người không cần phải lo lắng, Bạch Lộng Ảnh cũng đã bị Mạch Trục Vân đánh trọng thương, không thể động dậy..... nếu còn không mau đi, số tiền thưởng này sẽ rơi vào tay người khác.”

“Làm sao đây..... Làm sao bây giờ?” Một tên khác lắp bắp hỏi, sắc mặt hắn từ lúc nghe được ba chữ “Ngao công tử” thì trở nên trắng bệch.

“Ngu ngốc, còn hỏi làm sao cái gì? Giải tán, đắc tội với Ngao công tử chính là muốn đi tìm Diêm vương mà! Tất cả giải tán hết đi!” Tên gầy gò gằn giọng lên tiếng đầy chắc nịch.

“Này.....” Mạch Trục Vân còn chưa nói xong, bọn họ đã lập tức đường ai nấy đi.

Nhìn bóng dáng bọn họ đi xa dần, Mạch Trục Vân buông tay lên mặt mỉm cười đáp lại vài cánh tay chào bọn họ, khẽ thở dài:“Ài, một lũ nhát gan, còn dám mạnh miệng đòi bắt bần công tử?”

Một lát sau cả, từ mắt hứng nàng chuyển sang cười tà mị,“Hừ, Bạch Lộng Ảnh, Mạch Trục Vân ta đã nói thì sẽ làm, tiệm thuốc của ngươi, không ai dám đập, vậy thì tốt hơn hết là để ta tự mình ra tay đi.”

Mạch Trục Vân tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt thần nhiên nhìn người qua lại.

Đi được không lâu sau, lại phát hiện tất cả mọi người đều nghiêng đầu, đứng lại một chỗ, nhất là các vị tiểu thư, cô nương, trong ánh mắt chứa một loại tình cảm ái mộ không một chút che giấu..... Giống như bị ai đó câu dẫn đoạt lấy hồn phách, sửng sờ đứng im bất động.

Mạch Trục Vân đưa tầm mắt của mình đặt trên người của vị nam nhân đang tiến tới, hai con ngươi ngay lập tức mở to, sáng ngời lên, nhìn chằm chằm đánh giá người đàn ông kia.

Người đàn ông đó, mặc một thân y phục màu trắng không nhiễm chút bụi trần. Mái tóc đen như mực được buộc đơn giản xoắn ở sau người; đôi mắt phượng thâm thúy, lộ ra một cổ khí lạnh như băng, mũi cao thẳng, môi trên dày hơn môi dưới đúng kiểu một nam nhân luôn trọng tình và có tài lãnh đạo, khuôn mặt hoàn hảo tuần lã, giống như tiên nhân trên trời.Hắn tỏ thái độ lạnh nhạt coi thường mọi thứ xung quanh, cất bước đi tới, động tác tao nhã vừa thanh thoát, trầm ổn mà nội liễm, miêng ngọc bội bạch long đeo bên hắn đong đưa theo từng bước chân, càng tôn lên sự tôn quý.

Cực phẩm! Quả là một cực phẩm!

Miêng ngọc kia trong suốt như nước, từ xa nhìn lại, mặt ngọc bội hình rồng uốn người bay lên bay không trung, trên thân rồng từng lớp vảy rõ ràng có thể nhìn thấy được, theo từng bước chân hắn, ảo diệu ẩn ẩn hiện hiện.

Mạch Trục Vân bất giác đưa tay lên sờ khóe miệng, ô, xác định mục tiêu! Trên mặt ý cười xán lạn, ánh mắt so với vì sao trên trời còn long lánh sáng chói hơn.

Không thể ngờ được, lâu lâu mới đi dạo một chuyến, lại có thể vớ được viên ngọc thạch bảo bối vô giá thế này!

Ánh mắt nóng bỏng từ đầu đến cuối nhìn miếng ngọc bội bên hông trên nam tử kia dần dần thu lại, Mạch Trục Vân tùy ý liếc hắn một cái, nhưng cũng bị dung mạo anh tuấn của hắn cùng với ánh mắt lãnh đạm làm cho kinh sợ:vạn phần tao nhã, khuôn mặt sáng lạn, so với tên Bạch Lộng Ảnh kia thì còn yêu

nghiệt hơn.

Một thân y bạch thuần khiết, một đôi hài màu đen kim tuyến được thêu công phu, khí chất cao quý tỏa ra xung quanh, hẳn là một đại công tử của một gia đình đại phú đại quý a.

Không tệ! Thật sự là không tệ!

Trong lòng Mạch Trục Vân âm thầm tặc lưỡi khen ngợi, nhưng rất nhanh đã thu hồi ánh mắt, bây giờ trong đầu hắn chỉ nghĩ đến khối ngọc vô giá kia: Bảo bối a, nếu ông trời đã sắp đặt định mệnh để bốn công tử đây được gặp bảo bối, thì bốn công tử phải “mượn” vài ngày để thưởng thức rồi.

Tầm mắt rất nhanh liếc hai tên tùy tùng bên cạnh tên nam tử áo trắng, bọn họ đều mặc bộ y phục màu đen, hơi thở nội liễm, vừa nhìn qua đã biết là những người biết công phu, võ công không tồi, từng bước chân nhẹ nhàng, hơn nữa, ánh mắt đặt vào vị chủ tử đi phía trước không khi nào rời mắt.

Ngay cả tùy tùng cũng đều có khí thế cường đại như vậy, có thể lai lịch của người này hẳn không tầm thường!

Chỉ là không biết tên này so với vị Phong vương kia có thể lực hơn không a?

Mạch Trục Vân đột nhiên nảy sinh tâm kế, ý cười nơi đáy mắt càng đậm.

Lạnh nhạt cười, ngừng đầu bước đi, hai tay tự nhiên đưa ra phía sau lưng, thu lại cảm xúc, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước đi tới.

Đi lướt qua sát bên người hắn, trên người hắn thoang thoang tỏa ra hương bạc hà thơm ngát, Mạch Trục Vân khước miệng khẽ cong lên ý cười không ai nhận ra, nhẹ tay luôn qua bên hông hắn, tay nhẹ nhàng lướt qua món bảo bối, sau đó lại thông dong đi bình thường.

Có điều, dường như trên mặt người đàn ông đó có chút biến hóa nhỏ, cụ thể hơn là có ý kháng cự, thân mình đi lệch qua bên phải một chút, dường như tỏ ý không muốn thân cận với kẻ khác.

Tuy nhiên chỉ trong một cái chớp mắt, khi hai người vừa giữ khoảng cách khá xa, bên trong ống tay áo rộng thùng thình của Mạch Trục Vân nhanh chóng che lại, hai tay đặt ngang hông, tiếp tục đi về phía trước không một chút bối rối, bình tĩnh nhìn hai tên tùy tùng kia đi lên.

Mọi thứ dường như vẫn như cũ, có điều trên tay nàng bây giờ lại có thêm một khối ngọc tinh mỹ tuyệt hảo vô giá.

Lòng bàn tay truyền đến lạnh lẽo cảm giác, Mạch Trục Vân vỗ nhẹ vật trong tay mình, tinh tế cảm thụ được từng đường cong hoa văn tỉ mỉ đến từng chi tiết, từ đầu rồng đến đuôi rồng được điêu khắc hoàn hảo, trông rất sống động, chỉ dựa vào xúc giác thôi cũng đã cảm nhận được sự vô giá của khối ngọc bội này, quả nhiên là ngọc tốt!

Tuy rất đắc ý, nhưng Mạch Trục Vân vẫn không quên chính sự, đi được mười bước liền dừng lại. Trùng hợp thay người đàn ông đó cũng cảm nhận được cái gì, bước chân ngừng lại.

“Bắt lấy kẻ trộm a!” Mạch Trục Vân hô to một tiếng, lập tức chạy thẳng vào trong ngõ hẻm.

Trong ngõ nhỏ đó chỉ có vài người thấy vị nam tử áo xanh vừa hô to “Bắt lấy kẻ trộm” Cũng chạy vội đến, có lòng tốt giúp nạn nhân bắt lấy kẻ trộm.

Chỉ trong chốc lát, bên trong ngõ hẻm liền không còn một bóng người.

Các người có biết, đây chính là chiêu “Vừa ăn cướp vừa la làng”!

Nghe được âm thanh hô hoán của Mạch Trục Vân, tên nam tử áo trắng khẽ cúi đầu, ngọc bội bên hông quả không còn thấy nữa, trong mắt đã lạnh gờ lại lạnh thêm vài phần, như băng tuyết trên đỉnh núi, hừ nhẹ một tiếng: “Mạch Trục Vân?”

Xoay người lại đây, bạc môi khẽ mở, đối với hai cái tùy tùng phản phó nói: “Bắt lấy tên áo xanh!”

P/s: Hắc hắc, chị em có biết tên nam tử áo trắng này là ai không a....thần thần bí bí chết đi được..

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chui đầu vào rọ?!

Thoáng nhìn qua con ngõ nhỏ kia, hai thân ảnh màu đen chột lóe, xuyên qua đám người, đi vào con ngõ nhỏ truy đuổi.

Mạch Trục Vân cố tình đi chậm thì phát hiện đằng sau có người đuổi theo, khước miệng mang theo ý cười, tiếp tục chạy về phía trước, hơn nữa, lại không có gặp chướng ngại vật gì.

Hai tên tùy tùng mặc y phục đen cũng đâm đầu đuổi theo, vì có lòng tự trọng trong tác phong nên chưa bao giờ bọn họ nghĩ đến chuyện muốn người khác xung quanh hỗ trợ. Trong lúc đó, tại con hẻm nhỏ, một kẻ trốn hai kẻ truy đuổi cùng nhau chơi trò đuổi bắt.

Nhưng người đàn ông áo trắng đó dường như vẫn giữ thái độ nhàn hạ chậm rãi bước đi, không có ý định truy đuổi, khuôn mặt có chút lạnh như băng nhắc chân từng bước trở về.

Ra khỏi ngõ nhỏ, hai người kia vẫn tiếp tục theo đuổi mục tiêu, Mạch Trục Vân cùng vòn với bọn họ đi qua hai con hẻm phố, đi đến chỗ bức tường cao kia, thấy hai thân ảnh gần như đang ở chỗ rẽ thoáng hiện ra, liền tà khí cười, xoay người nhảy qua tường trực tiếp vào bên trong.

Phong vương phủ, xem hai người có dám bước vào để bắt ta không!

Hai người đàn ông kia sau khi thấy tên trộm chạy vào Phong vương phủ, trong lòng cả kinh không thôi, nhưng cũng không có đuổi theo mà là quay trở về theo chủ tử bọn hắn trở về.

Không thể tưởng tượng được tên trộm này lại có lá gan lớn đến vậy, không những trộm đồ của vương gia mà còn dám trốn vào hang cọp, đây chẳng phải là tự mình chui đầu vào rọ sao? Hay là, tên trộm kia căn bản không biết thân phận của người sở hữu vật mà hắn vừa trộm?

“Vương gia, người đã trốn vào Vương phủ!” Hai người cung kính trả lời.

Nghe được những lời này, Sở Tùy Phong trên mặt vẫn là không có biểu tình gì, ngữ khí vẫn như trước lạnh như băng “Về phủ!”

Khẽ xoay người bước chân hướng về phía cửa chính của Vương phủ mà đi.

Thấy phía sau không còn truy binh nữa, Mạch Trục Vân lúc này mới lấy miếng ngọc bội ra đánh giá: Thuận ngàn phạt Ngọc Thạch, có thể coi là vô giá, mà ngọc này, hoàn mỹ không tỳ vết, không có một tia tỳ vết nào, quả là bảo vật vô giá, tuyệt không nói quá.

Trong lòng mừng thầm: Cũng không biết người này có thân phận gì lại có được một món bảo bối quý hiếm đến như vậy. Liệu rằng hắn có dám chạy đến Vương phủ làm loạn một hồi để lấy lại miếng ngọc này? Hay là, để cho vị Phong vương này mang theo tội danh “Chứa chấp tiểu tặc”? Hắc hắc!

Mạch Trục Vân cười xấu xa, cố ý để cho hai tên tùy tùng kia nhìn thấy “Hắn” trốn ở trong Vương phủ, chính là muốn người đến lục soát phủ của Phong vương, hừ, Làm cho tên Phong vương này ném thứ mùi vị của sự oan uổng cũng là một chuyện không tệ.

Tuy rằng đắc ý, nhưng cũng không chủ quan, nghe được tiếng bước chân đang tiến về phía mình, Mạch Trục Vân liền hé đầu nhìn bốn phía xung quanh, đem ngọc giắt ở bên hông, xoay người nhảy xuống phía sau dãy núi giả.

Cảm thấy đã ổn định chỗ nấp liền nhẹ nhàng đẩy ra cúi người tìm một cái khe hở nhỏ hẹp nhìn đội tuần tra binh lính đi qua. Những người này ăn mặc đều giống nhau thiết giáp bao quanh trông rất oai vệ, trên gương mặt bọn họ chỉ là một màu xám xịt lạnh nhạt khiến cho người khác nhìn vào không khỏi sợ hãi. Mỗi một tiểu đội gồm có mười hai người, trong tay đều có trường kiếm bên người, trải rộng hai bên núi giả.

“Phong vương không hổ danh là chiến thần Nam Ninh, ngay cả thuộc hạ đều mang tác phong uy hùng không kém!” Mạch Trục Vân chắc chắn trong lòng không khỏi ngưỡng mộ, đối với Sở Tùy Phong, một trong những người đứng đầu trong tứ đại công tử - “Lãnh công tử”, khiến cho người ta không khỏi nể phục hắn.

Nhìn thấy bốn phía không có người, lúc này nàng mới nhảy ra, vòng qua đội tuần vệ mà đi.

Phong vương phủ quá lớn, hơn nữa còn phòng thủ nghiêm ngặt, dọc đường đi, nàng không khỏi gặp thêm vài đội tuần tra.

Mạch Trục Vân đi vòng quanh được nửa ngày, mới miễn cưỡng chuyển hướng: chính giữa vương phủ chính là đại sảnh, phía sau đại sảnh là một khu hoa viên rộng lớn. Đằng sau hoa viên chính là hậu viện, hẳn đây cũng chính là nơi mà thể thiếp của tên Sở Tùy Phong này tá túc.

Bên phải khu hoa viên, có một khu đại điện hoành tráng tinh mỹ, ngọc lưu ly làm chủ đạo, minh châu trang sức, kim bích huy hoàng, dưới màn đêm kia trông nơi đại điện đó càng thêm rạng rỡ huy hoàng. Đại điện có tên là Li Tâm Cư, là tẩm điện của Phong vương.

Bên ngoài tẩm điện không xa kia chính là thư phòng của hắn, đèn đuốc sáng trưng. Một bên khác của hoa viên, đó chính là kho chứa đồ ở Vương phủ, trước cửa có binh lính canh gác.

Ngồi trên mái nhà cao ngất ở Li Tâm Cư, Mạch Trục Vân đưa mắt nhìn xuống toàn bộ Vương phủ, ngoài hậu viện ra thì khắp nơi xung quanh đều được thấp đèn sáng trưng, ánh lửa lập lòe di động, đó chính là nơi mà đội thị vệ đang tuần tra.

Hết thấy nhìn qua ngay ngắn có tự, không có chút không phối hợp.

Ánh trăng tròn vành vạnh lơ lửng trên không trung như chiếc đĩa bạc rắc xuống trần gian muôn ngàn tia sáng lung linh, huyền ảo bao phủ toàn bộ Vương phủ, khoe miệng Mạch Trục Vân khẽ cong lên cả người đứng dậy, vung tay từ trên mái nhảy xuống, xoay người nấp ở góc tối áp sát tường nín thở che dấu khí lực.

Nhân lúc có một đoàn binh đi qua, nàng nhẹ nhàng đuổi kịp, rất nhanh ra tay đánh bất tỉnh nhân sự một trong số đám người đó dùng sức kéo hắn đến góc tường âm u, cõi bộ áo giáp sắt trên người hắn mặc lên người mình.

Cầm lấy thanh kiếm của hắn đeo trên người, chỉnh chu y phục trên người mình xong xuôi mới thoải mái đi ra ngoài thẳng tiến tới kho chứa đồ.

“Kẻ nào?” Một tên binh lính mắt vừa thấy có người đến kho chứa đồ liền lập tức quát lớn cả người nhanh nhẹn cảnh giác, rút kiếm trong tay chuẩn bị tư thế đối phó tình huống.

Mạch Trục Vân hơi thấp đầu, đáp: “Vương gia có lệnh: Mọi người tất cả đều không được lơ là kéo Mạch Trục Vân lại đến!”

Người nọ có chút không tin, cầm thanh kiếm trong tay vung lên, lập tức có người tiến lên vây quanh, hắn nói: “Lệnh bài?”

Xem ra những người trong phủ Phong vương đều chỉ nhận lệnh chỉ khi có tín vật, chuyện này có chút rắc rối rồi! Mạch Trục Vân âm thầm suy nghĩ, còn chưa nói chuyện, lại nghe người nọ nói: “Không có lệnh bài từ ngài ấy, thủ dụ này là giả, mau bắt lấy hắn!”

Lời vừa dứt, mọi người nhanh chóng bày trận, Mạch Trục Vân không khỏi đau đầu như óc, ánh mắt híp lại, vung chân giơ cước đánh gần như được một phần ba số người đánh đuổi mình.

Kiếm trong tay còn chưa kịp ra khỏi vỏ, nhưng Mạch Trục Vân ta chỉ cần bao kiếm này làm vũ khí là được rồi, đưa bao kiếm quay một vòng trong không trung, động tác dứt khoát ngoan độc từng từng từng người bị nàng đánh không thương tiếc.

Đám binh lính rất nhanh cầm đuốc chạy đến xem sự tình, Mạch Trục Vân cũng không có vội vã thoát thân, mà là tiếp tục dây dưa cùng với đám người này một chút.

“Nhanh lên, có người xông vào kho chứa đồ!”

Bị động tĩnh bên này hấp dẫn, đám binh lính đến hiện trường càng lúc càng đông, ánh lửa dần dần rọi sáng cả một vùng, tiếng bước chân cũng càng thêm hỗn loạn.

Mạch Trục Vân môi không khỏi run rẩy, không tiếp tục vờn với đám người này nữa, tìm thấy lỗ hổng giữa đám binh lính dày đặc liền lập tức lên ra ngoài chạy thoát thân.

Thấy mục tiêu đã đào tẩu, một tên lính phía sau lập tức hô hoán: “Mau đuổi theo, đến thông báo với vương gia, có người xông vào Vương phủ!”

Đúng vậy đây chính là những lời mà ta muốn nghe!

Mạch Trục Vân trên mặt ý cười càng sâu, cho dù ở đêm tối thế này thì cũng sẽ không có ai nhìn thấy rõ khuôn mặt của mình, nàng hành động mỗi lúc một nhẹ nhàng cẩn trọng, tâm tình có vẻ rất tốt. Bước chân có chút gấp gáp, tiếng bước chân của đám truy binh càng lúc càng xa vội liền mừng thầm chạy đến hoa viên.

Đột nhiên ánh lửa từ đâu chiếu sáng toàn bộ cả hoa viên, một bóng người tiêu sái không ai khác chính là vị Phong vương chủ nhân của cả phủ này bên cạnh còn có hai tên thị vệ.

“Đứng lại, có chuyện gì?” Một tên áo đen trong đám thị vệ lên tiếng hỏi tình hình.

Mạch Trục Vân hơi thấp đầu, khôi giáp đủ rộng để che đi khuôn mặt mình, nửa quỳ trên mặt đất, cung kính nói: “Bẩm vương gia, có người xông vào Vương phủ!”

“Đi!”

Một âm thanh lạnh lẽo như băng vang lên trên đỉnh đầu nàng, Mạch Trục Vân cúi đầu khẽ cười: Có giỏi thì bắt ta đi!

Cảm giác có người đi về phía mình, Mạch Trục Vân đầu càng cúi thấp, vẫn giữ tư thế nửa quỳ, đợi Phong vương đi qua.

Nhưng mà, ánh mắt sắc lạnh đến ghê người, như lưỡi đao sắc bén, mỏng manh, áp lực, lộ ra tà khí, khí chất tiềm ẩn trong bóng tối lại dừng trước người nàng, Mạch Trục Vân cảm thấy cả kinh, trong lòng không khỏi nhắc nhở bản thân phải trấn tĩnh cố gắng bình tĩnh như lúc ban đầu.

“Ngẩng đầu lên!” Giọng nói lạnh lùng không một tia ấm áp vang lên.

Mạch Trục Vân đáy mắt thoáng lóe lên, thuận theo lời hắn, nhẹ nhàng nâng đầu lên đưa mắt nhìn hắn.

Chống lại đôi mắt lãnh băng kia nàng không khỏi kinh hãi: Sao lại là hắn?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lần đầu tiên thất thủ, bị bắt giữ

Bị ánh nhìn thâm thúy lạnh lùng như vừa bắt được con mồi của hắc làm cho hoảng sợ, nàng chưa từng gặp phải tình huống bị ai đó bắt thóp thế này, trong lòng càng thêm bất an. Khuôn mặt tuấn mỹ khuynh đảo chúng sinh kia khẽ tia gần đến mặt nàng. Từ góc nhìn của Mạch Trúc Vân có thể vừa vặn nhìn thấy đường cong hoàn mỹ trên gương mặt hắc tuấn dật, lãnh băng đến run người, hắc bình thản nhưng có một độ sát thương cực lớn, giống như cát giấu một thứ quyền uy, khiến người đối diện toàn thân toát ra một cảm giác tôn quý rất không chân thực.

Đôi chân dài thẳng tắp, bóng dáng người đàn ông cao lớn mạnh mẽ, mùi hương bạc hạ thoang thoang trong không khí len lỏi qua chóp mũi nàng.

Sở Tuy Phong cũng tỉ mỉ đánh giá Mạch Trúc Vân: Khuôn mặt thanh tú trong trẻo nhưng lạnh lùng, với bộ áo giáp dày vừa đủ để khiến bản thân hắc nổi bật mắt đi tà khí của một tên trộm, hơn nữa còn có vài phần trinh trọng; hàng mi thon dài khẽ chớp động, đôi mắt to tròn trong suốt sáng ngời lại có chút kinh ngạc nhưng không chút sợ hãi. Sống mũi cao miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, cảm được nâng cao lộ ra chiếc cổ thon dài.

Dáng người nhìn thoáng qua thì giống với một nam thanh niên lạnh lợi, bộ áo giáp trên người hắc có vẻ quá khổ với hắc, bên trong còn lộ ra một góc áo màu xanh..... Bộ dáng của hắc thật thanh tú, tướng mạo cũng có thể miễn cưỡng nhận xét rất ổn, chỉ có điều tại sao hắc lại có cảm giác sau khi nhìn tên thanh niên này lại có nét giống với một người con gái.

Có điều, Bạch Lộ Ảnh à, cậu vốn chẳng có mắt nhìn người. Sở Tuy Phong đưa đôi mắt sắc lạnh của mình nhìn chăm chăm vào Mạch Trúc Vân không có một tia hoài nghi.

Hắc chợt lên tiếng khiến cho Mạch Trúc Vân lập tức tỉnh táo lại: “Thần trộm, Mạch Trúc Vân?”

Chỉ ngăn ngùn năm chữ, đã ngay tức khắc đập nát lớp mặt nạ nguy trang thân phận của nàng, cũng đánh vỡ một bầu không khí trầm tĩnh nơi hoa viên.

Sao lại có thể bị người khác nhận diện ở đây chứ? Mạch Trúc Vân cảm thấy kinh ngạc: bản thân nàng thân phận cũng có chút thành tựu, nhiều người phải kiêng nể, e dè thể mà bây giờ không những mặc y phục thuộc hạ của hắc mà hắc còn không chút đắn đo nói thẳng ra danh tính của mình?

Không được bây giờ không phải lúc để lo lắng chuyện mặt mũi của mình, Mạch Trúc Vân cảm thanh kiếm trong tay giờ lên, xoay người dùng thân kiếm tạm thời chặn cánh tay đang muốn chụp giữ mình lại của Sở Tuy Phong, đồng thời, cả người theo quán tính lui về phía sau từng bước, rồi lập tức đứng lên, chân nhất thời có chút xiên vẹo nhưng đủ lực đẩy lui đòn tiến công của Sở Tuy Phong, sau đó rất nhanh xoay người bay ra ngoài.

Nhưng đột nhiên từ phía sau nhảy ra một toán người áo đen chợt lóe, nhanh chóng vây quanh Mạch Trúc Vân.

Thì ra hắc đã sớm mai phục chuẩn bị nàng sa lưới, Mạch Trúc Vân khẽ nhíu mày thoáng quay đầu, dùng khoe mắt nhìn về phía người đàn ông trầm ổn bất động Sở Tuy Phong.

Ban đầu cứ nghĩ rằng mình sẽ giả dạng thành một trong số binh lính trong đội tuần tra thì sẽ có thể che mắt được người trong phủ đang truy đuổi mình. Nào ngờ ngay lập tức lại bị bọn họ bắt được. Nàng lại muốn dùng diệu hồ ly sơn, muốn dụ tên Phong vương đó ra khỏi thư phòng của hắc sau đó tìm kiếm chút đồ tốt trộm lấy, nhưng vẫn bị hắc nhìn thấu tâm cơ mình bây giờ lại rơi vào tình cảnh vây khốn này đây.

Nhưng không sao trộm được ngọc của hắc coi như chuyển này nàng ra tay cũng không lãng phí.

Nhìn những tên ám vệ với áo giáp dày dẽng mảnh trên người, Mạch Trúc Vân hừ nhẹ một tiếng, bay nhanh rút thanh kiếm trong tay. Hai tên áo đen đầu tiên nhanh chóng bay lên tiến công, chiêu thức thay đổi linh hoạt, dáng người biến ảo như gió, gấp chiêu nào phá giải được chiêu đó, phản công phòng thủ vô cùng nhanh nhẹn lợi hại. Mặc dù biết không thể thắng được mười hai vị ám vệ này nhưng không có nghĩa là nàng không thể đánh ngang tay cùng với bọn họ.

Đánh được vài chục chiêu, Sở Tuy Phong đạm mạc thân nhiên đứng một bên xem trận chiến, trên mặt không có bất kỳ cảm xúc dao động nào. Ám vệ trong Vương phủ hắc đều là những người do đích thân hắc lựa chọn, với khóa huấn luyện đặc biệt khắc nghiệt, võ công đương nhiên sẽ vô cùng thâm hậu.

Hơn nữa, sự phối hợp ăn ý giữa mười hai tên ám vệ này vô cùng hoàn hảo, cho dù có tự chính bản thân hắc cùng với bọn họ độ sức, chỉ trong vòng trăm chiêu thì cũng không chắc sẽ thắng bọn hắc. Nhưng hắc đã từng nghe nói qua một chút tiếng tăm của Mạch Trúc Vân, cho nên, thấy tên Mạch Trúc Vân này có thể chống đỡ được đòn tấn công của bọn họ hắc cũng không lấy làm ngạc nhiên.

Quả như giang hồ đồn thổi: Nhận đến không tiếng động, mây vờn tựa vô ngần.

(vô ngần: kiểu như mây đi mà không để lại dấu vết, kiểu như bà này bà hành động mà không để lại vết tích gì í...)

Một năm sáu tháng trước, trên giang hồ không ít món bảo vật đột nhiên bị mất trộm, không ít mật thất kho bạc kho vàng của các vị thương gia tài phú dù cho có bao nhiêu cơ quan cạm bẫy đều bị tên trộm khét tiếng nào đó phá vỡ, trấn bảo cũng không cánh mà bay.

Quan phủ truy lùng điều tra mấy ngày, vẫn không tìm ra được một chút manh mối.

Sau đó tên trộm này còn đem hết tất cả những gì mình đã trộm được trả lại cho chính chủ, còn bồi thêm vài dòng “Có vay có trả”, kí tên Mạch Trúc Vân.

Vì thế, cái tên thần trộm này được người đời lưu danh vào sử sách, các vị thương gia, hào phú trong kinh thành khắp nơi đều thấp thòm lo sợ đứng ngồi không yên.

Truy nã đã được hơn một năm nhưng lúc này mọi người mới khẳng định một điều rằng không phải quan phủ là đám người vô dụng mà vị thần trộm kia quá thông minh quá thâm hậu.

Nam Truy Nguyệt thân là chủ nhân của Nam Ninh phủ, thủ hạ của hắn ở khách môn không dưới vạn người, sơn trang ở ngoại ô kinh thành được hắn trang bị phòng vệ nghiêm ngặt, kho chứa đồ cùng với kho ngân lượng của hắn được lắp đặt cơ quan vô cùng tỉ mỉ, nhưng cũng không thể ngăn được bước chân của Mạch Trục Văn.....

Mạch Trục Văn khề cau mày, trước mắt vẫn cứ nên dùng hết toàn bộ sức lực, mới có thể đánh ngang tay với đám người này, nếu như có thể thoát thân thì có vẻ như không được dễ dàng cho mấy, hơn nữa, sau lưng còn có ba người. Hai tên thị vệ kia hắn võ công cũng thâm hậu không kém cho nên khinh thường không thèm ra tay nhưng lại không đủ gây cho nàng sợ hãi, vị Phong vương kia mới chính là đối thủ đáng sợ nhất, mới vừa cùng hắn đo sức một chiêu liền nhận ra công phu hắn so với mình mà nói còn lợi hại hơn gấp nhiều lần, nếu là hắn ra tay, nhất định kết cục chỉ có thể là đại bại.

Cho nên, phải nhanh chóng chuồn khỏi đây bảo toàn tính mạng!

Từ trong ống tay áo lấy ra vài thanh phi tiêu, khoe miệng Mạch Trục Văn khề nhếch lên, một tay thu kiếm, tay còn lại rất nhanh vung phi tiêu lên ném về phía đám ám vệ đó. Vài tên ám vệ vừa thấy có ám khí đột kích liền không một chút kinh hoảng, hoặc lách mình tránh đi, hoặc lấy tay ngăn lại, hoặc dùng chân đá văng ra. Nhưng có một chuyện mà bọn họ không nhìn ra được, ngay khi vừa chạm vào thanh phi tiêu kia thì một làn khói trắng từ bên trong phi tiêu đột ngột phun ra.

“Cẩn thận, có độc!”

Phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là thế này. Sau đó lập tức lui về phía sau vài bước, che mặt, ngăn ngừa bản thân mình hít phải khí độc.

Thấy tình huống trên, Mạch Trục Văn bày ra bộ mặt đùa cợt tươi cười, chỉ là với phẫn mà thôi, lên tiếng nói: “Bản công tử không còn hứng chơi cùng các ngươi nữa!” Sau đó xoay người rời đi.

Thế nhưng bay được còn chưa bao xa thì có thứ gì đó chợt lướt qua người mình, nhanh như tia chớp. Sở Tùy Phong cảm kiếm đứng trước mắt nàng, kiếm hắt tiêu sái giờ ra cách người nàng khoảng vài centi!

Tốc độ...thật nhanh a!

Mạch Trục Văn kinh ngạc, chỉ trong nháy mắt lại có thể đuổi kịp nàng đến tận đây mà chính mình cũng không hề phát hiện ra ngay từ đầu, hắn rốt cuộc công lực thâm hậu đến đâu!

Nhẹ nhàng đẩy trường kiếm của hắn trước mặt mình ra, cùng hắn giao chiến ở giữa không trung, mười chiêu đầu có thể miễn cưỡng tiếp được nhưng năm chiêu sau lại không đủ sức địch lại Sở Tùy Phong, ngay khi Mạch Trục Văn vừa lộ ra sơ hở, hắn lập tức nắm cơ hội đoạt lấy thanh kiếm của nàng.

“Ngươi muốn gì?” Mạch Trục Văn không chút khuất phục trình trọng, nhìn hắn.

Có điều, nàng biết rõ, trên người Sở Tùy Phong, không có sát khí.

Khi nói chuyện, âm thanh lãnh băng truyền đến, hai thanh kiếm phía sau ngay lập tức từ đầu đến đặt lên cổ nàng. Hai người ra tay rất nhanh rất chuẩn xác điểm huyết nàng. Mạch Trục Văn lập tức cảm thấy nội lực trong cơ thể nhất thời tan biến, cả người đều xụi lơ đi.

Sở Tùy Phong buông kiếm trong tay, lạnh lùng nói: “Giải vào đại lao!”

“Đợi chút!” Mạch Trục Văn lên tiếng hỏi: “Làm sao ngươi biết ta là ai? Lại có thể nhận ra ta chính là Mạch Trục Văn?”

Miệng của hắn bắt giác cong lên ở một độ cong nhất định, có thể nói là rất nhỏ. Kiếm trên tay hắn vừa nãy còn mới hạ xuống đột ngột giờ lên nhẹ nhàng “Xoạch” một tiếng, cả người Mạch Trục Văn chợt lạnh, cúi đầu xuống mới phát hiện ra bộ áo giáp của mình bị cắt làm hai, mà áo xanh bên trong vẫn không một chút hư hại.

Miếng ngọc bên hông mình bị hắn cầm lấy.

“Âm thanh!”

“Ngoài ngươi ra, không ai có lá gan trộm đồ của bốn vương!”

Nghe được hắn giải thích, Mạch Trục Văn trên mặt lộ một tia cười mỉm, thì ra là thế!

Ngay cả tiếng ma sát giữa miếng ngọc cùng với bộ áp giáp kia mà hắn cũng nghe ra được, có thể nói người này có bao nhiêu cường đại a, thua trong tay hắn, cũng là chuyện bình thường!

Xoay người, Mạch Trục Văn bị hai tên ám vệ áp giải đi về phía đại lao ở Vương phủ.

Lần đầu tiên bị bắt, nhưng trên mặt của nàng một tia mắt mát hay tức giận hay không cam lòng đều không có, ngược lại vẻ mặt của nàng chỉ là tia thoải mái cùng sung sướng, làm như chuyện nàng bị người khác bắt đi cũng là một loại hạnh phúc.

Sở Tuy Phong cũng chuẩn bị rời đi, nghe được âm thanh từ thuộc hạ bẩm báo ở phía sau truyền đến, bước chân có chút dừng lại, con ngươi rét lạnh đến run người thoáng chốc biến hóa khôn lường.

“Thì ra, cũng không chỉ có Mạch Trục Vân ta thích chơi trò 'Vừa ăn cướp vừa la làng!'”

P/s: Hứa hẹn với các nàng hai người này sẽ mang đến nhiều trò đặc sắc đây a

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Phong vương tại nơi đại lao

“Vương gia.....” Nghe được những lời Mạch Trục Vân vừa nói, đám thị vệ của Sở Tuy Phong liền lên tiếng chờ nghe chỉ thị.

Ý tứ của Mạch Trục Vân, bọn họ nghe xong đều hiểu.

Nâng tay lên ý bảo không có việc gì, Sở Tuy Phong lạnh lùng ra lệnh: “Mang tin tức vào cung!” Nói xong, liền tiêu sái bước đi, trở về thư phòng của mình.

Dọc đường đi, bị người dùng kiếm kèm chặt hai bên cảm giác quả thật rất tệ. Nhưng Mạch Trục Vân vẫn không hoàn toàn cảm thấy khó chịu là mấy, trên mặt ý cười vô cùng giảo hoạt, nhất là vừa nãy nhìn thấy dáng vẻ khác thường của Sở Tuy Phong khi nghe được những lời của nàng, ý cười càng thêm sâu.

Nàng biết, nàng nói đúng.

Đi vòng qua được hai ba đại sảnh, đi tới nơi có mười người gác trước đại lao, hai bên đèn đuốc sáng trưng, thông qua một cái hầm thật dài. Mạch Trục Vân bị hạ nhân ném vào một cái nhà giam tạm coi như là sạch sẽ.

Đánh giá bốn phía, nàng vẫn chưa kịp nhìn hết số người bị nhốt trong các nhà giam còn lại. Nàng thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu lên nhìn lên phía cửa sổ thông gió kia, cửa sổ đều được đúc bằng thiết chắc chắn, mà khoảng cách từ nơi nàng đứng vươn hết sải tay của mình cũng chẳng tới nổi.

Ánh trăng sáng bên ngoài trông thê lương ảm đạm khẽ chiếu qua khe cửa sổ.

Khởi thiết bền chắc thể này có dùng đến biện pháp phá hủy gì cũng đều vô dụng, mà khóa nhà giam của nàng được làm một cách rất công phu, bốn phía tường đồng vách sắt, dù có bao nhiêu ý định muốn chạy trốn thì cũng vô vọng, nội lực thì đã bị phong ấn. Biết được điều đó Mạch Trục Vân không tỏ vẻ lo sợ hay bất an mà chỉ đơn giản ngồi nhàn hạ dưới sàn, dựa lưng vào tường, chợp mắt.

Không bao lâu, đột nhiên xuất hiện ánh đuốc khiến cho mắt nàng không kịp thích ứng khẽ nhú chặt mày, nghe được tiếng bước chân từ xa vọng lại, miệng nàng lập tức cong lên ý cười giảo hoạt.

Cho đến khi khóa nhà giam được mở liền có người bước vào, Mạch Trục Vân lúc này mới chậm rãi mở to mắt, bình thần nhìn người đàn ông một thân y phục màu xanh lam hoa lệ - Sở Tuy Phong.

So với khi khoác trên mình một bộ y phục trắng tinh khôi khiến hắn trông lịch sự tao nhã thì với bộ y phục màu lam này khiến cho hắn lại thêm phần mỉa mai, khó lường. Nhưng nói chung sự lãnh băng, cuồng ngạo trên gương mặt của hắn vốn vẫn không hề thay đổi khiến cho người khác không khỏi nhìn vào cảm thấy rét run.

“Tất cả lui ra!” Một tiếng mang theo khí chất mạnh mẽ cường đại, đám người phía sau lập tức cung kính rời đi, đứng bên ngoài đợi lệnh.

“Không muốn biết lý do?” Mồm khẽ nhếch lên, nhìn tên trộm trước mắt mình, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, có chút lạnh lùng, lại có chút giễu cợt.

Mạch Trục Vân khẽ cười, đứng dậy, nàng không thích cảm giác bị hắn nhìn xuống chút nào. Liền ngẩng đầu, cười với hắn nói: “Cho dù ta không hỏi, ngươi cũng sẽ nói cho ta biết!”

“Ngươi quả thật rất đặc biệt!” Ngữ điệu của hắn có một chút mang ý tán thưởng.

“Ồ, ta biết mà!” Ánh mắt Mạch Trục Vân khẽ nheo lại, cười nói: “Mục đích của ngươi ném ta vào đây không phải chỉ đơn giản là vì muốn nói với ta những lời này chứ?” “Làm sao ngươi biết bản vương làm?”

Khóe miệng cắn câu, Mạch Trục Vân nở nụ cười. “Phong vương phủ phòng thủ nghiêm mật, ngay cả ta mà ngươi cũng bắt được, vậy nên ta không tin

còn có người khác có thể làm được những điều mà ta không làm được, có thể trà trộn vào Vương phủ, trộm ngọc lưu ly.”

Thấy hắn không nói lời nào, lại cũng không có bất kỳ cảm xúc nào, Mạch Trục Vân mới tiếp tục hỏi: “Người bắt được ta rồi, muốn gì?”

“Làm giao dịch với bốn vương!”

Nói năng có khí phách, ngữ khí cường ngạnh, hơn nữa lại mang theo cảm giác bức bách, không để cho người đối diện có đường lui.

Mạch Trục Vân cười một tiếng, lộ ra vẻ kiêu ngạo có chút khinh thường, cười nói: “Người đang cầu xin ta?”

“Người vốn không có quyền lựa chọn!” Hắn lên tiếng nói lại, khóe môi hơi hơi nhếch lên, nụ cười như có như không vừa bá đạo mà lại lạnh lùng.

Có điều, hắn nói không có sai, đã đánh không lại hắn, nay lại nằm chết giẫm ở cái nơi tối tăm này, trở thành tù nhân của hắn, Mạch Trục Vân nàng xác định không có bất cứ quyền gì để chọn lựa.

Mạch Trục Vân chỉ là rất ngạc nhiên, đường đường là Phong vương, nắm trong tay cả tứ thành binh ở Nam Ninh quốc, võ công lợi hại như vậy, còn có chuyện gì mà làm không được, lại muốn làm giao dịch với một tên trộm khét tiếng như nàng?

“Giao dịch cái gì?” Thu lại ý cười trên mặt mình, Mạch Trục Vân nghiêm túc hỏi.

Sở Tùy Phong vừa lên tiếng khí lạnh tỏa ra bốn phía: “Qua được bài kiểm tra, bốn vương sẽ nói cho người!”

“Nếu như Ta không đồng ý thì sao?” Mạch Trục Vân giả hoạt híp mắt nhìn hắn. Ánh trắng như ẩn hiện khẽ lướt qua khuôn mặt không chút biểu cảm gì của hắn.

Hắn lặp lại lúc trước trong lời nói: “Nói rồi, người không có quyền lựa chọn!”

Vẫn cố gắng thương lượng tìm đường sống cho mình, Mạch Trục Vân khẽ thở dài, hỏi: “Vậy thì, vì sao nhất định phải là ta?”

Trên giang hồ, có nhiều người bản lĩnh hơn nàng, bằng với thể lực địa vị hàng đầu của hắn, chỉ cần nhấc tay lên là đã có khối tên thông minh tài trí vẫn võ song toàn nguyện ý vì hắn mà làm việc, nhưng vì cớ gì, vì sao hắn lại cố tình đem họa rước cả vào đầu nàng, hôm nay là cái ngày đen đủi gì vậy a?

“Người là trộm!”

Mạch Trục Vân lập tức hờn giận, nhướn mày nhìn hắn, “Vậy theo như câu trả lời của người, chỉ vì nguyên nhân ta là trộm, cho nên người mới ra lệnh cho người lan truyền tin đồn bậy bạ, nói ta trộm ngọc lưu ly này nọ của người, khiến cho đám quan lại vô dụng kia ngày đêm sống chết đòi truy nã bắt ta, khiến cho thanh danh ta bị phá hoại?”

Không thể ngờ được, chiến thần đệ nhất thiên hạ lại có thể đi làm những chuyện ti bi như vậy!

Sở Tùy Phong thần nhiên thẳng thắn lên tiếng, mặt vẫn như cũ lạnh lùng không một chút cảm xúc: “Thanh danh của người không nổi như người tướng!” “Vậy nên không sợ bị phá hoại!”

“Người.....” Mạch Trục Vân lúc này bị những lời nói của hắn chọc giận đến phát hỏa, giờ ngón tay giữa chỉ thẳng vào mặt hắn, tay kia mạnh mẽ chống nạnh, lên tiếng chanh chua như muốn thông nào người đối diện: “Ai nói, tốt xấu gì bản công tử cũng là một trong số tứ đại công tử trong kinh thành, danh tiếng của ta ngang hàng với người đó. Người nói như vậy chẳng phải cũng đang tự bôi nhọ bản thân mình sao!”

Nhìn thấy người đàn ông trước mặt mình cách ăn nói rất giống với những loại đàn bà chanh chua hay đi mắng thuê, Sở Tùy Phong hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sắc lạnh đến ghê người, trong mắt chỉ có tia khinh thường, hỏi: “Quan trọng sao?”

Cái gì..... Hắn không cần! Mạch Trục Vân nhất thời tức đến điên người, ngữ điệu cũng bắt đầu bộc phát lên: “Vậy người dựa vào cái gì mà muốn ta giúp người?”

Sở Tùy Phong không có trả lời vấn đề này, chỉ nhẹ giọng lấy lấy ra hai chiếc bình ngọc nhỏ từ trong ống tay áo ra, một đỏ một đen, đều là loại ngọc thượng đẳng có dạng hồ lô dài chừng nửa tấc.

Hắn mở lọ màu đỏ ra, lấy một viên thuốc nhỏ chỉ lớn bằng hạt đậu xanh, đi về phía Mạch Trục Vân, ra lệnh: “Nuốt!”

Ống tay áo rộng thùng thình hoa văn rõ ràng, lòng bàn tay dù trải qua bao nhiêu năm cầm kiếm vẫn thon dài đẹp mắt.

Chỉ có điều, ở Mạch Trục Vân xem ra, này cánh tay thượng, dính qua rất nhiều người huyết, hơn nữa, truyền lại tới được, cũng là nguy hiểm hơi thở.

“Thuốc độc?” Vì nghiêng đầu, hỏi.

Mạch Trục Vân vốn không tin tưởng hắn, chắc chắn hắn sẽ không bao giờ đưa cho nàng thứ đồ tốt gì.

“Không sai!” Hắn nghiêm túc trả lời.

Mạch Trục Vân quay đầu đi, người nghĩ bản công tử là ai, là kẻ ngốc sao, người dựa vào cái gì mà muốn ta làm việc cho người còn cho ta nuốt phải thứ độc được gì gì đó, để chịu sự khống chế của người?

Nhưng mà, trong nháy mắt, tay hắn thoáng lướt qua trước mắt nàng, một khí lực truyền đến, Mạch Trục Vân ngay sau đó không thể động đậy.

“Người..... Người muốn làm gì?” Dừng ánh mắt đề phòng nhìn hắn, có chút lo lắng hỏi. Mạch Trục Vân nhếch môi, đừng nói là hắn ép mình ăn thứ thuốc độc đó chứ.

Quả không phụ suy đoán của nàng, Sở Tùy Phong chậm rãi bước đến, nắm lấy cằm dưới của Mạch Trục Vân, bỏ viên thuốc đó vào miệng nàng sau đó dùng nội lực đưa viên thuốc đi thẳng xuống cổ họng. Nhân tiện giải huyết đạo trên người nàng.

Tức giận đến cực điểm, Mạch Trục Vân vung tay giậm chân về phía hắn, dùng ánh mắt cảnh cáo đầy sắc bén nhìn hắn.

Ờ? Nội lực khôi phục rồi, là hắn giải huyết?

Tay áo bào vung lên, ngăn chặn đòn công kích vừa rồi. Sở Tùy Phong vẫn trước sau như một lạnh lùng, không có chút phản ứng. Hắn ngạo lãnh thu tay về dường như đối với việc ép người khác phải uống thuốc độc hắn không hề có bất kỳ áy náy này hay để tâm đến cảm nhận của người khác.

Chỉ thần nhiên nói: “Trong vòng bảy ngày, đi lấy thuốc giải!” Hắn giơ chiếc bình màu đen trong tay hắn, một lát sau liền cất lại vào tay áo.

Mạch Trục Vân hiểu được ý của hắn: Trong vòng bảy ngày nếu như trộm được thuốc giải từ tay hắn, hoàn thành bài kiểm tra của hắn thì nàng sẽ phải làm việc cho hắn.

Nhưng nếu như không trộm được?

“Nếu như không lấy được thuốc giải thì sẽ như thế nào?”

“Chết!” Bầu không khí như chìm vào một màn sương đầy chết chóc đến đáng sợ, ngữ điệu của hắn dường như vẫn bình thản, đạm mạc. Giống như, trong mắt hắn chuyện có người chết đối với hắn là chuyện quá đỗi bình thường.

Theo như hắn nói, nếu như không lấy được thuốc giải thì độc sẽ tiến nàng đến Suối vàng. Hay nói cách khác, cho dù nàng có đồng ý hay không đồng ý, thì trước hết, việc quan trọng nhất phải làm chính là làm cách nào để trộm được thuốc giải từ tay hắn!

Mạch Trục Vân cắn giận nhìn hắn, cắn răng trả lời hắn: “Được! Ta đồng ý!”

“Có điều thứ ta muốn trộm, không chỉ đơn giản là thuốc giải mà miếng ngọc trên người người cũng sẽ là mục tiêu của Ta!”

Vật mà bản công tử đã xác định trộm, đã đến tận tay còn bị chủ của nó lấy lại, không phải là quá nhục nhã cho cái danh hiệu Thần trộm tẩm tiếng lẫy lừng trên giang hồ sao. Không được, nàng hành sự từ trước đến nay đều không bao giờ biết đến hai chữ “Ngoại lệ”.

Nhưng vừa nói xong câu này, nàng lại một phen kinh ngạc, ngần ngừ nhìn phản ứng của Sở Tùy Phong.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hoàng thượng tính kế - Coi trọng phạm nhân

Sở Tùy Phong khẽ cong khóe môi, nói: “Được!”

Mạch Trục Vân đưa mắt nhìn chằm chằm đánh giá hắn, hắn có thể cười được sao? Vừa rồi là hắn cười sao?

Nhưng ý cười của Sở Tùy Phong cũng chỉ thoáng qua trong chớp mắt, hắn cảm thấy có gì đó không giống với tác phong thường ngày của hắn.

Mạch Trục Vân dùng sức nháy mắt mấy cái, nhìn thật kỹ lại vẫn là bức tường băng lạnh lẽo đầy xám xịt u tối đạm mạc.

Bị người khác đánh giá mình chằm chằm không rời mắt. Sở Tùy Phong cũng chỉ bình thản không có chút cảm thấy xấu hổ, khẽ cúi đầu ánh mắt ngay lúc đó chạm vào đôi mắt tròn xoe tò mò của Mạch Trục Vân. Con người trong trời không chút bụi trần kia trông rất đẹp, giống như lực hút của lỗ đen chỉ cần nhìn vào đó thì bị cuốn vào.

Mây đen lặng lẽ trôi nhường thứ ánh sáng không nhiễm bụi trần từ ánh trắng khẽ chiếu sáng một bên tường đại lao, khiến cho sự lạnh lẽo vô tình nơi đại lao trở nên im lặng yên tĩnh lạ thường.

Nhưng mà giờ phút này, ở một nơi khác, có một vị không được vui vẻ, hưng trí cho lắm.

Khung cảnh hiện ra, nơi huy hoàng đầy ánh kim ở đại điện, một bóng người thân mặc long bào dưới ánh đèn thấp thòm đi qua đi lại, khuôn mặt tuấn mỹ tỏ ra tức giận đến mức đỏ cả mặt.

Người đó chính là hoàng đế của Nam Ninh quốc, và là người anh cùng cha khác mẹ với Sở Tùy Phong - Sở Lâm Uyên.

“Àm!”

Tay đập mạnh lên bàn ngự án, trước mặt hắn là một vị quan viên trông tuổi trạc khoảng bốn mươi đang run sợ cung kính cúi đầu khuyên nhủ: “Hoàng thượng bớt giận!”

“Hừ!” Sở Lâm Uyên lạnh giọng “Tư Lãng thừa tướng, lúc trước là khanh đề nghị Trẫm làm như vậy, còn khẳng định chắc chắn rằng Phong sẽ không bao giờ hoàn thành được nhiệm vụ này. Bây giờ, khanh xem, hắn không những có thể làm được mà còn ở ngay trước mắt bao nhiêu người bắt được.....Mạch Trục Vân kia chính là nhân tố quan trọng quyết định kế hoạch này có thành công hay không, khanh nói xem, trẫm nên làm cái gì bây giờ?”

Tư Lãng Thanh cũng không tỏ ra bối rối, ngữ khí bình thản chân thật đáng tin cậy: “Hoàng thượng chớ có nóng vội, việc này thật ra vẫn còn có một cách. Tuy Mạch Trục Vân đã bị Phong vương bắt, nhưng hắn cũng đã từng trộm qua bảo vật của hoàng cung, là khâm phạm của triều đình. Thần nghĩ tại sao hoàng thượng không làm một tờ thánh chỉ áp giải tên phạm nhân đó vào thiên lao, một tên trộm giảo hoạt khó lường như hắn, nếu như trốn thoát.....”

Tư Lãng Thanh nhẹ nhàng đầu lên, khuôn mặt già nua từ từ hiện ra vài nếp nhăn, ánh mắt ẩn hiện một tia mờ mịt mà giảo hoạt.

Sở Lâm Uyên bỗng chốc bùng tỉnh, trên mặt tức giận bắt đầu tiêu tan, vẻ mặt lúc này của hắn như hoàn toàn khác với vẻ mặt ban nãy: “Được, làm như thế đi!”

Ở đại lao, Mạch Trục Vân cùng Sở Tùy Phong cũng không biết hoàng cung đang bày mưu kế quỷ quái gì, hơn nữa, bọn họ lại chính là nạn nhân trong toàn bộ kế hoạch đó. Hai người bọn họ vẫn đứng đối diện nhau, không ai nhường ai, giống như một trận đấu không thể phân thắng bại!

Nhìn vào ánh mắt thâm thúy đen tối của hắn, Mạch Trục Vân có cảm giác như bị người khác nhìn thấu toàn bộ tâm can mình, vội vàng ho lên tiếng, phần nộ vuốt mũi, cúi đầu nhìn vào cánh tay mình.

Khẽ nâng mi, ngẩng đầu nhìn Sở Tùy Phong, hỏi: “Người cho ta uống loại độc gì?”

“Độc bạch anh!” Giọng điệu vẫn không một chút biến hóa, thản nhiên, đậm mạc.

Nghe ba chữ vừa thốt ra từ miệng Sở Tùy Phong, hai tay Mạch Trục Vân nhanh chóng nắm chặt thành quyền, cắn răng nói: “Là độc của Bạch Lộng Ảnh?”

Một người đàn ông nhìn bên ngoài trông tao nhã là thế, nhưng có tiếp xúc mới biết được gã ta là một tên đẹp mặt yêu nghiệt tàn độc đến mức nào, chết tiệt, loại độc này năng lượng đương nhiên có chút ấn tượng.

Độc bạch anh, là loại độc có dược tính cực độc, khi chất độc ngấm vào trong cơ thể sẽ tự máu ở ngực gây khó thở, ngực đau nhức, tim vì thiếu hô hấp nên đập nhanh hơn, máu đi vào cơ thể không được lưu thông dẫn đến toàn thân bắt đầu trở nên run rẩy, gây co giật mất kiểm soát sau đó hành hạ như thể ngày qua ngày cho đến khi không còn thở được nữa rồi chết!

Bỗng nhiên nhớ lại trước khi nàng xuống núi, Bạch Lộng Ảnh có nói một câu với nàng: “Có điều, nói trước cho người biết, thiếu mất cánh tay hay ngón chân thậm chí là có trúng độc hay bị thương thì tuyệt đối không được tới tìm ta, ta nhất định sẽ không chữa cho người đâu!”

Hắn sớm biết mình có ngày hôm nay, sớm biết mình sẽ bị trúng độc cho nên mới cố ý nói những lời đó để khiêu khích thích mình! Được! Người giỏi lắm!

Bạch Lộng Ảnh, cứ chờ đấy cho Bản công tử!

Nhìn khuôn mặt thanh tú của người đối diện dần dần sinh ra tức giận, vẻ mặt của Sở Tùy Phong vẫn đậm mạc lạnh lùng không buồn lên tiếng giải thích, xoay người bước chân ra khỏi tù giam.

“Này, người đi rồi ta biết phải làm sao a?” Mạch Trục Vân hô lên.

Sở Tùy Phong đầu cũng không thèm quay lại, lạnh giọng nói: “Người là trộm!”

Ngay khi tiếng bước chân của Sở Tùy Phong vang lên không được bao lâu thì có một bóng người vội vàng chạy tới, dùng khóa huyền thiết khóa cửa nhà giam lại. Sau đó lặng lẽ đi theo chủ tử mình ra ngoài.

Một lát sau, một thứ âm thanh vừa lạnh lùng vừa mỉa mai vang lên từ miệng của Sở Tùy Phong khiến cho những người xung quanh nghe xong chỉ thiếu chút nữa là ngã quỵ xuống đất: “Xem trọng phạm nhân!”

Trong đời Mạch Trục Vân ta lần đầu tiên cảm thấy chính bản thân mình bị người khác chọc tức đến nghẹn khuất, không thể tưởng tượng được không chỉ bị tên vương gia lãnh khốc vô tình Phong vương bắt gọn trong tay, lại còn bị tên thần độc khốn khiếp Bạch Lộng Ảnh đùa giỡn. Hừ, giỏi lắm, sau khi ta ra khỏi được đây, ta nhất định sẽ tìm các người tính sổ!

Sau một hồi bình tĩnh định thần lại, nàng liền nín thở giấu khí, nghe được ở ngoài cửa nhà giam không có bất cứ động tĩnh gì khác liền từ trong ống tay áo rộng thùng thình lấy ra một cây kim nhỏ mỏng như sợi tơ, lấy tay bẻ thẳng lên, tra vào ổ khóa huyền thiết dò xét từng chút một, sau khi đã tìm được chốt liền mở bật ra sau đó rón rén rời khỏi nhà giam, trước khi vượt ngục còn có lòng tốt khó cần thận lại đưa khóa về vị trí cũ. Ngay lúc vừa đến cổng đại lao liền cảnh giác đứng dựa vào sát bên tường, lấy từ trong người ra vài khối bạc vụn, mục tiêu là đám lính canh bên ngoài, sau đó lợi dụng sơ hở của bọn họ liền rời khỏi chỗ nấp đánh thẳng vào huyệt ngủ của từng người một. Ngay lập tức đám người bọn họ liền đứng yên như phỗng, thoạt nhìn sẽ rất khó phân biệt được, nhưng nếu quan sát kỹ bọn họ rõ ràng là đang ngủ đứng.

Ra khỏi cửa, Mạch Trục Vân lắc mình quẹo quanh ra vào khắp các ngõ ngách, sau đó tùy tay giải huyệt cho đám người đó.

“Sao lại thế này? Hình như vừa nãy mình mới ngủ thì phải....”

Vài tên lính canh không khỏi kinh ngạc, nhưng chức trách nhiệm vụ là ưu tiên hàng đầu.

Một tên lính canh có kinh nghiệm lão luyện về chỉ đạo binh chỉ vào một trong số đám người đó ra lệnh: “Vào xem người có còn không? Mạch Trục Vân là phạm nhân của triều đình, là tên khâm phạm rất quan trọng, nếu như có chuyện gì sơ suất xảy ra, hậu quả không ai có thể gánh nổi đâu!”

“Vâng!” Người nọ nhanh chân chạy vào trong xem tình hình.

Rất muốn nán lại nhìn kỹ vẻ mặt khiếp sợ của từng người một nên Mạch Trục Vân cũng không có ý định lập tức đi, mà tìm một chỗ khuất sáng nấp vào đó, quan sát diễn biến động tĩnh bên kia. Có nghĩa là, không bao lâu sau mình cũng sẽ lại gặp tên Sở Tùy Phong.

Không bao lâu, tên lính canh từ trong nhà giam chạy ra ngoài, chân tay lóng ngóng nghiêng ngã, lao đảo chạy đến lắp bắp nói: “Không..... Không hay rồi, người... người đã..... Chạy...chạy mất rồi!”

“A? Đứng là gặp quý mà!” Tên vừa ra lệnh liền cúi đầu mắng một tiếng: “Mau báo cáo tường tận việc này đến hai vị Tề đại nhân, những người còn lại lục soát xung quanh, có lẽ người vẫn chưa chạy xa khu vực này đâu.....”

Hon mười người nhanh chóng tản ra, trong đó có một người vội vàng chạy đến bẩm báo cho người nào đó đang ở thư phòng.

Một lát sau, Sở Tùy Phong mang theo hai tên thuộc hạ áo đen chậm rãi đi tới đại lao.

Nhưng ánh mắt hắn lại có chút phát hiện ra nơi Mạch Trục Vân đang ẩn nấp liền nhíu mày liếc nhìn, đáy mắt hắn hòa cùng với ánh đèn đuốc khế phản chiếu ra thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo vô cùng, giống như viên thạch anh đen quý giá trong đêm trăng tỏ rạng rỡ.

Hai tên thuộc hạ cũng đưa mắt nhìn theo tầm mắt của chủ tử mình nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn không chút phát hiện gì.

Bọn họ chính là hai vị Tề đại nhân mà khi nãy tên kia có nói qua, Mạch Trục Vân thầm nghĩ.

Quả nhiên, ngay sau đó, liền nghe được Sở Tùy Phong nói: “Tề Ân, Tề Cần, nhanh chóng đưa người phong tỏa Vương phủ!”

“Vâng, vương gia!” Hai người cung kính lĩnh mệnh, phân phó người nhanh chóng tản ra.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân tiến gần về phía đại lao, Mạch Trục Vân cùng Sở Tùy Phong đồng thời đưa tầm mắt mình nhìn về phía người đó.

Người đó không ai khác chính là tiểu thái giám bên cạnh hoàng thượng Sở Lâm Uyên, phía sau hắn còn mang theo một ít người – là hộ vệ ở phủ Phong vương dắt đến, đi tới trước mặt Sở Tùy Phong, cung kính hành lễ, nói: “Tham kiến vương gia, hoàng thượng có chỉ, mời vương gia tiếp chỉ!”

Đương nhiên thông thường mà nói khi bất kỳ ai nhận thánh chỉ ai ai cũng phải quỳ xuống tiếp chỉ. Nhưng vị Sở Tùy Phong kia từ xưa đến nay là người ngoại lệ duy nhất không bao giờ quỳ xuống nhận chỉ, hắn vẫn đứng lãnh ngạo chờ nghe tên công công kia đọc thánh chỉ, mà tên công công kia cũng đã thành thói quen không có bất cứ thắc mắc gì liền nghiêm mặt đọc to!

“Hoàng thượng chiếu viết, Phong vương có công bắt được tên trộm khét tiếng, ngày mai lâm triều lĩnh thưởng trả công; Nghịch tặc Mạch Trục Vân sẽ bị áp giải vào thiên lao, chờ ngày xử trảm trước dân chúng nhằm mục đích răn đe!”

Sở Tùy Phong thoáng ngẩng đầu, trầm giọng nói: “Người đã chạy, làm sao có thể tiến cung?!”

Mạch Trục Vân mỉm cười, rồi sau đó lắc người biến mất trong màn đêm đen tối.

Cảm nhận được động tĩnh bên đó, khoe môi vẫn không chút động đậy của Sở Tùy Phong liền nhẹ nhàng nhếch lên, cảm giác như hành động này của hắn có chút không chân thật!

P/s: Chờ xem trò hay phía sau...diễn biến tình tiết truyện này hết sức hấp dẫn a...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tà công tử lên kế hoạch trả thù

Một đường không có vật cản thông dong rời khỏi Phong vương phủ, mí mắt Mạch Trục Vân khẽ trầm xuống, trực tiếp liếc qua cửa thành, đi thẳng về phía năm trăm dặm ngoài thành.

Bạch Lộng Ảnh, bản công tử đã trở lại!

Nhưng mà, tình hình trước mắt lại khiến cho Mạch Trục Vân không khỏi kinh ngạc.

Ngọn đuốc sáng rực chiếu rõ toàn bộ sườn núi, ngay bên bãi cỏ phía bên kia, đằng sau một cánh rừng rậm rạp đó chính là một khu biệt đôn giản được đầm cỏ bao phủ xung quanh.

Trước nhà, một khoảng sân lớn hiện ra, trong viện được trồng rất nhiều loài cây hoa cỏ, những đóa hoa hồng như lửa, xanh như biển, trắng như tuyết được ánh lửa của đuốc chiếu xuống trông cực kỳ ma mị.

Nhưng cách sân trước biệt viện đó không xa có mấy vị khách lạ hành động giống như những con rắn độc đưa mắt cảnh giác nhìn vào phía trong biệt viện, vẻ mặt đầy chờ mong có chút lo lắng.

Mặt trăng dần dần xuất hiện sau đám mây đen lượn lờ khiến cho toàn bộ không gian rừng núi nơi đây trở nên yên tĩnh đến quỷ dị. Mạch Trục Vân bày ra bộ mặt đầy hứng thú như đang xem kịch vui giấu đi nội lực của mình nhìn đám người phía trước, bĩu môi, đùa cợt cười. Để vở kịch thêm hấp dẫn sinh động phải thêm chút xúc tác vào, liền nhẹ nhàng tiến lên, định lên hỏi một chút đám người đó là có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, từ từ những thứ âm thanh thì thầm từ từ truyền loáng thoáng trong không khí, đáy mắt liền sáng lên. Mạch Trục Vân liền nương theo thứ ánh sáng mỏng manh xung quanh tìm được vài người trốn ở gốc cây đại thụ gần đó trông có vẻ rất lén lút.

Hít một hơi thật sâu liền xoay người nhảy lên nhánh cây đại thụ, âm thầm mà lặng lẽ nhập hội cùng đám người nhát gan kia, nghe bọn họ nói chuyện với nhau.

“Ayda.....” Một thứ âm thanh quen thuộc vang lên. “Nhẹ thôi, đừng để người khác phát hiện.....”

“Làm sao bây giờ?” Một người khác thấp giọng hỏi nói. “Khi gió, tiền thưởng xem ra không thể lấy được rồi!”

Giờ phút này, Mạch Trục Vân mới nhận ra năm người này chính đám người mà khi chiều nàng có đụng mặt trên đường.

Tên thanh niên gầy nhom kia đưa tay vuốt cằm nghĩ ngợi, cân nhắc nói: “Mọi người cũng không dám xông lên, với tình hình tiến lùi cũng không xong thế này thì quả thực có chút khó giải quyết.”

Mạch Trục Vân cố ý lắc chân, rung nhánh cây bên người mình nhằm gây sự chú ý.

“Ài?” Năm tên nam thanh niên kia liền ngay lập tức lui về phía sau rút vũ khí đề phòng, cảnh giác nhìn rõ người phía trên cây.

Mạch Trục Vân ha ha cười bày ra bộ mặt nịnh hót: “Người một nhà, người một nhà a, ta cũng đến săn tiền thưởng a!”

Tên thanh niên khi ốm kia nghe được xong liền kinh hãi hô lên: “Ngươi là vị tiểu huynh đệ mà ban chiều chúng ta đã gặp nhau trên đường?” Vừa nói xong trong lòng liền không khỏi chột dạ.

Bởi vì, ngay khi bọn họ giải tán có hứa hẹn với nhau rằng nếu như cùng nhau bắt được Mạch Trục Vân thì sẽ chia đều số tiền thưởng khổng lồ kia. Chính là, bọn họ nào có ngờ rằng, vừa vào đến biệt viện thì Bạch Lộng Ảnh căn bản không thèm ra khỏi phòng liếc nhìn bọn họ, trực tiếp ở trong phòng quăng ra một chữ “Cút”....đám người bọn họ sau đó cũng hoảng sợ bất đắc dĩ không dám kêu thêm người đến đối phó.

Mạch Trục Vân cũng không quan tâm đến việc bọn họ đã tỏ ra cẩn thận hành động thế nào, chỉ quan tâm đến tình hình diễn biến thế nào?

Hừ...Đám đác tội với bản công tử, hừ hừ, Bạch Lộng Ảnh, ta muốn nhà ngươi, đêm nay đến cả gà chó cũng không được yên!

Ánh mắt có chút nheo lại, cười nói: “Ừ! Là ta! Bây giờ tình hình đang như thế nào?”

Thấy Mạch Trục Vân không có ý định hỏi chuyện đó, tên khi ốm liền an tâm một chút ra lệnh đám người kia thu hết binh khí sau đó hần mới lên tiếng nói: “Tiểu huynh đệ không biết a, tụi giang hồ này cùng với đám nhân sĩ kia vốn cũng không hoàn toàn tin chắc rằng Mạch Trục Vân trốn ở bên trong đó, lại ngại vì phải làm ảnh hưởng đến thanh danh của Ngạo công tử cho nên không dám.....” Không dám xông vào, cũng không dám lớn tiếng ồn ào!

Hay nói chính xác hơn là bọn họ hầu như không tin những lời mà Mạch Trục Vân nói trước đó là thật, vẫn còn hoài nghi.

Mạch Trục Vân tà ác cười, những người này, không dám chọc Bạch Lộng Ảnh, nhưng nào có ý định từ bỏ cơ hội được phát tài sinh lợi. Trên đời này nào có cái chuyện tốt nào như việc muốn ăn mà không phải trả tiền, hay không muốn tự mình ra tay trả giá những việc mình làm đã nghĩ đến chuyện kiếm

lợi cho mình?

“Việc này là ta tận mắt nhìn thấy, Mạch Trục Vân cùng với Bạch Lộng Ảnh cả hai đều bị thương rất nặng.....Nếu không thì các người vào xem thử tình trạng của Bạch Lộng Ảnh thế nào đi?”

Năm tên kia bắt đầu nghĩ ngợi, đúng vậy, từ đầu đến cuối Bạch Lộng Ảnh vẫn chưa hề xuất đầu lộ diện, chẳng lẽ Bạch công tử thật sự bị thương nặng đến mức không thể cử động được?

Nhìn bọn họ đã bắt đầu để lộ sơ hở, Mạch Trục Vân âm thầm bật cười, với tính cách cao ngạo của Bạch Lộng Ảnh thì chuyện xảy ra đến nước này hẳn không thêm đêm xia mới là lạ. Không thắng tay trực tiếp ném độc vào người bọn họ đã sự nể mặt lớn nhất của hắn rồi.

Thu lại ý cười trên mặt, Mạch Trục Vân tiếp tục khích tướng:“Bây giờ nhất định là hắn đang trốn trong biệt viện đó để chữa trị vết thương, đám người chúng ta phải biết nắm bắt thời cơ. Hay nói cách khác, nếu như chúng ta mà không có bất cứ hành động gì, há miệng chờ sung đến khi công lực hắn hoàn toàn khôi phục thì năm vạn lượng hoàng kim cũng đừng hòng mong đến tay!”

“Tiểu huynh đệ nói đúng, Bạch Lộng Ảnh chắc chắn là đang ở trong viện kéo dài thời gian.” Tên khi ồm kia bày ra bộ mặt khí thế khăng định, hiên ngang liếm liếm xoa tay khởi động nóng người, đang chuẩn bị lao ra thì đột nhiên dừng lại, nghi hoặc nói:“Chỉ có điều, người bên ta có vẻ như không đủ a! Theo ý kiến của tiểu huynh đệ thì chuyện này phải giải quyết như thế nào mới ổn thỏa?”

Mạch Trục Vân khoé mắt khẽ giật, đám người ở xung quanh đây hẳn ít nhất cũng phải hơn trăm người, chẳng lẽ còn sợ không đối phó nổi với một tên Bạch Lộng Ảnh? “Yên tâm, đủ người!” Tên khi ồm khó khăn nuốt cái cảm giác sợ hãi đang dấy vò mình trong lòng, lên tiếng:“Bạch Lộng Ảnh là chuyên gia về độc dược, hoa mà ngài ấy trồng trong sân toàn là loài kịch độc, bằng với chừng này người, nếu như đi vào thì may lắm cũng chỉ có thể thừa sống thiếu chết đi ra.....”

Những người này lý, không có nguyện ý dẫn đầu vọt vào đi, đều là nghĩ thừa dịp người khác động thủ sau, lại từ giữa phân ưu việt, cho nên trong lúc nhất thời, đều ở trong này cầm cự được.

Mạch Trục Vân nhúc nhúc, quả đúng là bàn về chuyện thuốc độc thì Bạch Lộng Ảnh quả thực là một vấn đề nan giải, ánh mắt đột nhiên lóe lên như phát hiện ra được một ý kiến hay: Cần phải làm cho nơi này càng loạn càng tốt còn đám người bọn họ có muốn vào hay không, đương nhiên không liên quan đến nàng.

“Như thế này đi, các người kêu gọi thêm ít người đến đây. Đến lúc đó tất cả mọi người cùng nhau xông lên, và đương nhiên sẽ có một số người thuận lợi lọt vào trong!”

Tên khi ồm lắc đầu, làm vẻ mặt khó khăn nói:“Vốn chúng ta có thể triệu tập được rất nhiều người đến.....” Ngẩng đầu liếc mắt nhìn sắc trời đêm xung quanh “Nhưng trời cũng đã khuya, xung quanh gần đây nhất định sẽ không tìm thấy người!”

“Ngu ngốc! Không biết báo quan à!” Mạch Trục Vân trắng trợn mắng họ một trận liếc mắt nhìn, cứ việc ở đêm tối bên trong, xem không rõ hiển.

Khi ồm có chút ủy khuất nói:“Không thể được, Bạch Lộng Ảnh là ngự y do đích thân đương kim hoàng thượng sắc phong, quan phủ chắc chắn sẽ theo phe ngài ấy bảo vệ ngài ấy!” Hơn nữa, để cho bọn quan lại đến giúp bọn họ bắt người, chẳng phải chuyển đi mạo hiểm này của bọn họ lại trở nên công cốc hay sao.

Mạch Trục Vân bắt đầu dĩ lạc đầu, đám người này quả nhiên là ngu không bằng!

“Bạch Lộng Ảnh là ngự y do hoàng đế sắc phong thế nhưng dám ngang nhiên kháng chỉ, không lo an phận là ngự y lại đi chứa chấp khâm phạm của triều đình, các người nói xem, quan phủ còn có ý định ủng hộ bệnh vực hắn sao? Đến lúc đó, Bạch Lộng Ảnh cũng sẽ trở thành phạm nhân của triều đình, các người còn sợ hắn sao? Hơn nữa, nếu các người đem toàn bộ chuyện này báo với quan phủ, tuy không nhận được toàn bộ số tiền thưởng kia nhưng cũng không hẳn là tay không trở về.....”

Nghe được câu nói cuối cùng đám người đó lập tức sáng mắt lên.

Mạch Trục Vân trong mắt thoáng hiện lên tia mỉm cười nhìn xung quanh dò xét bốn phía, làm bộ cảnh giác hạ giọng:“Mạch Trục Vân không phải đã trộm ngọc lưu ly của Phong vương sao? Ta biết ngọc đó ở đâu, chỉ cần các người có thể đi vào đó, ta có thể giúp các người tìm.”

Có ý dừng một chút, để thả mồi cho lòng tham của bọn họ cắn câu, rồi mới tiếp tục nói:“Có điều, các người cũng phải chia cho ta một chút phần tiền thưởng! Nếu không, ta sẽ không nói cho các người.”

“Những điều người nói đều là thật sao?” Vừa nghe được Mạch Trục Vân nói đến ngọc lưu ly, hai mắt mấy người bọn họ liền long lanh sáng rực, vội vàng hỏi.

Phong vương bị trộm lấy mất bảo vật, nếu như có thể tìm được, về sau ở trong giới giang hồ, còn có ai dám khinh thường đám người tại hắn nữa không? Nghĩ vậy đám người đó liền ngơ ngẩn vẽ ra viễn tượng được đám người xung quanh quý gỏi ca tụng hết lời với đám người bọn họ được ngồi trên cao.

Mạch Trục Vân cam đoan gật gật đầu, “Đương nhiên!”

“Được! Hai người các người lập tức đi báo sự việc này với quan phủ cho gọi người đến!” Tên khi ồm đó lên mặt chỉ huy hai người đứng sau mình, thấy hai người bọn họ đi rồi mới quay đầu lại bày vẻ mặt cảm kích nhìn Mạch Trục Vân nói:“Tiểu huynh đệ thật sự quả là người đại ân đại đức, thay mặt với

đám tiểu huynh đệ trong nhóm ta đây vô cùng cảm kích tấm lòng giúp đỡ của ngươi!” Nói xong liền chấp tay hành lễ.

Mạch Trục Vân tươi cười xua tay, nói: “Ta vốn không phải chính nhân quân tử gì, cũng vì món tiền thưởng hấp dẫn kia nên mới làm vậy thôi, không cần phải cảm tạ. Đúng rồi, còn ngọc lưu ly thì đã được cất giấu ở trong mật thất biệt viện. Nếu như có thể phá được các cơ quan trong mật thất, đúng rồi chính là lấy được một lọ thuốc trước mặt, nếu là có thể cầm đúng lọ thuốc cần tìm, cửa mật thất chắc chắn sẽ được mở ra!”

Dứt lời liền cố nén cười sau đó đi thẳng về phía ngoài bia rừng.

“Không biết tên của vị tiểu huynh đệ là gì?” Trong đầu liền âm thầm nhớ kỹ phương pháp mở cơ quan, tên khi ồm liền lên tiếng gọi với theo, hỏi.

Mạch Trục Vân không khỏi nhức đầu, cười nói: “À, cứ gọi Ta là Tà Vân công tử đi!”

Tuy rằng nghe tên này có vẻ quen tai nhưng tên khi ồm kia cũng không chút hoài nghi, chấp tay nói “Đa tạ Tà Vân công tử đã chỉ giáo!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bị phát hiện - Thân phận bại lộ

Mạch Trục Vân không có ý định ở lại nơi này lâu liền cong khoeo miệng cười xấu xa, nhân lúc mọi người không chú ý, lén nhanh rời khỏi hiện trường, đi xuống núi.

Trên đường, nàng có bắt gặp mấy đội vệ binh với đao kiếm giắt bên hông cùng cấm vệ quân, cố gắng tránh mặt bọn họ tìm chỗ tối chuẩn bị. Hao tổn khí lực cả một buổi tối, cả người nàng cũng mệt mỏi rã rời, sau khi vào lại kinh thành liền trực tiếp tìm cho mình một cái khách trọ, chọn lấy một gian phòng trống yên tĩnh, vừa đặt mông lên giường là ngủ thẳng căng đến giữa trưa.

Ra khỏi phòng, đi xuống lầu hai ăn cơm, tên tiểu nhị mới bắt đầu đề ý, bày vẽ mặt tò mò đánh giá Mạch Trục Vân: Vị khách quan này đến khách trọ ở qua đêm từ khi nào, sao hán một chút cũng không có ấn tượng vậy?

Mặc kệ đi, có khách trọ là được rồi, hán cũng quên đi sự hoài nghi trong lòng mình, nhanh chóng đem thức ăn cùng với rượu đến cho khách dùng.

Không lâu sau, khách sạn lại rải rác vài vị khách đến đây.

Khách trọ là một trong những nơi cung cấp thông tin nhanh nhất mới nhất những sự kiện trong ngày diễn ra.

Mạch Trục Vân lắng tai nghe ngóng, nước trà trong chén cũng bắt đầu nguội lạnh đi.

Ngay lúc bắt đầu câu chuyện thì toàn bộ thông tin nghe được chỉ đề cập đến “Tà công tử”, nàng thần nhiên cười, danh tiếng của nàng kẻ ra cũng được nhiều người biết đó chứ.

Nhưng mà, câu nói kẻ tiếp lại khiến cho nhiều người xung quanh khách trọ kích động không thôi.

“Ngươi nói sao? Đêm qua tiệm thuốc của Ngạo công tử bị người đến bao vây.....” Một tên với cái miệng rộng bằng ba người lên tiếng.

A?

Mạch Trục Vân nhẹ tay run lên, đám người khi ồm bọn họ thật sự đã làm được! Dùng nội lực làm ấm chén trà trong tay sau đó nhấp một ngụm nhỏ.

Những người xung quanh nghe vậy cũng không khỏi kinh ngạc há to mồm, trong lúc nhất thời, không khí khách trọ bắt đầu trầm xuống, mọi người đều trở nên im lặng bất thường.

“Sao lại thế này?” Một người đàn ông không khỏi thắc mắc phá tan bầu không khí hỏi.

Kẻ nào dám lớn gan lớn mật muốn tìm chết cho mình thế, dám giương móng khoe vuốt trong địa bàn của Ngạo công tử?

Tên miệng rộng kia tiếp tục cung cấp thông tin chi tiết diễn biến tối qua: “Tôi hôm qua, bên phía quan phủ nhận được tin nói rằng Mạch Trục Vân đang trốn ở Nhục Nhiên mao lư – cũng là tiệm thuốc của Ngạo công tử nên mới nhanh chóng đến bắt người..... Nghe nói, toàn bộ đám người đó xông lên cuộn cuộn như vũ bão, cả hiệu thuốc đều đập phá tan tành, dưới sàn đầy những mảnh sứ vỡ, tình cảnh trông rất lộn xộn, thê thảm! Thật đáng tiếc!”

“Phụt!” Mạch Trục Vân nghe đến đó xong một miệng trà chưa kịp nuốt vào thì phun ra cười ha ha đến run người.

Viễn cảnh tối hôm qua xuất hiện trong hồi tưởng của nàng thể này:

Nhân vật chính vốn đang cầm mấy bình sứ nhỏ tò mò nghiên cứu thì bị một thứ gì đó bất thành linh ập đến, mảnh vỡ bắn tung tóe bốn phía, những viên thuốc trong bình đổ ra vương vãi khắp sàn. Mà đám người giang hồ bọn họ, bình tĩnh chờ phản ứng của vị thần y đối diện. Không có sao? Được lắm, tiếp tục xông lên!

Mãi cho đến khi ném văng đi chiếc lọ cuối cùng trên giá đựng, dưới sàn nhà ngoài một màu trắng bột bao phủ, còn có biết bao nhiêu viên thuốc lăn khắp nơi nhưng vẫn không phát hiện được bất cứ dấu hiệu gì việc khởi động cơ quan gì đó. Đám người khi ốm không khỏi bức bối đập hết tất cả giá đựng lẫn khắp nơi xung quanh đều cho chúng về thời kỳ còn chưa xây dựng của tiệm thuốc.

Bạch Lộ Ảnh sau khi nhìn thấy tiệm thuốc của mình bị người khác đến đập phá hỗn độn, chẳng lẽ còn không phát điên lên hay sao? Khuôn mặt yêu nghiệt của hắn từ trắng bệch chuyển sang đỏ đậm, tức giận đến mức hộc máu, a ha ha ha, nhất định phản ứng của hắn lúc đó rất phong phú và đa dạng

Viễn cảnh chấm dứt--

Mạch Trục Vân cười đến chảy cả nước mắt, nếu sớm biết mọi chuyện diễn ra náo nhiệt thú vị như vậy, nàng đã ở lại xem trò hay rồi.

Mọi người đưa về mặt nghi hoặc nhìn Mạch Trục Vân cười ngất nghẻo: Người này chẳng phải là “Sung sướng khi thấy người gặp họa” sao?

Không hề tiếp tục để ý đến người nào đó điên cuồng cười một mình kia, mọi người tiếp tục hỏi: “Vậy chuyện sau đó thì sao? Ngao công tử có tức giận không?”

Trên mặt tên miệng rộng từ thông cảm sau đó là tỏ ra khó hiểu, nói: “Không hề, mấy tên côn đồ đó chỉ bị khiển trách nhỏ: Nghe nói chỉ bị đứt hết kinh mạch tay chân, vô công hoàn toàn bị phế thôi!”

Mọi người xung quanh cũng không khỏi kinh ngạc, từ khi nào Ngao công tử đã nhân từ như vậy rồi?

Loại trừng phạt này nếu như đã nghe qua danh tiếng của Bạch Lộ Ảnh “Giết người không thấy máu, tay vung người thảm sát” thì với cách giải quyết này thì quả là cảm thấy rất nhẹ.

“Có điều” tên miệng rộng lại tiếp tục, “Ngao công tử có nói nếu ai đó có thể bắt được Mạch Trục Vân thì mang hắn đến tận Nhục Nhiên mao lư làm vật thí nghiệm thuốc độc cho ngài ấy sau đó tám vạn lượng hoàng kim sẽ được đưa đến tận tay!”

Mọi người lại càng thêm khó hiểu: Gây hỗn loạn hiệu thuốc của mình rõ ràng là người khác thể nhưng vì sao Ngao công tử lại giận chó đánh mèo trút giận lên người Mạch Trục Vân?

Nhưng sau khi nghe được năm chữ “Tám vạn lượng hoàng kim” xong, bọn họ liền mở tròn xoe con mắt của mình, con ngươi lảo liên, không che dấu được sự tham lam trên gương mặt mình.

Tám vạn lượng hoàng kim, với số tiền này cũng đủ cho bọn họ ăn sung mặc sướng trong mấy năm a! Ai mà không thêm đến nhỏ dãi cơ chứ?

Nghe được câu như thế, lúc đầu Mạch Trục Vân không khỏi ngẩn người, sau đó vẫn như ban nãy ôm bụng cười to: Hắn là Bạch Lộ Ảnh đang cảnh cáo nàng, chẳng lẽ hắn không rõ cách hành sự của bản công tử đây sao, đã nói được thì tất phải làm được. Hơn nữa, hắn cũng sẽ không ngờ rằng, nàng lại có thể sống sót trốn ra được khỏi phủ Phong vương phủ?

Nhưng mà, ngay khi Mạch Trục Vân tỏ ra vẻ đắc ý ngoài mặt thì đã không khỏi thu hút một vài vị kiếm sĩ hành tẩu trên giang hồ. Bọn họ dường như rất tò mò về cái vị từ nãy đến giờ bất chấp hình tượng của mình không ngừng cười ngất nghẻo, nhìn chăm chăm đánh giá một chút sau đó cũng chỉ lắc đầu, xoay người ngồi vào vị trí cũ. Không bao lâu đột nhiên lòng hiếu kỳ của bọn họ lại vẫn không hề thuyên giảm, tiếp tục nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Mạch Trục Vân. Hơn nữa, một trong số bảy người đám bọn họ nghiêng đầu đánh giá quan sát nàng, dường như cảm thấy nàng có chút không giống với một vị công tử bình thường.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ những vị khách ở lầu hai đều đặt hết tầm mắt của mình lên cái vị vẫn đang cười ngây ngô kia.

Bị những người xung quanh dùng ánh mắt soi mói nhìn mình, Mạch Trục Vân bắt đầu sinh ra chút cảnh giác, trên mặt ý cười cũng thu lại một ít.

Ngay khi gương mặt trở lại vẻ đạm mạc thản nhiên như ban đầu thì đã thấy mắt của bảy tên kia đột nhiên sáng lên, đồng loạt giơ ngón tay trở chỉ thẳng vào người nàng hét lớn: “Mười vạn lượng..... Bắt lấy hắn!”

Mười vạn lượng? Nói ai đó?

Mạch Trục Vân nhất thời không kịp thích nghi được với tình huống ngay lúc này chỉ kinh ngạc nhìn bọn họ.

Mọi người cũng trừng mắt nhìn chủ nhân của âm thanh đó, không hiểu mấy người này đang nói cái gì, chẳng lẽ vị công tử trước mắt này có họ là “Mười” còn tên là “Vạn Lượng”?

Tên thật kỳ quái a!

Bảy tên kia bắt đầu quynh lên, phối hợp ăn ý với nhau đánh về phía Mạch Trục Vân đến bây giờ vẫn chưa kịp nhận thức rõ được tình hình, đám người đó liền hô lớn: “Tiền thưởng tăng rồi, Mạch Trục Vân..... Triều đình đang treo tiền thưởng mười vạn lượng.....”

Không xong rồi, bị phát hiện rồi!

Lời bọn họ còn chưa kịp nói xong thì Mạch Trục Vân liền bắt đầu kinh hãi: Đêm qua nhảy vào Phong vương phủ, bị Sở Tùy Phong tự tay bắt được, đã thế còn thấy rõ được gương mặt thật sự của nàng..... Hơn nữa, hoàng thượng cũng đã biết được chuyện này, chắc chắn sẽ vô cùng tức giận khi nghe tin người đã trốn thoát, hẳn là đã về ra chân dung nàng sau đó tăng thêm tiền thưởng, dán truy nã ở khắp nơi để bắt nàng.

Vừa nghe được ba chữ “Mạch Trục Vân”, mọi người cũng hoàn toàn hiểu rõ được chuyện tình, đồng loạt rút hết binh khí xúm lại về phía nàng.

Nàng nhanh tay lẹ mắt, nắm lấy đôi đũa cùng vài chiếc đĩa trên bàn ném về phía đám người khát bạc kia, thấy có chút không gian sơ hở ngay góc phải liền dùng nội lực đạp chân nhảy lên, những người phía trước không kịp phòng bị liền trở thành thảm lót đường cho Mạch Trục Vân phi lên sau đó trực tiếp nhảy ra ngoài cửa sổ.

Mọi hoạt động xảy ra trong khách trọ đều đã sớm bị thu hút bởi những người đi đường, bọn họ liền lập tức đi vào bên trong, cảm thấy công lực đủ mạnh để bắt được “Mạch Trục Vân”, mắt không khỏi lộ ý tham lam chưa kịp xông lên thì mục tiêu đã nhảy ra ngoài khách trọ.

Còn có vài người đứng bên ngoài mắt chứng kiến thấy một vị công tử áo xanh bay ra từ cửa sổ mà dung mạo kia so với bức họa trùng khớp nhau không ít liền ngay lập tức nhào tới ra tay ngăn chặn.

Mạch Trục Vân biết rõ tình hình lúc này vô cùng rối rắm, đã bị toàn bộ người trong kinh thành biết rõ dung mạo của mình. Hơn nữa số tiền thưởng kia quá ư là hấp dẫn khiến cho tất cả mọi người ở đây đều phải đổ mắt phát cuồng. Nếu như cứ mãi chạy trên đường thế này thì sẽ làm kinh động, gây sự chú ý đến những người xung quanh.

Lúc này chỉ có một cách duy nhất đó chính là tìm cách chạy thoát, bởi vậy, không muốn dây dưa cùng bọn họ thêm bất kỳ giây phút nào mà bắt lấy thời cơ chạy trốn.

Ngay lúc ban đầu số lượng người đuổi bắt nàng chỉ có mấy chục, Mạch Trục Vân nàng còn có thể mạnh mẽ chống đỡ đánh bọn họ tạo đường thoát thân. Nhưng một lát sau con đường phía trước bị chặn đi bởi một đám người, người đến càng lúc càng đông. Chỉ có thể quay đầu lại thì triển khinh công, tìm con đường khác.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ một góc phố đều chật kín người là người chỉ truy đuổi một bóng người, từ con hẻm này sang con hẻm khác mà phía sau đám người truy đuổi kia vẫn không có xu hướng giảm đi, ngược lại số lượng lại tăng gấp hai lần khi này. Còn chưa chạy xong cả một nén nhang thì Mạch Trục Vân không khỏi cảm thấy đau đầu nhìn đám người chết tiệt truy bắt ở phía sau bám riết không buông tha.

Chạy qua một lối rẽ khác, sau đó mới nhảy ra khỏi con đường chính, chạy được vài bước thì phát hiện một khu biệt viện hay nói chính xác hơn là một cửa tiệm thư y phục đang mở cửa. Mạch Trục Vân như chết đuối vớ được cọc, lách mình vọt vào trong.

Một lát sau trước cửa gian thư đồ đều chật kín những người với người, không ít người thậm chí còn đi vòng ra phía sau hậu viện, vây quanh ở nơi cửa sau, hồng ôm cây đợi thỏ!

Đám giang hồ, kiếm khách đều đồng loạt xông vào thì đã phát hiện ông chủ cửa tiệm đã bị đánh choáng váng cùng với vài tên tiểu nhị và một ít vị khách nằm la liệt trên mặt đất.

Đám người bọn họ phối hợp với nhau tách ra bốn phía, binh khí thủ sẵn trong tay tìm kiếm Mạch Trục Vân.

Trên lầu hai, đằng sau vài tấm màn mỏng tinh tế đẹp chói lóa kia ẩn hiện bóng dáng của một cô gái xinh đẹp, những người này vừa tới gần thì nhất thời âm thanh sắc bén của cô gái đó gào lên

“A.....”

Khụ khụ khụ, không ít người mang theo đao kiếm không khỏi đỏ mặt lao tới: Có người thay quần áo!

Ngoài tấm màn che khi nãy không lục soát qua còn lại toàn bộ bên trong cửa tiệm đều bị lục tung lên nhưng vẫn không tìm thấy thân ảnh của Mạch Trục Vân.

Ở đây không ít người cho rằng nhân vật chính đã chạy thoát liền lập tức rời khỏi cửa tiệm sau đó đến mai phục ở các khu lân cận.

Nhưng vẫn có một số người không hề hết hy vọng, kiên định lạnh giữ trước và sau cửa tiệm, kiên nhẫn chờ những người ở sau tấm màn kia đi ra sau đó vào khám xét. Mạch Trục Vân bị truy đuổi đến mức này, khả năng trốn ở trong này là không gì không thể, dù sao hẳn ta cũng là trộm, có lẽ sẽ không thêm quan tâm đến danh dự của người khác.

Không bao lâu, vài vị phu nhân tuổi đã cao có khí chất cao quý kiêu sa đi ra ngoài tức giận trừng mắt với đám người đứng trước màn che, nâng vài người đang bất tỉnh bên phía ngoài cửa tiệm sau đó hốt hoảng rời đi.

Một lát sau có một cô gái nhỏ vừa xinh đẹp thanh lệ mà thoát bước ra, nàng kinh hoàng ngẩng đầu nhìn bọn họ vài cái sau đó lặng lẽ ôm lấy tấm thân đang lạnh run của mình chậm rãi bình tĩnh đi ra ngoài.

“Đứng lại!”

Chân còn chưa kịp bước ra khỏi cửa thì đã có người phía sau hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Diễn trò trước mặt vương gia

Nghe được hai chữ đầy uy hiếp ở phía sau vang lên, cô gái nhỏ bé kia dường như vô cùng sợ hãi, nước mắt bắt đầu dâng tràn nơi khóe mi, bày ra bộ mặt vừa tội nghiệp vừa ủy khuất nhìn chủ nhân của tiếng gọi đó. Nhất là khi cô gái đó nhìn thấy một loạt binh khí trong tay bọn họ lóe sáng lên thì khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng liền cứng ngắc, sợ tới mức mặt mày trắng bệch.

Hai tay càng không ngừng nắm chặt lấy mép váy được dệt hoa sen kéo dài nơi cuối tà. Hai chân đứng thẳng giữ nguyên tư thế không chút nhúc nhích.

“Trông cô nương hình như có chút quen mắt!”

Hình như đã có gặp cô gái này ở nơi nào đó, chẳng lẽ là bà con họ hàng xa thân thích à? Ôm lấy cái ý niệm đó trong đầu, người đàn ông đó liền chậm rãi nhắc chân đi lại gần về phía Mạch Trục Vân.

Có đánh chết hết thì hắn cũng không thể tưởng tượng ra được, cô gái trước mắt hắn không ai xa lạ mà đó chính là số tiền thưởng khổng lồ mà hắn đang moi móc chờ để được nhận tận tay, Mạch Trục Vân!

Trên giang hồ, ai ai không biết, thần trộm Mạch Trục Vân là nam, là đàn ông, nhưng lại có thể miễn cưỡng bắt đắc dĩ đứng ngang hàng cùng với tam đại công tử nổi danh “Tà công tử”!

Nếu như đã được người đời xưng tụng là công tử thì làm sao có thể là con gái được chưa?

Nghe được tiếng bước chân càng lúc càng gần về phía mình, Mạch Trục Vân trong lòng không khỏi khẩn trương: Cái trang thành như vậy cũng bị nhận ra sao?

Hô hấp đột nhiên có chút căng thẳng, hai chân hơi run rẩy, nhẹ nhàng giơ lên bước chân rồi đi, chuẩn bị tông cửa xông ra.

Nhưng bên ngoài cổng tiếng bước chân càng lúc càng dồn dập hướng về phía nàng.

Không xong rồi, là quan binh! Dùng thịnh lực của mình nghe theo tiếng bước chân, nàng có thể đoán ít nhất phải đến hơn một trăm người!

Trong giây phút đó định muốn trốn chạy của Mạch Trục Vân lập tức bị phá sản, nhiều người như vậy, hôm nay có mọc cánh thì cũng khó mà chạy thoát!

Tiếng bước chân vang lên mạnh mẽ cũng làm kinh động đến những người trong phòng, mọi người thu hồi ánh mắt đang đặt lên người cô gái xinh đẹp kia, đưa mắt nhìn về phía đường.

Hai đội quan binh tập trung bước vào, phân ra thành nhiều hướng, bao vây chặt chẽ trước cửa tiệm thứ đồ.

Ngay tại bọn họ đứng thẳng với tư thế vững chắc, ba bóng người tuấn lãng tiêu sái bắt đầu xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nhìn thấy kỹ người đàn ông mặc bộ áo choàng đen bên ngoài, Mạch Trục Vân không khỏi rung mình, trong lòng thở dài: “Oan gia ngõ hẹp a!”

Áo bào hình con rồng đen uốn lượn như làm tôn lên khí chất cao lãnh của hắn, khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú không có một chút ấm áp.

Sở Tuy Phong chậm rãi đi đến, theo sau hắn chính là hai tên hộ vệ áo đen, trông hai người đó có vài nét giống nhau, tên trông có vẻ ôn hòa chính là Tề Ân, còn tên hơi nghiêm túc một chút chính là Tề Cần. “Vương gia có lệnh, không được quấy nhiễu dân chúng!” Tề Cần lên tiếng ra lệnh. “Những người còn lại nhanh chóng rời khỏi đây!”

Mạch Trục Vân ở trong lòng khinh bỉ: quấy nhiễu thì đã quấy nhiễu rồi, nói những câu vô nghĩa đó làm gì? Phí lời!

Ngay sau đó, bắt gặp một ánh mắt hàn băng dừng lại trên người mình, lập tức Mạch Trục Vân liền làm bộ thẹn thùng có chút cúi đầu, ngượng ngùng cắn môi, lấy tay giật giật vạt áo không ngừng, sau đó thì thoáng thoáng đưa mắt nhìn trộm người xung quanh.

Sở Tuy Phong thân nhiên đi thẳng về phía nàng, đưa khuôn mặt tuấn tú tới gần cô, đôi mắt màu lục băng lạnh còn mang theo một chút suy xét nhìn chằm chằm vào mặt của nàng.

Trong mắt có chút lệ còn vương vấn, vẻ mặt trông như chứa đầy ẩn tình trong lòng, vừa có chút ủy khuất. Cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng mấp máy, hàng mi mỏng dài nhẹ chớp, mặt ửng đỏ cười ngượng, trông rất giống với dáng vẻ của một cô gái ngây thơ yếu liễu đang thẹn thùng.

Sở Tuy Phong ánh mắt lạnh lẽo màu xanh sâu không thấy đáy mơ hồ nhìn cô gái trước mắt mình: Mạch Trục Vân, cái trang thành một cô gái? Trông cũng không tệ, có nét diễm lệ, yêu kiều của một cô gái bình thường! Có điều, hần không có ý định vạch trần hần ta!

Sau một lát, tầm mắt di chuyển đến những tên giang hồ bên trong cửa tiệm.

Những người đó nhìn thấy vị Phong vương chiến thần bất bại đến tự tay bắt người trong lòng liền sinh ra một loại cảm giác sợ hãi, lo lắng. Hơn nữa dáng người của ngài ấy vô cùng anh tuấn, đôi môi lộ vẻ ngạo nghễ, lạnh lùng; toàn thân tỏa ra khí chất bức người khiến người khác cảm thấy xa cách, không dám đến gần.

Nhưng khi Sở Tuy Phong cách Mạch Trục Vân còn có nửa bước chân thì Tề Cần liền nhìn lướt qua mọi người, quát: “Còn không mau đi?”

“Và.. Vâng ạ.....”

Thấy mọi người bắt đầu chạy ào ra khỏi cổng, đi ngang qua người nàng, Mạch Trục Vân như bắt được vàng liền nhấc chân nhập theo đoàn bọn họ đi ra ngoài, cúi đầu cười thầm. Một lúc sau đột nhiên cả người đều đổ về phía trước ập thẳng vào người đàn ông vốn đang đi đến chỗ nàng - Sở Tuy Phong.

“A.....”

Sở Tuy Phong cảm giác được có bóng người thoáng động đến người mình ngay lập tức sắc mặt trầm xuống, mặt mày nhúu chặt khó chịu tránh đi.

Nhưng Mạch Trục Vân nào có lòng tốt để cho hần được như ý nguyện? Vì khoảng cách của hai người vốn không xa cho nên nàng nhanh nhẹn hơn vươn hai tay ôm chặt lấy thắt lưng hần, cả người không khác gì keo dán giấy dính chặt cả vào người hần.

Hơi thở nam tính của người đàn ông lập tức xông vào khoang mũi nàng, mùi hương nhàn nhạt dễ chịu bao vây lấy nàng, hai tay Mạch Trục Vân dán chặt bên hông hần, tay nhẹ nhàng xoa lưng hần.....

Hắc hắc, vóc dáng của người này quả thực không tệ nha! Mạch Trục Vân mặt ửng đỏ cười thầm, nhưng phần nhiều là mím môi cười xấu xa.

Như ý nguyện của nàng, được nhìn thêm vẻ mặt lạnh băng của hần tăng thêm một cấp.

Sở Tuy Phong còn chưa kịp né tránh thì mùi son phấn quanh người nàng tỏa ra xung quanh, gương mặt hần trắng trẻo, đôi gò má lại hơi ửng hồng. Ở khoảng cách này, hần có thể dễ dàng ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, dịu nhẹ lại có chút quyến rũ tỏa ra từ người hần. Đột nhiên cả người hần cứng đờ, lập tức quay mặt qua chỗ khác, đôi mắt lạnh lùng sắc bén lóe lên, mang theo vài phần nguy hiểm cùng với mùi vị cảnh cáo. Mạch Trục Vân dường như không thấy được biểu cảm của người đàn ông trước mặt chỉ mặt dày thẹn thùng cười, trong mắt sáng ngời, hai tay rất nhanh ôm chặt lấy người hần, cơ thể hai người vẫn chưa thể tách rời.

Mắt đẹp linh động, cái miệng nhỏ nhắn thoáng nhếch lên.

Ủa? Không có ở trên người hần?

“Còn không buông tay?” Mang theo tức giận thanh tuyến theo bên tai truyền đến.

Thật to gan, không những dám dùng thân phận nữ nhân để lừa gạt hần mà còn có ý định trộm thuốc giải cùng với ngọc bội của hần? Mắt thấy được ý đồ của Mạch Trục Vân, hần thân nhiên dùng nội lực tụ khí, một luồng tà khí mạnh mẽ bức bách tản ra từ người hần.

Cảm giác được sự lạnh khốc của Sở Tuy Phong càng thêm tăng, bị nội lực của hần đánh bật đi, Mạch Trục Vân nhanh nhẹn thuận đà lui về phía sau vài bước, nhưng lại cố gắng bày ra bộ mặt không khác gì loại cảm kích của một mỹ nhân đối với vị anh hùng đã ra tay cứu mình.

Trong lòng thấp giọng mắng hần: Dùng nội lực lớn như vậy làm cái quái gì? Tên mặt lạnh như người chẳng biết thứ gọi là thương hoa tiếc ngọc cả? Hừ!

Trên mặt vẫn là đồ bùng, mang theo ánh mắt sùng kính ngưỡng mộ, nhẹ nghiêng đầu, bước đi uyển chuyển như một cô gái nhỏ quy củ.

Nghĩ đến người trước mặt mình là tên trộm Mạch Trục Vân, Sở Tuy Phong chỉ cảm thấy ghê tởm trong lòng: Vốn là một nam nhân, lại cố gắng làm mấy cái thể loại này, ghê tởm đến cùng cực!

Trong mắt chột lóe lên một tia hàn băng, nghiêm mặt cảnh cáo Mạch Trục Vân, định mở miệng gọi người bắt hần thì một âm thanh nũng nịu vang lên chói tai.

“Dần nữ tạ ơn vương gia đã cứu mạng!” Dứt lời, còn không quên nháy mắt vài cái về phía hần, kiều vô cùng ngượng ngùng, e thẹn.

Sở Tuy Phong mặt mày liền đen một mảng, cả người tản ra một luồng khí lạnh bức người, áo choàng đen phía sau tung bay trong gió.

Phát giác bản thân Sở Tuy Phong có gì đó khác thường, Tề Ân cùng Tề Cần đầu đầy hắc tuyến: Cứu? Rõ ràng là cô ta có tình nham tới! Công khai dùng sắc đẹp dụ hoặc vương gia chúng ta, cô gái này muốn tìm đường chết!

Vương gia ở trong quân đội nhiều năm, không hề gần nữ nhân, chưa bao giờ để bất kỳ ai động chạm qua mình hay đứng quá gần mình cả. Chỉ riêng đàn ông con trai bọn họ thôi đã phải đứng cách xa vương gia người một một trượng rồi.

Nếu bọn họ biết, cô gái yếu liễu này chính là thần trộm tai tiếng lẫy lừng Mạch Trục Vân, ngang nhiên dùng sắc dụ dỗ vương gia bọn hắn vì để trộm này nọ chỉ sợ biểu cảm trên mặt bọn họ sẽ càng thêm sinh động hấp dẫn đây. Trò đùa này quả nhiên vui hết sẩy! Đột nhiên ý thức được nguy hiểm đang đến gần, Mạch Trục Vân phản nộ lui về phía sau vài bước, lộ ra một nụ cười quái dị nịnh nọt: “Không quấy rầy vương gia, dân nữ cáo lui!”

Như một con gió, nàng nhanh chóng bỏ chạy khỏi hiện trường.

Nhanh như chớp không thấy bóng người, Sở Tùy Phong lạnh giọng quát: “Lục soát!” Sau đó tự mình mang đội đi vào bên trong.

Tề Ân, Tề Cẩn khước miệng khẽ run: Dễ dàng buông tha cho cô ta như vậy hay sao? Từ khi nào vương gia của chúng ta đã biết thương hoa tiếc ngọc rồi?

Ở một con ngõ hẻm nhỏ, thấy không có ai đuổi theo mình Mạch Trục Vân lòng còn sợ hãi vỗ vỗ ngực.

Nhớ lại chuyện vừa rồi, nàng không khỏi nhin được bật cười ha ha.

Lúc này đây ngay cả Sở Tùy Phong chưa chắc gì đã nhận ra nàng!

Ha ha ha!

Sau khi cười xong, đột nhiên trong lòng cảm thấy có chút không cam lòng liền nhấc váy lên xoay một vòng, vươn tay sờ sờ mặt mình, vừa lòng gật đầu: Làn da xem như cũng bóng láng, tinh tế, vóc dáng thì nào có tệ a! Nhưng vì sao ngay giây phút nàng ôm hắn, một chút phản ứng ngại ngùng tự nhiên của một người bình thường hắn đều không có?

Hắn không chỉ không động tâm mà ngược lại càng thêm tức giận, chẳng lẽ lời nói của nàng vẫn chưa đủ mị lực hấp dẫn hắn?

Suy nghĩ một lát, Mạch Trục Vân lập tức đánh bay cái ý nghĩ vô lý này trong đầu mình, khả năng này không thể không xảy ra được!

Chắc, vậy rốt cuộc là vì sao?

Hồi tưởng lại khuôn mặt lãnh khốc như băng tuyết nơi đỉnh núi kia, nhớ lại tình cảnh tối hôm qua ở Phong vương phủ, hai mắt nàng chợt trợn ngược lên, giống như phát hiện ra điểm không thích hợp gì: Phong vương phủ ngay cả một người phụ nữ cũng không có, hẳn hẳn hẳn..... đừng có bảo với nàng là tên đó là đồng tính đó chứ?

Nàng rõ ràng nhớ trong hậu viện của vương phủ chỉ là một mảng tối om, đèn đóm rất ít, các nơi khác ngay cả một cô nha hoàn, ma ma cũng không có, làm hại nàng không có cơ hội xuống tay nên mới dễ dàng bị người phát hiện sớm như vậy.....

Một người đàn ông hoàn hảo như vậy là một tên đồng tính sao?!

Làm vẻ mặt như mới vừa phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa, trên mặt Mạch Trục Vân biểu hiện bao nhiêu là cảm xúc biến ảo không ngừng, vui có, kinh ngạc có, tiếc rẻ có, sau đó chấm dứt bằng một tiếng thở dài: “Ai!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thần y đào hầm

Đứng một hồi cảm khái xong mới nhanh chóng cời bỏ bộ nữ trang trên người mình, thay một thân áo bào màu đen, trên đầu mang theo một chiếc mũ có tấm sa màu đen che phía trước đi ra khỏi thành.

Mạch Trục Vân giả dạng như vậy, tuy có không ít người ngó qua nhưng cũng không có ý định chặn đón.

Một mạch đi thẳng ra đến cổng thành, trong lòng nàng không khỏi cảm thán: Quả nhiên cảm giác không bị người phát hiện vẫn là tốt nhất, cảm giác lên lút, bí bí ẩn ẩn của một tên trộm như ủa về.

Nàng dường như suốt chút nữa quên mất bản thân mình là một tên trộm khét tiếng!

Cửa thành có mười hai mươi ba người đứng trông coi, họ đang cẩn thận kiểm tra từng người một ra vào cổng, nàng cảm lấy tờ giấy truy nã nên nhìn chân dung của bản thân mình, ôi chết tiệt, vẻ mình xấu thế này sao? Mạch Trục Vân tức giận xé tờ giấy trong tay mình, tội phạm khét tiếng như nàng vẽ cũng phải giống người một chút chứ, mãi có vấn đề thế này nhận ra ta các người mắt có vấn đề hết rồi.

“Đứng lại!” Một tên quan binh đi tới, nghiêng đầu đánh giá Mạch Trục Vân đằng sau tấm sa, lên tiếng tra hỏi: “Ra khỏi thành làm gì?”

“Bị bệnh, ra khỏi thành tìm Bạch thần y!” Nàng thấp giọng lên tiếng đáp.

Tên quan binh kia dường như không tin vào cái lý do này, tiến lên từng bước một, tay định vươn ra lời mủi xuống. "Bệnh gì mà cần phải che mặt thế kia?"

Mạch Trục Vân cười thầm một tiếng, rất nhanh vươn hai ngón tay, điểm nhanh lên huyệt đạo hán, người nọ lập tức đứng yên một chỗ không thể nhúc nhích, nàng chậm rãi tiến lên từng bước, phát hiện không có người chú ý tình hình bên này mới lên tiếng hỏi: "Có thể đi rồi chứ!"

Người kia chỉ bất lực mở to hai mắt nhìn nàng, càng không thể động đậy: "Người....."

Mạch Trục Vân nhanh chóng điểm huyệt phát ngôn của hán, thấy có vài người đi về phía này xem chuyện tình, liền nhanh chóng dùng tay nâng tay hán lên chỉ thẳng về phía ngoài công thành.

"Đa tạ quan sai đại ca đã chỉ đường!"

Nói xong, cúi đầu hành lễ tỏ vẻ lòng biết ơn, lại vội trộm nhìn người khác phản ứng. Gặp không có người hoài nghi, nhanh chóng ra khỏi thành.

Thấy phía sau không còn quan binh truy đuổi, Mạch Trục Vân mới đắc ý ném đi nón mận che trên đầu mình xuống đi thẳng về phía "Nhược Nhiên mao lư".

Biệt viện dần dần hiện ra trước mắt, Mạch Trục Vân lộ ý cười: Đám bọn khi ốm kia xem như cũng có lòng tốt, không có đập nát hết tất cả đồ đạc ở đây, nếu như tối hôm qua người đến gây rối là nàng thì nàng nhất định sẽ san bằng nơi này thành bình địa!

Có điều, nếu như tiệm thuốc của Bạch Lộng Ảnh đã bị tan tác phá hủy thì Bản công tử xem như hào phóng, sẽ không cùng hán chấp nhặt!

Tay phải Mạch Trục Vân giờ lên vỗ ngực, bày ra vẻ cao ngạo, nàng không phải là tiểu nhân đi cùng tên Bạch Lộng Ảnh so đo.

Vừa vào đến sân biệt viện, nàng ngạc nhiên nhìn bên trong viện hoa cỏ cảnh vật toàn bộ đều thay đổi, hơn nữa, pháp trận xung quanh biệt viện dường như không còn giống như trước, ngoại trừ đất đai vẫn còn tốt nhưng vẫn không tránh được trên bề mặt có một ít bị cháy đen. Chẳng lẽ, đám khi ốm bọn thừa dịp ngay lúc Bạch Lộng Ảnh đang giải quyết rắc rối cùng với những người khác đã phóng hỏa thiêu trụi một rừng hoa độc trong sân hán, sau đó trốn vào hủ đi tiệm thuốc?

Mạch Trục Vân nhếch miệng cười to: Đám đó to gan thật!

Thu lại ý cười vẩy vẩy áo choàng, cất bước tiêu sái bắt đầu phá trận pháp trước mắt.

Hoa mộc khê run lên, một cỗ gió lạnh thổi tới, Mạch Trục Vân dừng lại ngừng thở, đi thẳng được ba bước rồi quẹo trái sau đó tiến lên phía trước hai bước, rồi lại quẹo trái, từng bước từng bước một rồi cuối cùng là tiến lên bốn bước, vượt qua một gốc cây cổ thụ to lớn sương bao vây pháp trận dần dần mở ra, bụi hoa hồng xung quanh bắt đầu mờ ảo hiện ra.

Nhưng nàng cũng không trực tiếp đi vào cửa, mà cẩn thận đứng trước cửa, vận khí công, bức ra chút độc nhỏ nhỏ trong cơ thể mình mới an tâm đi vào.

Vì một lý do vốn rất nàng rất rõ ràng, tiệm thuốc tất cả đều không cánh mà bay, toàn bộ bề mặt xung quanh đều bị quét sạch sẽ, vô số mảnh sứ vỡ, bột trắng của thuốc rơi vãi trắng xóa trên sân, nhớ lại viễn cảnh tối qua. Mạch Trục Vân nở nụ cười sáng khoái, lúc này mới thoải mái ra ngoài tìm người.

Trong bầu không khí chỉ toàn là mùi ẩm mốc của bùn đất, có chút thoáng thoáng của mùi cỏ dại.

Mặt sau biệt viện xuất hiện một thân ảnh, tao nhã cầm cốc dốc hết sức lực đào hố. Nội lực của hán thâm hậu cho nên việc đào hầm đối với hán mà nói chỉ đơn giản như việc ăn một bữa sáng.

Hố bên cạnh, xuất hiện hai gò đất bùn cao. Ở bên cạnh hán còn có một cái hòm trông có vẻ nặng màu xanh lam.

Mạch Trục Vân khó hiểu, đi qua nhìn mới phát hiện đằng sau hán đã có một cái hố đào chừng được bảy thước, bề rộng sâu khoảng ba thước, mà cái hố kia trông kích thước vừa vặn với cái hòm nặng bên cạnh hán.

"Bạch Lộng Ảnh, người đang làm gì đó?" Mạch Trục Vân tò mò hỏi.

Đừng có bảo với nàng là vì tiệm thuốc bị phá tan tành kia mà hán tức giận đến điên đại đấy chứ? Đường đường là đệ nhất thần y, nếu như bị nàng hại thành ra như vậy, hán là nàng đã gây ra chút nghiệp chướng rồi.

Bạch Lộng Ảnh ngẩng đầu lên cẩn thận dùng tay áo lau đi lớp mồ hôi trên mặt mình, trên bản mặt yêu nghiệt kia lộ ra một nụ cười quỷ dị, không phải tức giận.

"Chờ người!"

Hán cười, trông nụ cười ám áp là thế nhưng lại khiến cho nàng cảm thấy lạnh đến phát run.

Mạch Trục Vân đi lại gần hán nhìn bộ dáng của hán – một thân trắng tinh khôi toàn bộ bị dính đầy bùn đất kinh ngạc lên tiếng hỏi: "Có phải điên rồi không?"

Hán ném cốc sang một bên, hai tay khoanh lại với nhau, nghiêng đầu nhìn nàng, "Yên tâm, ta không sao, mà nếu có thì người đó là người chứ không phải

ta!”

Mạch Trục Vân lắc lắc tay áo, khinh thường nói:“Chỉ bằng ngươi a? Nếu luận về võ công thì Phong vương quả đúng là cao không thể so được, nhưng ngươi xem, ta đã trở về mà không có bất cứ chuyện rắc rối gì, còn ngươi? Đánh không lại ta đã đành giờ thuốc độc cũng bị người khác phá hủy sạch, ngươi có tư cách gì nói ta câu đó?” Nói xong, còn quay trái quay phải để hấn nhìn cho rõ.

“Hừ!” Bạch Lộ Ảnh đầu tiên là hừ lạnh, sau thì thần nhiên giơ ngón trỏ chỉ thẳng về phía cái hồ to kia, lên tiếng giải thích:“Thấy gì không? Đây chính là quả ta chuẩn bị cho ngươi! Bảy ngày sau, nó sẽ là vật dụng rất hữu ích!”

Gặp Mạch Trục Vân, chỉ nhìn thoáng qua hấn chắc chắn biết nàng bị trúng độc bạch anh.

“Để ta nói rõ lời của ngươi lại một lần nữa cho chính xác, ngươi nhìn lại bản thân mình đi,nhà thì không, người thân thì không thậm chí bạn bè cũng không, xem chừng đến chết cả xác cũng không ai thêm nhận!” Vừa phản trước hấn nói toàn bộ đều là thật.

Nghe được hấn nói vậy, trong lòng Mạch Trục Vân cảm thấy không thoải mái chút nào, không bạn bè, nàng không cần, nhưng bị hấn nói trúng tâm đen nàng không khỏi khiến nàng đau xót: Không nhà, không người thân.....

Rất nhanh thu lại cảm xúc của mình, nàng khẽ cười,“Vậy còn ngươi thì hơn ta chắc? Ngoài cái mao lư lớn này thì chẳng phải cũng chỉ là kẻ trắng tay sao? Không an phận làm một ngự y, lại điên khùng chạy đến cái nơi rừng rú hẻo lánh này làm cái quái gì.....”

“Chẳng lẽ như thế thì không tốt? Ung dung tự tại ở nơi rừng rú này.....ngươi có thể sẽ đến tìm ta, chế giễu ta.” Bạch Lộ Ảnh thần nhiên lên tiếng.

Mạch Trục Vân cười khẩy lên tiếng tra hỏi việc chính:“Rốt cuộc ngươi và Sở Tùy Phong có quan hệ gì?”

Bạch Lộ Ảnh lắc đầu cười:“Suýt nữa thì quên lá gan của ngươi luôn lớn như vậy, dám gọi thẳng tên của hấn!” Dừng một chút, mới tiếp tục nói:“Giống như ngươi, vừa là địch, vừa là bạn!”

Vì cùng là một trong Tam đại công tử, cho nên quan hệ đều là như vậy, vừa bạn vừa thù! Có điều cách bọn họ lựa chọn cho mình nguyên tắc tồn tại trong thế gian hỗn loạn thế sự này đều giống nhau: Người không đáng quan tâm thì ta cũng không việc phải gây chú ý với họ!

Chẳng qua, gần đây Mạch Trục Vân đã đem cái nguyên tắc muôn thuở này phá vỡ, người không đáng quan tâm thì nàng cũng sẽ tìm mọi cách chủ động chọc tới!

“Vậy vì sao ngươi phải đưa thuốc giải độc bạch anh cho hấn?”

Bạch Lộ Ảnh một tay xoa cằm, nhìn nàng, thành thật nói:“Quy tắc thôi! Mạch Trục Vân, vậy đây cũng chính là lý do duy nhất mà ngươi muốn phá hủy tiệm thuốc của ta, cơ mà xin lỗi ngươi, không có thuốc giải!”

Bị hấn nhìn thấu mục đích, Mạch Trục Vân cười, lộ ra vài cái răng nhỏ, gật đầu đáp:“Không sai nha, ai bảo anh tạo ra loại độc mà chỉ có duy nhất một loại thuốc giải, hơn nữa thuốc giải lại nằm trong tay của Sở Tùy Phong. Tôi làm như vậy chỉ là muốn giúp anh tránh phải đi hại người khác thôi!”

“Ồ!” Đối với vài câu nói dối của nàng, hấn cũng không để tâm, gật đầu đồng ý, nói:“Vậy ngươi cần phải cẩn thận, đừng động tay động chân với ta nếu không kết cục ngươi cũng biết rõ rồi!”

Nói xong,, đem cái hòm kia nhấc lên bỏ vào trong hồ. Bên trong này là tất cả các bình thuốc võ còn sót lại sau buổi tối đập phá hôm qua.

Mạch Trục Vân từ từ cười, nói:“Cứ việc thử xem ngươi có bắt được ta không?”

“Không!” Bạch Lộ Ảnh nói thẳng, cũng lên tiếng nhắc nhở:“Dùng thủ đoạn ti bỉ, ta khinh thường, nếu làm vậy chẳng phải ta với người đều cùng một hạng người sao? Có điều nuốt phải độc bạch anh rồi thì tinh thần dễ bị kích động lắm! Đừng dễ dàng bị người khác tính kế nếu không sẽ trở thành vật thí nghiệm vô ích của ta đó!”

Mạch Trục Vân hừ lạnh một tiếng, đồng thời xoay người vừa đi vừa nói:“Bản công tử không dễ dàng bị người khác đối phó như vậy đâu!”

Từ khi xuống núi tới nay đây là lần đầu tiên nàng thua trong tay người khác.

Sở Tùy Phong!

Đội đó, bản công tử nhất định sẽ lấy lại hết những gì đã mất!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Lần Thứ Hai Thất Thủ - "Hắn"; Là Nữ Nhân

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, toàn bộ kinh thành đều đã được bao vây canh phòng nghiêm mật, khắp nơi trên tường toàn bộ được dán hàng loạt hình ảnh truy nã Mạch Trục.

Mười vạn lượng hoàng kim, đủ để cho rất nhiều người trong thành sống một cuộc sống phú quý giàu sang cả đời, cũng khiến cho Mạch Trục Văn bắt đầu sống chật vật hơn.

Nếu như ba ngày trước đó không một ai biết được diện mạo của nàng thì nàng mới không hề phải mang sự sợ hãi trong người. Nhưng bây giờ, nơi nơi đều là chân dung của nàng, tiền thưởng có thể ước chừng tăng lên gấp đôi, chỉ cần nàng mặc một thân nam trang xuất hiện nhất định sẽ lập tức bị bao vây bắt giữ.

Ai, rơi vào cái đường cùng này nàng đành phải thay bộ y phục của nữ nhi thôi a. Cả ngày đi loanh quanh trên đường, cẩn thận hỏi thăm tình hình có liên quan đến Sở Tùy Phong sau đó chờ đợi thời cơ quay trở lại trốn ngọc cùng với thuốc giải từ hắn.

Hoàng đế mới đăng cơ được năm năm, Sở Tùy Phong làm tướng quân cũng trong vòng năm năm đó, vẫn một lòng kiên định đóng quân tại Nam Ninh cùng với việc bảo vệ biên cảnh, cùng quân lính tác chiến, chỉ hai năm mới trở về kinh thành một lần. Nhưng lần này lại ngoại lệ trở về, là vì phụng chỉ của hoàng thượng Sở Lâm Uyên - cưới công chúa Phượng Ảnh Quốc.

Nghe được tin tức như thế, Mạch Trục Văn nhất thời rủi rượi như cái cà tím bị đem luộc đi. Thì ra hắn không phải là kẻ đồng tính!

[Nàng này có tố chất làm hủ lóm đó nga * cười gian*]

Qua tuổi hai mươi, cho dù hắn mãi sống ở trong quân đội nhưng cũng là thời điểm nên kiếm một cô vợ, nên đón dâu rồi a. Sau khi trở về kinh, trong vương phủ ngay cả nha hoàn không hề thấy bóng dáng, Mạch Trục Văn nàng lập tức phán cho hắn tội đoạn tụ, ra là hắn đang chuẩn bị để thành thân, không phải loại suy nghĩ tích cực kia.....

Hắn sắp phải cưới công chúa vậy lý do vì sao còn muốn âm thầm cùng nàng làm giao dịch? Hai chuyện này có liên quan đến nhau sao? Rốt cuộc cái thứ thuốc giải mà hắn đang giữ là cái loại thuốc gì?

Nhưng ngay sau khi nghe được một thông tin đáng giá, nàng lập tức vứt bỏ đi câu hỏi nghi vấn này trong đầu.

Hà? Đêm nay Phong vương sẽ vào cung?

Cơ hội tốt!

Mạch Trục Văn vung tay áo lên, nhú mồm cười gian, trong lòng hưng phấn không thôi: Đêm nay, nhất định phải nhân cơ hội Sở Tùy Phong không ở trong Vương phủ, trốn hết cả hai thứ mới được!

Hai ngày trước, khi hóa trang thành phụ nữ ở nơi thử đồ kia, nàng cố ý ngã vào hắn, kiểm tra lục soát trên người Sở Tùy Phong nhưng vẫn không thể tìm thấy thuốc giải cùng ngọc bội, nghĩ rằng hắn đã giấu hai thứ đó trong Vương phủ. Hơn nữa, có mấy lần nàng len lút đột nhập vào Vương phủ nhưng ngoài Li Tâm cư ra, thì những nơi khác nàng đều không thể tìm ra.

Đúng vậy, mục tiêu đêm nay chính là Li Tâm Cư!

[Tầm phòng của nam chính *hắc hắc*]

Buổi chiều đánh một giấc ngủ thẳng đến tối, ngay thời điểm nàng mở mắt ra thì đã là giờ tý (một giờ sáng). Mạch Trục Văn xoa xoa mắt mình, nhìn xung quanh âm thầm cười nhạo, từ sau khi hắn bắt mình uống thuốc độc bạch anh xong, tính cảnh giác của nàng dường như giảm đi đáng kể, lại còn có triệu chứng ngủ nhiều nữa. Xem ra, vẫn phải nhanh chóng lấy được thuốc giải!

Thay bộ nam trang, nhân thời điểm màn đêm buông phủ bao quanh cả một trời Vương phủ, lặng lẽ lên vào.

Không giống với lần đầu tiên, cố ý khiến cho bọn thị vệ chú ý mà lặng lẽ tránh đi rắc rối xung quanh mình, lập tức chạy đến Li Tâm cư.

Qua mấy ngày dò đường, nàng đã biết rõ phòng của Sở Tùy Phong ở dãy phía Tây bên tay trái, gian thứ hai.

Vào sân, nhìn thấy trong phòng tối đen một mảng, nàng âm thầm cao hứng: Xem ra hắn còn ở trong cung chưa về, vừa lúc có thể ra tay!

Một trận gió thổi qua, Mạch Trục Văn mở cửa sổ nhảy vào, văng vẳng tiếp đất, không phát ra một chút tiếng vang.

Nhưng nàng nào có hay rằng, đằng sau tấm bình phong cầm tú kia, hơi thở mỏng manh mệt mỏi dần dần thu lại, một ánh mắt giống như lưỡi đao sắc bén lạnh băng, mỏng manh, áp lực, lộ ra tà khí, khí chất tiềm ẩn trong bóng tối gắt gao khóa chặt trên cơ thể của nàng.

Nurong theo ánh trăng mỏng manh từ cửa sổ chiếu vào, Mạch Trục Văn đánh giá gian phòng của hắn: Chỉ có một bộ bàn ghế, một cái tủ sách khổng lồ, một cái giường gỗ, một cái bình phong đằng sau là một cái giường lớn, còn có nhiều bức tranh giá trị xa xỉ được treo trên tường để trang trí.

Phòng to như vậy, bài trí cũng khá sơ sài rồi, trông có vẻ trống trải. Nhưng lại rất sạch sẽ đơn giản, không gian rất thoải mái.

Trông cái rương gỗ trước mắt mà nói, vừa nhìn lướt qua thôi đã biết chất liệu của loại gỗ này chính là gỗ trầm hương tốt nhất chế thành, toàn bộ bề mặt đều được điêu khắc bằng tay một cách tỉ mỉ công phu với nhiều viên ngọc quý khảm xung quanh.

Cảm thán xong một hồi, Mạch Trúc Vân mới bắt đầu lục tung, rà soát từng nơi một khắp phòng. Đầu tiên là ngăn tủ, mỗi một chỗ nàng đều kiểm tra cẩn thận.

Sau đó là vách tường, dùng tay gõ lên bề mặt nghe được âm thanh vọng lại mới phát hiện đằng sau bức tường này có mật thất, xóc bức tranh lên quan sát thử xem phía sau nó có cơ quan khởi động hay không. Nhưng lại không có!

Mạch Trúc Vân nhũn mày cần mẫn, có chút nhụt chí.

Chẳng lẽ không ở trong này? Nhưng nàng đã tìm khắp các nơi rồi – tất cả đều cùng một kết quả là không thấy!

Đảo mắt nhìn qua tấm bình phong, xuyên qua tấm lụa mỏng, nhìn chiếc giường lớn bên cạnh kia mới mạnh mẽ gạt đầu khẳng định đây là hy vọng duy nhất của nàng!

Lén lả lén lút rón rén đứng ở trước giường.

Đẩy tấm bình phong bên cạnh ra, tay vươn ra kiểm tìm lục lọi, đột nhiên đụng đến một vật gì đó ấm áp giống như cơ thể của người, Mạch Trúc Vân cả kinh: Có người?

Rồi vài giây sau một đàn quạ đen bay qua trên đỉnh đầu với dấu ba chấm.

Xấu hổ hơn là, tay của nàng đặt ngay chính giữa nơi lưng áo của hắn.

Chết tiệt, hắn nhất định đã sớm phát hiện, còn ngồi xem kịch miễn phí nữa! Làm sao bây giờ?

Trong đầu chột lóe, Mạch Trúc Vân vẫn tiếp tục giả vờ như không biết gì, hai tay tiếp tục loạn xạ sờ mó, từ nơi thắt lưng hắn đi thẳng lên chạm vào ngực hắn, cảm nhận được cơ thể cường tráng rắn chắc đằng sau áo lót bóng loáng bên trong, nói thầm: “Quái lạ ván giường cứng thế này cũng ấm được sao?” Thực ra từ đầu đến cuối hắn nằm trên giường, giấu khí của mình muốn tận mắt nhìn tên trộm này muốn làm gì. Thế nhưng cư nhiên trong tình thế quần bách thế này Sở Tùy Phong hắn lại bị một tên đồng giới sờ vào người mình, cảm thấy hàn băng quanh mình tỏa ra, sát khí dày đặc đang định ra tay bắt người thì nghe được một câu hắn nói, nhất thời lửa hận xông thẳng đến não.

Mạch! Trúc! Vân!

Nhưng không đợi hắn hành động, tay trái của Mạch Trúc Vân vẫn như cũ đặt trên người hắn, từng ngón của tay còn lại chạm nhẹ vào ngực hắn bày bộ mặt thật sự nói: “Ừm, không có cơ quan, bỏ qua!”

Sở Tùy Phong tức giận đến run người, người thực sự dám coi bổn vương là ván giường?

Cảm giác được thân thể hắn cứng lại, Mạch Trúc Vân mồ hôi hột chảy ra, nhanh chóng chớp thời cơ cơ giở bỏ chạy.

Không ngờ, Sở Tùy Phong nhanh hơn nàng một bước.

“Muốn chạy?”

Hắn hừ lạnh một tiếng, xoay người ngồi dậy, bàn tay to hắn bắt giữ lấy Mạch Trúc Vân.

Phía sau bị đột kích, Mạch Trúc Vân bước chân dừng lại, tay giờ lên định gạt đi tay của Sở Tùy Phong thì phát hiện bàn tay còn lại của hắn vùng chường đánh thẳng về phía nàng.

Biết rõ không phải là đối thủ của hắn, một chưởng này của hắn nếu như chính xác nhắm vào nàng, nàng đương nhiên biết hậu quả mình gánh phải là gì, ít nhiều cũng sẽ bị nội thương nghiêm trọng nhưng nghĩ đến việc có thể mượn lực đánh này của hắn lui ra sau rồi nhanh chóng đào tẩu, Mạch Trúc Vân âm thầm cười, không chút do dự dùng nội lực, che chở mình.

Nhưng Sở Tùy Phong không có đánh về phía nàng, tay giờ thẳng về phía nàng giữ chặt tay nàng. Giãy ra không được, Mạch Trúc Vân bị hắn nắm đến đau nhức, lập tức bày ra bộ mặt giận dữ, chân bắt đầu ngoan có đá vào chân hắn.

Sở Tùy Phong mặt vẫn không chút cảm xúc, thân nhiên né tránh đòn tấn công của nàng, nàng lão đảo không xong, hơn nữa tay lại bị hắn quật ngược ra phía sau rồi đột nhiên chân trái vấp vào chân phải, mất đà ngã nhào vào người hắn.

Lúc trước vì đã từng bị nàng ôm cho nên giờ phút này cảnh tượng ấy một lần nữa sắp phát sinh, hắn nhũn mày bỏ tay nàng ra tránh qua một bên giường lớn.

Trên tay buông lỏng, thấy bản thân mình mất trọng lực từ từ ngã xuống giường hắn, Mạch Trúc Vân không hề muốn thế này, nàng có chết cũng kéo người khác chết chung cùng, tay vươn ra kéo Sở Tùy Phong xuống.....

Mạch Trục Vân ngã thật mạnh trên giường, và đương nhiên cả người đàn ông bị nàng nắm chặt tay kia cũng không khỏi liên quan mất đà ngã xuống, còn chưa kịp đứng dậy, trên người toàn bộ đều bị trọng lượng của hắn đè ép.

“A.....”

Âm thanh bén nhọn của Mạch Trục Vân vang lên khắp phòng.

Chóp mũi hai người bọn họ chạm nhau, hô hấp quỵen chung, tư thế ái muội, nàng nhất thời hét to lên một tiếng, mặt xấu hổ đến đỏ như trái hồng chín, chỉ là vì trong bóng tối nên không nhìn thấy rõ ràng nét mặt của nàng lúc này có bao nhiêu ngượng. Xuống núi đã hơn một năm, chưa bao giờ bị thất thủ, lần này lại.....lại bị một người đàn ông đặt dưới thân?

Sở Tuy Phong chỉ cảm thấy người đang nằm dưới thân mình mềm mại như bông, chóp mũi hắn toàn bộ đều thoang thoảng hương thơm son phấn của con gái, nghe được giọng nữ chói tai thét lên bên tai hắn, nhất thời một suy nghĩ lóe lên..... là con gái!

Hắn đột nhiên hiểu vì sao “hắn” lại nói mình là ván giường: So với cơ thể mềm mại của nàng bây giờ thì thân thể cường tráng của hắn quả thực không khác gì ván giường..... Sắc mặt lạnh như băng của hắn có chút kinh ngạc sau đó lập tức xoay người ngồi một bên giường.

Vốn định lên tiếng hỏi cung “hắn” vài ba câu giờ đây, ngay lúc này một câu đơn giản hắn cũng không thể nghĩ ra được.

Có ai ngờ rằng một trong Tứ đại công tử - “Tà công tử” vốn là con gái?

Mạch Trục Vân đang định dùng lực nơi hai tay đẩy mạnh Sở Tuy Phong ra khỏi người mình thì phát hiện trên người mình bắt đầu buông lỏng. Nàng lập tức ngồi dậy, hung hăng trừng mắt nhìn Sở Tuy Phong, cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, vội vàng bỏ chạy ra ngoài.

Thấy nàng chạy đi, Sở Tuy Phong lúc này mới nhớ ra mục đích chính của lần đột nhập hôm nay của nàng. Cầm lấy bình ngọc sứ, ném về phía nàng lên tiếng:“Cầm lấy!”

Sau lưng có cái gì đánh úp lại, Mạch Trục Vân cả người quay lại đột nhiên bắt được thứ gì đó rơi thẳng vào ống tay áo, cảm nhận được cái lạnh lẽo của đồ sứ dạng hồ lô, liền lạnh lùng phát tay áo nhìn về phía Sở Tuy Phong, chạy nhanh đến cửa sổ, thân hình chợt lóe, bóng người biến mất không thấy tăm hơi, lời nói của nàng còn vang vọng nơi tai hắn.

“Ta sẽ còn quay lại!”

Nghe được câu tuyên thệ nàng sẽ quay trở lại, khuôn mặt lạnh tanh của Sở Tuy Phong bắt đầu thả lỏng, khóe miệng cong lên ý cười nhưng rất nhanh biến mất.

Ngay sau đó, tiếng bước chân ngoài cửa càng thêm rầm rập, nghe được tiếng hét phát ra từ phòng vương gia, bọn họ lập tức nhanh chóng chạy đến.

Nhìn cửa sổ đã bị mở toang, Tề Ân, Tề Cần ra lệnh quát:“Đuổi theo!”

“Lui ra!” Âm thanh lạnh lùng của hắn cất lên.

Và đương nhiên lời vừa phát ra đã thành công khiến cho Tề Ân, Tề Cần mất chữ O mồm chữ A ngây người: Dám đột nhập vào phòng của vương gia, vương gia khi nào đã thành kiểu người nhân từ vậy rồi?

P/s: Phát hiện rồi phát hiện rồi mấy đứa ơi...về sau k biết có nhiều chuyện hấp dẫn xảy ra nữa đây a

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bốn công tử tâm trạng không được tốt

Không ngừng lo lắng trong lòng, Mạch Trục Vân trốn ra khỏi Vương phủ, đứng ở một nơi không có bóng người, giương mắt nhìn dưới chân, không biết phải đi về đâu.

Từ sau khi sư phụ qua đời, nàng đã không có nhà để ở, xuống núi đã hơn một năm, cũng không có bạn bè..... Nửa năm trước quen biết được Bạch Lộng Ảnh, nhưng thậm chí bây giờ hắn muốn bắt nàng trở thành vật thí nghiệm thuốc; Trên giang hồ, cũng không còn chốn nào cho nàng yên thân. Vừa rồi, còn.....

Sở Tuy Phong chắc không phải đã phát hiện ra bí mật của nàng rồi chứ.....

Mạch Trục Vân trong lòng âm thầm mắng bản thân mình chạy trốn chết như một con đà điểu, hắn không biết nàng là con gái thì sợ cái gì?

Nhẹ nhàng thở phào một hơi, chuyện nàng là con gái bằng bất cứ giá nào cũng không thể để cho hắn phát hiện ra nếu không về sau cuộc sống của của một thân trộm như nàng sẽ đầy hỗn loạn.

Nghĩ đến việc cả ngày mình bị người khác đuổi cùng giết tận, nàng thật sự cảm thấy ủy khuất vô cùng, chu miệng, nức nở vài tiếng động mỏng manh có thể nghe được: Đều do cái tên chết tiệt Sở Tùy Phong kia, cái chủ ý khôn khéo của hắn, vì mười vạn lượng kia có tên điên mới không muốn bắt trói nàng về nhận thưởng?

Sẽ không vì mười vạn lượng mà bắt trói nàng?

Trong đầu nhất thời xuất hiện một thanh niên tuấn tú với đôi mắt sắc nhọn tà mị như chim ưng mê hoặc lòng người.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, quệt đi nước mắt nơi khóe mi mình đi, chạy thẳng về phía bắc thành.

Không bao lâu, một tòa trang viên xuất hiện trước mắt, nàng trực tiếp trèo lên tường đi vào, vì con đường cũ này nàng quen như com bữa cho nên rất dễ dàng không bị đám thủ vệ canh phòng phát hiện, nhanh chóng chạy về phía tây nam.

Ở hướng Tây Nam xuất hiện một gian phòng được thiết kế một cách đẹp mắt tinh xảo vô cùng nổi bật, dưới sàn hỗn độn quần áo rơi rải rác khắp nơi, tấm rèm hồng nhạt trước giường lớn che đi cảnh xuân bên trong, hai bóng người dây dưa cùng nhau, tiếng người phụ nữ đầu đó rên rỉ không dứt bên tai.

Không bao lâu, người đàn ông đang dùng sức mạnh ra vào đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhiễm đầy tình dục nhìn chằm chằm lên nóc nhà.

“Trang chủ, người làm sao vậy?” Nữ tử vươn cánh tay trắng trẻo trần trụi ra bỏ nhào ôm chặt lấy cổ người đàn ông, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm kia chu ra làm vẻ oán trách, lại giống như làm nũng.

Người đàn ông cúi đầu cười, khàn khàn nói: “Không có việc gì! Chúng ta tiếp tục.....” Lời còn chưa dứt đã khẩn cấp hôn lấy đôi môi của người phụ nữ.

Không bao lâu, âm thanh ái muội tràn ngập khắp cả phòng, ngày một rõ ràng, càng thêm dễ nghe.

Nhưng còn chưa hết một nén nhang thì cửa lớn bên ngoài truyền đến bước chân dồn dập, một lát sau, tiếng đập cửa lập tức phá tan bầu không khí ngập tình ái.

“Trang chủ..... Không hay rồi!” Quản sự trong son trang vội vàng thông báo.

Người đàn ông dường như có vẻ tức giận nhàu mày dừng mọi động tác, mê muội trong mắt dần dần tiêu biến, lửa nóng chạy thẳng lên đến não, quát: “Có chuyện gì?” “Kho chứa kho báu..... Có người xông vào kho chứa kho báu.....”

Người đàn ông bất mãn quát: “Biết rồi, để hắn trộm đi, về sau loại chuyện nhảm nhí như thế này đừng đến làm phiền ta!”

Người đến là ai, hắn sao lại không biết?

Dám ở trong Lạc Thủy son trang của hắn làm càn, trừ người kia ra thì còn ai dám có lá gan lớn vào đây?

Có vô số cơ quan bên trong kho chứa kho báu của hắn, còn kẻ nào có năng lực hóa giải hết chỉ trong một thời gian ngắn. Hơn nữa, hộ vệ báo lại, đương nhiên đến bây giờ bọn họ vẫn chưa bắt được người, như vậy, người này rõ ràng không ai xa lạ mà chính là đệ nhất thân trộm Mạch Trục Vân.

Có điều hắn cũng không thêm quan tâm, Mạch Trục Vân chỉ trộm đồ để làm trò tiêu khiển, chỉ qua vài ngày hắn sẽ đem đồ đã trộm đặt về lại vị trí cũ!

Ngoài cửa tên quản sự vẫn đứng đó không đi, tay không ngừng lau đi mồ hôi lấm tấm trên trán mình, biết đã làm phiền đến “việc” của trang chủ nhưng đây là chuyện quan trọng, là chuyện trọng đại hắn không thể ngoảnh mặt làm ngơ a.

“Trang chủ.....”

Lại bị làm phiền, người đàn ông kia không giấu được lửa giận nơi đáy mắt mình, tức giận đẩy mỹ nhân trên người mình, lui ra khỏi giường, cá giận nói: “Còn có chuyện gì?” Mặc qua loa áo choàng bên ngoài, lười biếng đi xem mỹ nhân trên giường mình.

“Mạch Trục Vân không phải trộm, mà là đập.....” Hắn bày ra vẻ mặt đau lòng đến đứt từng khúc ruột.

Phải nói rằng, mỗi lần đem về một món bảo vật nào, trang chủ đều cẩn thận cất món đồ đó, mỗi món đồ đều vô giá, người xem như bảo vật của mình thế nhưng lại bị người khác đập phá.

Tuy rằng đã cắt ngang chuyện tốt của trang chủ, sẽ khiến cho trang chủ tức giận. Nhưng nếu như không bẩm báo cho người biết chuyện này, chỉ sợ không chỉ là tức giận mà còn nổi trận lôi đình thật hết tất cả bọn họ.

Quả nhiên, vừa nghe được một chữ “đập” phát ra từ miệng quản sự, cửa phòng lập tức mở ra nhanh như tia chớp, một thân áo bào kim hoàng sáng bóng đứng trước mặt quản sự.

Trang chủ tức giận!

“Mạch! Trục! Vân!”

Người ở bên ngoài kho chứa bảo vật nghe được âm thanh ầm trời của chính trang chủ mình đang từ từ truyền đến, liền sợ hãi lập tức giải tán.

Hắn đi vào bên trong kho chứa bảo vật, toàn bộ cơ quan đều bị phá giải, hắn đi thẳng một đường tiến vào, nhìn thấy hàng loạt mũi tên độc nằm la liệt dưới sàn, xung quanh cửa mật thất đều bị mở hết ra, hắn càng lúc càng tức giận, đôi mắt đệp kia trừng thật to, dường như có thể nhìn thấy được ánh lửa chập chòn nơi đáy mắt hắn.

Đối với con quái thú đang trong tình trạng gầm thét điên cuồng kia, Mạch Trục Vân dường như không hề để tâm đến, nhàn nhả ngồi trên cái thùng vàng lớn, hai chân nhẹ nhàng lắc lư, tiếp tục chơi đùa chiếc hộp trong tay mình.

Tay nhẹ nhàng mở ra, bên trong là một viên dạ minh châu, tinh xảo mà sáng chói nằm chệm chệ trong hộp.

Cơ mà vẫn chưa đủ thỏa mãn, nàng xoay người mở chiếc hòm nàng vừa ngồi lên, là một chiếc hòm chứa đầy những viên dạ minh châu kích thước đều ngang với một quả trứng gà, trong suốt mà lấp lánh, phẳng phiu không tỳ vết. Nàng không chút để ý cầm lấy một viên, thần nhiên ném thẳng về phía một chồng mảnh sứ vỡ bên cạnh, một biển mảnh sứ vỡ đó là tác phẩm được hợp thành với nhiều món bình sứ cổ hủn thu thập được từ các quốc gia khác, còn mấy chiếc lư hương thời xa xưa, ngà voi trăm năm tuổi nứt thành từng mảnh nhỏ, còn có vài món đồ xa xỉ của hắn...

“Rầm” Một tiếng, một viên dạ minh châu đã trở thành một thành viên trong đồng đồ vỡ đó.

Sau đó lại cảm thêm một viên nữa, đang định ném đi thì nghe được một đạo âm thanh tràn đầy sát khí sau lưng nàng: “Mạch Trục Vân!”

Mạch Trục Vân tay run lên, lệch sang một góc, dạ minh châu đập thẳng vào trong người sau đó rơi xuống sàn vỡ choang.

Và cảnh tượng kinh hoàng đập trước mắt Nam Truy Nguyệt được mô tả như thế này: Từng mảnh vỡ xinh đẹp bóng loáng của dạ minh châu rơi rải khắp sàn, giống như cánh hoa đào lấp lánh, từng cánh hoa phân tán xen lẫn với những mảnh vỡ sứ của bình cổ.

Lửa giận nơi mắt hắn phun ra cháy hừng hực, và cái người nhàn nhạ trước mắt kia cũng không thoát khỏi tầm mắt hắn.

Mạch Trục Vân bày ra bộ mặt cảm thấy có lỗi, gờ ngang hai tay, vai nhếch lên, vô hại cười nói: “Ồ huynh gọi ta à? Ngại quá, trượt tay!”

Nhìn bộ dáng vô tội như mình không phải là người gây họa của của nàng, Nam Truy Nguyệt cả giận quát: “Mạch Trục Vân, hôm nay ngươi đòi gió đến đây đập phá bảo vật của ta?”

Tay chân không ngừng vùng lên, phần nộ đến cực điểm tự khí đánh một chưởng về phía Mạch Trục Vân.

Một chưởng của hắn mang theo mười phần nội lực. Mạch Trục Vân trên mặt vẫn không chút bối rối, khoe miệng nhếch lên, nhẹ nhàng nhích người sang một bên nói: “Hôm nay tâm trạng của bản công tử không được tốt, muốn kiểm chút việc để giải khuây!”

Nói xong, thân hình chợt lóe, đứng cách xa hắn vài bước thì đột nhiên lại nghe “Phanh” một tiếng.

Bởi vì nàng đột nhiên tránh đi, cho nên hắn không thấy vị trí mà hắn đánh ra một chưởng lại là tác phẩm đập phá đầy nghệ thuật của nàng, không kịp chống đỡ, Nam Truy Nguyệt bị những mảnh vỡ xung quanh ập thẳng về phía mình.

Chết tiệt, vẫn bị người tính kế, Nam Truy Nguyệt trên mặt co rút đau đớn, có chút thờ hờn hờn, cắn răng, xiết chặt tay, nhìn tên thần trộm vô lương tâm trước mặt.

“Tâm trạng không được tốt? Mạch Trục Vân, ta thấy ngươi đang ngứa da muốn ăn đập!”

Mẹ kiếp, phá hư “chuyện tốt” của hắn, bây giờ lại còn đập nát hết báu vật của hắn, giờ lại còn dám tính kế với hắn..... này còn chưa tính đến chuyện hắn ta dám đứng trước mặt hắn đồng dạng xưng với hắn ba chữ “Bản công tử”?

Một tên trộm vạn người phải đề phòng kia dựa vào cái gì mà được xếp ngang hàng với bọn hắn, cùng với chiến thần Sở Tùy Phong, thần y Bạch Lộng Ảnh, và cả uy danh lẫy lừng của hắn?

Nam Truy Nguyệt hắn cư nhiên lại cùng với một tên tiểu tặc không đáng xưng danh này đứng ngang hàng quả thực là một sự sỉ nhục không đáng có. Không hề để ý đến hình tượng rổng lên một tiếng xong, lửa giận trong người Nam Truy Nguyệt hóa thành động lực, đánh úp về phía Mạch Trục Vân. Đêm nay, hắn nhất định phải bắt lấy tên này, giải tòa con thịnh nộ trong người mình.

“Nam Truy Nguyệt, ta thấy thì so với tâm trạng không vui của ta thì của ngươi còn tệ hơn a, có muốn ta đập thêm vài món nữa không? Ta không ngại nha!” Mạch Trục Vân vẻ mặt quan tâm hỏi ý kiến, chạy như bay thoát khỏi móng vuốt của Truy Nguyệt ở phía sau.

Không ngại là đương nhiên, tất cả những món đồ này có phải là của hắn đâu a.

“Ngươi đi chết đi!” Nam Truy Nguyệt hét lớn một tiếng, dùng hết tốc lực đuổi bắt.

Mạch Trục Vân phe phẩy đầu, tâm trạng vui vẻ hắn lên, tiếp tục nói: “Ngươi xác định muốn giao đấu với ta ở trong này?” Nàng chạy nhanh hơn hắn, cố

gắng giữ với hân một khoảng cách xa.

Cũng may bên trong mặt thất này có không gian rộng rãi, có thể giúp nàng tiếp tục trò mèo vờn chuột cùng với hân.

Một lúc sau, mắt thấy hân vẫn không thể đuổi kịp được mình, càng không thể động được đến một cọng tóc của nàng. Mọi oan uổng, uất ức do Sở Tùy Phong gây ra cho nàng cũng vơi đi được phần nào.

Mạch Trục Vân cố ý châm ngòi lửa giận của Nam Truy Nguyệt lên, giả vờ mệt mỏi, tốc độ hơi chậm, đứng nhẹ nhàng trên một chiếc bình hoa cổ cao hơn một cái đầu người. Cổ tình dùng sức, bình hoa cổ được tạc một cách tỉ mỉ, tinh xảo kia không chịu nổi áp lực, nháy mắt bị nàng đập đổ ngã vỡ choang xuống đất.

“Ai nha, ngại quá, ta hơi mệt nên đứng không vững!”

Trong nháy mắt, mặt của Nam Truy Nguyệt liền đỏ ửng lên giống như lợn bị chọc tiết, hân ta cố ý trước mặt hân, vờn hân, trêu đùa hân, hủy hoại hết toàn bộ bảo vật trân quý của hân..... Hoàn toàn bị tên phá hoại chết tiệt này chọc giận, một vị công tử vốn nổi tiếng kiêu ngạo, phong độ ngời ngời hai mắt đỏ đậm lên, sát khí không ngừng bùng vẫy xung quanh.

“Mạch Trục Vân, ta phải giết ngươi!”

“Nam Truy Nguyệt, khuyên ngươi một câu: Thế giới vốn tươi đẹp, cứ mãi bày ra bộ mặt nhăn nhoe khó coi thế kia, da sẽ bị lão hóa, mỹ nhân sẽ không cần ngươi nữa, không tốt, không tốt!” Mạch Trục Vân kiên nhẫn lên tiếng khuyên giải an ủi, đứng một bên đắc ý rung đùi. Và không khiến cho nàng phải thất vọng vì phải vờ và làm trò, một tiếng hét to nữa lại vang lên: “Mạch Trục Vân, ta giết ngươi!”

.....

Con người một khi đã lâm vào con thịnh nộ thì khó thoát khỏi việc luôn tìm mọi cách làm những chuyện điên rồ.

Nam Truy Nguyệt gầm lên giận dữ, đám ám vệ của hân đợi bên ngoài mặt thất nghe được âm thanh như lợn bị chọc tiết liền lập tức chạy vào chặn Mạch Trục Vân.

Nhìn thấy hân vẫn chưa từ bỏ ý định đuổi giết mình, nàng thở dài một hơi: “Nam Truy Nguyệt, tốt nhất là ngươi nên sớm đổi nhóm ám vệ này đi, đánh đám không xong thế kia bản công tử không có hứng thú a!”

Nói xong, lấy tay che miệng, ngáp một cái rõ to. Vẫn là chiêu này, chán chết đi được.

Nam Truy Nguyệt không để ý đến dáng vẻ cười nhạo của nàng, tay vung lên, vài người nhận được tín hiệu liền bỏ nhào lên vị thần trộm đang tỏ ra chán chường đứng ngáp kia.

Đám phé vật này phải dạy dỗ một bài học sâu sắc mới bằng lòng chấp nhận sự thật.

Mạch Trục Vân nhào lên đột nhiên không cẩn thận “Phanh”..... Suýt chút nữa bị một đám mảnh sứ kia làm trượt ngã, nhanh chóng lắc người tránh khỏi đám người đang tiến đến vây quanh kia.

Giằng co một lúc lâu, cuối cùng Nam Truy Nguyệt cũng bình tĩnh trở lại đưa mắt nhìn kho chứa bảo bối của mình biến thành một đám phé thải kia, trong lòng liền dâng cay đau đớn.

“Mạch Trục Vân, ngươi rốt cuộc muốn gì?” Cổ nén cơn tức giận gần giọng hỏi.

Mạch Trục Vân nhìn về mặt thỏa hiệp đầy mệt mỏi kia của hân liền nhún mày bật ngược lại trách hân: “Sớm hỏi câu này có phải tốt hơn không? Bản công tử đã nói với ngươi hôm nay tâm trạng không tốt, vốn muốn rủ anh đi uống rượu cùng, ấy vậy mà.....”

Nói xong, còn bày thêm vẻ mặt đau lòng.

Vàng bạc, ngọc thạch, trân châu, dạ minh châu phủ kín toàn bộ mặt thất, Phủ Nam Ninh quả nhiên đủ rộng để chất chứa hết a!

Nam Truy Nguyệt khoe miệng co rút đến cực đại: rủ tôi uống rượu? Tôi thấy cậu đến đây để kiểm tra thì đúng hơn!

Ánh mắt kia dần dần ôn hòa, trong lòng tức giận dần dần bình ổn, âm trầm nhìn nàng, không có ý tốt lớn tiếng hỏi: “Ngươi không sợ ta sẽ chuốc say ngươi rồi ném vào thiên lao nhận tiền thưởng sao?”

Mạch Trục Vân khép hờ mắt, trông có vẻ như đang ngủ, chắc nịch khẳng định: “Đương nhiên sẽ sợ nếu như người đang đứng trước mặt ta đây không phải là người ngoài, theo như hiểu biết của ta về con người ngươi thì, ngươi chính là người duy nhất không có cái loại suy nghĩ đó! Đường đường là cánh tay vàng của Nam Ninh phủ, còn thiếu tiền đến mức ra tay làm chuyện này sao?”

“Vậy thì ném ngươi cho Bạch Lộng Ảnh, nghe nói hân muốn bắt ngươi về làm thuốc để thí nghiệm, đúng không?” Hân đắc ý lên giọng.

Đến đây Mạch Trục Vân đột nhiên hưng trí, hai mắt bỗng nhiên mở ra, liếm liếm môi, yêu mị cười: “Vậy ngươi cũng nên biết chuyện này, Sở Tùy Phong bắt được ta, cũng hạ độc ta rồi. Và sau tối hôm đó, tiệm thuốc của Bạch Lộng Ảnh lập tức bị người khác đến san bằng.....ai nha, ngươi có muốn ném

thử hậu quả của việc đó không?!”

Dừng một chút, ánh mắt híp lại, hơi âm hiểm nói tiếp: “Theo như ta quan sát thì trong Lạc Thủy sơn trang này có đến năm kho chứa bảo vật thì phải? Chắc, để ta nhớ xem, đây hồ Tịnh Nguyệt có một cái này.....bên thành núi già phía Đông có một cái này.....”

Vừa nói, vừa giơ từng ngón tay ra cẩn thận liệt kê.

P/s: Quay...nữ chính quá nghịch ngợm....cơ mà Bồn cung thích...ahahahah

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nếu ta là con gái?!

Nam Truy Nguyệt nghe xong những lời này sắc mặt trắng bệch, lần nào Mạch Trục Vân đến trộm cắp này nợ đồ của hắn đều là cùng một địa điểm. Hắn còn tưởng rằng nàng không có phát hiện kho chứa nào khác. Bây giờ xem ra lúc này hắn mới rõ.....tên này chưa đi đến chỗ khác làm loạn vậy xem ra hắn vẫn còn chút lương tâm.

Suy nghĩ một hồi mới vứt bỏ đi cảm giác không thoải mái trong lòng đi, trừng mắt liếc nhìn nàng, hờn giận nói: “Đi theo ta!”

Dứt lời, nhìn mớ hỗn độn dưới chân mình, ánh mắt hắn như ngây dại đi, bảo bối của ta, trân bảo của ta, toàn bộ đều thành phế thải, hắn như gào khóc không lạng cam, hắn sợ chính bản thân mình không khống chế được mà xông lên đập chết tên Mạch Trục Vân.

Mạch Trục Vân âm thầm đắc ý, đầu ngẩng cao lên huyết sáo vài tiếng, sau đó bùng bùng khí thế đi ra ngoài.

Ánh trăng bán nguyệt nhẹ nhàng chiếu những tia sáng dịu nhẹ xuống nhân gian, mặt hồ nơi hoa viên từng gợn từng gợn sóng vỗ êm đềm, như một chiếc gương đồng rọi rõ hai thân ảnh trên bờ.

Gió nhẹ khẽ thổi mang theo hương mát lạnh, mùi hương cây cỏ lan tỏa kết hợp với hương rượu thơm thuần túy trong không khí khiến cho lòng người không khỏi cảm thấy phơi phới nhẹ tênh.

Vài chén rượu đã khiến cho men say đột kích toàn bộ lý trí, Mạch Trục Vân chống cằm giờ tay ôm lấy đầu, khẽ day day trán, mắt nhắm lại có chút mộng lung nhìn vị công tử tuấn tú điển trai Nam Truy Nguyệt ngồi đối diện.

Từng động tác, cử chỉ của hắn trông rất tao nhã lịch sự, cả người tản ra hơi thở của quý tộc, vật liệu trên y phục đều được cắt may rất tinh xảo. Diện mạo cũng không tầm thường, khuôn mặt tuấn tú như tạc tượng, mi phong cao ngất, có điều ánh mắt đẹp như mắt phượng kia thì hơi mang tia tức giận. Cũng có chút ảo não hơi hột!

Lúc trước muốn lọt vào bảng nhân của bộ Tam đại công tử kia, trở thành thành viên thứ tư thì phải đều sở hữu các tố chất như nhân trung long phượng, dung mạo xuất chúng, mà nàng thì cái trang thành nam nhân bộ dạng tương đối không tệ, cho nên mới miễn cưỡng được người đòi xưng cho hai chữ “Công tử”.

“Nam Truy Nguyệt, ta rất mệt mỏi!”

Mạch Trục Vân có chút mơ màng, vẻ mặt mệt mỏi, không có chút che giấu.

Nhìn thấy con người đen thui của nàng dần dần nhắm lại, tâm tư dường như không chút phòng bị, ý tức giận trên mặt Nam Truy Nguyệt dần dần tiêu tán, cũng khẽ nghiêng đầu, không khách khí lạnh lùng lên tiếng: “Mệt thì đi vào thiên lao ấy mà ngủ!”

Mạch Trục Vân không có đáp lời, đầu bắt đầu nặng trĩu, cả người cũng không chịu nổi ngã sấp xuống bàn.

Thấy thế, Nam Truy Nguyệt bất đắc dĩ, hai tay duỗi ra, giúp đỡ nàng nhấc lên khiêng trên vai đi thẳng về phía sương phòng. Chân đá một cửa, cửa mở ra, trực tiếp ném nàng trên giường lớn.

“Nặng chết đi được!”

Mặc dù có đệm dày làm giảm xóc, nhưng Mạch Trục Vân vẫn bị hành động lỗ mãng này của hắn làm cho bừng tỉnh, mộng lung mở mắt ra, tay vươn ra phía sau xoa thắt lưng, lên tiếng mắng: “Chết tiệt, người không biết thương hoa tiếc ngọc à, nhẹ tay một chút?” Nam Truy Nguyệt xoay người lại, cười lạnh: “Thương hoa tiếc ngọc? Người lấy từ này để hình dung cho một người đàn ông lớn xác như người? Người đâu phải con gái!”

Hừ, cho dù có là phụ nữ thì với tính cách như vậy, có chết hắn cũng không bao giờ sinh ra cái loại cảm giác thương hoa tiếc ngọc đâu!

“Người..... Nếu ta là con gái thì sao?” Mạch Trục Vân mặt âm trầm, hỏi.

“Ha ha ha!” Nam Truy Nguyệt cười lớn một tiếng, trừng mắt nàng, nói: “Ngươi là con gái? Nếu vậy thì để ông trời trừng phạt ta cưới ngươi đi!”

Cười một loại con gái với tính cách bướng bỉnh ngang ngược này thì nhất định là một sự trừng phạt lớn đối với đàn ông trên thế gian này a!

“Cười ta về làm tiểu thiếp của ngươi?” Mạch Trục Vân ném gối đầu về phía hắn: “Ta mới không thèm gả cho cái loại ăn chơi phong lưu, mê sắc như ngươi, ngươi có nhiều tiểu thiếp bên người... còn muốn thu nạp nữa sao?! Tam đại công tử các người chẳng tên nào ra hồn cả!”

“Ta mới chính là người không thèm cưới một kẻ như ngươi về làm tiểu thiếp!” Nam Truy Nguyệt nhanh chóng tiếp lấy, ôm vào trong ngực, trào phúng nói: “Mạch Trục Vân ngươi thì có cái gì tốt? Trộm này trộm nọ, làm những chuyện tán tận lương tâm. Với một chút tài mọn trộm vặt của ngươi thì cho dù đàn ông trên thế gian này có chết thì cũng không tên nào muốn cưới ngươi.....”

Ngươi như thế, nếu là con gái, đừng nói là vị chiến thần lạnh lùng được người đời đồn rằng không bao giờ động đến phụ nữ Sở Tùy Phong, hay vị thần y ưu tú giữ thân như ngọc, trong trắng như tiên xuất trần Bạch Lộng Ảnh, ngay cả hắn có mê sắc đi chăng nữa cũng đều thấy chướng mắt!

Nghe hắn nói câu sau cùng kia, Mạch Trục Vân lập tức thanh tỉnh, ngồi bật dậy, hai mắt trừng lên uy hiếp nói: “Ngươi nói cái gì? Có giỏi thì lặp lại lần nữa xem?”

Nàng là tên trộm vặt khi nào?

Nam Truy Nguyệt từng từng từng bước ngấm khiêu khích nói: “Ta nói ngươi là một tên trộm vặt vĩnh, thích đi gây chuyện tán tận lương tâm..... Thật không thể hiểu nổi loại người xấu xa đủ mọi mặt như ngươi sao có thể xứng được xưng hai chữ ‘Công tử’, cùng đứng ngang hàng với chúng ta..... A.....”

Hắn nói xong, đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, hai tay ôm lấy “của quý” mình, mặt mày đỏ bừng, dùng ánh mắt giết người trừng nàng.

“Mạch Trục Vân, ngươi muốn ta đoạn tử tuyệt tôn?!” Nói xong, tay phải đột nhiên nâng lên đến, ra tay tập kích nàng.

Mạch Trục Vân tao nhã thu chân về, nhẹ nhàng tụ khí hai tay mình sau đó mạnh mẽ xuất ra đẩy nàng cùng với Nam Truy Nguyệt đứng ở một khoảng cách xa.

Nàng bày vẻ mặt lười biếng xoa thắt lưng, chậm rãi nằm xuống, cười ha ha “Đã sớm cảnh cáo với ngươi, tâm trạng của bản công tử không được tốt, đừng dại chọc giận ta nếu không họa là tự ngươi tìm lấy. Thôi được rồi, ta muốn ngủ, muốn tự mình đi ra ngoài hay đợi ta ra tay?”

“Ngươi..... Mạch Trục Vân, tốt nhất nên an phận đi!” Nam Truy Nguyệt hung tợn gất giọng, hùng hổ rời khỏi phòng.

Nghe được tiếng cửa phòng nặng nề đóng lại, Mạch Trục Vân mỉm cười, hai mắt khép lại, ha ha, tuy rằng Nam Truy Nguyệt luôn miệng nói miệng ném nàng vào thiên lao nhưng hắn là người duy nhất không tính kế với nàng, hắn chỉ chờ có ngày sẽ quang minh chính đại đánh bại nàng, bắt nàng quy phục.

Có lẽ, đây là kiểu công tử có lòng tự tôn cao a.

.....

Giường êm gối mềm, quả nhiên thật thoải mái.

Vừa tỉnh giấc thì trời vẫn còn nhá nhem tối.

Mạch Trục Vân lắc đầu, nhẹ day day hai bên trán, ngẫm nghĩ về thời gian. Nàng đã ngủ ở đây vài ngày sao? Xem ra dưới tình huống này, một giờ tối ngày mai chính là kỳ hạn cuối cùng của nàng.

Xoay người xuống giường, định tìm một ít gì đó nhét vào bụng nhưng không thấy bóng dáng Nam Truy Nguyệt đâu. Trong đầu hiện lên tình cảnh mấy ngày hôm trước, nàng âm thầm cười, rồi sau đó, liền trực tiếp ra khỏi Lạc Thủy sơn trang.

Lần này sẽ không có kỳ gì cả, sau khi cài trang xong trực tiếp vào Phong vương phủ, đêm nay nhất định phải trộm được miếng ngọc đó bằng chính tay mình!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Ngọc giả

Đột nhiên nàng nhớ đến chuyện đêm hôm trước, ngay lúc nàng chuẩn bị chạy trốn, cũng không rõ vì lý do gì, Sở Tùy Phong lại đưa thuốc giải cho nàng, nàng thầm nghĩ: Chẳng lẽ lương tâm của hắn trời dậy?

Đáng tiếc hán quá coi thường nàng, Mạch Trục Vân ta mới không thèm nhận những thứ "Bồ thí" như vậy!

Trèo tường đi vào, không bị người phát hiện, nàng lập tức chạy đến Li Tâm Cư.

Nhưng vừa lúc đi ngang qua thư phòng, nàng ngạc nhiên phát hiện, Sở Tùy Phong còn đang ở bên trong.

Đèn đuốc sáng trưng, Tề Cần, Tề Ân thì không thấy đâu, đổi thành hai gương mặt xa lạ đứng gác thay.

Đã một giờ rồi, hán còn chưa nghỉ ngơi?

Có điều, hán không ở trong phòng ngủ, vậy chuyện này đối với Mạch Trục Vân mà nói, là một chuyện tốt, chỉ cần thuốc giải vẫn còn ở trong phòng, khả năng thành công mà nàng thực hiện vụ trộm này cũng rất cao.

Chỉ có điều Sở Tùy Phong vẫn đặt thứ đó ở nơi này không?

Tránh đi đám thị vệ tuần tra chạy thẳng vào Li Tâm cư, bên trong thủ vệ tăng lên không ít, xem ra Sở Tùy Phong đã đề phòng nàng. Nhiều người canh ác thế này đồng nghĩa với việc thuốc giải đó vẫn còn ở nơi này.

Mạch Trục Vân núp phía sau mặt khối tượng thạch lớn, cười cười, sau đó ném viên đá nhỏ ra xa gây tiếng động, đợi cho đến khi gần một nửa số thị vệ canh gác rời đi, nàng mới linh hoạt né tránh bay thẳng qua cửa sổ đi vào.

Ha, một chút đám người vô dụng đó mà cũng muốn dè chừng canh phòng nàng? Nàng âm thầm trào phúng.

Lúc này đây, nàng trực tiếp vòng qua tấm bình phong, đi đến trước giường, đánh lửa lên soi thẳng trên giường, quả nhiên, bên cạnh gối ngọc bạch của hán có chai thuốc giải, còn có khối ngọc nữa.

Mạch Trục Vân cười đem hai thứ đó cất vào trong lòng, thổi tắt lửa đi, đang chuẩn bị lui ra ngoài, lại nghe một loạt tiếng bước chân rầm rập chạy tới.

"Mau lên, trong phòng vương gia có động tĩnh!"

Lời nói vừa dứt, ánh lửa lập tức chiếu sáng toàn bộ căn phòng. Người đứng bao vây bên ngoài chật ních đến tắc cả cửa sổ phía trên, không xong rồi, người quá đông! Hay cho đám hộ vệ đã cảnh giác, nhanh như vậy đã phát hiện ra nàng?

Dẫn đầu đội binh đó không ai xa lạ mà chính là hai tên hộ vệ bên người Sở Tùy Phong -- Tề Ân cùng Tề Cần, Sở Tùy Phong cũng không có mặt ở đây, hơn nữa, mười hai tên ám vệ lúc trước cùng nàng giao đấu cũng không tới.

"Bất sống, không được phép làm người bị thương!" Tề Ân phản phó nói.

Đương nhiên, đây là phụng theo mệnh lệnh của Sở Tùy Phong!

Chỉ là hán không biết lý do vì sao vương gia lại nói "Không được động đến lông tóc"?

Tuy rằng lần trước Mạch Trục Vân chạy thoát ra khỏi thiên lao, vương gia cũng vào cung nhận tội, nhưng hoàng thượng căn bản không hề trách tội vương gia, chỉ hạ lệnh cho vương gia tiếp tục bắt người, lấy công chuộc tội! Vương gia dường như không hề để tâm đến việc này, nhưng vì sao lại đặc biệt quan tâm đến tên trộm vặt Mạch Trục Vân này cơ chứ?

"Vâng!" Mọi người đồng thanh đáp, tra hết kiếm vào bao.

Thấy tình hình như vậy, Mạch Trục Vân hừ lạnh một tiếng, quát: "Giỏi lắm, chỉ bằng các người mà cũng muốn khiến cho bản công tử bị thương?"

Tuy rằng nàng trúng độc, công lực đã tiêu hao đi một chút, nhưng đối phó với một đám người này đương nhiên là dễ dàng như ngắt một bông hoa.

Nhắc chân lấy đà vọt vào giữa đám người bao vây, thị vệ xung quanh thấy vậy lập tức xông tới, nàng cầm lấy thân kiếm, giơ chân đá một cước vào người trước mặt, đoạt lấy trường kiếm chuyển hướng hung hăng quét qua bọn họ.

Một lúc sau, nhìn thấy đám vô dụng kia nằm la liệt trên sàn, khoe miệng Mạch Trục Vân khẽ cong lên, mắt lạnh quét về phía hai người Tề Ân và Tề Cần. Trong lòng có chút nghi hoặc: Lúc này, tại sao Sở Tùy Phong còn chưa ra tay?

Nàng biết, nếu như đích thân hán ra tay, hoặc phái ra mười hai tên ám vệ kia, kết quả nàng nhận được đương nhiên lại thua..... Chẳng lẽ, hán có chuyện quan trọng hơn, cố không hơn nàng?

Ngẫm nghĩ chưa được bao lâu, nàng liền cầm lấy trường kiếm, bay thẳng đến chỗ Tề Ân và Tề Cần đâm tới, kiếm pháp của nàng nhẹ nhàng và dứt khoát, mang theo một chút mềm mại, giống như múa kiếm, nhìn trông có vẻ như không phải dùng để giết người nhưng lại khiến đối phương không kịp phòng bị, chỉ một chiêu có thể khiến người mất mạng.

Tề Ân bay lên một vòng, trường kiếm rút ra, sáng sáng mờ nhạt chột lóe, một đạo sắc bén kiếm khí phá phong mà đến, thế như chẻ tre.

Tề Cần bên kia cũng rút kiếm trợ giúp, song kiếm hợp bích, uy lực càng tăng thêm một bậc.

Mạch Trục Vân rút kiếm, cùng lúc ra chiêu, lộn ngược ra sau, tránh được đường kiếm của bọn họ, nhưng mà, nàng không muốn cùng đám người này dây dưa liền cao giọng nói: “Nhấn với Sở Tùy Phong, đồ đã nằm trong tay ta, hẳn thua!”

Xoay người, bay thẳng lên nóc nhà chạy đi.

Tề Ân cùng Tề Cần đầu tiên tránh được đường kiếm của nàng, đang định đuổi theo, thì đột nhiên không thấy bóng dáng Mạch Trục Vân đâu.

Thật to gan, dám ngang nhiên gọi thẳng tên của vương gia bọn họ, đây chính là chuyện đại bất kính. Tên trộm kia tốt nhất là trốn ở một nơi nào đó cho kỹ nhất định đừng để cho bọn họ bắt được, nếu không dù không nhận được lệnh của vương gia bọn họ cũng sẽ ra tay trừng phạt Mạch Trục Vân.

Ở trong lòng bọn họ, vương gia chính một chiến thần, một tín ngưỡng, là nhân đạo tôn quý, bọn họ tuyệt không thể chấp nhận được những kẻ bất tuân bất kính với ngài!

Hai người tức giận thu hồi kiếm, quát với đám người phía sau: “Đứng hết lên, đến hình phòng nhận tội!”

Nói xong, đi nhanh vòng qua bọn họ, hướng về phía thư phòng báo cáo tình hình với Sở Tùy Phong sau đó cũng giống với bọn họ, tự mình đi lĩnh tội!

Mạch Trục Vân ra khỏi Vương phủ một đoạn xa liền tùy ý tìm một gian khách trọ, ngồi thoải mái trong một gian phòng trống, thắp đèn lên, sau đó mới thoải mái lấy hai món đồ trong lòng mình ra.

Thuốc giải đã có trong tay đương nhiên bây giờ nàng không còn sợ gì nữa. Mạch Trục Vân tùy ý để nó một bên, hừ lạnh, Mạch Trục Vân nàng một khi đã muốn gì đó thì nhất định phải quang minh chính đại đoạt được, không phải để người khác đến bắt. Nếu không thì cái danh đề đòi “thần trộm” kia sao còn xứng với nàng?

Đặc ý cầm lấy miếng ngọc bội lưu ly kia, tinh tế quan sát đánh giá dưới ngọn đèn.

Chắc, ngọc tốt!

Cảm giác lạnh lẽo dần dần truyền đến tay, khoe miệng Mạch Trục Vân dần dần cong lên, nhìn thấy một thân rồng bay được tạc trong suốt kia, nàng có cảm nhận như nghe được tiếng gầm ầm trong miếng ngọc.

Là loại cảm giác này! Uy lực của rồng!

Nhưng đột nhiên mày chột cong lên, nhìn phía trên miếng ngọc bội, có một chút chất bột đen, dùng sức lau đi nhưng có nỗ lực thế nào cũng không sạch.

Chất bột đen này không phải chỉ đơn thuần dính bên ngoài ngọc, mà là tạp chất bên trong ngọc!

Hừ! Thì ra hẳn gât nàng?

Mạch Trục Vân tức giận, đập bàn đứng lên, đem thuốc giải cùng khối ngọc kia nhét vào trong tay áo, nổi giận đùng đùng ra khỏi khách trọ.

Sở Tùy Phong, thân là một chiến thần của Nam Ninh chiến thần, lại đi làm những chuyện như vậy!

Không giống như ngày thường cẩn thận lén lút đột nhập vào phủ, Mạch Trục Vân liền một đường xông thẳng vào thấy người là đánh.

“Cút ngay cho ta, nếu không, đêm nay Mạch Trục Vân ta sẽ giết hết toàn bộ người ở đây, ngay tại Phong vương phủ này!”

Mất lạnh trùng thẳng vào đám thị vệ đứng chặn đường kia, nàng gầm lên.

Thấy nàng một đường xông lên giọng hăm dọa phá tan Vương phủ, đám thị vệ này cũng có chút sợ hãi, Mạch Trục Vân đi tới bao nhiêu bước bọn hắn cũng lùi về sau bấy nhiêu bước, binh khí trong tay vẫn lăm lăm chĩa vào người nàng. Từng đứng trên chiến trường dẫm máu bao nhiêu năm, đối với lời cảnh cáo của Mạch Trục Vân, bọn họ nào dễ dàng bị dọa đến ngu người như vậy.

“Bắt lấy!” Tên dẫn đầu đám thị vệ tức giận lên tiếng, Phong vương phủ sao có thể để cho một tên trộm vặt nhỏ này đến giường oai múa võ.

Mạch Trục Vân đang trong tình trạng nổi nóng, thấy có người tình nguyện tiến lên chịu chết, như vậy, đừng trách nàng xuống tay ngoan độc!

Nhìn đám thị vệ dần dần xúm lại kia, nàng liền ra tay trước chế ngự địch, giơ chân đảo qua, đầy mạnh mẽ. Cho nên kết quả của một cước đó đã khiến cho một đám người anh dũng đang trong tư thế bỏ nhào vào thì bất ngờ nồm miệng phun ra một ngụm máu to.

Mất lạnh nhìn về phía bọn họ, lập tức vượt mặt bọn họ đi lên, thẳng đến thư phòng của Sở Tùy Phong.

Càng gần thư phòng, người đến cản trở nàng càng ít, Mạch Trục Vân cũng không để tâm, người mang theo tức giận cùng phần hận, một tay cầm kiếm, tay kia nắm chặt thành quyền hùng hổ tiến vào thư phòng.

Nàng thật sự muốn nhìn rõ xem, Sở Tùy Phong hẳn còn có thể trầm mặc như vậy đến khi nào?

Trong thư phòng vẫn còn le lói ánh đèn, không ai canh giữ ở cửa.

Rốt cuộc, người đang diễn xiếc gì thế?

Mạch Trục Vân khoe mắt trằm xuống, đảo quanh bốn phía, cũng không có phát hiện có bất cứ mai phục gì

“Sở Tùy Phong, người làm như vậy là có ý gì?” Một cước đá văng cửa thư phòng, Mạch Trục Vân đứng trước cửa, tức giận rống lên chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cảm giác khác thường

Sở Tùy Phong ngồi đàm mạc ở bàn làm việc, đôi mắt màu lục băng lãnh còn mang theo một chút suy xét, khó chịu, đôi môi lộ vẻ ngạo nghễ, lạnh lùng; toàn thân phát ra khí chất bức người, tựa như vương tử, khiến người khác cảm thấy xa cách, không dám đến gần.

“Tên của bốn vương, người cũng dám gọi?”

Về chuyện kia, hắn không muốn phải nhiều lời giải thích.

“Hừ!” Mạch Trục Vân khoe miệng cong lên, lộ ra một tia cười châm chọc, ánh mắt khinh bỉ trừng về phía hắn.

Vung tay, tiếng gió nhẹ vút qua, hai thứ đồ trong tay nàng bay thẳng về phía hắn.

“Đầu tiên là vu oan, sau là độc dược, giờ là ngọc giả, người đáng để ta làm vậy sao? Gọi thẳng tên của người coi như khách khí với người rồi!”

Chiến thần? Lãnh công tử? Hắn không xứng!

Nghe được câu như thế, sắc mặt hắn từ từ tối sầm lại khiến cho nàng không khỏi vô ý thức lùi lại phía sau. Cây bút ngọc trên tay hắn bị bóp nát thành vụn phấn, âm thanh thanh thủy vang lên, phá tan sự tĩnh lặng nơi thư phòng, và đây rõ ràng cũng chính là một sự phá lệ từ trước đến nay của hắn.

Một lát sau, hắn mới vung áo bào lên tiếp được hai món đồ mà Mạch Trục Vân ném đến.

Nhìn thấy thuốc giải vẫn còn nguyên trong lọ, mặt hắn đột ngột biến sắc, sau đó lạnh lùng lên tiếng: “Thuốc là thật!”

Mạch Trục Vân khoanh tay, không có dấu hiệu của việc muốn cầm lấy thuốc giải uống, cảm nhếch lên tỏ vẻ khinh thường.

Mọi người đều nói, trong tứ đại công tử, thanh danh của Mạch Trục Vân nàng là tệ nhất, làm việc không quang minh lỗi lạc, nhưng bây giờ so với những việc mà Sở Tùy Phong làm với mình, nàng thấy xếp bản thân mình đứng ngang hàng cùng với hắn thật sự là một sự si nhục với nàng!

Đột nhiên trước người liền cảm nhận được một lực đạo bất ngờ ập đến, trong nháy mắt, nàng không thể động đậy!

Chết tiệt, lại bị hắn đánh lên! Mạch Trục Vân thấp giọng mắng, trong lòng càng không khỏi coi thường Sở Tùy Phong.

Nhìn thấy ánh mắt quật cường cùng khinh thường của nàng, Sở Tùy Phong vẫn giữ bộ dáng như cũ, bình thản mà đàm mạc không có bất kỳ cảm xúc dao động nào, cầm lấy cầm dưới nàng nâng lên, lực này xuất ra nhẹ nhàng đưa thuốc giải vào miệng nàng sau đó giải huyết cho nàng.

“Đi đi, coi như không có chuyện gì xảy ra!”

Làm xong hết thấy, hắn lạnh lùng xoay người đi.

“Không có chuyện gì xảy ra? Mười vạn lượng cùng với bản truy nã kia, toàn bộ Nam Ninh quốc đều muốn đuổi cùng giết tận hòng bắt ta đòi lấy tiền thưởng, nếu như người là ta, liệu người có thể bằng lòng chấp nhận coi như không có gì xảy ra không?” Vừa nói, một bên rút kiếm hướng tới Sở Tùy Phong đâm tới.

Nàng mới mặc kệ hắn là vương gia quyền quý hay là chiến thần uy lẫm kia hay không, một khi đã đắc tội với nàng, hoặc là hắn chết, hoặc là nàng chết! Nhận ra được phía sau mình có sát khí, hắn phượng mâu nhất ngưng, rồi đột nhiên xoay người, hai ngón tay mạnh mẽ kẹp lấy mặt kiếm, mấy lần cũng không thêm nhú, thân nhiên chống đỡ, thân kiếm lập tức bị bẻ cong gấp khúc, sau đó “Keng” một tiếng, thanh kiếm gãy làm hai.

“Ba ngày sau, bằng lệnh truy nã sẽ bị dỡ bỏ!”

Hắn không thêm đề ý đến lời của nàng, nặng nề nói một câu, âm điệu cũng không quá cao nhưng lại có vẻ cường thế, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Mạch Trục Vân, nghĩ đến thân phận thật sự của nàng, sát khí trong mắt lui đi phân nửa, một đoạn kiếm gãy giữa hai ngón tay hắn phóng thẳng đến chỗ nàng, coi như

đây là cảnh cáo!

Nếu không phải vì nàng là một cô gái, bằng việc nàng bắt kính với hắn, hắn đã nhanh chóng cho nàng xuống địa ngục uống trà cùng Diêm Vương!

Lực kiếm mạnh mẽ bay về phía Mạch Trục Vân, âm thanh sắc bén của kiếm vang lên như cắt đứt cả gió khiến nàng không khỏi sinh ra một cảm giác lo sợ, bất an nhưng cảm giác đó rất nhanh liền biến mất. Thanh kiếm pháp chuẩn xác ngay tường, nơi mà nàng đang đứng!

“Sở Tùy Phong, ta biết ta không phải đối thủ của ngươi, lần kiểm tra đó, ta thua!” Nhưng nàng không phải thua một cách triệt để, dùng một chút mới nói tiếp: “Vậy vì sao ngươi lại muốn cứu ta? Nếu đây là thương hại, Mạch Trục Vân ta khinh thường!” Nói xong, nàng đưa tay kéo đoạn kiếm hung hăng ném trước mặt.

Nàng muốn thứ gì, không cần đến phiên người khác bỏ thí, nàng nhất định sẽ tìm đủ mọi cách để đoạt lại! Kể cả tính mạng!

Nghe nàng nói được nửa câu đầu, mí mắt Sở Tùy Phong trầm xuống, lại dám gọi thẳng tên của hắn, người con gái này, thật sự muốn chết sao? Nhưng nghe được nửa câu sau của nàng, cũng khiến cho hai bàn tay hắn trong tình trạng nắm chặt dần dần thả lỏng!

Quả nhiên có cá tính!

“Bỏn vương không có nhiều lòng tốt để làm những chuyện vô vị đó!”

Như hắn nói vậy có nghĩa rằng: thuốc giải này là do bằng chính năng lực của nàng trộm được, không phải là do hắn cố tình nhường nàng.

Mạch Trục Vân cảm phần nhìn hắn, dùng cái lý do để thoái thác lời nói dối của mình, nàng nửa chữ cũng không tin! “Tôi hôm đó, vì sao ngươi lại giao thuốc giải cho ta? Còn nữa, nếu xác định mình thua thì đừng bao giờ lấy ngọc ra làm vật đặt cược!”

“Việc Bỏn vương làm, không đến phiên ngươi quản!” Ánh mắt lạnh lẽo của hắn có một tia khắc nghiệt cùng cảnh cáo, ngay cả giọng nói cũng trở nên nghiêm trọng hơn, hắn lập tức đi đến bàn làm việc ngồi xuống, không hề để ý tới nàng.

Chuyện của hắn, không cần đến phiên của một người phụ nữ nhúng tay vào!

Nếu không phải vì phát hiện ra thân thể của nàng khiến cho hắn phân tâm làm nhiễu loạn toàn bộ kế hoạch của hắn thì hắn cũng không cần phải phiền não như bây giờ.

Thấy hắn cúi đầu chăm chú vào công việc, không thêm quan tâm đến sự tồn tại của mình, lửa giận của Mạch Trục Vân càng lúc càng tăng lên, trực tiếp đi qua, như một tên vô lại đến giữa bàn hắn, khiêu khích ngồi trước mặt hắn, buộc hắn phải chú ý tới nàng. Chuyện này, nếu không giải thích rõ ràng, Phong vương phủ của hắn cũng đừng mong bình an!

Sở Tùy Phong chậm rãi nâng mắt lên, nhìn người con gái không biết sống chết trước mặt, sát khí tản ra cùng chút uy hiếp. “Cút!”

Thấy hắn then quá hóa giận, Mạch Trục Vân ngược lại mỉm cười, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hắn, lớn tiếng nói: “Dựa vào cái gì bản công tử phải nghe theo lời ngươi? Sự việc đêm nay nếu ngươi không cho ta một lời giải thích rõ ràng, ta sẽ không cút đâu hết.”

Sở Tùy Phong mặt đầy nộ khí, toàn thân hắn tỏa ra mùi chết chóc nồng nặc, chết tiệt!

Miếng ngọc giả này thật ra cũng rất khó tìm, để chọn chính xác miếng ngọc có hình dáng lẫn màu sắc giống với ngọc thật, hắn đã phân phó người đi tìm kiếm mất tận ba ngày.

Nhưng chỉ có điều vẫn bị nàng phát hiện.

Cầm lấy khối ngọc giả kia ra, một tay bóp nát vụn thành bột phấn rơi là tả dưới sàn nhà.

Hắn chậm rãi vuốt khối ngọc bội bên hông mình, đây là món đồ duy nhất còn lại trên thế gian mà mẫu phi hắn để lại cho hắn, là thứ mà hắn luôn giữ bên mình, hắn tuyệt đối không thể dễ dàng đưa nó cho người khác.

Bây giờ này, nếu hắn tự mình bố trí phòng vệ, Mạch Trục Vân đương nhiên rất khó để trộm được thuốc giải cùng với cả ngọc..... Nhưng nàng là con gái, Sở Tùy Phong hắn không bao giờ lợi dụng một người con gái để giúp hắn làm việc. Nếu không, hắn cũng sẽ không có ý định buông tha nàng!

Người con gái này thật sự không biết tốt xấu là gì!

Hắn đưa ánh mắt lạnh băng nhìn nàng, uy hiếp nói: “Cút!”

“Ngươi hung dữ cái gì? Ngươi đừng quên, là ngươi chọc giận bản công tử trước!” Mạch Trục Vân nhất thời tức giận, quát to lên, hai tay chống nạnh cũng muốn hơn thua với hắn.

Lúc này, sau khi đã nhận hình phạt trở lại Tề Ân cùng Tề Cần nghe được bên trong có động tĩnh, vội vàng chạy tới cửa. “Vương gia.....”

“Lui ra!”

Hai chữ phát ra lạnh thấu xương, luồng lạnh lẽo trong ánh mắt vẫn không thể tan đi được khiến cho người ta sinh ra cảm giác áp bức, ngọt ngào, Tề Ân, Tề Cận sùng sốt, vương giả đang tức giận?

Ngoài cửa không còn nghe thấy động tĩnh, trong thư phòng cũng lâm vào tình trạng yên lặng.

Sở Tuy Phong không lên tiếng, đáy mắt hần phóng ra tia sát khí đằng đằng.

Nhìn biểu tình của hần như vậy, trên mặt Mạch Trục Vân liền tỏ vẻ đắc ý, chủ động lên tiếng: “Thật ra, ngươi không nói ra thì ta cũng biết, đêm đó chuyện ngươi muốn cùng ta làm giao dịch, có phải liên quan đến công chúa Phụng Ảnh, đúng không?”

Thân mình Sở Tuy Phong liền cứng ngắc, mi dần dần giãn ra, ánh mắt sắc bén nhanh chóng nhìn chăm chăm nàng. “Ngươi còn biết cái gì?”

Thấy hần bắt đầu có phản ứng, Mạch Trục Vân mới biết suy đoán của mình đã đúng được một nửa liền từ từ nở nụ cười, nói: “Nghe nói, thái tử và công chúa Phụng Ảnh quốc ít ngày nữa sẽ đến Nam Ninh, cùng hoàng thượng hai bên kí kết hiệp ước liên minh.”

Nàng có chút dừng lại đắc ý tiếp tục nói: “Liên minh... ừm nghe nói cuộc hôn nhân này chính là mục đích chủ yếu để hai nước liên minh, vì để tỏ thành ý nên bọn họ đã lấy một đôi ngọc Thiên Long làm tín vật..... Có đúng không?”

“Mà ngươi, vì sợ ta đến quấy rối, trộm tín vật của ngươi, phá hủy hôn sự quý báu của ngươi nên trước khi thái tử và công chúa kia vào Nam Ninh quốc thì ngươi mới ra tay bắt gọn ta trước, đúng không?”

Có điều, đằng sau câu chuyện này còn có gì đó uẩn khuất nàng không tài nào giải thích được? Mạch Trục Vân nhún mày chống cằm nghĩ ngợi, vô cùng khó hiểu.

Đêm đó, hần đã bắt được nàng, nhưng lại nói muốn cùng nàng làm giao dịch, sau đó hoàng thượng phái người đến tống nàng vào thiên lao nhưng hần lại cố ý để cho nàng chạy thoát.

Ép nàng uống thuốc độc để biết được tác dụng của thuốc, nhưng giờ lại đưa nàng thuốc giải, không cần nàng giúp hần..... Rốt cuộc là vì cái gì?

Sở Tuy Phong dùng ánh mắt lạnh lùng ở nàng, không thể tưởng được, việc này nàng đều biết.

Ngọc Thiên Long là quốc bảo của Phụng Ảnh quốc, vì về mặt chính trị đối ngoại mà nói, Phụng Ảnh quốc đưa thái tử cùng công chúa mang theo ngọc Thiên Long đến, thực chất là đến để cùng Nam Ninh quốc làm đám hỏi, sau đó sẽ cùng nhau liên minh thành hai quốc gia cường quốc nhất vương triều bấy giờ.

Ấn tình bên trong chuyện quốc sự này số người biết chỉ đếm trên đầu ngón tay, thì ra nàng cũng là một trong số đó?

Hần đột nhiên hiểu được cái gì, trong mắt lạnh như băng liền giãn ra.

Có điều, lời nàng nói, chỉ đúng một nửa!

“Một nửa!”

Hả? Mạch Trục Vân nhún mày, nghiêng đầu nhìn về phía hần. “Chẳng lẽ không đúng như vậy? Không có liên quan đến giao dịch của hai chúng ta sao?”

Chúng ta?

Sở Tuy Phong có chút sùng sốt, trong lúc đó bọn họ có làm giao dịch chuyện này sao!

“Bỏn vương nói rồi, chuyện của bỏn vương, không cần ngươi quản!” Nói xong, lấy một cây bút lông ngọc khác, ghi lên giấy vài dòng chữ.

Mạch Trục Vân sắc mặt trầm xuống, nói: “Ta thua, nợ ngươi một mạng, giao dịch này, coi như trả lại cho ngươi, từ nay về sau, hai người chúng ta không ai nợ ai!”

Một tay nàng cầm lấy bút hần, không cho hần tiếp tục viết.

Sở Tuy Phong mắt thấy tay mình bị nàng giữ lại mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên vẻ mặt đầy chân thành của nàng, sự lãnh băng trong mắt hần đã hòa hoãn hơn không ít. Tay nàng, đầu ngón tay nàng mềm mại không xương, hơn nữa, có chút lạnh lẽo, thoải mái.

Mạch Trục Vân thấy hần không trả lời, liền đứng ngẩng cao người vỗ bộ ngực cam đoan nói: “Thanh danh Mạch Trục Vân ta tuy không tốt, nhưng danh dự thì không đến mức rác rưởi, nếu như đã hứa với ngươi chuyện gì, bản công tử ta tuyệt không bao giờ thất hứa! Cho dù ngươi có muốn ta đi trộm ngọc tỷ đi chăng nữa, ta cũng.....”

Lời còn chưa dứt, đáy mắt Sở Tuy Phong đánh lại một tia chết chóc, lạnh lùng: “Ngươi muốn chết?”

Mạch Trục Vân rút tay về, đầu có chút tới gần, hỏi: “Chẳng lẽ ngươi không phải nghĩ vậy?”

P/s: Đúng rồi, mới đúng một nửa thôi, ngữ ta đâu có iu thương gì bà công chúa kia a..ngừ mà ngữ ta iu thương đang bỏ lỡ ba la đoán già đoán non này

nọ kia kia, aizza..

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bốn vương không thích phụ nữ

Đêm đó, nàng sợ ý thất thủ bị Sở Tùy Phong bắt được nhưng hần chỉ bắt nốt nàng vào địa lao trong Vương phủ, sau lại còn giúp nàng giải huyết cùng hần làm giao dịch, rồi sau đó, nàng trốn thoát, núp ở trong bóng tối nghe được tin hoàng thượng muốn áp giải nàng vào thiên lao, đợi ngày xử trảm.

Hoàng thượng muốn giết nàng, nhưng Sở Tùy Phong lại bí mật giúp nàng chạy thoát, bằng mặt không bằng lòng, chẳng lẽ, hần không phải muốn tạo phản?

Đã nhiều ngày hỏi thăm, nàng đại khái biết được chút ít thông tin về Sở Tùy Phong: là Phong vương là một chiến thần, nắm giữ trong tay gần như là toàn bộ bốn thành bao gồm cả binh lực của Nam Ninh, quyền cao chức trọng, thấy hoàng thượng cũng không hề quỳ lạy hay cúi đầu hành lễ.....

Một người kiêu căng như thế, chẳng lẽ không hề mơ tưởng đến ngôi vị hoàng đế?

Nhưng trái với suy đoán ban đầu của nàng, câu trả lời của Sở Tùy Phong là: “Không!”

Không phải?

Mạch Trục Vân không chút nào kiêng kỵ nhìn hần thâm thúy phượng mâu, tựa hồ muốn hần nhìn thấu, nhưng mà, sâu không thấy đáy con người trừ bỏ một mảnh hần ý, nhìn không ra cái khác này nọ.

“Sau khi người cùng với Phượng Ảnh công chúa thành thân thì sẽ trở thành phò mã của Phượng Ảnh quốc, nếu Phượng Ảnh quốc xuất binh tương trợ, hơn nữa cùng với binh lực đông đảo mà người đang nắm giữ trong tay kia, việc làm bá chủ của Nam Ninh quốc là dễ như trở bàn tay, chẳng lẽ, đây không phải là mục đích chính của người sao?”

Một cuộc hôn nhân chính trị, không phải nguyên nhân xuất phát đều là vì thứ này sao?

Sở Tùy Phong hừ lạnh một tiếng: “Lắm chuyện!”

Mạch Trục Vân từ từ cười, nói: “Sao vậy, bị nói trúng tâm đen à? Vốn là ta tính đi trộm ngọc Thiên Long, nhưng nếu thứ này quan trọng đối với người như vậy, ta đây đành phải buông tay.....” Chuyện vừa chuyển, tiếp tục cười nói: “Có điều, chờ kế hoạch của người thành công, ta mới đi trộm a!”

Sở Tùy Phong toàn thân như băng trên đỉnh núi tuyết lạnh lẽo đến đáng sợ, hỏi: “Người hy vọng bốn vương mưu phản?”

Ai làm hoàng đế đâu phải vấn đề mà nàng quan tâm? Không chút suy tư, nàng nói: “Vốn chuyện này đâu hề liên quan đến ta? Ta chỉ là một tên trộm vặt, chuyện đại sự liên quan đến thiên hạ kia, ta không thèm quan tâm đâu! Chẳng qua, vì đã lỡ hứa với người, cho nên, dù người có muốn ta giúp người tạo phản, ta cũng sẽ giúp người tới cùng!”

“Người thật sự muốn giúp bốn vương?” Nghe nàng nói như vậy, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia ấm áp, tuy rằng, bên cạnh hần có biết bao nhiêu vật thù, cánh tay đặc lực toàn năng nhất thiên hạ, không cần bất kỳ kẻ nào tương trợ..... hay nói một cách ngắn gọn, hần chưa bao giờ có ý nghĩ đó trong đầu mình, nhưng hần vẫn bị những lời hứa hẹn của nàng làm cho cảm động.

Mạch Trục Vân trịnh trọng gật mạnh đầu, “Đại trượng phu quân tử nhất ngôn, quyết không nuốt lời!”

Đại trượng phu? Nàng nên nhớ nàng chỉ là một cô gái nhỏ a! Trong mắt Sở Tùy Phong đột nhiên sinh ra ý cười như có như không. “Được rồi, vậy đi trộm ngọc Thiên Long đi!” “Được!” Lời còn chưa kịp tiêu hóa xong, Mạch Trục Vân liền nhanh chóng đáp ứng hô lên, nhưng khi ý thức được nhiệm vụ mà mình phải làm là gì, hai mắt đột nhiên mờ to, cả người đột nhiên mất thăng bằng, lập tức ngã từ bàn làm việc hần xuống sàn.

“A.....”

Cũng may là có chút nội lực công phu chống đỡ, chuẩn xác xoay người đáp xuống đất trong tư thế một tay chống sàn, một tay chống đầu gối, sau đó mượn lực bay lên không trung đứng dậy cũng không xong.

Sở Tùy Phong hần mang trên người vẻ lạnh lùng, xa cách, khí chất vương giả, như kẻ ăn trên ngồi dưới của hần khiến cho người khác phải kiên dè, lo sợ, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng vào người con gái trước mặt.

“Vì sao?” Nàng quả thực đang hoài nghi bản thân mình có phải là bị độc ăn mòn hết tâm trí, thần kinh bắt đầu hoạt động loạn xạ lên rồi hay không, sao tự nhiên hần lại yêu cầu nàng như thế.

Nếu như ngọc Thiên Long bị mất, vậy hôn sự của hần và công chúa Phụng Ảnh chẳng phải sẽ bị hủy sao? Chuyện đại sự của hần làm sao bây giờ?

“Không vì sao cả?!” Sở Tùy Phong cũng không buồn lên tiếng giải thích.

Hôn nhân chính trị không phải là thứ hần muốn! Hần cũng không phải là người mang dã tâm trong người muốn thôn tóm thiên hạ, hay dùng thủ đoạn ti tiện để có được thứ mình muốn, chỉ tồn tại để tự bảo vệ mình!

Mạch Trục Vân chuyển tròn mắt, cân nhắc từng lời nói của Sở Tùy Phong, hần muốn kết hôn công chúa nhưng lại ra lệnh cho nàng đi trộm tín vật đính hôn của bọn họ?

Đáy mắt chợt lóe lên, nàng bừng tỉnh: Anh hùng cứu mỹ nhân?

À, thì ra là vậy! Ban đầu hần cố tình giả vờ bắt lấy nàng, sau đó đoạt lại vật bị đánh cắp, chỉ bằng việc đó có thể khiến cho công chúa cảm động thống khổ đến rơi nước mắt, lấy thân báo đáp..... Mạch Trục Vân liú lười, ý kiến hay a! Sao ngày thường mình lại không nghĩ đến chiêu độc này nhỉ? Có thể trêu đùa được vài em xinh đẹp a?

Dâm tà cười, thẳng thắn hỏi:“Người muốn cô công chúa đó có ấn tượng tốt đẹp về người, khiến trong lòng nàng luôn coi người như là một vị anh hùng tái thế, cả đời theo đuổi người?”

Sở Tùy Phong khoe miệng kéo ra run rẩy, đầu óc nàng đang tưởng tượng mấy thứ linh tinh gì thế này?

Nhìn vẻ mặt gian trá của nàng, hiểu được ý tứ của nàng, hần khẽ nhủ mảy âm thanh lạnh lùng nói:“Bổn vương không phải người!”

Hay nói cách khác là hần khinh thường việc phải sử dụng mấy trò mánh rẻ tiền, ghê tởm thế này!

Mạch Trục Vân khó hiểu vò đầu “Vậy vì sao lại phải làm như vậy?”

Sở Tùy Phong trừng mắt liếc nhìn nàng, đứng dậy, khoanh tay đi đến đứng cạnh cửa sổ, nhìn ánh trăng bán nguyệt sáng tỏ bên ngoài, trong mắt có chút lãnh băng, nói:“Bổn vương không muốn cưới cô ta!”

Nhìn thấy tấm lưng mạnh mẽ nhưng có chút cô độc của hần, Mạch Trục Vân đột nhiên sinh ra một loại cảm giác thê lương, không phải hần nên mừng rỡ như điên mà chuẩn bị hôn sự cho mình sao? Mạch Trục Vân càng thêm khó hiểu: Không phải chính hần đã đồng ý với hoàng thượng là muốn kết hôn với công chúa Phụng Ảnh sao? Vì sao giờ phút này hần lại nói những lời như vậy? Đi đến đứng bên cạnh hần, ngẩng đầu nhìn bên sườn mặt sắc sảo khuyh đảo chứng sinh có vài phần u ám lạnh lùng của hần lên tiếng hỏi:“Vì sao?”

Sở Tùy Phong thần nhiên phun ra một câu giải thích cho có lệ:“Bổn vương không thích!”

“Ồ!” Mạch Trục Vân không để ý đáp, “Tình cảm có thể bồi dưỡng ngày qua ngày a, chuyện nam hôn nữ gả là chuyện bình thường ở huyện mà...”

Nàng liếm liếm môi đỏ mọng, trong mắt lộ ra ý cười nói:“Ta nghe nói, công chúa là đệ nhất mỹ nhân ở Phụng Ảnh quốc a, phong tư trác tuyệt, có thể sánh bằng với thiên nữ hạ phàm a; Da thịt trắng nõn nà, môi hồng răng trắng đều, mi dài như liễu,.....”

Mạch Trục Vân bla bla khoe khoang tài năng nói thuyết phục lòng người của mình. Sắc mặt Sở Tùy Phong càng lúc càng âm trầm, hần không cần chuyên gia tư vấn chuyện tình cảm nhằm nhĩ vô vị này.

“Bổn vương không thích phụ nữ!”

Một câu, không chỉ có biểu hiện bản thân mình không một chút hứng thú với công chúa Phụng Ảnh, mà cũng có ý muốn chặn đứng cái miệng rộng của cô gái trước mặt mình này. Thứ sự hần rất ghét loại con gái: Nói nhiều.....

Nhưng những lời này lọt vô tai của Mạch Trục Vân mà nói thì như sét đánh rạch ngang bầu trời.

Nàng sững sờ đứng yên tại chỗ, nhìn khuôn mặt tức giận khó chịu của hần, khó khăn nuốt nước miếng: Không..... Không thích phụ nữ?

Hần..... Hần thích đàn ông?

Hần..... Hần thật sự đoạn tụ?

Bỗng nhiên nhớ tới cái đêm bị hần áp đảo trên giường kia, miệng nàng liền co rút run rẩy: Khó trách khi nàng ôm hần, hần không phản ứng gì, thì ra hần không thích phụ nữ..... Khó trách nàng kéo hần xuống hần cũng thần nhiên đề lên người mình, khi đó, nàng cải trang thành nam nhân.....

Chết tiệt, tối hôm đó, hần có ý?

Nhận thấy được ánh mắt cô gái trước mặt mình có chút kỳ quái, Sở Tùy Phong quay sang, đánh giá Mạch Trục Vân, bên tai lại bỗng nhiên vang lên âm thanh nàng nói khi nãy: Phong tư trác tuyệt, giống thiên nữ hạ phàm; Da thịt trắng nõn nà, môi hồng răng trắng.....Hần vẫn đặt tâm mắt của mình lên gương mặt nhỏ nhắn với đôi mắt trong suốt kia, mảy nhẹ nhàng chớp, giống như hai cánh bướm xinh đẹp.....

Nhớ tới ngày hôm đó nàng một y phục con gái ôm chầm lấy hần, sau đó lại hoàn toàn bị hần đè dưới thân thể mềm mại, cánh tay nàng, hơi thở của

nàng..... Tâm đột nhiên bị ai đó thắt chặt, mạnh mẽ quay đầu đi, nhìn ngoài cửa sổ.

Mạch Trục Vân dùng sức nhắm mắt mở mắt, lại nuốt mấy ngụm nước miếng, lấy tay nắm nhẹ vạt áo của Sở Tùy Phong cánh tay, có chút hoảng hốt nói:“Đoạn..... Vương gia, vậy, ta đi về trước đây!”

Đêm nay biết được tin tức kinh khủng động trời thế này, hẳn nhất định một là sẽ giết người giết khẩu, hai là..... Tuy rằng công phu của nàng không ệ nhưng dù sao nơi này cũng là địa bàn của người ta, nàng nếu không đánh lại hẳn thì tuyệt đối sẽ.....

Đoạn vương gia? Nàng tự khi nào đã thay tên sửa họ cho hắn rồi? Tuy rằng nghe xong không khỏi khó chịu, Sở Tùy Phong cũng không để ý nàng cũng không buồn lên tiếng

Mạch Trục Vân chạy trời chết: Tên đồng tính chết tiết này, nói như vậy, tối hôm đó, hẳn coi nàng là tên đàn ông ẻo lả, còn..... Khụ khụ khụ, mắc cỡ chết đi được!

Nàng dường như đã quên, ngày hôm đó là nàng đích thân kéo người đề lên người mình.....

Thấy Mạch Trục Vân chạy đi giống như một con gió, Tề Ân, Tề Cần lúc này mới tò mò đi vào, cung kính hành lễ.

“Thuộc hạ tham kiến vương gia!”

“Vào đi!” Sở Tùy Phong lên tiếng ngồi xuống bàn làm việc, cầm lấy bút tiếp tục công việc của mình.

Tề Ân cùng Tề Cần liếc nhau, ngữ khí của vương gia hình như có chút ôn hòa, không tức giận phun lửa như khi nãy, tâm trạng của ngài tốt lên rồi?

Đưa bức thư trên tay cho Tề Ân, Sở Tùy Phong ra lệnh nói:“Đưa đến biên cảnh!”

“Vâng!” Tề Ân cúi mình, đáp.

Hoàng thượng muốn mượn chuyện đàm hỏi này để đoạt hết toàn bộ binh quyền của vương gia, nhưng xem ra nhìn dáng vẻ của vương gia kia thì ngài ấy hẳn đã có phương án để đối phó.

Trong mắt Tề Ân lướt qua một tia khâm phục, vương gia là hình mẫu điển hình đáng để bọn họ học hỏi và phục tùng, là người đàn ông bình tĩnh điềm đạm, nhưng mưu kế cùng hành động luôn chính xác và hoàn hảo, mặc kệ bị ép buộc hay bị người khác bao vây tính kế trong bất cứ hoàn cảnh nào, ngài ấy cũng đều có thể hóa giải tất cả.

Sở Tùy Phong tiếp theo phản phó:“Tề Cần, người phụ trách bảo vệ Mạch Trục Vân!”

Lời này vừa nói ra, không chỉ có đương sự là Tề Cần mà ngay cả Tề Ân cũng giật mình kích động một chút: Hẳn là một binh sĩ lão luyện lại đi bảo vệ cho một tên trộm? Hơn nữa, với võ công của Mạch Trục Vân cần thiết phải đến phiên hắn bảo vệ a?

Thần sắc hai người âm thầm biến đổi có điều chỉ một lát đã khôi phục trở về trạng thái ban đầu, dù sao, một khi vương gia đã phân phó mệnh lệnh, bọn họ có nghĩa vụ không được phép hoài nghi.

“Tuân mệnh, thưa vương gia!”

Hai người sau khi nhận mệnh liền lui ra, Sở Tùy Phong có chút thất thần, Mạch Trục Vân?

Lập tức, trong đôi mắt có chút ôn hòa kia liền hóa thành một mảnh lạnh như băng: Hoàng huynh, binh quyền của bốn vương, không phải muốn đoạt là đoạt dễ dàng vậy đâu!

P/s: Chuyện ngày càng hấp dẫn rồi..

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Sự thật đằng sau

Đêm đã khuya, người đi qua lại trên đường cũng giảm bớt, ánh trăng mờ tỏ khẽ chiếu sáng tấm thân gầy gò nhỏ bé của Mạch Trục Vân, dọc theo đường đi, nàng lướt qua bao nhiêu đỉnh nóc nhà, hơi lạnh của gió thổi vào khuôn mặt nóng bỏng khiến nàng thư thái, thanh tĩnh một ít.

Xuyên qua cửa cung, bay thẳng đến cung điện.

Dưỡng Tâm điện.

Sở Lâm Uyên đang chăm chú phê duyệt tấu chương, mắt nhìn chăm chăm vào tấu chương của thừa tướng Tư Lăng Thanh, trên mặt hắn liền lướt qua một ý cười âm hiểm, nâng tay gấp tấu chương đó lại đặt bên tay trái mình, sau đó rút một tờ tấu chương khác xem, ý cười trên gương mặt hắn càng thêm âm hiểm.

Lúc này, ngoài điện có một đám người đi tới, vị đi đầu không ai xa lạ chính là hoàng hậu của Nam Ninh quốc, con gái của thừa tướng Tư Lăng Thanh, Tư Lăng Kính Tâm.

Tiểu thái giám đứng trước cửa đại điện vừa định lên tiếng thông báo, nhưng Tư Lăng Kính Tâm lại nhẹ nhàng khoác tay ý bảo hắn lui ra ngoài. Sau đó cầm lấy bát cháo huyết yến từ cung nữ, tự mình bước vào phòng.

“Hoàng thượng!” Nàng nhỏ giọng kêu lên một tiếng, thanh âm ngọt ngào mà mềm mại, giống như gió mộc đầu xuân ấm áp, ngọt ngào lòng người.

Sở Lâm Uyên khẽ nhếch lông mày, ngẩng đầu nhìn nàng, tay buông bút đang phê tấu chương, đứng lên, đi vòng ra phía trước, tự mình giúp nàng. “Đã trễ thế này, hoàng hậu sao lại một mình đến đây?”

Tư Lăng Kính Tâm thân nhiên cười, nói: “Hoàng thượng còn bận việc chính sự, nô tì sao có thể an tâm nghỉ ngơi, nô tì lo lắng cho hoàng thượng!”

“Ừ!” Sở Lâm Uyên khoác long bào lên người nàng, cùng nàng ngồi xuống bàn, cúi đầu tiếp tục quốc sự.

Tư Lăng Kính Tâm buông bát tổ yến trong tay, vừa nhắc mắt lên nhìn thấy tờ tấu chương trên bàn.

Bỗng nhiên nhớ ra mấy ngày gần đây có nghe chút tin tức, mi không khỏi nhíu lại, mắt nhìn về phía Sở Lâm Uyên, mở miệng hỏi: “Hoàng thượng thật sự muốn tổ chức đám hỏi với Phụng Anh quốc?”

Trong mắt Sở Lâm Uyên lướt qua một tia u ám, sau đó nhanh chóng thu lại, mỉm cười ngẩng đầu, nói: “Hoàng hậu có ý tưởng gì không?” Nói xong, đưa bàn tấu chương đó cho nàng xem.

Tư Lăng Kính Tâm cười cười cầm lấy tờ tấu chương sau đó lại đặt xuống, nói: “Hoàng thượng, hậu cung vốn không thể can thiệp vào việc chính sự, nô tì hiểu được đạo lý này. Chỉ có điều hoàng thượng cũng biết, Uyển nhi từ nhỏ đã rất yêu mến Phong vương, nếu như Phong vương cưới công chúa Phụng Anh, vậy Uyển nhi nhà chúng ta biết phải gả cho ai đây?”

Là công chúa cao quý của một nước, lại được gả trước đương nhiên sẽ trở thành vợ chính thức, nhưng muội muội của nàng, thân là nhị tiểu thư của Tướng phủ sao lại có thể theo gót chân của kẻ khác, làm sứt mẻ?

Bàn tay trắng nõn đặt lên cánh tay cường tráng của hắn, mang theo một tia lạnh lẽo rõ ràng.

Uyển nhi? Đệ nhất mỹ nhân của Nam Ninh quốc?! Tư Lăng Uyển Tâm? Thì ra cô ta thích Sở Tùy Phong!

Ẩn nấp cẩn thận ở Dưỡng Tâm điện, Mạch Trục Vân im lặng lắng nghe bọn họ nói chuyện, khóe môi cong lên một chút ý cười xấu xa: Hắc hắc, vì chuyện chung thân đại sự của Sở Tùy Phong mà bọn họ phải tính toán lo lắng này nọ, nhưng lại không biết rằng hắn là một tên đồng tính a, không hề thích phụ nữ!

Tin này, một khi truyền ra khắp kinh thành chỉ sợ toàn bộ gà trẻ đàn bà, phụ nữ ở Nam Ninh quốc hắn sẽ đau lòng đến chết mất đây.

Sở Lâm Uyên có chút nao núng, ý cười trên mặt cứng lại một lát, sau đó mới lên tiếng khuyên bảo: “Hoàng hậu yên tâm, đợi chuyện liên hôn với Phụng Anh quốc này xong xuôi, trẫm sẽ từ mình chỉ hôn cho nhị tiểu thư của Tướng phủ!”

Hắn sao có thể để cho Phong cùng với công chúa Phụng Anh này làm đám hỏi?

“Đa tạ hoàng thượng!” Tư Lăng Kính Tâm mỉm cười nói xong, tay cầm bát tổ yến lên, đưa cho hắn, nói: “Hoàng thượng, ăn chút cháo này cho ấm bụng!”

Sở Lâm Uyên vẻ mặt ôn nhu sùng nịch, bàn tay to đặt nhẹ nhàng lên mu bàn tay trắng nõn của nàng, trong mắt phát ra một tia nhu tình trong veo như giọt sương thu. Tư Lăng Kính Tâm mặt mày cười ửng đỏ, dứt cháo cho hắn.

Nhìn xuống gương mặt có năm phần giống với Sở Tùy Phong kia, Mạch Trục Vân trong nháy mắt có chút thất thần, hai anh em huynh đệ nhà này, tính cách sao lại khác nhau một trời một vực như vậy? Sở Lâm Uyên sùng nịch nâng niu phụ nữ bao nhiêu thì Sở Tùy Phong thì khinh thường, căm ghét bấy nhiêu.

Trong đầu nháy mắt liền nảy ra ý nghĩ: Giả sử Sở Tùy Phong thích con gái, giả sử hắn tìm được một cô gái mà hắn thật lòng yêu thương, liệu rằng hắn có đối xử với người mình yêu ôn nhu dịu dàng như nước vậy không?

Nhưng ngay sau đó nàng liền lập tức bác bỏ giả thuyết đầy ngờ ngẩn của mình trong đầu.

Khụ khụ khụ, thực tế một chút đi Mạch Trục Vân, hắn rõ ràng là thích đàn ông, sao có thể có tình cảm với con gái được,.....

Bên dưới vẫn còn đang nói chuyện, Mạch Trục Vân cắt đứt dòng suy nghĩ tiếp tục nhìn, nghe lên.

Đút hán ăn xong mấy ngụm, Tư Lăng Kính Tâm cầm lấy khăn tay lụa màu vàng trong tay, cẩn thận nhẹ nhàng lau môi Sở Lâm Uyên.

Hán nhu tình cười, đem tờ tấu chương kia đặt lại trong tay nàng, nói:“Nàng xem đi, đây là tấu chương mà nửa tháng trước phụ thân nàng trình lên!”

Tư Lăng Kính Tâm quét mắt nhìn Sở Lâm Uyên một cái, xác định hán không có ý định gì khác mới cầm lấy, mở ra, cẩn thận đọc từng chữ bên trong.

“Hoàng thượng, cha nô tỳ, ông ấy.....” Giọng nói của nàng có chút run rẩy, môi bặm lại, có chút không tin lên tiếng hỏi.

Sở Lâm Uyên híp lại mắt, nói:“Không sai, là thừa tướng đề nghị trăm đồng ý chuyện liên minh với Phụng Ảnh quốc, Phong nó ở biên cảnh nhiều năm, binh quyền trong tay nó hầu như đã chiếm gần hết toàn bộ binh quyền của Nam Ninh quốc, mà bản tính hán vốn kiêu ngạo, nếu như có sơ suất gì, làm ảnh hưởng đến lòng tự trọng hán, ngôi vị hoàng đế của trăm lập tức sẽ có nguy cơ bị suy đổ!”“Hoàng thượng, thứ cho nô tì nhiều lời: Hoàng thất chúng ta tổ chức đám hỏi cùng với người ngoài, chẳng phải sẽ càng thêm nguy hiểm hơn sao?”

Hán dịu dàng cười nắm lấy cầm nàng nhắc lên, nói:“Hoàng hậu không cần lo lắng, nếu như không nắm chắc phần thắng, trăm cũng sẽ không làm như vậy!” Trong mắt hán toát ra một luồng khí lạnh khiến cho Tư Lăng Kính Tâm không khỏi sợ hãi rụt người lại.

Mạch Trục Vân nghe được chuyện này liền không khỏi tò về kinh thường, trong lòng thầm nghĩ: Sở Tùy Phong người thật khờ, hán không có ý định mưu phản nhưng Sở Lâm Uyên lại bí mật an bài tiêu diệt hủy hoại hán.

Nhưng hán nói hán nắm chắc phần thắng, không cho đám hỏi được tiến hành thuận lợi? Vậy thứ mà hán nắm chắc là cái gì?

Hai người phía dưới kia cũng không nói thêm điều gì.

“Hoàng thượng bảo trọng long thể, nô tì cáo lui!”

Tư Lăng Kính Tâm đứng dậy, từ từ hành lễ thì đột nhiên bị Sở Lâm Uyên kéo lại, hai người cùng nhau rời khỏi điện. Công công đứng hầu hạ một bên cùng với đám cung nữ lần lượt theo hán đi phía sau.

Mắt thấy được toàn bộ đại điện lúc này không có người, Mạch Trục Vân mới nhún người nhảy xuống, xem rõ tờ tấu chương kia xem rốt cuộc là bên trong đề cập đến cái gì, Tư Lăng Thanh thì ra là tên nham hiểm, lập mưu hiểm kế, hãm hại Sở Tùy Phong.

Nhưng ngay lúc nàng sắp lấy được tờ tấu chương trên bàn kia thì một cơn gió mạnh mẽ đánh úp về phía tay nàng. Mạch Trục Vân rất nhanh thu hồi tay về, lượn một vòng trên không trung, tránh đi đòn tập kích.

Đáp vung vung xuống đất, mắt hơi co lại, nhìn về phía màn che màu vàng phía trước.

Thì ra là có người ẩn nấp ở đây, vậy mà nàng không phát hiện ra? Nam Ninh quốc khi nào đã có nhiều cao thủ đến vậy rồi, chẳng lẽ là người của Sở Tùy Phong?

Đang suy tư vấn đề này, nàng đồng thời vung ống tay áo, một trận gió sắc bén đánh ập tới phía màn che, đồng thời cũng nhanh chân chạy đến cầm lấy tờ tấu chương trên bàn. Thứ mà nàng muốn, không ai có thể dễ dàng ngăn cản! Theo như nàng biết, võ công của người này hơn nàng một bậc!

Quả nhiên, sau khi nàng chạy đến lấy tờ tấu chương thì màn che khẽ nhúc nhích, một tên áo đen che mặt từ phía sau bay vụt ra, thấy nàng vật đã nằm trong tay nàng liền phi thân đến, quát khẽ:“Đưa đây!”

Mạch Trục Vân khước miệng giờ lên, giật vật đó vào hông mình, sau đó xoay người tránh đi bàn tay to đang tiến về phía nàng, cả người ngã ra sau, đồng thời vurun chân đá vào hán.

Võ công của tên áo đen này quả không sai, hơn nữa dường như hán rõ ràng hạ quyết tâm cướp cho bằng được tờ tấu chương này trên người nàng cho nên nhất thời, hai người liền giao đấu ngay giữa đại điện.

Qua mấy chục chiêu, Mạch Trục Vân bắt đầu nghĩ kế lui binh, đang trong tư thế sẵn sàng thực hiện kế sách bỏ chạy thoát thân thì đột nhiên bên tai khẽ nhúc nhích, không ổn, có người đến. Dưới tình thế cấp bách, liền mạnh mẽ xuất lực, khiến cho tên kia phải lui đòn tiến công của mình, sau đó phi người bay lên xà ngang.

Và đương nhiên, tên áo đen kia cũng phát hiện ra có biến, và so với việc đánh nhau qua lại để cướp được tờ tấu chương kia thì hán càng không muốn bị người khác phát hiện hơn, lập tức nhảy ra, không cùng Mạch Trục Vân dây dưa, mà là lui về vị trí cũ, trốn phía sau màn che.

Tất cả đều khôi phục về vị trí ban đầu, ngoài cửa một bóng người mặt áo bào màu vàng tiến vào, đi theo phía sau là bốn tiểu thái giám.

Sở Lâm Uyên cũng không có phát hiện điều gì khác thường, xốc long bào lên, ngồi trên long kỷ tiếp tục phê duyệt tấu chương. Cả đại điện đều lâm vào một mảnh yên lặng, chỉ còn âm thanh sột soạt của giấy và bút.

Mạch Trục Vân ngừng thở, mở cuốn tấu chương trong tay mình ra xem.

“..... Phong vương bản tính kiêu căng, gặp vua mà không bao giờ hành lễ, tay nắm giữ trọng binh, quả thực là một mối nguy họa lớn. Thần biết trong lòng bệ hạ đang rất lo lắng, ưu sầu..... Lão thần nghe nói, Phong vương ở trong quân doanh nhiều năm, không gần phụ nữ, vậy tại sao bệ hạ không thử lợi dụng sắp đặt chuyện cưới hỏi với Phụng Ảnh quốc lần này? Phong vương dù có đồng ý hay phản kháng, phần có lợi vẫn nghiêng về phía ta; Nếu Phong

vuong không đồng ý, bệ hạ đương nhiên có thể mượn hai chữ 'Kháng chỉ' để thu hồi một nửa binh quyền.....”

Ngày từ mấy dòng đầu của tờ tấu chương, trên mặt Mạch Trục Vân vẫn mang nét mỉm cười, không thể ngờ được chuyện Sở Tùy Phong không gần phụ nữ mọi người ai cũng đều biết, xem ra nàng chỉ là người biết sau cùng thôi a.

Nhưng tiếp tục xem mấy dòng tiếp theo, sắc mặt nàng liền bỗng chốc thay đổi.

Giải cho một cái thử: Rõ ràng bọn họ đang muốn đập đổ Sở Tùy Phong, cho dù hấn có đồng ý hay không, bọn họ cũng sẽ lợi dụng tìm mọi cách ra tay trừ khử hấn.

Khó trách Sở Tùy Phong đồng ý với hôn sự này, rồi lại muốn âm thầm ra lệnh cho nàng trộm ngọc Thiên Long, hủy đi cái việc hai nước liên minh này, ra vậy, ngay từ đầu hấn cũng biết Sở Lâm Uyên đang âm mưu điều gì.

Khó trách việc đàm hồi của hai nước lại được thành lập dựa trên tin vật, thì ra đây chỉ là cái cớ. Ngay từ đầu Sở Lâm Uyên vốn không hề muốn hai nước liên minh, hấn đã chuẩn bị hết tất cả, dù có chuyện gì phát sinh, hấn cũng sẽ âm thầm phái người đến cản đường.

Khó trách sau khi Sở Tùy Phong nghe được từ chính miệng nàng nói ra tin tức của ngọc Thiên Long, trong mắt hấn có chút kinh ngạc, chắc chắn hấn đã nắm rõ được tình hình: Có người muốn lợi dụng nàng, nên cố ý tiết lộ chuyện này với nàng.

Giỏi lắm, dám tính kế với bản công tử!

Mạch Trục Vân hai con ngươi tụ lại, gấp lại tờ tấu chương trên tay, nhảy xuống đất, không chút ân minh, trong lòng tức giận đưa mắt phẫn nộ nhìn cái tên hoàng đế Sở Lâm Uyên vẫn chưa phát hiện được có nguy hiểm đang rình rập mình.

P/s: Nàng này đi trộm đồ...nhưng k những trộm đồ mà trộm luôn tâm của tên nào đó...các nàng cứ theo dõi diễn biến tiếp theo rồi sẽ rõ...àhhaha

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đại não dưỡng tâm điện

Nhưng một tên tiểu thái giám bên cạnh Sở Lâm Uyên bắt đầu nhận ra trong phòng có chút khác thường, hấn cảm giác được còn một hơi thở mỏng manh nào đó trong đại điện này, hơn nữa hấn có thể cảm giác được một luồng khí lạnh đầy chết chóc, mát mang theo hận ý, căm tức hướng về phía hoàng thượng.

“Hộ giá, người đâu, có thích khách, mau hộ giá!” Tiểu thái giám kia kinh hoảng hô lên chạy tới đứng trước người Sở Lâm Uyên bảo vệ. Ở tư thế kia, giống có vẻ như sợ Mạch Trục Vân nàng sẽ đột nhiên ra tay, ám sát hoàng đế của bọn họ a. Thật giỏi cho một tên nô tài trung thành!

Bên người có động tĩnh, cũng khiến cho Sở Lâm Uyên lập tức phản ứng lại, hấn kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy trên gương mặt thanh tú của người nào đó tràn đầy tức giận, hấn cũng kinh hoảng một lúc mới định thần lại, thì ra là có thích khách trà trộn vào cung?

Nàng tay lên, con ngươi lóe sáng, lấy cây bút ngọc của mình ném về phía Mạch Trục Vân.

Truyền nội lực vào thân bút, cây bút ngay lập tức trở thành một thứ vũ khí sắc bén, có thể xuyên thẳng qua cổ họng của nạn nhân. Mạch Trục Vân khỏe miệng cong lên, không thèm né tránh, chỉ nâng đầu mình đảo qua, cây bút lông đột nhiên chuyển hướng bay ngược lại về phía Sở Lâm Uyên.

Sở Lâm Uyên đột ngột biến sắc, xanh mặt, hấn có thể cảm nhận được lực bay sát thương của bút quá hiểm, hấn không thể ngăn cản được, liền tung tay tung một chưởng đầy mây tên hộ vệ ra phía trước tránh một đòn này, nghe xẹt một tiếng sắc bén trong gió, cả bàn làm việc của hấn đều nổ tanh bành, đột nhiên một bóng đen nào đó thừa dịp bay ra ngoài.

Thì ra còn có một tên nữa!

Sở Lâm Uyên hét lớn một tiếng: “Bất thích khách!”

Đến cửa đại điện cấm vệ quân như ong vỡ tổ vọt vào, rút kiếm trong tay ra, chỉ thẳng vào Mạch Trục Vân cùng cái tên áo đen kia.

Tên đó mặc một bộ dạ hành màu đen với cái khăn đen che hết nửa khuôn mặt, chỉ còn chừa lại mỗi đôi mắt âm trầm nhìn Mạch Trục Vân, bởi vì nàng vừa mới tiết lộ chỗ ẩn nấp của hấn.

“Hừ, thích khách? Nếu Mạch Trục Vân ta là thích khách như ngươi nói thì chỉ sợ ngôi vị hoàng đế của ngươi sớm có người khác lên thay rồi.” Mạch Trục Vân hừ lạnh một tiếng, phòng vệ trong hoàng cung không gì có thể cản nổi bước chân của nàng?

Nghe vậy, mọi người có chút biến sắc, ngay cả trên mặt của Sở Lâm Uyên cũng hiện lên một tia sợ hãi.

Mạch Trục Vân?

Tên áo đen kia đứng một bên nhìn nghiêng về phía Mạch Trục Vân, trong mắt âm trầm tan đi không ít, hơn nữa lại còn ần ần chút ý cười tán thưởng.

Sở Lâm Uyên lạnh lùng lên tiếng hỏi: “Người chính là Mạch Trục Vân? Người đâu, bắt lấy hắn!”

Ở trong đầu mọi người, ba chữ “Mạch Trục Vân” đã sớm trở thành một cái kho quỹ bạc khổng lồ, nghe được ba chữ đó, chút sợ hãi trong lòng như tan theo mây khói, lập tức xông về phía trước, bắt người đã rồi nói sau.

Mạch Trục Vân nghiêng người nhìn đám cấm vệ quân đang đi thẳng về phía cửa, hai đôi mắt phượng kia liền nhú lại, đáy mắt lệ khí dâng trào, đêm nay nàng không còn cách nào khác phải đại náo hoàng cung một chuyến rồi! Qua mấy chục chiêu đòn chí mạng, nàng lấy đà dùng khinh công bay lên, sau đó đẩy ngược thân mình trực tiếp bay đến chỗ của Sở Lâm Uyên.

“Hộ giá..... Người đâu, hộ giá!” Mấy vị tiểu thái giám bên người Sở Lâm Uyên rống to lên như bệnh nhân tâm thần, sắc mặt trắng bệch, tay hơi run rẩy nhưng vững vàng che chở cho hoàng thượng lui về một góc an toàn.

Mạch Trục Vân cũng không có ý định động chạm đến long thể chết tiệt của tên này, cũng không có ý định giết Sở Lâm Uyên, mục đích của nàng chỉ là muốn giáo huấn hắn một phen, cho hắn biết sự lợi hại của nàng của nàng.

Một tay đánh lạc về phía bên cạnh bàn làm việc, bỗng nàng cảm giác được phía sau có sát khí đánh úp về phía mình liền cong lưng ngửa ra sau, hai chân trong tư thế đứng tam, sau đó duỗi chân đạp ngã chiếc bàn kia.

“Rầm” Một tiếng, bàn làm việc ngã rạp xuống, toàn bộ tấu chương, con dấu cùng với sập nền toàn bộ đều rơi xuống đất.

Khăn trải bàn màu vàng in hình rồng phượng uốn lượn trên không kia đúng lúc rơi xuống..... khăn trải bàn bắt được ngọn lửa từ sập nền lập tức bùng cháy, cùng với mớ tấu chương hỗn độn, liền lan ra nhanh chóng.

Mạch Trục Vân ở không trung xoay tròn một cái, xuất chương, đẩy lui bốn tên cao thủ đang tiến về phía mình sau đó gọn gàng đáp xuống đất, ánh lửa hùng hục bùng lên chiếu thẳng vào gương mặt thanh tú của nàng, dường như lỏng lẻo mà đầy chết chóc.

Mấy tên cao thủ đó cũng có chút sợ hãi, binh khí đều đã nhấc lên, nhưng không dám tiến lại.

Tên áo đen thì đứng ở một góc sáng sủa thường thức kịch đang đến hồi cao trào kia, bởi vì Mạch Trục Vân gây sức ép quá lớn cho nên trong lúc hỗn loạn này không ai chú ý tới hắn.

Mà Sở Lâm Uyên mặt mày tái xanh hẳn đi, hai tay đưa ra phía sau trông bộ dáng thì bình tĩnh thản nhiên nhưng bên dưới long bào kia bàn tay của hắn đã nắm chặt thành quyền, gân xanh đều đã nổi lên, hận không thể tự tay chính mình xé xác cái tên đang giương oai tác quái kia thành ngàn mảnh nhỏ.

Đấng cơ được năm năm, từ đó đến nay, chưa có kẻ nào dám ở trước mặt hắn làm càn, uy hiếp tính mạng của hắn!

“Điều động hơn năm trăm hộ vệ đến đây!” Hắn hét lớn một tiếng, chấn động cả toàn bộ đại điện.

Mạch Trục Vân ôm lấy mảng tai hơi đau xót của mình, biết hắn đã tức giận đến cực điểm, trong lòng mới cảm thấy thoải mái, chỉ có điều lửa khói bốc lên nóng hừng hực phía sau lưng mình, thấy toàn bộ đại điện như lâm vào tình cảnh hỗn loạn, không muốn cùng bọn họ dây dưa liền nhanh chóng tìm đường thoát thân.

Nhưng cái vị áo đen đang xem cuộc vui ở trong góc khuất kia cũng nhìn thấu được tâm tư của Mạch Trục Vân, liền rút thanh kiếm ngang hông mình, nhảy ra đâm thẳng về phía Mạch Trục Vân.

Vừa mới thoát khỏi đám thị vệ, đảo mắt một cái lại đến màn trình diễn của tên áo đen, Mạch Trục Vân có chút nhếch mày, bắt lấy đuôi kiếm, phản kích đòn của người kia.

Kiểm pháp của tên áo đen này không quá phiêu dật, vừa nhẹ nhàng nhưng rất tinh tế linh hoạt, hoàn toàn không giống với kiếm pháp của Sở Tùy Phong vừa bá đạo, tràn đầy khí phách, chiêu thức của hắn biến hóa liên tục như nước chảy mây trôi, tùy theo sự thay đổi của đối thủ mà điều chỉnh lại chiêu thức của mình, lấy sự tấn công làm phòng thủ khiến cho sức lực của Mạch Trục Vân yếu đi, ép nàng phải lộ ra sơ hở.

Từng đường kiếm sắc bén vung lên lóe sáng toàn đại điện, tên áo đen cùng với Mạch Trục Vân cũng không có bị thương, bọn họ chỉ ra tay chặn đường kiếm về phía mình để tự vệ bản thân.

Nhưng đao kiếm vô tình, người xung quanh cũng không tránh khỏi việc chính mình bị liên lụy, nhiều người tránh không kịp, nặng thì chết tại chỗ, nhẹ thì chỉ gãy vài ba cái xương.

“Phanh!”

Uy lực của kiếm vung lên đánh vỡ cả cây cột được làm bằng đá cẩm thạch, cả đại điện vang lên phát ra một tiếng trầm đục, cây cột cao chừng nửa tấc, rộng tầm một thước liền từ từ nứt ra.

Đám thị vệ chứng kiến cảnh này đều sợ hãi lui về phía sau mấy bước, không dám tiếp tục tham chiến nếu như không muốn mình trở thành vật hy sinh.

Đại điện trở thành một mảnh hỗn loạn, lửa vẫn không ngừng lan rộng, kiếm khí của hai người không chỉ đơn giản chỉ phá hư cây cột đó, mà gần như là phá hủy toàn bộ cấu trúc của đại điện, vách tường, sàn nhà đều bị hủy đi.

Trên mặt sàn, vết máu chảy lênh láng vẫn chưa kịp khô thì đã bị lửa nhanh chóng bén đến bốc khói ngùn ngụt, hỗn hợp vãi dệt của y phục, đồ gỗ nằm rải rác, mùi tanh, mùi hôi thối của tro người bốc lên khiến cho người trong cuộc không khỏi nghẹn họng, nghẹt thở.

Toàn bộ đại điện được bao phủ bởi một chương khí mù mịt mà dày đặc!

Sắc mặt Sở Lâm Uyên càng lúc càng u ám nhìn hai tên thích khách đang đứng trước đại điện kia, rồi sau đó, tầm mắt hắn dần dần chuyển sang đặt toàn bộ lên người tên áo đen.

Hắn có thể nhìn ra được tên áo đen kia võ công rất cao, nếu so sánh với Mạch Trục Vân thì trình độ tên này hơn một bậc.

Mạch Trục Vân vung tay đưa trường kiếm ra trước, xoay người lui về phía sau vài bước, tạo một khoảng cách xa với tên áo đen kia, thở hổn hển, quát:“Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Không phải bạn, cũng không phải thù!” Tên áo đen kia khẽ nhú mày, trên môi mang theo ý cười trả lời.

“Mạch Trục Vân, ngươi có đồng bọn?” Đôi mắt Sở Lâm Uyên trầm xuống, quát với cảm vệ quân:“Bắt hai tên thích khách này cho trẫm!”

Tên áo đen kia đưa ánh mắt khiêu khích nhìn Mạch Trục Vân, bên trong đó dường như còn có tia cười nhạo nằng dăm xen vào việc của người khác. Nhưng rất nhanh liền thay đổi ánh mắt, không muốn dây dưa cùng nàng liền tự tìm đường thoát thân, lao thẳng ra ngoài đại điện.

Mạch Trục Vân con ngươi co rụt lại, tên kia đã chạy, nàng cũng nên trốn khỏi nơi này.

Nhưng trước khi rời khỏi nàng lên tiếng dùng giọng nói có chút uy hiếp của mình vang lên khắp cả đại điện, dư âm còn vọng vọng bên tai.

“Vua của một nước, nên quang minh lỗi lạc, vì vạn dân làm gương!”

Sở Lâm Uyên thấy hai tên thích khách kia biến mất ngay ở cửa đại điện, lại nghe được mấy câu của Mạch Trục Vân, tuy rằng không hiểu hắn nói thế là ám chỉ cái gì, nhưng vẫn chọc giận hắn như cũ. Thân là vua của một nước, đứng trên vạn người, sao có thể để một tên trộm lão toét kia lên mặt dạy đời hắn?

Tức giận quát:“Truyền ý chỉ của trẫm, toàn lực bao vây tiêu diệt hai tên nghịch tặc này, giết không cần hỏi! Nhanh chóng truyền Phong vương cùng với thừa tướng vào cung gấp!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Trọng thương

Ngoài điện, bốn phương tám hướng toàn bộ đều bị cảm vệ quân bao vây, nhìn thấy hơn một ngàn người giống như một quân đội đang chuẩn bị chiến đấu trên chiến trường, Mạch Trục Vân không khỏi nhú mày, nhiều người như vậy, thậm chí có ba đầu sáu tay cũng không thể đối phó nổi a!

Mà tên áo đen đứng một bên kia cũng có chút đau đầu với việc phải bắt đắc dĩ đối mặt với một đám cảm vệ quân trước mắt mình này, kiếm trong tay không ngừng vung lên, không ít người đổ máu ngã xuống, số còn lại thì ôm miệng vết thương lui về phía sau.

Chớp lấy thời cơ, hắn liền trừng mắt nhìn Mạch Trục Vân, quát:“Chạy mau!”

Mạch Trục Vân cũng cảm giận nhìn hắn, chết tiệt, nếu không phải lúc này hắn ra tay ngăn cản thì nàng đã sớm thoát thân từ lâu, bây giờ còn vờ đóng giả làm người tốt sao?

Sở Lâm Uyên thấy toàn bộ trận truy bắt đang diễn ra bên ngoài Dưỡng Tâm điện, hai bên đánh nhau kịch liệt, trong lòng có chút tức giận. Ngày ngày bỏ bạc nuôi quân đến lúc cần dùng thì thậm chí hai tên thích khách còn con kia cũng bắt không được, đều là một lũ ăn hại?

Lại nhìn Mạch Trục Vân, cảm trường kiếm lên đâm bị thương những tên đang đánh úp về phía mình, ép bọn họ phải lui về phía sau mở đường cho mình chạy thoát; Mà tên áo đen kia thì ra tay tàn nhẫn hơn nàng, lưỡi kiếm chọt lóe, một kiếm nếu không vào giữa yết hầu, thì cũng xỏ xuyên qua tim.....

Thấy đám cảm vệ quân của hắn người người ngã xuống càng nhiều, Sở Lâm Uyên cắn răng nói:“Giương cung, bắn tên!”

Lệnh vừa dứt, ngay lập tức một đám người tay vác cung tên kéo đến thành một đội quân, bọn họ nửa ngồi nửa quỳ, xếp thành đội hình, tên đã lên sẵn

dây cung chờ phát động, mũi tên nhắm thẳng về phía Mạch Trục Vân cùng tên áo đen.

Vạn tên cùng một lúc phóng ra, cho dù võ công có cao siêu đến đâu, cũng không tránh khỏi việc bị thương do tên bắn ra.

Thấy vậy, Mạch Trục Vân không muốn tham chiến, kiếm trong tay xoay một vòng chuyển mình, quét ngang đám binh trước mắt, dùng lực phi thân lên bay ra khỏi bên ngoài cung.

Tên áo đen kia biết nguy hiểm đang đến cận kề, sát khí quanh thân không ngừng tăng lên, đường kiếm mỗi lúc một sắc bén dứt khoát, sắc sảo vòng một vòng tròn, máu tươi vẩy bắn cả y phục đen sẫm của hắn, hơn mười người nằm ngã rạp xuống đất không dậy nổi, nhân cơ hội này, hắn đạp nhẹ mũi chân, phi thân đuổi theo Mạch Trục Vân.

Cảm nhận được động tĩnh ở phía sau, Mạch Trục Vân quay đầu nhìn lại, thì ra có một tên ám vệ đuổi theo nàng, động tác của hắn mạnh mẽ, dứt khoát mà nhanh nhẹn, nội lực của hắn thâm hậu bay đến tận đây, ngay cả nàng cũng có chút giật mình.

Người này võ công tuyệt đối hơn nàng! Trên giang hồ lại có loại cao thủ võ công cao cường đến bậc này sao?

Theo như nàng biết được, ngoài sư phụ cùng Sở Tùy Phong, sợ là không có người nào có thể đạt được tới trình độ này.

Dĩ nhiên, người này nào có phải một trong hai người bọn họ!

Nhưng ngay khi Mạch Trục Vân có chút ngây người, một mũi tên từ phía sau phóng thẳng đến nàng, phòng bị không kịp, cầm phập vào vai trái nàng, đâm thủng xuyên qua, xương bả vai liền nhói lên một trận ê ẩm đau lan đến cả xương tủy, nàng thét lớn một tiếng, cơ thể không chế không được liền lao đảo, thiếu chút nữa rơi từ trên không xuống đất. Trong miệng trào ra một bùm máu, khoe môi nóng lên, một dòng chất lỏng nóng bỏng chảy ra, không kịp lau đi. Đột nhiên nàng dùng sức, đánh bay trường kiếm trong tay mình hướng về phía tên vừa mới bắn tiễn về phía mình, ổn định thân mình, biến mất trong màn trời đêm u ám.

Nàng có thể cảm giác được không chỉ trước ngực mà sau lưng mình cả y phục đều đã ướt nhẹp những máu là máu, không thể cảm máu được.

Không ổn, phải nhanh chóng chạy thoát tìm nơi ẩn nấp để cầm máu.

Phía sau, vẫn là tiếng bước chân dồn dập của đám cầm vệ quân có điều âm thanh càng lúc càng xa dần, nàng ra khỏi cung, phát hiện có một cánh rừng cách đây không xa, liền nhanh chóng chạy vào đó trốn tránh.

Dựa lưng vào một gốc cây đại thụ, Mạch Trục Vân cắn vạt áo, tay phải run lên rút mũi tên dài phía sau lưng mình ra, hàm răng cắn chặt vào nhau đau xót, vạt áo trong miệng bị xé rách, sau lưng toàn thân đều đau ê ẩm, nàng không khỏi thở phào một hơi, vô lực dựa vào gốc cây, thở hổn hển.

Từ hôm xuống núi đến nay, đây là lần đầu tiên nàng bị thương, hơn nữa, thương không hề nhẹ.

Nếu để cho nàng biết được kẻ nào đã phóng tên bắn nàng, nàng nhất định sẽ khiến cho tên đó hối tiếc vì cha mẹ hắn đã sinh ra hắn.

Tên áo đen kia hẳn cũng đã trốn đi nơi nào đó rồi! Công phu của hắn cao hơn nàng cho nên việc thoát khỏi đám tay sai ở hoàng cung kia là chuyện không thành vấn đề.

Cơ thể dần dần suy yếu, hai mắt nàng từ từ nhắm lại, tốt nhất là đừng để cho nàng biết lai lịch thật sự của tên kia, nếu không nàng sẽ không tha cho hắn!

Nàng ra khỏi cung chưa được bao lâu thì trong hoàng cung có vài bóng người vội vàng đi tới.

Tư Lăng Thanh và Sở Tùy Phong trùng hợp gặp nhau.

“Hạ quan tham kiến vương gia!” Tư Lăng Thanh cúi đầu khom người, hành lễ với Sở Tùy Phong.

Vì cúi thấp đầu nên hắn có thể che dấu được tia hoài nghi đang hiện hữu trên nét mặt của hắn: Phong vương cũng đến đây sao?

“Miễn lễ!” Sở Tùy Phong khẽ gật đầu, lập tức dẫn theo người của mình đi qua.

Tư Lăng Thanh cũng chạy nhanh đuổi theo phía sau, dù sao, hoàng thượng gặp chuyện, phải nhanh chóng đến xem tình hình mới được!

Điện Thừa Kiền.

Sở Lâm Uyên mang về mặt âm trầm ngồi trên long kỷ, Tư Lăng Kính Tâm khẽ run lên đứng phía sau hắn.

Trước điện một đám người xếp hàng quỳ rạp xuống, là đại nội thị vệ!

“Vi thần cứu giá chậm trễ, để hoàng thượng, hoàng hậu nương nương kinh hoàng, xin hoàng thượng, hoàng hậu nương nương thứ tội!” Tư Lăng Thanh tiến vào trong điện, xóc quan bào lên, quỳ xuống lĩnh tội.

Sở Tùy Phong chỉ thản nhiên đứng đó, mắt không buồn nhướng lên, chỉ khẽ cúi đầu “Hoàng huynh!”

Sở Lâm Uyên lạnh mặt nâng tay ý bảo miễn lễ, tức giận nói: “Trẫm không có việc gì, chính là đám phế vật này đã để cho người chạy mất!” Hoàng cung phòng vệ nghiêm ngặt, hai tên thích khách kia từ khi nào đã trà trộn vào trong cung, mà lại không bị người phát hiện. Một ngàn người bao vây chặn đứng thế kia nhưng lại bất lực để cho hai người đó chạy thoát?

Sở Tùy Phong khẽ nâng mắt nhìn đám người quỳ trước mặt, y phục bị cắt xén đi phân nửa, trên người còn có vài vết kiếm chém qua, thậm chí có thể thấy được rõ xương lộ ra nơi miệng vết thương, mặt mày bọn họ dần dần tái nhợt, họ cố gắng cắn răng hít sâu, không dám có bất cứ biểu hiện gì của sự oán hận.

Lúc này, thủ lĩnh của cấm vệ quân liền bước nhanh đến, cúi người quỳ xuống, nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, không có..... Không bắt được thích khách, để cho bọn họ chạy thoát rồi ạ!”

Sở Lâm Uyên tức giận đập bàn, quát: “Một đám phế vật! Ngay cả một tên bị thương mà đám người các ngươi không tên nào bắt được! Lực soát lại cho trẫm, lực soát hết toàn bộ kinh thành, bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm cho ra được Mạch Trục Vân tóm cổ mang về đây!”

Bị thương? Mạch Trục Vân?

Nghe thế vài thời điểm, Sở Tùy Phong đôi mắt nhất ngưng, hai tay có chút vừa động, nhưng không có biểu hiện ra ngoài.

Nàng làm sao có thể thành thích khách, hơn nữa bị thương?

“Mạch Trục Vân là thích khách?” Sở Tùy Phong có chút không tin hỏi, lại đột nhiên nhớ tới những lời nàng từng nói qua với hắn.

“Cho dù ngươi muốn ta giúp ngươi tạo phản, ta cũng sẽ giúp tới cùng”

Nàng thật sự nghĩ đến hắn có ý định tạo phản sao?

Sở Lâm Uyên cũng không thấy sự thay đổi khác thường của hắn, tức giận ra lệnh nói: “Tên trộm tinh quái Mạch Trục Vân này, đại nghịch bất đạo, trà trộn vào Dưỡng Tâm điện của trẫm, muốn ám sát trẫm..... Còn có đồng bọn đến tương trợ. Phong, trẫm không cần biết đệ dùng biện pháp gì, nhưng trong vòng 3 ngày, đệ phải bắt sống Mạch Trục Vân mang đến cho trẫm!”

Đồng bọn? Mạch Trục Vân luôn hành động một mình, sao có thể có đồng bọn?

Như vậy, nhất định là hiểu lầm!

Nhưng Sở Tùy Phong còn chưa kịp đứng ra thanh minh cho nàng thì đã có người đi trước hắn một bước.

Tư Lăng Thanh tiến lên từng bước, khuyên nhủ: “Hoàng thượng bớt giận! Không nên làm lớn chuyện này lên, thái tử và công chúa Phượng Ảnh quốc ba ngày nữa sẽ đến kinh thành, việc này nếu như truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi hình ảnh của Nam Ninh quốc! Kính xin hoàng thượng hãy lấy đại cục làm trọng, tạm hoãn việc này!”

Sở Lâm Uyên một tay đập mạnh lên bàn, gầm gọng: “Mạch Trục Vân đại náo hoàng cung, trẫm sao có thể nguôi giận được đây?”

“Hoàng thượng, Mạch Trục Vân trọng thương, nói vậy trong khoảng thời gian này cũng không thể ra tay hành động, không bằng chờ chuyện hai nước liên minh này qua đi đến lúc đó hoàng thượng cứ việc sử dụng toàn lực truy bắt phạm nhân!”

Hắn nói vậy còn có ý nhắc nhở Sở Lâm Uyên, hiện tại không thể giết Mạch Trục Vân, giữ lại tên này còn có tác dụng!

Sở Lâm Uyên tức giận dần dần tiêu tan đi một ít, so với chuyện đám hỏi kia thì chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, hàng lông mày nhíu lại, nặng nề nói: “Thừa tướng nói có lý! Phong, chuyện truy bắt Mạch Trục Vân, vẫn sẽ do đệ phụ trách, bây giờ cứ tạm thời tha cho hắn.”

Ánh mắt âm trầm, tiếp tục nói: “Mấy ngày nữa thái tử và công chúa Phượng Ảnh quốc sẽ đến đây, chuyện đảm bảo an toàn cho bọn họ giao cho đệ toàn quyền xử lý.”

“Được!”

Sau khi rời khỏi cung, trong lòng Sở Tùy Phong có chút không yên, lập tức trở lại Vương phủ, phân phó cho Tề Ân: “Thu hồi nửa số quân tuần tra!”

Tề Ân bất ngờ, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

Nhưng vẫn chưa hết kinh ngạc sau khi nghe thêm lời dặn của Sở Tùy Phong, càng khiến cho hắn trở nên khó hiểu: “Quân canh gác ở kho thuốc, toàn bộ thu về!”

Đây là lần đầu tiên hắn thấy vương gia nói nhiều như vậy, hơn nữa, ngữ khí không có lạnh lùng như trước.

Vương gia không bị bệnh, càng không bị thương, vậy muốn dùng hiệu thuốc để làm gì, hay là có người bị thương?

Nhưng người bị thương kia là ai mà có thể khiến cho vương gia ra tay giúp đỡ tận lực như vậy?

Chương 20: Giúp;Hắn; Bôi Thuốc

Đau đớn trên vai khiến cho Mạch Trục Vân không khỏi hít một ngụm khí lạnh, ý thức dần dần hồi phục, cảm giác ẩm ướt sau lưng khiến cho nàng khó chịu vô cùng, mũi máu tươi đầy đặc truyền đến mũi nàng kích thích mọi giác quan.

Xem ra, việc cần phải làm trước hết chính là xử lý miệng vết thương!

Cố gắng chống đỡ thân mình ngồi thẳng dậy, nương theo ánh trăng mỏng manh yếu ớt để tìm phương hướng, nhưng nàng chợt nhận ra một vấn đề khác: Nàng nên đi đâu?

Từ sau khi sư phụ qua đời, nàng không có nhà, không có người thân, một mình cô độc xuống núi, phiêu bạt giang hồ, lấy bốn bề là nhà,.....

Hiệu thuốc Bạch Lộng Ảnh đã bị nàng đập phá hết, có đi đến đó cũng không giúp nàng được gì. Còn Nam Truy Nguyệt chắc chắn vẫn còn đang ghi hận nàng, đánh không lại nàng, nàng cũng không thêm liếc mắt so đo với hắn. Nhưng đó là lúc trước, còn bây giờ, thân mang thương tích trên người mà đến đó, nhất định sẽ bị hắn ăn hiếp sống không bằng chết mất.....

Phong vương phủ?

Bỗng nhiên, trong đầu nàng hiện lên bóng dáng của Sở Tùy Phong, hắn là vương gia, đương nhiên thuốc thang trong phủ sẽ lọt vào top những loại thuốc tốt nhất kinh thành, hơn nữa, nàng khẳng định hắn sẽ không bán đứng nàng!

Mạch Trục Vân hai mắt sáng lên, tay phải cố gắng giữ chặt vết thương, hướng về phía ngoài cánh rừng mà đi. Nhưng nàng chợt nhận ra có hơi thở của ai đó quanh quần đùi đây bèn quay đầu lại, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm, nhẹ giọng quát:“Kê nào? Còn không mau lăn ra đây cho bản công tử!”

Chết tiệt, động đến miệng vết thương, nàng cắn răng, lui đến chỗ gốc cây to bên cạnh, nửa người dựa vào đó.

Quả nhiên, lời của nàng vừa dứt thì một bóng người màu đen đi ra từ gốc cây tao nhã đứng trước mặt nàng, ánh mắt tà mị nhíu lại, nàng từ trên xuống dưới.

“Ngươi chính là thần trộm Mạch Trục Vân, một trong bộ tứ đại công tử - 'Tà công tử'?”

Mạch Trục Vân liếc mắt một cái lập tức nhận ra hắn là ai, còn ai xa lạ ngoài tên áo đen cùng nàng giao đấu trong cung kia!

“Không sai, bản công tử là Mạch Trục Vân, còn ngươi là ai?”

Người nọ cười khanh khách, nói:“Có khí phách, không tệ! Tại hạ họ Thụ, tên một chữ 'Ca!'”

“Thụ Ca?” Mạch Trục Vân có chút ngẫm nghĩ, trên giang hồ đâu có người nào tên này, mà nàng cũng không biết hắn rốt cuộc là loại người như thế nào: “Ngươi theo dõi ta làm gì?”

Nói xong, hai tay nàng khoanh trước ngực, một tay bảo vệ tò tấu chươg mà nàng đã vất vả mang ra từ Đường Tâm điện, một tay nắm chặt thành quyền chuẩn bị tư thế phòng vệ

Nhưng Thụ Ca chỉ đơn giản nở nụ cười tươi từng bước chậm chậm đi về phía Mạch Trục Vân, cả vóc người của hắn to lớn như muốn ôm gọn lấy vóc dáng nhỏ bé mà quật cường của “hắn”, nhìn thấy sắc mặt của “hắn” trắng bệch liền nhỏ giọng nhắc nhở:“Yên tâm, nếu ta muốn đối phó với ngươi, thì với tình trạng bây giờ thì ngươi không phải là đối thủ của ta!” Từ trong lòng lấy ra một cái bình ngọc, quăng cho Mạch Trục Vân:“Cầm lấy!”

Mạch Trục Vân vươn tay chụp lấy, nghi hoặc nhìn hắn, đứng vậy, hắn nói không sai, liền mạnh mẽ mở nắp bình, đưa miệng bình đến gần chóp mũi người, máy nhắc lên, hỏi:“Thuốc cầm máu?”

Là thuốc trị thương? Hắn có lòng tốt vậy sao?

Thụ Ca khẽ gật đầu, nói:“Không sai! Miệng vết thương của ngươi nếu không kịp xử lý, chỉ sợ ở tại nơi này chính là mồ chôn của ngươi!”

“Vi sao lại giúp ta?” Nàng nắm chặt bình sứ trong tay thấp giọng hỏi.

Nàng với tên này không thân không thích, ra tay giúp nàng chắc chắn có mục đích. Hơn nữa, nửa đêm hắn lại chạy đến Đường Tâm điện vậy mục đích của hắn rõ ràng không hề đơn giản.

Thư Ca dùng giọng điệu trêu chọc nói: “Tuyệt đối đừng cảm ơn ta, ta vốn không có ý định giúp ngươi. Lọ thuốc này chỉ là tiện tay trộm được từ trong hoàng cung.....”

“Ngươi.....” Mạch Trục Vân sắc mặt căng thẳng, khiến cho miệng vết thương nhói lên, nàng nặng nề thở ra một hơi, mang theo hơi thở nồng đậm mùi máu tươi, chậm rãi nói: “Ngươi muốn vu oan giá họa cho ta?”

Chỉ sợ đồ mà hắn trộm, không chỉ có một lọ thuốc cầm máu!

“Âyda, ta đâu có ý định như vậy, nhưng nếu một đám ngu xuẩn trong hoàng cung kia có suy nghĩ giống ngươi thì ta cũng đành chịu.” Hắn giơ hai tay lên tỏ ý bất đắc dĩ.

Mạch Trục Vân nhìn khuôn mặt vô tội của hắn liền nghiêng răng nghiêng lợi, tên chết tiệt kia, dám lợi dụng thanh danh thần trộm bao nhiêu năm qua của nàng giả họa cho nàng, thủ đoạn quá tí bì! Ánh mắt trầm xuống, quát: “Rốt cuộc ngươi là loại người gì? Đêm hôm khuya khoắt đột nhập vào cung có mục đích gì?”

Trên mặt Thư Ca vẫn mang ý cười như cũ: “Đột nhập vào hoàng cung nhất thiết phải có mục đích sao? Nói như vậy, mục đích của Tà công tử là gì vậy? Không chừng, mục đích của hai chúng ta lại giống nhau!”

Một câu này, nghe qua thì giống như một câu nói đùa, nhưng lại hoàn toàn vút vấn đề trọng tâm cho Mạch Trục Vân.

“Mục đích giống nhau” Cho dù nàng có trả lời thế nào thì hắn cũng sẽ dùng những câu qua loa vô trách nhiệm để phản hồi. Mà nàng, mục đích xâm nhập vào hoàng cung, chỉ đơn giản là vì muốn giải sầu, ngồi ở Từ Cẩm đình, quan sát ánh đuốc sáng rực phía xa.

Về phần nghe lén kia thì chỉ là vô tình.

Mạch Trục Vân hạ quyết tâm không thềm quan tâm đến hắn, đại khái nàng cũng đã đoán được thân phận của tên này một chút, hắn không phải là người của Nam Ninh quốc. Có lẽ, hắn là sứ giả của Phượng Ảnh quốc, xâm nhập vào hoàng cung trước để thăm dò tin tức.

Cơ thể dường như mệt mỏi rã rời, nàng từ từ trượt xuống ngồi dưới gốc cây, trên mặt mồ hôi tuôn ra như suối. Nhưng mãi một lúc sau nàng vẫn không nghe thấy tiếng động, thấy hắn không có ý định rời đi, nàng tức giận trừng mắt hắn, quát: “Còn đứng chỗ này làm cái quái gì?”

Thư Ca bất đắc dĩ nhún nhún vai, nhìn sắc mặt nàng dần dần trắng bệch vì đau đớn kia, thành thật nói: “Giúp ngươi! Vết thương ở trên vai, ngươi tự bôi thuốc rồi băng bó được sao?” Ngắc đầu nhìn bốn phía, tiếp tục nói: “Những người kia còn có khả năng đang truy bắt ngươi, nếu ta đi rồi, liệu một mình ngươi có thể ứng phó nổi không?!”

Mạch Trục Vân hung hăng trừng mắt cái bộ dạng sung sướng khi thấy người khác gặp họa kia: “Nhờ phúc của ngươi! Nếu không phải do ngươi thì ta cũng không bị thương nặng thế này!”

Bản công tử xác định đã xếp anh vào sổ ghi thù ghi hận, tốt nhất đừng để cho tôi biết mặt anh! Mạch Trục Vân hừ lạnh một tiếng, vẫn tựa lưng vào cây đại thụ, một chút cũng không muốn động.

“Nếu không phải ta giúp ngươi đỡ một loạt tên bắn ra, sau đó lại dẫn dụ binh lính truy đuổi sang hướng khác, ngươi đã sớm bị bọn họ bắt được rồi.” Thư Ca lắc đầu, cười nói: “Vậy được rồi, coi như đó là lỗi của ta, cho nên bây giờ ta giúp ngươi bôi thuốc! Cởi đồ ra!”

Nói xong, hắn ngồi xổm xuống trước mặt nàng, tay giơ lên kéo lấy áo khoác ngoài dính đầy máu đầm ướt trên vai kia.

“Cút ngay!” Mạch Trục Vân tức giận gạt tay hắn, hít một ngụm khí lạnh, quát: “Ai cho phép ngươi chạm vào bản công tử?”

Nói xong, cảm giác sau lưng lại nóng lên, chết tiệt, vết thương lại nứt ra rồi.

“Tà công tử, ngươi nhăn nhó tức giận cái gì? Cả hai chúng ta đều là đàn ông với nhau, tuy không quen biết nhưng qua chuyện tối nay cũng được xem như là đã cùng sinh cùng chết với nhau, ngươi thật sự muốn bỏ mạng ở cái vùng núi hẻo lánh hoang vu này sao, hay là muốn bị binh lính bắt trói ném vào thiên lao chờ ngày gặp các cụ?” Hắn vừa nói, một bên cầm lấy lọ thuốc trên tay “hắn”, thấy “hắn” không phản kháng, trong mắt liền lóe lên ý cười.

Hắn quay nàng lại, đưa lưng hắn hướng về phía mình, nhẹ giọng nói: “Cố chịu đựng!”

Nhẹ nhàng nâng tay nàng cao lên, kéo áo khoác ngoài màu đen đã nhiễm một mảng máu kia ra.

Huyết đã đông cứng dính chặt vào y phục, Mạch Trục Vân đau đến khó môi run lên, lập tức giơ tay không bị thương kia lên tát về phía hắn tức giận nói: “Ngươi có ý?”

Hắn nhanh nhẹn chụp lấy đòn công kích của nàng, tiếp tục kéo áo nàng xuống, nhìn thấy bờ vai trắng như tuyết lộ ra ngoài liền nhin không được trêu chọc: “Tà công tử, nhìn thân thể trắng trẻo loáng bóng của ngươi, người nào không biết còn tưởng ngươi là con gái.”

Mạch Trục Vân cảm giận liếc hắn, không nể nang trả lời: “Ồ! Đúng vậy đó! Còn ngươi che kín mặt mũi thế kia, có người không biết còn tưởng ngươi không phải người!”

Bôi một ít bột thuốc lên, nghe được nàng cắn chặt môi gần ra từng chữ, sau đó nhẹ hít vào nhin đau, hắn cười nhẹ, sau đó xoay người nàng lại, giúp nàng

xử lý vết thương trước ngực.

Mạch Trúc Vân đứng lúc ôm áo, xoay người sang chỗ khác, tức giận nói: “Bản công tử tự mình làm, không cần lòng tốt giả tạo của ngươi!”

Cầm lấy y phục kéo lên, rồi sau đó đứng dậy.

Đôi mắt hấn khẽ động, sau đó cũng lạnh lùng buông tay, xoay người giảng đạo lý: “Còn có sức đề mắng chửi người xem ra vết thương cũng không mấy đáng ngại. Nơi này không an toàn, tốt nhất ngươi mau chóng rời khỏi đây! Nếu như có duyên, chúng ta sẽ còn có cơ hội gặp lại - Tà công tử!”

Mạch Trúc Vân trừng mắt hấn, chút không cảm kích, nói: “Tốt nhất ngươi đừng mong cái ngày đó tới, nếu không ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi đâu!”

Dứt lời, lao đảo đi ra khỏi cánh rừng.

Thư Ca từ từ kéo khăn che mặt mình xuống khoe miệng cong lên, nhìn thân ảnh khuất khuất rời đi của “hấn” trong miệng lẩm bẩm nói: “Mạch Trúc Vân, chúng ta sẽ còn có cơ hội gặp nhau!”

Chuyện kia, nếu như không có Mạch Trúc Vân giúp đỡ thì làm sao hấn nữ nhìn “hấn” chết thảm chỗ này được? Hơn nữa, lại có dịp đầu tay đối với một trong tứ đại công tử, xem ra cũng không tệ!

Trong mắt hiện lên ý cười, nhìn sắc trời cũng không còn sớm, hấn liền nhẹ nhàng phi thân chạy về hướng khác, phút chốc biến mất khỏi cánh rừng.

P/s: Hú..có vẻ như ai đó đã lên sân rồi...ai ai hóng ai mong hơn nè...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Sự khác thường của lãnh vương

Tỉnh dưỡng một ngày, thấy vết thương tạm thời đã ổn thỏa, liền nhân sắc trời tối đen, Mạch Trúc Vân đột nhập vào Phong vương phủ.

Nhưng vừa đặt chân vào Vương phủ không bao lâu, nàng phát hiện có chút khác thường: Số người đi tuần tra đêm nay, so với mọi hôm hình như có hụt đi một nửa.

Như một con ngựa quen đường cũ, lập tức chạy đến thư phòng, thấy bên trong đèn vẫn còn sáng, ngoài cửa cũng không có người canh gác, lúc này Mạch Trúc Vân mới càng thêm tự tin bước vào.

Nhưng trong khi cô gái nhỏ kia đang loay hoay cẩn trọng tìm đường vào thì người đàn ông trong thư phòng với khuôn mặt vốn lạnh lùng như khối băng ngọc kia lộ ra một chút ý cười.

Đợi một ngày một đêm, nàng rốt cục cũng chịu đến!

Nàng quét mắt nhìn bốn phía, cũng không có phát hiện ra kẻ nào khả nghi liền trèo từ cửa sổ mà vào, mỉm cười nhìn cái vị chiến thần Sở Tùy Phong kia đang cầm bút múa máy viết gì đó.

Thấy hấn không có cảm nhận được sự hiện diện của nàng, nàng âm thầm cười trộm, rón ra rón rén đi về phía hấn, đợi đến khi khoảng cách giữa nàng và hấn chỉ còn có ba trượng, đột nhiên cả người nhảy lên tung một chưởng công kích phía sau lưng hấn.

Sở Tùy Phong vẫn thản nhiên ngồi yên, cũng không có chút phản ứng. Nhưng khi nắm đấm của nàng chỉ còn cách người hấn vài tấc, hấn lập tức giơ tay trái lên vòng ra phía sau, giữ chặt cổ tay nàng, bẻ ngoặt ra sau lưng, kiềm kẹp nàng.

Mạch Trúc Vân đã quên mất mình có một vết thương ở vai trái, thấy hấn ra chiêu chặn đứng chiêu đòn của mình, liền theo phản năng lập tức phản công nhưng không ngờ, chưa kịp giúp chưởng pháp thì đau đớn từ vai trái lan nhanh khắp cơ thể liền thét lớn một tiếng.

Dùng sức như vậy khiến miệng vết thương lại nứt ra.

Nghe tiếng hét của nàng, Sở Tùy Phong có chút nhíu mày buông tay nàng, đứng dậy, xoay người nhìn nàng từ trên xuống dưới, trong mắt chợt lướt qua một tia thương tiếc “Bị thương ở đâu?”

Mạch Trúc Vân có chút tò mò nhìn hấn, tuy rằng ngữ điệu của hấn vẫn lạnh lẽo như trước, mặt thì như tượng băng tạc ngàn năm không tan chảy, nhưng nàng đã nói với hấn là nàng bị thương đâu, hấn biết nàng bị thương hơn nữa còn..... Quan tâm nàng?

Mạch Trúc Vân khó hiểu trừng mắt nhìn hấn, có chút không quen liền lui về phía sau vài bước. Cười nói: “Thật ra thì.....”

Vốn muốn nói với hân nàng không có bị thương, nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén như muốn rạch toạc toàn bộ lời nói dối của nàng thế kia, nhất thời hít một hơi nói: “Vai trái!”

Sở Tuy Phong đưa mắt nhìn thẳng vào vai trái của nàng, mở miệng mang theo ý trách cứ, chế nhạo nói: “Thần trộm ‘Nhạn đến không tiếng động, mây vờn tựa vô ngân? Có tiếng không có miếng!’”

Nói vừa xong câu đó, ngay cả chính hân cũng có chút giật mình, không hiểu nổi bản thân: Tự khi nào hân đã quan tâm nàng như vậy?

Đầu tiên Mạch Trục Vân cũng có chút sững sốt, rồi sau đó mới phản ứng lại, phản bác nói: “Tối hôm qua là đại náo hoàng cung, không giống với những ngày bình thường, ta nào có ý định trộm.....” Có biết bao nhiêu cao thủ đến vây khốn truy bắt nàng, vất vả trốn thoát bảo toàn tính mạng trở về là may mắn cho nàng lắm rồi.

“Vi sao phải làm như vậy?” Âm thanh Trầm thấp, thâm thúy, cực độ dễ nghe, nhưng lại lạnh lùng xâm nhập tận xương tủy, nháy mắt như lưỡi dao sắc bén đâm sâu tận tim gan người khác.

Lúc này nàng mới nhớ ra mục đích hôm nay của mình tới đây, lấy tờ tấu chương ra, đưa cho hân, tự hào vỗ vỗ vai hân một cách hào sảng, nói: “Thì ra là ngươi cũng có nỗi khổ của riêng mình, thực xin lỗi, lúc trước là bản công tử hiểu lầm ngươi!”

Sở Tuy Phong quay sang, dùng ánh mắt của mình noi bàn tay trắng nõn nàng đặt trên vai hân, không nói nên lời.

Khụ khụ, Mạch Trục Vân vội ho một tiếng, thu tay lại, gãi đầu ôm gáy, ngáy ngô cười với hân.

Mặc dù lúc trước nàng có chút ác cảm với Sở Tuy Phong, vì nghĩ rằng hành vi của hân không khác gì tiểu nhân, lại không quang minh lỗi lạc, nhưng sau khi đã hiểu rõ sự tình, nàng ngược lại cảm thấy hân là một người đàn ông chính nhân quân tử.

Sở Lâm Uyên đã sớm lên kế hoạch một cách hoàn hảo, hân đã dự tính cái đám hội này tuyệt đối không bao giờ xảy ra, cho nên mới hạ lệnh cho Sở Tuy Phong dùng mọi biện pháp bắt lấy nàng, sau đó sẽ bắt đầu gây ra mâu thuẫn nội bộ khi thời điểm chín muồi.

Nếu như Sở Tuy Phong có thể bắt được nàng, tên cầu hoàng đế đó có thể lấy cớ bắt nàng áp giải vào thiên lao, sau đó bằng cách nào đó sẽ để cho nàng trốn thoát. Còn nếu như ngược lại Sở Tuy Phong không thể bắt được nàng, chuyện này lại càng lợi thế với hân.

Vì sao ư? Hân sẽ cố tình cài người tiết lộ thông tin về ngọc Thiên Long ra ngoài, khiến cho máu trộm cắp của nàng nổi lên,.....rồi nàng sẽ đi trộm. Và tên hoàng đế đó từ đầu đến cuối đều lợi dụng nàng một cách triệt để! Hơn nữa, là ngầm lợi dụng.

Mà Sở Tuy Phong, tuy rằng hân cố tình cài bẫy hồng bắt được nàng, ép nàng uống thuốc độc nhưng cuối cùng mục đích của hân là chỉ muốn thử võ công của nàng, đảm bảo an nguy cho hân.....

Hơn nữa, hân cũng đã sớm phát hiện âm mưu của Sở Lâm Uyên là muốn lợi dụng nàng đi trộm ngọc Thiên Long. Nếu hân thật sự không muốn cưới công chúa Phượng Ảnh, hân nhất định sẽ mặc kệ chuyện này, nhưng hân lại tìm đến nàng, nói rõ ràng sự tình, không có giống kiểu người bày mưu tính kế như Sở Lâm Uyên kia.

Sở Tuy Phong không biết Mạch Trục Vân giờ phút này đang suy nghĩ gì, chỉ thần nhiên cầm lấy tấu chương, nhìn vết máu đã khô trên bề mặt tấu chương, trong mắt hân lướt qua một tia đau lòng, tay khẽ run lên nắm chặt tờ tấu chương.

Mở tờ tấu chương nhìn lướt qua, sau đó thần nhiên ném trên bàn làm việc, đôi mắt sắc lạnh nhìn đi nơi khác, không chút nào cảm kích nói: “Xen vào việc của người khác!”

“Ngươi.....” Mạch Trục Vân mở to hai mắt nhìn hân, hai mắt nắm chặt, đang muốn phát hỏa.

Bỗng nhiên, hân xoay người lại, đi ra khỏi thư phòng.

“Đi!”

Một chữ mệnh lệnh ngắn gọn mà dứt khoát vang lên, nhưng vẫn mang một chút cảm giác bức bách. Thấy người phụ nữ phía sau không có động tĩnh gì liền dừng lại, quay đầu nhìn nàng.

Hân khẽ nhíu mày, có chút không vui với phản ứng của nàng lúc này, nhưng ánh mắt dường như không còn vẻ nghiêm túc cứng rắn như trước, toàn bộ đường nét gương mặt trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, không ai thật sự hiểu được nội tâm hân đang nghĩ gì.

Bị ánh nhìn của hân làm cho hoảng sợ, Mạch Trục Vân chưa từng gặp phải tình huống hân dùng ánh mắt thế này để nhìn nàng, trong lòng càng thêm bất an. Mạch Trục biết giờ phút này đây có sử dụng toàn lực thì đánh cũng không lại hân, bây giờ nàng đang bị thương, tuyệt đối không phải là đối thủ của hân.

Về mặt của hân lúc này cứ như đang khủng bố tinh thần nàng, kiểu như nếu như nàng phản kháng không nghe lời hân, kết cục nàng nhận được sẽ vô cùng thảm!

Mặc dù không biết hân làm vậy là có mục đích gì nhưng vì lực sát thương của hân quá lớn cho nên sững sốt một hồi, vẫn ngoan ngoãn chạy theo hân.

Sở Tuy Phong đi ở phía trước, Mạch Trục Vân đi phía sau hần cách xa vài bước, hai người một trước một sau im lặng không nói gì.

Trên đường đi, một bầu không khí trầm lắng đến khó chịu vây quanh bọn họ, chỉ nghe được tiếng bước chân đạp lên thảm cỏ, còn có tiếng hô hấp của hai người. Mạch Trục Vân trong lòng không khỏi cảm thấy tò mò: Vì sao đội tuần tra cùng hộ vệ của Vương phủ đều không thấy đâu cả?

Nàng đương nhiên không biết, vị trí từ thư phòng cho đến kho dược liệu, Sở Tuy Phong đã cho người rút lui.

Kho dược liệu cách thư phòng không xa cho nên không lâu sau đó bọn họ đã đến nơi.

Đẩy cửa đi vào, Sở Tuy Phong đi một mạch đến bàn gỗ lớn tinh xảo phía trước, xoay người lại nhìn Mạch Trục Vân đang ở phía sau, đưa mắt ra hiệu ý bảo nàng lại đó.

Vừa đi đến nàng không khỏi sửng sốt khi nhìn thấy một loạt chai lọ được đặt một cách ngăn nắp theo thứ tự, từ nhỏ đến lớn, từ loại cao quý đến loại cấp thấp...như thuốc cầm máu, mỡ chống sẹo, cao giảm đau,..... Tất cả đều là thuốc chữa lành vết thương!

Trên bàn bên cạnh gồm có một bộ băng gạc trắng tinh cùng với khăn bông ẩm.

Mạch Trục Vân tò mò đánh giá hần: Chẳng lẽ mấy thứ này hần chuẩn bị cho nàng?

Sở Tuy Phong bị nàng nhìn chằm chằm có chút xấu hổ, nhưng cũng chỉ thản nhiên đạm mạc tìm có giải đáp thắc mắc trong lòng nàng:“Sợ người phá hủy kho thuốc của bốn vương!”

Ách..... Mạch Trục Vân kinh ngạc: mấy lần nàng cùng hần giao đấu, đều là nàng chịu thiệt, hần lo lắng thừa như vậy làm gì?

Sở Tuy Phong vốn không thêm đề ý đến nàng, một mạch đi đến chồng sách, rút lấy một quyển về y thuật rồi chọn cho mình một chỗ ngồi thoải mái bên bàn trà, đưa lưng về phía nàng, thản nhiên nghiên cứu sách dưới ngọn đèn vàng.

Mạch Trục Vân có chút đau đầu khó hiểu nhưng cũng không từ chối ý tốt của hần, vừa mới động tay động chân với hần khiến miệng vết thương của nàng lại nứt ra, việc cần làm trước tiên là phải thay thuốc.

Liếc nhìn hần một cái, thấy hần không có quay đầu, bóng lưng hần toát lên một cảm giác tôn quý rất không chân thực. Khuôn mặt hần nhìn nghiêng trông đầy góc cạnh mà sắc nét khiến nàng không khỏi nghĩ người nhưng ngay lập tức định thần lại, nhẹ nhàng cúi y phục ngoài ra, một tay cầm băng gạc, một tay cầm lọ thuốc cầm máu lên bắt đầu bôi.

Nhưng nàng chợt nhận ra mỗi lần nàng thoa thuốc thì lớp thuốc lại không đặt khớp với vị trí nơi miệng vết thương của nàng, có khi lại rơi xuống cả bên trong y phục.

Cứ lặp lại vài lần như thế, nàng dường như mất đi kiên nhẫn, nàng mày lên nhìn người đàn ông nhàn nhạ đọc sách nơi kia.

“Sở Tuy Phong.....”

Lại gọi thẳng cả tên lẫn họ hần!

Sở Tuy Phong nhướn mày, buông quyển sách trong tay mình, nhưng không có ý định quay đầu, âm thanh lạnh lùng nói:“Chuyện gì?”

“Có thể giúp ta bôi thuốc không?”

Tuy hần là đàn ông, nhưng hần là tên đồng tính a, nàng việc gì phải sợ? Hơn nữa, nơi này có không có ai giúp nàng, nên chỉ đành nhờ hần thôi.

Tức giận trong lòng Sở Tuy Phong ngay lập tức tiêu biến, biết nàng bị thương bên vai trái, biết rõ nàng không thể tự mình bôi thuốc, nên cũng không nghĩ ngợi nhiều, xoay người đi đến ngồi cạnh nàng, cầm lấy khăn bông ẩm giúp nàng lau đi vết máu trên vai.....

Miệng vết thương chảy máu quá nhiều, nhưng không ảnh hưởng đến gân cốt, chỉ là khi hần nhìn qua đôi vai gầy gò trắng trẻo của nàng in hần vết thương do tên gây ra kia, đôi mắt lóe lên một tia đau xót, hô hấp như muốn ngưng lại, dường như lúc này hần cảm nhận được mũi tên đó như đâm xuyên thẳng vào lòng của hần.

Nhẹ nhàng dùng khăn ẩm xử lý rửa sạch vết thương, ngón tay hần lơ đãng lướt qua làn da mềm mại trắng nõn của nàng, bỗng nhiên hần nhớ đến lần gặp mặt nàng trong bộ dáng của một cô gái, nàng hôm đó giờ trò với hần..... Còn có đêm đó, tay nàng nắm lấy một bên hông hần, sau đó còn sờ ngực hần.....

P/s: Thế đó phát hiện ra thân phận con người ta là quan tâm nó bày ra hết mặt luôn kia...Mặt lạnh cái nỗi gì...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Vị nào đó ghen tị

Sở Tuy Phong có chút ngây ngời, không khí giữa hai người dần gượng gạo, một sự yên lặng đầy ngưng ngáp. Cho đến khi hắn vô tình chú ý tới miệng vết thương được phủ một lớp bột trắng xung quanh liền đưa đôi mắt lạnh băng nhìn chăm chăm miệng vết thương.

Tuy động tác của hắn đã rất nhẹ, nhưng vẫn đụng phải chỗ đau, Mạch Trục Văn cắn răng, hít một ngụm khí lạnh, cảm giác động tác của hắn dừng đột ngột liền giờ tay đưa lọ thuốc cho hắn.

Nhưng một lúc lâu sau hắn không hề có ý định cầm lấy, cũng không có ý định giúp nàng bôi thuốc.

Mạch Trục Văn cảm thấy vết thương của mình chợt lạnh, dường như nàng cảm nhận được có một đôi mắt sắc bén đầy hàn băng đang nhìn chăm chăm....

Quay đầu lại thì phát hiện bờ môi Sở Tuy Phong thoáng cứng đờ, một sự âm u vọt qua đáy mắt như mây mù ập tới. Ánh mắt hắn không có ý định rời khỏi vai bờ vai lỏng lẻo của mình..... Hắn lúc này đầy nhủ mảy, dường nổi giữa hàng mi với sống mũi giá lạnh và sắc nhọn như biển băng, khiến cho nàng bất giác rùng mình.

Mạch Trục Văn cảm thấy có chút khó xử định mở miệng thì lại bị Sở Tuy Phong đưa tay quay mặt nàng lại, bắt nàng nhìn thẳng vào hắn, thấp giọng gần từng chữ một chất vấn:“Ai giúp ngươi bôi thuốc?”

Xung quanh miệng vết thương có lớp bột thuốc, là thuốc cầm máu, hắn thầm nghĩ, nàng căn bản không thể nào tự mình bôi thuốc, như vậy có thể kết luận được một điều, thuốc này là do người khác giúp nàng bôi.....

Hắn đã sớm điều tra thân thế của nàng, hắn biết rõ người mà nàng quen biết chỉ có hai Bạch Lộ Ảnh và Nam Truy Nguyệt.....Không hiểu vì sao, nghĩ đến cảnh tượng một trong hai người bọn hắn giúp nàng thoa thuốc, trong lòng hắn liền đồ hoảng, nhân cũng không hiểu trở nên thô bạo đứng lên.

“A?” Mạch Trục Văn cũng không hiểu hắn đang nghĩ gì, thấy hắn hỏi này hỏi nọ vô thức lên tiếng trả lời:“Là một tên áo đen bịt mặt.....”

“Là đàn ông?”

Một tên đàn ông không quen không biết!

Nghĩ vậy, ánh mắt hắn càng trở nên khắc nghiệt hơn!

“Đúng vậy.....” Nhưng liên quan gì đến ngươi? Mạch Trục Văn oán thầm một câu.

Tiếng nói vừa dứt,,khuôn mặt anh tuấn dường như được phủ thêm một tầng sương mù lại càng thêm vẻ không chân thực. Bóng lưng thẳng lạnh băng, chiếc cằm kiêu ngạo cũng trở nên cứng ngắc. Hắn dùng sức nắm chặt khăn bông ẩm trong tay, mạnh mẽ lau đi lớp bột thuốc quanh miệng vết thương.

Vì lực ma sát hắn dùng lên vai nàng rất lớn, rất thô bạo khiến nàng không khỏi đau đớn nhin không được hét lớn:“Sở Tuy Phong, ngươi nhẹ một chút? Đau quá..... Ngươi dùng tay!”

Động tác thô lỗ của hắn ảnh hưởng không nhỏ đến miệng vết thương của Mạch Trục Văn.

“Bỏn vương có thuốc, không cần dùng đồ của người khác!” Đôi mắt hắn tựa như ánh trăng ngoài kia, càng nhìn càng lạnh lên tiếng đáp.

“Ngươi nổi điên cái gì a?” Mạch Trục Văn khước miệng nhếch lên:“Ta và ngươi vốn cũng không quen biết, vì sao ta lại phải dùng thuốc của ngươi mà không được phép dùng thuốc của người khác?” Tay hắn đột ngột dừng lại, nhưng sau đó lại nhẹ nhàng giúp nàng bôi thuốc lên chỗ sưng đỏ, lên tiếng ra lệnh:“Vì người làm việc cho bốn vương nên bốn vương có trách nhiệm bảo vệ ngươi!”

Hắn không hy vọng lại nghe được từ chính miệng nói đề cập đến vấn đề có một tên đàn ông nào đó nhìn thấy thân thể của nàng, giúp nàng bôi thuốc! Chuyện nàng giả trang thành nam, hắn không có phép bắt kì ai biết được ngoại từ hắn!

Hít mấy ngụm khí lạnh, Mạch Trục Văn nhếch miệng cười, nói:“Lời này là thật sao? Ngươi nói ngươi không cưới công chúa, bảo ta đi phá hư chuyện đại sự của ngươi, vậy nếu hậu quả kia xảy ra.....”

Còn chưa nói xong hết câu đã bị hắn cướp đi:“Bỏn vương chịu trách nhiệm!”

Nói xong, thành thạo dùng băng gạc băng bó vết thương cho nàng, sau đó đứng dậy, đưa lưng về phía nàng.

Mạch Trục Văn kéo y phục lên sau đó thử vờn tay thư giãn gân cốt, nở nụ cười không có ý tốt đẹp: là ngươi nói sẽ chịu trách nhiệm nha, như vậy thì tốt rồi!

Miệng vết thương bắt đầu phát huy tác dụng, cảm giác lạnh lẽo tê rần thấm vào vết thương, đau đớn cũng bắt đầu giảm bớt.

“Sở Tùy Phong, người là kiểu người thường xuyên giúp người khác bôi thuốc sao?” Nếu không thì tại sao động tác của hắn lại thuần thục thế kia?

Mạch Trục Vân trong lòng thầm khinh một phen: Nói vậy, chắc chắn hắn đã xem qua thân thể của nhiều người đàn ông khác..... Chết tiệt, một người đàn ông tốt như vậy, sao có thể biến tính được cơ chứ, ông trời thật không bao giờ công bằng cả, thật là đáng tiếc!

“.....” Sở Tùy Phong lạnh mặt nhưng vẫn không có lên tiếng trả lời nàng.

Một vương gia cao quý như hắn mà nàng có thể nghĩ rằng hắn đã từng giúp người khác bôi thuốc?

Dám gọi thẳng tên họ của hắn, dám nhờ vả hắn bôi thuốc, nàng là người đầu tiên!

Nếu hắn biết được Mạch Trục Vân đang có suy nghĩ tà ác, xấu xa về hắn, thử hỏi hắn có thể không vung một chưởng đánh chết nàng tại chỗ không.

Nhưng Mạch Trục Vân nào chịu chấp dứt ý nghĩ tà ác của mình: Không trả lời, vậy là hắn thừa nhận? Chắc chắn.....

Đột nhiên nhớ tới câu hỏi ban nãy liền thắc mắc lên tiếng hỏi: “Sở Tùy Phong, đã không muốn cưới công chúa vậy vì sao phải đồng ý cuộc hôn nhân này?”

Đôi mắt Sở Tùy Phong trầm xuống, nhớ tới ngày hôm đó, còn chưa kịp lên tiếng cự tuyệt đã bị hắn ta nhanh tay hạ thánh chỉ: “Phong, năm nay đệ đã hai mươi tuổi, đã là một người đàn ông trưởng thành, hoàng huynh thật sự ngày đêm lo lắng cho chuyện chung thân đại sự của đệ, đệ không thể nào để bản thân mình gắn bó với nơi chiến trường chết chóc cả đời được.....”

Muốn cướp toàn bộ binh quyền của mình, hắn ta lại đưa ra lý do để thoái thác như thế. Nếu như hắn không đồng ý, vừa hay bản thân mình lại phạm vào tội “Kháng chỉ”.....

“Vậy là người đã sớm biết toàn bộ chuyện này?”

“Ừm!” Sở Tùy Phong trầm giọng đáp. Nguyên nhân vì hắn biết rõ sẽ có người không để cho đám hỏi này tiến hành một cách thuận lợi, cũng biết âm mưu đằng sau của kẻ đó, cho nên mới ép nàng làm giao dịch với hắn.

Có điều lúc đó là hắn ép nàng làm giao dịch, còn lần này...

Mạch Trục Vân hai mắt sáng lên, tà ý cười nói: “Được! Ta sẽ giúp người!”

Tên cậu hoàng đế đáng chết Sở Lâm Uyên này dám lấy lòng tiểu nhân để đo lòng quân tử, còn sai ám vệ của hắn làm nàng bị thương, thù này nàng nhớ kỹ!

Nhưng Sở Tùy Phong lạnh nhạt, đạm mạc xoay người nói: “Không cần!”

Trong mắt như trước là hóa không ra lạnh như băng, nhưng hắn tâm mắt cũng là bán đứng hắn.

Thấy hắn ánh mắt dừng ở của nàng vai trái thượng, Mạch Trục Vân vội ho một tiếng, nói: “Vết thương nhỏ thôi, một khi ta đã đồng ý giúp người làm chuyện gì, ta nhất định sẽ làm được!” Nói xong, nhắc chân bước đi.

Ai ngờ, Sở Tùy Phong bước nhanh đuổi kịp, mắt lạnh nhìn nàng, nói: “Trước hết dưỡng thương đi! Nhà ở đâu?”

“Hả?” Mạch Trục Vân bị hắn bắt ngờ hỏi, không hiểu ý tứ của hắn.

Sở Tùy Phong dường như không đủ kiên nhẫn, mày khẽ nhíu lại, lời hắn nói nàng không hiểu sao? Bèn lên tiếng lặp lại: “Nhà người ở đâu?”

Mạch Trục Vân lập tức nổi lên một tia cảnh giác, lui về phía sau vài bước, không có ý tốt đánh giá câu hỏi của hắn: “Bản công tử không có nhà!”

Nàng không có ngốc mà nói thật với hắn!

Một tên trộm như nàng, nói thật cho vương gia thuộc người của triều đình biết nàng ở đâu, đây chẳng phải là tìm đường chết sao?

Nhất định một ngày nào đó, hắn sẽ giết người để diệt khẩu, sau đó sẽ phái quan đến bao vây, kết liễu nàng, lúc đó chẳng phải nàng chết quá oan uổng sao?

Sở Tùy Phong đôi mắt khẽ động, hoài nghi với câu trả lời của nàng: “Khai thật!”

Không hiểu vì sao, tối hôm đó, sau khi nghe được tin nàng bị thương, trong lòng hắn liền dâng lên một nỗi niềm bất an khó tả, nhưng hắn lại không thể xuất quân đi tìm nàng, chỉ có một cách duy nhất là chờ nàng đến tận cửa.....

Có trời mới biết, hắn chờ nàng một ngày mà ngỡ như một năm!

Sốt ruột, bất an, đợi không thấy nàng đến, hắn cứ đi đi lại lại nơi thư phòng, sau đó cảm thấy không yên lòng mới tự mình đi đến kho dược liệu nhìn thử xem, phát hiện thuốc không có dấu hiệu bị ai động đến, nỗi bất an ngày càng gặm nhấm, tra tấn lòng hắn.

Chỉ đến tối hôm nay, nghe được có động tĩnh bên ngoài thư phòng, hẳn mới thờ phào nhẹ nhõm.

Muốn biết nhà nàng ở đâu, chỉ đơn giản là có thể dễ dàng tìm thấy nàng!

Có điều hẳn không nói rõ lý do tại sao hẳn muốn biết nhà nàng, vì sao muốn đến tìm nàng, có lẽ hẳn sợ phải đối mặt với câu hỏi vì sao hẳn lại lo lắng cho nàng, lẽ nào là vì nàng có thể giúp hẳn ư?

Mạch Trục Vân vô cùng khó hiểu, lòng dạ rối bời nhìn khuôn mặt đăm đăm có chút trầm tư của hẳn, mà thật sự ra thì những lời của nàng vốn không phải nói dối.

Nàng thực sự không có nhà, mẹ nàng sớm qua đời từ khi nàng còn rất nhỏ, chỉ còn lại cha nàng cùng với sự phụ nàng thay nhau chăm sóc nàng nên người, ấy vậy mà chỉ một năm sau đó, hai người đó cũng không một lời từ biệt rồi khỏi nàng mà đi.

Không có người thân, nàng một thân một mình xuống núi, không biết phải đi đâu, nên vẫn cứ long nhong lang thang bên ngoài.....

Nghĩ vậy, ánh mắt nàng lóe lên một tia đau xót, vội vàng xoay người, không để cho hẳn phát hiện ra bộ dáng thất thố, bối rối của mình.

“Lời ta nói đều là thật.....” Cúi đầu nói một câu, sau đó lập tức chạy ào ra khỏi cửa kho thuốc.

Sở Tùy Phong có chút sững sốt, không có nhà?

Nhưng hứng còn chưa kịp định thần lại thì đã thấy người con gái vừa đứng trước mặt mình loáng chốc chạy thoát đầu mất.

Đang cảm thấy có chút mất mát thì đột nhiên hẳn nghe được âm thanh của nàng vắng vắng bên tai hẳn, môi hẳn khẽ cong lên ý cười.

“Cảm ơn!”

Âm thanh của nàng để lại trước khi đi, khiến tâm hẳn không khỏi ảm áp!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Dám chọc ghẹo bốn cô nương?

Ba ngày sau, trong kinh thành náo nhiệt vang lên tiếng cười đùa chúc mừng, những tấm bảng dán cáo trạng truy nã khắp nơi đều đã được dỡ bỏ, nghe nói là vì nghênh đón khách quý ở phương xa - Phụng Ảnh quốc tới.

Mạch Trục Vân mặc một bộ y phục của thiếu nữ, một thân váy hoa lam đầy tươi mát, ngồi một mình bên cửa sổ lầu hai của một tiệm trà khá nổi tiếng trong thành, quét mắt thăm dò đám quan binh đang đi tới đi lui bên dưới ngã tư đường.

Những lời Sở Tùy Phong đêm hôm đó nói gọi cho nàng nhớ lại không biết bao nhiêu chuyện thương tâm, tâm tình buồn bực mấy ngày, hơn nữa vết thương trên vai cứ liên tục bị nứt ra cho nên hành động không tiện, nàng cũng không có đi trộm ngọc Thiên Long.

Nàng là loại người không bao giờ đánh mất chữ tín, cho nên nghe nói khách quý từ Phụng Ảnh quốc đã đến kinh thành, nàng mới cố ý ngồi ở chỗ này chờ.

Bên dưới ngã tư đường được bảo vệ nghiêm ngặt, binh lính trải rộng về hai bên ngăn không cho người khác chen lấn.

Đường phố lúc này, dân chúng tập trung nườm nượp huyên náo, người người tụ năm tụ bảy đứng đó chỉ để chờ được xem mặt phong thái cùng nhan sắc của vị công chúa đến từ Phụng Ảnh quốc này.

Mạch Trục Vân nhàn nhã nâng chén trà, chậm rãi ngồi nghe một chút tin tức lá cả trên đường:

Thái tử Phụng Ảnh quốc - Ca Thụ Nhược Ly vẫn vô song toàn, diện mạo xuất chúng, mặc dù Phong vương có phần nhỉnh hơn một chút nhưng khí chất vẫn được xem là không hơn không kém..... Mà công chúa Phụng Ảnh quốc - Ca Thụ Hàm Tuyết, nghe đồn rằng không chỉ có dung mạo xuất chúng, thân phận cao quý, hơn nữa khí chất thanh lịch, tao nhã vô cùng, được tôn sùng là “Thiên nữ” của Phụng Ảnh quốc.

Mấy lời đồn đại này có tin được không đây?

Mi dài khẽ cong lên, một tay cầm lấy ly trà, lắc nhẹ thưởng thức.

Nhưng đột nhiên có mấy người đi tới đứng vây quanh nàng.

Nàng có chút nâng mắt, đánh giá đám người phía trước.

Đập vào mắt nàng chính là một tên thiếu gia y phục trông rất hoa lệ được may vá rất công phu, một tay hắn cầm cây quạt bên dưới có treo thêm một viên ngọc cốt phiến thượng đẳng, chắc, nhìn tướng mạo tên này trông cũng bình thường, chẳng có gì là nổi bật.

Mà đám người phía sau vị thiếu gia đây là vài tên mặc áo đen đứng bảo vệ, ánh mắt bọn họ cũng sáng lên tinh tế nhìn chăm chăm vào Mạch Trục Vân.

“Thiếu gia, con nhóc này quả không tệ a!” Một tên áo đen đứng sau tiến thêm vào bước tới gần thiếu gia bọn họ, nói.

Người nọ nâng mi kiều ngạo, nhếch miệng cười, mấy hàm răng không đều kia lộ ra, cười nói: “Còn phải nói, người mà bản thiếu gia ta đã để mắt đến, sao có thể kém được?”

Nói xong, lập tức đi đến chỗ ngồi trống bên phải Mạch Trục Vân, tao nhã ngồi xuống.

Hắn vung tay ý bảo mấy người khác rời đi cách xa chỗ ngồi của hắn cùng với Mạch Trục Vân. Mạch Trục Vân từ từ cong khóe miệng cười, nghiêng đầu đánh giá đám người náo nhiệt bên ngoài.

Bọn họ đều thấy được một màn này, không dám lên tiếng, cũng không dám ra tay giúp đỡ, chỉ cúi đầu khẽ uống trà.

Nàng lại quét mắt nhìn cái tên cao ngạo đang ngồi bên cạnh mình, bởi vì đám người xung quanh không kẻ nào dám gây chuyện ngỗ nghịch với hắn, cho nên sắc mặt của hắn cũng đặc ý hắn ra.

Bàn tay trắng nõn của Mạch Trục Vân nhẹ nhàng vỗ về chén trà đã không còn độ ấm như ban đầu, khóe miệng cong lên, trong lòng khinh bỉ: Một tên nào tàn ăn chơi trác táng, ý vào nhà mình có chút gia thế, cường quyền nên mới hồng hách đi khắp nơi làm càn như vậy.

Thấy mỹ nhân bên người không có bài xích mình, ngược lại còn mỉm cười với hắn, nghĩ vậy, vị thiếu gia này không biết sống chết, ánh mắt lóe lên một tia âm tà, đôi tay linh hoạt không nhân rồi vòng qua eo của Mạch Trục Vân, ôm chặt lấy nàng.

“Một mình cô nương ngồi ở đây uống trà sao?” Hắn chủ động đến gần.

Cái tay chết tiệt của hắn, sờ chỗ nào không sờ, lại lướt qua vết thương trên bả vai nàng, khiến cho Mạch Trục Vân không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

“Ồ!” Nàng đáy mắt cong lên ý cười nhạt, nghe được tiếng người ngựa bên dưới phó một lúc một gần liền mỉm cười với hắn, hỏi: “Công tử tên gì?”

Nụ cười ngọt ngào, giọng nói ôn nhu mà dịu dàng, cơ thể mềm mại như nước của nàng khiến cho tâm trí của hắn trời đất đến phương nao, tim đập lệch một nhịp, nghĩ rằng nàng đang từ từ chấp nhận hắn, nào có biết được hắn vừa mới chính thức trở thành một món đồ chơi tham gia vào trò chơi nguy hiểm của nàng.

Máu nóng dâng lên chóp mũi, một thứ chất lỏng ấm áp chảy ra, hắn nhanh chóng lau đi, tà mị cười nói: “Tiểu mỹ nhân, bản công tử chính là con trai lớn của Hoa đại nhân ngự sử ở kinh thành, Hoa Khải Lương hay nàng cũng có thể gọi là Hoa công tử!”

Lời nói của hắn vừa tự hào lại mang theo một chút đắc ý khoe khoang không có che giấu!

“Ồ!” Mạch Trục Vân ngạc nhiên cảm thán một câu, gật gật đầu, hỏi tiếp: “Nghe nói Hoa đại nhân yêu quý dân như mạng, rất được hoàng thượng coi trọng.” Nói xong, thò người ra ngoài thăm dò tình hình.

“Không sai! Cha ta là trọng thần của triều đình, ngay cả hoàng thượng cũng phải nể mặt!” Hoa Khải Lương kiều ngạo mà nói, nhưng cũng liếc mắt nhìn theo tâm mắt của nàng thắc mắc hỏi: “Tiểu mỹ nhân đang nhìn gì vậy?”

Mạch Trục Vân nhẹ nhàng đẩy hắn ra khỏi người mình, tránh khỏi đụng chạm của hắn, đứng dậy đi đến gần cửa sổ, nghiêng mặt nhìn có vài người trên ngựa từ bên ngoài tiến vào.

Tên dẫn đầu trong đoàn mặc quan phục của Nam Ninh quốc, ngẩng cao đầu, tự cao tự đại, chậm rãi đi về phía trước.

Và phía sau người này là hai thân ảnh, một cao ráo tuấn tú ngồi trên lưng con bạch mã đi song song là một cô gái yêu kiều ngồi trên lưng con hắc mã đầy lông lẩy, trông khí chất hai người này hẳn là thái tử và công chúa đến từ Phụng Anh quốc. Vốn là đang chăm chú đánh giá bọn họ, đằng sau người nàng, tên thiếu gia hóm sắc kia vờn đôi tay phạm tội của mình ôm chặt lấy eo nàng. Mà tay kia của Hoa Khải Lương thì tao nhã gác lên thanh kiếm nơi cửa sổ.

Mạch Trục Vân nhịn xuống lửa giận đang bùng cháy trong lòng, cười giả tạo, nâng cánh tay trắng ngọc của mình lên chỉ vào đám người đang đi gần về phía mình, giả vờ hỏi: “Hoa công tử à, hôm nay trên đường rất náo nhiệt, tiểu nữ từ vốn hiểu biết kém cho nên không biết chuyện gì đang diễn ra ngoài kia, tiểu nữ có thể hỏi cô gái mặc một bộ y phục màu đỏ với áo choàng trắng kia là ai được không?”

Hoa Khải Lương vui vẻ thoáng đưa đầu chôn vào cổ nàng, ngửi được hương thơm nhẹ nhàng đầy sức quyến rũ của nàng, mơ hồ nói: “Đó là công chúa Phụng Anh quốc, có điều, bản công tử thấy rằng vẻ đẹp của cô ta không thể nào sánh bằng với vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nàng!”

Mạch Trục Vân mi mắt khẽ cụp xuống, người nghiêng sang một bên tránh đi hô hấp nóng rực của hắn trên cổ mình, thu tay về, ôm lấy cánh tay hắn, tiếp tục cười tà nịnh hỏi: “Vậy sao? Hoa công tử nói cô gái kia là ai?”

Nàng thấy cái trò mà nàng đang làm thực sự quá mức buồn nôn, tên khốn nạn không sợ chết này dám can đảm đùa giỡn với bản công tử, hôm nay bản công tử sẽ cho người chết không toàn thây!

“Nàng là công chúa Phụng Ảnh quốc!” Ánh mắt Hoa Khai Lương híp lại như đắm chìm trong nhu tình của vị mỹ nhân trước mặt mình, theo câu hỏi của nàng, hắn vô thức trả lời, âm điệu rõ to thêm một chút, hướng về phía tầm nhìn của nàng, ánh mắt mê ly đặt lên người vị công chúa Phụng Ảnh quốc kia.

Mạch Trúc Vân vừa lòng cười, lại tiếp tục giả điên hỏi: “Hà? Cái gì? Công tử nói lớn một chút được không, nàng là cái gì Phụng Ảnh quốc?”

“Công chúa...” Hoa Khai Lương tăng âm lượng của mình thêm một nấc nhưng mà còn chưa kịp nói xong, liền nhìn lướt qua gương mặt tràn đầy ý cười tà ác của Mạch Trúc Vân.

Dưới thân sau đó đột nhiên truyền đến một cơn đau, hai mắt hắn trợn ngược lên, thắt lưng bên hông bị lôi đi, cả người lao ra ngoài cửa sổ, mà hai tay của hắn giang rộng trông giống như đang nhào về phía ai đó, hơn nữa hắn còn hét lên một tiếng “Công chúa.....”

Đám người phía dưới dừng vây quanh chứng kiến một màn như sau: Vị Hoa công tử tai tiếng khắp thành kia hô to hai tiếng “Công chúa”, mở hai tay ra bỏ nhào về phía vị công chúa cao quý từ nước ngoài đến..... Nhìn dáng vẻ của hắn, cứ như thể muốn đùa giỡn chòng ghẹo công chúa trước mặt mọi người.

Tên hái hoa tặc này cũng thật lớn mật, người nào không tìm để chơi đùa, cứ nhiên dám cố tình tìm đến vị khách quý của Nam Ninh quốc này thật là muốn tìm đường chết?

Một giây trước đó, mọi người còn mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn động tác của người đàn ông kia, một giây sau liền chỉ biết lắc đầu thờ dài.

“A.....”

Một vật to lớn bất thành linh bay qua đầu mình khiến không ít người biến sắc. Nhất là Ca Thụ Hàm Tuyết, nghe được có người lớn tiếng gọi nàng liền ngẩng đầu lên, khuôn mặt đang cười kia nhất thời trắng bệch, sợ hãi hét lên một tiếng chói tai.....

Ca Thụ Nhược Ly sắc mặt âm trầm, rút hai chân nhảy khỏi yên ngựa, dùng lực bật lên một cước đá văng tên sắc lang đang nhào về phía muội muội mình.

Vòng một vòng tròn, ôm chầm lấy Ca Thụ Hàm Tuyết giữ trong vòng ngực mình, nhẹ nhàng đặt nàng tiếp đất, tầm mắt hắn cũng đưa lên nhìn về phía lầu hai của quán trà.

“Phanh” một tiếng, Hoa Khai Lương bị đập văng xuống đất, bụi bay đầy xung quanh hắn.

Mạch Trúc Vân vui vẻ xem kịch bên dưới, bên tai khẽ nhúc nhích, nghe được phía sau lưng mình có động tĩnh, đầu cũng không thèm quay lại, phất tay áo lên đánh bật mấy tên chó săn của Hoa phủ kia trong nháy mắt ngã nhào ra đất.

Nghe được mấy vị khách bên dưới hốt hoảng cả lên, nàng liền nghiêng đầu, dùng ánh mắt uy hiếp quét về phía bọn họ, những người này lập tức cúi đầu, làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, bọn họ không có đại mà xen vào việc của người khác.

Nàng cười lạnh, quay đầu, tiếp tục nhìn phía dưới.

Ở vị dẫn đầu trong đoàn quân đội kỵ mã phía trước Hoa ngự sử không thấy rõ gương mặt của tên đại nghịch bất đạo này chỉ thần nhiên hạ lệnh: “Người đầu, áp giải tên này vào thiên lao!”

“..... Cha.khụ.khụ..... Là con!” Hoa Khai Lương ho ra một ngụm máu tươi, miệng dường như còn dính đầy tro bụi bám vào, phun ra tung tóe, mặt xám đen thui quỳ rạp trên mặt đất, la lớn với vị Hoa ngự sử kia.

Thì ra là còn sống!

Mạch Trúc Vân mặt mày âm trầm một chút, tên này mạng lớn đấy, ngã như vậy mà cũng không chết?

Hơn nữa, tên quan viên Nam Ninh quốc dẫn đầu đoàn rước khách này là cha của hắn?

Mạch Trúc Vân trầm ngâm một tiếng: Hai cha con cái người quả nhiên cha nào con nấy.

P/s: Hứa hẹn chương sau sẽ hấp dẫn a...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Gặp phải phiền phức

Hoa ngự sử trên mặt hốt hoảng, lập tức nhảy xuống ngựa, giữ lấy cây roi đang muốn vung vào con trai mình của đám hạ nhân, vội vàng tiến lên nâng hấn dậy, xem hấn có bị thương ở đâu không, chỉ tiếc sắt rèn không thành thép quá: “Vô liêm sỉ, sao lại là mày?”

Bây giờ hấn phải xử lý thế nào đây: xử lý theo đúng phép nước, hay làm trái pháp luật bảo vệ danh dự cho con trai hấn?

“Khụ khụ khụ.....” Hoa Khải Lương ho khan vài tiếng, phun ra một miệng đầy máu, run rẩy nâng tay lên, nhìn xuống cái cảm giác đau đớn đang ăn mòn khắp người mình, chỉ thẳng lên cửa sổ lầu hai của quán trà: “Là..... Là nàng..... Hãm hại con.....”

Nhất thời, toàn bộ những người chứng kiến đều nhìn về phía Mạch Trục Vân đang đứng ở đó.

Nhìn thấy một gái vóc dáng mảnh khảnh, nhỏ nhắn đứng ở cửa sổ, mặt mày tái nhợt vì sợ hãi, trong mắt ngân ngấn vài giọt lệ, khuôn mặt trông tội nghiệp nhìn xuống, môi cắn chặt trông rõ vô tội, đáng thương.

Mạch Trục Vân không có ngờ rằng cha của tên Hoa Khải Lương này lại có mặt ở hiện trường, hơn nữa, cũng không ngờ rằng, một cước của tên Ca Thụ Nhược Ly đã cứu lấy mạng rề tiền của hấn, nếu không thì dựa vào lực tay nàng dòn vào cú ném vừa rồi, hấn là tên cận bã kia đã chết không toàn thây! Nhưng ngay khi nàng ý thức được chuyện gì đang diễn ra bên dưới kia thì đã bị người khác phát hiện.

Thái tử của Phụng Ảnh quốc, quả nhiên danh bất hư truyền!

Vì thế, đôi mắt u ám của nàng lập tức chuyển cảnh, đến lúc nàng lên sàn diễn rồi, liền lập tức giả bộ uất ức ủy khuất.

Nhưng mà, một màn đáng thương này không đủ khiến cho đám người dưới kia cảm thấy cảm thông hay đau lòng.

Mặt mày tên Hoa ngự sử liền biến sắc, nhìn thấy thằng con trai mình gần như đang trong tình trạng tàn phế thế này liền cúi đầu cắn răng mắng: “Thật mất mặt!”

Quay sang quát với đám quân đội bên cạnh: “Người đâu, lôi đứa con gái to gan lớn mật kia xuống đây!”

Tuy rằng hấn biết con trai hấn tính tình phong lưu, ăn chơi vô độ, lại hay gây nhiều chuyện thị phi, nhưng hấn biết rõ con trai hấn sẽ không có lá gan đến đây làm loạn, gây tội bất kính với công chúa trước hàng ngàn người thế này. Cho nên hấn khẳng định chuyện này chắc chắn là do đứa con gái trên lầu kia động tay động chân, lập tức không chút thương tiếc ra lệnh cho người áp giải nàng xuống!

Ngay lập tức, vài tên binh lính nhanh chóng chạy lên lầu, theo mệnh lệnh của Hoa ngự sử, lôi Mạch Trục Vân xuống dưới.

Đương nhiên, thấy đối phương là một cô gái yếu đuối, bọn họ cũng không dám ra tay mạnh mẽ lôi kéo nàng, cộng thêm với việc Mạch Trục Vân ngoan ngoãn phối hợp. Nàng thoải mái đi xuống theo sau là mấy tên lính gác ra khỏi quán trà, đứng trước mặt Ca Thụ Nhược Ly cùng với tên Hoa ngự sử.

“Thái tử điện hạ, ngài cảm thấy việc này nên xử lý thế nào?” Hoa ngự sử kiềm chế giận dữ trong lòng, nhỏ nhẹ lên tiếng hỏi. Ca Thụ Nhược Ly nhẹ vỗ đầu trấn an Ca Thụ Hàm Tuyết, một bên an ủi nàng, một bên đánh giá Mạch Trục Vân, khoe miệng lộ ra một tia cười nhàn nhạt, nói: “Chuyện của Nam Ninh quốc các người, bản thái tử không muốn nhúng tay vào!”

Ngay khi hấn vừa mở miệng, Mạch Trục Vân liền nhận ra âm thanh của hấn, là Thụ Ca!

Thì ra hấn chính là tên áo tên tôi hôm đó.

Hấn không có che dấu giọng nói của mình, vì hấn tự tin sẽ không có người nhận ra thân phận của hấn sao?

Mạch Trục Vân có chút ngạc nhiên ngẩng đầu đánh giá hấn: Theo góc nhìn hơi nghiêng của hấn cùng với dáng vẻ quan tâm lo lắng trấn an vị muội muội trong lòng mình kia, mày hấn khẽ nhíu lại, môi cong lên, mặc một bộ trường bào nho nhã màu trắng, dáng người thon dài cao lớn, khí chất trên người hấn khiến cho những người xung quanh cảm nhận được một sự áp lực vô hình.

Tức thì vị Hoa ngự sử kia liền oán hận nói: “Tiện nhân lớn mật, làm hãm hại làm tổn thương con trai ta, gây kinh hoàng đến công chúa Phụng Ảnh..... Người đâu, lôi nàng xuống, tử hình tại chỗ!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, vì mệnh lệnh đáng sợ mang tính chất răn đe áp bức của Hoa ngự sử nên không ai dám mở miệng.

Ca Thụ Nhược Ly khoe miệng cong lên một tia mỉm cười, không có phát biểu ý kiến, tiếp tục nhìn Mạch Trục Vân. Không biết vì sao, khi nhìn thấy cô gái này, hấn bỗng có cảm giác rất quen thuộc, giống như bọn họ đã từng gặp qua nhau.

Mạch Trục Vân liên tục xua tay, quýnh lên, nước mắt như suối tuôn rơi, nức nở nói: “Ta..... Ta không có..... Là Hoa công tử nói, hấn thích công chúa, chỉ cần có thể khiến công chúa chú ý thì hấn cái gì cũng nguyện ý làm, cho nên mới trực tiếp nhảy xuống..... Ta còn chưa kịp ra tay giữ hấn lại thì.....”

Câu cuối cùng không nói nên lời, đành nghẹn ngào khóc thành tiếng.

Mọi người đồng tình nhìn Mạch Trục Vân đang cúi đầu khóc lóc kia, không khỏi bất lực thở dài, lắc đầu: Ai chẳng biết con trai Hoa ngự sử là một tên

ngang ngực hống hách nhất cái kinh thành Nam Ninh này, mà cha con nhà này lại bao che cho nhau, chỉ sợ cô nương vô tội này khó thoát khỏi bàn tay độc ác của hai cha con này.

Chuyện này rõ ràng là do hai cha con Hoa gia này bức bách hãm hại, ức hiếp một cô gái nhỏ bé!

“Khụ khụ khụ..... Cha, là cô ấy..... Là cô ấy ném con xuống..... Khụ khụ khụ.....” Hoa Khải Lương vừa ho vừa kể tội.

Lực roi của hắn không nhẹ, cả người mất đi trọng lượng dựa hết lên người Hoa Ngự sử, mặt xám dơ bản trông rất chật vật!

Hai mắt đầm lệ của Mạch Trục Vân hiện lên một tia oan uổng, ủy khuất, chạy đến trước mặt Hoa Khải Lương, nắm chặt lấy tay áo hắn, khóc lóc: “Vị công tử này, tiểu nữ nào có quen biết người, vì sao phải vu oan giả họa lên người ta..... Ô ô ô.....”

“A.....” Hoa Khải Lương kêu lên một tiếng thảm thiết, hai cánh tay dường như đang muốn gãy thành hai đoạn kia bị nàng nắm lấy lôi qua lôi lại liên đau đớn đến mức thấu trời thấu đất, mồ hôi lạnh trên trán hắn không ngừng tuôn ra, cả người suy yếu vô lực, cố dùng chút sức lực của mình hét lên một tiếng chói tai. “Yêu nữ, mau buông tay con của bản quan ra!” Hoa Ngự sử thấy khuôn mặt con trai mình méo mó vì đau, sắc mặt đại biến, quát lên. Hai tay hắn nắm chặt thành quyền, muốn dùng một chiêu đánh bay Mạch Trục Vân bay xa vạn trượng, nhưng hắn cũng không dám tùy tiện ra tay, bởi vì Mạch Trục Vân giống như đĩa bám chặt tay con trai hắn.

Nhìn sắc mặt hắn khó coi đến cực điểm, trong mắt Mạch Trục Vân lướt qua một tia khinh thường: Có bản lĩnh thì ra tay đi, bọn cô nương hôm nay cho dù có liều cái mạng này cũng muốn trừng trị hai cha con đồ từ nhà các người đến chết mới thôi!

Nghĩ vậy liền tiếp tục vai diễn của mình, dùng sức lắc cánh tay Hoa Khải Lương khóc nói: “Công tử, chuyện này thật sự không liên quan đến ta..... hức hức..... việc gì ta cũng không biết..... hức!”

“Ôe.....” Đau càng thêm đau, Hoa Khải Lương rên lên thảm thiết, dường như muốn ngắt ngay tại chỗ nhưng vì hai cánh tay mình vẫn bị Mạch Trục Vân tra tấn cho nên có muốn xù cũng không thể, liền chỉ biết thừa nhận hết đau đớn này đến đau đớn khác.

“Hừ, nói dối!” Hoa Ngự sử rõ ràng không hề tin cái lý do ngụy biện này của nàng, nếu như không phải vì sợ ảnh hưởng đến vết thương con trai hắn, hắn thật đã trực tiếp dùng một cước đá loại phụ nữ này bay ra xa.

Nhưng một tia lý trí cuối cùng giúp cho hắn cố kiềm chế được con thịnh nộ đang dâng trào, một tay giơ lên ý bảo hai tên binh lính kia kéo Mạch Trục Vân ra.

“Đừng, oa oa oa!” Mạch Trục Vân tiếp tục diễn đủ trò, mạnh mẽ rơi xuống biết bao nhiêu là giọt nước mắt lớn nhỏ.

Từng giọt nước mắt rơi trên gương mặt nhỏ nhắn của nàng khiến cho đám người xung quanh không khỏi cảm thấy uất ức cảm thông thay nàng.

Nhưng Hoa Ngự sử căn bản không có ý định nương tay cho nên không có ai dám đứng ra nói giúp nàng vài câu.

Mạch Trục Vân nhìn thấy gương mặt đau đớn, nửa sống nửa chết của Hoa Khải Lương kia, trong lòng nàng cũng dễ chịu đi được phần nào, khoe miệng lập tức cong lên ý cười, buông tay ra khỏi người hắn.

Nhưng ngay khi nàng vừa định buông tay thì lại bị hai tên lính kia bắt giữ, cường chế vô tình động phải vết thương nơi vai trái nàng, hai tay ngay lập tức đau đớn vô lực. Mạch Trục Vân cắn răng, hít vào, mày nhanh chóng nhíu lại, đang định phản kháng thì nhận thấy ánh mắt thăm dò của đối phương liền lập tức bùng nổ ào lên khóc.

Nàng biết, Ca Thụ Nhược Ly luôn đưa mắt dõi theo mọi hành động cử chỉ của mình. Mà vì hắn chính là Thụ Ca, cho nên nếu hắn phát hiện vết thương trên vai trái của nàng, hắn sẽ biết Mạch Trục Vân là con gái.

Thân phận của nàng bị bại lộ, nếu để cho người ta biết nàng là con gái, chỉ sợ cả đời này nàng sẽ không thể nào sống yên ổn nơi đất quê nhà.

Vì không muốn bại lộ thân phận, Mạch Trục Vân cố nhịn xuống cơn đau đang lan truyền khắp cơ thể, khẽ cắn môi nức nở, người ngoài nhìn vào trông có vẻ như nàng phải chịu ủy khuất rất lớn.

“Đội đầu!” Ca Thụ Nhược Ly rốt cục cũng chịu mở miệng lên tiếng nói một câu công đạo: “Vị cô nương này có lẽ chỉ là bị hiểu lầm, tha cô ấy đi!”

Hắn vẫn không từ bỏ đưa ánh mắt quan sát nhất cử nhất động của nàng nhưng cũng không phát hiện ra bất cứ sơ hở gì, trông nàng không phải thuộc kiểu người có võ công thâm hậu, mắt thấy nàng khóc thê thảm như vậy, hắn có chút không đành lòng.

Mạch Trục Vân nâng khuôn mặt đầm lệ của mình lên nhìn hắn.

Ca Thụ Nhược Ly bị đôi mắt trong suốt lấp lánh cùng dáng vẻ vô tội của nàng làm cho chấn động không ít, khoe miệng cong lên, nói: “Công chúa không sao, việc này tạm bỏ qua đi!”

Hắn không phải người của Nam Ninh quốc, đương nhiên không có tư cách để khiển trách việc công tư không văn minh xử lý trái pháp nước như Hoa Ngự sử.

Đối với ý tốt của Ca Thụ Nhược Ly, Mạch Trục Vân một chút cũng không thấy cảm kích, nếu không phải vì phát hiện hắn chính là tên áo đen đêm đó,

nàng cũng không bị người khác truy bắt, bị người khác làm cho bị thương, đến bây giờ vẫn chưa hồi phục công lực.

Trên nét mặt của Hoa ngự sử bắt đầu hiện lên một tia âm trầm, tuy rằng hắn không tình nguyện làm vậy, nhưng nếu thái tử Phụng Ảnh quốc đã mở miệng cầu tình, nên dù thế nào hắn cũng phải để lại chút mặt mũi cho mình nên đành ngậm nuốt cục tức này mà ra lệnh thả người.

“Thả cô ta.....”

Ngay khi Mạch Trục Vân nghĩ rằng mọi việc cuối cùng cũng xong thì đột nhiên mọc thêm một vị đứng ra, đứng trước mặt nàng nói một câu khiến cho sắc mặt từ thờ phào nhẹ nhõm lại trở nên căng thẳng.

“Không được thả!”

Một thứ âm thanh mềm mại nhưng lực sát thương uy hiếp vô cùng cao vang lên.

Mạch Trục Vân nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, đánh giá chủ nhân của âm thanh đó.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Vương gia phải làm chủ cho dân nữ!

Mạch Trục Vân tinh tế đánh giá Ca Thụ Hàm Tuyết: Quả nhiên như lời đồn đại, một cô gái xinh đẹp.

Tóc đen như mực, được búi nhẹ qua một bên không quá cầu kì với kiểu thắt bướm, đeo một viên ngọc trai tinh xảo trên cổ, cả người mặc một bộ y phục màu đỏ rực như lửa, từng đường chỉ thêu trên hoa văn đó đều tỉ mỉ sắc nét, màu đỏ ấy như màu nền chủ đạo tôn lên làn da trắng trẻo, cùng với gương mặt thanh tú, dáng người của nàng trông rất nỷ mại, cân đối. Chỉ có điều, gương mặt của nàng kia vẫn không hết trắng bệch, trông có vẻ như bị chuyển vừa rồi dọa cho khiếp sợ.

Ca Thụ Hàm Tuyết còn bày ra bộ mặt phần hận nhìn Mạch Trục Vân: Chuyện này cho dù có liên quan hay không liên quan đến cô ta, nàng cũng không muốn thả người đi dễ dàng như vậy. “Hoàng huynh, giết cả hai đi!”

Nàng vươn tay ra run rẩy chỉ vào Mạch Trục Vân, sau đó lại dời tay về phía Hoa Khải Lương.

Đám quý nhiều nàng, đứng hàng nàng bỏ qua chuyện này, nếu như vậy thì còn đâu là tác phong thường ngày của công chúa Phụng Ảnh này chứ!

Ca Thụ Nhược Ly nhú mày đưa mắt nhìn hoàng muội, nhẹ giọng nói: “Tuyết Nhi, quên đi, tha cho bọn họ!”

“Không được!” Ca Thụ Hàm Tuyết kiên quyết.

Mạch Trục Vân nhìn xuyên qua đôi mắt mờ mờ hơi nước đánh giá nàng, trong mắt không có một chút cảm tình: công chúa Phụng Ảnh, hừ, đây là cô cố tình làm to chuyện! Vốn bốn cô nương ta chỉ định tính trộm đi tín vật đám hôn của cô, nhưng vì thái độ của cô đối với ta hôm nay, vậy về sau đừng trách ta ngoan độc.

Nhưng bởi vì khi này làm kinh động đến cô công chúa hống hách này cho nên Ca Thụ Hàm Tuyết đã bị một đám thị vệ bảo vệ xung quanh, mà nàng thì lại bị hai tên lính này áp giữ. Mà bên cạnh công chúa kia còn có tên Thụ Ca đang nhìn mình, bây giờ nàng phải làm như thế nào mới có thể dạy dỗ Ca Thụ Hàm Tuyết làm lại không bị Thụ Ca hoài nghi?

Đang suy nghĩ đến kế thoát thân thì đột nhiên phía sau truyền đến tiếng bước chân, trong mắt Mạch Trục Vân hiện lên một tia sung sướng: Để xem ta dạy dỗ chết các ngươi!

Sở Tùy Phong mang theo một thân lãnh ý đi đến trước mắt mọi người, dáng vẻ của hắn vô cùng hấp dẫn, ngay mỗi đường nét trên con người hắn đều toát lên phong thái ưu nhã cùng cao quý, nhìn thấy một màn lộn xộn này, đôi mắt sâu thẳm mê hoặc lòng người kia phảng phất có một ma lực khiến người khác nhìn vào phải hồn xiêu phách lạc, cả người tỏa ra hơi thở vô cùng nguy hiểm khiến người ta khó có thể kháng cự, hắn nhú mày nhìn Tề Ân lên tiếng quát Hoa ngự sử: “Sao lại thế này?”

Âm thanh trầm thấp đầy áp lực căng thẳng của Phong vương khiến cho Hoa ngự sử sợ tới mức hai chân mềm nhũn, lời kéo con trai mình quỳ xuống,

“Vương gia, tất cả đều là cho yêu nữ này gây ra, cô ta không chỉ hại con trai của hạ quan thành ra thế này, còn cố ý làm trì hoãn đoàn rước, gây kinh hãi đến công chúa.....”

Hắn biết cường ngạnh, công minh là tác phong điển hình của Phong vương, nói không chừng sẽ giúp hắn tra rõ ràng mọi chuyện, chém đầu loại phụ nữ ác độc này, cho nên mới đem toàn bộ mọi chuyện đối trắng thay đen nói với hắn. Sở Tùy Phong liếc mắt một cái nhận ra Mạch Trục Vân, thấy kèm cặp bên nàng có hai tên lính tay khoắc lên vai trái nàng, sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, còn chưa nghe xong tên Hoa ngự sử kia báo cáo trạng thì lạnh lùng hạ

lệnh: “Thả người!”

Mạch Trục Vân không khỏi cảm kích hẳn, hai tay được giải phóng, nàng có chút ngẩng đầu, trên mặt lộ ra bộ dáng ủy khuất mặt mày thấm đẫm nước mắt, thút tha thút thít chạy về phía Sở Tùy Phong..... Trong khi mọi người còn chưa kịp thích nghi với tình huống vừa rồi thì nàng đã lập tức nhào vào lòng hẳn.

Ách..... Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người liền mở tròn hai mắt, miệng há hốc, phát hiện cô dân nữ này đột nhiên bỏ nhào vào lòng người nào đó.

“Vương gia, dân nữ oan uổng a!” Nàng cố ý vòng tay, ôm chặt Sở Tùy Phong, mặt chôn sâu trước ngực hẳn, cọ qua cọ lại vài cái, lau toàn bộ nước mắt nước mũi đang tèm lem trên mặt mình, rồi sau đó, mặt mày nhả lại ngẩng đầu, kiểm chế nước mắt, chớp ánh mắt ngây thơ nhìn hẳn, như đang cầu sự giúp đỡ của hẳn. “Vương gia, phải vì dân nữ làm chủ a!”

Thấy bộ dáng khóc thê khóc thảm của Mạch Trục Vân, hẳn đương nhiên biết rõ nàng lại đang giở trò, nhưng trong lòng hẳn vẫn sinh ra một loại cảm giác thương xót, đau lòng, hô hấp căng thẳng, vươn tay, không chút do dự ôm lấy thắt lưng nàng, cũng không quan tâm bộ y phục quý giá của mình bị nàng làm cho dơ bẩn, lộn xộn..... Ánh mắt sắc lạnh như chim ưng phóng về phía hai cha con nhà họ Hoa kia, khiến cho bọn họ không khỏi rét run lên.

Miệng vết thương của nàng hẳn rất đau!

Nghĩ vậy, cánh tay rắn chắc tráng kiện của người đàn ông vươn ra, ôm chặt nàng lại. Mùi hương nhàn nhạt dễ chịu bao vây lấy nàng, khiến tâm nàng đột nhiên co rút lại, hoàn toàn khó thở, Mạch Trục Vân thân thể cứng đờ, đến phiên nàng giật mình: Hẳn hẳn hẳn..... Hẳn không phải đồng tính sao? Hành động này của hẳn rốt cuộc mang ý gì?

Trong lòng đột nhiên sinh ra ý muốn kháng cự, tuy rằng là nàng chủ động, nhưng bây giờ nàng muốn đổi ý, cố gắng dựa, muốn đẩy ra hẳn.

Sở Tùy Phong biết được ý đồ của cô gái trong lòng mình, sợ chạm phải vết thương trên vai nàng, liền đè thấp âm thanh dặn dò: “Đừng nhúc nhích!”

Hơi thở ấm áp của người đàn ông phun vào xuyên qua màng nhĩ nàng, nhịp nhàng mà đều đặn, bên tai cô đã nhạy cảm phát hiện bờ môi anh sát lại gần. Làn môi mỏng ấy như vô tình hơi hột lướt qua từng đường nét bên tai nàng. Mạch Trục Vân bỗng nhiên căng thẳng, vai bất chợt run lên, tim đập nhanh hơn mọi khi, mặt mày đỏ ửng lan đến tận mang tai, cả người cứng ngắt trong vòng tay của hẳn.

Hẳn hẳn hẳn..... Hẳn rốt cuộc muốn làm gì?

Hẳn không phải là tên yêu thích đàn ông, không bao giờ gần phụ nữ sao? Lần trước ôm hẳn còn bị hẳn đẩy ra xa, nhưng lần thử này, thì hẳn lại chủ động.....

Mạch Trục Vân cả người run rẩy, đột nhiên nghĩ đến Ca Thụ Hàm Tuyết đang đứng sau lưng mình, hẳn không muốn cười cô ta, vậy diễn kịch tình tay ba cho cô ta xem đi, đương nhiên nàng là nữ chính rồi.

Nhưng đột nhiên trong lòng cảm thấy có chút rối rắm, nàng đang làm lá chắn cho hẳn?

(chả là cô này nghĩ khờ rằng vì chàng không thích công chúa cho nên mới lấy nàng ra làm bia đỡ đạn) Mạch Trục Vân cắn răng, mặc kệ đi, lần này thuận theo hẳn!

Dù sao nàng cũng không hề ưa gì cái cô công chúa nhu nhược yếu đuối kia cho nên chọc cô ta tức lên cũng tốt! Hơn nữa, tiếp xúc với Sở Tùy Phong, xem thử có chọc tức được cô ta không.

Sở Tùy Phong, đây là ý tưởng của người đó nha!

Trong mắt Mạch Trục Vân vẫn giữ một tia oan ức, cầu tình, thuận thế, nhẹ nhàng nhích gần áp sát vào lòng hẳn, cố ý khóc lên lanh lảnh, phối hợp nói: “Vương gia, ngài phải đứng ra làm chủ cho dân nữ a!”

Nghe âm thanh uất nghẹn của nàng, sắc mặt của Sở Tùy Phong không thể u ám hơn được nữa, lạnh giọng ra lệnh: “Bắt người lại!”

Ngay khi âm thanh trầm thấp mà lạnh lẽo như hàn băng của hẳn vang lên, ngay cả khi ở trong lòng của hẳn, hẳn vẫn có đủ năng lực khiến nàng phải rung mình sợ hãi. Xùy, bốn cô nương đây không phải kiểu người dễ dàng bị dọa như vậy đâu, cứ việc ra lệnh làm gì làm đi. Nhưng hẳn cũng không nói rõ, kẻ mà hẳn muốn bắt lại là ai?

“Vương gia.....” Tề Ân, Tề Cẩn rồi rầm rồ hiểu lầm nhau, cũng không biết ý của vương gia phân phó là gì: Vương gia rốt cuộc là muốn bắt ai?

Nếu như theo lời cái tên Hoa ngự sử kia cáo trạng cộng thêm việc hành động của cô ta lúc này thì hẳn vị cô nương kia là người chết đầu tiên rồi..... Nhưng khi bọn hẳn đi lên định lôi cô ta đi thì một khoảnh khắc phá lệ mà trước nay không bao giờ bọn hẳn thấy được từ vị vương gia lạnh lùng này, khuôn mặt đầy nhu tình, thương xót, quan tâm.

Và đương sự - chính là bọn họ đây không thể hiểu nổi bốn mắt nhìn nhau: Không phải chứ, vương gia mặt lạnh của bọn họ ôm một cô gái?

Hai người dùng sức nháy mắt mấy cái, nhưng một màn như vậy vẫn rõ mồn một: Vương gia giữ chặt lấy thắt lưng cô gái đó, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực.....

Mạch Trục Vân vụng trộm ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ, thấy bọn họ biểu tình kinh ngạc không thôi, sắc mặt vô cùng khó coi. Đột nhiên trong lòng nàng nảy sinh ra một cái ý nghĩ đầy ghê tởm trong đầu: Đừng nói là hai tên này đang ganh tị với nàng đó chứ? Sở Tùy Phong là tên biến thái yêu đàn ông, mà bọn họ từ lâu vẫn luôn đi theo hầu hạ chủ tử của mình, đừng nói với nàng là.....

Có chút ngẩng đầu xem xét gương mặt hàn băng lạnh lùng của Sở Tùy Phong, tuy rằng trong lòng cảm thấy ghê tởm, nhưng nàng vẫn ôm chặt hân không buông.

Khụ khụ, không thể tưởng tượng được, một động tác này của Sở Tùy Phong thôi đã khiến cho nàng nhận ra một bí mật kinh hoàng giữa ba vị chủ tử này—là chủ tử luyện ái

Ha ha ha, thì ra lần trước Sở Tùy Phong nói “Không thích phụ nữ”, chắc, chuyện này không thể nghi ngờ được nữa!

Mạch Trục Vân đặc ý nhìn về phía bọn người Tề Ân, Tề Cần đang căng mắt nhìn mình, hai tay còn bày dạng khiêu khích chột hạ địa bàn của mình quán chặt hông Sở Tùy Phong.....

Ngay khi nhìn thấy cô gái trong lòng vương gia kia Tề Ân, Tề Cần lập tức bắn ánh mắt đầy khinh thường về phía nàng: Lại là cô gái này, tại sao cứ có chuyện rắc rối đều gặp phải nàng vậy? Hơn nữa, cứ mỗi lần gặp vương gia, nàng luôn chạy đến ôm chầm lấy ngài..... Vương gia có thể chịu đựng được sao?!

Nhìn thấy tay nàng đang sờ soạng trên lưng vương gia mình, trong lòng hai người bọn họ không khỏi dâng lên ác cảm, nhưng vì biết rõ tác phong làm việc của vương gia cho nên lập tức lấy ánh mắt cảm thông, đồng tình nhìn về phía nàng: Cô nương, cô sẽ sớm gặp được các cụ ngay thôi! Vương gia nhà chúng ta là sát thủ mặt lạnh đó!

Nhưng mà, chờ mãi chờ mãi vẫn không thấy vương gia có bất kỳ động tĩnh gì, bọn họ kinh ngạc: Phản ứng của vương gia hôm nay, so với ngày xưa khiến cho hai người đầy tới bọn họ kinh ngạc không thôi a.....

Cảm nhận được ý đồ của Mạch Trục Vân, Sở Tùy Phong nhẹ cúi đầu nâng mi, trong lòng có chút khó chịu: Mạch Trục Vân, nàng chủ động bày ra mấy động tác yêu thương này là vì muốn lấy khối ngọc bội của bản vương sao? Nhưng hân cũng chỉ bắt đắc dĩ, cố tình làm bộ như không biết, thấp giọng với hai người kia: “Muốn bản vương tự mình ra tay?”

Tề Ân, Tề Cần nhất thời tỉnh táo lại, vẫy tay một cái, phía sau vài tên hộ vệ tiến lên, áp giữ hai cha con Hoa ngự sử kia xuống đất, đương nhiên, còn hai tên thị vệ khi nãy áp giữ Mạch Trục Vân kia thì tạm tha mạng cho bọn hân.

“Vương gia, lão thần oan uổng a..... Là cô ta..... Mọi chuyện đều do cô gái ác độc đó gây ra!” Hoa ngự sử hung tợn chỉ tay thẳng vào Mạch Trục Vân, kêu oan.

Cô gái ác độc? Sở Tùy Phong nâng mi nhìn người con gái trong lòng mình, trùng hợp bắt gặp được ánh mắt mở to đen láy của Mạch Trục Vân chớp chớp đầy vô tội, còn tỏ vẻ kinh hoàng nhìn hân, có chút biu môi, lại đáng thương, nũng nịu nói: “Vương gia biết không, bọn họ nói dân nữ ném Hoa công tử từ từ lâu hai xuống đây, người nghĩ xem, một cô gái yếu đuối như dân nữ giống loại cô gái như ông ta nói sao?”

Nói xong, rút tay về, đáy mắt hiện lên ý cười tà mị, cất khối ngọc bội kia vào trong tay áo, cả người lui ra khỏi người một chút, giờ hai cánh tay lên cười với hân.

Sở Tùy Phong, khối ngọc của người đã thuộc về ta!

Mạch Trục Vân cố gắng che dấu ánh mắt đặc ý cùng vui sướng trong lòng, hai mắt ỳ khuất nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lãnh khốc mà lại tuấn tú khiến cho không biết bao nhiêu cô gái si mê ngày đêm mơ tưởng - Sở Tùy Phong.

Tề Ân, Tề Cần thấy tình cảnh như vậy da đầu run lên, nổi da gà nghĩ mông lung: Óe..... Đừng nói với bọn họ rằng Vương gia thật sự bị cô gái này mê hoặc nha?

Ca Thụ Nhược Ly bày ra bộ dạng như đang xem kịch vui của mình, ôm lấy hoàng muội, mang theo ý cười nhìn Mạch Trục Vân đang đưa lưng về phía hân.

Sở Tùy Phong biểu tình lãnh đạm dường như không nhìn thấy, lạnh lùng buông một câu mệnh lệnh: “Lôi xuống! Xét nhà, diệt tộc!”

P/s: Có chồng tương lai đứng ra bảo vệ thể diện kia thì ngại gì mà không tận dụng vất vả cạn kiệt danh tiếng của anh nó..haizz còn bao chuyện tày trời nữa mà hân phải gánh thay nàng nữa đây..

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: “thôn nữ” chống lại công chúa

Ngay khi Sở Tùy Phong vừa phát ra bốn chữ “Xét nhà, diệt tộc” xong thì một giây sau, đám người xung quanh liền đồng loạt vang lên ủng hộ: “Vương gia anh minh!”

Đối với những việc làm trái với lương tâm, trái với phép nước mà hai cha con Hoa gia này gây ra thì dân chúng đã sớm không thể chịu đựng nổi. Nay Phong vương đã đích thân ra tay nghiêm trị bọn họ đương nhiên dân chúng bọn họ cảm kích còn không kịp, vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Hoa ngự sử sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, mà Hoa Khải Lương vừa nghe được rõ mồn một lệnh của Phong vương thì hoảng sợ đến mức phun một ngụm máu tươi sau đó ngất xỉu tại chỗ.

Ca Thụ Hàm Tuyết đưa mắt nhìn chằm chằm hai người một nam một nữ ôm nhau kia, theo như lời đồn đại về Phong vương của Nam Ninh quốc, nàng đã nghe qua nó từ nhiều năm trước, có một lòng si mê với hắn từ nhiều năm trước, trăm phương nghìn kế cầu xin phụ hoàng cho nàng cùng với Phong vương của Nam Ninh được làm đám hỏi, nay gặp được hắn, trong lòng nàng liền mang một loại vui sướng, một loại tình cảm không thể kiềm chế được, cảm giác kinh sợ ban nãy đều đã tan biến, nàng bắt đầu trấn an bản thân đưa đôi mắt thâm tình nhìn người đàn ông trong mộng của mình.

Nhưng ngay khi nhìn thấy một đứa con gái nào đó bỏ nhào vào lòng hắn, trên gương mặt điểm lệ của nàng xuất hiện một tia không cam lòng, hàm răng khê cắn chặt bờ môi đỏ mọng, tay dùng sức nắm chặt lấy vạt áo, dường như đối với cô gái trong lòng Phong vương kia, nàng hận lúc này ngay tại đây không thể treo cổ cô ta!

Thấy Sở Tùy Phong lên tiếng trừng phạt hai cha con Hoa ngự sử, nàng mạnh miệng hô: “Đội dài!”

Ca Thụ Nhược Ly không khỏi ngạc nhiên nhìn cô em gái mình, đương nhiên hắn không hoàn toàn rõ được tại sao hoàng muội của mình lại mở miệng.

Hắn nhẹ giọng trách cứ nói: “Tuyết Nhi, chuyện của Nam Ninh quốc, muội đừng nhúng tay vào!”

Ca Thụ Hàm Tuyết cảm thấy ủy khuất vô cùng, đôi môi anh đào khê chu lên, trong mắt có chút mờ mịt, giải thích nói: “Hoàng huynh, Tuyết Nhi mới là người bị hại, vì sao Tuyết Nhi lại không thể đứng ra làm chủ mọi chuyện?”

Nói xong liền đưa mắt nhìn Mạch Trục Vân cùng Sở Tùy Phong.

Rõ ràng nàng là nạn nhân bị kinh hãi, vì sao người con gái trong lòng hắn không phải nàng mà lại là người con gái khác, hơn nữa, có thể người con gái này là đầu sỏ của vụ hỗn loạn a?

Mục đích đã đạt được, ngọc bội cũng đã tới tay mình, Mạch Trục Vân nhẹ nhàng đẩy Sở Tùy Phong ra, xoay người ngượng ngùng cười nhìn công chúa Phượng Anh, biết Ca Thụ Hàm Tuyết có ý định nhắm vào mình, cho nên, Mạch Trục Vân khê nhếch môi cười sau lưng, nụ cười đó dường như không có ý tốt.

Một vị công chúa với thân phận cao quý, kiêu ngạo đầy mình, xinh đẹp cũng không ai bằng kia..... Tuy Ca Thụ Hàm Tuyết cô có cả một tiền đồ đồ sộ ở phía sau chống đỡ nhưng chỉ cần xui xẻo động phải chỗ không vui của bốn cô nương Mạch Trục Vân đây thì đừng trách ta không hạ thủ lưu tình.

Mạch Trục Vân khê híp mắt lại, trong lòng thầm nghĩ: Bốn cô nương ta không quan tâm đến chuyện cô là công chúa hay là ăn mày, muốn đánh nhau với bốn cô nương thì công chúa như cô phải trả giá một chút rồi! Khóe mắt đảo nhanh qua Sở Tùy Phong, hắn cũng không có biểu hiện gì, vẫn là gương mặt lạnh lùng nhìn Tề Ân cùng Tề Cần.

Cơ mà có một điều kỳ lạ, Sở Tùy Phong từ đầu đến cuối đều không thèm liếc qua đệ nhất mỹ nhân công chúa Phượng Anh quốc hay còn có một xưng hô khác là “Vị hôn thê” của Phong vương, Ca Thụ Hàm Tuyết kia. Mạch Trục Vân cảm thấy vì lý gì hắn lại để lộ bản chất đồng tính của mình trước mặt bao người như thế.

Với vóc dáng cùng gương mặt xinh đẹp này của Ca Thụ Hàm Tuyết thì cũng miễn cưỡng được đứng ngang hàng với đệ nhất mỹ nhân ở Nam Ninh quốc -- Tư Lăng Uyển Tâm. Nhưng hắn lại khinh thường không thèm liếc nhìn người ta dù chỉ một lần?

Và thế là nàng liền hướng tầm mắt của mình nhìn vóc dáng của hai vị thuộc hạ thân cận của Sở Tùy Phong kia, trông cũng không tệ lắm, và ngay lập tức loại suy nghĩ xấu xa đột nhiên nổi lên: Sở Tùy Phong thực sự thích đàn ông nha! Hi hi, còn có một mối quan hệ không rõ ràng với thuộc hạ của mình.....

Tề Ân cùng Tề Cần đương nhiên nào biết được hai người bọn họ vừa trở thành đối tượng trong câu chuyện ghê tởm mà Mạch Trục Vân dựng lên. Có điều, so với một câu một chữ của cái cô công chúa Ca Thụ Hàm Tuyết kia thì đương nhiên trọng lượng lời nói của vương gia bọn hắn phân phó nặng hơn rồi, liền lập tức vẫy tay lệnh cho đám thị vệ phía sau lời hai cha con Hoa ngự sử xuống.

Hoa ngự sử sắc mặt tái mét, hô to kêu oan: “Phong vương bị yêu nữ mê hoặc, xử lý sự việc không có đạo lý, bản quan muốn tìm hoàng thượng.....”

Tốt xấu gì thì hắn cũng là trọng thần trong triều đình, cho dù có tội, cũng không đến mức lời xuống xét nhà, diệt tộc, đây là một tội danh lớn a! Huống chi, nếu như đứng trước mặt hoàng thượng lúc này, hắn có thể biện hộ cho mình vài câu.....

Nhưng hắn nào biết được rằng một lời hắn vừa nói ra đã khiến cho cái chết của hắn nhanh hơn dự tính.

Yêu nữ? Mê hoặc?

Khóe miệng Sở Tùy Phong cong lên ý cười lạnh như băng, hắn lên tiếng vừa trầm thấp dễ nghe nhưng khí lạnh tỏa ra bốn phía: “Giết!”

Hắn nâng khuôn mặt tuấn mỹ dị thường lên, bạc môi nói ra một chữ vô cùng tàn khốc. Âm thanh trầm thấp lạnh lẽo giống như vọng đến tận đáy sâu của địa ngục, xuyên thấu lòng người, đông cứng linh hồn, khiến cho người khác không khỏi rợn người!

“Ngài.....” Sắc mặt Hoa ngự sử càng lúc càng tái nhợt, không biết phải nói gì mới phải, nhưng còn chưa kịp lên tiếng phản kháng thì bên người đột nhiên chớp lóe một tia sáng, thanh kiếm từ đâu chém xuống cổ hắn, một chút cũng không có cảm giác.....

Máu văng tung tóe hai bên, đầu một nơi cổ một ngã, toàn thân hắn gãy dựa dừ dội, máu trên người hắn dính đầy đất tro bụi..... Trên đường phố lúc này mùi máu tươi nồng nặc xông thẳng vào mũi, nhiều người chứng kiến một màn bạo lực này không nhịn nổi liền khó chịu nôn mửa. Đồng thời bọn họ còn biết thêm một mặt tác phong của vị Phong vương vốn được người đời truyền miệng là lãnh khốc vô tình!

Sở Tuy Phong bước đến trước mặt Ca Thụ Nhược Ly, mặt không chút thay đổi, nói:“Khởi hành, mời!”

Một câu, vừa ngạo nghễ, vừa uy lực, hơn nữa ánh mắt của hắn vẫn không hề lướt qua công chúa Phụng Ảnh.Ca Thụ Nhược Ly khẽ cười, đang định xoay người lên ngựa thì lại bị một cánh tay ngọc thon dài giữ chặt, hắn khẽ nâng mi nhìn nàng, còn chưa từ bỏ sao?

Nhìn một màn máu me trước mắt, sắc mặt Ca Thụ Hàm Tuyết tái nhợt hẳn đi nhưng vẫn cố chấp kiên trì. Nếu như Phong vương có thể giết người khác, vậy chẳng phải cũng nên nghiêm trị người con gái kia sao?

“Vương gia, vì sao không truy cứu tội của nàng ta?” Nâng đôi tay run rẩy của mình lên chỉ thẳng vào Mạch Trục Vân đang đứng đó không xa.

Sở Tuy Phong khẽ nâng mi, đưa đôi mắt lạnh nhìn nàng, hỏi:“Vì sao phải?”

Trong giọng nói đó, sự lạnh lùng mang tính cảnh cáo xuyên thẳng qua màng nhĩ nàng khiến cho cả người Ca Thụ Hàm Tuyết không khỏi lạnh run. Nàng vẫn cố quật cường ngẩng đầu, nhìn Ca Thụ Nhược Ly, nói:“Hoàng huynh ta cũng thấy rõ ràng chính nàng ta đã ném người xuống!”

Sau đó, ánh mắt bắt đầu trở nên sắc bén, hung hăng vu oan Mạch Trục Vân.

Khóe miệng Mạch Trục Vân cong lên một ý cười đầy giương ép, chậm rãi đi đến đứng phía sau lưng Sở Tuy Phong, mượn tầm lưng đầy rắn chắc vững chãi che đi sát khí nơi mắt mình. Thấy hắn không có bài xích nàng, nên được nước làm tới, nắm lấy ống tay áo bảo hộ, nghiêng một bên nhìn gương mặt tái xanh của Ca Thụ Hàm Tuyết.

“Vương gia, dân nữ rõ ràng vô tội! Thật sự dân nữ không biết vị công tử kia là ai, càng không biết người đó vốn không thèm quan tâm một cô gái xinh đẹp với một bộ y phục lộng lẫy trong đoàn rước đó là công chúa cho nên bản tính háo sắc muốn trêu hoa ghẹo nguyệt liền bộc phát..... Cho nên, việc này không có liên quan đến dân nữ!”

Nàng cố ý dừng vài từ ngữ nhằm biểu thị ý nghĩ xấu xa với mục đích thâm bêu xấu Ca Thụ Hàm Tuyết. Nói xong mấy câu đó nàng còn cả gan nắm lấy góc tay áo của Sở Tuy Phong lau đi nước mũi, nước mắt chực trào ra. Làm xong mọi động tác, nàng còn vụng trộm đưa mắt nhìn nàng ta, lẽ lưỡi tỏ vẻ đắc ý.

Có điều ngay lập tức nàng nhận ra một tầm mắt sắc bén đang nhìn về phía nàng liền lập tức giả bộ ủy khuất, oan uổng.

Ca Thụ Nhược Ly có chút tức giận nhìn nàng, Tuyết Nhi là hoàng muội của hắn. Làm sao hắn có thể dễ dàng tha thứ cho người mà dám sỉ nhục muội ấy?

Sở Tuy Phong cố ý phối hợp với Mạch Trục Vân, lưng đứng thẳng lên giống như một ngọn núi vững chắc mà trầm ổn, giúp nàng có thể tránh được ánh mắt đầy sát khí của Ca Thụ Nhược Ly.

Tuy biết rõ toàn bộ rắc rối này nàng là đầu sỏ, nhưng hắn lại không chút mâu thuẫn do dự ra mặt bảo vệ nàng, dung túng cho nàng. Hắn ngược lại hy vọng cô gái sau lưng hắn sẽ giống như một con chim nhỏ tìm một mái ấm, tìm một chỗ dựa để nép vào, để ý lại vào hắn. Rốt cuộc hắn bị làm sao vậy? Loại cảm giác này, ngay cả bản thân hắn cũng không trả lời được.

Thấy tình cảnh như vậy, Ca Thụ Hàm Tuyết tức giận đến nghẹn lời, bộ ngực phập phồng thờ dốc, chỉ vào mặt Mạch Trục Vân, quát:“Người.....người thật to gan, dám..... Dám bêu xấu bản cung!”

Mạch Trục Vân khinh thường nói thầmCông chúa người giỏi lắm,ngay đến cả hoàng đế của Nam Ninh quốc ta còn dám khiêu khích, huống chi người chỉ là một kẻ xa lạ mới đặt chân lên đất Nam Ninh!Ngay sau đó nàng cố ý tò mò hỏi:“A? Thì ra công chúa có tật giật mình nha, nói ra chỉ sợ mất lòng nhưng sự thật đúng là bên ngoài mặt hoa da phấn, bên trong thì như trái táo thối rữa.....”

Một câu “Bên ngoài mặt hoa da phấn, bên trong thì như trái táo thối rữa” dùng để hình dung cho những người có bản chất xấu xa nhưng khéo lừa bịp bằng cái vỏ hào nhoáng, xinh đẹp sao? Tề Ân, Tề Cần trên đầu một mảng đen thui, xấu hổ nhìn vị vương gia của họ không chút phản ứng đứng kia.

Thực sự hôm nay Vương gia rất khác thường, ngài lại có thể đứng ra dung túng, bảo vệ cho một cô thôn nữ không quen không biết, việc cô ta đang dùng những từ mang ý xúc phạm rõ ràng ngay cả một tên không hiểu biết về văn hóa cũng biết rõ hàm ý của nó, ấy vậy mà...

Mạch Trục Vân đúng là cố ý bẻ cong lời nói cố ý mắng cô ta, nàng đưa đôi mắt đầy khiêu khích nhìn Ca Thụ Hàm Tuyết cười âm trầm. Mạch Trục Vân nhìn thấy ánh mắt vô cùng sắc bén của nàng, ánh mắt đó dường như muốn giết nàng để giải tỏa cơn giận hận trong lòng, đột nhiên nhìn thấy bộ dạng cô ta như vậy, nàng cảm thấy thoải mái lạ thường. Hừ, luận về việc đầu võ mồm với bản công tử, cô còn non nớt lắm!

“Người..người...người.....” Ca Thụ Hâm Tuyết tức giận đến mức không biết phải dùng từ ngữ gì để hình dung cô ta, một tay chỉ vào mặt Mạch Trục Vân, cả người run rẩy nói. Thực tức chết đi được. Nếu không phải Ca Thụ Nhựt Ly mạnh mẽ kéo nàng lại, chỉ sợ rằng nàng sẽ ngay tại chỗ này bắt chắp hình tượng giết người mất.

Là một vị công chúa cao cao tại thượng từ nhỏ được sống trong nhung lụa, được mọi người yêu thương nâng niu trong lòng bàn, sao có thể chịu bị đả kích như hôm nay?

Lúc này, không thèm quan tâm đến cái gì mà hình tượng “Thiên nữ”, phong thái công chúa cái quần què gì nàng không màng, trong đầu nàng chỉ có một ý định duy nhất phải giết bằng được á tiện nhân đang chiếm lấy “Vị hôn phu” của mình kia.

“Hoàng huynh!” Ca Thụ Hâm Tuyết dậm chân, bỏ tay Ca Thụ Nhựt Ly, môi cắn chặt, ngực kịch liệt cao thấp phập phồng, bước nhanh đến trước mặt Sở Tùy Phong, xoắn tay áo chuẩn bị tự tử, bộ dáng muốn đánh người đến nơi.

Mạch Trục Vân nhìn thấy dáng vẻ hùng hổ của nàng, đuôi mắt liền mang cười, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường: Nếu cô dám đánh ta, ta dám đảm bảo với cô sẽ ở trước mặt mọi người đẩy phẩy một cánh tay của cô!

Đôi mắt của Sở Tùy Phong vốn tràn đầy lửa giận chợt càng trở nên sầm lạnh hơn trước. Thân mình hần cứng rắn như vị thần, so với bình thường càng thêm sắc bén bức người, giống như một Vị Đế vương trên trời phần nộ giáng xuống trần. Có hần ở đây, ai dám đả thương nàng?

Cảm thấy một luồng khí lạnh bao quanh người Sở Tùy Phong, Ca Thụ Hâm Tuyết đưa đôi mắt có chút mong chờ nhìn người đàn ông trước mặt mình, nhưng sự chờ mong trong mắt đó dần dần biến thành sự thất vọng, rồi tuyệt vọng, cuối cùng trở thành thống hận, trên mặt nhu tình không còn, trừng đôi mắt đầy âm lệ nhìn Mạch Trục Vân: Nếu không phải vì á tiện nhân này thì chàng ấy sẽ không nhìn mình với ánh mắt lạnh lùng như thế? Đúng, tất cả đều do cô ta! Hôm nay, nàng nhất định phải giáo huấn cô ta, cho cô ta mất mặt trước mọi người đây.

Ca Thụ Hâm Tuyết bị chọc tức nghiêng răng nghiêng lợi, bắt chắp hình tượng, cổ tay chuyển động, cánh tay thon dài vươn ra đáp thẳng vào mặt Mạch Trục Vân.

Mạch Trục Vân vẫn thản nhiên đứng yên, không có ý định né tránh, ngược lại còn ngẩng cao đầu mặt nghiêm lại, khoe miệng cong lên, chờ đợi cánh tay đó đánh về phía mình.

Nhưng không may cánh tay Ca Thụ Hâm Tuyết còn chưa kịp vòng qua người Sở Tùy Phong thì cả người nàng liền bị một lực nào đó đánh ập tới, nội lực đầy mạnh mẽ mà chuẩn xác đẩy nàng lui về phía sau, y phục, tóc tai trở nên lộn xộn, sau đó, hai lực cường lớn hướng lên hai bên cổ nàng khiến cho hai má không khỏi đau nhức, cảm thấy không xong liền lui lại vài bước, sau đó được một lực đạo ôn hòa tiếp được.

Ca Thụ Hâm Tuyết về mặt cơ rút đau đớn nhìn Sở Tùy Phong, nàng không thể tưởng tượng được, chàng ấy lại có thể ra tay mạnh như thế với mình, nếu như không có hoàng huynh nàng hỗ trợ phía sau, nàng chắc chắn sẽ bị chàng ấy đánh trọng thương.

Nhưng cho dù có trọng thương đi chăng nữa, thì cũng không đau gì bằng trái tim nàng lúc này.

Lời đồn về người đàn ông lãnh khốc vô tình Phong vương này, hôm nay quả thực nàng đã được tận mắt chứng kiến!

Nhưng điều khiến nàng khiếp sợ hơn vẫn còn ở phía sau.

Sau khi Sở Tùy Phong phất tay áo đẩy nàng lùi ra sau thì hần thản nhiên nhẹ nhàng vỗ ống tay áo, hơn nữa, còn khẽ nhíu mày biểu thị ý hần không hề muốn làm thế, giống kiểu không tình nguyện, chẳng phải hần đang muốn nói rõ ràng với nàng rằng hần ngại bản tay sao?!

Nhưng nàng nhớ chính xác rằng á tiện nhân kia không những dùng ống tay áo của chàng lau đi nước mắt mà còn chùi nước mũi, ngay lúc đó một cái nhíu mày hần cũng không.

Nghĩ vậy sắc mặt Ca Thụ Hâm Tuyết càng lúc càng khó coi, mặt mày trắng bệch không một chút máu. Bên trong ống tay áo đỏ thắm tay kia đã nắm chặt thành quyền, móng tay nhọn đâm vào lòng bàn tay. Lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau nhức nhưng nàng không quan tâm điều đó.

Mạch Trục Vân làm ra vẻ như bị bộ dáng như sư tử cái của Ca Thụ Hâm Tuyết dọa cho sợ hãi, cả người vờ run lên, chủ động áp sát vào người Sở Tùy Phong, núp sau lưng hần giọng nói chiêm chiếp vang lên: “Vương gia, người ta rất sợ đó nha!”

Biết nàng cố tình kích thích Ca Thụ Hâm Tuyết, Sở Tùy Phong cũng có chút tức giận nhưng cũng không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn qua Ca Thụ Nhựt Ly.

Ca Thụ Nhựt Ly cũng đưa đôi mắt đầy khó hiểu thăm dò nhìn Sở Tùy Phong. Trong lúc đó, bốn mắt nhìn nhau, bốn phía lâm vào trầm tĩnh.

Sở Tùy Phong khẽ nheo mắt, hần vẫn luôn là người tâm tư vô cùng kín đáo. Ánh mắt hần càng trở nên thâm thúy khó lường.

Ánh mắt Ca Thụ Nhựt Ly thì nhu hòa, lại mang theo một sự áp bức của một bậc vương giả.

Một lát sau hai người đồng thời đưa mắt rời đi nơi khác.

Ca Thụ Nhựt Ly nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc hỗn độn của Ca Thụ Hâm Tuyết, kéo nàng đứng một bên, tiến lên từng bước, với một tư thế phong độ lên tiếng xin lỗi thay hoàng muội mình: “Cô nương, thứ cho bản tính từ nhỏ vốn đã kiêu căng ngạo mạn của muội muội nên nhất thời xúc động, mong rằng cô nương có thể bỏ qua.”

Theo lời xin lỗi đó, hần nhân cơ hội đánh giả Mạch Trục Vân, trên gương mặt nhỏ nhắn vừa lộ vẻ kinh hách mà có chút sợ hãi kia, không hiểu sao trong lòng hần có một cảm giác quen thuộc đánh úp tới: Vị cô nương này trông rất quen mắt!

Đang định tiến lên để xem cho rõ mặt, Mạch Trục Vân cùng Sở Tùy Phong đồng thời liền có động tác, một thì trốn phía sau, một thì thẳng lưng tiến lên che chở, ngăn cách nàng cùng với Ca Thư Nhượng Ly.

Mạch Trục Vân ghé sát bên hông Sở Tùy Phong, nhỏ giọng giải thích nói: “Ta cũng có ý tốt thôi, à, ta có quen với một vị thần y, y thuật hần rất cao minh, lần trước đám chó mèo nhà ta sinh bệnh, đều nhờ vào một tay hần.....”

Sở Tùy Phong vội lên tiếng đánh gãy lời nói của nàng, phân phó Tề Ân, Tề Cẩn: “Mang nàng trở về!”

Nàng mà nói thêm một lời nào, chỉ sợ hai nước xảy ra chiến tranh mất!

Tuy rằng hần không muốn làm đám hỏi với Phụng Ảnh quốc, có điều giữ cho hai nước hòa bình, đối với Nam Ninh quốc mà nói cũng là một chuyện tốt. Dù sao tình hình quân doanh nơi biên ải đang rất khó khăn, Nam An Hòa cùng vương triều Đại Dục hai bên giằng co cũng đã lâu. Dù cho Phụng Ảnh quốc có ủng hộ một trong hai nước này thì hoàn toàn có khả năng thay đổi đại cục của nước đó.

Nếu như trước đó Ca Thư Nhượng Ly đã cố tình nhượng bộ, nếu bọn họ cứ tiếp tục khó dễ cho hần thì quá thất lễ.

Phụng Ảnh công chúa bị một cô nương đầu đường xó chợ ở Nam Ninh quốc vũ nhục, cho dù hần có ra mặt bảo vệ Mạch Trục Vân thì cũng nên để lại cho cô công chúa này một chút mặt mũi.

Và đương nhiên Ca Thư Nhượng Ly cũng nghe được những lời nói thâm của Mạch Trục Vân, sắc mặt hơi trầm, lại nghe được những lời mà Sở Tùy Phong đánh gãy kia sắc mặt mới hòa hoãn đi một chút, mím môi không nói, trở về bên cạnh Ca Thư Hàm Tuyết, giữ chặt bộ dạng kích động của nàng lại.

“Nhớ tìm cái tên đại phu đó xem bệnh cho cô nương này đi, cô ta hình như rất sợ hãi!” Ca Thư Hàm Tuyết chịu đựng tức giận nói.

Mạch Trục Vân lúc sắp rời đi còn có chút đắc ý nhìn lướt qua hai vị huynh muội sắc mặt đang rất âm trầm kia.

Hừ, Thư Ca, thứ lỗi với ngươi vì lần này đã nhân nhượng với ngươi! Coi như tạm bỏ qua cho ngươi. Có điều bản công tử sẽ với ngươi nhất định hai chúng ta còn gặp lại, và đương nhiên lần gặp sau này bản công tử sẽ không dễ dàng tha cho ngươi.

Nếu không phải vì nàng sợ người khác phát hiện ra thân phận mình là con gái, sợ Sở Tùy Phong biết được ngọc bội của hần bị trộm, hoài nghi nàng thì nàng mới không dễ dàng khinh địch buông bỏ như vậy đâu.

Nhưng Tề Ân dường như sống mà sống chết, từ tế buông một câu: “Thuộc hạ sẽ mang nàng đến tìm đại phu đó.....”

Nhìn thấy tình huống đang trong thế giằng co, hần thấy tình thế cấp bách, mới đồng ý với ý kiến của Ca Thư Hàm Tuyết.

Nghe rõ ràng từng câu từng chữ của Ca Thư Hàm Tuyết, trong lòng Mạch Trục Vân có chút không cam lòng, mà một câu này của Tề Ân như đổ thêm dầu vào lửa, lập tức, nàng nghiêng mặt nhìn cái tên thuộc hạ Tề Cẩn đáng ghét kia, ngoài miệng chưa nói gì nhưng trong lòng đã tính toán toàn bộ kế hoạch trả thù.

Còn Ca Thư Hàm Tuyết nữa, cô cũng chờ đó cho ta! Bản công tử sẽ nhanh chóng tìm cô thanh toán món nợ này!

P/s: Dung túng, quá dung túng...cô nàng này lý đến mức chỉ có kẻ cường đại như Phong ca mới nuôi nổi thôi

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tiệc chào khách quý

Trong mắt Sở Tùy Phong vẫn không xua được tia lạnh lẽo, một câu cũng không buồn lên tiếng. Đợi sau khi Mạch Trục Vân đi theo Tề Ân, Tề Cẩn rồi liền trực tiếp xoay người tiêu sái lên ngựa tiếp tục chỉ huy đoàn tùy tùng đi thẳng về phía hoàng cung.

Thấy vậy, Ca Thư Nhượng Ly cũng mang theo người của mình đuổi kịp phía sau.

Về mặt Ca Thư Hàm Tuyết dường như có vẻ không cam lòng, nhưng cũng không biết làm gì. Phong vương dễ dàng bỏ qua chuyện này vì muốn che chở cho cô gái kia, mà trùng hợp rằng hoàng huynh của nàng cũng không ra mặt giúp nàng, đã thế còn hại nàng bị một thôn cô chế ngạo.....

Mà thái độ của Phong vương đối với cô gái lúc này có vẻ rất ôn nhu, có chút quan tâm, bảo vệ nàng, còn đối xử với mình thì lạnh lùng, kì thị..... Dựa

vào cái gì? Đường đường là công chúa của một nước, chẳng lẽ còn không bằng một cô thôn nữ sao?

Càng nghĩ càng tức giận, nàng nắm chặt dây cương trong tay, lực lớn đến mức như muốn bẻ cong nó.

Ca Thụ Nhược Ly thấy hành động của nàng như vậy, vội vàng ho một tiếng, thấp giọng nhắc nhở: “Hoàng muội, đừng nháo loạn, đây không phải là Phụng Ảnh quốc!”

Mày nàng khề nhừ chặt, đưa con ngựa đen lách chứa đầy sự bất mãn nhìn hần, oán giận nói: “Tuyệt Nhi không quan tâm, hoàng huynh, huynh phải phải người giết cô ta, chu di cử tộc nhà cô ta luôn đi!”

“Không được nói năng xằng bậy!” Hần trừng mắt nàng nói.

Cô gái kia hần nhìn qua nàng trông rất quen thuộc, mọi lời nói, cử chỉ, hành vi của nàng đều rất khác thường, dường như nàng đang che giấu rất nhiều bí mật, cho nên hần mới có chút chú ý đến nàng!

Khóe miệng cong lên, hần không quan tâm tâm trạng của hoàng muội mình lúc này, mà chỉ quay đầu nhìn Sở Tùy Phong.

Không phải người người truyền miệng rằng Phong vương vốn không bao giờ gần phụ nữ, tính tình lãnh đạm sao? Vì có gì hôm nay lại đột ngột quan tâm đến một cô gái lạ mặt? Hần cố tình làm vậy để bọn họ thấy, hay là thật sự xuất phát từ trong lòng hần?

Từ đại công tử của Nam Ninh quốc, hần đã gặp được hai người, vậy còn hai người kia, không biết danh tính mặt mũi thế nào?

Bỗng nhiên, hần lại nhớ đến đêm hần gặp Mạch Trục Vân, sẽ sớm thôi bọn họ lại gặp mặt nhau!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Ca Thụ Nhược Ly cong lên ý cười tà mị.

Không bao lâu, đoàn rước bọn họ đã vào đến hoàng cung, gặp được Sở Lâm Uyên.

Tại sảnh chính điện.

Sở Lâm Uyên một thân áo bào vàng sáng chói dừng nhanh, cao quý ngồi trên long kỷ, vội vàng miễn lễ cho thái tử cùng công chúa Phụng Ảnh quốc.

“Thái tử và công chúa Phụng Ảnh quốc phải chịu đường xá xa xôi, hần rất mệt nhọc! Trên đường hai người có gặp chuyện phiền toái gì không?” Dùng giọng điệu khiêm nhường, Sở Lâm Uyên ôn hòa hỏi.

“Đa tạ hoàng thượng quan tâm, đều thuận lợi cả!” Ca Thụ Nhược Ly không muốn chuyện bé xé ra to tình huống vừa nãy. Phiền toái đương nhiên là có, việc Nam An Hòa cùng với Phụng Ảnh quốc có mối liên minh với nhau, vương triều Đại Dục đương nhiên nào có thể cam tâm tình nguyện để mọi chuyện xảy ra như vậy. Dọc đường, bọn họ gặp phải một băng áo đen đánh lén đến, có điều kết cục của bọn họ chỉ có chết.

Đương nhiên, việc này, Ca Thụ Nhược Ly cũng không có đề cập qua.

Dù sao, theo quan sát về thái độ của Phong vương này, chuyện dùng thành hôn để liên minh hai nước là chuyện không thể xảy ra, như vậy, việc thành lập quan hệ liên minh này hần cần phải thương lượng một chút.

“Vậy tốt rồi, như thế này đi, thái tử và công chúa cũng đã mệt mỏi rồi, trước hết xin hãy ở lại Điện Lưu Kim để nghỉ tạm.” Sở Lâm Uyên cũng không tiếp tục hỏi nữa.

“Đa tạ hoàng thượng!”

Nói xong bọn họ liền đi theo bọn cung nữ, thái giám dẫn đường cung nữ đi đến Điện Lưu kim.

Buổi trưa, Sở Lâm Uyên đến tham dự tiệc ở ngự hoa viên, phân phó chỗ ngồi ổn định cho các vị khách quý, đột nhiên có một vị công công mặc áo xanh lam ghé sát bên tai Sở Lâm Uyên báo cáo một chút tình hình sáng nay.

Nghe xong, mặt hần có chút khó chịu, mày kiếm nhíu lại, dừng trên người Sở Tùy Phong.

Sau khi xử lý xong màn nháo loạn của Mạch Trục Vân, Sở Tùy Phong trước trở về thay một bộ y phục sạch sẽ khác sau đó mới cùng đám người Ca Thụ Nhược Ly cùng nhau đi vào ngự hoa viên.

“Ban nãy Trẫm có nhận được tin, thái tử và công chúa đã vào thành từ sớm nhưng vì lý do gì muộn thế này mới đến? Phong, tên Hoa ngự sử đi nghênh đón giờ đâu rồi?” Sở Lâm Uyên hỏi.

Sở Tùy Phong lãnh đạm nói: “Giết!”

Sở Lâm Uyên khóe mắt chợt lóe, Hoa ngự sử tốt xấu gì cũng là trọng thần trong triều đình, vì huynh đệ của hần chỉ vì bản tính ích kỷ không coi ai ra gì tự ý làm chủ giết người, như vậy công lý ở đâu ra?

Trong lòng không chút cam lòng, tiếp tục hỏi: “Cụ thể là chuyện gì đã xảy ra? Trẫm nghe nói, Phụng Ảnh công chúa đã bị kinh hách?”

“Con trai ông ta ngu dốt hành hung, đùa giỡn dân nữ và công chúa!” Trong mắt Sở Tuy Phong lóe lên một tia sắc lạnh, ngẩng đầu nhìn hán, hỏi:“Hoàng huynh cho rằng việc đệ làm đúng hay sai?”

Sở Lâm Uyên khoe miệng khẽ nhúc nhích, chỉ biết vuốt cằm gật đầu, nói:“Xúc phạm đến khách quý của trẫm, nghiêm trị là đúng!”

Rồi sau đó, hán quay đầu nhìn về phía vị công chúa trên mặt không chút cam lòng - Ca Thụ Hàm Tuyết kia, có ý tốt hỏi han:“Sắc mặt công chúa trông có vẻ còn tái nhợt, tâm tình vẫn ổn chứ? Có cần Ngự y đến chẩn đoán không?”

Dứt lời, tay nâng lên phái người triệu ngự y.

Ca Thụ Hàm Tuyết cắn môi, nói:“Đa tạ ý tốt của hoàng thượng, Tuyết Nhi không có việc gì, chỉ có điều bị một thôn nữ nói vài câu, trong lòng mới hoảng loạn, giờ cũng không có gì đáng lo ngại!”

Nghe vậy, Sở Lâm Uyên lại nhủ mảy,“Còn có chuyện này nữa sao? Phong, việc này đệ xử lý thế nào? Công chúa phải vất vả đi cả một đoạn đường xa mà đến, sao có thể chịu bị ủy khuất khi đến Nam Ninh quốc được!”

Cảm nhận được đôi mắt sắc bén dừng trên người mình, Sở Tuy Phong thần nhiên không mẫn không nhạt trả lời:“Thả nàng đi rồi!” Rồi sau đó, ánh mắt hơi chuyển, nhìn Ca Thụ Hàm Tuyết, nói:“Chỉ là một cô thôn nữ, lẽ nào công chúa muốn so đo tính toán?”

Một câu khiến nàng dường như bị chặn họng, không nói nên lời.

Vì phải biểu hiện mình là một cô công chúa nhân từ, nàng đành phải cắn răng, nói:“Phong vương gia nói có lý, bản cung sẽ không chấp nhặt với cô ấy chuyện nhỏ như vậy, hoàng thượng, việc này bỏ đi!”

Lúc này, Tư Lăng Kinh Tâm vốn vẫn ngồi yên lặng đột nhiên nghe vậy bèn lên tiếng chuyển đề tài:“Công chúa Phượng Ảnh thật xứng với danh hiệu mỹ nữ dịu dàng, ôn nhu hiền lành, khoan dung rộng lượng!”

Mọi tức giận của Ca Thụ Hàm Tuyết đều hoàn toàn bị tiêu tán, mím môi cười cười:“Hoàng hậu nương nương mới là người hiền lành chân chính, xứng đáng là một mẫu nghi thiên hạ!”

Tư Lăng Kinh Tâm khẽ cười, ngược lại nhìn về phía Sở Lâm Uyên:“Đúng rồi, lần trước hoàng thượng có nói, đợi sau khi Phượng Ảnh công chúa đến đây sẽ cùng với các thiên kim tiểu thư của các vị đại thần tham gia tiệc chiêu đãi. Có điều, nô tì thấy rõ ràng với nhan sắc cùng đức hạnh của công chúa tuyệt đối không ai bì được!”

Sở Lâm Uyên ôn nhu cười, gật gật đầu nói:“Ừm! Nhưng thật ra Uyển Nhi cũng không kém phần nổi bật, đúng rồi, Uyển Nhi còn chưa trở về kinh sao?”

Tư Lăng Thanh trả lời:“Bẩm hoàng thượng, hôm trước Uyển Nhi có thông báo rằng khoảng ba ngày nữa nó sẽ trở về kinh thành!”

“Ừm! Như vậy đi, bữa tiệc sẽ được tổ chức vào thứ năm tới! Trong những ngày này, thái tử và công chúa cứ thoải mái nghỉ ngơi, tìm hiểu về đất nước cũng như con người ở Nam Ninh quốc!”

Đối với ý tốt của Sở Lâm Uyên, hai huynh muội Ca Thụ nếu thẳng thừng từ chối thì quá bất kính:“Đa tạ sự mến khách cũng như sự tiếp đãi nồng nhiệt của hoàng thượng!”

Dứt lời, Ca Thụ Hàm Tuyết tao nhã bung lên trước mặt đèn quang chén, đang muốn nói chút lời khách sáo, nhưng mà, đúng lúc này, cổ tay đột ngột truyền đến một cảm giác ê ẩm, nàng thét lên một tiếng kinh hãi, chén rượu trong tay không giữ được rơi xuống.

“A.....”

Tiếng thét chói tai vừa vang lên, một thứ chất lỏng với hương vị thuần khiết thanh tú của rượu nho toàn bộ đổ ập hết lên người nàng, khiến cho bộ y phục màu đỏ hồng bị ướt hơn một nửa.

Ca Thụ Nhược Ly ngồi bên cạnh nàng nhanh chóng ra tay, tiếp được chén rượu sắp rơi xuống nền mới khiến cho hoàng muội không phải chật vật hơn nữa.

Hán nhanh chóng nâng mắt, nhìn đám tuần tra bốn phía rõ ràng không thấy có người nào khả nghi lướt qua, đám cấm vệ quân vẫn duy trì tư thế đứng vững chãi của họ, không thấy có bất kỳ động tĩnh gì.

Tầm mắt dừng ngay về phía hai tên hộ vệ bên này, thấy một tên nhìn tên kia chớp mắt một cái, sau đó dời đi. Nếu như hán nhớ không nhầm thì hai người bọn họ chính là thị vệ thân cận của Phong vương, khi này còn hộ tống vị cô nương kia trở về, là bọn họ làm sao?!

Sở Tuy Phong vẫn duy trì bộ dáng lạnh như băng của mình giống như chuyện không liên quan đến mình việc gì phải buồn nhắc mắt lên xem, hán chậm rãi buông chén rượu trong tay, không nói một lời, chỉ còn chờ Tề An, Tề Cẩn đến gần.

Sở Lâm Uyên cùng với các vị đại thần xung quanh không rõ có chuyện gì xảy ra với huynh muội này, Sở Lâm Uyên thấy vậy nhin không được mở miệng hỏi:“Công chúa sao vậy?”

Ca Thù Hâm Tuyết nhìn cổ tay phải của mình có chút sưng đỏ kia, khuôn mặt đều méo mó đến cực điểm, phần nộ đứng lên, đưa mắt cảnh giác nhìn bốn phía, nói: “Hoàng thượng.....”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bản công tử muốn tìm người gây chuyện

Nhưng Ca Thù Hâm Tuyết còn chưa kịp nói ra ẩn ức trong lòng mình thì đã bị hoàng huynh mình đánh gãy, cả người đều bị huynh ấy kéo ngồi xuống.

“Hoàng thượng thứ lỗi, hôm nay Tuyết Nhi bị dọa không hề nhẹ cho nên trong người cảm thấy không khỏe, hơn nữa cô ấy là kiểu người có tửu lượng kém cho nên mới đánh rơi ly rượu.....Mong hoàng thượng đừng bận tâm!” Ca Thù Nhựt Ly thành thật giải thích.

Sở Lâm Uyên cũng không có ý kiến gì nói: “Ra là vậy, thôi được rồi, những chuyện khác hôm sau chúng ta cùng bàn bạc tiếp, sau bữa tiệc này mời thái tử cùng công chúa hãy đến Lưu Kim điện để nghỉ tạm!”

“Đa tạ hoàng thượng!”

Ca Thù Hâm Tuyết còn muốn nói cái gì đó thì bất giác ánh mắt cảnh cáo của hoàng huynh đành phải nuốt hết cục tức vào bụng.

Lúc này, hai tên cận vệ của Sở Tùy Phong chậm rãi tiến lên.

“Ty chúc tham kiến hoàng thượng!” Hai người đồng loạt cúi đầu.

“Miễn lễ!” Sở Lâm Uyên nhẹ khoát tay.

Hai người cận vệ đứng phía sau Phong vương, Tề Cần cúi đầu, che dấu gương mặt đầy bất an của mình.

Sở Tùy Phong thoáng quay đầu, ánh mắt quan sát biểu hiện của hai người, sau đó đáy mắt chợt lóe lên.

Chuyện gì đã xảy ra, hẳn hoàn toàn nắm rõ.

“Người đâu?” Âm thanh lạnh lùng vang lên.

Tề Cần có chút xấu hổ, có điều, hẳn biết, việc này tuyệt đối không thể giấu diếm được ánh mắt sắc bén thấu sự đời của vương gia, bởi vậy nên mới ho khan trả lời: “Bẩm vương gia, đi tìm đại phu rồi!”

Thật ra người mà hắn đề cập với vương gia đang đi tìm đại phu chẳng qua không phải Mạch Trục Vân, mà là Tề Ân!

“Thế nào?”

Biết ngài ấy đang hỏi vết thương thế nào nên Tề Cần đáp: “Rất nghiêm trọng!”

Trong lòng âm thầm bội phục vương gia nhìn thấu rõ mọi việc, chỉ cần ngài ấy liếc mắt nhìn một cái đã lập tức phát hiện ra Tề Ân bên cạnh hắn là giả mạo, còn biết rõ Tề Ân thật sự đang bị thương.

Thương thế thực sự rất nghiêm trọng!

Bị vị kia cô nương kia đánh cho bầm mặt bầm mũi đến mức không dám vác cái mặt này đi gặp người khác, thử hỏi có nghiêm trọng không?

Có điều, Tề Cần thật sự không thể hiểu nổi: vì sao cô gái kia thoát nhìn trông rất yếu đuối, vóc người thanh mảnh thế kia lại có thể điên cuồng cư xử thô bạo như vậy. Ngay cả người anh em cao thủ của hắn một khi rơi vào trong tay nàng cũng chỉ như cá nằm trên thớt..... Hơn nữa, sau khi cô ta đánh người xong còn tính đường chạy trốn rất nhanh, giống như ở lần gặp đầu tiên, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi. Hại bọn họ phải quay về Vương phủ trước để tìm đại phu.

Nhưng cái tên đang giả dạng Tề Ân đứng bên cạnh Tề Cần kia đang âm thầm cúi đầu mỉm cười: Dám mở miệng khuyên nàng đi tìm đại phu? Hừ! Tội mà không ra tay thì các người nghĩ muốn ăn hiếp là ăn hiếp được sao! Sở Tùy Phong chỉ khẽ gật đầu, sau đó cũng không nói gì.

Thấy vương gia không có tiếp tục hỏi hắn, Tề Cần âm thầm thở ra, cũng may vương gia không có vạch trần thân phận giả mạo này của Mạch Trục Vân nếu không thì mọi trách nhiệm đều đổ hết lên đầu hắn mất.

Việc đồng ý với yêu cầu đưa Mạch Trục Vân vào trong này khiến cho Tề Cần cứ có cảm giác như ngàn kim treo sợi tóc.....

Hắn không thể hiểu được vì sao trên đường bọn họ trở về lại có thể trùng hợp gặp được vị thần trộm vốn được mệnh danh là kẻ hầu như không bao giờ lộ mặt – Mạch Trục Vân kia?

Lúc trước nhận được mệnh lệnh của vương gia rằng phải bảo vệ Mạch Trục Vân, trong lòng cũng hiểu rõ vương gia đối xử với người này không hề giống với người thường cho nên bọn họ cũng không dám gây khó dễ với Mạch Trục Vân. Vì vậy khi Mạch Trục Vân nói rằng muốn đột nhập vào hoàng cung, Tề Cận cũng không hỏi gì nhiều, chỉ lặng lẽ đưa quần áo của Tề Ân cho Mạch Trục Vân thay, sau đó mang người tiến vào.....

Cũng may vương gia cũng không có tỏ vẻ bức bối, hay có ý định giết người, chứng tỏ việc hắn làm đều là đúng.

Đoạn đối thoại của ba người chủ tớ kia cũng lọt hết vào tai của Ca Thụ Hàm Tuyết, nhưng không may nàng ta lại hiểu theo một tầng nghĩa khác. Nàng nghĩ rằng cô gái lúc này kia thật sự có bệnh về đầu óc cho nên trong lòng thoáng thoải mái hơn, lúc này cũng thấu hiểu lời dạy của hoàng huynh: Không có bằng chứng, không thể vội vàng kết luận được chuyện gì, cho nên không được phép gây sự!

Nàng vẫn còn mơ hồ, vẫn không thể hiểu rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra với cái cổ tay đau nhức của mình? Nếu như bị người khác ám sát, nàng nào có phát hiện ra bất kỳ kẻ nào khả nghi hơn nữa cả ám khí cũng không. Thậm chí hoàng huynh cũng không tìm ra manh mối bất thường.

Nàng cúi đầu nhìn chính giữa cổ tay mình có một vết máu đỏ bầm, mảy không khỏi nhú chặt khó hiểu: rốt cuộc dấu vết này là ai đã gây ra, cho dù không phải ám hại, cũng không thể thiếu suy nghĩ xuất hiện ở chỗ này được!

Mạch Trục Vân đắc ý ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn kia có chút đỏ bừng, trong lòng dâng lên cảm giác thoải mái vô cùng. Hi hi, Ca Thụ Hàm Tuyết, cho dù cô có nghĩ nát đầu nát óc cũng không thể ngờ rằng một màn vừa rồi đều là quà tặng đặc biệt mà bản công tử muốn tặng cho cô. Ừm! Xem như quà gặp mặt đi.

Đối với cái biểu hiện vui sướng khi thấy người gặp họa của nàng, Sở Tùy Phong nhìn thấy được cũng đành bắt đắc dĩ cho qua, nhưng cũng nhờ hành động cả gan của nàng lần này có thể trùng hợp hoãn lại chuyện cưới hỏi, đương nhiên đối với hắn cũng là một chuyện tốt.

“Được rồi, các người lui xuống trước đi!” Hắn không có quay đầu, trực tiếp ra lệnh cho hai người phía sau mình.

Vì sự tình nay đã chuyển biến khác đi, bức họa của nàng vẫn không xóa nhòa trong tiềm thức của đám dân thường hám tiền, kể cả việc đêm đó nàng đại náo cả hoàng cung, kinh động đến sự chú ý của hoàng thượng lẫn các vị đại thần cho nên về cơ bản có thể khẳng định bọn họ đều đã nhìn thấy sơ qua gương mặt nàng vì thế rất khó để hắn có thể đảm bảo việc nàng sẽ không bị người khác nhận ra.

Cho dù vậy, nàng cũng không phải thuộc dạng tiểu nhân thiếu hiểu biết, vẫn cố cúi đầu, mặc dù trông có vẻ không cam lòng nhưng nàng biết rõ nếu như xảy ra sơ suất để người của hoàng cung phát hiện, đến lúc đó nàng khó có thể bảo toàn tính mạng.

Chỉ có một điều hắn không ý thức được, tự khi nào hắn đã có thể hiểu rõ tâm tư của nàng như thế?

Mạch Trục Vân ở sau lưng trừng mắt nhìn Sở Tùy Phong, nhưng cũng không thể làm gì được, ai bảo bây giờ nàng đang khoác trên người bộ y phục hộ vệ bên người hắn cho nên chỉ có thể bắt đắc dĩ ngoan ngoãn nghe lời hắn.

“Vâng, thưa vương gia!” Nàng cùng Tề Cận đồng thanh lên tiếng, cúi đầu thi lễ với hoàng thượng rồi cáo lui.

Nhưng còn chưa đi được bao xa thì đột nhiên nghe được một câu, âm thanh trong trẻo của Ca Thụ Hàm Tuyết khiến nàng không khỏi cảm thán: Trời cũng giúp ta! Phụng Ảnh công chúa, cô thăm chắc rồi! Nói tôi đi tìm gặp đại phu sao? Để tôi xem ai mới là người đi tìm đại phu trước.

Miệng nàng cong lên ý cười tà mị, thần nhiên đắc ý rời khỏi Ngự hoa viên.

“Hoàng thượng, y phục Tuyết Nhi có chút ẩm ướt, muốn ra ngoài một lát, xin hoàng thượng thứ lỗi!” Ca Thụ Hàm Tuyết đứng dậy, một tay đặt trước ngực, làm một kiểu xin lỗi lịch sự đến Sở Lâm Uyên.

“Xin công chúa cứ tự nhiên!” Sở Lâm Uyên cười nhẹ. “Người đâu, đưa công chúa đến Vũ Thường cung!”

Ca Thụ Hàm Tuyết lập tức xoay người hướng tầm mắt mong chờ về phía Sở Tùy Phong đang ngồi đối diện, thấy hắn vẫn tỏ thái độ gì, thậm chí ngay cả liếc nhìn xem tình trạng của nàng thế nào cũng không, trong lòng liền cảm thấy tủi thân, ủy khuất.

Nếu như nàng nhớ không lầm thì từ đầu đến cuối chàng ấy chỉ nhìn mình có hai lần: Lần đầu tiên, là nàng đang nghiêm trị cái cô gái thô lỗ trên đường, lần thứ hai, chính là khi nàng ở đây kể tội với hoàng thượng về việc nàng bị một cô thôn nữ vũ nhục.

Vì sao hai lần chàng ấy miễn cưỡng đưa mắt nhìn mình đều là vì cái cô thôn nữ kia? Hơn nữa, chàng ấy còn vì cô ta động tay động chân với mình?

Xoay người đi, trên gương mặt tuyệt mỹ kia nhanh chóng che giấu đi một tia âm lệ cùng tàn nhẫn.

Ca Thụ Hàm Tuyết mang theo vài bọn nha hoàn đi cùng với đám cung nữ trong hoàng cung tiến đến Vũ Thường cung.

Mạch Trục Vân cũng chưa có đi xa, nàng cố ý giảm tốc độ, đi vòng vòng bên ngoài Ngự hoa viên. Rồi sau đó nhìn về phía Ca Thụ Hàm Tuyết rời đi, khóe miệng của nàng khi đó cong lên một ý cười xấu xa, đáy mắt sáng lên khiến cho không khí xung quanh không khỏi phát lạnh.

“Khụ khụ.....” Tề Cận nhỏ giọng nhắc nhở: “Mạch công tử, nơi này là hoàng cung, chúng ta phải nhanh nhanh rời khỏi đây đừng để Vương gia gặp phiền

phức!”

Hắn rõ ràng không thể ngờ được: Từ sau khi vương gia từ chiến trường trở về, tính tình dường như thay đổi rất nhiều, không kể chuyện lần trước ngài ấy ra lệnh phải bảo vệ Mạch Trục Vân mà hôm nay ngài ấy còn dung túng bao che cho hành động ngông cuồng của cô gái trên đường..... Nếu như trước kia, ngài ấy tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ ai có thể chạm vào dù chỉ là một góc áo của mình, lại càng không có chuyện đứng ra trở thành lá chắn cho cô gái đó.

Mà Tề Cần nào biết rằng: Cô gái có phước mà hắn đề cập đó với cái vị thần trộm đang đứng trước mặt hắn đây là cùng một người!

“Ồ.....” Mạch Trục Vân không chút để ý trả lời, chớp mắt, xoay mặt cười nói:“Bản công tử đâu có gây chuyện.....”

Tề Cần đang định thu màn đấu khẩu này lại, lời nàng đi thì chợt sững người với câu nói của nàng, mặt mày tối lại khó coi vô cùng:

“Bản công tử chỉ muốn tìm người để gây chuyện!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Trêu chọc nơi bể tắm

Khóe miệng Tề Cần run rẩy:“Gây chuyện” và “Tìm người gây chuyện” Có gì khác nhau sao? Còn chưa kịp phản ứng thì mắt đã thấy Mạch Trục Vân chạy vọt về hướng khác.

Hắn vội vàng đuổi kịp, bắt lấy cánh tay nàng,“Vương gia có lệnh anh phải trở về cùng tôi!”

Ngay từ đầu vì nể mặt vương gia nhà mình nên hắn mới dẫn lòng phải đối xử cung kính với Mạch Trục Vân. Nhưng cái tên trộm vặt này một mực không chịu nghe theo sự sắp xếp của vương gia, nếu đã ngoan cố như vậy, hắn cũng không muốn mềm mỏng với tên này thêm một giây một phút nào nữa.

Mạch Trục Vân khẽ cười đùa cợt, rút tay về nói:“Tôi không phải thuộc hạ của hắn, dựa vào cái gì tôi phải nghe theo lệnh hắn!” Nhìn thoáng bộ y phục trên người, tiếp tục nói,“Bộ y phục này trả lại cho cậu!”

“Nhưng đây là mệnh lệnh của vương gia!” Tề Cần trở nên cứng ngạnh đứng lên, kiên trì.”Còn nữa, vương gia đã lệnh cho tôi phải bảo vệ anh!”

“Bảo vệ?” Mạch Trục Vân nghe xong không khỏi cảm thấy buồn cười, nhìn hắn từ đầu đến chân, trào phúng nói:“Là theo dõi thì có.”

“Tin hay không tùy anh! Có điều bây giờ anh phải lập tức trở về cùng tôi!”

“Muốn dùng biện pháp mạnh? Cậu đánh không lại tôi!” Mạch Trục Vân nhún mày nhìn hắn, cùng hắn đứng ở một khoảng cách nhất định, nói tiếp:“Còn nữa, quần áo tôi mặc bây giờ chính là quần áo thị vệ của phủ Phong vương, hơn nữa tôi và cậu vừa mới từ Ngự hoa viên bước ra..... Nếu để người khác phát hiện thân phận thật sự của tôi, tôi thì không sao, nhưng ngặt một nỗi, vương gia nhà cậu thì.....”

Nàng có tình không nói hết đầu hết đuôi câu vì nàng biết hắn nghe xong nhất định sẽ hiểu được.

Chứa chấp nghịch tặc! Tề Cần bắt đầu phản ứng, hung tợn trừng mắt nàng:“Anh dám tính kế với tôi?”

Mạch Trục Vân tiếp tục đi tới, quay đầu tà mị cười nói:“Nếu cậu còn tiếp tục ngăn cản tôi, tôi không ngại thử cho cậu xem đâu!”

“Anh.....” Làm sao Vương gia có thể quan tâm đến cái loại người ti bỉ như hắn chứ?

Tề Cần chán ghét nhún mày, bây giờ hắn không thể nghĩ ra biện pháp nào để đối phó với Mạch Trục Vân.

Hắn không thể lấy tiền đồ lẫn danh dự của vương gia ra để đùa giỡn. Mang trên lưng cái tội thất trách cũng không sao nhưng hắn không thể để ảnh hưởng đến danh dự của vương gia nhà hắn, dù chỉ là một chút.

Đành bất lực, Tề Cần chỉ bực bội phát tay áo, một mình ra khỏi cung.

Đội hắn đi rồi, Mạch Trục Vân nhanh chóng tìm cho mình một bộ y phục cung nữ thay vào, giấu bộ đồ nam ở sau núi giả của hoa viên.

Trộm thêm vài món trang sức đẹp mắt trong cung đeo vào, chuẩn bị ổn thỏa, nàng mới đi thẳng đến Vũ Thường cung.

Trên đường đi có gặp đội kiểm tra, nàng nhanh miệng nói là đến gửi ít y phục cho Phượng Ảnh công chúa, cho nên không có vương phải bất kỳ trở ngại gì.

Bước chân vào bên trong phòng thì một mùi hương nước hoa nồng nặc bao quanh chớp mũi nàng, đi vào bên trong một chút, nàng có thể nghe rõ được tiếng nước động, không khí đều trở nên ẩm thấp. Cách một tấm bình phong, Ca Thụ Hàm Tuyết đang tắm rửa đằng sau. Trong phòng chỉ có hai ba nha hoàn hầu hạ. Bọn họ ngồi xõm trên bể, giúp công chúa lau chùi, sau đó còn lên tiếng khuyên giải an ủi gì đó, cho nên không một ai phát hiện đằng sau tấm bình phong kia có người vào.

“Công chúa, người không cần phải so đo với cô thôn nữ thấp kém đó? Lấy dung mạo và thân phận công chúa của chúng ta mà nói thì vị Phong vương đó tâm có khi động không kịp, sao có thể phớt lờ công chúa được?” Một cô cung nữ mặc áo màu xanh nhạt mở miệng trấn an, nói xong đưa mắt nhìn về phía nha hoàn mặc áo xám trắng bên cạnh.

Nghe cuộc đối thoại của bọn họ, xem ra Ca Thụ Hàm Tuyết vẫn không nguôi ngoai đi tức giận vì chuyện kia. Nghĩ vậy, Mạch Trục Vân đắc ý lắc mình. Cách một tấm lụa trắng, nàng mơ hồ có thể thấy được cô công chúa bên trong bể, sở hữu với vóc dáng hoàn hảo cùng làn da trắng nõn kia đang phồng phồng tràn trề.

Nha hoàn áo xám trắng tiếp tục: “Lan nhã nói đúng, công chúa, Phong vương chắc chắn sẽ không coi trọng cô thôn nữ kia. Nghe nói tính cách Phong vương rất lạnh lùng, lãnh đạm, không bao giờ gần gũi với phụ nữ, chắc là vì lần đầu tiên nhìn thấy công chúa chúng ta cho nên mới có chút không quen, xa cách như vậy. Đợi đến khi hôn sự được sắp xếp, ngài ấy sẽ sùng nịch công chúa trong lòng bàn tay, yêu quý, bảo vệ, tuyệt không sẽ không để công chúa chịu bất cứ ủy khuất gì.....”

Mạch Trục Vân nghe xong thì nổi da gà: Chỉ nói đến cái tính tình kiêu ngạo của công chúa các cô thôi thì một thằng đàn ông bình thường cũng đều cảm thấy chướng mắt, huống chi là Sở Tùy Phong – một tên đồng tính.

Nhưng ngay sau đó, bên trong truyền đến một tiếng động va đập trong nước, Ca Thụ Hàm Tuyết không phục dùng tay đập lên bề mặt nước, bọt nước văng lên tung tóe.

“Hừ, bản cung ghét nhất cái dáng vẻ giả vờ đáng thương của ả, Mai Hương, Lan Nhã, phái người theo dõi cô ta chưa? Dám câu dẫn Phong vương trước mặt bản cung, còn dám mắng ngăm bản cung, bản cung muốn chu di cửu tộc nhà ả ta!”

Nàng cắn răng, bộ dáng hung tợn kia giống như muốn ăn tươi nuốt sống Mạch Trục Vân. Rõ ràng âm thanh vang lên nghe rất mềm mại, nhưng còn ẩn chứa sự tức giận, nghe qua khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Mai Hương, Lan Nhã bắt đầu dè dặt lẫn nhau, tiếp tục giúp nàng mát xa thân thể, muốn nàng thả lỏng một chút. “Công chúa, thái tử điện hạ nói không được.....”

“Ai u!”

Nhưng bọn họ còn chưa dứt lời thì Ca Thụ Hàm Tuyết lên rên lên một tiếng, trọng tâm không vững theo đà ngã xuống mặt nước.

“Rầm” một tiếng, mặt nước bắn lên tung tóe, vô số bọt nước nổi lên.

Hai người bọn họ lập tức sốt ruột, “Công chúa..... Công chúa, người làm sao vậy?”

Ca Thụ Hàm Tuyết giẫy dụa ngoi lên mặt nước, thân hình thon gọn, trắng ngần hiện ra tron bóng dưới mặt nước. Mạch Trục Vân nấp ở góc tối tấm bình phong cười một trận cười xấu xa: Dám phái người theo dõi tôi, còn lớn mồm, lớn miệng đòi chu di cửu tộc, hôm nay tôi xem cô vật vờ thế nào?

Lại một lần nữa ngón trở nàng cong theo hình gập khúc, một viên ngọc châu thủy tinh nhỏ mà tinh tế bắn ra sau bức bình phong, nhắm thẳng tới giữa thất lưng cùng với mạn sườn Ca Thụ Hàm Tuyết.

“Ai u, đau quá.....” Nàng ôm thất lưng, rên to lên một tiếng, cả người lại ngã vào trong nước.

“Công chúa, rốt cuộc người làm sao vậy?” Hai cô nha hoàn hốt hoảng, trong lời nói dường như nấc lên như muốn khóc. Nhưng không dám nhảy xuống nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ quỳ xuống bên cạnh bể lo lắng suông.

Ca Thụ Hàm Tuyết uống một ngụm nước to, nghẹn hợm ho khan. “Khụ khụ khụ..... Lưng bản cung, đau, bên sườn lưng cũng đau.....” Chân tay nàng luống cuống đi đến bên cạnh bể, nắm chặt tay hai nha hoàn, sợ mình lại lần nữa ngã xuống.

Hai người bọn họ vội vàng giúp nàng kiểm tra, thấy bên vai công chúa xuất hiện một chấm đỏ nhỏ, bên hông cũng vậy, trên da thịt trắng nõn của nàng có thể dễ dàng thấy được, chấm đỏ đó từ hồng nhạt chuyển sang màu đỏ tươi chói mắt.

“Có phải bị sâu cắn không?” Chúng nha hoàn xem xét xung quanh, tên thành bể không có gì khả nghi, dưới mặt nước hay trên mặt nước cũng đều không có thứ gì khác thường. Vì thế, bọn họ lập tức loại trừ khả năng là ám khí gây ra.

Không ngờ, một câu vừa rồi của hai nha hoàn bọn họ khiến cho Ca Thụ Hàm Tuyết hết lớn chói tai.

“A..... Có sâu..... Mau, mau đỡ bản cung lên.....”

Mặt nàng trắng bệch hoảng sợ, gấp đến mức tay chân quơ loạn xạ, vẫy vùng dưới nước.

Chỉ cần tưởng tượng đến có thứ gì đó nhiều lông, nhiều chân ghê tởm bò lên người mình, còn cắn mình thì toàn thân nàng run lên bần bật. Bối rối nắm lấy

tay của hai nha hoàn, chặt vật đi ra bề.

Chẳng lẽ ở Ngự yến vừa rồi, vết đỏ nơi cổ tay nàng cũng là bị sâu cắn?

Ca Thụ Hàm Tuyết ón lạnh, ghé tòm, hét lớn: “Mau..... Mau giúp bản cung tìm sâu!”

Mai Hương cùng Lan Nhã lập tức giúp nàng kiểm tra toàn thân, xem có côn trùng này nọ gì ở trên người chủ tử mình không.

Mạch Trục Vân hơi nghiêng người né một bên, trùng hợp có thể nhìn thấy toàn bộ vóc dáng cô cô chứa này.

Làn da bóng loáng trắng trẻo, mịn màng vô cùng, dùng ngọc cốt để hình dung cũng không đủ.

Hơi nước từ cổ chảy xuống, men theo xương quai xanh chảy xuống, rồi đến trước ngực..... Tầm mắt của nàng lóe lên ý cười: Đồi núi no đủ, bụng bằng phẳng, hông cao ngất, vòng eo nhỏ đến mức không vừa một vòng tay, đôi đùi thon dài,.....

Bất cứ một tên đàn ông nào thấy được cảnh tượng đẹp này chỉ sợ nhìn không được hóa thành sói đói mất. Nếu như bây giờ nàng không phải đang cải trang thành nữ thì nàng nhất định sẽ nhảy ra hù chết vị công chúa tuyệt sắc này một phen.

Ha ha ha, nói như vậy, nàng sẽ là người đầu tiên hù chết công chúa ngoại quốc ở tại một nơi nhạy cảm như bể tắm này.

Mạch Trục Vân tà ác cười một trận, quên luôn việc tiếp tục trêu chọc Ca Thụ Hàm Tuyết. Nhưng giờ phút này, một loại ý tưởng xấu xa lập tức xuất hiện trong đầu Mạch Trục Vân: Hi hi, nếu như từ tặc chuyển sang làm nghề “Hái hoa tặc” thì cảm giác sẽ thế nào nhỉ? Không chừng đồng thời có thể giúp được Sở Tùy Phong.....

P/s: Ta nói chứ cô nàng Vân Vân của chúng ta chuẩn bị chuyển nghề rồi...thế nên...chương sau xem nàng ta..của gái..à quyền rũ...à...cởi áo...à...rồi...CÚP ĐIỆN....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Trò chơi chính thức bắt đầu

Tuy rằng bây giờ không thể làm “Hái hoa tặc”, nhưng trên mặt Mạch Trục Vân xuất hiện ý cười âm hiểm: Hi hi, buổi tối là thời điểm rất thích hợp để hành động.

Tiếp tục nhìn thân hình lửa thể mềm mại khiến cho vô số đàn ông phải phát cuồng kia, trên mặt nàng ý cười càng sâu: Xem như nàng bao luôn cả việc giúp đỡ hần thoát khỏi chuyện đám hỏi, nếu như nàng không có khả năng trộm được ngọc Thiên Long, thì cô công chúa ngoại quốc này tuyệt đối cũng không thể gả cho hần!

Lan nhã vạch từng sợi tóc ướt mềm của Ca Thụ Hàm Tuyết ra, tỉ mỉ tìm nhưng tìm được nửa ngày mà vẫn là không phát hiện có sâu.

Lúc này Ca Thụ Hàm Tuyết thực sự không thể chịu nổi, miệng không ngừng hắt hơi, mặc dù không phải mùa đông nhưng toàn thân nàng không ngừng run lên, ngay cả mặc quần áo cũng không xong.

“Tiếp tục..... Tiếp tục tìm..... Hắt xì.....”

Mạch Trục Vân cười xấu xa, châu thủy tinh là ngọc trong suốt cho nên rất khó để phát hiện nó trong nước. Nếu không phải có lợi như vậy, nàng cũng sẽ không sử dụng loại ám khí này.

Có điều, nàng không ngờ bọn họ lại nghĩ thứ nàng bắn ra là...sâu..... Ha ha ha!

Công tác vạch tóc tìm sâu mất hơn nửa ngày vẫn không tìm được một con “Sâu” nào, Ca Thụ Hàm Tuyết mới từ bỏ ý định mặc quần áo vào.

“Hắt xì..... Chết tiệt..... Hắt xì.....” Nàng vừa hắt hơi vừa mắng: “Nhất định là ả tiện nhân..... Hắt xì..... Hôm nay bản cung tiếp xúc qua nhiều người nhưng chỉ có người của ả tiện kia..... Hắt xì..... Sâu nhất định là từ trên người ả ta.....” Còn chưa mắng xong thì càng không ngừng vuốt mũi hắt hơi.

Một câu mà nàng nói chữ được chữ mất nhưng Mạch Trục Vân lại nghe rất rõ ràng.

Vẫn còn mạnh miệng mắng mình? Hừ, đêm nay tôi sẽ dạy dỗ cô thật tốt!

Dự tính mọi chuyện xong xuôi, Mạch Trục Vân đang định rời đi thì phía sau truyền đến âm thanh kêu la của Mai Hương: “Lan nhã, nhanh đi mời thái tử, ngự y, còn có hoàng thượng cửa Nam Ninh quốc đến đây!”

Mạch Trục Vân đắc ý cười: Ca Thư Hàm Tuyết, quả nhiên cô cũng muốn tìm đại phu xem “bệnh”!

Nàng rời đi không lâu thì đám người Ca Thư Nhược Ly vội vã chạy tới Vũ thường cung. Có điều Sở Tùy Phong từ chối đến vì còn có việc phải xử lý trong triều nên không có đến.

Ca Thư Hàm Tuyết chỉ bị cảm lạnh không có gì đáng lo ngại, tình dường nửa ngày mới cùng Ca Thư Nhược Ly trở về Dịch quán bên ngoài cung.

Thừa dịp hoàng hôn chưa kịp buông, Mạch Trục Vân lặng lẽ ẩn mình vào trong dịch quán.

Bởi vì nam nữ thụ thụ bất thân cho nên khu vực Ca Thư Nhược Ly ở cách khu vực Ca Thư Hàm Tuyết một khoảng sân. Đương nhiên vì cũng nắm rõ được việc này nên Mạch Trục Vân mới tự tin mò đến.

Nếu như mục đích chỉ đơn giản là trộm ngọc Thiên Long thì, nàng khẳng định không hề có chút lo ngại Ca Thư Nhược Ly, nhưng hôm nay mục đích của nàng không chỉ có thế, còn phải đến dạy dỗ, trừng trị Ca Thư Hàm Tuyết! Thừa dịp bọn họ đang dùng bữa tối, Mạch Trục Vân lên vào sau kho chứa đồ, rồi đến phòng ngủ Ca Thư Nhược Ly, rồi khuê phòng Ca Thư Hàm Tuyết.....Nhưng không có nơi nào có ngọc Thiên Long trong truyền thuyết cả.

Kỳ quái, nghe nói ngọc Thiên Long có một viên ngọc lớn, bên trong đó là một nam một nữ, một vật to như vậy không thể mang bên người, vậy, rốt cuộc nó được giấu ở đâu?

Mạch Trục Vân quỳ gối bên giường Ca Thư Hàm Tuyết, mở chăn phủ, gối nằm xóc lên đệm giường..... thậm chí còn muốn moi đến cả đáy giường cũng không tìm thấy đồ.

Bọn họ mới đến đây, không thể xây mật thất được.... Nàng đang suy nghĩ đồ rốt cuộc giấu ở chỗ nào thì đột nhiên nghe được có tiếng người đi vào, lập tức đặt chân găm ở vị trí ban đầu, ngẩng đầu hướng thượng vừa thấy, lách mình đi ra, nhảy lên khung gỗ trên trần nhà, giấu kín.

Không lâu sau cửa bị đẩy ra, Ca Thư Hàm Tuyết cùng Ca Thư Nhược Ly sóng vai tiến vào.

Vì bị cảm lạnh cho nên sắc mặt Ca Thư Hàm Tuyết không hẳn là tái nhợt, mà trên làn da trắng tuyết chỉ ửng hồng khiến cho khuôn mặt kia càng thêm xinh đẹp.

“Hoàng huynh, Tuyết Nhi không quan tâm, chuyện này hoàng huynh phải giúp Tuyết Nhi!” Nàng nhú chặt mi, kéo thẳng ống tay áo của Ca Thư Nhược Ly, khẩn cầu.

Ca Thư Nhược Ly chỉ bất đắc dĩ, vỗ về nhẹ lên đầu nàng an ủi nói:“Từ trước đến nay Tuyết Nhi có khi nào hành sự tùy hứng như thế, chuyện này không có liên quan gì đến vị cô nương kia... Còn nữa, nơi này là Nam Ninh quốc, mỗi lời nói hành động của chúng ta, dù chỉ vô ý thôi cũng sẽ dẫn đến hậu quả khôn lường, muội rõ chưa?!”

Hàm Tuyết hờn giận gạt tay hắn ra, lui về phía sau vài bước, bất mãn nói:“Cô ta chỉ là một cô gái bần hàn, thấp kém, muội muốn giết cô ta còn cần phải nghĩ đến hậu quả sao? Hoàng huynh nhìn tay Tuyết Nhi xem, nếu không phải tại cô ta, trên người Tuyết Nhi sao có thể mang sâu..... Nếu hoàng huynh không chịu ra tay, vậy Tuyết Nhi đành phải trở về nước bẩm báo việc này với phụ hoàng, nói hoàng huynh bắt nạt muội.....”

Nói xong, cả người nàng run bần bật, mặt mày đầy ủy khuất, nước mắt lưng tròng.

Trong lòng Mạch Trục Vân thầm khinh bỉ, đầu tiên là khóc hai là nháo ba đòi thất cổ, sao bọn con gái hay thích dùng chiêu cổ điển này ày nhỉ?!

Cơ mà còn bán thân mình, mỗi lần gặp Sở Tùy Phong thì chỉ dùng mỗi chiêu...ồ...là mỹ nhân kế..... Tuy rằng hiệu quả không được như mong đợi nhưng này không thể đổ thừa nàng không có mị lực, chỉ là mị lực của nàng dùng sai đối tượng thôi!

Và đương nhiên chiêu này đối với Ca Thư Nhược Ly như một đòn chí mạng, đành thở dài một tiếng, nhú mày nhìn nàng, lại gần vài bước, lau đi nước mắt cho muội muội ỉnh, hỏi:“Tuyết Nhi, muội luôn tìm cách đối phó với cô gái kia, là vì Phong vương Nam Ninh quốc? Muội thật sự thích hắn ta?”

Mạch Trục Vân nghe được câu đó liền ngẩn người, chẳng phải mục đích bọn họ đến Nam Ninh, không phải là vì đám cưới sao? Giờ nghe trong ý tứ lời nói của hắn có vẻ như hắn không muốn muội muội hắn thích Sở Tùy Phong?Chẳng lẽ, ngoài Ca Thư Hàm Tuyết thì không một ai chịu đồng ý với cuộc hôn nhân này?

Nghĩ vậy, khóe miệng Mạch Trục Vân cong lên ý cười khinh miệt, thì ra Ca Thư Hàm Tuyết là yêu đơn phương!

Ca Thư Hàm Tuyết nói:“Hoàng huynh, Tuyết Nhi..... Tuyết Nhi thật sự rất thích Phong vương, cho dù phụ hoàng và hoàng huynh có mưu tính gì thì bằng mọi cách Tuyết Nhi phải gả cho chàng ấy, hơn nữa, không được ai trong các người có thể gây tổn thương đến chàng ấy!”

Quả nhiên!

Ca Thư Nhược Ly hừ lạnh một tiếng, quát:“Tuyết Nhi, muội đã quên muội đã từng hứa với phụ hoàng những gì rồi sao? Nếu muội cứ tùy hứng la khóc om sòm thì hoàng huynh sẽ tự mình đưa muội về nước!”

“Hoàng huynh.....” Lời còn chưa nói xong, cả người nàng mềm nhũn, ngã xuống.

“Tuyết Nhi!” Ca Thư Nhược Ly kêu to, nhanh chóng vươn tay ôm chặt lấy nàng, ra lệnh:“Mai Hương, Lan Nhã, mau mời ngự y!”

Không bao lâu, một lão ngư y mặc trường bào trắng đi tới phòng, đang định tiến lên thì người ở mặt sau màn che lên quát to: “Cút đi!”

“Tuyệt Nhi.....” Ca Thụ Nhược Ly bắt đầu đi, biết tình hình quật cường tùy hứng của em mình, hắn đành chịu thua, xoay người đi ra ngoài, phân phó với hộ vệ ngoài cửa: “Đi đi, hành sự cẩn thận một chút!”

Âm thanh hắn trầm thấp mà hữu lực đủ để mọi người trong phòng đều nghe rõ.

Mạch Trục Vân đương nhiên hiểu rõ ý của hắn: Có người muốn giết nàng.

Trong lòng Mạch Trục Vân cười thầm, muốn phái người giết tôi, trước tiên các người phải tìm ra tôi đã rồi mới được phép nghĩ đến chuyện đó. Đầu bọn họ nghĩ đi đâu vậy, chỉ dựa vào vài tên ám vệ quen này cũng muốn theo dõi mình?

Và lại hai tên thuộc hạ của Sở Tùy Phong cũng không phải loại ăn không ngồi rồi!

Nghĩ đến đây, nàng âm thầm bội phục tâm tư thâm sâu của Sở Tùy Phong: Không ngờ hắn lại có thể đối xử chu đáo với một cô gái không biết trên đường như vậy, còn cẩn thận phái thuộc hạ bên cạnh mình hộ tống nàng trở về.

Có điều nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, này cũng là lỗi của hắn gây ra, ai bảo hắn ôm nàng trước mặt vị hôn thê của hắn, đúng vậy họa là hắn gây ra. Mặc dù kẻ chủ mưu cầm đầu vụ ôm ôm ấp chính là nàng.

Mạch Trục Vân yên tâm thoải mái thuyết phục bản thân về chuyện Sở Tùy Phong ban phát lòng tốt cho mình, và đương nhiên cả cái việc đánh bầm dập trên thuộc hạ của hắn, một chút nàng cũng không hề thấy áy náy.

Chấm dứt dòng suy nghĩ, nàng tiếp tục đưa mắt nhìn phía dưới.

Ngư y ngồi ngay ngắn trước giường, từng ngón tay nhăn nheo tỉ mỉ xem xét chẩn đoán thông qua sợi tơ hồng.

Sau khi xem mạch cho Ca Thụ Hàm Tuyết xong, ông ta cau mày nói: “Điện hạ yên tâm, công chúa không có gì đáng ngại, vì bị cảm lạnh cộng với việc có chút kích động cho nên mới té xỉu!”

Nghe lão ngư y nói vậy, Ca Thụ Nhược Ly nhẹ thờ ra, biểu tình bắt đầu nghiêm trọng: “Tuyệt Nhi, hoàng huynh đã phân phó người đi giải quyết, về sau muội không được phép hành sự tùy hứng nữa. biết không?!”

“Đa tạ hoàng huynh!”

Duy trưởng sau, Ca Thụ Hàm Tuyết ửng đỏ trên mặt, hiện lên một tia đắc ý thần sắc. Hừ, tiện nhân, ngày chết của cô đến rồi!

“Chăm sóc thật tốt cho công chúa!” Ca Thụ Nhược Ly phân phó, bắt đầu đi nói: Lễ ra ngay từ đầu không nên đồng ý việc cho muội ấy đến Nam Ninh cầu hôn sự, một người không hiểu thế nào gọi là kiên nhẫn như muội ấy sao có thể giúp hắn làm được việc? Đành biết chờ dài rồi đi.

Không còn nghe tiếng bước chân bên ngoài, Mạch Trục Vân cười lạnh: Phượng Ảnh công chúa, đây là cô to gan động đến tôi, đừng trách tôi vô tình.

Tay nhanh nhẹn lấy hai viên châu thủy tinh bắn thẳng tới huyệt ngũ của hai nhóc nha hoàn. Xong xuôi, việc đầu tiên là nàng phải quyết sạch sẽ bốn tên thủ vệ ngoài cửa, sau đó mới trở về, vô thanh vô tức đi tới gần giường.

Ca Thụ Hàm Tuyết không hề nhận ra được nguy hiểm đang đến gần, ngược lại tâm trạng rất tốt, giờ hai tay lên chơi đùa với vòng ngọc trên bàn tay trắng nõn, trong lúc đó vô tình nhìn lên vết đỏ nơi cổ tay, trong mắt lóe lên tia ngoan lệ: Tiện nhân, Phong vương chỉ có thể là người đàn ông của bản cung!

Mạch Trục Vân khinh thường cười, nhẹ nhàng xốc màn che lên, nhìn Ca Thụ Hàm Tuyết đang vui vẻ nằm trên giường.....

P/s: Màn dụ dỗ gái trong chương sẽ hé mở trong chương sau...xin các tình nhân nhớ đón xem..

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Đổi nghề cướp sắc

Màn che bị xốc lên, ánh sáng le lói của nến bên ngoài đột ngột chiếu vào khiến Ca Thụ Hàm Tuyết ý thức được có người đang nhìn mình. Đồng tử mở rộng, có chút hoảng sợ nhìn người đàn ông áo xanh đang đứng ở bên giường.

Người đàn ông này trông không cao to, lực lưỡng nhưng rất thanh tú tuấn dật, ý cười xấu xa hiện hữu trên gương mặt có chút quen thuộc, hắn cười dài nhìn chăm chăm nàng, đáy mắt lóe sáng di chuyển từ gương mặt nàng sau đó dần dần hạ thấp xuống, dừng ngay trước ngực.....

Nhưng người này xông vào phòng nàng bằng cách nào?

Sau khi chớp mắt ngây người lấy lại tinh thần, Ca Thụ Hàm Tuyết thất thanh kêu to: “A..... Người là ai? Hoàng huynh cứu muội.....” Nhưng nàng đột nhiên phát hiện miệng nàng không thể phát ra âm thanh, cổ họng dường như tê liệt, chỉ có thể theo khẩu hình miệng mà gào không ra tiếng.

Trên người bắt đầu lạnh đi, chân phủ gấm không biết khi nào đã bị xoắn lên, áo ngủ màu trắng hoàn toàn bại lộ trước mắt người đàn ông đó. Nàng khẽ run lên, trước ngực nàng như đang có cái gì đó di chuyển, cảm giác ngứa cảm khiến nàng không tránh được rùng mình.

Người này không chỉ điểm huyết nói của nàng mà còn điểm cả huyết động khiến nàng không những không nói được mà còn không thể nhúc nhích, còn..... hẳn còn không coi nàng ra gì.

Trong đôi mắt đẹp của Ca Thụ Hàm Tuyết thoáng lấp lánh ánh nước, môi cắn chặt, quật cường trừng mắt nhìn người đàn ông trước mắt.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ bị bắt kỳ ai vũ nhục mình như thế này, đợi đến khi tôi giải được huyết đạo, tôi thề, nhất định sẽ lăng trì anh, xử tử anh.

Mạch Trục Vân cười xấu xa tới gần, hai tay chậm rãi chạy dọc theo rãnh ngực hoàn mỹ trắng nõn sau đó tay chuyển lên cổ trắng nõn nà, cảm nhận được sự run rẩy sợ hãi của nàng.

Đây là lần đầu tiên Mạch Trục Vân nàng làm loại chuyện xấu hổ này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Trục Vân vì xấu hổ mà ửng đỏ, đầu ngón tay run nhẹ nhàng, nhưng cảm giác được đáng sợ hãi của Ca Thụ Hàm Tuyết, nhìn thấy gương mặt giận quá hóa thẹn với hốc mắt đỏ ửng, trong lòng nàng sáng khoái không thôi.

Công chúa ngoại quốc, muốn đấu với bản công tử? Cô còn kém xa lắm!

Môi Ca Thụ Hàm Tuyết khẽ run, hô hấp không thông, khóe mắt có lệ chảy qua gò má, nàng bị một người đàn ông lạ mặt áo lam đè dưới thân. Hoàng huynh, huynh ở đâu? Dâm tặc chết tiệt, chết ngay cho bản cung!

Nhìn thấy bộ dáng ủy khuất của cô ta, trong lòng Mạch Trục Vân dâng lên một sự sung sướng, sáng khoái, xoay người ngồi trên giường, tay trái đặt lên ngực lột qua y phục nàng, tay phải tiếp tục nhẹ vỗ về làn da bóng loáng trên khuôn mặt nàng, không ngừng trêu ghẹo.

Mùi hương hoa hồng thơm ngát xông vào chớp mũi, Mạch Trục Vân cố ý bày ra bộ mặt hưởng thụ, ngửa đầu lên nhẹ nhàng hít sâu, tay phải chậm rãi trượt lên mặt nàng.

Vì bị Mạch Trục Vân khiêu khích nên làn da trắng nõn của Ca Thụ Hàm Tuyết dần dần chuyển thành hồng phấn, vừa tức vừa thẹn, gương mặt đỏ bừng. “Ồ, Phượng Ảnh công chúa không hổ danh là ‘Thiên nữ’ nha, khuôn mặt này, xúc cảm này..... Chắc chắn, làm sao bây giờ? Bản công tử yêu thích đến mức không nỡ buông tay!” Mạch Trục Vân cúi người chôn đầu mình nơi gáy trắng tuyết của nàng, hơi thở nóng rực phun lên cổ nàng, quá mức ái muội.

Ca Thụ Hàm Tuyết cảm thấy toàn thân run rẩy, nàng bắt giác rùng mình, sợ rằng người đàn ông trước mắt sẽ giở trò xấu xa với mình.

Không thể trách nàng nghĩ sâu xa, vì tình cảnh trước mắt nàng đây là cảnh tượng một người đàn ông lạ mặt ôm một tiểu nữ nhân tuyệt sắc trong lòng, làm nẩy động tác ái muội không cần thiết kia, không cần hỏi cũng biết nó biểu thị ý gì.

Ca Thụ Hàm Tuyết không phải con ngốc, cả người run lên từng đợt, nước mắt to nhỏ lần lượt rơi xuống đưa mắt nhìn Mạch Trục Vân, ánh mắt bất lực nhưng sắc bén, nàng vẫn chưa từ bỏ ý định “Nói”, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng động đậy.

“Công chúa muốn nói gì?” Mạch Trục Vân từ từ cười, hàm răng hơi lộ ra, cười xấu xa nói: “Ồ, quên mất công chúa không thể nói chuyện, ha ha, bản công tử sẽ giải huyết nói cho nàng!”

Vừa nói vừa động thủ, tay trái nhanh chóng điểm hai lực đạo trên người, huyết đạo được hóa giải.

“Người đâu.....” Ca Thụ Hàm Tuyết bắt đầu thả lỏng, giãy dụa ra khỏi người đàn ông, cố gắng hô to, đồng thời, tay cũng không ngừng tàn nhẫn đánh lên người Mạch Trục Vân.

Mạch Trục Vân khẽ cười, một chút trò của cô mà cũng dám đùa giỡn trước mặt tôi? Mấy chiêu thức mèo vờn chuột đó mà cô cũng dám ra tay đánh tôi?

Một tay nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay mềm của nàng, cánh tay còn lại nắm lấy thắt lưng nàng, nhẹ nhàng kéo về phía mình để mỹ nhân nằm gọn trong lòng ngực. Nàng dùng lực giữ chặt không cho nàng kháng cự, tay phải tà ác đặt lên ngực nàng, kéo áo lót của nàng.

“Cứu.....” Thấy tình cảnh thế, Ca Thụ Hàm Tuyết tức giận đến mức nói không thành lời, dùng sức nuốt xuống đi, nước mắt lưng tròng nhìn Mạch Trục Vân.

Mạch Trục Vân tà mị nhíu mày, bĩu môi cười uy hiếp: “Sao không kêu nữa? Cô nói xem, người bên ngoài nhanh chân hơn hay bản công tử nhanh tay hơn?”

Ý muốn nói chỉ cần cô ta dám gân cổ lên kêu người đến, nàng sẽ lập tức xé rách y phục nàng, để cho mọi người thấy toàn bộ thân thể vàng ngọc của

nàng.

Đường đường là công chúa của một quốc gia nếu để cho đám thị vệ nhìn thấy hết cơ thể mình..... Vậy nàng cũng không muốn sống nữa! Phận con gái như nàng lấy chữ trong sạch làm trọng, sao có thể sống với nỗi nhục nhã như thế.

Ca Thụ Hàm Tuyết oán hận trừng mắt nhìn Mạch Trục Vân, thấp giọng quát:“Ngươi là ai, sao có thể dám đối xử với bản cung như vậy? Ngươi không sợ..... Không sợ nếu Phong vương biết được, sẽ ngủ mà phanh thây ngươi?”

Nghĩ đến việc bây giờ nàng đang ở Nam Ninh quốc, không thể dựa vào thế lực của Phurong Ảnh quốc mà uy hiếp cho nên chỉ có thể lờ danh tiếng của phu quân trong lòng nàng -- Phong vương – ra để làm bình phong, nàng hy vọng có thể khiến cho tên hái hoa tặc này khiếp sợ buông tha mình.’Ha ha, Phong vương!’ Mạch Trục Vân thoải mái bật cười, tay vươn ra nâng cằm nàng lên:“Công chúa có từng nghe qua câu? Nhận đến không tiếng động, mây vờn tựa vô ngần!”

Từng chữ một chậm rãi vang lên, Mạch Trục Vân thỏa mãn nhìn sắc mặt cực kỳ tái nhợt của Ca Thụ Hàm Tuyết, nàng quên luôn cả khóc, nước mắt lưng tròng, không rơi xuống được.

“Mạch Trục Vân?”

Tuy Ca Thụ Hàm Tuyết là người Phurong Ảnh quốc nhưng dọc đường đi đến Nam Ninh đã có nghe được nhiều thông tin liên quan đến quốc gia này, có tin liên quan đến Phong vương đương nhiên một chút cũng không sót, và cũng bao gồm bộ tứ đại công tử.

Theo nàng biết, Mạch Trục Vân từng trộm ngọc bội của Phong vương, bị Phong vương bắt được nhưng không quá một canh giờ thì đề phạm nhân chạy thoát khỏi Phong vương phủ. Rồi sau đó quay trở lại đại náo Phong vương phủ một lần nữa, có điều từ sau hôm đó đến nay, Phong vương không có ra lệnh đi bắt Mạch Trục Vân.

Nhưng theo nguồn tin gần đây cho biết Phong vương và Mạch Trục Vân là kẻ thù đối địch nhau.

Kẻ thù đối địch? Nghĩ vậy, Ca Thụ Hàm Tuyết âm thầm cắn lưỡi, chết tiệt, nói như vậy, người đàn ông trước mặt nàng đây có thù oán với Phong vương, chẳng may hấn ta giận chó đánh mèo đến đây hủy hoại nàng? Sớm biết như vậy, nàng đã không lấy uy quyền của Phong vương ra uy hiếp tên đám tặc này rồi!

Trong lòng hồi hận không thôi cảnh giác nhìn Mạch Trục Vân.

“Ừ, bản công tử chính là Mạch Trục Vân! Nếu công chúa đã biết, vậy hẳn cũng biết đến ân oán giữa bản công tử và Phong vương thế nào rồi nhỉ? Vậy, cô nói thử xem, ta sẽ sợ hấn sao?” Nhẹ nhàng thở ra một hơi, cố ý đưa hơi thở của mình quét qua mặt nàng, cảm nhận cơ thể căng cứng của nàng có chút phản ứng.

“Ngươi.....Ngươi muốn làm gì?” Âm thanh của nàng vừa run run vừa sợ hãi, thậm chí còn tìm cách dịch ra xa người Mạch Trục Vân, muốn cách xa nàng:“Nếu ngươi muốn bảo vật, hoàng huynh ta sẽ cho ngươi.....nếu ngươi.....dám bắt kính với bản cung, hoàng huynh ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Nàng không ngừng lo lắng, ngay khi nói ra những lời này, nàng hoảng sợ nuốt nước bọt.

Mạch Trục Vân chỉ lặng lẽ cười, nhìn động tác của cô nàng, chậm rãi nói:“Ồ!? Nàng nói, bản công tử muốn làm gì đây?” Ánh mắt dò xét nơi ngực nàng, dừng lại, đầu lưỡi khẽ liếm qua môi đỏ mọng, làm vẻ như muốn ăn thịt giai nhân trước mặt ngay tức khắc.

“Hoàng huynh của nàng lương thiện hơn nàng, hẳn sẽ không dễ dàng giết người, đúng không? Còn về phần Phong vương.....”

Nàng cố ý dừng lại, cười xấu xa, thấy cô nàng có chút chờ mong, có chút kinh hoàng sợ hãi, sau đó mới nói tiếp:“Nàng nói xem, nếu trở thành người phụ nữ của bản công tử, Phong vương còn muốn nàng nữa không?”

“Phong vương còn muốn nàng.....” Những lời này giống như ngòi nổ có sức công phá lớn đến mức khiến Ca Thụ Hàm Tuyết, mặt mày nàng tái mét, giống như bị ma quỷ nhập, quên sợ hãi, tim đập nhanh hơn mức bình thường.

Ngay từ đầu Phong vương đã không thích mình, chưa từng để mình trong mắt, nếu bản thân mình..... thân thể mình không còn trinh tiết, chàng ấy sẽ càng không thích mình nữa. Nhưng nàng thật sự rất thích chàng ấy, muốn gả cho chàng ấy.....

Mạch Trục Vân thấy cô nàng thật sự bị dọa đến ngây người, bèn vươn tay hươ hươ trước mặt nàng, mà nàng không có chút phản ứng. Nàng khẽ cười khinh thường: Không phải chứ, chỉ mới bắt đầu thôi mà, bị dọa đến ngẩn người thế sao?

Được lắm, bản công tử tiếp tục dọa cô, dọa đến khi nào cô tỉnh táo hẳn mới thôi!

Và Mạch Trục Vân trực tiếp vươn tay cời vạt áo bên hông của nàng ta.

Ca Thụ Hàm Tuyết nháy mắt hoàn hồn, dùng sức đẩy tay Mạch Trục Vân ra.

“Ngươi..ngươi..ngươi...” Ca Thụ Hàm Tuyết run run hướng lui về phía sau, định nói lấp ba nói xong:“Mạch..... Mạch Trục Vân chỉ là một tên trộm, bản cung nghe nói hẳn chỉ yêu thích đồ cổ, đồ quý, hẳn sẽ không..... Sẽ không.....” Nàng sợ hãi gơ tay nắm chặt áo lót mình, không cho Mạch Trục Vân có cơ hội nhòm ngó.

Nàng ngập ngừng không biết phải kết thúc câu thế nào, dù sao, nàng cũng không có chút thông tin về tên Mạch Trục Vân này. Những tin cơ bản mà nàng nghe được chỉ là mấy tin đồn đạo.

Mạch Trục Vân nhếch miệng cười, nhìn động tác rõ buồn cười của cô nàng, cố ý bày ra bộ dáng không hài lòng, khẽ híp mắt, cúi gần tới gương mặt nàng, hỏi: “Sẽ không gì? Không chạm vào phụ nữ?”

Nhìn Ca Thụ Hàm Tuyết run lên, nàng nói tiếp: “Bản công tử cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, vàng bạc châu báu..hừ..những thứ đó bản công tử chơi ngấy rồi, cho nên, thân trọng đôi nghề bây giờ làm..... Hái hoa tặc!”

P/s: Mân hấp dẫn còn phía sau...

Ca Thụ Nhược Ly khản trương đập cửa: “Tuyết Nhi? Tuyết Nhi? Mai Hương, Lan Nhã, mở cửa!”

“Thuộc hạ không thể tìm ra được danh tính vị cô nương kia, không hoàn thành nhiệm vụ, xin điện hạ trách phạt!”

Mạch Trục Vân? Tà công tử? Cô gái mảnh mai, yếu đuối?

Hai khuôn mặt dần dần khớp nhau hiện ra trong đầu hắn, tròng mắt hắn mở to rồi lóe lên: Cùng một người!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tiết lộ bí mật

“Hái hoa tặc” Ba chữ vừa phát ra khỏi miệng, sắc mặt Ca Thụ Hàm Tuyết hoàn toàn trở nên trắng bệch, không một chút máu.

“A.....” Nàng sớm quên đi những lời uy hiếp mà Mạch Trục Vân nói ban nãy, hoảng sợ kêu to, chỉ là xuất phát từ bản năng muốn gọi người cầu cứu.

Mạch Trục Vân nhanh chóng che lấy miệng nàng, cảm nhận được cơn hoảng sợ tột độ của nàng, cả người nàng ta lạnh như băng không chút độ ấm, nàng có chút tiếc rẻ, dù sao, cô gái trong lòng mình cũng là một đại mỹ nữ a!

Nhưng nghĩ đến việc Ca Thụ Hàm Tuyết có ý định gây khó dễ nàng, khiến Thụ Ca phải phải người ám sát nàng, sự tiếc rẻ đó ngay lập tức tan biến, cô gái ngu ngốc dám bắt nạt kẻ yếu như cô. Đêm nay, nếu không dạy dỗ cô một phen, ta không phải là Mạch Trục Vân.

Mạch Trục Vân híp mắt, ngón trỏ dừng nơi gò má, sau đó đến môi nàng ta, khẽ cúi đầu cười nói: “Công chúa đã quên bản công tử nói gì rồi sao? Hay là, công chúa cảm thấy nhiều người cùng nhau hành động mới thoải mái?”

Chỉ một trong mười phần câu hỏi của chính mình nói ra đủ khiến cho Mạch Trục Vân ghê tởm bản thân mình đến mức muốn đào lỗ chui xuống đó. Nhưng vì một câu của nàng có thể khiến cho sắc mặt vốn tái nhợt của Ca Thụ Hàm Tuyết nay càng thêm trắng bệch thì cókinh tởm cái miệng của mình cỡ nào, nàng cũng không hối hận rút về.

“Nhiều người cùng nhau.....” Ca Thụ Hàm Tuyết khó khăn nuốt nước bọt, mặc dù đã được Mạch Trục Vân giải huệ đạo nói, nhưng nàng cảm thấy yết hầu giống như bị cái gì đó ngăn chặn, một câu nói không nên lời, ngẫm nghĩ đến những lời nói ban nãy.....

Mạch Trục Vân âm thầm cười trộm, giờ thì đứng đắn hơn một chút, không cố ý làm mấy chuyện xấu, buông tay ra, cười nói: “Thế này mới ngoan!”

Ca Thụ Hàm Tuyết cố gắng gọi hồn mình về, cơ thể vẫn còn run nhè nhẹ. Không biết có phải vì thiếu y phục hay vì tâm bên trong bắt đầu lạnh. Nàng cúi đầu run rẩy, hỏi: “Người.....rất cuộc người muốn..... muốn như thế nào?”

“Ha ha!” Mạch Trục Vân cười cười, trêu chọc: “Mỹ nhân, thành thật trả lời bản công tử mấy vấn đề, ngọc Thiên Long đang ở đâu?” Lần này nàng không động tay động chân với Ca Thụ Hàm Tuyết.

Ca Thụ Hàm Tuyết run lên bần bật, hai tròng mắt rung rung, quỳ gối trên giường, nhìn Mạch Trục Vân trả lời: “Bản cung.....bản cung không biết, hoàng..... hoàng huynh giữ nó, ta không biết huynh ấy giấu ở đâu.....”

“Chuyện như vậy cũng dám gạt ta!” Mạch Trục Vân hừ một tiếng, tiếp tục hỏi: “Câu hỏi tiếp theo, vì sao phụ hoàng người và hoàng huynh người lại đồng ý cho người gả đến Nam Ninh quốc?”

Dường như ý thức được câu hỏi mang tính chất nghiêm trọng, đầu tiên Ca Thụ Hàm Tuyết phản xạ có điều kiện lắc đầu, tỏ ý không biết.

“Không nói? Giỏi lắm, xem ra bản công tử vẫn phải nên trừng phạt nàng một chút!” Nói xong, Mạch Trục Vân tà ác nhử mày, điểm huệ động, cúi bỏ vạt áo bên hông nàng đặt sang một bên.

Trên người Ca Thụ Hàm Tuyết chỉ còn lại một chiếc yếm in hình uyên ương hí thủy màu lục. Vì bị Mạch Trục Vân đùa giỡn cho nên làn da trắng tuyết của nàng chuyển sang đỏ ửng, lại một phần do bị kinh hách cho nên phần hồng trung lại lộ ra một ít tử hắc, là lãnh dấu hiệu. Nhưng Mạch Trục Vân hoàn toàn không thèm quan tâm đến, đáy mắt nàng ánh lên sự đùa bỡn, giả vờ còi dây áo lót nơi cổ nàng, cố ý lướt xuống bả vai, sau đó cúi đầu xuống hà hơi.

Nhưng đang lúc muốn động tay thì cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân gấp gấp chạy đến, đôi mắt khẽ động, là Thụ Ca! Hắn đến đây!

Mẹ ơi! Thật may vì người đã đến nếu không ta không biết bước tiếp theo một đứa dị ứng với mấy trò sờ mó phải xử lý món ăn dở dang này thế nào.

Không bao lâu, tiếng bước chân dừng lại ở cửa, Ca Thụ Nhược Ly khăn trương đập cửa: “Tuyết Nhi? Tuyết Nhi? Mai Hương, Lan Nhã, mở cửa!”

Mạch Trục Vân an vị ngồi bên cạnh nàng, dùng ánh mắt tràn ngập uy hiếp ý bảo nàng đáp lời.

Đương nhiên, nàng cũng không giải huyết động cho Ca Thụ Hàm Tuyết, càng không giúp nàng ta mặc y phục vào.

“Hoàng..... Hoàng huynh!” Bị Mạch Trục Vân cưỡng bức đành ngoan ngoãn mở miệng đáp.

“Tuyết Nhi, có phải tiếng hét vừa rồi là của muội không? Xảy ra chuyện gì? Tại sao đám thị vệ ở cửa lại ngủ rạp thế này? Muội gọi nha hoàn ra mở cửa cho huynh.” Ca Thụ Nhược Ly tiếp tục hỏi.

Ca Thụ Hàm Tuyết cẩn thận liếc Mạch Trục Vân, nhưng nàng không dám hé răng kể rõ tình cảnh bất lợi của mình với hoàng huynh, dù sao, nàng đang lỏa thể, nếu khiến hoàng huynh khăn trương lo lắng, huynh ấy sẽ không ngần ngại xông vào đây, điều đó không những không có lợi cho Mạch Trục Vân mà nàng cũng gặp rắc rối lớn!

Mạch Trục Vân cười cười, không có động tác gì, nàng biết, Ca Thụ Hàm Tuyết chắc chắn sẽ vì danh dự của mình, cô ta có thể giải quyết êm xuôi chuyện này.

“Hoàng..... Hoàng huynh, Tuyết Nhi không sao, đang chuẩn bị đi ngủ thì mấy tên nô tài chết bầm ngoài kia không chịu nghe lời muội, muội không kiềm được giận dữ điểm huyết ngủ bọn họ. Hoàng huynh, Tuyết Nhi mệt rồi, hoàng huynh về trước đi, sáng mai Tuyết Nhi gặp hoàng huynh sau!”

Vì để không khiến cho hoàng huynh nghi ngờ, nàng cố gắng kiềm chế cảm giác sợ hãi bên trong, làm bộ thoải mái nói.

Ca Thụ Nhược Ly vừa nghe em gái mình đáp lại, cảm thấy không có gì khác thường mới lập tức đề nghị: “Vậy Tuyết Nhi cứ nghỉ ngơi thật tốt đi, hoàng huynh sẽ bố trí hộ vệ khác cho muội!”

“Vâng!” Nàng lên tiếng đáp ứng theo bản năng thì đột nhiên cảm giác một luồng khí lạnh truyền đến, tức khắc sửa lời: “Không..... Không cần đâu, hoàng huynh! Mấy tên cầu nô tài chỉ biết quấy rầy Tuyết Nhi nghỉ ngơi, Tuyết Nhi không cần!”

“Tuyết Nhi, không được nói như vậy!” Ca Thụ Nhược Ly hờn giận trách cứ.

Mạch Trục Vân nghe xong lắc đầu, ánh mắt ý bảo Ca Thụ Hàm Tuyết bảo hắn ta rời khỏi đây, nói cách khác.....

“Hoàng huynh, Tuyết Nhi mệt rồi!” Nói xong, ngữ điệu mang theo tiếng khóc.

“Muội.....” Nghe âm thanh điệu ngoa tùy hứng của em gái mình, Ca Thụ Nhược Ly nhất thời cũng không biết phải làm sao, sợ nàng lại hành động như lúc trước, dón hắn vào đường cùng đành phải thỏa hiệp nhượng bộ, “Được rồi! Ngày mai hoàng huynh sẽ đến thăm muội!”

Ngoài cửa tiếng bước chân dần xa, nhưng Mạch Trục Vân vẫn không ngừng cảnh giác, một tay che miệng Ca Thụ Hàm Tuyết, không để cho cô ta nói chuyện.

Không bao lâu, ngoài cửa truyền đến âm thanh cọt cọt của y phục, đáy mắt Ca Thụ Hàm Tuyết ánh lên tia mỉm cười, quả nhiên là huynh ấy nhận ra.

Nàng trừng mắt nhìn Ca Thụ Hàm Tuyết, ý bảo nàng xử lý khéo hai cô nha hoàn kia, sau đó, buông tay ra.

Ca Thụ Hàm Tuyết cũng hiểu được, bây giờ hoàng huynh cũng không giúp gì được nàng liền buồn bực lên tiếng: “Lan nhã, chuẩn bị thêm chăn cho bản cung!”

Sau đó giọng nói biến đổi, bắt chước âm thanh của Lan Nhã “Vâng, thưa công chúa!”

Quả nhiên, không bao lâu, người bên ngoài mới đích thực rời đi, khắp nơi lâm vào một mảng yên tĩnh.

Mạch Trục Vân thở phào nhẹ nhõm, rốt cục cũng đi rồi.

Đưa mắt mắt hơi đánh giá nhìn Ca Thụ Hàm Tuyết, nhưng cũng không có biểu hiện rõ ràng.

Tay vuốt ve xương quai xanh kêu gọi, trêu ghẹo nói: “Vừa rồi người cố ý, muốn hắn quay lại cứu người?”

Cả người Ca Thụ Hàm Tuyết run lên một trận, vội vã lắc đầu, “Ta..... Ta không có..... Không phải ta!”

Tay Mạch Trục Vân không có ý định dừng, tiếp tục vờn quanh cổ nàng sau đó lập tức động đến cái yếm nơ thắt bướm sau lưng.

Ca Thụ Hàm Tuyết run lên dữ dội, nàng biết, Mạch Trục Vân không có nói chơi với mình, hàm cứng lại, từng câu từng chữ nói không rõ ràng: “Ta nói..... Cầu xin ngươi.....Đừng..... Ta nói.....”

Mạch Trục Vân thoải mái ngồi xuống, cười nói: “Xem ra công chúa thích bị người khác đối xử với mình như vậy a, bản công tử cho ngươi cơ hội cuối cùng! Nếu dám gạt ta, việc tiếp theo sau đó bản công tử sẽ trực tiếp điểm huyết nói của ngươi, lúc đó đừng hòng gào thét cầu xin ta dừng tay!”

Nói xong, tay phải nâng lên, uy hiếp nàng.

Ca Thụ Hàm Tuyết thấy thế, lùi ra sau, cam đoan nói: “Ta..... Ta không dám..... Ta.... Ta nói!”

“Vậy có tốt hơn không, lại đây!” Nói xong, Mạch Trục Vân kéo nàng về phía mình.

Bộ dạng của Ca Thụ Hàm Tuyết chẳng khác gì con đà điểu rụt cổ gật đầu nói “Phụ..... Phụ hoàng.....”

Thấy ánh mắt sắc nhọn của Mạch Trục Vân, tay có khuynh hướng bỏ về phía nàng làm càn, nàng lập tức nhanh miệng nói lưu loát: “Phụ hoàng muốn ta gả cho Phong vương, sau đó sẽ cướp lấy quân đội mạnh nhất Nam Ninh mà chàng ấy đang nắm giữ, hay nói cách khác khiến cho hấn trở thành một con rối vô tình chết tâm với Nam Ninh sau đó quay sang giúp đỡ Phụng Ảnh quốc giành quyền cai trị!”

Nói xong, hít vào một ngụm khí lạnh, cố gắng bình tĩnh không để cảm giác hoảng sợ chi phối.

Mạch Trục Vân gật gật đầu, khoe môi cong lên, khen ngợi nói: “Tốt lắm! Còn gì khác không?”

“Không!” Nàng thốt ra, hơn nữa còn thành thật lắc đầu.

“Hả? Thật sự không?” Mạch Trục Vân liếc mắt nhìn nàng.

Ca Thụ Hàm Tuyết trước là gật đầu sau lại lắc đầu: “Thật sự không có, không có mà! Tà công tử, ta không dám lừa ngươi.....”

“Được! Bản công tử tin ngươi lần này!” Rồi sau đó cười khanh khách, nói: “Ai, tiểu mỹ nhân à, cơ thể của nàng bị ta nhìn thấy hết rồi, hay là, nàng gả cho ta đi? Thế nào? Dù sao, Phong vương cũng không thích nàng!”

P/s: sao ai cũng muốn giành quân đội của đại ca nhà chúng ta thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nàng ta là người của bản công tử

“Không.....” Ca Thụ Hàm Tuyết lắc đầu, sống chết không chịu đồng ý với đề nghị của Mạch Trục Vân.

Mất thấy Mạch Trục Vân không ngừng nhìn lên thân thể mình, nước mắt bỗng dung trào ra dữ dội.

Người đàn ông trong lòng mình chỉ duy nhất là Phong vương, nàng rất vất vả mới cầu xin phụ hoàng đồng ý cho hai nước liên minh, sao có thể gả cho người khác được?

Mạch Trục Vân tới gần nàng, nhìn bộ dáng bối rối ủy khuất không biết phải làm sao của cô nàng, ngón trỏ bắt đầu trêu đùa ngón ôm lấy cằm dưới nàng, trên tay nóng bỏng khiến nàng không nhịn được rụt cổ lại.

Mạch Trục Vân vẫn giữ ý cười xấu xa, cố ý giận tái mặt: “Công chúa vẫn còn nhớ nhưng đến tên Phong vương đó? Làm sao bây giờ, bản công tử thật sự rất ghen tị! Nàng sắp là người của ta mà còn dám nghĩ đến người đàn ông khác? Hả?”

Vừa nói, gương mặt tức giận của Mạch Trục Vân hướng gần đến gương mặt trắng bệch của Ca Thụ Hàm Tuyết: “Nhớ cho kỹ, nàng chỉ có thể là người của bản công tử!”

Một người đàn ông dùng những lời này nói với một người phụ nữ, còn làm thêm vài động tác ái muội như vậy, có ý gì, Ca Thụ Hàm Tuyết đương nhiên hiểu rất rõ.

Nàng lắc đầu lui ra xa khỏi Mạch Trục Vân, miệng hít thở sâu, tâm như bị lửa nén bên trong chờ bùng phát. Mạch Trục Vân phà hơi thở nóng rực của mình lên mặt nàng khiến cho cô công chúa càng lúc càng hoảng sợ, khuôn mặt từ trắng chuyển sang đỏ ửng.

Hai người mặt gần mặt chỉ gần trong gang tấc. Đầu óc Ca Thụ Hàm Tuyết chịu quá nhiều áp lực chèn ép bắt đầu trở nên mê muội, hô hấp cũng không dám, chợt nhận ra trước mặt mình đen lại, cả người lâm vào hôn mê bất tỉnh ngã trên giường.

Ôi hùi!

Mạch Trục Vân thở phào một hơi, thả lỏng cánh tay đang kiềm kẹp nàng phía sau. Định bụng sẽ đánh ngất xỉu cô ta vì nàng cũng đi quá xa giới hạn của mình,....nhưng không ngờ chính mình lại dọa cho cô ta bất tỉnh nhân sự.

Có điều như vậy cũng tốt, đỡ phải tốn công nàng ra tay.

Vậy, việc tiếp theo, nàng tính thế nào đây?

Mạch Trục Vân khó khăn gãi đầu, nhìn vị công chúa nhất gan đang nằm trên giường kia, nhất thời không biết phải làm gì tiếp theo.

Ca Thụ Hàm Tuyết nói ngọc Thiên Long bị Thụ Ca cất giấu, nhưng nàng đã tìm kiếm khắp phòng hắc, cũng tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không tìm được, rốt cuộc hắc giấu đồ ở đâu?

Vì hắc muốn thôn tước toàn bộ nước Nam Ninh cho nên đem đồ hắc đột nhập vào cung chính là để ám sát Sở Lâm Uyên sao? Hay hắc có mục đích khác?

Kéo chân cùng cái yếm con qua một bên, Mạch Trục Vân ngồi bên giường một lúc lâu, thấy cô ta không có dấu hiệu tỉnh lại thì bĩu môi, lẩm bẩm:“Aida, không hổ danh là công chúa thiên kim ngọc diệp, bị dọa đến mức bất tỉnh này đây..... yếu ớt!”

Mạch Trục Vân bắt đầu đi xoay cổ, đối thủ quá kém, trò chơi này chả có gì vui!

Chắc chắn Thụ Ca sẽ nhanh chóng phát hiện đám hộ vệ bên ngoài là do dùng ám khí gây thương tích nên mới hôn mê bất tỉnh, mà hắc vốn biết rõ tính cách Ca Thụ Hàm Tuyết không phải tùy tiện tùy hứng như vậy.Nói vậy thì sẽ có người lập tức đến đây!

Quả nhiên, ngay khi suy đoán của nàng vừa dứt, một lực đạo mạnh mẽ từ phía sau căng thẳng tập kích đến nàng, nàng nhanh chóng phản ứng xoay người nhảy lên trực tiếp tránh đi đoàn công kích phía sau.

“Phanh” một tiếng, luồng nội lực mạnh mẽ áp đảo đánh chệch lên vách tường ngay bên cạnh nàng, hình thành một lỗ nhỏ trên tường xuyên qua dày đến một thước.

Nếu như bị dính phải một chiêu này, nàng không chết thì cũng tàn phế.

Nội lực thật mạnh!

Ngay sau đó, âm thanh của vài ám khí nhanh như cắt vang lên, Mạch Trục Vân không hề né tránh, xoay người đối đầu, dùng nội lực tập trung về cánh tay vung lên, triển khai chiêu pháp đánh bật năm chiếc phi tiêu đang hướng về phía mình, thuận thế phá giải luồng nội lực, phản đánh về phía đối phương, rồi nhanh chóng rút lui.

Vì thần hồn nát thần tính cho nên không ít cao thủ của Phụng Ảnh đã nhanh chóng có mặt tại đây.

Áo bào nguyệt bạch nhẹ nhàng tung bay, cả người Ca Thụ Nhược Ly chấn động, bị một đòn phản công đột ngột của Mạch Trục Vân cho nên khoảng cách của hai người lúc này xa khoảng trăm trượng.

Hắc ổn định trên không trung, đưa mắt nhìn về người đàn ông phía xa, quát:“Thật to gan, dám xông đến nơi ở của bản cung!”

Mạch Trục Vân khoé miệng cong lên, đứng giữa không trung, cười nói:“Thụ Ca, đừng giả vờ nữa, bản công tử biết rõ ngươi là ai!”

Cả người Ca Thụ Nhược Ly run lên, dùng khinh công đạp khí bay thẳng về phía nàng, đứng trước mặt nàng hỏi:“Mạch Trục Vân?” Vung tay lên ra lệnh tất cả cao thủ Phụng Ảnh quốc rút lui.

“Không sai, là bản công tử!” Mạch Trục Vân cười thâm, nhìn xuống phía dưới bốn phía bắt đầu yên tĩnh mới thầm buông lỏng cảnh giác. Nhưng vẫn đề phòng tạo khoảng cách với hắc.

Nàng đánh không lại hắc, nhưng nàng cam đoan sẽ không để bị hắc bắt.

“Vết thương của ngươi thế nào rồi? Tốt lên chưa?” Ca Thụ Nhược Ly phát hiện ra ý đồ của nàng nhưng không có ý định vạch trần.

Mạch Trục Vân không khách khí trả lời:“Ồ, nhờ phúc của ngươi, bây giờ đã đỡ hơn.”

“Vậy lần này ngươi đến, là để trộm ngọc Thiên Long?”

Hai người hỏi chuyện nhau ngỡ như bạn bè thân nhau nhiều năm, trong giọng nói không nhận ra được sự xa lạ.

“Đúng vậy, có điều, bây giờ không phải!” Mạch Trục Vân cười nhìn hắc.”Còn nhớ lần trước ở trong rừng, ta đã nói cái gì không?!”

Trong rừng cây.....

-- Tốt nhất ngươi đừng mong đến cái ngày đó, nếu không ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi đâu!

Ca Thụ Nhược Ly nhớ tới lời nói mà Mạch Trục Vân để lại, có chút nâng mày lên, vẫn giữ dáng vẻ ôn hòa nhưng lại xuất hiện một tia bối rối: “Ngươi đột nhập vào đây khi nào?”

“À, ngay khi ngươi và Ca Thụ Hàm Tuyết cùng trở về phòng!” Mạch Trục Vân đắc ý nói xong.

Ca Thụ Nhược Ly biến sắc: “Lúc ấy ngươi đã ở trong phòng?”

Mạch Trục Vân thờ dài, làm bộ như không cần thận trọng vào người khác phòng bộ dáng, có chút ảo não nói: “Kỳ thật bản công tử cũng vô tình không cẩn thận nghe được vài chuyện không nên nghe, à còn không cẩn thận nhìn thấy 'Phòng cảnh'.....”

Ngay khi nói ra hai chữ “Phòng cảnh”, Mạch Trục Vân cố ý nhấn mạnh một chút.

Sắc mặt Ca Thụ Nhược Ly dần trở nên khó coi: Tuyết Nhi!

Từng ngón tay thon dài của hắn từ từ bện chặt vào lòng bàn tay, nắm thành quyền, cắn răng nói: “Mạch Trục Vân, lẽ ra đêm đó ta không nên cứu ngươi!”

“A..... Thụ Ca, nếu không phải ngay từ đầu trong lòng ngươi đã muốn lợi dụng ta thì ngươi sẽ không bao giờ buồn ra tay cứu ta!” Mục đích lần đột nhập đêm nay cũng đã đạt được, Mạch Trục Vân nháy mắt biến mất trước mắt hắn, sau đó đáp xuống đất.

“Thụ Ca, vì ngươi cứu ta một mạng cho nên những chuyện cũ bản công tử sẽ bỏ qua, nhưng Tuyết Nhi là người phụ nữ mà bản công tử đã định, vì thế ngươi tuyệt đối không được để bất cứ ai bắt nạt nàng”

Nàng cố tình nâng cao giọng, ngữ khí hơi bi ối khiến cho đám ám vệ ẩn nấp quanh quần toàn bộ khách trọ đều nghe, không ít ám vệ nghe được liền trùng trùng: Tuyết Nhi?

Công chúa..... Là người của Mạch Trục Vân?

Nhưng Ca Thụ Nhược Ly dường như không có phản ứng lớn như vậy, mày khẽ nhíu chặt, đưa mắt nhìn thân ảnh của Mạch Trục Vân biến mất, khoe miệng mỉm cười, xoay người chạy đến phòng Ca Thụ Hàm Tuyết.

“Tuyết Nhi!”

Ca Thụ Nhược Ly dùng một cước đạp văng cửa, không thấy hai nha hoàn đâu cả. Vòng qua tấm bình phong rộng thùng thình, đi vào trong thì phát hiện hai nha hoàn đó bất tỉnh trên mặt đất, không còn ý thức.

Bức màn hồng mỏng manh che khuất chiếc giường cùng cảnh sắc bên trong, bàn tay hắn vươn ra nâng màn lên thì mắt thấy Ca Thụ Hàm Tuyết nằm ngất trên giường, y phục của nàng lộn xộn đặt một bên giường, còn có áo lót.....

Tấm chăn được phủ lên người chỉ đôi vai thon gọn tròn bóng là lộ ra ngoài.....

Tóc đen buông xõa hỗn độn, trên mặt từng mảng phỉm hồng vẫn chưa tan đi.....

Tuyết Nhi!

Trong lòng Ca Thụ Nhược Ly gấp gáp đến hồng người, tay gạt đi tóc ẩm ướt dính trên mặt nàng, nhưng sau đó lại bị nhiệt độ trên người dọa cho hoảng sợ rụt tay lại.

Nóng quá!

Hắn lại lần nữa vươn tay áp lên trán nàng, trong lòng hắn âm thầm kinh hoàng nói: Tuyết Nhi bị bệnh!

P.s: Chủ Nhật ngày mưa...ăn no nằm dài ở nhà nhen...bonus cho các tình nhân của tôi một chương...có lẽ tình hình đang diễn biến gay cấn nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: “Hắn” Là Con Gái?

Ca Thụ Nhực Ly nhanh chóng đắp thêm chăn cho Ca Thụ Hàm Tuyết, cùng chăn ôm nàng, đặt nàng nằm ngay ngắn trên giường. Xong xuôi mọi việc mới yên tâm xoay người giải huyết cho hai nha hoàn.

Vừa mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt đầy lo lắng của thái tử điện hạ đứng trước các nàng. Bọn họ lập tức quỳ trên mặt đất, dập đầu cầu xin tha thứ: “Điện..... Điện hạ tha mạng..... nô tỳ không phải cố ý ngủ quên.....”

“Mau mời đại phu.....” Ca Thụ Nhực Ly không thèm quan tâm đến bọn họ, quát to với đám thủ vệ canh giữ bên ngoài. Người bên ngoài nghe được lệnh lập tức chạy đi. Ca Thụ Nhực Ly đen mặt quay sang phân phó nha hoàn: “Giúp công chúa thay y phục!”

“Vâng, thưa điện hạ!” Hai người bọn họ nhẹ nhàng thở phào, cùng nhau đứng lên đi đến bên giường, nhìn thấy vẻ mặt ửng hồng của công chúa, y phục thì lộn xộn đặt một bên thì hết hồn hít một ngụm khí lạnh, chuyện này là sao?

Các nàng chỉ nhớ rằng đột nhiên không hiểu sao đầu bị choáng váng sau đó ngã gục xuống sàn. Sau khi tỉnh lại thì nhìn thấy vẻ mặt không mấy bình thường của thái tử điện hạ..... Chẳng lẽ có trộm vào được đây?

Mai Hương và Lan Nhã không dám nghĩ nhiều khéo ảnh hưởng đến danh dự của công chúa. Hai người bọn họ lập tức mang y phục sạch sẽ đến giúp Ca Thụ Hàm Tuyết mặc vào.

Ca Thụ Nhực Ly khó chịu đi xem xét xung quanh phòng.

Cửa sổ vẫn đóng cẩn thận, những vị trí xung quanh khác không hề có dấu hiệu bị người đột nhập. Nếu như chỉ nhìn cách bài trí phòng một cách đơn thuần, rõ ràng không thể xảy ra chuyện có người vào đây trộm đồ.

Đương nhiên cách hành sự của Mạch Trục Vân luôn cẩn thận tỉ mỉ không để lại sơ hở hay manh mối gì. Nhận đến không tiếng động, vẫn nhẹ nhàng vô ngần!

Đột nhiên, tiếng gió vang lên, một tên áo đen thoát xuất hiện, quỳ một gối xuống trước mặt Ca Thụ Nhực Ly. Người này không ai khác chính là ám vệ đặc biệt của hắn, được hấn cử đi ám sát cô gái trên đường.

“Nhiệm vụ hoàn thành?” Khi nói ra những lời này, trong lòng Ca Thụ Nhực Ly có một tia khản trương, thậm chí ngay cả hấn cũng không rõ, hấn khản trương là vì bệnh tình của hoàng muội hay chỉ là vì lo lắng kết cục của cô gái kia.

“Thuộc hạ không thể tìm ra được danh tính vị cô nương kia, không hoàn thành nhiệm vụ, xin điện hạ trách phạt!”

Tâm tình Ca Thụ Nhực Ly dần thả lỏng, nhưng mày vẫn nhíu, thắc mắc hỏi: “Không điều tra ra được?”

“Bẩm điện hạ, đúng vậy! Thuộc hạ âm thầm hỏi thăm nhiều người, nghe nói gần đây cô ta thường xuyên đi dạo trên đường, nhưng không một ai biết rõ lai lịch của cô ta!”

“Tiếp tục điều tra, đừng để Sở Tùy Phong phát hiện!”

“Vâng!”

Một trận gió thổi qua, trước cửa chỉ còn lại một mình Ca Thụ Nhực Ly.

Không rõ thân phận?

Miệng hấn bất giác cong lên, mày chau lại nhớ đến gương mặt của người đàn ông trong rừng đêm đó, rồi tỉ mỉ đối chiếu với cô gái trên đường kia. Mạch Trục Vân? Tà công tử? Cô gái mảnh mai, yếu đuối?

Hai khuôn mặt dần dần khớp nhau hiện ra trong đầu hấn, tròng mắt hấn mở to rồi lóe lên: Cùng một người!

Hấn vẫn nhớ rõ ngay khi thấy nàng bị hai tên thuộc hạ của Hoa ngự sử áp giải thì có một tên vô tình đặt tay lên vai nàng, lúc đó, hấn có chú ý đến phản ứng của nàng, hô hấp gấp gáp, mày nhíu chặt như đang cố gắng chịu đựng đau đớn, tuy chỉ xảy ra trong nháy mắt nhưng tất cả đều thu về trong mắt hấn.

Thì ra nàng chính là Mạch Trục Vân!

Thì ra Mạch Trục Vân là con gái!

Nghĩ vậy, trong mắt hấn ánh lên ý cười không dễ gì phát hiện.

-- Tà công tử, nhìn thân thể trắng trẻo loáng bóng của ngươi, người nào không biết còn tưởng ngươi là con gái.

-- Ồ! Đúng vậy đó! Còn ngươi che kín mặt mũi thế kia, có người không biết còn tưởng ngươi không phải người!

Cách trả lời vừa châm biếm vừa mỉa mai của nàng, rất thú vị!

Khó trách mặc dù biết võ công, nhưng ngay khi bị hai tên thuộc hạ lôi xuống nàng không hề phản kháng, là không dám phản kháng, vì sợ bị hấn phát

hiện.

Khóe miệng Ca Thụ Nhược Ly dần dần cong lên, nhưng đang nghe đến vài đạo vội vã chạy tới tiếng bước chân khi, miệng hần giắc ý cười nhanh chóng chảy xuống đi xuống: Tuyệt Nhi vẫn còn đang bệnh, hơn nữa là bởi vì Mạch Trục Vân.....

Nghĩ đến việc Tuyệt Nhi hận nàng đến nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng hần có chút thất lại đau đớn, nhưng hần không thể hiểu nổi vì sao lại xuất hiện loại cảm giác này.

“Tham kiến thái tử.....” Lão ngự y bị mấy tên hộ vệ thúc giục, vội vàng vàng chạy vào phòng, còn chưa đứng vững, mắt thấy Ca Thụ Nhược Ly ở cửa chờ thì lập tức quỳ xuống thỉnh an.

Nhưng hai chữ “Điện hạ” còn chưa phun ra khỏi miệng thì bị Ca Thụ Nhược Ly đánh gãy.

“Đến xem tình trạng của công chúa trước đi!”

Ngự y vừa đến xem mạch cho Ca Thụ Hàm Tuyết thì sắc mặt đại biến “Khăn lạnh.....mau.....mang khăn lạnh đến đây!”

Âm thanh khẩn trương của lão ngự y khiến Ca Thụ Nhược Ly cũng giật mình, hoảng hốt hỏi “Bệnh của công chúa sao rồi?”

Lúc này lão ngự y cúi đầu quỳ trên mặt đất, dập đầu nói “Điện..... Điện hạ, công chúa..... Công chúa sợ là.....”

Trong phòng chìm vào một bầu không khí gấp gáp khẩn trương, lão ngự y là ngự y tốt nhất ở hoàng cung Phụng Ảnh quốc, tuy ngoài miệng hần không nói rõ ràng nhưng nhìn biểu hiện hoảng sợ trên gương mặt hần kia, Ca Thụ Nhược Ly cũng hiểu được một chút.

Trong nháy mắt sắc mặt hần trở nên tái nhợt, thậm chí có chút vô lực: Vì sao nàng lại cố tình làm tổn thương người thân của ta? Mạch Trục Vân, nàng muốn ta phải xử lý việc này thế nào đây?

“Sao lại nghiêm trọng như thế?” Hần cau mày, sắc mặt âm u thở dài, giống như vừa mới lựa chọn một quyết định khó khăn nào đó.”Bẩm điện hạ, công chúa vốn bị cảm lạnh nhưng vì bị kích động quá mức cho nên khiến cho thể chất bị hao tổn, bệnh cảm mạo ngày càng trầm trọng.....” Nhắc tới nguyên nhân bệnh trạng, lão ngự y mới bừng tỉnh.

Hai người nha hoàn bọn họ nghe xong thì ngẩn người, mắt thấy lão ngự y quỳ trên mặt đất liền bừng tỉnh, tay chân luống cuống chạy ra ngoài cửa mang nước lạnh cùng khăn sạch đến đặt lên trán Ca Thụ Hàm Tuyết.

Ca Thụ Nhược Ly nhíu mày tiếp tục hỏi: “Công chúa sẽ..... tỉnh lại chứ?”

Một tiếng “Loảng xoảng”, Lan Nhã vốn đang bung thau đồng vào nghe được câu hỏi của Thái tử, sắc mặt trở nên trắng bệch, cả người run rẩy khiến cho thau đồng rơi xuống đất, một vũng nước đọng lớn trên sàn cùng với một ít văng lên y phục của nàng khiến cho bộ dáng của nàng trông vô cùng nhếch nhác.

Khăn ẩm trên tay Mai Hương cũng rơi xuống đất, trên mặt khăn trắng tinh khôi đó đã nhiễm một ít bụi đất.

Ca Thụ Nhược Ly đưa mắt đảo qua biểu hiện khiếp sợ của hai bọn nha hoàn, hần cũng tránh không khỏi nhức nhối, dù sao Tuyệt Nhi cũng là em gái ruột duy nhất của hần, làm sao hần không thể không đau lòng được?

“Điện hạ tha mạng..... Lan Nhã, Mai Hương biết sai rồi, điện hạ.....” Hai người bọn họ lập tức phản ứng, không quan tâm đến vũng nước trên sàn, lập tức quỳ xuống.

Ca Thụ Nhược Ly tức giận trừng mắt nhìn hai người, quát: “Còn không mau đến chăm sóc công chúa?”

“Vâng.. Vâng....” Hai người bọn họ nơm nớp lo sợ, vội vàng chạy đi chuẩn bị nước cùng khăn mới đến.

Lão ngự y dùng ống tay áo màu trắng đưa lên lau đi lớp mồ hôi lạnh trên trán, sợ hãi đáp: “Điện hạ..... Lão thần sẽ dốc toàn lực chữa bệnh cho công chúa..... Công chúa có thể.....có thể tỉnh lại!”

“Còn không mau đi?” Ca Thụ Nhược Ly một lần nữa quát.

“Vâng.....” Lão ngự y đi vội vã đến bên giường, thấp giọng hô: “Công chúa, lão thần đắc tội!”

Cởi bỏ sợi dây tơ hồng chuyên dụng để bắt mạch Ca Thụ Hàm Tuyết, ông cẩn thận đặt ngón tay khô gầy của mình lên cánh tay trắng tuyết của công chúa.

Hần vươn tay lau mặt mình một lần nữa, mở hòm thuốc bên cạnh, lấy một bộ ngân châm, suy nghĩ chốc lát, ông tỉ mỉ đưa kim châm đến huyết trăn Ca Thụ Hàm Tuyết.

Sắc mặt ửng hồng của Ca Thụ Hàm Tuyết dần dần tan đi, khôi phục về trạng thái ban đầu, nhưng vẫn không xua tan được vẻ tái nhợt.

Trên cái trán tròn bóng của nàng có điểm chút mồ hôi lạnh, nàng dần dần có chút ý thức, nhưng vẫn hôn mê như cũ.

“Không..... Không cần..... Cầu xin người..... Tà công tử.....Đừng.....”

Lời nói vừa dứt quãng vừa hoảng sợ khiến gương mặt lại một lần nữa đỏ bừng, hơn nữa môi nàng còn có chút bị khô nứt.

Nghe được của nàng hô hào, Ca Thụ Nhược Ly bước đi đến bên giường, thon dài xương tay xoa nàng tái nhợt mặt, hơi đau lòng nói:“Tuyệt Nhi, muội tỉnh rồi! Hoàng huynh ở đây!”

“Đừng.....” Ca Thụ Hàm Tuyết vẫn là thấp giọng khàn cầu.

Ca Thụ Nhược Ly lại cảm tức bên cạnh cung kính đứng ngự y, quát:“Sao vẫn không tỉnh?”

Lão ngự y hoảng sợ quỳ xuống, nói:“Điện hạ bớt giận, công chúa..... Công chúa còn chưa vượt qua giai đoạn nguy hiểm, chỉ sợ, chỉ sợ phải mời cao nhân khác đến.....” Nói xong, ông hoảng hốt ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo của Ca Thụ Nhược Ly thì lập tức cúi đầu.

Ca Thụ Nhược Ly mím chặt bờ môi, trong mắt hần không giấu được tia lo lắng, không muốn kéo dài thời gian. Hần đứng dậy, bước nhanh ra khỏi cửa, nói:“Bản cung vào cung một chuyến, trong thời gian đó, nếu công chúa có mệnh hệ gì, tất cả các người..... cùng chết!”

P/s: Phát hiện rồi, còn có tình ý với Vân Vân...này thì Phong vương xử lý ra sao, mà tên Nhược Ly này liệu có truy cứu trách nhiệm của nàng không? Đón xem chương tiếp theo vào tối thứ bảy nha.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Âm mưu của thụ ca

Nửa đêm, Ca Thụ Nhược Ly đến chính điện điện khiến Sở Lâm Uyên.

“Đêm hôm khuya khoắt, Phụng Ảnh thái tử cất công đến đây là có việc cần trăm hỗ trợ sao?” Sở Lâm Uyên khách khí nói xong rồi khoát tay, ý bảo hần ngồi xuống ghế.

Ca Thụ Nhược Ly cung kính, ôm quyền hành lễ, tỏ lòng biết ơn, thần sắc khản trương, trực tiếp từ chối ý mời hần ngồi, nói thẳng “Hoàng thượng xin thứ lỗi, vì sự tình khẩn cấp nên Nhược Ly không thể trì hoãn được lâu, xin hoàng thượng có thể ra tay trợ giúp!”

“Phụng Ảnh thái tử là khách ở xa đến chơi, không cần khách khí! Không biết thái tử có chuyện gấp gì vội vã tiến cung tìm trăm? Hay người ở đây tiếp đãi không chu đáo khiến cho khách quý của trăm không hài lòng?” Nhìn thấy gương mặt lo lắng của hần, Sở Lâm Uyên cũng trở nên nghiêm trọng hỏi.

“Hoàng thượng không phải lo lắng chuyện này, tất cả đều không phải vấn đề Nhược Ly muốn đề cập!” Ca Thụ Nhược Ly phủ định phán đoán của hần, nói thẳng:“Bệnh tình của Tuyệt Nhi ngày càng chuyển biến xấu đi, xin hoàng thượng nỗ lực mối quan hệ thân thiết giữa hai nước mà mời ngự y trong cung đến chẩn đoán bệnh của Tuyệt Nhi, một ngày nào đó Phụng Ảnh quốc sẽ nhớ mãi ân tình này!”

Hả? Sở Lâm Uyên nhàu mày hỏi:“Bệnh tình Công chúa ngày càng nặng? Người đâu, sắp xếp đội ngự y lập tức đến dịch quán, chữa bệnh cho Phụng Ảnh công chúa!”

“Vâng!” Tiểu thái giám bên cạnh tiếp chỉ, vội vã chạy đến Thái y viện.

Ca Thụ Nhược Ly nhẹ nhàng thở phào, chấp tay nói lời cảm tạ:“Nhược Ly cảm tạ hoàng thượng!”

Sở Lâm Uyên trấn an nói:“Thái tử không cần đa lễ, công chúa là người lương thiện được trời giúp đỡ, nhất định sẽ không có việc gì! Có điều, trưa hôm nay trăm thấy sắc mặt công chúa vẫn bình thường, sao đột nhiên bệnh tình lại nghiêm trọng đến mức này?”

Sắc mặt Ca Thụ Nhược Ly trở nên căng thẳng, hai tay nắm chặt thành quyền, bí phần nói:“Hoàng thượng, Nhược Ly còn có một chuyện, phải nói cho hoàng thượng!”

Thái độ nghiêm trọng của hần khiến cho Sở Lâm Uyên cũng bắt đầu khản trương: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì có thể khiến hần ta khản trương như vậy?

“Thái tử cứ nói, đừng ngại!”

“Chuyện đám hỏi, chỉ sợ rằng phải hoãn lại!” Ca Thụ Nhược Ly đưa mắt nhìn thẳng về phía người đàn ông ngồi trên long kỷ, trong mắt hần lóe sáng, đây có lẽ chính là kết quả mà ai cũng mong đợi!

Nghe tin tốt như vậy, trong lòng Sở Lâm Uyên vui mừng không thôi nhưng đương nhiên, là vua của một nước cần phải giữ phong thái cho mình vì thế hần

không biểu hiện rõ ràng cảm thật của mình ra mặt. Nháy mắt, sắc mặt trở nên khó coi, giống như miễn cưỡng, không tình nguyện đồng ý: “Cũng đúng, bây giờ công chúa đang lâm bệnh, vậy chờ đến khi sức khỏe công chúa bình phục, chuyện cưới hỏi có thể bàn lại sau. Trẫm tin rằng Phong vương cũng sẽ thông cảm cho quyết định của thái tử và công chúa!”

“Đa tạ hoàng thượng! Chỉ có điều..... Hoàng thượng, chuyện đám hỏi bị hoãn, nguyên nhân hoàn toàn không hẳn là bởi vì bệnh tình của Tuyết Nhi mà nó còn liên quan đến tín vật định hôn, ngọc Thiên Long đã bị trộm.....” Nói đến đây, Ca Thụ Nhựt Ly tiếp tục diễn trò, bày ra bộ mặt rất đau lòng, phần hận giống như muốn bấm vào tên trộm ngọc đó thành trăm mảnh. “Cái gì?” Về mặt Sở Lâm Uyên có chút ngạc nhiên không tin, hai mắt tròn lên, dường như cảm thấy việc này không thể nào xảy ra được!

“Ngọc Thiên Long bị đánh cắp? Chẳng lẽ có người ở nước Đại Dục biết chuyện đám hỏi giữa Nam Ninh với Phụng Ảnh quốc cho nên cố tình đến phá hỏng?”

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên không thể tin được của tên hoàng đế, nếu không phải tối hôm đó, Ca Thụ Nhựt Ly nghe được màn đối thoại giữa hắn và Tư Lăng Kính Tâm, chỉ sợ giờ phút này hắn cũng không nhìn ra được là tên đó đang diễn trò trước mặt mình.

“Hoàng thượng, không phải người của Đại Dục, mà là người của Nam Ninh.....” Ca Thụ Nhựt Ly chậm rãi nói xong, cũng không có nói thẳng tên Mạch Trục Vân, bởi vì hắn tin rằng Sở Lâm Uyên đã sớm biết: “Chuyện này vốn là cơ mật, không có nhiều người biết đến, làm sao có thể.....?”

Ban đầu Sở Lâm Uyên định dụ dỗ Mạch Trục Vân đi trộm ngọc Thiên Long, chắc chắn tên hoàng đế này đã âm thầm tiết lộ tin tức này ra ngoài. Ca Thụ Nhựt Ly cố ý nói như vậy bởi vì hắn muốn xem tên Sở Lâm Uyên này sẽ giải thích chuyện này như thế nào.

“Người của Nam Ninh quốc? Chẳng lẽ là Mạch Trục Vân?” Sở Lâm Uyên mày khẽ nhíu, mắt hứng theo bản năng trả lời.

Nhưng sau đó lại nhẹ nhàng thờ ra, giải thích nói: “Nếu như hắn là người ra tay thì chuyện này cũng không có gì lạ. Mạch Trục Vân là tên trộm có một niềm yêu thích mãnh liệt với các món bảo vật quý hiếm, hắn ta biết được có khách quý từ Phụng Ảnh quốc đến nên nghĩ rằng trên người thái tử có mang theo bảo vật, nhưng không ngờ rằng thứ mà hắn trộm lại là tín vật.....”

Sở Lâm Uyên thành thật lên tiếng, làm ra vẻ như rất hiểu rõ con người của Mạch Trục Vân, nuốt một ngụm nước miếng, nói tiếp: “Để thái tử chê cười, tên trộm vật Mạch Trục Vân này vô cùng ranh ma, trẫm với Phong vương đã từng bày binh bố trận để bắt hắn, thậm chí còn treo tiền thưởng mười vạn lượng hoàng kim cho ai bắt được tên này nhưng cuối cùng vẫn để hắn trốn thoát! Hắn ta luôn tìm mọi cách khiêu khích, thách thức khiến trẫm cũng không thể chấp nhận được, hừ!”

Âm mũi mạnh mẽ hừ một tiếng vang vọng hơi đại diện trống trải.

Ca Thụ Nhựt Ly nghe xong nâng mày, tiếp tục nói: “Người này quả thật là một kẻ vô cùng gian xảo, quỷ quyết. Đêm nay Nhựt Ly cùng hắn có giao đầu một lần, nhưng lại để cho hắn trốn thoát..... Hoàng thượng, trước khi bỏ trốn, Mạch Trục Vân còn uy hiếp Nhựt Ly, nói là muốn hủy hoại danh dự của Tuyết Nhi.....”

“Cái gì? Còn có chuyện này sao?” Sở Lâm Uyên tức giận đập mạnh tay lên vách sườn long kỷ: “Chẳng lẽ hắn có liên quan đến bình tình của công chúa?”

“Vâng!” Ca Thụ Nhựt Ly khẽ cúi đầu, thấp giọng nói: “Trộm ngọc Thiên Long thì không nói gì đằng này Mạch Trục Vân còn thấy sắc nảy sinh lòng tham, đột nhập vào khuê phòng của Tuyết Nhi..... Cũng may Nhựt Ly phát hiện ra có động tĩnh, kịp thời đến giải nguy, nếu không..... Tuyết Nhi bị hắn ra dọa đến mức ảnh hưởng đến tâm lý không hề nhẹ, thậm chí còn muốn chết..... Nhưng Mạch Trục Vân lại không biết điều còn nói Tuyết Nhi đã trao thân cho hắn cho nên hắn phải làm phò mã của Phụng Ảnh quốc.....”

“Nhựt Ly đang lo lắng nếu như hoàng thượng gờ lệnh truy nã hắn thì điều đó chẳng phải sẽ là một bất lợi lớn cho sự trong sạch của Tuyết Nhi hay sao? Nếu để cho Phong vương hiểu lầm Tuyết Nhi thì.....”

Ca Thụ Nhựt Ly cúi đầu, một tia hồi hận nháy mắt lướt qua: Mạch Trục Vân, vì danh dự của hoàng muội, để cho nàng phải chịu ủy khuất rồi, nếu như đến lúc đó không còn ai trên đất Nam Ninh này cần nâng, ta sẽ đưa nàng về Phụng Ảnh quốc!

Thật ra hắn suy nghĩ rất lâu khi đưa ra quyết định này, hắn phải đấu tranh nội tâm rất lớn để cuối cùng...

“Vô liêm sỉ!” Sở Lâm Uyên vỗ mạnh lên bàn, rống lớn: “Tên nghịch tặc Mạch Trục Vân này, ngay cả chuyện hủy hoại trong sạch của phụ nữ cũng có thể làm được, thật sự là quá mất mặt cho Nam Ninh quốc!”

Ban đầu là cảm thấy mừng thầm, nhưng giờ phút này Sở Lâm Uyên tức giận thật sự, tuy hắn không ấn tượng tốt với cô công chúa Phụng Ảnh kia nhưng nếu không phải vì quyền lực thiên hạ, loại con gái như cô ta có gả đến Nam Ninh quốc trở thành em dâu hắn cũng không phải là không thể.

Bây giờ nhớ ra chuyện Mạch Trục Vân từng đại náo Dương Tâm điện của hắn, còn vút lại một câu cảnh cáo với hắn, vì thế, hắn không nhịn được đứng về phía Ca Thụ Nhựt Ly.

Với lại hắn sớm có âm mưu: Nếu không có chuyện đám hỏi với Phụng Ảnh quốc thì chuyện liên minh giữa hai nước vẫn phải được tiến hành, không thể phá hủy.

Bởi vậy, mặc cho bây giờ hắn có phải diễn trò hay không, hắn đều bất mãn rất lớn với hành xử của Mạch Trục Vân, muốn mượn sức Ca Thụ Nhựt Ly.

“Thái tử yên tâm, Phong vương không phải là kiểu người suy nghĩ nông cạn, hẳn sẽ không dễ dàng bị lừa với mấy câu nói suông của tên Mạch Trục Vân rằng công chúa không còn trinh!”

“Đa tạ hoàng thượng đại nghĩa ra tay!” Sắc mặt Ca Thụ Nhược Ly thoải mái đi một chút.

Nhưng Sở Lâm Uyên vẫn không hết tức giận, ra lệnh với thái giám bên cạnh: “Tuyên thừa tướng và Phong vương ngay trong đêm nay tiến cung cho trẫm!” Sau đó, hắn cười trấn an nói với Ca Thụ Nhược Ly: “Thái tử yên tâm, trẫm nhất định sẽ lấy lại công đạo cho công chúa, chắc chắn sẽ bắt giữ bằng được Mạch Trục Vân, tìm tín vật bị trộm trở về, còn về người thì xin giao cho Phụng Ảnh quốc tùy ý xử trí!”

“Nhược Ly không biết phải cảm tạ đại ân của hoàng thượng thế nào!” Khóe miệng Ca Thụ Nhược Ly cong lên ý cười hài lòng, nhưng che dấu rất nhanh, không ai có thể nhìn ra được thái độ khác thường vừa rồi của hắn.

Mạch Trục Vân, ta thật mong chờ cảnh tượng khi hai chúng ta gặp mặt nhau!

P/s: Thi xong xuôi rồi các nàng ơi...âm mưu của Thụ Ca quá thâm.liệu có làm khó được Phong không? Xem Phong sẽ phản ứng thế nào trong chương tiếp theo vào thứ 3 nha..

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Bảo vệ nàng

Giờ tý đêm đó, Sở Tuy Phong bị triệu vào hoàng cung.

Trước chính điện vắng vẻ yên tĩnh.

Gương mặt Sở Lâm Uyên tái xanh, bàn tay to khoát lên long ý giữ chặt tay vịn, từ cánh tay hắn gân xanh nổi bạo lên cho thấy được giờ phút này hắn phần nộ đến mức nào.

Lặng lẽ bước vào điện, Sở Tuy Phong thoáng nhìn tên thừa tướng đang đứng bên cạnh mình - Tư Lăng Thanh.

Môi hắn mím chặt, biểu tình trông vô cùng nghiêm trọng, cung kính. Mặc dù không có phản ứng mạnh mẽ rõ ràng như Sở Lâm Uyên nhưng Sở Tuy Phong biết rõ, chắc đã có chuyện lớn xảy ra.

Ca Thụ Nhược Ly đến cáo trạng với Sở Lâm Uyên tình hình ở dịch quán, nghe được tin bệnh tình của Ca Thụ Hàm Tuyết không có chuyển biến tốt nên lập tức mang theo vài vị ngự y tốt nhất trong hoàng cung Nam Ninh quay trở về dịch quán, cho nên hắn cũng không có mặt ở đây.

Sở Tuy Phong đi đến giữa đại điện, khẽ cúi đầu nói: “Hoàng huynh!”

“Miễn lễ!” Sở Lâm Uyên tay chưa kịp nâng, tức giận thờ phỉ phò, cứ như hắn không quan tâm đứa em trai Sở Tuy Phong vừa chào mình.

“Hạ quan tham kiến vương gia!” Tư Lăng Thanh khom mình hành lễ.

“Ừ!”

Sở Tuy Phong khóe miệng cong lên, đáp ứng một tiếng, sau đó đứng giữa điện, thân hình cao lớn mà nghiêm nghị không nói thêm lời nào, chờ Sở Lâm Uyên mở miệng.

“Phong, vì nơi này không có người ngoài nên trẫm sẽ trực tiếp nói với đệ: Mạch Trục Vân trộm lấy quốc bảo của Phụng Ảnh quốc – ngọc Thiên Long, hơn nữa, còn xông vào phòng công chúa, nói năn tuyên bố hàm hồ rằng muốn hủy hoại danh dự của công chúa....” Sở Lâm Uyên phẫn hận nói.

Lại là Mạch Trục Vân!

Lần trước đốt cháy Đường Tâm điện của hắn, hắn còn nhẫn nhịn mối thù đó chưa có hạ lệnh truy nã, nhưng bây giờ hắn ta còn có chủ ý động đến Phụng Ảnh công chúa.

“Hôm qua Phụng Ảnh công chúa bị nhiễm phong hàn, bệnh lẽ ra có thể khỏi hẳn nhưng lại bị Mạch Trục Vân dọa một phen khiếp sợ, bệnh càng nặng thêm, bây giờ thì đang hôn mê bất tỉnh, ngự y nói tính mạng của cô ta khó lòng mà.....”

“Ý hoàng huynh là gì?” Sở Tuy Phong trực tiếp hỏi.

“Trong vòng ba ngày, bắt được Mạch Trục Vân, tìm tín vật bị trộm mang về sau đó giao người cho thái tử Phụng Ảnh xử trí. Đương nhiên, điều quan trọng nhất hiện nay là phải chữa khỏi bệnh cho Phụng Ảnh công chúa!”

Sở Tuy Phong nhíu mày khẳng định nói: “Mạch Trục Vân không phải hạng người như thế!”

Cho dù Mạch Trục Vân có thù oán với Phụng Ảnh công chúa, đã từng dạy dỗ cô ta một phen, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nàng ấy sẽ không bao giờ đi làm mấy chuyện hủy hoại danh dự của cô ta

Hắn biết rõ, và hắn đặt lòng tin vào Mạch Trục Vân.

Về phần ngọc Thiên Long, có khả năng rất lớn rằng nàng không phải là người trộm nó. Dù sao, Ca Thụ Nhược Ly cũng không phải là hạng người dễ đối phó! Nghe được một câu biện hộ của Sở Tuy Phong, Sở Lâm Uyên có chút sùng sốt, trong mắt ánh lên vẻ hoài nghi.

Nhưng Tư Lăng Thanh vốn biết rõ thái độ cùng tác phong làm việc của Sở Tuy Phong nên chậm rãi tiến lên từng bước, chấp tay nói: “Hoàng thượng, những lời vương gia rất có lý, theo như giang hồ đồn đại, Mạch Trục Vân không phải là hạng tiểu nhân bỉ ổi, cũng có thể là.....” âm mưu của Ca Thụ Nhược Ly?

“Ba!”

Âm thanh chói tai vang vọng cả đại điện, bốn tên thái giám áo lam vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

Sở Lâm Uyên lộ vẻ mặt phần hận nhìn Sở Tuy Phong và Tư Lăng Thanh đang biện hộ cho Mạch Trục Vân.

“Không phải là người như thế? Mạch Trục Vân thiêu trụi Dưỡng Tâm điện của trẫm, giết gần trăm đại nội thị vệ..... Chuyện như vậy, không phải gan hùm như hắn gây ra thì kẻ nào dám?”

“Hoàng thượng, người đời có câu ‘Đừng vội nhìn, đừng vội phán xét’, nếu Mạch Trục Vân là người xấu với về hào nhoáng quần bên ngoài thì cũng không dễ dàng được dân chúng xếp hắn vào bảng ‘Tam đại công tử’ nổi tiếng!” Tư Lăng Thanh tiếp tục khuyên giải.

Nhưng nếu việc này do Ca Thụ Nhược Ly âm mưu để vu oan cho Mạch Trục Vân vậy mục đích của hắn là gì?

Sở Lâm Uyên tay nắm chặt thành quyền, gân xanh bạo nổi lên, nhưng cũng cẩn thận cân nhắc, hiểu được những lời bọn họ nói không phải là không có lý.

“Nói như vậy, Mạch Trục Vân đốt cháy Dưỡng Tâm điện của trẫm, là do trẫm không đúng?” Hắn vẫn không cam lòng, cắn răng hỏi.

Tư Lăng Thanh nói: “Hoàng thượng bớt giận, ý của vi thần và vương gia không phải thế. Có lửa ắt sẽ có khói, không loại trừ khả năng Mạch Trục Vân bị người khác lợi dụng..... Có điều vương gia nói rất đúng, Mạch Trục Vân không phải là người vô liêm sỉ đến mức muốn hủy đi danh dự của Phụng Ảnh công chúa.....”

“Hay là Phụng Ảnh thái tử đang muốn tìm cớ vu oan cho Mạch Trục Vân.....” Tư Lăng Thanh nhíu mày nói.

Sở Tuy Phong cũng nhíu mày suy nghĩ, không có tỏ bất kỳ thái độ gì.

Tư Lăng Thanh ngẩng đầu liếc nhanh Sở Lâm Uyên, ánh mắt gian xảo trao đổi với nhau, đáp án không cần nói cũng biết.

Ca Thụ Hàm Tuyết là em gái ruột của Ca Thụ Nhược Ly, làm sao hắn có thể cố tình dùng loại chuyện hủy hoại danh tiết của em gái mình ra để vu khống cho Mạch Trục Vân?

“Được rồi, chuyện này không quan trọng!” Cảm thấy chuyện này không đi đến kết luận gì, Sở Lâm Uyên chuyển đề tài nói: “Bây giờ Phụng Ảnh công chúa đang mang bệnh nặng, vừa rồi trẫm đã phái ngự y qua đó nhưng giờ cũng không nắm rõ có trị liệu được cho nàng ta không?”

“Nếu Phụng Ảnh công chúa mà xảy ra chuyện gì trên đất chúng ta, thứ mà Nam Ninh quốc sắp sửa đối mặt chính là cả Đại Dục và Phụng Ảnh quốc.....” Sở Lâm Uyên lo lắng nói.

Nam Ninh và Đại Dục không ngừng xảy ra chiến tranh tranh chấp, chiến sự có thể nói là ngang hàng nhưng nếu Phụng Ảnh quốc lại tuyên bố tuyên chiến đối đầu với Nam Ninh, vậy chẳng phải Nam Ninh quốc của hắn phải một chọi hai sao.

Lý do ban đầu của hắn vốn muốn liên minh cùng với Phụng Ảnh quốc để mượn thêm sức mạnh, đồng thời đoạt lại binh quyền từ tay Sở Tuy Phong, nào ngờ sự tình càng lúc càng khó lường, nếu Phụng Ảnh quốc có khả năng liên minh cùng với Đại Dục..... Mà mọi chuyện tất cả đều do “công” của Mạch Trục Vân!

Nghĩ vậy, Sở Lâm Uyên càng thêm căm thù Mạch Trục Vân.

Sở Tuy Phong bình thần nhìn hắn mở miệng: “Ba phần thắng!”

Nếu như Phụng Ảnh quốc và Đại Dục liên minh với nhau, hắn chỉ có thể nắm chắc ba phần trong cuộc chiến này sao?

Sở Lâm Uyên hiểu được ý tứ của đệ đệ hắn, lắc đầu, nói: “Ba phần? Quá thấp! Trẫm không thể lấy cả giang sơn của mình ra để đùa giỡn! Phong, trẫm và thừa tướng đã bàn bạc qua rồi quyết định, còn một người có thể ra tay cứu được Phụng Ảnh công chúa!”

Sở Tuy Phong hiểu ý của hấn:“Bạch Lộng Ảnh!”

Sở Lâm Uyên liếc nhìn Tư Lăng Thanh một cái, sắc mặt cũng không thoải mái là bao, nói tiếp:“Không sai, là hấn! Nhưng con người của Bạch Lộng Ảnh vốn rất cao ngạo, không dễ dàng vì người khác mà ra tay..... Nếu muốn hấn ra mặt giúp, dường như rất khó khăn! Cho nên, vẫn nên bắt giữ Mạch Trục Vân, trời lại.....”

“Không khó!”

Thì ra là thử hấn!

Sở Tuy Phong biết bọn họ đang giờ trò gi, con người lạnh đi sắc nhọn vài phần.

Đôi mắt Sở Lâm Uyên sáng ngời, hỏi:“Ý của đệ là, đệ có cách khiến cho Bạch Lộng Ảnh ra tay cứu người?”

“Có lẽ!”

“Được, chuyện này giao cho đệ! Còn nữa, sức khỏe công chúa không được tốt, ngọc Thiên Long bị mất trộm, chỉ sợ có một số việc quan trọng cần phải hoãn.” Hấn liếc nhìn đánh giá Sở Tuy Phong.

Sắc mặt Sở Tuy Phong vẫn không chút thay đổi, nhìn không ra được vui buồn trên mặt hấn, lạnh lùng nói:“Không vội!”

Đội hấn đi rồi, Sở Lâm Uyên mới từ từ thu đi bộ dáng tức giận của mình, con người hiện lên một tia khôn khéo, mắt nhìn theo bóng dáng lạnh lùng đang dần khuất xa kia, thì thào nói:“Thừa tướng, xem ra, Phong nó biết được chuyện gì đó rồi!”

Tư Lăng Thanh khẽ gật đầu, nói:“Nếu biết thì đã sao? Hoàng thượng yên tâm, chuyện này, ai thắng ai thua còn chưa nói trước được! Một khi vì thần vẫn còn là thần tử. Hoàng thượng vẫn còn là đế vương của Nam Ninh quốc thì cho dù Phong vương có nghĩ ngợi thì cũng phải tìm cho ra bằng chứng rõ ràng, còn nếu không hấn vẫn phải nghe theo lệnh của hoàng thượng, không dám làm trái thánh chỉ.”

“Vậy vì sao khanh biết Phong nhất định sẽ đồng ý cứu người mà không phải bắt Mạch Trục Vân?”

Tư Lăng Thanh chắc chắn nói:“Hoàng thượng, Phong vương đã từng giao đấu với Mạch Trục Vân vài lần, hấn ta rất hiểu phong thái làm việc cũng như con người Mạch Trục Vân, sẽ không dễ dàng tin cái lý do thoái thác của Phụng Ảnh thái tử kia, và rõ ràng Phụng Ảnh thái tử là người bày ra mọi chuyện.”

Sở Lâm Uyên vừa lòng gật đầu, chính trực chính là tác phong điển hình của Phong, là hoàng đệ, hấn đương nhiên hiểu rõ.

“Vậy bước tiếp theo, trẫm chỉ cần ngồi chờ thời cơ đến.....” Trong mắt lướt qua một tia âm u mờ mịt.

“Đừng vội! Hơn nữa, hoàng thượng còn phải nhanh chóng đoạt lấy binh quyền từ tay Phong vương!”

Nói xong, hai người có chút ăn ý gật đầu!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Nguyên tắc của thần y

Ra khỏi hoàng cung, việc đầu tiên Sở Tuy Phong làm đó là trở về Phong vương phủ.

“Vương gia!”

Xe ngựa dừng lại trước cổng phủ, Tề Ân và Tề Cần nhanh chóng chạy ra đón.

Sở Tuy Phong xuống xe, liếc mắt nhìn sang Tề Ân, sau đó cũng quay sang hướng khác.

Nhìn thấy vương gia nhà mình có biểu hiện như vậy, Tề Ân có chút ngượng ngùng vươn tay xoa mũi, cúi đầu xuống không muốn để vương gia thấy bộ dáng chật vật của mình.

Hai mắt thì sưng lên thật lớn như mắt gấu mèo, cả hai má đều cũng sưng đỏ, vết bầm tím đỏ tụ khắp nơi xung quanh mắt, miệng thì bị thủng vào một góc, so với bộ dáng oai vệ thường ngày thì với khuôn mặt mà quý nhìn thấy cũng muốn bỏ chạy đây thì hoàn toàn dẫm nát hình tượng của hấn.....

Thân là hộ vệ thân cận bên vương gia thế mà lại để cho người ta đánh đến mức người nhà nhận không ra thế này thì mất mặt mũi mình đã đành, giờ lại còn đánh mất mặt mũi của toàn bộ Phong vương phủ.

Nhưng vì Tề Ân nghĩ vị cô nương kia có quen biết thân thiết với vương gia, hơn nữa đối phương lại là phụ nữ, hắn đương nhiên không thể ra tay đánh trả, chỉ biết phòng thủ, không để cho bộ dạng của mình thảm hơn.

Nhưng thật không ngờ, cô gái hồ báo kia xuống tay quá tàn nhẫn, nhắm ngay mặt hắn mà đánh.....

“Vương gia, thuộc hạ xin lỗi.....” Tề Ân phẫn nộ nói.

Sở Tuy Phong khó khăn an ủi hắn một câu: “Lần sau có thể đánh trả!”

Ờ?

Tề Ân và Tề Cần dùng sức trừng mắt nhìn vương gia của mình, sau đó bốn mắt nhìn nhau: Vương gia nói thật sao?

Ý của Vương gia là, lần sau nếu có gặp cô gái kia thì bọn họ có thể ra tay đánh trả?

Hai người bọn họ bốn mắt hai mắt nhìn nhau, rồi lại lần nữa quay nhìn chủ tử mình như muốn chứng thực lời nói của ngài, thấy vương gia mình không có ý đùa cợt nên mới xác định lời nói vừa rồi là do chính miệng vương gia lãnh khốc của bọn họ nói.

Hi hi!

Về khiếp sợ trên mặt dần dần đổi thành ý cười ngây ngô: Vương gia đang đau lòng cho người nhà!

Nhưng bọn họ nào biết được suy nghĩ thật sự của Sở Tuy Phong: Nếu không đánh trả, Mạch Trúc Vân cũng sẽ cảm thấy mất mặt!

[Là mất mặt vì lại ra tay với một kẻ không dám động thủ]

Không quan tâm đến biểu tình hạnh phúc của hai tên hộ vệ phía sau, Sở Tuy Phong bước nhanh đi vào Vương phủ, thay một thân áo bào màu trắng viền vàng, mạnh mẽ mà lãnh đạm.

Ngay khi ra khỏi Vương phủ thì ánh dương cũng đã xuất hiện nơi chân trời, Sở Tuy Phong mang theo Tề Ân, Tề Cần, đi thẳng tới “Nhược Nhiên mao lư” ngoài thành.

Ánh nắng buổi sớm mai khẽ chiếu nhẹ lên mao lư cô tịch, hào nhoáng mà lấp lánh, giống như một loại phép màu siêu nhiên xuất hiện.

Sở Tuy Phong mặt lạnh nhìn về phía mao lư, kéo dây cương, ngựa phát ra một tiếng hí dài, đứng tại chỗ.

Hắn xoay người xuống ngựa, giao dây cương cho Tề Cần sau đó chậm rãi đi vào mao lư. Lúc này, cổng chính trong viện trúc dần dần mở ra, một thân ảnh màu trắng tao nhã kết hợp với ánh nắng buổi sớm mai xuất hiện trước mặt Sở Tuy Phong.

Trên gương mặt đậm mạc đó lộ ra một ý cười mỉa hoặc lòng người.

Nụ cười này vừa tươi sáng, nhưng lại loá mắt, so với thứ ánh sáng của thiên nhiên trên người hắn kia thì còn chói mắt hơn. Nếu như giờ phút này người đứng trước mặt hắn là Mạch Trúc Vân, chắc chắn sẽ mắng to hắn là “Yêu nghiệt”.

“Phong vương, “Bạch Lộ Ảnh khách khí tiếp đón Sở Tuy Phong: “Xin chào!”

“Ừ!” Sở Tuy Phong dừng bước, cách sân trúc ba mét.

Bạch Lộ Ảnh từ sau cổng chính lấy ra hai thanh kiếm trúc, thân nhiên ném cho hắn một trong hai thanh kiếm đó, cười nói: “Bắt đầu đi!” Nói xong, thân ảnh màu trắng chợt lóe, không một tiếng động, không một dấu vết xuất hiện giữa sân bên ngoài.

Lạnh nhạt thong dong, tao nhã mê người!

Tay Sở Tuy Phong vung lên, dùng sức làm cho vỏ kiếm vỡ ra, bay tứ tung xung quanh, một thanh kiếm trúc dài bóng loáng mà tinh xảo xuất hiện.

Nguyên tắc của ván đấu này, hắn đương nhiên nắm rõ, cho nên không một phút chần chừ, hắn xoay người đuổi theo.

Rút đường kiếm trúc, nước trời lạnh lùng!

Nửa giờ sau, hai người bọn họ đứng đối diện với nhau trên ngọn trúc cao nhất vẫn còn thấm đẫm giọt sương.

Tiếng gió căng thẳng, bên kia hai người cầm kiếm trúc trong tay, màn luận võ bắt đầu.

Theo nguyên tắc của Nhược Nhiên mao lư: muốn Ngạo công tử ra tay cứu người, thì điều kiện để hắn bỏ thí tài năng cùng được liệu đó chính là người đó phải có võ công cao hơn hắn.

Nhưng mà, mấy năm nay, cũng chỉ có duy nhất một người là Sở Tuy Phong có đủ khả năng đáp ứng điều kiện này.

Tuy võ công của Mạch Trục Vân cao hơn hẳn, nhưng nàng không bao giờ thêm nhấc tay nhấc chân buồn đánh với hắn, mỗi lần đến đây đều chỉ trộm và trộm thuốc của hắn!

Các chiêu thức của Bạch Lộng Ảnh tuy được sử dụng hết sức thành thực và biến hóa khôn lường nhưng vẫn không thể hóa giải sự uyển chuyển đến ảo diệu của Sở Tùy Phong. Thoát ẩn thoát hiện, nhẹ nhàng như khói tỏa, tránh được tất cả các mũi kiếm tấn công như bão táp của Bạch Lộng Ảnh. Qua ba mươi chiêu, từng giọt sương sáng sớm của khí trời bao phủ xung quanh, hóa thành hơi nước, cùng không khí hòa lại làm một thể thống nhất.

Nhưng ngay đến cả vạt áo màu trắng của bọn họ hầu như không hề có dấu hiệu ướt nhẹp.

Bóng người lóe chớp, âm thanh kiếm trúc va chạm nhau tạo nên giai điệu vừa khẩn trương vừa thần bí khiến cho bầu không khí buổi sớm mai yên tĩnh trở nên gấp gáp lạ thường.

Cách đó không xa, Tề Ân và Tề Cẩn dài cổ xem trận đấu kiếm trước mắt, vẻ mặt mang ý cười chắc nịch khẳng định: Vương gia sẽ không thua!

Một lát sau, hai chiếc lá trúc vẫn còn thấm đẫm giọt sương phản chiếu ánh sáng rực rỡ của mặt trời, lặng lẽ lia cành đáp xuống bãi cỏ, không một tiếng động. "Ta thua!" Cùng lúc đó, âm thanh uể oải của Bạch Lộng Ảnh thong dong vang lên.

Hắn dậm mực cười, nhìn thanh kiếm trúc trong tay Sở Tùy Phong chỉ cách cổ họng của hắn khoảng vài centimet, sau đó dần dần buông xuống đặt trước ngực mình.

Cảnh tượng này so với nửa tháng trước cũng không khác gì mấy. Có điều khi đó Sở Tùy Phong chỉ mất tám mươi chiêu, còn bây giờ, hắn mất đến một trăm linh bảy chiêu.

"Nếu ngươi đã đích thân ra điều kiện thì ta thật sự có chút lo lắng. Ừm, theo nguyên tắc cũ, nếu ta không đồng ý với yêu cầu của ngươi, dùng kiếm trong tay ngươi giết ta đi!"

Sở Tùy Phong không thu hồi kiếm về, mặt không chút thay đổi nhìn hắn, nói ra mục đích của mình: "Cứu người!"

Lần trước là lấy thuốc giải, lần này là cứu người! Trong mắt Bạch Lộng Ảnh hiện lên một tia mỉm cười, tò mò nhìn hắn, hỏi: "Cứu ai?"

"Phượng Ảnh công chúa!"

Con người Bạch Lộng Ảnh trở nên trong suốt, ý cười nhộn nhạo, nói: "A, ngươi thay đổi rồi!"

Sở Tùy Phong trừng mắt nhìn hắn, lên giọng cảnh cáo: "Có cứu không?"

Ba chữ, ngắn gọn đầy uy hiếp.

Ai!

Bạch Lộng Ảnh thở dài, khẽ lắc đầu. Mực sợi tóc đang hoàng ở không trung, cực kỳ mỉa mai.

"Ta còn nghĩ rằng trong thiên hạ này không thứ gì có thể khiến ngươi rung động cho dù là người hay vật. Nhưng thật không ngờ chỉ vì Phượng Ảnh công chúa mà ngươi đích thân đến đây tìm ta!"

Nhưng sắc mặt hắn ngay lập tức biến đổi, nghiêm mặt lạnh lùng thu ý cười: "Có điều, nguyên tắc làm việc của ta là: Người ta cảm thấy không có hứng thú, không cứu!"

Nói xong, hắn buông tay thản nhiên xoay người, đưa lưng về phía Sở Tùy Phong, đi thẳng về phía mao lư lên tiếng: "Nếu Vương gia không hài lòng thì cứ việc đâm ta!"

Nhìn thấy Bạch Lộng Ảnh cao ngạo đi vào sân, môi Sở Tùy Phong khẽ cong lên, kiếm trong tay buông ra.

"Nói điều kiện của ngươi đi!"

Không một giây chần chừ, thân ảnh hắn di động, một lát sau tiêu sái xuất hiện giữa sân mao lư.

Mà trong viện này có pháp trận được tạo ra nhờ đám hoa độc xung quanh nhưng đối với Sở Tùy Phong mà nói chúng hoàn toàn vô hại.

Nghe được động tĩnh sau lưng, Bạch Lộng Ảnh lắc đầu, thở dài: Xem ra hắn không nên dùng cái pháp trận này với mấy kẻ biến thái!

Võ công Mạch Trục Vân vốn rất cao cường, hơn nữa nàng am hiểu sâu từng cơ quan trận pháp cho nên có thể tránh được cạm bẫy của cơ quan trung tâm nhưng còn Sở Tùy Phong, khinh công quá mức quý dị, trận pháp còn chưa khởi động hắn đã có thể hóa giải hoàn toàn thản nhiên đi vào.....

Nhưng cho dù cậu ta có phá được pháp trận thì hắn cũng sẽ không đồng ý yêu cầu đó. Bởi vì hắn biết, có người ghét cay ghét đắng Phượng Ảnh công chúa!

“Không có điều kiện gì khác, vương gia cứ ra tay đi!”

Bạch Lộng Ảnh không có chút chần chờ, lập tức vút cho Sở Tùy Phong mấy lời.

Ánh mắt Sở Tùy Phong chợt lạnh nhìn đáng vẻ cao ngạo bất khuất của Bạch Lộng Ảnh.

Nguyên tắc làm việc của Ngạo công tử chưa bao giờ có ngoại lệ. Hơn nữa, hắn là người nói một là một không có hai, cho dù có giết hắn thì cũng không thể nào lay chuyển được quyết định của hắn.

Ba năm trước hắn được hoàng thượng sắc phong làm ngự y trong cung nhưng hắn không đồng ý, từ đó quay lưng trở thành kẻ thù của triều đình, bị năm trăm cấm vệ quân bao vây uy hiếp nhưng cũng không hề thay đổi ý định.

Tề Ân, Tề Cần thấy thế, lập tức đi tới, đứng ở trước sân nhìn thấy vương gia bọn họ đang giằng co với Bạch Lộng Ảnh, khó xử nói: “Vương gia.....”

Nghe được âm thanh phía sau, Bạch Lộng Ảnh khẽ nghiêng đầu nhìn về phía hai người đó.

Sở Tùy Phong nhẹ nhàng xua tay, đậm mặc không lên tiếng, đang định dẫn người rời đi thì đột nhiên nghe được âm thanh có hơi chần chờ của Bạch Lộng Ảnh.

“Đội đã!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Thì ra người cũng biết

Bạch Lộng Ảnh lên tiếng bảo bọn họ dừng bước, hắn khẽ nâng mành đánh giá khuôn mặt của Tề Ân, xoay người đến gần sau đó xác định mình không nhìn lầm mới bật cười ha hả, cười đến mức khiến cho Tề Cần không khỏi ngạc nhiên mà Tề Ân thì càng cảm thấy xấu hổ.

“Các người lui xuống trước đi, ta có việc cùng vương gia các người tán gẫu!”

Sở Tùy Phong gật đầu, ý bảo hai người lui ra, Tề Ân, Tề Cần mang nghi hoặc đầy đầu chậm rãi rời đi.

“Vi sao không nói với ta chuyện này có liên quan đến Mạch Trục Vân?” Đợi đến khi hai tên hộ vệ đi xa, Bạch Lộng Ảnh mới nhú mành lên tiếng hỏi.

Hắn đã sớm nghĩ đến chuyện này, theo như tính cách của Mạch Trục Vân, bị người trên đường mắng vài câu, trong lòng nàng chắc chắn sẽ không thoải mái, nhất định sẽ đi tìm cho ra kẻ đó để dạy dỗ.

Nhưng hắn không ngờ nàng lại đánh người khác thành cái bộ dáng người không ra người, quý không ra quý thế này.

Sở Tùy Phong nâng mành, trong mắt chợt lạnh, nhìn hắn, trầm giọng nói: “Sao người biết?”

Từ đầu đến cuối hắn không hề đề cập đến việc bệnh tình của công chúa Phượng Ảnh có liên quan đến nàng, làm sao hắn biết được?

“Hôm qua lúc chạng vạng, trên đường đi mua thuốc, nghe được vài người trong quán trà nhỏ thảo luận một số chuyện.....” Hắn đột nhiên trừng mắt, ánh mắt kia mang một tia hoảng sợ cùng uy hiếp nhìn thẳng vào Sở Tùy Phong. “Nói như vậy, người cũng biết, nàng là.....” Con gái?

Tuy hắn không nói hết câu nhưng Sở Tùy Phong đã có thể hiểu được suy nghĩ của hắn lúc này, cũng biết rằng hắn dùng “Nàng” để xưng mà không phải là “Hắn”.

Hơn nữa chỉ một chữ “cũng” thôi cũng đã đủ chứng minh tất cả!

“Ừ, biết!” Ngự khí của hắn bình thần thốt lên, Bạch Lộng Ảnh và nàng quen biết nhau một thời gian dài cho nên việc biết nàng là con gái không hẳn là khó khăn. Vì thế đối với câu hỏi của Bạch Lộng Ảnh, hắn không bất ngờ cho lắm.

“Ha ha!” Nghe được câu trả lời của Sở Tùy Phong, lúc đầu Bạch Lộng Ảnh chỉ khẽ cười, rồi sau đó khó khăn nói: “Khó trách nàng trộm ngọc của người, đại náo Đường Tâm Điện của hoàng huynh người, làm khó dễ Phượng Ảnh công chúa, thậm chí còn đánh cả thị vệ của người, cũng không thấy người có phản ứng gì.....”

Ánh mắt âm trầm chợt lạnh đi vài phần, hắn mở miệng trực tiếp hỏi: “Người thích nàng?”

Đây là lý do duy nhất để giải thích cho những hành động dung túng đó.

Nói xong, hắn chuyển tầm mắt sang bên hông của Sở Tùy Phong, nơi đó, vốn phải có một khối ngọc quý giá tinh xảo, nhưng giờ cũng không thấy.

Hắn nhắm mắt nghĩ: Ngọc bội của Sở Tùy Phong, chẳng lẽ đã đưa cho Mạch Trục Vân?

Ngay cả chính Sở Tùy Phong cũng đã nhiều lần tự hỏi bản thân mình. Sở Tùy Phong hơi nhú mày nhìn Bạch Lộng Ảnh không hiểu cảm giác của mình lúc này

Hô hấp của Sở Tùy Phong có chút gấp gáp, mi mắt khẽ rũ xuống, âm thầm hỏi trong lòng: “Có thích nàng không?”

Không giống với những người đàn ông bình thường, hắn không biết cảm giác “thích” là như thế nào? Nhưng hắn hoàn toàn hiểu được cảm xúc của mình dành cho Mạch Trục Vân, hắn coi nàng như một người con gái đặc biệt trong lòng mình, ngoài mẫu phi của hắn thì nàng là người con gái duy nhất mà hắn yêu quý mà muốn chở che nhất. Yêu quý? Muốn chở che? Đúng vậy! Chính là cảm giác này! Nghĩ đến đây, tim hắn không tự chủ được đập thình thịch.

Hắn nhẹ nhàng kéo khoe miệng, nói: “Có lẽ!”

Có lẽ, hắn thật sự thích nàng.

Ngay khi biết nàng là con gái, nghĩ đến khoảng thời gian lần đầu tiên hai người bọn họ gặp nhau, nói chuyện với nhau, giao dịch với nhau, không hiểu sao hắn cảm thấy rất hứng thú, giống như một cơn gió ấm áp đột ngột ủa vào thế giới lạnh lẽo vô tình của hắn, những gì cơn gió đó mang đến từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác khiến hắn chỉ muốn đắm sâu vào đó.

“Thì ra ngươi cũng thích nàng!” Không giống với câu trả lời đầy mơ hồ của Sở Tùy Phong, câu khẳng định của Bạch Lộng Ảnh vô cùng rõ ràng, thẳng thắn thừa nhận.

Nếu không phải thích nàng, vì sao hắn phải nhiều lần dung túng cho tính tình nghịch ngợm ngang bướng của nàng, mặc kệ việc nàng đến quấy rầy nơi ở của hắn?

Hiệu thuốc bị hủy, pháp trận trong mao lục cũng bị phá giải. Nếu là hắn của trước kia, hắn nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho tên thủ phạm trên giang hồ kia dám đến nơi ở của hắn quấy rối, nhưng nghĩ đến việc bọn họ bị nàng mua chuộc cho nên hắn chỉ biết cười khổ trừng trị nhẹ tay với bọn hắn.

Thật ra, mỗi lần đứng trước mặt nàng, nguyên tắc của Ngạo công tử đều trở thành phế liệu.

Hắn lâu bầu trong miệng nói: “Thật ra, Mạch Trục Vân là một cô bé từ nhỏ đã thiếu đi cảm giác được yêu thương chở che, thiếu cảm giác an toàn!”

Cho nên, hắn nguyện gánh vác một phần nỗi mất mát đó, nàng đau, hắn hy vọng có thể làm chút gì đó để nàng không còn cảm thấy mệt mỏi với cuộc sống thiếu thốn đó. Nhưng hắn cũng đồng thời buông những lời khiêu khích, châm chọc nàng để ép nàng có thể trưởng thành hơn!

Sở Tùy Phong không hề phủ nhận, gật đầu, đúng là như vậy.

Nhìn bề ngoài nàng là một cô gái tùy tiện, vô cùng tự phụ, kiêu căng, luôn tự cho mình là đúng nhưng thực ra ẩn sâu bên ngoài vẻ mặt bất cần đời đó chính là cảm giác bất an, không an toàn, nàng cố tình biểu hiện như vậy chỉ muốn che dấu nội tâm cô đơn, thiếu thốn của mình.

Đồng thời, trong lòng Sở Tùy Phong lại có chút khản trương, liệu Mạch Trục Vân có cảm giác thích với Bạch Lộng Ảnh giống như cảm giác hắn ta đối với nàng không, nàng sẽ thích hắn ta sao?

Không thể phủ nhận, con người của Bạch Lộng Ảnh vô cùng hoàn hảo, một tướng mạo tuấn tú trời cho, khả năng y thuật siêu phàm, tính cách ôn hòa người người đều thích, có chính kiến riêng làm việc theo nguyên tắc.....Mà quan trọng nhất là hắn ta rất hiểu nàng, đối xử với nàng rất tốt!

Đột nhiên Sở Tùy Phong cảm thấy hô hấp có chút khản trương gấp gáp, hắn cố che dấu đi bàn tay đang nắm chặt quyền, trong ngực có chút phập phồng, cảm giác mất mát dâng lên trong lòng hắn, đây là lần đầu tiên hắn trải nghiệm qua cảm giác mới lạ này.

Đột nhiên hắn sinh ra cảm giác hối hận, vì sao hắn không phải là người đầu tiên gặp nàng?

Bạch Lộng Ảnh cười cười, lạnh nhạt nhìn Sở Tùy Phong, thành thực nói: “Ngươi không thích hợp với nàng, rõ ràng ngươi không hiểu gì về con người nàng, càng không biết cuộc sống nàng ấy phải trải qua bao năm thế nào.....hay nói cách khác, ngươi và nàng không cùng một thế giới!”

“Không!” Không giống với ngữ khí do dự ban đầu vì hắn không rõ ràng trong lòng mình nghĩ gì nhưng giờ phút này, Sở Tùy Phong dứt khoát lắc đầu, khẳng định nói: “Bốn vương sẽ cố gắng!”

Đầu tiên Bạch Lộng Ảnh ngăn người, nhưng sau đó khẽ mỉm cười, nhìn vào đôi mắt chân thành của Sở Tùy Phong: “Được, vậy để xem ai trong hai người chúng ta đủ khả năng rung động đến trái tim nàng! Ta bảo vệ nàng ấy lâu như vậy, sẽ không dễ dàng buông tha đâu!”

Hắn cũng thể hiện thái độ kiên định của mình.

Yêu nghiệt bàn tuần mỹ trên mặt, là nói không nên lời tự tin cùng tao nhã, đương nhiên, càng nhiều, là kiên quyết!

“Được!” Sở Tùy Phong cũng thập phần kiên định nói xong.

Hắn không quan tâm đến lời khiêu chiến của Bạch Lộng Ảnh, hắn không quan tâm đến việc Bạch Lộng Ảnh sẽ theo đuổi Mạch Trục Vân thế nào, hắn càng không quan tâm đến việc hôm nay mình có thuyết phục được Bạch Lộng Ảnh thực hiện yêu cầu của mình hay không, chính buổi gặp mặt ngày hôm nay, điều hắn quan tâm chính là hắn đã nhận ra tâm ý tận đáy lòng mình: Nàng là người phụ nữ của hắn, hắn không cho phép bất kỳ kẻ nào cướp nàng khỏi bàn tay hắn!

Bạch Lộng Ảnh tiếp tục cười, gật gật đầu, nói:“Ta nghĩ, có một người mạnh mẽ như Phong vương đây làm đối thủ, ta nhất định không dám lơ là!”

Nói xong, hắn lập tức quay về phòng mình mang theo hòm thuốc rồi trở lại đại sảnh, nghiêng đầu, nói với Sở Tùy Phong:“Đi thôi!”

Tề Ân và Tề Cẩn đứng đợi dưới sườn núi, mắt nhìn thấy hai bóng dáng người đàn ông mặc áo bào trắng đi tới, hai người bọn họ không tránh khỏi kinh ngạc: Vương gia làm thế nào có thể thuyết phục được Ngạo công tử xuống núi cứu người?

Nhưng chuyện này cũng không nằm ngoài dự tính nên bọn họ lập tức chuẩn bị ngựa chờ bọn họ đến.

Nhìn thấy vết thương của Tề Ân, Bạch Lộng Ảnh nở nụ cười bất đắc dĩ: Đánh người chỉ luôn nhằm vào mặt, chuyện như vậy chỉ có duy nhất Mạch Trục Vân mới có thể làm được!

Hắn khẽ lắc đầu, ý cười sùng sục lộ ra trên mặt.

Bởi vì hắn biết rõ, nàng luôn tìm mọi cách kiếm chuyện gây phiền phức chỉ đơn giản là muốn người khác chú ý đến nàng. Vì là một cô bé từ nhỏ đến lớn vốn đã thiếu thốn tình cảm gia đình, người thân bạn bè cho nên hắn luôn đặc biệt cẩn thận quan sát theo dõi nàng từ xa, mọi cử chỉ hành động của nàng hắn đều ghi nhớ rõ. Mỗi lần nàng đến gây sự với hắn và Nam Truy Nguyệt, ngoài mặt thì hồng hách, bướng bỉnh nghịch ngợm đến mức chỉ khiến người khác muốn đập nàng tại trận, nhưng chỉ một giây sau khoảnh khắc lì lợm đó chính là đáng về thận trọng quan sát về mặt của hắn và Nam Truy Nguyệt, xem bọn hắn có tức giận nàng hay không.

Con người của nàng rất đơn thuần, lại rất ngốc nghếch, chuyện buồn trong lòng thì không bao giờ chịu bộc bạch một cách trực tiếp, cứ luôn bày trò này nọ khiến người khác cảm thấy bức hòa sau đó mới nói bóng nói gió tâm sự của mình. Nha đầu ngốc đó chẳng bao giờ thật sự nói rõ buồn vui với người khác.....

Nghĩ đến đây, Bạch Lộng Ảnh không tự giác cong khóe miệng cười khổ: Mạch Trục Vân, làm sao bây giờ? Dường như ta càng ngày càng hiểu nàng hơn!

P/s: Combo ba chương cho các nàng cũng đồng nghĩa là ta sẽ phải vắng mặt trong thời gian dài có lẽ là qua Tết..đến cả truyện chính của ta còn chưa có thời gian để dịch thì lap bị virus mất hết dữ liệu, ta đau lắm các nàng a...đau khổ mấy ngày nay chỉ bik dịch được mấy chương truyện này thôi..có lẽ qua tết sẽ có chương mới a...mà truyện đang theo đà diễn biến hấp dẫn nhờ, hai trong bốn tứ đại công tử lừng danh đồ chị nhà mình, vậy còn anh còn lại..lưu có để không đề...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ngạo công tử ra tay

Biết được bệnh tình của Ca Thụ Hàm Tuyệt là do Mạch Trục Vân gây ra cho nên Bạch Lộng Ảnh tất nhiên cũng biết được hậu quả sau đó.

Nếu Phụng Ảnh công chúa thật sự xảy ra chuyện, chỉ sợ rằng thứ mà về sau nàng phải đối mặt không chỉ có bị người của Phụng Ảnh đuổi giết mà Sở Lâm Uyên sẽ mượn cớ lấy lại công bằng cho Phụng Ảnh quốc, tuyệt đối không hạ thủ lưu tình truy bắt nàng. Cho nên, không chỉ người của Phụng Ảnh mà nàng còn lọt vào vòng vây hiểm không lối thoát chốn Nam Ninh này.

Và chính vì Sở Tùy Phong đích thân đến tìm hắn cho nên hắn mới tình nguyện ra tay cứu người. Nếu không, dựa vào tài năng mưu lược, nhìn xa trông rộng của Sở Tùy Phong, cho dù ba nước có giao chiến đi chăng nữa thì hắn sẽ không bao giờ để đội quân mình thất thủ dù chỉ là nửa bước.

Bạch Lộng Ảnh thoáng đưa mắt đánh giá tên vương gia vô tình nghiêm khắc kia, môi khẽ cong lên. Thật không thể tưởng tượng được một người đàn ông máu lạnh vô tình như Phong vương chỉ quen biết Mạch Trục Vân mới vài lần đã động tâm với nàng. Xem ra mị lực của nha đầu ngốc này thật không nhỏ a.

Cũng đúng, con người của nàng quả thực rất đặc biệt, nếu không thì hắn sẽ không thể nào dễ dàng bị nàng dắt mũi nhiều lần như vậy trong mấy năm qua, tình cảm của hắn giành cho nàng cũng không dần dần lún sâu như vậy giờ.

Ý cười của hắn dần khôi phục lại vẻ ôn hòa ban đầu, mắt nhìn thẳng về phía dịch quán mà đi.

“Tham kiến vương gia!” Một đám quan viên cùng ngự y trong cung đồng loạt quỳ xuống hành lễ với Sở Tùy Phong.

Sở Tùy Phong xoay người xuống ngựa, không hề để ý đến bọn họ, mang bộ mặt lạnh lùng khó đoán đi thẳng vào trong. Bạch Lộng Ảnh khẽ cười, cũng

đi theo sau Sở Tùy Phong tiến vào.

Mới vừa đi đến trước cửa, hai người bọn họ đã được Ca Thụ Nhược Ly nghênh đón.

Trên gương mặt hắn, sự lo lắng thấp thỏm không một chút che giấu, hơn nữa hai mắt đỏ bừng, tơ máu bám đầy quanh khoé mắt, trông sắc mặt của hắn có chút mệt mỏi, xem ra, bệnh của Ca Thụ Hàm Tuyết khiến một kẻ làm thái tử như hắn cũng không biết phải làm sao?

Hắn biết chuyện Sở Lâm Uyên ra mặt thuyết phục thần y Bạch Lộng Ảnh xuống núi cứu người, lúc này đây, vừa nhìn thấy Sở Tùy Phong đến, trong lòng hắn cũng thoải mái đi được phần nào. Có lẽ một phần hắn tin việc gì Sở Tùy Phong đã nhúng tay vào thì mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Sở Tùy Phong coi thường mọi sự vật chung quanh đang diễn ra, nhưng Ca Thụ Nhược Ly lại là một trong số người hiếm hoi ngoại lệ của hắn. Bởi vì hắn biết, người được xưng danh là thái tử Phượng Ảnh quốc đang đứng trước mặt hắn đây luôn có thái độ bề nhễ với chuyện của thiên hạ, một người có đầu óc thâm sâu, khó lường.

Ngay cả Bạch Lộng Ảnh đang đứng bên cạnh hắn cũng tỏ thái độ thờ ơ không khác hắn là bao, tuy rằng với thân phận của hắn bây giờ, không có quyền uy, không có giang sơn, chỉ là một tên thần y lấy việc ở ẩn trên núi, chế tạo độc dược làm thú vui của mình. Nhưng hắn vẫn không tỏ ra một chút cung kính hay cúi đầu bởi chính vì hắn là người cực kỳ thành kiến với quyền lực. Ca Thụ Nhược Ly quét mắt nhìn gương mặt trầm ổn của Sở Tùy Phong, nhìn thấy dáng vẻ đầy uy lực mà thần bí của hắn, tự sâu trong đáy lòng Ca Thụ Nhược Ly nổi lên cảm giác coi trọng, kính nể. Rồi sau vài giây ngắn ngủi, hắn mới chú ý đến nhân vật đi bên cạnh Sở Tùy Phong, bộ y phục trắng như tuyết mang một dáng vẻ tiêu sái cao ngạo, Bạch Lộng Ảnh.

Bốn mắt nhìn nhau, lửa trong đáy mắt bập bùng nổi lên rồi bắn ra tứ phía xung quanh, Bạch Lộng Ảnh quét mắt nhìn Ca Thụ Nhược Ly, sau đó lẳng lẳng không lên tiếng.

Tuy rằng Ca Thụ Nhược Ly không hiểu rõ vì sao người đàn ông vừa mới gặp chỉ trong vài phút đột nhiên có thái độ bức dọc với hắn. Nhưng trực giác lúc này như mạch bảo hắn, tuyệt đối không thể lui bước, điều hắn hy vọng nhất bây giờ chính là phải cứu sống cho bằng được Tuyết Nhi.

Ca Thụ Nhược Ly cảm nhận được vàng hào quang sáng chói rực rỡ phát ra từ hai người đàn ông trước mắt. Hai người, hai thái cực, một thì chói lọi đến lóa mắt, một thì lạnh lùng, máu lạnh như băng tuyết vĩnh cửu trên đỉnh núi cao. Nhưng một điểm tương đồng hắn phát hiện được từ hai thái cực này chính là đôi mắt, sâu trong đôi mắt hai người họ, không một chút giả dối, nhiễm bẩn bụi trần hay ham muốn tranh đoạt.

Cũng giống với cảm giác hắn dành cho Sở Tùy Phong, Ca Thụ Nhược Ly hoàn toàn nhìn không thấu tâm tư của Bạch Lộng Ảnh.

Danh tiếng về đệ nhất Tử đại công tử quả nhiên thật không tầm thường như chỉ nghe qua người đời truyền miệng, khó trách Sở Lâm Uyên có chút kiêng dè với người này.

Còn Bạch Lộng Ảnh, ban đầu hắn nghĩ Ca Thụ Nhược Ly và Sở Tùy Phong đều là những kẻ mưu lược, tài trí hơn người. Có thể sánh ngang với uy danh của Phong vương - chiến thần Nam Ninh quốc thì nhất định vị này cơ chút đặc biệt.

Nhưng sau khi chứng kiến tận mắt đánh giá, Bạch Lộng Ảnh không hề tìm ra một chút phong thái nào của một bậc vương giả cao ngạo, tài giỏi. Hắn nhìn thấy được trong đôi mắt Ca Thụ Nhược Ly chỉ có nóng vội và hấp tấp.

Có thể che giấu cảm xúc của mình cẩn thận như vậy, rõ ràng vị này cũng không phải hạng người dễ đối phó.

Bạch Lộng Ảnh cong khoé môi khẽ cười, chủ động rút khỏi trận đấu ngầm nhằm chán bằng mắt với Ca Thụ Nhược Ly, hắn nhẹ nhàng đặt tầm mắt của mình lên bộ dáng nhàn nhạt đậm đặc của Sở Tùy Phong.

Nếu như hai người bọn họ mà quyết một trận với nhau, cuối cùng ai mới là kẻ thắng cuộc?

Nhưng ngay sau đó suy tư của hắn bị Ca Thụ Nhược Ly đánh gãy.

“Vị này có phải là thần y tuyệt đỉnh Ngao công tử, hay còn gọi là Bạch thần y!” Ca Thụ Nhược Ly chủ động mở miệng.

Khoé miệng Bạch Lộng Ảnh cong lên ý cười yếu ớt, định thần trả lời: “Ồ! Ta là Bạch Lộng Ảnh!”

Ca Thụ Nhược Ly cười khê, quả nhiên Ngao công tử không phải là người tầm thường, nếu như một người bình thường nghe được bốn chữ “thần y tuyệt đỉnh” do hắn cố tình nói ra kia, nhất định sẽ khiêm tốn mà phủ nhận, hay chỉ cố tìm cách từ chối rồi đơn giản bảo mình biết một chút về y thuật, nhưng Ngao công tử hắn lại một chút không phủ nhận, trực tiếp thẳng thắn thừa nhận. Có điều, hắn phải công nhận người đời đánh giá vị Ngao công tử này không sai, không hổ là thần y có danh có tiếng.

“Về trường hợp của Tuyết Nhi, hắn công tử cũng đã biết ít nhiều..... Phiền công tử!” Ca Thụ Nhược Ly chấp tay nói lời cảm tạ.

Nhưng Bạch Lộng Ảnh chỉ thờ ơ nói thẳng: “Một chút cũng không biết! Thái tử nói rõ đi!” Nói xong lạnh lùng bắn đôi mắt sắc lạnh về phía Sở Tùy Phong.

Ách.....

Ca Thụ Nhược Ly hiểu được ý tứ của hắn, xấu hổ cong khoé miệng, đành xuống nước nói rõ toàn bộ tình huống xảy ra đêm đó. Đương nhiên, hắn không hề đề cập đến thủ phạm gây ra là Mạch Trục Vân

Chỉ không may, người thông minh như Bạch Lộ Ảnh sao lại không rõ thủ đoạn ra tay của cô nàng Mạch Trục Vân thủ được. Chỉ biết bắt đắc dĩ lắc đầu, cười thầm tính cách ngoan cố, tà ác của Mạch Trục Vân, không ngờ tiểu nha đầu này lại đến tận nơi ở của liền theo Ca Thụ Hàm Tuyết để trả thù!

Vị công chúa nằm trên giường kia đích thực là một mỹ nữ tuyệt sắc, ngay cả người được Mạch Trục Vân thường xuyên mắng là yêu nghiệt như hần đây cũng phải âm thầm cảm thán: Nhan sắc của người này cũng không tồi.

Trên gương mặt của Ca Thụ Hàm Tuyết lúc này mang theo một tia hoảng sợ, đôi mắt phượng nhắm chặt, hàng lông mi cong dài như lá liễu vươn mình đón nắng đầu xuân, khoé mi còn đầm có giọt nước chưa tan đi, đôi môi anh đào trở nên trắng bệch, người khác nhìn vào không khỏi dâng lên một cảm xúc thương tiếc.

Nhưng đáng buồn thay, Bạch Lộ Ảnh không nằm trong số “người khác” đó, thậm chí hần còn tỏ thái độ khinh thường với vị công chúa đang mê man thoi thóp nằm trên giường, khẽ cười nghĩ thầm: trông cô thật đáng thương nhưng cũng rất đáng giận, cho dù cô có đẹp đến mức khuynh quốc, khuynh thành, chỉ cần là kẻ mà Mạch Trục Vân căm ghét, hần cũng sẽ không thêm để mất quan tâm.

[Anh đã ghi thêm một điểm vào mắt em rồi đấy Ngao công tử ạ, quả như người đời có câu yêu nhau yêu cả đường đi, ghét nhau ghét cả kẻ thù của người mình yêu]

Nhưng từ trước đến nay, theo nguyên tắc của hần, việc cứu người với việc căm ghét một người không hề liên quan đến nhau. Và lại, việc này lại dính líu với cô nhóc kia.

Ngón tay thon dài của hần nhẹ nhàng đặt lên cổ tay nàng, mặt mày ngưng trọng, chỉ một lát sau hần đã biết rõ bệnh tình mà nàng mắc phải

“Tinh thần không ổn định, tà khí nhập vào người! Có thể cứu!”

Ba chữ cuối với là vấn đề mấu chốt!

Ca Thụ Nhựt Ly thờ phào nhẹ nhõm, Tuyết Nhi được cứu rồi, nếu không, hần thật sự không biết phải giải thích việc này thế nào với phụ hoàng khi về nước, cũng không biết xử lý cô nàng “Đầu sỏ gây chuyện”-- Mạch Trục Vân thế nào? Cũng may, không có việc gì.

Nhưng khi nói xong những lời này, Bạch Lộ Ảnh lạnh lùng đứng lên, thành thật nhìn Ca Thụ Nhựt Ly cảnh cáo: “Thái tử đừng vội mừng!”

Nhận ra hần không hề nói đùa, cả người Ca Thụ Nhựt Ly cứng ngắt, sau đó mặt mày trở nên khó coi vô cùng: “Ý công tử là gì?”

“Công chúa không thích hợp ở lại Nam Ninh quốc!” Hần thẳng thắn nói.

Hàng mày Ca Thụ Nhựt Ly nhíu chặt, khó hiểu hỏi: “Tại hạ vẫn không hiểu ý của công tử?”

“Á!” Bạch Lộ Ảnh bật cười sáng khoái phá vỡ bầu không khí ngột ngạt căng thẳng trong phòng. Đương nhiên ngoại trừ khối tảng đá băng vĩnh cửu Sở Tùy Phong nhú mày không nói gì và vị Ca Thụ Nhựt Ly đang biến sắc với nụ cười khó hiểu của Bạch Lộ Ảnh thì tiếng cười của hần hoàn toàn ảnh hưởng đến hai vị nha hoàn của Ca Thụ Hàm Tuyết. Hai người bọn họ đưa gương mặt ái mộ mê mẩn nhìn hần, hồn phách như bị cái người được mệnh danh là yêu nghiệt như hần đánh cắp. Mặt mày đỏ lựng, tim đập thình thịch.

“Phượng Ảnh quốc bốn mùa như xuân, Nam Ninh quốc bốn mùa phân biệt rõ rệt. Nay công chúa mang bệnh trong người, nếu ở lâu trên đất Nam Ninh bệnh sẽ theo định kỳ mà tái phát, hơn nữa, triệu chứng của bệnh sẽ càng nghiêm trọng hơn qua mỗi lần phát tác. Bây giờ ta có khả năng cứu được, nhưng về sau, ta không cam đoan có thể chữa trị được!”

Sắc mặt Ca Thụ Nhựt Ly trầm xuống hỏi: “Vậy ngay cả công tử cũng không thể nắm rõ được bệnh tình của Tuyết Nhi?”

Bạch Lộ Ảnh lắc đầu, không nói thêm câu giải thích nào nữa: “Không thể!”

“Đa tạ công tử đã chỉ bảo!” Ca Thụ Nhựt Ly dần dần khôi phục sắc mặt, trở về trạng thái bình thường, khiêm tốn nói lời cảm tạ.

“Ừm!” Bạch Lộ Ảnh thờ ơ đáp, rửa tay đuổi người ra khỏi phòng, sau đó lấy hòm thuốc ra bắt đầu châm cứu cho Ca Thụ Hàm Tuyết

Sở Tùy Phong và Ca Thụ Nhựt Ly đứng chờ ngoài sảnh, một câu cũng chưa hề nói qua, chỉ yên lặng mỗi người một tâm tư riêng.

Một canh giờ trôi qua, Bạch Lộ Ảnh vác hòm thuốc tiêu sái đi ra khỏi phòng.

Vừa thấy đến hần, Ca Thụ Nhựt Ly lập tức đi qua đó, lịch sự hỏi thăm: “Bạch công tử, tình hình Tuyết Nhi sao rồi?”

Bạch Lộ Ảnh cười nói: “Thái tử yên tâm, công chúa không còn gì đáng ngại, đơn thuốc ta đã giao cho mấy tay đại phu khác, chỉ cần dùng thuốc đúng giờ công chúa sẽ tỉnh lại.”

“Đa tạ Bạch công tử!”

Bạch Lộ Ảnh cười xua tay, trực tiếp nói với Sở Tùy Phong: “Vương gia, có thể đi được rồi!”

Dứt lời, hai người một trước một sau lặng lẽ rời đi.

Trên đường đi, Sở Tùy Phong không hề lên tiếng nói một câu nào, chỉ lãnh đạm yên lặng đứng như phong thái vốn có của hắn. Bạch Lộng Ảnh bất đắc dĩ nở nụ cười, “Rắc rối của Mạch Trục Vân xem ra đã được giải quyết nhưng có lẽ rắc rối giữa chúng ta từ đây chính thức bắt đầu!”

Nói xong, Bạch Lộng Ảnh tiêu sái đi thẳng ra ngoài thành.

Mạch Trục Vân? Sở Tùy Phong khoe miệng cong lên ý cười khó hiểu, cùng hai tên thị vệ trở về Vương phủ.

Nếu nàng thực sự muốn gây phiền phức cho bốn vương vậy điều đó có phải đồng nghĩa với việc trong lòng nàng có chỗ đứng nào đó cho bốn vương không?

Hắt xì!

Ai đang nói xấu bà?

Đang ở ngủ say bên trong phòng thì Mạch Trục Vân đột nhiên ngửa mũi hắt hơi, mũi lung mờ mắt tỉnh giấc, nhú mày tức giận mắng vài câu sau đó tiếp tục ngon giấc nồng.

Tối hôm qua hành hạ Ca Thụ Hàm Tuyết một đêm, nàng thật sự rất mệt mỏi.

P/s: Fan Bạch Lộng Ảnh có vẻ đông hơn Fan main chính nhờ, nhưng đừng lo, càng về sau các nàng sẽ xác định tư tưởng mình lại thôi a...đăng trước thời gian hạn định...chúc các nàng ngon mắt...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Báo ứng?!

Mặt trời lên cao, lắc lư cái thân lười biếng của mình, hai tay vươn lên xoa xoa mắt. Mạch Trục Vân ngồi bên đầu giường, nhớ lại tác phẩm của mình đêm qua, không khỏi bật cười, lần này, danh dự của Ca Thụ Hàm Tuyết chắc chắn bị nàng hủy sạch rồi.

Không biết đến khi cô ta tỉnh dậy sẽ có phản ứng như thế nào nhỉ: Ừm...là kiểu một khúc hai nháo ba đòi thất cổ, hay là kiểu cả đòi không dám vác mặt nhìn thiên hạ, không trốn tránh được miệng người đời?

Thụ Ca mà thấy được bộ dạng muội muội mình lúc đó, chắc là tức đến mức hận bản thân mình đem đó lại ra tay cứu mình một mạng a. Hừ! Ai bảo các người muốn tìm giết tôi, đòi băm đòi vằm tôi thành trăm mảnh?

Nghĩ đến hàng ngàn khả năng có thể xảy ra với hai huynh muội nhà họ, Mạch Trục Vân như mở cờ trong bụng vui vẻ xuống giường, nhảy ra khỏi cửa sổ khách trọ, tìm một bộ váy trắng kết hợp với đoá hoa mẫu đơn hồng nhạt thanh thiên mặc lên người, dùng một cây trâm rẽ tiền vắt hờ lên đầu cố định mái tóc dài phía sau.

Mặt trời đã lên cao đến đỉnh đầu, thứ ánh sáng chói lọi vàng rực đó khiến cho lòng người cũng ấm áp hẳn lên.

Mạch Trục Vân mang tâm trạng hồ hởi, tươi vui tung tăng với làn váy lụa mỏng trắng tinh, mái tóc dài phát phơ vờn trong gió khiến nàng lúc này trông ngây thơ đáng yêu vô cùng.

Chân bước chân nhảy, miệng ngâm nga huýt sáo, ánh mắt lấp lánh vui vẻ lướt nhìn phố phường xung quanh, đánh giá đám người dạo chơi buôn bán trên đường. Ước chừng đi dạo đã hơn nửa con phố, nàng khẽ lắc đầu thở dài: Ngọc lưu ly quý báu này, chỉ có thể nhìn mà không thể sở hữu được a!

Từ sau khi tỉnh cờ nhìn thấy khối ngọc bội quý giá của Sở Tùy Phong, nàng không còn hứng thú gì với mớ châu báu ngọc ngà khác....

Ngọc lưu ly!

Nàng bè vươn tay lấy khối ngọc bội từ trong ống tay áo mình ra, giơ lên trước mắt quan sát tỉ mỉ dưới ánh nắng mặt trời.

Nhìn thấy thứ ánh sáng ngũ sắc phát ra từ viên ngọc, ý cười đắc ý dần dần xuất hiện trên mặt: Hi hi, chắc lúc này Sở Tùy Phong cũng đã biết vật bất ly thân của hắn bị trộm rồi? Lần sau nếu mà có gặp được hắn, nàng nên bịa một lời giải thích thế nào về việc tại sao khối ngọc bội này lại ở trong tay nàng đây?

Là có một cô gái xinh đẹp rung động lòng người tặng cho nàng?

Ồ mà không ổn, nói như thế chẳng khác nào thừa nhận nàng với cô gái kia là đồng bọn với nhau?

Mạch Trục Vân lắc đầu, phủ định ý tưởng này

Thôi cứ phán cho hần là nàng trộm được đi, còn về phần hần hỏi trộm được khi nào thì nàng sẽ trả lời là quên rồi. Nói rằng nàng trộm nhiều thứ lắm nhớ không hết được, hay cứ nói là não chưa kịp thông đi.

Hà hà, bản công tử quả là một người thông minh!

Mạch Trục Vân say đắm trong ảo tưởng tự luyện bản thân, cất ngọc bội vào ống tay áo sau đó tiếp tục đi dạo.

Vì đi với bộ dáng cao cao ngạo ngạo, cộng thêm việc cầm với cổ không có ý định vuông góc nhau, mặt nhếch lên trời mà tán bộ cho nên không nhìn thấy một cây quải trượng dài nhỏ đột ngột chắn đường đi của nàng, nếu không phải vì nàng nhanh chóng phản ứng thì suýt chút nữa bị người lạ hại nằm đo đường. Cả người lão đảo, dùng khinh công ngược một vòng trên không trung sau đó tiếp đất hoàn hảo. Kết thúc một loạt động tác, nàng mới quét ánh mắt sắc nhọn về phía chủ nhân của cây quải trượng.

Gương mặt của kẻ đó tầm khoảng mấy chục tuổi lão. Nếp nhăn đôi mắt khắp mặt thể kia hần phải trải qua nhiều phong ba sương gió lắm đây. Hai con ngươi âm thầm không có chút ánh sáng mặc một bộ quần áo giả dạng học sĩ, ngồi yên bên vệ đường, tay từ từ thu “Hung khí” về.

Bên cạnh hần ngoài một chiếc hòm đựng tranh thư ra thì còn có một tấm vải trắng in mấy chữ đen to tướng: “Bán tiên, biết trước được phúc họa tương lai!”

“Cô nương, đi đâu gấp vậy, chi bằng ngồi xuống đây yên tĩnh nghe lão phu nói vài lời, thế nào?” Lão bán tiên cười tủm tỉm lên tiếng tiếp đón nàng, trên mặt không có chút dấu hiệu bất an hay áy náy về hành động hại người vừa rồi.

Mạch Trục Vân sau khi nghe xong câu này của lão, bèn tò mò đưa mặt cúi sát chăm chú đánh giá khuôn mặt nhăn nhoe, giả nua cùng với đôi đồng tử đen như mực.

Nàng mạnh dạn tiến lên, đứng trước mặt hần phát phát tay, sau đó cẩn thận nhìn vào sâu bên trong con ngươi của lão, phát hiện không nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trên đó.

Mạch Trục Vân xem xét kỹ lưỡng bộ váy trắng dài tới gót chân mình, nhân tiện nhìn mái tóc dài buông thả phía trước, nghiêng đầu, nhú mày khó hiểu tự vấn bản thân: Lão già này là kẻ mù, nhưng sao ông ta lại biết nàng là con gái?

Dường như cảm nhận được sự nghi ngờ của Mạch Trục Vân, lão bán tiên chỉ cười cười, nâng ngón tay gầy trơ xương chỉ vào biển hiệu của mình, cười nói: “Lão phu có thể biết trước được rất nhiều chuyện, cô nương không tin sao?”

Mạch Trục Vân khinh thường khịt khịt mũi, không khách khí nói: “Lão già, nói cho lão biết, tôi không thèm ngồi nghe ông giảng mấy cái đạo đạo lý lý nhằm nhĩ gì đó đâu. Cái tôi quan tâm chính là, lão có biết suýt chút nữa vì cây quải trượng của lão mà bỏ công..... bỏ công cô nương tôi phải vô ích rồi không, nói đi, lão tính bồi thường cho tôi thế nào đây?”

Cổ bán tiên cười nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài, nói: “Cô nương hiểu lầm rồi, lão phu chỉ có lòng tốt mà thôi!”

“Hừ!” Mạch Trục Vân không một chút cảm kích, cảm giác vui vẻ hưng phấn ban đầu đều bị lão già này tạt một gáo nước lạnh nguội sạch trơn, còn nói là “có lòng tốt?”

“Lão già, lòng tốt của ông là gạt chân người đi đường?”

“A ha!” Lão bán tiên nhếch miệng cười, nói: “Tiểu cô nương thật là người dễ nóng giận nha, lão phu cũng không muốn nói vòng vo với cô nữa, thật ta rõ ràng lão phu đã lên tiếng gọi cô mấy lần nhưng cô nào có chịu nghe nên mới nghĩ ra hạ sách này, cô nương đừng trách a!”

“Hừ, bỏn cô nương không có nhỏ mọn như vậy đâu, thấy ông già cả lẩm cẩm sống không được bao lâu nữa nên thôi, quên đi!” Mạch Trục Vân hào phóng rộng rãi xua tay, chuyện cũ thì bỏ qua, nói rồi xua tay rời đi.

“Cô nương chờ đi!”

Cảm nhận tiếng bước chân của Mạch Trục Vân không có dấu hiệu dừng lại, lão bán tiên trực tiếp lớn tiếng: “Ninh sách mười tòa miếu, không hủy nhất cọc thân! Cô nương, người xấu như cô, nhất định sẽ gặp báo ứng!” (Thà hủy mười tòa miếu chứ tuyệt đối không được hủy hoại danh dự, thanh danh của người khác: đó là ý nghĩa của câu lão bán tiên muốn nói a)

Không ít người đi đường cũng nghe được những lời này, bọn họ không khỏi sùng sốt, đều tò mò quay sang nhìn lão bán tiên vừa mới phát ngôn ra những lời “Phá hủy nhân duyên của người khác”

Mạch Trục Vân đi được nửa đoạn đường, nghe được câu phán như thể bỗng nhiên dừng bước chân, có chút dăm chiêu. Không thèm để ý đến mọi ánh nhìn hèn mọn khinh thường của đám người xung quanh, thần nhiên quay trở lại sạp bói tướng đưa mắt nhìn lão bán tiên.

Lão bán tiên vẫn giữ ý cười bên môi, bình thản nói tiếp: “Cô nương, lão phu nói thế nào là đúng như thế đó. Mấy ngày tới đây, mỗi lần ra đường cô nương nên cẩn thận một chút, nếu không thì họa ập xuống bất ngờ trốn không xong đâu!”

Mạch Trục Vân nịnh nọt cười hỏi: “Vậy thì, xin hỏi bán tiên, báo ứng gì sắp ập đến ạ?”

Bởi vì bán tiên nhìn không thấy, cho nên, hắn cũng không biết ý cười âm hiểm của nàng ngày càng sâu.

“Thiên cơ không thể tiết lộ!” Lão bán tiên này ra vẻ mặt chính khí nói.

“Chắc chắc! Thiên cơ!” Mạch Trục Vân gật gật đầu, chậm rãi tiến lên, sau đó đột nhiên nắm lấy cổ áo của lão bán tiên, nở một nụ cười lạnh hỏi: “Ồ, vậy thiên cơ của ông có nói cho ông biết hôm nay ông sẽ gặp phải báo ứng không?”

“Hi hi, không có! Thiên cơ chỉ nói với lão phu, hôm nay vị khách hàng lương thiện trong sáng như tiêu cô nương đây sẽ không làm khó một ông già mù mắt như lão, cho nên lão phu sẽ không gặp báo ứng!”

Hừ, bây giờ mới biết điều mà lấy lòng bốn cô nương, chiều này vô dụng!

Đột nhiên Mạch Trục Vân vươn tay nắm lấy chòm râu của hắn giật giật, nhìn lão đau đến mức nhe răng trợn mắt, nàng mới nhẹ nhàng buông tay, thổi một hơi, đám râu bị cắt một đoạn rơi xuống sập, đồng thời cả tấm bản hiệu có đề mấy chữ xấu như bôi đều bị nàng dẫm đạp dưới chân.

“Lão già, bốn cô nương thấy ông không khác gì một tên bán tiên giả mạo, ngay cả tương lai của mình cũng không nắm rõ, còn dám mạnh miệng nói bốn cô nương sẽ gặp báo ứng? Hừ!”

Mạch Trục Vân không thèm để ý đến nụ cười nhàn nhạt của lão, bực dọc phất tà áo rồi đi.

“Có giả hay không, qua vài ngày nữa thôi cô sẽ biết!” Nhìn về phía Mạch Trục Vân đang rời đi, lão tiên nhân chân thành cười nhắc nhở: “Cô nương, chúng ta còn có thể gặp lại nhau!”

Báo ứng? Nàng không có sợ đâu!

Rời khỏi cái lão xem tướng nhảm nhí kia, Mạch Trục Vân đứng đưa tay áo, thoải mái rời đi, không hề bận tâm với mấy lời cảnh cáo vừa rời đi của lão tiên nhân.

Có điều tâm trạng tốt của nàng đều bị cái lão giả bán tiên kia đập đổ hoàn toàn. Trên đường đi nàng nhũn mảy suy nghĩ, chú ý quan sát điều bất thường ngày hôm nay.

Nhìn đám người đi đường vẫn thản nhiên, không chút biến sắc hay phản ứng thái quá gì, nàng lập tức nhẩn mảy trầm nghĩ.

Tối hôm qua nàng đại náo một màn ở dịch quán náo, chắc chắn chuyện tốt này cũng đã được truyền ra bên ngoài. Nhưng vì sao nàng không phát hiện thấy quan binh tuần tra trên đường, tầm hình cáo trạng nàng giả trang thành nam đầu rồi?

Tin tức Ca Thụ Hàm Tuyết trao thân à không...thất thân bởi thần trộm, không không...bây giờ phải thay đổi tên xưng là “Hải hoa tặc” - Mạch Trục Vân sao vẫn chưa công khai ra ngoài.

Chính mắt Thụ Ca chứng kiến toàn bộ sự việc, lẽ ra hắn phải có thái độ then quá hóa giận, muốn giết nàng mới đúng. Chuyện này khả năng chín trên mười phần hắn sẽ đi tìm Sở Lâm Uyên nói hết toàn bộ sự việc đòi công đạo. Hơn nữa hắn sẽ nhân cơ hội này che giấu một vài sự thật, đổ hết mọi tội lỗi lên người nàng, đồng thời việc cưới hỏi của Nam Ninh sẽ được hủy bỏ.

Nếu như Sở Tùy Phong đã biết rõ sự tình, lẽ ra hắn cũng nên tìm biện pháp truy bắt nàng về tính sở chứ? Dù sao Ca Thụ Hàm Tuyết cũng là vị hôn thê của hắn trên danh nghĩa, danh tiết cô ta bị hủy hoại trong tay mình, cho dù hắn có không thích cô ta thì trong lòng hắn cũng sẽ bất mãn a.

Nhưng không có một chuyện gì xảy ra cả.

Đường phố vẫn hoạt động náo nhiệt bình yên như mọi ngày khiến nàng có chút bất an trong lòng: Hay là kế hoạch của nàng đã bị bọn họ phát hiện, Thụ Ca phát hiện Ca Thụ Hàm Tuyết không có thất thân, cho nên cũng không có chuyện hắn đồ thừa cho nàng, ngược lại còn nguyện ý thành toàn cho muội muội, tiến cung tìm Sở Lâm Uyên ban hôn?

Trùng hợp là nàng vẫn chưa trộm được ngọc Thiên Long, nếu đám hỏi này diễn ra suôn sẻ, vậy chẳng phải nàng đã thất hứa với Sở Tùy Phong sao?

Không được, phải nhanh chóng tìm một quán trà gần đây để nghe ngóng tin tức.

Và chỉ có một nơi nàng nhận được tin tức nhanh nhất và chính xác nhất, Trà Lâu Quán.

Lợi dụng việc chui vào đó thưởng trà, Mạch Trục Vân thu nhặt được chút ít thông tin rải rác nơi Dịch quán: công chúa Phượng Ảnh quốc bị bệnh nặng, đám thái y trong cung đều vô phương cứu chữa. Nhưng may thay sau đó Phong vương kịp thời can thiệp, mời thần y Bạch Lộng Ảnh đến. Tình trạng của công chúa bây giờ đã ổn định, không còn gì đáng ngại.

Bởi vì chuyện liên quan đến tín vật định hôn tuyệt đối là tuyệt mật cho nên Sở Lâm Uyên mới phong tỏa không cho tin tức rò rỉ bên ngoài, còn về chuyện Ca Thụ Hàm Tuyết chịu nhục nhã, đương nhiên bị bọn họ bưng bít hết cả.

Chính vì thế mới khiến Mạch Trục Vân nghe xong trong lòng vô cùng khó chịu.

Bạch Lộng Ảnh, vài ngày không tới chộc phá ngươi, da ngươi không chịu nổi ngứa ngứa phải không, dám làm điều là bản công tử chán ghét nhất, dám đối nghịch với tôi? Không phải nguyên tắc của ngươi là không cứu người mình không có hứng thú sao? Vì cớ gì lại có tình đồng ý?

Còn Sở Tùy Phong nữa, nếu thương hoa tiếc ngọc cho vị hôn thê của anh như thế thì vì lý do gì lại hy vọng bản công tử phá hỏng hôn sự của anh!

Cũng không biết có phải vì bị ảnh hưởng đến mấy lời của tên bán tiên kia không? Tâm trạng của Tà công tử vô cùng buồn bực, tức giận. Tay đập mạnh chén trà xuống mặt bàn, ném mấy khối bạc vụn ra. À mà mấy thỏi bạc vụn đó ở đâu ra thì chỉ có thể chia buồn thay cho nạn nhân - tiểu nhị của quán trà. Rồi mang bộ mặt khó coi ra khỏi quán.

P/s: Chương sau hai tên si tình với Vân cô nương có bị bà giá nén giận này trút giận không thì... hẹn vào chương tiếp nha...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Người trong lòng?!

Vừa rời khỏi quán trà, Mạch Trục Vân không hề trực tiếp đi tìm Bạch Lộng Ảnh hỏi tội mà cố gắng hết sức kiên nhẫn đợi đến khi hoàng hôn vừa buông, thay bộ nữ phục ra, chạy đến Dịch quán.

Từ ngày đó trở đi, Ca Thụ Nhược Ly tăng cường toàn bộ lực lượng phòng vệ, canh phòng nghiêm mật cho nên khó ai có thể dễ dàng tiến vào, nhưng với thân thủ nhanh nhẹn và linh hoạt, nàng dễ dàng ẩn thân trà trộn vào trong.

Nhìn chủ nhân của gương mặt tái nhợt có chút trắng bệch đang nằm trên giường không có dấu hiệu tỉnh lại kia, lửa giận trong lòng nàng bị dập tắt đi rất nhiều.

Rời khỏi dịch quán, điểm đến tiếp theo của nàng chính là Phong vương phủ.

Nhưng nàng không chạy đến đó, nháo loạn hỏi lý do vì sao hấn làm thế, mắng hấn, giao đấu với hấn mà chỉ ngồi lặng im ngoài cửa sổ cách một gốc cây đại thụ lớn, đối diện thư phòng, phóng ánh mắt căm phẫn về phía người đàn ông điềm tĩnh ngồi bên trong, một câu cũng không lên tiếng.

Sở Tùy Phong vốn là kiểu đàn ông kiệm lời, ít nói. Thấy nàng có thái độ như vậy, hấn cũng chỉ ngẩng đầu ra khỏi tấu chương, đáp lại ánh mắt hình mũi tên của nàng, không nói gì. Nhưng bên trong con ngươi lạnh lẽo bằng giá thường ngày lại chứa đựng một tia khó hiểu.

Hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau như vậy, thời gian giống như ngưng đọng ngay thời khắc này!

“Thật kỳ quặc!”

Mạch Trục Vân vút lại một câu rồi xoay người rời phủ.

Chỉ là ngay khi nàng vừa xoay người rời đi, ánh mắt của Sở Tùy Phong thấp thoáng một tia mắt mát lạnh chút ôn nhu.

Giữa trưa ngày hôm sau, Mạch Trục Vân càng nghĩ càng thấy tức giận, xông thẳng đến mao lục Nhược Nhiên, không thấy bóng dáng Bạch Lộng Ảnh. Con thịnh nộ của Mạch Trục Vân ngày càng lớn, dậm chân đi khắp nơi xung quanh tìm kiếm được một lúc mới phát hiện hấn bắt chước điệu bộ của nàng ngày ấy, nằm nhàn nhã trên cỏ phơi nắng.

Nghe được tiếng bước chân càng lúc càng gần, mi mắt Bạch Lộng Ảnh khẽ động, khóe miệng cong lên một nụ cười vui vẻ rõ rệt.

Nhưng cho đến khi cái vị ôm cục tức trong người kia tới gần, hấn vẫn từ từ nhắm mắt ra vẻ hưởng thụ, ý cười nơi khóe môi thu về, cực kỳ tao nhã nằm tận hưởng ánh nắng dịu nhẹ của mặt trời. Từng vầng sáng vàng rực kết hợp với bộ dáng tuyệt mỹ yêu nghiệt của hấn khiến cho người khác nhìn vào không khỏi kính nể, ngưỡng mộ.

Hiển nhiên, ngay giờ phút này, Mạch Trục Vân không hề có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp của mỹ nam trước mắt, miệng như vòi phun lửa hét lớn: “Tên yêu nghiệt chết tiệt, ngươi đứng lên cho bản công tử!”

Rống thét xong, Mạch Trục Vân bước chân qua người Bạch Lộng Ảnh, không thèm để ý đến hình tượng, dang chân chống nạnh giương mắt trừng hấn.

Bạch Lộng Ảnh chỉ bắt đầu khẽ thở dài, từ từ cong môi cười, ngồi dậy, trêu ghẹo nói: “Gần đây nhiệt độ trong người Tà công tử hình như rất cao thì phải? Có muốn ta kê cho ngươi một ít thuốc hạ sốt không?” “Cút ngay, cấm ở trước mặt ta mà khoe khoang y thuật của ngươi!” Mạch Trục Vân tức giận chất vấn, “Ai khiến ngươi xen vào việc của người khác, đi cứu Ca Thụ Hàm Tuyết? Ngươi không biết bản công tử và cô ta có.....” Thù sao?

Mạch Trục Vân bị chọc giận đến hồ đồ, thiếu chút nữa nói ra chân tướng, ý thức được lời nói của mình suýt khiến thân phận bại lộ, nhanh chóng chuyển đề tài, nói tiếp: “Có ước định..... Tuyết nhi là người của bản công tử, ai cho phép ngươi chạm vào nàng ấy?”

Đôi mắt Bạch Lộng Ảnh chợt lóe, trong mắt khẽ động nhưng không có nở vạch trần nàng, cười từ chối nói: “Chuyện nhỏ như vậy sao Tà công tử phải tức giận đến mức này? Ta cứu cô ta một mạng, từ nay về sau ngươi mới có thể một lòng một dạ yêu thương cô ta! Không phải sao?! Có điều yên tâm đi, ta chỉ là một tên đại phu, giúp bệnh nhân chữa bệnh thôi, không có giống như ai đó đi hái trộm hoa!”

“Ngươi.....” Mạch Trục Vân bị một câu này của hắn chọc tức đến mức không nói nên lời, nhưng nàng không dám trước mặt Bạch Lộng Ảnh bày ra thái độ ghét cay ghét đắng Ca Thụ Hàm Tuyết được. Cho nên cảm thấy chán nản vô cùng, chỉ biết tức giận trừng mắt hắn, không nói lời nào.

Bạch Lộng Ảnh cũng không lên tiếng, nhìn thấy nàng không nói thì chỉ lạnh nhạt cười, quay mặt đi, nhìn phong cảnh nơi phía xa.

Màu xanh biếc của cây cỏ kéo dài đến xa tận chân núi, trải dài đến với đường chân trời phía xa kia tựa lại một chỗ thành một đường đen hắc ám.

Con ngươi Bạch Lộng Ảnh càng lúc càng tối sầm sâu thẳm, không thể nhận ra được giờ phút này hắn đang nghĩ gì, chỉ thấy khóe miệng hắn cong lên ý cười, đúng vậy, hắn thật sự đang cười. Hơn nữa, còn rất vui vẻ nhìn ngắm phong cảnh tuyệt đẹp bên ngoài!

Hừ!

Trước khi đến đây Mạch Trục Vân đã định sẵn trong đầu một loạt câu hỏi truy hỏi tội hắn, nhưng giờ lại bị hắn nói một câu làm cho cứng họng, chỉ biết âm thầm nuốt cục tức vào bên trong?

Hai tay chống nạnh, mặt mày âm trầm tiếp tục “bức cung” nói: “Nguyên tắc của ngươi quảng cho chó gặm rồi à, dễ dàng nói muốn ra tay cứu người là cứu sao? Đột nhiên nảy sinh lòng tốt, bị Sở Tùy Phong gọi đi là ngươi phải đi sao? Há?”

Vì phải khó khăn biểu hiện ra bộ mặt cảm kích đối với “ân nhân cứu mạng”, Mạch Trục Vân cắn răng ôn hòa nói, nhưng ngữ khí cũng không có bình tĩnh!

Bạch Lộng Ảnh quay đầu nhìn nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt có chút không cam lòng với con ngươi đang muốn phun lửa kia, thành thật nói: “Mạch Trục Vân, nguyên tắc của ta chỉ có thể ngoại lệ với một người, đây cũng chính là nguyên tắc của ta!”

Chỉ vì một người ngoại lệ?

Mạch Trục Vân nhanh chóng vận động não, nghĩ ngợi hàm ý sâu xa của hắn. Một lát sau đột nhiên mở to hai mắt, tò mò hỏi: “Ngươi vì người trong lòng mình?”

Đáy mắt Bạch Lộng Ảnh mang ý cười, gật đầu đáp: “Ừ! Là vì nàng ấy!”

“Phụt.....”

Nhưng hắn còn chưa kịp có phản ứng gì thì đã nghe được tiếng cười điên cuồng ha ha của Mạch Trục Vân.

“Aha ha ha.....” Mạch Trục Vân cười đến hít thở không thông, một tay xoa bụng, một tay chống lên bàn thờ đốc, cười quá mức khoa trương, hoàn toàn không thể nhìn ra được bộ dáng thanh tú nữ tính của nàng. Nàng cũng hoàn toàn quên mất đi mục đích chính của mình đến đây là để hỏi cung, không phải đến để cười tới mức động kinh thế này.

Có điều, phát hiện thêm một tin tức kinh hoàng thế này, xem như chuyện này đi cũng đáng.

“Aha ha ha..... người trong lòng ngươi.....” Là Phong vương?

Thiếu chút nữa nàng đã bật thốt lên mấy chữ sau đó. Nàng cười đến như bị ai cho uống thuốc kích thích, mặt mày dần ra hết cỡ, bụng đau đến mức phải cúi người thở dốc.

May là mồm miệng còn ngoan ngoãn nghe lời, không có nói ra.

Bạch Lộng Ảnh bị nàng cười đến khó hiểu bối rối: Thích nàng, việc này thực sự khiến nàng vui vẻ như vậy sao? Nhưng vì lý do gì nàng lại phản ứng như thế? Hay là, việc hắn có người trong lòng khiến nàng vui đến mức cười nghiêng ngả?

“Rốt cuộc ngươi đang cười cái gì?” Hắn nhìn không được lòng hiếu kỳ, đưa khăn tay sạch cho nàng, lên tiếng hỏi.

“Ờ, không có gì!” Mạch Trục Vân nín cười, cầm lấy khăn tay lau đi nước mắt nước mũi chảy ra vì cười quá nhiều. Mặc dù môi không còn nhếch lên nữa nhưng trong lòng vẫn không ngừng cười thầm: Thì ra Phong vương và Bạch Lộng Ảnh là một cặp tình nhân a, chuyện này tốt nhất không nên nói ra trước mặt họ, để tránh việc người ta phải khó xử vì tình!

Nhưng mà, hà hà hà, có thể thừa dịp bọn họ không có mặt mà nói.....

Mạch Trục Vân bày ra biểu tình “Bản công tử thực sự là người đàn ông nghĩa khí”, gãi tay xoa hai má đau nhức của mình, khóe miệng vẫn còn dư lại chút ý cười.

Bạch Lộng Ảnh nhìn sự thay đổi đầy mờ ám trên nét mặt của nàng, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trời, thật thật giả giả nói: “Thật ra, cũng không chỉ là nguyên

nhân này!”

“Hả? Ngoài việc vì..... người thích người kia, còn có nguyên nhân gì nữa?”

Bạch Lộng Ảnh giờ tay vuốt cằm, sau đó dùng ngón trỏ tà mị quấn sợi tóc vắt vương ngang vai, nhẹ nhàng bật hơi, yêu nghiệt nói: “Ngoài việc đó ra, ta còn cảnh cáo cô ta lập tức rời Nam Ninh..... Thật ra là vì ta ghen tị nhan sắc với cô ta!”

Vì để tránh Mạch Trục Vân nghĩ ngợi lung tung, hắn mới lựa lời cố ý vẽ thêm một cái nguyên do hoang đường, tránh để nàng phát hiện hắn đang giúp nàng giải quyết tình hình thực tế hiện nay. Hắn không muốn nàng nghĩ rằng hắn thật sự có lòng tốt đi cứu người mà nàng không thích.

Ghen tị với nhan sắc cô ta!

Lời vừa mới dứt, Mạch Trục Vân lại một phen chà đạp hình tượng mình, cười to đến mức miệng vừa đủ nhét một cái bánh bao to, ha ha ha!

Tên yêu nghiệt Bạch Lộng Ảnh này, sao lại có thể nảy sinh lòng ghen tị với một người con gái, còn ganh tị với nhan sắc của họ?

Nàng nghĩ ngợi, theo như đánh giá khách quan của nàng đối với hai người này, nếu xét về mặt tính cách thì Bạch Lộng Ảnh còn đẹp gấp mấy chục ngàn lần cái người phụ nữ đánh đá Ca Thụ Hàm Tuyết kia.

Mạch Trục Vân sắp xếp mọi suy đoán của mình lại hợp tình hợp lý thế này: Phong vương không thích phụ nữ, mà chỉ thích đàn ông cho nên không muốn cưới công chúa Phụng Anh, cần nàng hỗ trợ phá hỏng đám cưới của bọn họ. Còn Bạch Lộng Ảnh, vì lo sợ Sở Tùy Phong đứng núi này trông núi nọ, không đành lòng để vị “Tình lang” của mình thay lòng đổi dạ, cho nên lợi dụng chuyện tốt mà nàng tạo ra, thừa dịp hạ độc, bịa ra nguyên do nào đó hòng đuổi tình địch về nước.....

Khụ khụ khụ, không thể tưởng tượng được quan hệ của bọn họ lại phức tạp mà phát triển đến giai đoạn phần khích đến mức này, chặc chặc..... Mạch Trục Vân bày ra vẻ mặt mơ mơ màng màng, trong đầu hình dung một loạt hình ảnh không che không cần thiết..

Đương nhiên, vị Bạch Lộng Ảnh đột nhiên trở nên ngây ngốc không biết được trong đầu nàng đang ôm cái tư tưởng xấu xa gì. Chỉ thấy cô nàng không ngừng thay đổi sắc mặt, từ ngạc nhiên đến cảm thán, hắn không chịu được tò mò chủ động kéo nàng ra khỏi mộng ban ngày: “Mạch Trục Vân, ngươi có hiểu không?”

“A? Vậy à, hiểu rồi, hi hi!” Mạch Trục Vân cười vô cùng xảo quyệt, còn thêm vẻ mặt cam đoan nói: “Yên tâm, bản công tử tuyệt đối rất kín miệng, ta sẽ giúp ngươi bảo vệ bí mật này!”

“...” Bạch Lộng Ảnh bắt đầu nghi hoặc: Nàng thật sự hiểu? Sao hắn cứ có cảm giác như ông nói gà bà nói vịt thế này?

Mạch Trục Vân hào phóng kéo ông tay áo hắn nói: “Được rồi, vì thấy ngươi một lòng si tình đến thế cho nên chuyện cứu Tuyết Nhi, ta sẽ tha thứ cho ngươi. Có điều để bồi thường tâm trạng không tốt của ta trước đó thì phải mời ta một bữa cơm!” Làm phí kín miệng!

Bạch Lộng Ảnh: “.....”

Nàng điển hình là loại người được voi đòi ông nội!

Có điều, Bạch Lộng Ảnh cũng không từ chối cơ hội này, có lẽ hai người bọn họ nên có nhiều thời gian ở chung với nhau, như thế nàng mới dần dần hiểu được tâm ý của hắn người ở chung hình thức thay đổi.

P/s: Hủ nữ một trăm phần trăm...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Khoảnh khắc khốn nạn

Ở Dịch quán, ám vệ Ca Thụ Nhược Ly phải đi thu thập tin tức đã trở về hồi báo.

Nhìn sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ của Ca Thụ Hàm Tuyết, hắn khẽ thở dài một hơi, phần phó nha hoàn chăm nom thật tốt cho nàng rồi sau đó mang theo vài tên hộ vệ, đi thẳng đến địa điểm theo như tình báo cung cấp -- Triều Nguyệt lâu

Ánh chiều tà lẳng lẳng bao phủ toàn bộ Nam Ninh quốc, từ phía cửa sổ lầu hai Triều Nguyệt lâu, hai bóng người lớn nhỏ kéo dài ẩn hiện.

Triều nguyệt lâu là quán rượu có góc nhìn từ trong ra ngoài ấn tượng và đẹp nhất Nam Ninh quốc, cũng chính là một trong số ít gia tài của Nam Truy Nguyệt.

Ánh chiều nhuộm vàng cả mặt sông như chiếc gương đồng của những cô nàng thơ hay ngắm mình trong đó. Nhưng sự tĩnh lặng bình yên này nào kéo dài được lâu, cuộc vui nào cũng tàn, tĩnh rồi cũng sẽ động, bầu không khí tốt đáng để hưởng thụ luôn luôn bị những kiểu người biến thái quấy rối làm mất hứng.

Lầu hai, khách đi lên càng lúc càng đông. Nhưng đại đa số là đến ăn nhậu, không phải đến để thưởng thức cảnh đẹp.

Không ít người cầm dao kiếm, yên tĩnh ngồi một bên mắt không hề chớp nhìn chăm chăm hai kẻ một thân y phục xanh và trắng nâng chén uống rượu với nhau. Bọn họ không khỏi thắc mắc tự vấn trong lòng: Hai tên này, uống nhiều như vậy, lẽ ra phải say từ sớm rồi chứ!

Mạch Trục Vân nghiêng đầu nhìn một đám người giang hồ sơ sơ gần trăm tên đang tụ tập xung quanh, lại nhìn thoáng qua vò rượu trống rỗng, vò này đã là vò thứ bảy, nếu như nói không say cũng không đúng.

Trên mặt nàng có chút phỉếm hồng, nàng ôm bụng xoa xoa sau đó đưa ánh mắt vô tội nhìn Bạch Lộng Ảnh đang ngồi đối diện: “Này, người nói thử xem, bọn họ đang chờ cái quái gì? Vì sao còn chưa ra tay?”

Bạch Lộng Ảnh nhàn nhã uống cạn một chén rượu, cười nhạt nói: “Có lẽ là chờ hai chúng ta say đến quên đường về hay lăn ra bất tỉnh nhân sự mới hành động đây.”

“Hình như vậy! Ha ha, có điều không may là bọn họ sẽ không thể đợi được đến lúc đó đâu!” Mạch Trục Vân nhẹ nhàng ném cao hột đậu phộng lên không trung, sau đó dùng miệng đón.

“Tuy ta không thích động thủ, nhưng....” Cả người Mạch Trục Vân xoay về phía trước, khuôn mặt cúi thấp giấu sau mấy vò rượu trên bàn khẽ nói: “Bị người khác nhìn chăm chăm trong khi đang uống rượu, cảm giác vô cùng khó chịu a!”

Nói xong, nàng mạnh mẽ lập tức đứng lên.

Mấy tên giang hồ ngồi xung quanh nghe được một tiếng ầm. Nhận ra Mạch Trục Vân đập ghế ngồi đứng dậy, bọn họ ngay lập tức nắm chặt vũ khí trong tay, tất cả bọn họ cùng đồng loạt đứng lên.

Trong thời khắc đó, toàn bộ lầu hai lâm vào bầu không khí yên lặng, xung quanh đầy mùi chết chóc cùng uy hiếp, mùi vị khàn trương thoang thoang lướt qua, cứ như nếu như có một tên động tay trước, một màn đánh nhau sẽ được diễn ra.

Khoé miệng Mạch Trục Vân khẽ động, hai tay chống nạnh hai bên hông uốn nắn bề lưng, đồng thời vài âm thanh va chạm vỗ kiếm vang lên, sắc mặt mọi người ai cũng khàn trương, rút binh khí, sẵn sàng tư thế chiến đấu. “Ainô..... Bản công tử ngồi lâu trên ghế nên cơ có chút căng ra, đứng dậy thư giãn gân cốt thôi mà, không có việc gì đâu, mọi người xin cứ tự nhiên!” Mạch Trục Vân bật cười ha ha nói xong, thờ dài, tiếp tục ngồi xuống.

Thấy nàng không có ý định gì, đám người đó mới thu hồi binh khí trong tay, trở về ghế ngồi của mình, bình thần bụng chén trà lên nhấp một ngụm như thường, nhưng ánh mắt vẫn không coa ý định rời khỏi Mạch Trục Vân.

“Haizzz!” Mạch Trục Vân thở hắt đầy phiền muộn, nhiều người nhớ thương nàng thế này, quả thật không tốt cho tim chút nào!

Bạch Lộng Ảnh thấy vậy lên tiếng chủ động hỏi: “Muốn ta giúp người không?”

“Người không có thái độ vui sướng khi thấy người gặp họa là phúc khí cho ta lắm rồi!” Mạch Trục Vân trừng mắt liếc hắn.

Hắn âm thầm cười, ý vị sâu xa: “Làm sao người biết rõ bây giờ ta không có thái độ đó?”

Mạch Trục Vân không thèm để ý đến lời của hắn, hung hăng đập bàn, một lần nữa lại đứng lên.

“Rầm!”

Mọi người xung quanh cả kinh, lập tức luống cuống chân tay đứng lên, bày ra bộ mặt đầy cảnh giác, thủ sẵn thế đón đầu.

“Hi hi!” Mạch Trục Vân trẻ con cười hiền, lộ ra hai chiếc răng khểnh đáng yêu lém lỉnh, vẻ mặt đầy gian xảo, hét lớn: “Tiểu nhị!”

Tất cả mọi người cảnh giác nhìn nàng, giống như sợ nàng có ý định chuồn mất, hàng trăm con mắt của bọn họ như keo dán vĩnh cửu không hề rời mắt khỏi nàng.

Không bao lâu, một tên tiểu nhị có bộ mặt cao ráo sáng láng xuyên qua đám giang hồ nhanh nhẹn chạy tới bộ dạng thanh tú tiểu nhị đi tới, đứng trước mặt Mạch Trục Vân, không chút sợ hãi, khách khí hỏi: “Khách quan có gì cần yêu cầu ạ?”

“Gọi tên Nam Truy Nguyệt đến đây, nếu hắn có chút luyến tiếc với quán rượu sang trọng này thì ngay lập tức xuất hiện trước mặt bản công tử!” Mạch Trục Vân lấy đại một vò rượu rỗng đập mạnh lên bàn hăm dọa, nàng nghĩ làm như vậy lời nói của nàng sẽ có hiệu lực hơn.

Tiểu nhị thoáng nhú mày, nhưng không chần chờ, cúi đầu, lễ phép nói: “Khách quan chờ một chút, tiểu nhân đi chuyển lời ạ!”

Nửa nén nhang sau, Nam Truy Nguyệt mang theo vẻ mặt hờn giận, xuất hiện trước mặt mọi người.

Đôi mắt sắc xảo quét qua người tên đầu sỏ dám chà đạp gọi hắn đến, nghiêng rãnh hỏi “Mạch Trục Vân, ngươi không để cho ta xin hai chữ yên bình được mấy ngày hả?”

Nói xong, hắn bước nhanh đến trước mặt nàng, lấy vò rượu ra khỏi tay nàng, về mặt đau lòng tiếc của nhìn mấy vết trầy xước trên mặt bàn, cắn răng nói: “Mặt bàn làm từ gỗ hoàng hoa lê của ta, ngươi nói đi, ngươi tính đền bù thế nào đây?”

Mạch Trục Vân cười cợt nhả nói: “Mười vạn lượng hoàng kim, có đủ hay không?”

“Được!” Nam Truy Nguyệt gật đầu thật mạnh: “Nhớ những lời ngươi nói hôm nay, chờ cho đến khi triều đình lại phát lệnh truy nã, ta sẽ bắt trói ngươi đòi lấy tiền thưởng, đền lại bàn gỗ quý cho ta!” Nói xong, hắn quét ánh mắt đầy lửa giận qua đám giang hồ ngồi xung quanh thấp giọng hỏi: “Có việc gì sao?”

Da đầu mọi người run lên từng đợt, đặc tội với công tử kiêu ngạo này không phải là ý kiến hay a!

Thuộc hạ của ngài ấy còn mấy vạn người, có thể sánh bằng với số lượng binh lính trong quân đội. Tiếng tăm lẫy lừng, bọn họ so với ngài ấy chỉ là bọn tép riu.

“Không..... Không có việc gì!” Mọi người nói xong, đưa ánh mắt không cam lòng nhìn thoáng qua Mạch Trục Vân, trong lòng nghĩ: Tà công tử thật sự là một con người ma mãnh, dám lợi dụng thanh danh của Nam công tử để thoát thân. Nhưng bọn họ biết làm gì được, bọn họ có phải là bằng hữu tốt hay có chút quan hệ quen biết với vị công tử tiếng tăm này đâu, nên phải cắn răng rời khỏi quán.

Lâu hai lại trở về vẻ thanh tĩnh vốn có của nó, không còn cảm giác áp bức như lúc nãy. Mạch Trục Vân cười tươi nhìn lên gương mặt khó coi của Nam Truy Nguyệt, ngồi xuống nịnh nọt: “Hi hi, Nam đại trang chủ đang tức giận à?”

Nam Truy Nguyệt giận dữ trừng mắt nhìn nàng, ngồi giữa Bạch Lộng Ảnh và Mạch Trục Vân, cả giận nói: “Mạch Trục Vân, chuyện dám gọi thẳng ta ra đây làm bình phong cho ngươi, ta không thêm so đo! Nhưng thậm chí cả chuyện đùa giỡn với công chúa Phượng Ảnh quốc, ngươi cũng dám làm, hừ, ngươi còn chuyện nào khôn nạn hơn để làm không?”

Nam Truy Nguyệt bắt mắt chất vấn, lúc trước không biết thằng nào tàn nào sắp xếp một kẻ như hắn ta vào “bảng đệ nhất công tử”, đúng là mù mắt.

Đứng ngang hàng cũng với kẻ này, quả thực là một sự sỉ nhục không hề nhỏ với tam đại công tử nổi tiếng bọn họ.

Mạch Trục Vân nghe xong câu bắt mắt của hắn, âm thầm cười, mắt mở to vô tội, nghĩ cách đáp trả hắn.

Chuyện khôn nạn hơn à? Nam Truy Nguyệt, cái này là ngươi gợi ý cho bản công tử thức tỉnh bản chất xấu xa của mình nha, ngươi xem trọng ta quá đi!

Mạch Trục Vân vươn tay, duỗi ngón trỏ ra nâng cằm Nam Truy Nguyệt lên. Đương nhiên hắn không có điên để nàng tiếp tục, hắn giơ tay phản kháng, gạt tay nàng ra khỏi hắn nhưng tiếc thay võ công của hắn không địch lại nên... trò hay của nàng bắt đầu.

Tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve cằm hắn, trêu đùa: “Nam Truy Nguyệt, ngươi nói đúng! Bản chất của bản công tử rất khôn nạn! Mà bây giờ, với nhan sắc miễn cưỡng dùng từ xinh đẹp để hình dung của ngươi đã đủ tư cách lọt vào mắt xanh bản công tử, đi đi, về nhà làm ấm giường cho bản công tử!” Nói xong, tiêu sái thu hồi ngón tay.

“Phụt.....”

Vốn đang điềm nhiên thưởng rượu, Bạch Lộng Ảnh nghe được mấy lời vô sỉ của nàng thì không nhịn được phun ngum rượu trong miệng, à lại không may vòi phun nước đó vừa khép đáp thẳng lên gương mặt xanh mét của Nam Truy Nguyệt.

Bạch Lộng Ảnh không để ý đến ánh mắt ai oán đang nhìn chằm chằm mình, chỉ bầy ánh mắt vô tội cười cười, lấy khăn tay tao nhã lau miệng.

“Đàn ông” Đùa giỡn với đàn ông, rõ ràng còn thú vị và khôn nạn hơn so với “đàn ông” đùa giỡn với phụ nữ!

Có điều cũng may, Nam Truy Nguyệt chưa biết được thân phận thật sự của nàng!

Bạch Lộng Ảnh mang theo ý cười sùng nịnh ý nhìn cô gái đang cười khùng khục không biết hai chữ “hình tượng” ngồi đối diện mình, lắc lắc đầu! Nam Truy Nguyệt gặp phải nàng, coi như gặp phải đối thủ!

Rồi đột nhiên ý cười của hắn lập tức thu lại, trong lòng dâng lên một cảm giác lo lắng vô cớ. Vì sao Nam Truy Nguyệt lại có thể dễ dàng tha thứ cho những gì Mạch Trục Vân gây ra cho hắn? Chẳng lẽ hắn cũng biết thân phận thật của nàng? Nhưng, nhìn đi nhìn lại biểu hiện của hắn, không hề giống như hắn đã biết!

Trông gương mặt ần ần tức giận cùng chặt vật của Nam Truy Nguyệt, Mạch Trục Vân không hề kiêng kỵ, đứng trước mặt hắn mặt ôm bụng cười lăn cười bò: Nam Truy Nguyệt, là ngươi tự rước nhục vào mình nha! Ha ha ha!

“Mạch, Trục, Vân, đồ, khôn, nạn!” Hai bàn tay Nam Truy Nguyệt nắm chặt thành quyền, các khớp tay vang lên tiếng răng rắc, hung hăng găng từng chữ một.

Đây là lần đầu tiên hắn bị một thằng đàn ông đùa giỡn!

Mạch Trục Vân đắc ý liếc mắt nhìn hấn, tiếp tục cười lớn.

Bản công tử khốn nạn đó, nguoi làm gì được ta?

Nhìn Bạch Lộng Ảnh không có phản ứng dữ dội gì, trong lòng nàng bắt đầu suy nghĩ khách sáo cho Nam Truy Nguyệt: Coi kìa, bình tĩnh cái nỗi gì, bản công tử chỉ nói chơi thôi, không có nghiêm túc làm thật như nguoi và Sở Tùy Phong đâu.....

Nếu như Bạch Lộng Ảnh mà biết được trong đầu nàng đang có suy nghĩ mờ ám về quan hệ giữa hai người bọn hấn, dù cho hấn có muốn bình tĩnh, cũng không bình tĩnh được!

Nam Truy Nguyệt đứng thờ đốc, dùng khăn sạch lau đi lớp rượu trên mặt, sau đó ném chiếc khăn lên bàn, quát:“Nguoi cười đủ chưa”

Nàng giờ tay xoa bóp giãn cơ mặt, thu lại ý cười, nói:“Ồ, chắc cũng đủ rồi!”

Nam Truy Nguyệt:“.....”

Bạch Lộng Ảnh cũng hiểu được buồn cười: Chắc cũng đủ rồi? Đây là loại đáp án gì đây?

Sau đó, bọn họ lại nghe được tiếng bước chân rầm rập dưới lầu truyền đến.

Nam Truy Nguyệt thu lại biểu cảm trên mặt, khinh thường trừng mắt nhìn Mạch Trục Vân, không có gì phải thắc mắc, những người này chắc chắn đến tìm tên khốn nạn kia: “Đáng đời, quan binh chạy đến đây bắt nguoi rồi, xem lần này ai có thể cứu nguoi!”

P/s: Khả Khả....coi ai cứu nguoi...ai cứu nguoi...Nam Truy Nguyệt...toy chờ xem ai cứu cô nàng nghịch ngợm đó...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Rắc rối không ngừng

Đối với thái độ vui sướng khi thấy người gặp họa của Nam Truy Nguyệt, Mạch Trục Vân cũng không thêm đề trong lòng. Vừa bị nàng trêu chọc một màn cho nên rước khổ rước sở vào nguoi, đương nhiên giờ mới có cơ hội nên quay sang trả thù nàng một chút, cũng là chuyện bình thường.

Chỉ có điều, đám người đến lần này là thuộc hạ của Sở Tùy Phong hay là của Sở Lâm Uyên?

Bạch Lộng Ảnh chậm rãi buông chén rượu trong tay, lấy khăn tay lau khóe miệng, ánh mắt khép hờ nhìn thẳng về phía bên trái, khóe miệng cong lên ý cười khó hiểu.

Sau một lát, trên cầu thang vang lên vô số âm thanh chấn động, người đầu tiên xuất hiện trước mắt bọn họ chính là Ca Thư Nhục Ly, trên gương mặt hấn có chút bất đắc dĩ. Vừa thấy Mạch Trục Vân sau, hấn lập tức biểu tình phần hấn.

Ánh mắt sâu xa nhìn thẳng vào nàng, hấn muốn nhìn sâu vào trong đôi mắt của nàng để hiểu thấy nàng.

Mạch Trục Vân, rốt cuộc nàng là cô gái như thế nào?

Theo sau Ca Thư Nhục Ly chính là thừa tướng của Nam Ninh quốc, Tư Lăng Thanh!

Tư Lăng Thanh cũng nhận được tin tức, nói Mạch Trục Vân đang ghé ngang xuất hiện ở quán rượu Triều Nguyệt lâu. Từ trước đến nay, hấn chỉ hình dung thần trộm Mạch Trục Vân qua nhiều lời đồn cùng nhiều phiên bản khác nhau trong kinh thành, lần này vừa đúng lúc tiện đường vào đây nhìn xem, nhưng không ngờ rằng, lại trùng hợp đụng mặt Ca Thư Nhục Ly.

Phía sau bọn họ còn có mấy tên hộ vệ với võ công cao cường, người ngựa bên dưới tụ tập rất đông, tất cả đều đã phong tỏa toàn bộ xung quanh quán rượu nhằm ngăn ngừa nàng chạy thoát thân.

“Thừa tướng đại nhân và Phụng Ảnh thái tử đại giá đến đây, thật khiến cho Triều Nguyệt lâu của kẻ hèn mọn này được nở mày nở mặt!” Nam Truy Nguyệt mỉm cười, làm ra vẻ chủ nhà, tỏ vẻ khách khí chào hỏi bọn họ.

“Nam trang chủ làm quá rồi!” Tư Lăng Thanh có chút khiêm nhường nói.

Tuy Nam Truy Nguyệt là đệ nhất thương nhân giàu có, gia sản khổng lồ, nhưng một khi hấn vẫn nắm giữ chức vụ như một thừa tướng, dưới một người trên vạn người thì cũng không có kẻ nào dám nảy sinh thái độ khinh thường.

Ca Thư Nhục Ly cũng khách khí nói:“Ồ Phụng Ảnh quốc ta đã được nghe nói nhiều về mức độ nổi tiếng của tam đại công tử của Nam Ninh quốc,

nên hôm nay có vinh hạnh được nhìn thấy Ngạo công tử cùng Nam công tử, quả là phúc ba đời.”

Mạch Trục Vân nghe xong không nhịn được kinh tởm trong lòng bèn lè lưỡi. Rõ ràng mục đích là tới điều tra, còn đặt điều nói này nói nọ, chẳng lẽ làm vậy, đợi đến khi trở mặt thì vui lắm sao?

Về mặt hèn mọn của nàng chợt lóe qua, sau đó tầm mắt của nàng đặt lên người Tư Lăng Thanh.

Lần trước ở Dưỡng Tâm điện, thấy được màn đối thoại tính kế đối phó Sở Tùy Phong, nàng không ưa gì con người lão. Mà hôm nay nhìn thấy hán mặc một bộ y phục thô sơ, với diện mạo nho nhã, đáng vẻ không tầm thường, trong lòng càng thêm căm ghét hán. Nho nhã bị lão già này làm biến chất hết rồi! Giã tạo!!!

Cùng lúc đó, Tư Lăng Thanh cũng dừng mắt đánh giá nàng.

Khuôn mặt trái xoan, ngũ quan tinh xảo, rất cân đối, mái tóc được buộc gọn gàng trông rất thanh tú thư sinh. Chính có điều, trong đôi mắt trong suốt to tròn đang ánh lên chút khó chịu khiến từ tận đáy lòng nguội lạnh một lần nữa bùng cháy, rất quen thuộc, đôi mắt cao ngạo, không khuất nhục, dường như hán đã gặp đôi mắt này ở đâu đó, vừa thân thuộc vừa khiến tim hán nhói đau vì nhớ thương.

Đúng rồi, hán đã gặp đôi mắt này rất nhiều lần... trong giấc mộng..... Tư Lăng Thanh bỗng nhiên giật mình kinh ngạc, làm sao có thể? Hán chưa bao giờ gặp Mạch Trục Vân lần nào.

Tư Lăng Thanh cảm thấy hô hấp bắt đầu trở nên nặng nề, khóe mắt có chút ngấn nước sắp trào ra, sống mũi dần cay.

Mà Ca Thư Nhược Ly, từ đầu đến cuối đều đưa tầm mắt dừng lên người Mạch Trục Vân, hán không hề để ý đến phản ứng kì lạ của Tư Lăng Thanh đang đứng cạnh mình.

“Mạch Trục Vân, giao ngọc Thiên Long ra đây, chuyện tối hôm đó, coi như là chuyện cũ, có thể bỏ qua!” Khóe miệng Ca Thư Nhược Ly cong lên nụ cười yếu ớt, nhìn nàng nói.

“Ồ?!” Mạch Trục Vân cười cười thốt lên, hỏi: “Người nói Ngọc Thiên Long đang ở trong tay một người, mà người đó không ai khác chính là phò mã của Phụng Ảnh quốc?! Bản công tử một lòng nhất kiến chung tình với Tuyệt nhi, cho nên... vì sao bản công tử phải trả lại cho người?”

Thư Ca, người vì nghiệp lớn mà tình nguyện hy sinh hạnh phúc cả đời của muội muội mình, vậy, bản công tử sẽ giúp người!

Mạch Trục Vân cười sáng lạn, đứng bên cửa sổ, sắc cam vàng của nắng chiều nhẹ ôm lấy dáng người nhỏ nhắn của nàng, cũng vừa hay che dấu đi vẻ mặt tà ác mà giảo hoạt.

Ngắm lại ngay khoảng thời gian nàng đốt cháy Dưỡng Tâm điện, nàng trộm lấy tờ tấu chương của Tư Lăng Thanh, giao cho Sở Tùy Phong. Vì không muốn để cho Sở Tùy Phong phải liên lụy, hơn nữa còn giúp được hán giải quyết ổn thỏa chuyện đám cưới, nhân tiện nàng muốn thử xem phản ứng cùng suy nghĩ của Ca Thư Nhược Ly thế nào nên mới mở miệng thừa nhận nàng chính là người trộm ngọc Thiên Long, chứ thật ra, nàng không hề trộm.

Ngọc Thiên Long ở trong tay ai, Ca Thư Nhược Ly mới là kẻ biết rõ nhất.

Đối với câu trả lời của Mạch Trục Vân, Ca Thư Nhược Ly cũng không cảm thấy ngạc nhiên hay tức giận là mấy. Dù sao, hán cũng biết nàng và hoàng muội hán lúc đó không hề xảy ra chuyện gì, hơn nữa, hai người con gái ở chung với nhau, có thể xảy ra chuyện gì được. Nhưng Mạch Trục Vân, nàng ấy lại cố tình nói vậy, nhất định là có âm mưu.

Vì không muốn vạch trần chuyện này, chắc chắn Mạch Trục Vân sẽ biết thức thời. Nàng sẽ không nói thẳng sự thật với mọi người rằng hán chính là người áo đen đêm hôm đó.

Quả nhiên, hán đoán đúng, Mạch Trục Vân sáng khoái thừa nhận mặc dù biết mình không trộm được.

Khóe mắt Ca Thư Nhược Ly hiện lên ý cười càng đậm, Mạch Trục Vân, nàng thừa nhận là tốt rồi! Hán xoay mặt nhìn Tư Lăng Thanh đang đứng một bên lâm vào trạng trầm tư khó hiểu, thu lại ý cười nói: “Tư Lăng thừa tướng, tuy Mạch Trục Vân là người của Nam Ninh quốc nhưng ngang nhiên trộm quốc bảo của Phụng Ảnh quốc. Cũng chính tối hôm kia, hoàng thượng Nam Ninh đã chính miệng nói việc bắt người xử tội hoàn toàn giao cho bản cung xử trí, vậy thì, bản cung phải mang người đi!”

Tư Lăng Thanh hoàn hồn, nhìn Mạch Trục Vân, cảm giác đau đớn sâu trong con người kia lập tức biến mất, mở miệng rõ ràng đáp: “Là mệnh lệnh của hoàng thượng thì xin thái tử cứ tự nhiên! Bản quan xin cáo từ trước!”

Nói xong, hán mang theo một đám thị vệ rời đi, hơn nữa còn mang theo cảm giác bồi hồi không yên ra khỏi quán rượu.

Ca Thư Nhược Ly mang theo vài tên thị vệ Phụng Ảnh quốc lập tức tiến lên, muốn bắt Mạch Trục Vân đang trung vệ mặt thần nhiên không chút sợ hãi đứng bên cạnh.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp vươn cánh tay chạm vào người Mạch Trục Vân thì trước mắt bọn họ có hai người, một trái một phải đứng che chắn phía trước.

Đám thị vệ thấy vậy liền ra tay nhằm muốn phá vỡ vòng bảo vệ, nhưng không thành công.

Bởi vì rõ ràng thực lực của bọn họ so với hai người đó còn thua quá xa, bọn họ cũng biết vậy nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ biết quay đầu nhìn Ca Thụ Nhược Ly, chờ mệnh lệnh tiếp theo.

Thấy tình huống đột ngột phát sinh như vậy, ban đầu Ca Thụ Nhược Ly có chút bất ngờ. Nhưng ngay giây sau khoe miệng hân khê cong lên, tiến lên phía trước để nhìn cho rõ cô gái nhỏ bé đang bày bộ mặt đắc ý đứng phía sau hai tấm lá chắn vững chắc.

Rồi đột nhiên hân nghe được âm thanh tò mò của Mạch Trục Vân vang lên.

“Chắc chắn, yêu nghiệt, võ công của ngươi có tiến bộ nha!”

Bạch Lộng Ảnh không hề kêu ngạo, cũng không nóng nảy khê đáp: “Ừ!”

Sau đó vừa cười nhạt vừa nói: “Thế nào? Lần trước ngươi bị thương nhưng không dám đi đến trộm thuốc của ta, là sợ không đánh lại ta rồi bị ta biến ngươi thành vật thí nghiệm?”

“Ta khinh! Ta mà sợ ngươi sao? Rõ ràng chính ngươi mới là kẻ không đủ khả năng đánh lại ta!” Mạch Trục Vân hoàn toàn không nhìn chung quanh một đám người, nói tiếp: “Bản công tử vốn muốn cho ngươi chút mặt mũi, ai ngờ dám lên mặt với bản công tử, đây là người tự rước khổ vào mình đó!”

“Ồ!? Từ khi nào Mạch Trục Vân tự cao tự đại đã biết thấu tình đạt lý vậy?” Bạch Lộng Ảnh bắt lấy cơ hội cười nhạo.

Mạch Trục Vân hung hăng trừng mắt nhìn hân, không biết nói gì cho phải.

Lầu hai lại lâm vào bầu không khí căng thẳng.

Ngay thời điểm này, Ca Thụ Nhược Ly mới mở miệng.

“Không biết hành động của Nam trang chủ và Bạch công tử đây là có ý gì? Mạch Trục Vân đã chính miệng thừa nhận hân ta là người đã trộm quốc bảo của Phụng Ảnh quốc, hai vị muốn trở thành kẻ thù của Phụng Ảnh quốc sao? Bạch công tử, ngươi cứu Tuyệt Nhi một mạng, bản cung rất kính trọng ngươi, đợi đến khi bệnh tình của Tuyệt Nhi có chuyển biến tốt lên, bản cung sẽ sắp xếp một bữa tiệc trả ơn. Nhưng chuyện rắc rối giữa Phụng Ảnh quốc và Mạch Trục Vân, bản cung hy vọng công tử đừng nhúng tay vào, nếu không, hậu quả sau này có lẽ ngay cả các ngươi cũng không gánh nổi đâu!”

Âm thanh của hân vang lên trầm thấp nhẹ nhàng như sợi bông, vừa cẩn thận nhưng mang đầy tính uy hiếp cảnh cáo. Lời sao ý vậy, nếu hôm nay hân không thể thuận lợi mang Mạch Trục Vân đi, việc liên minh giữa Phụng Ảnh quốc và Nam Ninh quốc sẽ trở nên khó khăn, hơn nữa, hai người bọn họ sẽ gánh phải trách nhiệm quan trọng chính là hai kẻ trực tiếp gây ra chuyện lớn ảnh hưởng đến tương lai của một quốc gia.

Đương nhiên Nam Truy Nguyệt cũng không ngờ Bạch Lộng Ảnh sẽ ra tay che chở cho Mạch Trục Vân, bởi vậy không hiểu vì sao hân lại hành động như vậy nên mới quét đôi mắt khó hiểu nhìn qua đáng vẻ bình tĩnh tự nhiên của Bạch Lộng Ảnh.

Nhưng ánh mắt của Bạch Lộng Ảnh chỉ lơ đãng nhìn chén rượu trên bàn, bàn tay thon dài cầm lấy chén rượu, ngón tay cái nhẹ vươn ra vuốt ve, động tác vô cùng yêu nghiệt xấu xa, hân vô ý cười nhạt nói

“Rắc rối, ta không xen vào. Nhưng chính ta là người lôi Mạch Trục Vân đến uống rượu, nếu bị các người mang đi như vậy, chỉ sợ Mao Lư Nhược Nhiên của ta sẽ không bảo toàn được mấy ngày.”

Hân hoàn toàn không hề đề cập đến việc cứu sống Ca Thụ Hàm Tuyệt gì đó, bởi vì lý do rất đơn giản, chuyện nhỏ thế này, hân không hề bận tâm, càng không hề để trong lòng.

Nghe được những lời này, Mạch Trục Vân chỉ nhợt nhạt cười: Bạch Lộng Ảnh, xem ra ngươi còn biết điều!

Sắc mặt Ca Thụ Nhược Ly trở nên cứng đờ, hân nghe nói mối quan hệ giữa Tứ đại công tử không được tốt, nhưng hôm nay hân không ngờ rằng mấy người này đều là hạng nghĩa khí với danh dự bủa vây xung quanh. Hơn nữa, Bạch Lộng Ảnh vẫn là ân nhân cứu mạng của Tuyệt Nhi, nếu lúc này mà trở mặt đối đầu với hân thì chẳng phải sẽ rất vong ân phụ nghĩa sao?

P/s: Tứ đại công tử?! Đây có ba rồi...các nàng đoán xem Ảnh ca ra tay bảo vệ Vân Vân là điều đương nhiên, nhưng Nam đại ca cũng đứng ra bảo vệ, chúng tụi cũng cần biết lý do chứ a...thế nếu hai người này k chống đỡ được với Thụ Ca thì vị quan trọng đứng đầu bảng công tử...Lãnh công tử kia có xuất hiện giải vây hơn...chờ chương sau nha...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Vợ vét tài sản - Lãnh công tử đến hội ngộ

Nhưng Ca Thụ Nhực Ly hẳn không phải loại người nói bỏ qua là dễ dàng bỏ qua, mắt hẳn híp lại, trằm mặc nói: “Nói như vậy, ý Bạch công tử là muốn trở thành kẻ thù của triều đình Nam Ninh quốc?”

Vừa nãy hẳn đã nói rõ, chuyện giao người cho hẳn tùy ý xử lý đã được sự chấp thuận của Sở Lâm Uyên, ngay cả thừa tướng của Nam Ninh quốc - Tư Lăng Thanh cũng không dám nói gì. Vậy mà Bạch Lộ Ảnh dám đứng ra công nhiên cản trở hẳn, đây không phải là công khai khiêu chiến với uy nghiêm của triều đình sao?

Chính một câu nói này của hẳn đã đủ quăng toàn bộ trách nhiệm của mình đối với ân nhân cho chó gặm: Hẳn không quan tâm, ít nhất là thời điểm quan trọng bây giờ, chuyện của Nam Ninh quốc và Phụng Ảnh quốc, hẳn ta nói không có liên quan, vậy hẳn cũng không cần phải mang theo bốn chữ “Vong ân phụ nghĩa” trên lưng chỉ cho nặng lòng.

“Muốn trở thành kẻ thù của triều đình Nam Ninh quốc”, trong lời nói của hẳn chứa đầy sự cảnh cáo và uy hiếp.

Nhưng Bạch Lộ Ảnh nào phải loại người dễ dàng bị người khác uy hiếp?

“Nếu đây là hậu quả mà thái tử nói, vậy ta không ngại thử xem sao!”

Mạch Trục Vân bày bộ mặt hứng thú như xem kịch vui nhìn hai người bọn họ giằng co nhau, cuộc đối thoại càng nghe càng đầy mùi chết chóc. Trong lòng Mạch Trục Vân dâng lên một phần cảm kích đối với thái độ của Bạch Lộ Ảnh. Tuy ngoài miệng hẳn không chịu thừa nhận, nhưng nàng biết hẳn sẽ không phải hạng người bán đứng nàng.

“Này, Nam Truy Nguyệt, chỗ này là quán rượu của ngươi, là địa bàn của ngươi, ngươi bị cầm điện rồi sao? Tốt xấu gì thì cũng nói một câu đi chứ, nếu ngươi cứ trơ mặt như vậy, bản công tử không dám chắc hậu quả ngươi phải nhận đâu!”

Bạch Lộ Ảnh hơi ngẩng đầu cô gái hăng hái giương võ miệng trước mặt, trong mắt hẳn hiện lên ý cười sùng nịch. Nha đầu ngốc, đây là nàng đang quan tâm đến ta sao?

Nhưng Nam Truy Nguyệt nào chịu thua kém, mặt mày âm trầm trằm trằm nhìn nàng, không chút khách khí trở về bộ dạng coi thường thường ngày.

“À, Phụng Ảnh thái tử, không phải ta có ý cản trở công việc của các người, chỉ có điều Mạch Trục Vân vừa mới làm trầy bộ bàn quý ngàn năm có một của ta, nên phải để người ở lại trả nợ cho ta. Nếu các người muốn mang người đi, trước tiên phải được sự cho phép của ta.”

Nói xong, còn cố ý chỉ vào chỗ lõm trên mặt bàn, nụ cười giả dối không khác gì hồ ly.

Khi hẳn nói đến hai chữ “Các người”, khóe mắt hẳn đồng thời liếc nhìn Bạch Lộ Ảnh đang đứng bên cạnh mình. Ý tứ của hẳn vô cùng rõ ràng, cho dù người là do hẳn ta mang đến, nhưng nếu muốn mang đi, cũng phải hỏi ý kiến của hẳn.

Bạch Lộ Ảnh không hề quan tâm đến ánh mắt của Nam Truy Nguyệt, trên mặt vẫn giữ ý cười nhàn nhạt, thản nhiên nhìn chằm chằm Ca Thụ Nhực Ly,

Ca Thụ Nhực Ly đương nhiên không ngờ cuộc hội ngộ giữa ba đại công tử bằng vàng lại trở nên như vậy, trong lòng tự chế giễu: Quả nhiên mình đã xem thường tứ đại công tử Nam Ninh quốc a. Trong những thời điểm gặp khó khăn, thì ra bọn họ còn liên minh hợp tác với nhau. Hơn nữa, lý do của mỗi người.....rất đáng hoàng, hợp lý! Hẳn cũng không có phản ứng gì thái quá, trực tiếp hỏi: “Ý của Nam trang chủ là bản cung phải đứng ra thay Mạch Trục Vân trả món nợ này?”

Hẳn nói xong, cũng là không có động tác gì bởi hẳn biết, Nam Truy Nguyệt là cánh tay vàng của Nam Ninh quốc, đương nhiên đã là thương nhân tất phải gian xảo, không bao giờ đưa ra điều kiện dễ dàng đơn giản như vậy.

Quả nhiên, Nam Truy Nguyệt cong khóe môi cười, nụ cười tà mị khiến người khác phải rùng rợn: “Thái tử nói đùa, Truy Nguyệt nào dám nghĩ đến mức đó? Nhưng... nếu ta nhớ không lầm thì, giá trị của Mạch Trục Vân hình như đã tăng lên mười vạn lượng hoàng kim nhỉ?!”

Một câu vừa phát ra, toàn bộ người ở đây mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn Nam Truy Nguyệt: Đây là cướp của trắng trợn giữa ban ngày ban mặt a! Chơi lớn thật, dám mở miệng ra giá “Mười vạn lượng hoàng kim”, hơn nữa, đối tượng mà hẳn vơ vét tài sản chính là khách quý của Nam Ninh quốc, Phụng Ảnh thái tử.

Nam Truy Nguyệt dừng một chút, không để ý đến biểu tình của những người xung quanh. Nói tiếp: “Cơ nhưng mà, thái tử cũng biết, tên Mạch Trục Vân này... giá trị tăng lên quá nhanh, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, từ năm vạn lượng tăng lên đến mười vạn lượng, ta nghĩ, nếu như giữ vị này ở lâu hơn một chút, tầm đâu một hai năm thậm chí hơn mười năm, không biết số tiền thưởng này sẽ tăng lên đến bao nhiêu đây? Cho nên, người ở trước mắt, ta cũng không có điên như đám giang hồ liều chết thiếu sống tìm kiếm hẳn, các người nói xem, có đúng không?”

Ách..... Da mặt tên này quá dày!

Không để mọi người kịp theo tiết tấu câu chuyện của mình mà kinh ngạc, hẳn nói tiếp: “Có điều đạo lý “Hai bên hợp tác, người người được lợi”, Truy Nguyệt cũng hiểu được, chỉ bằng như vậy đi, ta không cần nhiều lắm đâu, ừm, sơ sơ năm trăm vạn lượng hoàng kim, các người thoải mái rước người đi, giao dịch được kí kết, thế nào?”

Ngay sau đó, hẳn còn này bộ mặt hơi đau lòng nói: “Tuy Truy Nguyệt chịu thiệt thòi lớn, nhưng vì muốn hợp tác hòa bình với triều đình cho nên mất đi cũng đáng.....”

Nghe Nam Truy Nguyệt bỏ lơ ba là một hồi, trong lòng Mạch Trục Vân mừng rỡ bật cười. Xem ra hôm nay nàng được mở rộng tầm mắt nha, không ngờ được nhìn thấy một mặc gian thương quá xuất sắc của Nam Truy Nguyệt. Vừa gian xảo, bi ối lại vừa thông minh nhanh nhạy. Nếu cứ để hấn lộ hành trên quả đất này thì sớm muộn gì toàn bộ tài sản của Nam Ninh sẽ bị hấn thu tóm trong tay a!

Gian thương, quả nhiên là gian thương!

Cũng đúng thôi, hấn có nhiều tiền như thế, tầm mười vạn lượng cũng không là cái gì trong mắt hấn. Nhưng nàng không ngờ rằng, miệng lưỡi như sư tử kia chỉ cần mở ra – mẩu thân ỏi - năm trăm vạn lượng hoàng kim, này là hấn đang hoàn toàn chắt đứt mục đích của Ca Thư Nhục Ly.

Khóe miệng Ca Thư Nhục Ly khẽ run, nhảy bèn bắt được một tia sáng lướt qua nơi đáy mắt hấn. Đó là ánh nhìn như đã nắm chắc phần thắng, chỉ có ở một thương nhân giỏi mặc cả như Nam Truy Nguyệt.

Năm trăm vạn lượng hoàng kim? Hừ, dù cho hấn có là khách quý của Nam Ninh quốc, có là thái tử cao quý ở Phụng Ảnh quốc thì cũng không thể khinh địch, giao người cho Nam Truy Nguyệt. Nhưng thân phận cao quý không tầm thường sao có thể cam tâm tình nguyện bị một tên kiêu ngạo chơi xỏ trước mặt dân chúng, mặt mày hấn bắt đầu xám xịt: “Nói vậy thì các người quyết định bảo vệ Mạch Trục Vân?”

Nói là vậy nhưng nếu ba người trước mặt mà kết hợp với nhau thì không dễ đối phó chút nào. Một mình Mạch Trục Vân thì còn có cơ hội, mặc dù võ công của nàng vô cùng cao cường nhưng khi đối mặt với thiên quân vạn mã, thì sức lực sẽ không đủ.

Điều khiến hấn đau đầu hơn hết chính là sự xuất hiện của Bạch Lộ Ảnh và Nam Truy Nguyệt.

Bạch Lộ Ảnh giỏi về độc, hành động thâm lặng không một tiếng động, sợ rằng tính mạng của ngàn người ngay tại đây không thể bảo toàn...

Nam Truy Nguyệt – người đàn ông chỉ cần giờ tay nhất chân có thể thu tóm nửa giang sơn của Nam Ninh.....

Gặp gỡ đối thủ như vậy, phận thái tử như hấn, dù có bao nhiêu cường đại cũng không đủ năng lực uy hiếp.

“Đội trên đầu tội danh ‘Chứa chấp nghịch tặc’, trách nhiệm này Truy Nguyệt không đủ sức gánh nổi nhưng chỉ cần hai chúng ta thỏa thuận giao dịch này. Chỉ cần thái tử tự nguyện bỏ ra năm trăm vạn lượng hoàng kim mua người, Truy Nguyệt có thể đóng gói Mạch Trục Vân tận tay đưa cho thái tử!”

Ca Thư Nhục Ly suy nghĩ kỹ đề nghị của hấn.

Nhất thời, quán rượu lâm vào một mảng yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức bọn họ có thể nghe rõ tiếng hô hấp, tiếng tim đập như trống đánh, nhất cử nhất động của bọn họ đều gây sự chú ý.

Thình thịch, thình thịch,..... Tiếng tim đập nặng nề vang lên, bầu không khí trở nên áp lực hơn bao giờ hết.

Nhưng ngay khi nơi tầng hai quán rượu bị sự tĩnh lặng cắn nuốt thì đột nhiên âm thanh từ bên ngoài dội lại vang lên rõ ràng.

Cạch, Cạch, Cạch.....

Tiếng bước chân vừa trầm ổn vừa có quy luật có khuynh hướng tiến thẳng đến tầng hai Triều Nguyệt lâu, từng bước từng bước vang lên không khác gì từng nhịp đập nơi sự sống của bọn họ đang nảy lên.

Toàn bộ đám người Triều Nguyệt lâu yên lặng như tờ lắng nghe tiếng bước chân đó một lúc một to rõ...

Người đến là ai?

Đoán già đoán non chủ nhân của bước chân đó, lúc này, dù người đến có thể lực mạnh đến cỡ nào, cũng đều không thể phá vỡ cục diện trước mắt này.

Cộp, Cộp, Cộp.....

Bọn họ có thể nghe được, tiếng bước chân của người nào đó đang chậm rãi đi lên lầu hai.

Đám thị vệ trái phải không ngừng tò mò tự vấn trong lòng, ánh mắt nhìn thẳng về phía cầu thang.

Đồng thời đám người Mạch Trục Vân không có bất kỳ sự kinh hoảng nào biểu hiện ngoài mặt, cho dù tên đó có là ai thì cục diện hôm nay không thể nào thay đổi được.

Một lát sau, thân hình người bí ẩn đó từ từ hiện ra nghênh đón trước mắt mọi người.

Chiếc trâm cài tóc màu lam bảo thạch ẩn hiện dưới mái tóc đen dài tung bay theo từng cử động. Một bộ trường bào màu trắng tinh khiết bằng gấm quý bao lấy thân hình cao lớn, toàn thân hấn cũng tỏa ra một loại khí thế cực kỳ uy mãnh, khí chất cao quý, ngạo nghễ như hậu duệ của vương giả.

Gương mặt hấn trông vô cùng cương nghị, hàng lông mày toát lên vẻ cuồng ngạo, đôi môi mỏng khẽ mím lại, từng đường nét trên khuôn mặt không có chút vẻ nhu hòa mà lạnh lẽo đến khiếp người, hấn đưa ánh mắt sắc bén như chim ưng xuyên qua mấy người trước mắt chiếu thẳng lên người Mạch Trục

Vân.

Không có cảm xúc gì lộ ra nơi đáy mắt, con người di chuyển, dừng lại trên người Bạch Lộng Ảnh đang đứng trước mặt Mạch Trục Vân.

Sau đó chớp mắt, mây hẩn khẽ nhú lại khó hiểu, sau đó dời tầm nhìn của mình lên người Nam Truy Nguyệt.

Chủ nhà Nam Truy Nguyệt hí hai đôi mắt, cười tà mị nói: “Chắc chắn, hôm nay không hiểu ngọn gió nào đã mang nhiều khách quý đến với quán rượu nhỏ nhoi của Truy Nguyệt thế này? Vương gia, xin mời ngồi! Thái tử cũng ngồi đi, nếu có ý định muốn dùng bữa ở đây, tại hạ vô cùng hoan nghênh!”

Sở Tuy Phong không hề tỏ ra khách khí, trực tiếp đi qua, đứng trước mặt Mạch Trục Vân. Thân hình cao lớn của hắn theo ánh nắng nhạt của buổi chiều tà ôm trọn lấy thân hình nhỏ nhắn của nàng, hắn nhẹ cúi đầu nhìn nàng, tay vươn ra nắm trọn bàn tay nàng lạnh lùng ra lệnh: “Đi với bốn vương!”

Mạch Trục Vân bật cười, sau đó gạt tay ra khỏi hắn, ngược mặt lên nhìn hắn, rồi quay sang nhìn Bạch Lộng Ảnh và Nam Truy Nguyệt, tự giễu nói: “Hôm nay là ngày tốt gì mà nhiều người kéo đến đây đòi mang ta đi vậy? Ainha, ta biết phải đi theo ai đây?”

Nam Truy Nguyệt trừng mắt nhìn nàng, nhìn không được muốn gây sự: “Đừng nói dễ nghe như thế! Người nào chịu bỏ tiền, hàng sẽ là của người đó! Ta xin nhắc lại một lần nữa: Năm trăm vạn lượng hoàng kim, không cắt không xén!”

Sắc mặt Sở Tuy Phong trầm xuống: “Năm trăm vạn lượng?”

“Là giá tiền của tên đó!” Nam Truy Nguyệt liếc mắt về phía Mạch Trục Vân, hừ, năm trăm vạn lượng hoàng kim để mua cái tên trộm vặt này, mình thật đúng là đã quá tay coi trọng hắn rồi!

Ca Thụ Nhược Ly cười lạnh nhìn biểu hiện của Sở Tuy Phong, trong mắt lướt qua một loại cảm xúc mờ mịt khó lường, mở miệng nói: “Lẽ nào Phong vương cũng nhận được lệnh của hoàng thượng? Nếu bản cung nhớ không lầm, hoàng thượng từng đồng ý giao chuyện của Mạch Trục Vân cho bản cung tùy ý xử trí thì phải?!”

“Thái tử muốn thế nào?” Sở Tuy Phong nhìn Ca Thụ Nhược Ly, đậm mặt lên tiếng hỏi.

Khóe môi Ca Thụ Nhược Ly cong lên một tia mỉm cười, nói: “Nơi này là Nam Ninh quốc, bản cung là khách nơi xứ lạ, sẽ không hay nếu lỡ mắng bắt người ở đây, xin vương gia hỗ trợ với bản cung bắt lấy tên nghịch tặc này! Hắn đây cũng chính là ý chỉ của hoàng thượng, bản cung tin chắc rằng vương gia sẽ không từ chối đâu nhỉ?!”

Mạch Trục Vân lắc đầu cười khổ, sau đó nhìn Sở Tuy Phong, Thụ Ca chết tiệt dám lấy uy quyền của Sở Lâm Uyên đến uy hiếp hắn, vậy tiếp theo hắn sẽ xử lý như thế nào, hắn sẽ nói thế nào? Sẽ làm sao?

Chỉ thấy Sở Tuy Phong mang bộ mặt thần nhiên mà lãnh đạm, ngồi xuống một bên, cao ngạo mở miệng: “Hôm nay bốn vương cải trang, không muốn nói chuyện công sự!”

Lời nói của hắn vô cùng tự nhiên, không hề có chút gượng ép, giống như hắn đã chuẩn bị bộ dáng thế này để đến đây.

Mạch Trục Vân nhìn người đàn ông khoác trên mình áo bào trắng, khóe miệng cong lên. Quào?! Vương gia! Thật đúng là cải trang đi tuần rồi!

Ca Thụ Nhược Ly có chút sùng sốt, thật ra hắn không ngờ Sở Tuy Phong lại lấy lý do này để vứt bỏ trách nhiệm của mình. Con người tối sầm lại, hỏi: “Vậy mục đích của vương gia hôm nay đến đây là gì?”

Sở Tuy Phong vẫn giữ thái độ điềm tĩnh, không lên tiếng trả lời.

Nhưng Mạch Trục Vân có chút không cam lòng, trào phúng lên tiếng nói với Ca Thụ Nhược Ly: “Phượng Ảnh thái tử đàn thật đấy, hắn nói không bàn chuyện công thì rõ ràng hắn đến đây vì việc tư rồi?”

Trong nháy mắt, âm thanh của tiếng hấp khí lạnh vang lên, mọi người đưa mắt nhìn Mạch Trục Vân, không phải nghe lầm chứ: Mạch Trục Vân mắng thái tử cao quý của bọn hắn là “Đàn”?

Đương nhiên ba vị công tử ghi danh trên bảng vàng đứng cạnh nàng cũng không khỏi run rẩy khóe miệng: Mạch Trục Vân, tên này vẫn không bỏ được bản tính thẳng thắn, không hề nề mặt người khác chút nào!

Sắc mặt Ca Thụ Nhược Ly trầm xuống, hô hấp ngày càng nặng nề, hắn đưa mắt nhìn nàng, cố tình gây khó dễ: “Vậy sao? Không biết Phong vương có việc tư gì muốn đến tìm tên thân trộm bị triều đình truy nã đã lâu? Bản thái tử không rõ được, sợ rằng chuyện này một khi đồn ra ngoài thì sẽ bị người khác hiểu lầm cho nên mới đưa ra câu hỏi như vậy!”

Mạch Trục Vân lại lắc đầu, khinh thường người đàn ông trước mắt, với một chút tài mọn như người mà dám khoe khoang trước mặt nàng sao? Cố tình lấy thân phận đối địch của hai người bọn họ để uy hiếp?

“Ainha, nói người đàn mà người cũng không tin! Phượng Ảnh thái tử à, lỗi tai nào của ngài nghe được Phong vương nói hắn tới tìm ta vì việc tư?” Nói xong nàng khẽ thở dài, không muốn cùng hắn ta nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp lấy vỏ rượu trên bàn, nhắc lên hào sảng uống một hơi lưng chừng bằng tám chén, sau đó dùng ống tay áo lau miệng.

Thấy biểu tình của đám kia thị vệ mang theo vài phần khiếp sợ, khủng hoảng mà phần nhiều là nghi hoặc, nàng hiềm lắm mới kiên nhẫn cùng người khác hào phóng giải thích, đánh chỉ vào Bạch Lộng Ảnh và Nam Truy Nguyệt, nói: “Ở đây không phải chỉ có mình ta, còn hai tên yêu nghiệt này làm chứng nữa nè!”

Trong lòng âm thầm mắng: Một lũ yêu nghiệt, sao mà cứ phải nhắm một mình nàng như vậy chứ?! Nàng biết nhan sắc nàng có, võ sĩ nàng có thừa, nhưng làm ơn, không phải chỉ có mình nàng?! Một đám phân biệt...phân biệt...giai cấp!!!

Sở Tùy Phong vẫn giữ khuôn mặt đạm mạc mà lạnh lùng quét mắt xem phản ứng của nàng và Ca Thụ Nhục Ly.

Khỏe miệng Ca Thụ Nhục Ly run rẩy không ngừng, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên trong đời hắn bị một cô gái cho hắn ăn mắng liên tiếp thế này, mà từng câu từng chữ đối phương mắng hắn vô cùng...hợp lý hợp tình.

“Nhưng nếu mới vừa rồi bản cung nghe không nhầm thì, vừa lên tới lầu, vương gia ngay lập tức nói ngươi cùng đi theo hắn!” Nói rõ ràng như vậy, chẳng lẽ không phải đến tìm nàng sao?

“Đồ ngu, ngươi nghe không hiểu à? Ta có thù oán với Phong vương đã lâu rồi, việc hắn muốn bắt ta cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Nhân lần gặp gỡ ngoài ý muốn ở Triều Nguyệt lâu, hắn muốn lấy danh nghĩa cá nhân ra hồng để trói gó ta lại. Rõ chưa?! Hừ!”

“Ra là vậy! Nếu ngươi không lên tiếng giải thích thì chỉ sợ nhiều người hiểu lầm hai người các ngươi có quan hệ mờ ám.” Tuy Ca Thụ Nhục Ly thần nhiên nói vậy, nhưng thần sắc trên mặt hắn hoàn toàn thể hiện rõ, một câu giải thích của Mạch Trục Vân, ngay cả dấu chấm câu hắn cũng không tin.

Mạch Trục Vân thấy hắn vẫn không từ bỏ hoài nghi, đành xuất chiêu “mồm miệng kẻ”*: “Được rồi, biết ngươi không tin lời của bản công tử cho nên nói thật cho ngươi biết: Tứ đại công tử chúng ta là những bằng hữu tương thân tương ái, sống chết có nhau. Vì nhận được lời mời đây vinh hạnh của Nam Truy Nguyệt công tử nên bốn người chúng ta mới tụ tập với nhau. Lúc trước bọn ta cố tình làm bộ không quen biết, thậm chí còn gây thù oán với nhau nhằm đánh lừa các ngươi, tạo không khí mới mẻ..haha...Vâng..chính là như vậy!”

P/s: Đại ca đến rồi, khà khà, trò hay bắt đầu...có vẻ hậu cung của cô nàng h đông đủ rồi nhẩy....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Ai cũng có mục đích riêng?!

Mạch Trục Vân vừa nói bốn chữ “Tương thân tương ái” xong thì quay đầu sang nhìn Nam Truy Nguyệt toàn thân cứng ngắc đứng trơ mắt nhìn nàng, cười hiền lành, đôi mắt mở lớn đầy vô tội: “Nam đại trang chủ, ta đã nói ta không muốn tới nhưng tâm tình của ngươi hình như không được vui, thậm chí còn lôi kéo ống tay áo bản công tử, không cho bản công tử có cơ hội để từ chối. Aida, thấy ngươi nhiệt tình như vậy, bản công tử đành vứt bỏ danh dự mình để tới đây.”

Nam Truy Nguyệt: “...” Mạch Trục Vân, ngươi còn gì đề tiện hơn nữa không!

Quả nhiên, sau đó hắn được chứng kiến thêm vài màn đề tiện của nàng!

“Tuy rằng châu rượu này là ngươi mời, nhưng chỉ vì ý tốt của ngươi mà đã mang đến không biết bao nhiêu là phiền phức cho bản công tử, ngươi nói xem, có nên bồi thường chút gì đó cho bản công tử không?” Mạch Trục Vân cười trong sáng nhìn hắn.

Sắc mặt Bạch Lộng Ảnh và Sở Tùy Phong tối sầm lại, không có ý định phát biểu ý kiến.

Tương thân tương ái? Đúng là chỉ có nàng mới nói được!

Có điều, hai người bọn họ biết rõ được chuyện gì sau đó sắp diễn ra: Nam Truy Nguyệt thăm chắc rồi!

“Mạch Trục Vân, ngươi muốn đại gia ta bồi thường thế nào cho ngươi?” Nam Truy Nguyệt lộ ra vẻ mặt dữ tợn, hàm răng trắng đều lộ ra ngoài nghiêng chặt theo ý cười gượng.

Một câu thôi cũng đủ muốn cướp tiền của hắn? Mạch Trục Vân, ngươi thật sự quá đề tiện!

Châu rượu này là hắn mời ư?! Hắn nói muốn mời loại trộm cắp như hắn đến hồi nào? Ngược lại thì có, hắn ước gì cả đời Mạch Trục Vân đừng bao giờ xuất hiện trước mặt hắn.

Nhìn đáng vẻ phần nộ có chút đau lòng của Nam Truy Nguyệt, Mạch Trục Vân không nhịn được cười hi hi, dùng sức đặt cánh tay mình lên vai hắn đè xuống, vẻ mặt gian trá cười nhìn liếc qua Ca Thụ Nhục Ly: “Hi hi, chuyện đơn giản thôi, bốn vị công tử chúng ta cùng nhau trò chuyện tán gẫu ở đây, đương nhiên với điều kiện không có người ngoài xen vào.”

“Được, trò chuyện tán gẫu!” Lúc này đây ai cũng có thể nghe được âm thanh giữa hai hàm răng của hắn run lên.

Còn Mạch Trục Vân ngược lại đặt tầm mắt của mình lên người Ca Thụ Nhược Ly, cười nói: “Thế nào, Phượng Ảnh thái tử, ngươi còn không đi sao? Muốn cùng bọn ta trò chuyện? Cơ mà ngại quá, ngươi đâu phải là người của Nam Ninh quốc, càng không xếp vào bảng vàng công tử của Nam Ninh a!”

Lệnh đuổi khách rõ ràng như vậy, dù da mặt của Ca Thụ Nhược Ly có dày đến mấy thì cũng biết nứt ra một chút. Hắn lịch sự nói một câu đã “Quấy rầy”, cũng không hề quay đầu, mang theo thuộc hạ rời đi.

Có điều, ngay một giây hắn vừa xoay người, Tứ đại công tử không thể nhìn thấy được trên gương mặt giận dữ của hắn xuất hiện ý cười tà mị.

Mạch Trục Vân, quả thực ta không nhìn lầm nàng! Một cô gái có cá tính! Nếu bằng cách này hắn không thể mang nàng đi cùng hắn, vậy thì chúng ta đổi biện pháp chơi đùa khác vậy! Khi bóng người vừa biến mất khỏi tầm mắt, Nam Truy Nguyệt lập tức không khách khí giẫy người ra khỏi tay Mạch Trục Vân – đập tan cái hành động được coi là thương hiệu rẻ tiền mang nhãn mác “Bằng hữu thân thiết”.

“Giỏi lắm, diễn xong rồi! Mạch Trục Vân, ngươi nhớ kỹ cho điều này cho ta: Ta không quen ngươi!”

Mạch Trục Vân lè lưỡi, lắc lắc cánh tay, khinh thường lên tiếng: “Ngươi nghĩ ta muốn làm quen với loại người như ngươi chắc?”

“Ngươi.....” Nếu hắn nhớ không lầm, tốt xấu gì thì hắn cũng vừa mới ra tay giúp hắn ta, cuối cùng hắn ta dám có thái độ bội bạc với ân nhân là hắn đây?

“Mạch Trục Vân, đồ qua cầu rút ván, đồ vong ơn bội nghĩa, ta chưa bao giờ quen biết kẻ khốn nạn nào ngang ngửa.....” ngươi!

Một chữ “ngươi” chưa kịp thoát ra khỏi miệng, đột nhiên trong đầu hắn gọi lại hình ảnh bị Mạch Trục Vân chọc ghẹo đầy xấu hổ, sau đó còn thi thảm ái muội vào tai hắn. Hắn không khỏi rùng mình nuốt nước bọt, không có ý định hoàn thành câu nói, chỉ biết uất ức trừng mắt nhìn nàng.

Ha ha ha!

Mạch Trục Vân vô cùng đắc ý, bây giờ sự khốn nạn của nàng đối với Nam Truy Nguyệt mà nói – rất miễn cảm a.

Bạch Lộng Ảnh nhìn cảnh tượng hai người bọn họ đầu võ mồm, chỉ biết mím môi cười thầm.

Nhưng Sở Tùy Phong thì không giống vậy, hắn hoàn toàn không để tâm vào cuộc hội thoại mang tính chất giải trí của bọn hắn, trong lòng có chút bất an, lạnh nhạt trực tiếp lên tiếng xen vào: “Mạch Trục Vân, đi với bọn vương!”

Nói vừa xong, sáu con ngươi lập tức dừng trên người hắn. Nam Truy Nguyệt nhanh chóng thu lại vẻ mặt tức giận, Bạch Lộng Ảnh cũng có chút nhú mày thắc mắc nhìn hắn.

Mạch Trục Vân nghiêng đầu, cao ngạo nhìn hắn, “Dựa vào cái gì?”

Tuy hai vị còn lại không nói năng gì, nhưng trong ánh mắt bọn họ cũng đã biểu hiện thái độ: Đúng, dựa vào cái gì?

“Đi!”

Hắn không hề lên tiếng giải thích, chỉ lạnh lùng trực tiếp nắm tay nàng kéo đi.

Chân phải Mạch Trục Vân mạnh mẽ đá vào thành ghế, cả người linh hoạt chuyển động, bay lui về sau tránh được cánh tay rắn chắc của Sở Tùy Phong.

“Sở Tùy Phong, ta biết ta đánh không lại ngươi nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc ta sợ ngươi!”

Thấy tình huống như vậy, Bạch Lộng Ảnh và Nam Truy Nguyệt cùng nhau bật dậy, nhìn bọn họ. Haizz, vất vả lắm với đem sự yên bình về với lầu hai quán rượu, lẽ nào bây giờ lại tiếp tục gây gỗ?!

“Bốn vương sẽ không làm đau ngươi!” Ông tay áo lướt qua, ẩn hiện bên trong bàn tay nắm chặt thành quyền, một lát sau lại buông lỏng, bỏ lại một câu giải thích.

Vuốt mắt tay nàng, hắn không cho phép chuyện này xảy ra thêm lần nào nữa.

Bạch Lộng Ảnh mím môi, chậm rãi ngồi xuống.

Nam Truy Nguyệt nhìn bộ dạng cảnh giác của Mạch Trục Vân, lại nhìn thấy dáng vẻ kiên định của Sở Tùy Phong, chân thành lên tiếng: “Nói vậy thì vương gia muốn trả tiền?” Mạch Trục Vân trừng mắt nhìn hắn: “Còn ngươi nữa, ngươi dựa vào cái gì lại lên tiếng quyết định?”

Nam Truy Nguyệt bày ra bộ mặt đứng lý hợp tình chỉ thẳng xuống mặt bàn bị bóp méo, nghênh ngang trả lời: “Chỉ bằng cái này!”

Sau đó không thèm để ý tới ánh mắt khinh thường của Mạch Trục Vân, quay đầu nhìn Sở Tùy Phong nói: “Vương gia, muốn dẫn Mạch Trục Vân đi, đương nhiên có thể, nhưng hắn là người của ta.....”

“Người của ngươi?” Sở Tùy Phong hừ lạnh một tiếng, đánh gãy lời của hắn.

Mạch Trục Vân phẫn nộ quệt mũi, nghĩ ngợi: những lời này nghe cũng đâu có gì lạ? Hắn phản ứng lớn như vậy làm gì?

“Nam Truy Nguyệt!”

“Được rồi, hắn bán mình cho ta! Nếu muốn mang hắn đi, vương gia phải theo quy tắc của giao dịch, trả tiền chuộc!”

Sở Tùy Phong lại hừ lạnh: “Bỏn vương sợ nguoi không có số hưởng!”

Nam Truy Nguyệt khòe miệng run rẩy: “.....”

Tầng băng vĩnh cửu ngàn năm không tan – Lãnh vương gia, không buồn lên tiếng thì thôi chứ vừa mở miệng ra thì bao nhiêu lời nói ác độc ẩn dụ không khỏi khiến đối phương rung mình!

Lập tức lấy lại bình tĩnh, đôi mắt đẹp cong lên hình lưỡi liềm, tiếp tục nói: “Không cần vương gia phải nhọc công quan tâm, ta thích cảm giác ‘Người chết được hưởng tiền!’”

Dù sao tiền hắn không thiếu, nhưng hắn rất muốn lấy số tiền nhỏ này, chỉ vì hắn đã lỡ lầm đánh giá cao giá trị của tên khốn nạn kia.

“Năm trăm vạn lượng hoàng kim, vương gia có định trả hay không?!”

“Nam Truy Nguyệt, nếu nguoi dám làm thật, dám lấy ta đổi tiền, ta sẽ cho nguoi biết cảm giác ‘Người sống không có tiền để hưởng’...ngay lập tức.”
Mạch Trục Vân cười nói, nụ cười của nàng vừa nguy hiểm vừa giáo hoạt.

Nam Truy Nguyệt: “.....” Mạch Trục Vân, rốt cuộc nguoi đang đứng về phía nào hả?

Sở Tùy Phong lạnh lùng phun ra ba chữ: “Không đáng giá!”

Nam Truy Nguyệt vừa nghe xong, thật muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, nếu không phải vì lo lắng Ca Thụ Nhược Ly không nể mặt Mạch Trục Vân, nên mới nâng giá trị của hắn lên đến năm trăm vạn lượng hoàng kim.

Chứ vốn rõ ràng tên này hoàn toàn không đáng giá! Nhưng, hắn vẫn không thay đổi sắc mặt, lên tiếng hỏi: “Vậy thì, thưa vương gia cao quý, bao nhiêu mới đáng giá?”

Sở Tùy Phong nhướng mày quét qua gương mặt sớm đã tái mét của Mạch Trục Vân, ánh mắt biểu hiện một chút ôn hòa, đồng tử đen láy khê rung động, chân thành trịnh trọng nói: “Không đáng một đồng!”

Những lời này vừa nói ra, mặt sông bên ngoài cửa sổ lầu hai bắt đầu dâng lên, từng đợt sóng nặng nề đập vào mặt bờ, rầm một tiếng rung động, thì ra là lũ thủy triều!

Nhưng vì sao trên lầu hai âm khí bốc lên nồng nặc thế này?

Mạch Trục Vân mang bộ mặt đen thui, mí mắt rũ xuống, hàng lông mi dài tinh tế che khuất con nguoi đầy sát khí của nàng, ánh chiều tà rụt rè lấp ló bên nửa khuôn mặt nàng. “Không đáng một đồng?”

Không khí trên lầu hai gần như bị đông lạnh bởi hơi thở của ai đó, bốn chữ nghi vấn phát ra từ miệng ai đó vang vọng chói tai.

Tà công tử nổi giận rồi!

Bạch Lộ Ảnh vẫn không có phản ứng gì thái quá, chỉ đơn giản nở nụ cười nhàn nhạt, dường như cuộc đối thoại của bọn họ không liên quan gì đến hắn. Nhưng trong lòng lại âm thầm phụ họa theo Sở Tùy Phong: Đúng là không đáng một đồng!

Sắc mặt Nam Truy Nguyệt không hề thay đổi, hiển nhiên phản ứng của Mạch Trục Vân không ảnh hưởng đến hắn là mấy, chỉ lẳng lặng đứng nhìn hai người giằng cò, không nói gì.

“Ha ha ha!” Một trận cười to đầy quý dị đột nhiên vang lên phá tan bầu không khí nặng nề đầy căng thẳng.

“Không đáng một đồng... ha ha chẳng phải cũng đồng nghĩa với từ vô giá sao. Thật không thể tưởng tượng được, ở trong lòng các nguoi, Mạch Trục Vân ta lại được coi trọng đến mức đó.” Mạch Trục Vân đắc ý vuốt cằm sáng khoái cười, vẻ mặt âm trầm lúc trước đều sớm tan biến, thoải mái thốt lên “Ha ha ha, là báu vật vô giá nha!”

Lại một trận cười to tiếp tục vang lên!

“.....”

Nam Truy Nguyệt ghen đến sắp nội thương. Nếu không phải vì cố gắng duy trì phong thái vốn có của mình, sợ rằng vừa nghe một trận cười tự luyến của hắn ta, chân hắn sẽ bị trĩ một bên mà ngã sấp xuống sàn mất.

Mạch Trục Vân, rốt cuộc ngươi còn khổ nạn đến mức nào nữa hả!

Bạch Lộ Ảnh cố nén cười, liếc mắt nhìn khuôn mặt thân nhiên đã bớt đi sự lạnh lẽo thường ngày của Sở Tùy Phong, khóe miệng dần dần cong lên: Cuối cùng nha đầu ngốc này cũng hiểu được, còn mở miệng giải đáp chính xác địa vị của nàng trong tim bọn họ?

Sở Tùy Phong không hề lên tiếng trả lời, sắc mặt nhu hòa chậm rãi đi xuống lầu, không hề quan tâm đến bộ dáng đắc ý của Mạch Trục Vân.

Có Nam Truy Nguyệt và Bạch Lộ Ảnh ở đây, không người nào dám xúc phạm tới nàng, hẳn cũng yên tâm một ít.

Chẳng qua, đột nhiên hẳn sinh lòng nghi hoặc: Vì sao Nam Truy Nguyệt cũng hết lần này đến lần khác ra tay giúp đỡ nàng? Rốt cuộc bọn họ có quan hệ như thế nào?

Nhìn bóng dáng của Sở Tùy Phong dần dần biến mất ở cuối chân cầu thang, Mạch Trục Vân cúi đầu suy nghĩ, trong chớp mắt nhanh chóng chạy theo đuổi kịp.

“Này..... năm.....” Nam Truy Nguyệt còn chưa kịp ủy khuất đòi tiền thì đã bị Mạch Trục Vân đánh gãy.

“Ha ha ha, ta biết ta vô giá rồi, không cần ngươi phải nhắc lại đâu!” Nói xong liền chạy biến theo Sở Tùy Phong.

Sắc mặt Nam Truy Nguyệt lập tức biến đổi, giống như người bị bệnh tâm thần hét lớn một tiếng: “Mạch Trục Vân, ngươi rút xéo cho ta! Rút đi! Tức chết đại gia rồi!”

Hắn thật sự tìm không ra từ ngữ đến hình dung Mạch Trục Vân vô sỉ!

Hắn tức giận phả lửa ra khỏi cổ họng, trở lại bàn ngồi xuống, tự mình rót một chén rượu lớn nốc một hơi cạn sạch. Như vừa mới dập lửa trong miệng, hẳn bắt đầu bình tĩnh trở lại, có điều biểu tình giận dữ còn chưa hoàn toàn tiêu biến. Bạch Lộ Ảnh tự mình thưởng thức vài chén rồi bắt giác dừng lại, đưa mắt nhìn bên ngoài cửa sổ khẽ cười, nói: “Không sao rồi!”

Sở Tùy Phong nói thích nàng, đương nhiên sẽ không để nàng gặp bất kì nguy hiểm, càng không gây bất lợi cho nàng, hẳn có thể yên tâm.

Sau đó trong mắt hẳn ánh lên một loại cảm xúc đau đớn: Mạch Trục Vân là một nha đầu thích sự tự do cho nên lựa chọn của nàng thế nào hẳn không thể can thiệp vào, chỉ có thể để tự nàng quyết định.

“Hừ, ai thêm lo lắng cho cái loại đề tiện như hắn!”

Nam Truy Nguyệt mạnh miệng, không chịu thừa nhận, nhưng hẳn cũng có chút tò mò đánh giá Bạch Lộ Ảnh, nhớ lại một loạt chuyện xảy ra vừa rồi, hẳn lên tiếng dò xét: “Sao ta có cảm giác, hôm nay hai người các ngươi có gì đó rất kì lạ nha? Mạch Trục Vân chỉ là một tên trộm vặt thôi mà, vì sao hai người các ngươi nguyện ý đứng ra chống đối triều đình, ra tay giúp đỡ hắn?”

Hắn vẫn chưa phát hiện, tên khổ nạn Mạch Trục Vân đó là con gái!

Bạch Lộ Ảnh nở nụ cười, nhìn hẳn bằng ánh mắt âm trầm, ý cười nhạt đọng trên môi, khẽ nói: “Thắc mắc này ta cũng rất muốn hỏi ngươi!”

Gương mặt Nam Truy Nguyệt trở nên cứng đờ, khóe miệng cong lên ý cười khó hiểu, nhận thấy mình bị hỏi bật lại, hẳn cũng không hề có ý định che giấu, nói thẳng: “Ta có lý do của riêng mình!”

“Ta không quan tâm lý do của ngươi là gì, nhưng nếu một ngày ngươi làm tổn thương đến hắn, ta sẽ không nương tay với ngươi!” Khi nói ra những lời này, vẻ mặt của Bạch Lộ Ảnh vô cùng kiên quyết!

“Ha ha!” Nam Truy Nguyệt nở nụ cười, sau đó cũng ngoan lệ đáp: “Những lời đó ta cũng muốn tặng cho ngươi!”

Hai người đồng thời vỗ tay lên mặt bàn.

Vài vò rượu bắt đầu mất thăng bằng, đột nhiên lay động, cách cách keng keng một lúc, sau đó thì...

“Bang bang phanh.....” Tiếng vỡ của từng mảnh gốm sứ bay ra phóng tung tóe bốn phía, nhưng bọn họ lại không hề bị đã thương dù chỉ là một vết trầy xước.

“Ha ha!” Chờ bốn phía yên ắng trở lại, hai người bọn họ đồng thời bật cười lớn, thu hồi nội lực.

Hóa thù thành bạn, tốc độ thật nhanh!

Bạch Lộ Ảnh tự giấu cười nói: “Mạch Trục Vân vẫn luôn cho rằng ta là một tên lang băm võ công yếu kém nên hẳn không bao giờ so đo với ta. Nhưng ai ngờ hẳn ta quá ngây thơ, chúng ta đâu hề cao thượng như hắn ta nghĩ, ai cũng đều có mục đích riêng của mình nên mới bao che cho hắn.”

Nói xong, hẳn tao nhả đứng dậy rồi đi.

“Là vậy sao?” Nam Truy Nguyệt nghe được bán tín bán nghi: “Có vẻ như ta đã lờ mờ đoán ra mục đích của Ngao công tử là gì rồi?”

Sùng nàng!

Bạch Lộ Ảnh môi khẽ cong lên, hai chữ đó hằn để lại trong lòng mình không nói ra, bước vài bước rồi khỏi Triều Nguyệt lâu.

Khi thân ảnh của Bạch Lộ Ảnh từ từ biến mất khỏi lầu hai thì “Phanh” một tiếng, chiếc bàn gỗ quý giá trước mặt bị đập nát thành ngàn mảnh.

Cuối cùng người cũng đã đi rồi, trên lầu hai chỉ còn lại một mình hấn chập vạt đứng giữa một phế thải những mảnh vỡ cùng mảnh gỗ vương vãi khắp nơi. Nam Truy Nguyệt âm thầm tự giễu: Mạch Trục Vân đúng là kiếp nạn của mình mà! Nhưng, Công Tôn tiền bối à, nếu hấn ta là đệ tử của người, vậy thì cho dù hấn ta có gây họa lớn cho hấn cũng như cho triều đình, ta cũng sẽ ra tay giúp đỡ!

Ánh mắt hấn nhìn thẳng vào một điểm cố định, từ từ đắm chìm trong hồi ức cũ.

Mãi cho đến khi tên chủ quán vội vàng chạy đến lo lắng hỏi thăm “Trang chủ, ngài.....”

Hấn quét mắt nhìn cảnh tượng hỗn độn trước mặt, nhưng lạ thay trên khuôn mặt hấn không có bất kỳ biểu hiện của việc đau lòng hay tiếc rẻ. Đơn giản là vì cảnh tượng này quá quen thuộc, hấn đương nhiên đã miễn dịch. Chỉ có điều đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy trang chủ ngẩn ngơ đắm chìm trong hoài niệm như vậy, có lẽ sự kiện đó có ảnh hưởng không hề nhỏ đối với ngài.

“Không có gì!” Nam Truy Nguyệt bình tĩnh trong miền ký ức cũ, nhìn mặt sông dập dờn nhấp nhô bên ngoài cửa sổ bèn lên tiếng phân phó: “Phái người bí mật theo dõi tình hình bên Dịch quán, nếu có động tĩnh gì, lập tức trở về hồi báo!”

“Vâng!” Chương quỳ lập tức cúi đầu nhận lệnh.

“Gọi người đến sửa sang lại một chút!” Nói xong, Nam Truy Nguyệt nhấc chân rời khỏi hiện trường mang theo một mớ suy tư khó mờ.

P/s: Quào...Ai cũng có mục đích riêng... nhưng kết quả cuối cùng thì vẫn là bảo vệ nàng, ba anh chàng này thật sự không phải tầm thường nha...Lộ Ảnh à...nếu cứ dung túng túng cho cô ta thì... nam phụ là phải mà....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Khó có được ôn nhu

Màn đêm dần buông, trăng bắt đầu lấp ló bên vài nhánh trúc cổ vượn mình khỏi bóng tối, gió lạnh phơ phất.

Một chiếc xe ngựa đơn giản chậm rãi chạy đều trên ngã tư đường.

Nhưng dù có đơn giản đến đâu thì người đi đường nhìn thấy dấu hiệu bên thân xe đều đều cung kính cúi đầu nhường đường.

Từng nét chữ mạnh mẽ nhưng lưu loát sinh động như mây bay nước chảy được khắc một bên hông xe, một chữ “Phong” vừa bá đạo vừa ngạo nghễ là biểu tượng đầy chính là xe ngựa đặc thù của Phong vương phủ.

Hai vị cầm cương ngựa - thuộc hạ của Sở Tùy Phong - Tề Ân và Tề Cẩn đánh ngựa chạy thẳng về Phong vương phủ.

Tề Ân ảo não cúi đầu, trên mặt không thể nào hết xấu hổ, bởi vì, vị Mạch Trục Vân “duyên dáng” đi cùng vương gia đang cười khùng khục ngả nghiêng trong xe, vâng, bất chấp cả hình tượng.

Đương nhiên, hấn biết, cái giọng cười như sấm dậy, vui sướng khi thấy người gặp họa này khẳng định không thể nào là của vương gia lạnh lùng của bọn hấn. Nhưng một điều hấn khó hiểu hơn là cho đến tận bây giờ vương gia vẫn chưa lên tiếng cắt đứt tràn cười chế nhạo của Mạch Trục Vân.

Xưa nay vương gia là người vốn ghét người khác huyền thuyên cười đùa bên tai mình!

Chẳng lẽ, tiếng cười của Mạch Trục Vân rất... êm tai?

Ông trời! Không phải chứ, hấn ở ngoài xe ngựa đã lâu như vậy, nghe tiếng cười của hấn ta thôi hấn đã đủ cảm nhận được mồ hôi lạnh đang thấm ướt áo, cho dù có cố gắng dùng nội lực ngăn cản nhưng hấn cũng nhịn không được phát run. Tiếng cười kia, có mà giống như mấy tên náo tào gân cổ lên cười khoái chí khi vừa xong chuồng vậy.

“Ha ha ha ha..... Ha ha ha..... Khử khử khử....hồ hồ...” Mạch Trục Vân cười như tên điên, một tay ôm bụng, một tay chống lên vách cửa xe.

Sở Tùy Phong lạnh lùng trầm ngâm nhìn nàng, không nói được một lời.

Đinh xe ngựa được gắn một viên dạ minh châu lớn, xung quanh thành xe được bao bọc bởi vài viên đá bạch thạch có thể phát sáng trong đêm. Thứ ánh sáng tự nhiên nhu hòa phát ra thấp sáng khắp xe, nhìn giống như ban ngày.

“Há há.....”

Sở Tùy Phong: “.....”

“Hô hô hô..... Ha ha ha.....”

Tiếng cười vẫn không có xu hướng ngừng lại, Sở Tùy Phong cuối cùng cũng chịu không nổi, trực tiếp mở miệng: “Buồn cười lắm sao?”

Nếu không mở miệng dập tắt cảm xúc của nàng, chỉ sợ nàng cười đến co rút toàn thân mất.

“Ha ha..... Há?” Mạch Trúc Vân ngẩng đầu nhìn hắn, đối diện với đôi mắt trầm thấp khó đoán của hắn, nàng có một chút thất thần: Vẫn là đôi mắt sắc lạnh kết hợp hoàn hảo với khuôn mặt nghiêm như núi đá, chẳng qua, ánh mắt không còn lạnh lẽo, sắc bén như thường ngày.

“Sở Tùy Phong, thị vệ của ngươi..... Ha ha ha..... Bị một cô nương..... Ha ha ha..... Đánh ra đến nông nỗi này?” Mạch Trúc Vân xoa hai bên má đau nhức, cười nói, một câu hỏi đơn giản nhưng đã là lần thứ n nàng lặp lại rồi. Kỳ thật nàng vốn không hề cảm thấy có gì đáng cười, chỉ là ngay thời điểm nhìn thấy khuôn mặt không lạnh lạn mang theo chút mất tự nhiên của Tề Ân, nàng thật sự cảm thấy rất buồn cười, đương nhiên, nàng cũng muốn biết, cái vị vương gia đoạn tay áo này sẽ có phản ứng gì khi thấy người “đàn ông” bên cạnh mình bị đánh thành ra vậy.

Sở Tùy Phong: “.....”

Ra tay đánh người, sau đó còn lớn tiếng cười chế nhạo người ta một phen, đáng cười lắm sao?

Đội nửa ngày mà vẫn không thấy hắn có phản ứng gì, khoe miệng Mạch Trúc Vân khẽ run rẩy vài cái, quả nhiên không đáng cười tí nào! Dần dần thu ý cười, lập tức đưa mắt nhìn sang bên hông hắn.

Một bên tay xoa mặt, một bên lên tiếng hỏi: “Ê! Sở Tùy Phong, ngọc bội của ngươi đâu? Sao không thấy?”

Sở Tùy Phong: “.....”

Mạch Trúc Vân, nàng trộm ngọc của bốn vương, lại giả trang lừa dối bốn vương còn cố làm bộ khó hiểu, chuyện này đùa cũng vui lắm sao?

Nhưng hắn vẫn không khó khăn đáp trả nàng một câu: “Tặng rồi!” Ánh mắt nhìn thẳng vào nàng.

Mạch Trúc Vân có chút bĩu môi: Chắc, tặng rồi, nói thế mà tin được à! Rõ ràng là bị bản công tử trộm mất còn ngại ngần không dám thừa nhận, sợ mất mặt à.

“Ồ? Ngươi tặng cho ai vậy? Hừ, bản công tử nói cho ngươi biết, cho dù ngươi có xử lý như thế nào thì miếng ngọc bội đó sớm hay muộn gì cũng là của ta!” Nàng cũng không có ý định vạch trần hắn, mà chỉ giả bộ tức giận, cố ý hòa theo mạch chuyện của hắn.

Chỉ là đáng thương thay, nàng lại không biết chân tướng của sự thật rằng chính hắn mới là người không vạch trần nàng.

“Một vị cô nương!” Sở Tùy Phong nói đến đây cảm thấy có chút thú vị, nhẹ ngả mình ra phía sau nhắm mắt dưỡng thần.

“Ồ! Cô nương à!” Mạch Trúc Vân ra vẻ đồng tình gật gù đầu, hỏi tiếp: “Vậy chắc cô nương đó phải là mỹ nhân với vẻ đẹp chim sa cá lặn, nghiêng nước nghiêng thành, có đúng không?”

Sở Tùy Phong: “.....” Nàng nghĩ bản thân mình đẹp đến khoa trương vậy sao?

Vẫn chỉ miễn cưỡng trả lời: “Ừ!”

Mạch Trúc Vân cúi đầu thầm cười, rồi sau đó, thu lại ý cười, làm bộ đứng đắn: “Ừa chứ không phải ngươi thấy sắc này lòng tham, đưa ngọc bội làm tín vật đính ước cho người ta à?”

Sở Tùy Phong nâng mi, câu trước có thể miễn cưỡng chấp nhận, còn câu này... cái gì mà “Gặp sắc này lòng tham”?

“Không có!”

Nếu không phải nàng đang cải trang thành nam nhân thì nghe xong cuộc đối thoại của bọn họ, vị bất hạnh nào không biết khẳng định còn tưởng hai vị này là vợ chồng.

Tề Cận ngồi ngoài xe gãi đầu tự vấn: Vương gia có thể kiên nhẫn nói nhiều như vậy từ khi nào?

Bất đắc dĩ trong đầu Tề Ân hiện lên hình ảnh cô nương xinh đẹp mang bản tính của hồ cái, tự thán: Đừng có bảo với hắn rằng vương gia thật sự coi trọng cô nương kia nha? Nếu cô nương kia mà trở thành vương phi thì về sau.....hắn không dám gặp người nữa. Mạch Trúc Vân có chút chu miệng, bất mãn nhìn hắn.

“Thật sự không có?”

Thấy nàng mang vẻ mặt không cam lòng, trong lòng Sở Tùy Phong như phát hỏa, thốt lên: “Nếu ngươi thích thì cứ cho là vậy đi!”

Kỳ thật, hắn chưa hề nói với nàng lai lịch của miếng ngọc bội đó, đó chính là di vật duy nhất mà mẫu phi để lại cho hắn, cũng chính là món bảo vật gia truyền dành riêng cho vương phi tương lai của hắn. Cho nên, lần đầu tiên nàng trộm ngọc, hắn không cho phép nàng mang đi, nhưng lần này, hắn không có ý định lấy về.

Mạch Trục Vân có chút ngạc nhiên nhìn chằm chằm Sở Tùy Phong, thấy vẻ mặt thành thật không chút đùa giỡn của hắn. Nàng có chút kinh ngạc, một tay đang sờ má đột nhiên khựng lại, miệng khẽ nhếch lên, ngờ ngác nhìn hắn rồi rầm tự hỏi: Không phải hắn đang đùa mình chứ?

Sở Tùy Phong cũng đưa đôi mắt đánh giá nàng, con ngươi đen láy khẽ động, khắc ghi toàn bộ giây phút ngây ngốc ngờ nghệch của nàng vào trong lòng.

Mạch Trục Vân nghiêng đầu nhìn kỹ hắn, uầy nhan sắc của tên đoạn tay áo này cũng không tệ nha. Thảo nào khắp cô gái trong kinh thành đều muốn trở thành nô tỳ của hắn a: Mặt mày như họa, làn da tinh tế bóng loáng, giống như khối ngọc bạch được mài dũa không tỳ vết, rõ ràng không phải là người từ nơi chiến trường trở về a.....

Chỉ có điều đang mãi ngắm nghía diện mạo của hắn thì đột nhiên khóe miệng chợt lạnh, nàng cảm nhận được rõ ràng một dòng chất lỏng ấm áp từ khóe miệng chảy xuống..... Hai mắt chợt lóe, nhanh chóng thu mắt về, tay có chút run lên, hai má đỏ rực, né ra một bên.

Khụ khụ khụ, mặt mặt chết người rồi! Sao lại có thể chảy nước miếng khi nhìn thấy mỹ nam thế kia..... Nàng thề, nàng thật sự không phải cố ý, nàng..

Nàng thử ngẩng đầu xem thái độ của Sở Tùy Phong thế nào thì chợt trong nháy mắt ngậy ngấn cả người.

Đôi mắt hắn nửa híp lại, khóe miệng cong lên ý cười nhợt nhạt, nhìn chằm chằm vào nàng.

Nhất thời, đôi mắt bọn họ tìm thấy nhau, không khí xung quanh nhất thời lâm vào một mảng yên tĩnh.

Sở Tùy Phong.... cười?

Mạch Trục Vân không tin dụi mắt nhìn thẳng vào mắt hắn lần nữa, cũng vẫn là ý cười yếu ớt, không còn lạnh lùng, cao ngạo như trước mà là một dòng nước ấm áp len lỏi nơi đáy mắt hắn.

Ồ..... Mạch Trục Vân không thể chịu nổi một màn hiềm cố này phải chịu thua đồ bùng mặt: Yêu nghiệt! Là yêu nghiệt đang dọa người, Sở Tùy Phong là kiểu người gì....là kiểu đàn ông mặt than...sao có thể nở nụ cười.... đẹp đến như vậy....dọa chết tim nàng rồi.

“Đẹp không?” Âm thanh trầm chọc của hắn nhẹ nhàng truyền đến.

Nếu như để ý một chút thì sẽ phát hiện ra ngữ khí của hắn so với bình thường đã khác trước rất nhiều. Chẳng qua vì lời của Sở Tùy Phong nói ra khỏi miệng có chút không rõ ràng mà con người Mạch Trục Vân lại vô tư nên căn bản cũng không cảm nhận được, nghe ra chỉ toàn là ý cười nhạt. Điều tiên Mạch Trục Vân không thể phủ nhận gặt đầu, rồi sau đó, lại chợt dạ lắc đầu.

“Không!”

Trong lòng cũng thầm cảm thán: Thần mề ơi, tại sao ông trời lại đem đến cho nhân gian một tên yêu nghiệt sở hữu toàn bộ sự hoàn hảo thế này? Tại họa! Đúng là tai họa.

Nghĩ là vậy nhưng nàng cũng cứng đầu không chịu thừa nhận, tầm mắt vẫn dừng trên gương mặt anh tuấn của hắn, không có dấu hiệu của tạt gặt mình.

Sở Tùy Phong có chút bất đắc dĩ gật đầu sau đó lập tức nâng tay lên, đến trước mặt nàng chuẩn bị dùng ống tay áo lau đi nước miếng nơi khóe miệng: “Vậy còn nhìn làm gì?”

Mạch Trục Vân đột nhiên tỉnh ngộ, đưa đôi mắt cảnh giác nhìn chằm chằm ống tay áo màu trắng trước mắt cùng với ngón tay thon dài của hắn.

Mạch Trục Vân hơi lùi lại phía sau, xấu hổ cười, dùng tay áo lau miệng đáp: “Đang nghĩ đến mấy cái mơ chưa lần trước ăn nên mới chảy nước miếng!”

Sở Tùy Phong: “.....” Mặt Bồn vương giống mơ lắm sao? Sao có thể?

Được rồi, biết nàng đang che giấu sự thất thố của mình nên hắn cũng không so đo với nàng.

Lập tức thu hồi tay rảnh về, bình tĩnh tự nhiên nhìn nàng. “Lại đây!”

Mạch Trục Vân cảnh giác lên tiếng hỏi: “Chuyện gì?”

“Ngươi sợ bồn vương?” Bắn tầm mắt sắc bén về phía nàng dường như không để cho nàng một con đường thoát.

“Ai nói?” Nhắc người về phía trước ngồi ngay bên người hắn.

Mi tâm Sở Tùy Phong giãn ra, tâm tình tốt lên một chút, nhìn hai má đỏ ửng của nàng, hân hân lòng không được vuron tay.....”Bổn vương xoa giúp ngươi!”

Khó có được ôn nhu!

Sự nhẹ nhàng dịu dàng từ từng đầu ngón tay hân truyền đến gương mặt của nàng, cảm giác đau nhức dần dần biến mất, Mạch Trục Vân từ từ nhắm mắt hưởng thụ độ mạnh yếu từ bàn tay hân rồi một lát sau hai mắt đột nhiên mở lớn, như con lật đật bậc dầy duy trì khoảng cách với Sở Tùy Phong.

“Ngươi ngươi ngươi.....” Nửa ngày một câu vẫn không thoát thành lời.

Sở Tùy Phong nhẹ nhàng rời tầm mắt, cảm giác mịn màng cảm nhận bằng xúc giác đã biến mất, hân tự giác thu hồi tay về, dường như vẫn còn cảm nhận được sự tuyệt vời nơi đầu ngón tay, lại không lên tiếng nói chuyện.

Nhất thời, trong không gian nhỏ nhỏ lại bắt đầu yên tĩnh.

Không khí dần dần trở nên càng ngày càng quý dị.

Mạch Trục Vân phần nộ thu hồi ánh mắt thăm dò, cố gắng kiên nhẫn ngồi cùng hân, nàng hoàn toàn không phải là đối thủ của hân.

“Khụ khụ..... Ngươi tìm ta, có phải vì chuyện của ngọc Thiên Long không?” Nàng thất hứa, bại trận ngồi đây, đợi Phong đại thần - Sở Tùy Phong chủ động mở miệng, nhưng cứ cái đà này thì phải đến một mùa lá rụng hân mới chịu buông tha thôi tra tấn nàng mất.Sở Tùy Phong vẫn điềm nhiên như trước nhìn nàng, không lên tiếng.

Thấy hân không có phản ứng, Mạch Trục Vân hừ lạnh một tiếng:“Ta chỉ biết một điều rằng mục đích của Thục Ca và ngươi đều giống nhau, là lợi dụng vị hôn thê của ngươi với mưu đồ riêng! Đúng là Tuyệt nhi có bị ta lừa dối, Mạch Trục Vân ta là người dám làm dám chịu, nhưng không hề trộm ngọc.....”

Lời còn chưa nói xong thì đã bị âm thanh tức giận của hân cắt ngang:“Thục Ca là ai?”

Vừa nghe là biết tên của đàn ông! Hai chữ từ trong miệng nàng phát ra, hân nghe vô cùng khó chịu.

“Còn ai nữa? Là thái tử Phượng Ảnh quốc - Ca Thục Nhục Ly!” Mạch Trục Vân cũng không có ý thức được vị vương gia nào đó đang trở nên khác thường, hờ hững đáp.

“Ngươi biết hân từ khi nào?” Hân hỏi khẩn trương, chẳng lẽ là buổi tối hôm kia? Võ công Ca Thục Nhục Ly rất cao cường, nếu phát hiện ra nàng, lẽ ra hân sẽ không được phép khinh địch mà để cho nàng trốn thoát mới phải.

Trong xe ngựa, một thứ mùi vị chua chua đầu đó khuếch tán trong không khí.

“Hân ta chính là tên áo đen đêm đó.....” Mạch Trục Vân vô tư không cảm nhận được gì, hỏi đầu đáp đó, rồi chợt nhận ra có gì đó không thích hợp: Hôm đó trẻ như vậy, Ca Thục Nhục Ly vào hoàng cung rồi cuộc là vì cái gì?

Ngọc Thiên Long rõ ràng đang nằm trong tay hân, nhưng vì sao hân lại báo cáo với Sở Lâm Uyên rằng đồ là do nàng trộm? Còn nữa, nếu như ở trong tay hân thì vì sao nàng tìm khắp nơi ở Dịch quán mà vẫn không thấy.

Nghĩ đến đây, hai mắt nàng lóe sáng, đột nhiên ngừng đầu: Nếu không ở Dịch quán, vậy thì, ở.....trong hoàng cung. Đêm đó, hân đột nhập vào hoàng cung, là để giấu ngọc Thiên Long!

“Đưa ta vào cung!”

“Cùng bổn vương vào cung!”

Hai người tâm kinh tương thông đồng thời cùng mở miệng yêu cầu cùng một việc.

Sắc mặt Sở Tùy Phong trở nên u ám, âm trầm, bạc môi nhếch lên, hai tay nắm chặt thành quyền, đặt hai bên đầu gối dường như có chút không cam lòng.

Từ đầu hân đã cảm thấy mục đích của Ca Thục Nhục Ly không hề đơn giản, bây giờ thì hân đã hiểu rõ toàn bộ.

Hừ, muốn nhắm vào nàng!

Ngay tại thời điểm không khí trong xe có chút khẩn trương thì đột nhiên xe ngựa chấn động, xe ngựa bỗng chốc dừng lại, Mạch Trục Vân không kịp phản ứng, đầu óc choáng váng.

Uống rượu nhiều quả nhiên không phải là loại chuyện tốt đẹp gì!

Mạch Trục Vân cúi đầu mắng một tiếng, nhắm mắt lại, theo quán tính nghiêng người sang một bên, không kịp trở tay chuẩn bị thừa nhận đau đớn thì chợt nhận ra không có âm thanh gì truyền đến, chỉ cảm thấy trên mặt có một luồng hơi thở nóng rực nào đó, rồi nàng theo đà ngã vào một cái ôm ấm áp.

Là hân!

Nàng có chút bối rối mở mắt ra, đã thấy hai tay hân khép lại ôm chặt nàng vào lòng, mà nàng... đang ngồi ở trên....đùi hân.....Hân vẫn mang vẻ mặt lãnh đạm, điềm nhiên như trước, không một chút quăn bách.

Tim Mạch Trục Vân đột nhiên đập nhanh hơn bình thường, khuôn mặt đẹp như nam thần – tiên kia gần ngay trước mắt khiến nàng không khỏi xấu hổ cúi thấp đầu xuống. Trong lòng nhắc nhở: Quả đúng là kẻ đoạn tay áo, ôm một người đàn ông trong lòng, một chút bối rối cơ bản cũng không, có phải..... Có phải loại chuyện thế này, đã là thói quen của hân?

Nhìn Mạch Trục Vân hơi then thừng không hiểu sao tâm tình của Sở Tùy Phong trở nên tốt hơn rất nhiều, ngay sau đó ý thức được có việc quan trọng hơn cần phải giải quyết cho nên hân vẫn chưa biểu hiện ra cái gì. Có lẽ phiền phức sắp ập tới rồi.

Bên ngoài xe, một tiếng “Vương gia.....” lập tức cắt đứt mạch suy nghĩ của hai người bên trong.

Mạch Trục Vân đẩy ra hân, chỉnh lại trang phục đứng một bên, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Đa tạ!”

Sở Tùy Phong thân nhiên “Ừ” một tiếng, sau đó không kiên nhẫn hỏi người bên ngoài: “Chuyện gì?”

“Khởi bẩm vương gia, hoàng thượng truyền khẩu dụ đến!” Tề Cần ở bên ngoài đáp, nhân tiện dùng tay áo xoa vết bầm trên mặt. Nếu không phải xảy ra chuyện khẩn cấp, người trong cung đột nhiên xuất hiện trước mặt, ngăn cản bọn họ thì hân nào dám đột nhiên dừng xe khiến cho vương gia khó chịu a!

Sở Tùy Phong nghiêng người nhìn Mạch Trục Vân, bây giờ cho dù hân không tiếp chi thì cũng đoán được hai phần ba nội dung bên trong. Tốc độ làm việc của Ca Thư Nhục Ly thật sự rất nhanh!

“Đọc!” Hân không có dấu hiệu muốn đứng dậy xuống xe.

Quanh mình nhất thời yên tĩnh lại.

“Hoàng thượng có chỉ, tuyên Phong vương lập tức tiến cung, thương lượng chuyện đám cưới với thái tử Phụng Ảnh quốc, khâm thủ!”

Trầm ngâm sau một lúc lâu.

“Tiến cung!” Âm thanh lạnh như băng phá vỡ sự yên lặng.

Một lát sau xe ngựa chuyển hướng, cất vó, chạy thẳng về hướng hoàng cung.

Mạch Trục Vân ngồi đối diện Sở Tùy Phong, trong lòng dâng lên chút hồi lỗi, gãi đầu nói: “Ngại quá, ta..... ta thất thủ cho nên việc đám cưới của người.....”

Đôi mắt Sở Tùy Phong khẽ híp, hai mắt cong lên sắc nhọn biểu hiện của sự nguy hiểm, nói: “Không phải của bốn vương..... Là của người!”

“Cái gì? Của ta?” Mạch Trục Vân lập tức bật dậy, đám cưới của nàng với Phụng Ảnh quốc? “Làm sao có thể?”

Nàng không thích cô công chúa kiêu ngạo, tự cao tự đại kia đã đành, nàng cũng không hề chạm vào cô ta, hơn nữa, quan trọng nhất là nàng là con gái, làm sao có thể thành thân với Ca Thư Hàm Tuyết được?

“Tờ thánh chỉ kia có nói gì liên quan đến ta đâu? Người phán bậy hay là...ta nghe lầm?” Mạch Trục Vân mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn Sở Tùy Phong.

Nàng là trộm mã, sao Ca Thư Nhục Ly có thể đồng ý cho nàng cưới Ca Thư Hàm Tuyết rồi trở thành phò mã của Phụng Ảnh quốc được? Aida, mề ơ, lẽ ra hôm nay không nên uống nhiều rượu mới phải, toàn nghe những chuyện vô lý hết sức! “Người không muốn?” Sở Tùy Phong thu lại con ngươi âm trầm ban đầu, nháy mắt sáng rọi, rồi sau đó, mang theo một chút chờ mong nhìn nàng.

“Ta khẳng định.....”

Thấy hân nhìn chằm chằm vào nàng, Mạch Trục Vân mang một cảm giác chột dạ: Ban đầu mình thừa nhận với nhiều người rằng có tình cảm với Ca Thư Hàm Tuyết, bây giờ nếu như lật mặt, thì liệu bọn họ có hoài nghi nàng không?

Mỹ nhân trong ngực mà không động chạm, cho dù có là vương đoạn đoạn tay áo thì cũng sợ không thể làm được. Nếu nàng nói vậy, người khác biết được tin Ca Thư Hàm Tuyết cũng không có thất thân, vậy chẳng phải thân thể của nàng sẽ bị hoài nghi sao?

Nghĩ vậy, Mạch Trục Vân hận không thể cắn lưỡi, cái gì mà “Tự lấy đá ghè chân mình”, cái gì mà “Nói chuyện lưu đầu lưỡi”, hôm nay, cuối cùng nàng đã được trải nghiệm qua.

“..... vô cùng nguyện ý..... Khụ khụ.....” Lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng thiếu chút nữa bị sặc chính nước bọt mình, yết hầu nóng lên đau rát, nước mắt quay cuồng trong hốc mắt.

“Ta nguyện ý.....” Nguyện ý cái con khi!

Nghe nàng nói hai chữ “Nguyễn ý”, trong lòng Sở Tùy Phong dâng lên một cảm giác đau đớn đến lạ, con người hắn hạ xuống che giấu đi sự cô đơn bên trong.

“Người thích hắn?” Vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi một câu.

“Ặc..... Thích, rất thích.....” Ta thích đùa giỡn nàng, còn người thì không có hứng thú với nàng a! Mạch Trục Vân mang vẻ mặt ủy khuất, làm sao bây giờ?

Thanh danh oanh liệt của nàng, chẳng lẽ sẽ bị hủy hoại bởi chuyện đùa này sao?

Hy vọng trong mắt Sở Tùy Phong hoàn toàn bị dập tắt, đau xót trong lòng dần dần khuếch tán lan rộng khắp người, hắn cười khổ một phen, không nói gì.

Thì ra không phải là âm mưu của Ca Thụ Nhưc Ly, mà là hai người bọn họ tâm đầu ý hợp.

Hắn lo lắng dư thừa rồi!

Nàng thích hắn!

“Sở Tùy Phong!”

Bên tai một âm thanh kêu to.

Hắn khẽ nâng mắt, đôi mắt trống rỗng, thâm trầm nhìn nàng hỏi: “Chuyện gì?”

Mạch Trục Vân vứt bỏ hết cái gì là mặt mũi, cảm xúc quát hắn: “Ta mặc kệ, ta không biết đâu, ta không muốn cưới Phượng Ảnh công chúa, ta không hề thích cô ta, một chút cũng không. Lúc trước có phải người từng đảm bảo với ta rằng mọi hậu quả ta gây ra sẽ do người gánh vác.....”

Nghe được câu tuyên bố của nàng, hai con người của Sở Tùy Phong trở nên sáng ngời, đôi môi mỏng khẽ nhếch, hiện lên chút ý cười như có như không, nháy mắt xóa tan sự nghiêm túc cứng rắn ở đuôi lông mày, toàn bộ đường nét gương mặt trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, ngẫm nghĩ lại một loạt câu trả lời của nàng vừa rồi, trên mặt hắn hiện lên ý cười nhạt: Thì ra, không phải cùng một người.

“Được, bốn vương gánh vác!”

Mạch Trục Vân, nếu người không muốn, bốn vương tuyệt đối đảm bảo với người sẽ không để bất cứ kẻ nào ép buộc người! Còn vị kia vừa nhìn thấy khóe miệng vị vương gia lạnh lùng nào đó bắt giác cong lên ý cười, mặt mày khó hiểu gãi đầu: Mặt than vừa cười sao?

Nàng đưa tay dụi mắt, sau đó một lần nữa xác minh lại thì lại phát hiện bộ dáng hắn vẫn lãnh đạm như trước. Ainha, có lẽ nhìn lầm rồi.

“Mạch Trục Vân, người thích thái tử Phượng Ảnh sao?” Âm thanh của hắn vừa thận trọng vừa chậm rãi.

Một câu hỏi không nhẹ không nặng, độ mạnh yếu vừa vặn.

Đủ khiến cho người nghe sinh ra ảo giác.

Mạch Trục Vân lắc đầu, hôm nay mình bị làm sao vậy, phản ứng chậm, hoa mắt, bộ tai cũng ảnh hưởng luôn sao, chẳng lẽ là do uống nhiều rượu?

Nhưng nàng cố nhìn thẳng vào đôi mắt của Sở Tùy Phong, nhìn thấy ánh mắt hơi khó hiểu lẫn thương cảm nhìn nàng, dường như đang chờ đợi đáp án của nàng.

“Trả lời câu hỏi của bốn vương, thích không?” Hắn nhìn nàng, không cho phép nàng trốn tránh.

“A?” Nàng sững sốt bắt đầu phản ứng với câu hỏi kia, mà hắn hỏi câu đó thật sao? Nàng không nghe lầm chứ: Hắn hỏi là “Thích Phượng Ảnh thái tử” không?

“Người bệnh à, Sở Tùy Phong! Làm sao ta có thể thích Thụ ca?” Mạch Trục Vân cảm thấy rất kỳ quái đánh giá chính mình, một thân áo trường bào màu xanh, đầu đã được búi gọn, là đàn ông hắn hỏi mà. Rồi sau đó, nàng nhìn về mặt chứng thực của Sở Tùy Phong, nhất thời hiểu được.

Được rồi, nàng nhận thua!

Sở Tùy Phong, bản thân người đoạn tay áo là được rồi, còn lấy bụng ta suy ra bụng người làm gì! Bản “Công tử” là người mang chủ nghĩa rất đơn giản và bình thường! Người thích đàn ông thì người nghĩ rằng mọi người ai cũng giống người, thích đàn ông sao? Một cho cái tên vợ đùa cả nắm như người!

Mạch Trục Vân bày ra đôi mắt hèn mọn nhìn hắn.

Đầu tiên Sở Tùy Phong bị một câu mắng chửi “Người bệnh à” của nàng làm cho máu nóng dồn lên tới tận mặt, rồi sau đó, nghe được sau tiếp theo của nàng, sắc mặt mới thoáng tươi tốt lên một ít.

Trong xe lại lâm vào một mảnh trầm tĩnh.

Không thể không thừa nhận, xe chuyên dụng của hoàng cung quả là hàng tốt, đi dọc trên đường, một chút thanh âm đều không có phát ra, bởi vậy, bọn họ đều có thể nghe được tiếng tim đập lẫn hô hấp của lẫn nhau.

“Mạch Trục Vân, ngươi thích bốn vương!” Im lặng một lát thì bị một câu phá vỡ.

Một câu này, không phải là câu nghi vấn, mà là câu cầu khiến!

“Phanh!” Bên ngoài một loại âm thanh va chạm đột nhiên truyền đến, tuy rằng không lớn, nhưng sự im lặng trong xe đủ để nghe rất rõ.

Tề Ân và Tề Cần đưa về mặt ngây ngốc nhìn nhau, ngay cả đầu bị chạm vào đầu đó mặc dù rất đau nhưng vẫn cố cắn răng chịu đựng. Vương gia, rốt cuộc ngài bị sao thế hả?

Hai tên thuộc hạ ngốc cố gắng ngừng thở, nghe động tĩnh bên trong xe ngựa.

Mạch Trục Vân chỉ cảm thấy cả người lạnh run, nhất định là uống rượu, uống rượu, ảo giác, đây là ảo giác!

Ngay khi nàng đang niệm đi niệm lại trong đầu thì một tiếng “Mạch Trục Vân!”, tràn ngập uy hiếp đánh gãy ảo tưởng của nàng.

Nàng lại ngẩng đầu, bày vẻ mặt khó hiểu nhìn hắn, “A? Ngươi gọi ta?”

“.....” Nơi này còn có ai tên Mạch Trục Vân nữa sao?

Bị đôi mắt vừa tràn ngập uy hiếp bên trong còn có chút mong chờ của hắn dọa sợ, Mạch Trục Vân trực tiếp đứng lên, bỏ lại một câu: “Tim Bạch Lộng Ảnh đi là được rồi đó!”

Tên vương gia này, suy nghĩ đi đâu vậy, xấu xa, quá xấu xa, hắn thích đàn ông, chẳng lẽ còn muốn thu nạp thêm vào dàn hậu cung của hắn? Bạch Lộng Ảnh không phải đã sớm trở thành người thương, người trong lòng của hắn rồi sao? Hơn nữa, hai tên thị vệ kia chưa đủ thỏa mãn hắn sao?

Nếu có muốn động dục, một thì đi tìm Bạch Lộng Ảnh, hai là hai vị ngoài kia không phải bình hoa thừa thãi.

Biến thái!

Mạch Trục Vân âm thầm mắng hắn trong lòng.

“Ngươi đang mắng bốn vương?” Sở Tùy Phong trầm mặt, không chút không khách khí cầm lấy cổ tay nàng. Hắn đương nhiên không có thể lĩnh ngộ một tầng nghĩa đầy sâu xa và ý vị của nàng, chỉ nghĩ đơn giản rằng: Tim Bạch Lộng Ảnh, đây không phải ám chỉ hắn có bệnh sao?

Ra là thế, quả nhiên thừa nhận, nhanh như vậy đã lĩnh ngộ được ý của nàng. Mạch Trục Vân xoay người lại, ngẩng đầu nhìn hắn, con ngươi trong suốt không có một tia sợ hãi, có chút híp mắt đáp: “Nơi này còn kẻ khác sao?”

Nơi này còn có kẻ đoạn tay áo khác ngoài ngươi sao?

Nói xong, dùng sức rút tay về.

“Ngươi ghét bốn vương?” Sở Tùy Phong không cam lòng truy vấn.

“Đúng vậy!” Nếu hắn không phải đoạn tay áo, có lẽ nàng sẽ thích hắn. Có điều, trên đời này nếu không hề tồn tại!

Sở Tùy Phong: “.....” Nàng thực sự ghét hắn?

“Mạch Trục Vân, bốn vương.....” Thích nàng!

Nhưng mà, ba chữ còn chưa kịp nói ra thì bị ai đó đánh gãy.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Tề Cần thật khéo chọn đúng thời điểm gõ cửa xe: “Vương gia, đã đến nơi!”

Hai tay khoanh lại cúi đầu chờ chủ nhân xuống xe.

Mạch Trục Vân nhanh như chớp nhảy ra khỏi xe ngựa, âm lệ nhìn Sở Tùy Phong: “Ngươi đã đồng ý với ta rồi, đừng quên! Nếu không..... Hừ!”

Cùng hắn đứng thêm giây phút nào nữa, nàng sợ bản thân mình sẽ bị phân tâm.

“Mạch Trục Vân!”

Sở Tùy Phong đưa đôi mắt đầy thương cảm nhìn vạt áo xanh biến mất giữa không trung, khóe miệng cong lên ý cười chua xót, cũng lẩm bẩm nói: “Ngươi sẽ thích bốn vương!”

Hai vị nào đó đứng trong gió sớm bị vương gia đáng kính của bọn họ dọa cho một trận nổi da gà, muốn ngất tại chỗ: Vương gia, thuộc hạ to gan yêu cầu ngài nên đi tìm đại phu ạ.

P/s: Hai vị này ông nói gà bà nói vịt cùng dọa hai vị kia/....đón xem chap tiếp theo nha

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Phong làm quận chúa - Làm đám hỏi với phượng ảnh quốc

Thánh đức điện.

“Phong vương đến!”

Ở cửa đại điện, tên tiểu thái giám mặc một thân áo màu xanh lam cung kính nói.

Âm thanh đầy nịnh nọt truyền đến vang lên cả đại đường, khiến cho người nào đó ngồi trên long kỷ cùng với vài vị ngồi xung quanh khẽ ngẩng đầu.

Khỏe miệng Sở Lâm Uyên mang ý cười, rũ mắt xuống nhìn ngoài cửa đại điện, đồng thời cũng lên tiếng nói với Ca Thụ Nhược Ly: “Thái tử yên tâm, đám cưới lần này, Phượng Ảnh quốc và Nam Ninh quốc nhất định sẽ chung sống hoà bình.”

Sở Tuy Phong đứng lúc vừa bước chân vào đại điện chợt nghe được một câu này, bước chân lập tức khựng lại, nhưng chỉ trong chớp lát khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh thong dong trước kia, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Ca Thụ Nhược Ly cũng đồng thời quay đầu, trùng hợp nhìn thấy hành động kỳ lạ của Sở Tuy Phong, môi hân cong lên ý cười nhạt. Hắn đứng dậy, chấp hai tay đặt trước ngực, dựa theo lễ nghi cao nhất ở Phượng Ảnh quốc mà hành lễ về phía Sở Lâm Uyên tạ lễ: “Đa tạ hoàng thượng đã thành toàn!”

Sở Tuy Phong lưỡng lự từng đi vào, đợi đến khi Ca Thụ Nhược Ly hành lễ xong mới lành lặn thân nhiên buông một câu: “Tham kiến hoàng thượng!”

“Miễn lễ, ngồi đi!” Thấy đệ đệ mình khoác một thân áo choàng màu trắng thuần khiết, Sở Lâm Uyên có chút nhíu mày, nhưng vẫn không nói gì, sai người ban ngồi.

Sở Tuy Phong đi qua ngồi đối diện Ca Thụ Nhược Ly.

Đôi mắt âm trầm che giấu một vẻ sâu xa khiến người ta không thể nào đoán được trong đầu hắn đang nghĩ gì. Con người sâu thẳm, u tối mà lạnh lẽo thâm sâu khó lường hơn.

“Khôi bầm hoàng thượng, thừa tướng đại nhân bị bệnh, không thể tiến cung, xin hoàng thượng thứ tội!” Một tiểu công công từ gian ngoài chạy chậm tiến vào, quỳ nói.

Sở Lâm Uyên lập tức nhíu mày nhưng cũng không tỏ vẻ gì, chỉ nâng tay nói: “Trẫm biết rồi, nói lại với thừa tướng, nếu bị bệnh thì cứ ở trong phủ nghỉ dưỡng vài ngày, việc triều chính đã có Phong vương phụ trách, không cần lo lắng! Còn nữa, mấy hôm nữa trẫm sẽ tự mình ghé qua thăm!”

“Vâng, thưa hoàng thượng!” Tiểu công công lĩnh chỉ lui ra.

Sắc mặt Ca Thụ Nhược Ly có chút biến hóa, làm như giật mình hỏi: “Cách đây không lâu Nhược Ly mới gặp Tư Lăng thừa tướng, lúc đó sắc mặt của ông ta trông rất tốt, sao bây giờ lại đột nhiên ngã bệnh?”

“Thái tử đã gặp thừa tướng sao? Khi nào?” Sở Lâm Uyên thắc mắc lên tiếng hỏi.

“À, chính là lần tiến cung vài hôm trước. Thật ra Nhược Ly không chỉ gặp qua Thừa tướng mà còn gặp cả Phong vương nữa!” Nói xong, hắn quét đôi mắt âm sâu của mình nhìn về phía đối diện, thấy người trước mặt vẫn giữ dáng vẻ bình thản coi như không có chuyện gì xảy ra.

Sở Lâm Uyên cũng nhìn đi qua, tò mò hỏi: “Vậy thái tử đã gặp cả Phong và Thừa tướng ở đâu?”

“Hoàng thượng, Nhược Ly mới đến đây nghe người ta nói, Triều Nguyệt lâu chính là đệ nhất tử lâu của kinh thành Nam Ninh, cảnh sắc phong vị đều tuyệt hảo, trùng hợp Tuyệt Nhi đang bệnh, khẩu vị không tốt, Nhược Ly nghĩ muốn qua đó nhìn thử xem có tìm được món ăn phù hợp với khẩu vị Tuyệt Nhi không. Nào ngờ lại được gặp vương gia đang cải trang đi tuần cùng với thừa tướng đang mang binh đi tuần tra.....” Hắn ha ha cười, liếc mắt về phía Sở Tuy Phong. Lại phát hiện, người nọ vẫn không lấy một chút phản ứng, dường như hắn không hề đề tâm đến câu chuyện hắn kể vừa rồi.

Sở Tuy Phong vẫn giữ thái độ trầm ổn như nước không nói gì, bởi vì hắn biết, chuyện này, sớm hay muộn cũng rơi vào tai Sở Lâm Uyên, cho nên hắn có mở miệng giải thích cũng vô dụng, hơn nữa....

Chính vì hắn biết, Ca Thụ Nhược Ly sẽ không đem chuyện liên quan đến Mạch Trục Vân nói ra bởi vì hắn ta mới đến Nam Ninh, lại có khả năng nắm bắt thông tin, hành tung của Mạch Trục Vân, nói ra, cũng sẽ khiến cho phạm làm thiên tử của Nam Ninh có chút bất an.

Cho nên, ngay từ đầu hắn không lo Ca Thụ Nhược Ly sẽ nói ra những lời bất lợi đối với hắn, nhiều lắm thì cũng muốn mượn việc này để thử xem phản ứng của hắn, cộng thêm việc có thể khiến cho Sở Lâm Uyên chú ý đến câu chuyện phát sinh đằng sau ở Triều Nguyệt lâu.

“Thì ra là tình cờ! Thôi, bắt đầu nói chính sự đi!” Sở Lâm Uyên cũng không hề để tâm đến chuyện này, dù sao, trong lời nói của Ca Thụ Nhược Ly không hề có bất cứ thông tin đáng giá để thăm dò manh mối cả.

Đại diện lại khôi phục về trạng thái im lặng.

Ca Thụ Nhược Ly cong khóe môi lộ lên ý cười nhàn nhạt, lắng lắng nghe Sở Lâm Uyên lên tiếng.

Sở Tuy Phong vẫn mang đôi mắt trầm ổn bất động, nếu sự tình đã định như vậy thì chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

“Phong, “ Sở Lâm Uyên nhẹ nhàng thở ra một hơi, làm ra vẻ thật sự có lỗi, lại không quá rõ ràng, nói tiếp: “Bệnh tình của công chúa Phượng Ảnh đệ cũng đã rõ, sức khỏe công chúa loại không tốt, ngay cả Bạch Lộng Ảnh cũng không đảm bảo tính mạng của nàng tại Nam Ninh quốc, cho nên..... Cho nên hôn sự của đệ và công chúa coi như hủy, đệ có ý kiến gì không?”

Trên mặt Sở Lâm Uyên xuất hiện một tia tiếc hận.

Sở Tuy Phong đương nhiên sẽ không dễ dàng bị hắn dùng thái độ giả dối này mà mắc lừa, vẫn giữ nguyên ngữ khí thản nhiên, đạm mạc không mang theo một tia cảm xúc “Toàn bộ giao cho hoàng huynh làm chủ!”

Giống như lúc trước, khi phụng mệnh chấp nhận đám cưới cả khi từ hôn, không có chút biểu tình gì.

Sở Lâm Uyên nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, “Được, quyết định như vậy! Công chúa không thể gả đến Nam Ninh quốc, là Nam Ninh quốc của trẫm không có phúc khí.....”

Ca Thụ Nhược Ly chậm rãi cầm ly rượu ngọc bạch lên, cười nhẹ, nói: “Phải là Tuyết Nhi không có phúc khí mới đúng, một người tuấn tú phong độ như Phong vương mà nàng lại bỏ lỡ.”

“Ha ha, “ Sở Lâm Uyên nhìn vị đệ đệ vẫn bình thản không lên tiếng, tiếp nhận đề tài, cười nói: “Có điều, Phượng Ảnh quốc vẫn có thể làm đám hỏi, duy trì mối quan hệ hữu hảo với Nam Ninh quốc.”

“Một lần nữa Nhược Ly cảm tạ hoàng thượng đã thành toàn!” Nói xong, gờ tay nâng ly rượu lên, thuận thế hướng về phía Sở Tuy Phong kính từ phía xa.

“Thái tử khách khí!” Sở Lâm Uyên cũng nâng ly.

Sở Tuy Phong trước sau không nói gì, chỉ lặng lẽ nhấp ly rượu lên ngửa đầu nhấp một ngụm. Sở Lâm Uyên buông ly rượu, nhìn xuống phía dưới, nói: “Phong, thái tử có thành ý muốn làm đám cưới với Nam Ninh quốc, đệ thấy ý kiến này thế nào?”

“Có thể!” Ngữ khí không mặn cũng không nhạt như trước.

“Ừm, trẫm cũng đã nhìn thấy vị cô nương kia thông qua bức họa, quả thực thái tử và cô gái đó rất hợp nhau, trai tài gái sắc, đúng là một cặp trời sinh.....” Hắn tươi cười nhìn Ca Thụ Nhược Ly nói xong, nhưng lại không phát hiện, Sở Tuy Phong vừa nghe được mấy chữ “Trai tài gái sắc, một cặp trời sinh” thì hai bàn tay lặng lẽ nắm chặt thành quyền.

“Có một vấn đề nhỏ đó là thân thể của cô nương này, thái tử cũng không rõ..... Nhưng cho dù có như thế nào, trẫm cũng sẽ sắc phong nàng làm quận chúa, gả đến Phượng Ảnh quốc làm phi.” Một đặc ân lớn đến mức đó, chắc chắn sẽ không có bất cứ cô gái nào nữ từ chối.

“Phong, nhiệm vụ của đệ chính là bằng mọi cách tìm ra vị cô nương đó, trẫm cũng lấy thân phận huynh trưởng của mình, hộ tống Phượng Ảnh quận chúa đi trước, thế nào?”

Tuy là hỏi miệng, nhưng lại cho người khác có cơ hội được lựa chọn.

“Không biết vị cô nương này, là ai?” Sở Tuy Phong không hề trả lời vấn đề của hắn, chỉ đặt ra một câu hỏi bằng phương thức ngang ngược kiểu “Biết rõ rồi mà còn cố hỏi” để lảng tránh vấn đề này.

Hắn nhìn thẳng vào mắt Ca Thụ Nhược Ly, không có ý nói toạc ra.

Ca Thụ Nhược Ly nhợt nhạt cười, phong độ gât đầu, không còn mang bộ dáng bất mãn cùng khó chịu như lúc ở quán rượu.

“Nàng ấy, vương gia cũng biết! Chính là cô nương tình cờ đụng độ trên đường hôm đó!”

Dứt lời, quay đầu nhìn thân ảnh vàng chói ngời trên long kỷ, cung kính nói: “Hoàng thượng, Nhục Ly chỉ gặp vị cô nương đó đúng một lần, ngay cả tên của nàng cũng chưa một ai biết đến..... Có điều, hình như Phong vương có mối quan hệ thân thiết với nàng thì phải? Ngày ấy nàng còn phải nhờ công Phong vương ra mặt bảo vệ mới giúp cho nàng không bị người khác ức hiếp..... Nhục Ly tin rằng, Phong vương nhất định sẽ vô cùng nguyện ý ra tay giúp đỡ.”

“Ồ? Thật không? Một cô gái có thể khiến cho Thái tử chỉ một lần gặp gỡ đã nhất kiến chung tình, trăm cũng vô cùng tò mò muốn tận mắt nhìn !” Hân cười đáp.

“Nếu Phong.....”

Nhưng mà hân còn chưa kịp dứt lời thì Sở Tùy Phong đã lên tiếng trực tiếp cắt ngang.

“Thái tử hiểu lầm, bản vương và nàng, không quen!”

Khi vừa dứt hai chữ cuối cùng, bàn tay trên ly bạch ngọc được điêu khắc tinh tế mạnh mẽ nắm chặt, khớp xương rõ ràng hiện ra gân xanh, trắng đến mức không có huyết sắc.

“Không quen” tâm hân thoáng co rút đau đớn, Mạch Trúc Vân, nếu nàng mở miệng nói với bản vương rằng có một chút tâm ý với bản vương, có lẽ, chuyện này sẽ không đến mức phiền phức như bây giờ.

Sắc mặt Sở Lâm Uyên đột biến, hân không ngờ rằng Sở Tùy Phong lại có thái độ ngoan ngoãn mặt làm ngọc, không cho Thái tử Phượng Ảnh quốc một chút mặt mũi. Khóe miệng Ca Thụ Nhục Ly vẫn giữ ý cười như trước, mở miệng đáp: “Ồ! Có thật không vậy!? Thế mà vương gia thậm chí còn phả thuộc hạ của mình hộ tống nàng về nhà, có lẽ cũng quen biết nàng chứ.”

“Không biết!”

Khóe miệng Sở Lâm Uyên dần dần run rẩy, phải ôm trán giảng hòa: “Không quen cũng được, nếu đã biết nhà nàng ở đâu thì tốt rồi, ngày mai trẫm sẽ tuyên chỉ triệu nàng vào cung.....”

“Không biết!”

Và cái chữ “không biết” thứ ba đã thành công châm ngòi lửa cho Sở Lâm Uyên.

“Vương gia thật sự không biết sao? Nếu như trước mắt Hoàng thượng dám mở miệng nói dối nửa lời, tội khi quân ắt không thể thoát đâu!” Ca Thụ Nhục Ly nói bóng nói gió uy hiếp.

“Khi quân?” Sở Tùy Phong hừ lạnh một tiếng, “Nếu Hoàng huynh không tin, truyền Tề Ân, Tề Cẩn đến hỏi!”

“Tề Ân, Tề Cẩn?” Sở Lâm Uyên trầm ngâm một lát, vì muốn giữ mặt mũi cho Ca Thụ Nhục Ly, vẫn phải cắn răng phân phó người truyền hai người bọn họ vào.

“Đợi đã!” Nhưng một thứ âm thanh lạnh lùng từ đâu vang lên cả điện.

Sở Lâm Uyên có chút hí mắt, nhìn người đàn ông mặt bộ áo bào màu trắng ngồi bên dưới.

Sở Tùy Phong thân nhiên lên tiếng, không nhanh không chậm mở miệng: “Đối chất!”

“Vương gia quả là một người thận trọng như trăn, nếu vương gia đã tự mình yêu cầu vậy thì, hoàng thượng, Nhục Ly đồng ý dùng biện pháp này để chứng minh sự trong sạch của vương gia!” Ca Thụ Nhục Ly cũng khẽ hí mắt, trong con ngươi đen lấy đó ẩn chứa một tia kính trọng lẫn kiêng kỵ.

“Tuyên Tề Ân vào yết kiến!” Một âm thanh to rõ ràng lại vang lên.

Không bao lâu, Tề Ân chậm rãi cung kính bước vào.

“Mặt tướng tham khiến hoàng thượng!” Tề Ân tiến vào điện, cung kính quỳ xuống hành lễ.

“Miễn lễ! Tướng quân cũng vất vả rồi, mấy năm nay vẫn luôn sát cánh cùng Phong chịu bao gian khổ chinh chiến bên ngoài, bảo vệ Nam Ninh!” Lâm đương kim thiên tử, hân đương nhiên quen biết hai tên thuộc hạ của Sở Tùy Phong, cũng biết nhiều chiến công hiển hách mà bọn họ lập được.

“Tạ hoàng thượng!” Tề Ân đứng dậy, đứng nép qua một bên hơi thấp đầu, không dám nhìn thẳng vị thiên tử trước mắt: “Đó là việc mà mặt tướng nên làm, mặt tướng không dám kể công!”

Diễn hình của kẻ đang giấu đầu hở đuôi!

Nhưng Sở Lâm Uyên cũng chú ý tới việc cúi đầu của Tề Ân, hân cũng không nói gì thêm, lập tức mở miệng hỏi: “Tướng quân nhìn xem, có nhận ra cô gái trên bức họa này giống ai không?”

Lời vừa dứt thì có một vị tiểu thái giám, đem bức họa từ trên bàn, đưa tới trước mặt hắn.

Tề Ân giương mắt, gương mặt của cô gái quen thuộc dần hiện ra trước mắt, khuôn mặt này đâu ai xa lạ, là bà chằn lửa, là sao chổi của đời hắn. Hắn không không chế được run rẩy nổi cả da gà. Nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên bị một cô gái đánh cho tơi bời hoa lá mà không thể ra tay đánh trả.”Bẩm hoàng thượng, có biết!”

Sở Lâm Uyên hài lòng gật đầu, vung tay lên ý bảo tiểu công công mang bức họa lui xuống, sau đó hỏi tiếp:”Trẫm nghe nói khanh từng hộ tống vị cô nương này về nhà, nếu vậy hẳn khanh còn nhớ rõ nàng là tiểu thư nhà ai, ở đâu chứ?”

“Bẩm hoàng thượng, không biết!” Có lẽ là do ở bên cạnh Sở Tùy Phong lâu năm cho nên trong lời nói của hắn mang đậm tính dứt khoát, mạnh mẽ, ngắn gọn nhưng đủ ý.

“Hả? Sao có thể như vậy?” Sở Lâm Uyên có chút hờn giận, lập tức quét mắt nhìn hắn, muốn tìm thấy dấu hiệu dối trá trong ánh mắt của hắn. Nhưng mà, cho dù hắn có mở banh mắt mình thì Tề Ân vẫn cúi đầu, bởi vậy hắn nhìn nhìn rõ biểu tình trên khuôn mặt hắn lúc này.

“Tề Ân tướng quân, vì sao lại cúi đầu?”

Tề Ân không chút hoang mang trả lời:”Bẩm hoàng thượng, mặt tướng có tội, sợ dọa hoàng thượng và Phụng Ảnh thái tử, cho nên mới không dám ngẩng đầu!”

“Ý khanh là gì?”

Hắn chậm rãi quỳ xuống, nói:”Hoàng thượng, mặt tướng phụ sự phò thác của vương gia, thẹn với thánh ân của hoàng thượng! Vương gia dặn dò mặt tướng đưa vị cô nương này trở về nhà, nhưng.....”

“Nhưng cái gì?” Sở Lâm Uyên nhanh chóng nhíu mi, truy vấn nói.

“Vị cô nương kia dường như không muốn về nhà, ngay từ đầu, nàng ấy nói quanh co này nọ, không hề nói thật cho mặt tướng nơi ở của nàng, sau đó lừa mặt tướng và Tề Cận đến một chốn không người ngoại thành, cuối cùng, đánh mặt tướng thương tích đầy người sau đó bỏ chạy..... Cho nên, mặt tướng không thể hoàn thành nhiệm vụ vương gia giao cho....” Hắn thành thật khai rõ mọi chuyện xảy ra hôm ấy.

“Cái gì? Cô nương đó đánh thương?” Về mặt Sở Lâm Uyên không giấu được sự hoài nghi: “Ngẩng đầu lên trẫm xem nào!”

Tề Ân chậm rãi ngẩng đầu, vết thương lồi lõm bầm tím xanh đỏ dần hiện ra trước mắt Sở Lâm Uyên, trên mặt ửng đỏ phù nề trông rất kinh người.

Lúc này Ca Thụ Nhược Ly mới quan sát rõ ràng gương mặt của Tề Ân, cố gắng ản nhẫn ý cười. Nghĩ đến cái tính tình của cô nàng Mạch Trục Vân - “Lấy oán trả ơn” kia thì làm ra loại chuyện như vậy cũng rất bình thường!

Chẳng qua, lúc ở Ngự Hoa viên hắn không có chú ý đến gương mặt của Tề Ân có những vết thương đó. Lúc ấy, người nọ cũng luôn giữ tư thế cúi đầu.....

Khỏe miệng Sở Lâm Uyên khẽ run rẩy, nếu thật sự là bị người đánh, có thể thấy được đối phương xuống tay ngoan độc đến mức nào!

Có thật thủ phạm chính là cô gái trong bức họa mà Tề Ân nói không? Sao hắn lại cảm thấy, cô gái trên bức họa trông rất dịu dàng với vóc dáng nhỏ nhắn yêu kiều, có thấy cái chỗ nào hung hăng dữ tợn đến mức đánh đại tướng quân của hắn u thành cái đầu heo kia a!

Hắn có chút đồng tình nhìn về phía Ca Thụ Nhược Ly, cô nương với tính cách như vậy...gặp một lần đã nhất kiến chung tình được sao? Tuy rằng, bộ dạng cũng không tệ lắm, nhưng.....Ca Thụ Nhược Ly dường như nhìn thấu được tâm tư của hắn, đậm mặc cười, nói:”Đã yêu thì không phân biệt tốt xấu, chỉ cần đối bên hướng về nhau là được! Đa tạ hoàng thượng thành toàn!”

Dứt lời, hắn phóng đôi mắt đầy khiêu khích nhìn về phía Sở Tùy Phong.

Vị vương giả áo trắng ấy vẫn mang dáng vẻ lãnh đạm như lúc ban đầu, thậm chí từ đầu tới cuối cũng không thèm giương mắt liếc qua thuộc hạ của chính mình một lần. Nhưng bọn họ nào có thấy hai bàn tay của hắn gân xanh đã bạo lên đến mức kinh người.

Sở Lâm Uyên gật đầu, phân phó nói:”Lui ra đi, truyền Tề Cận!”

“Mặt tướng cáo lui!” Tề Ân cung kính hành lễ, lui xuống.

Tề Cận tiến vào, Sở Lâm Uyên tiếp tục truy vấn câu hỏi như trước.

Nhưng đáo án mà hắn nhận từ Tề Cận không khác gì mấy so với câu trả lời của Tề Ân: Có quen biết, nhưng thân phận, gia thế của nàng hoàn toàn mù tịt, hơn nữa, đánh người bầm dập rồi co giò bỏ chạy không thấy tăm hơi.

Ca Thụ Nhược Ly nhìn Tề Cận đứng một bên, sau đó lại quét mắt nhìn người đàn ông cao cao tại thượng không có động tĩnh gì ngồi đối diện, trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không thể tìm ra được mâu thuẫn đó nằm ở đâu.

Không những thông đồng rất ăn ý mà tính tình của Mạch Trục Vân thế nào, bọn họ nói ra đều không sai.

Sở Lâm Uyên đại khái cũng tin những lời bọn họ nói, chỉ là việc đưa ra quyết định có chút khó khăn.

Đám hỏi lần này so với lần trước không hề giống nhau, có thể nói là trăm lợi mà không một hại. Tùy tiện đưa một cô gái tầm thường gả đến Phụng Ảnh quốc, lúc đó có thể mượn sức mạnh của Phụng Ảnh phục vụ cho mưu đồ sau này của hắn. Chỉ có điều bây giờ hắn phải làm thế nào mới ổn đây, cô gái này bọn họ hoàn toàn không biết gì, nếu như có thể nói ra một cái tên thì còn dễ dàng tra ra, đằng này tên tuổi gia thế cái gì cũng không biết, làm thế nào có thể tìm người?

“Hoàng thượng, nếu ngay cả vương gia cũng không biết tung tích của nàng, vậy chỉ có thể nói Nhữc Ly với nàng không có duyên! Sức khỏe Tuyết Nhi không được tốt, mấy ngày nữa phải trở về nước. Nếu như đám hỏi không thành, bệnh của Tuyết Nhi nặng thêm, cộng với việc vẫn chưa bắt được thủ phạm trộm ngọc Thiên Long, chỉ sợ phụ hoàng của ta.....Nhưng hoàng thượng yên tâm, Nhữc Ly sẽ tận lực khuyên nhủ phụ hoàng!”

Ca Thụ Nhữc Ly đứng lên, từng câu từng chữ nói rất có “Phong độ”.

Chẳng qua, truyền đến tai của bọn họ đều là những lời uy hiếp.

Hắn có ý ép Sở Lâm Uyên tạo thêm áp lực cho Sở Tùy Phong!

Sở Lâm Uyên có chút nâng mi, hiển nhiên cũng vô cùng bất mãn, nhưng không có thể biểu hiện rõ ràng, dù sao, bây giờ hắn đang ở thế hòa hoãn cầu lực lượng của Phụng Ảnh quốc. Lần trước Sở Tùy Phong chỉ khẳng định nếu gây chiến thì chỉ nắm ba phần thắng, điều này khiến hắn không thể yên lòng.

“Thái tử yên tâm, trăm sẽ mau chóng thành toàn yêu cầu của Thái tử. Mấy ngày sau, trăm sẽ vì thái tử và công chúa chuẩn bị thịnh yến, chỉ bằng thái tử kiên nhẫn ở lại vài hôm chờ đợi?” Nói xong, lại ra lệnh cho Sở Tùy Phong: “Phong, vậy vất vả cho đệ rồi, dốc toàn lực truy bắt Mạch Trục Vân, về phần tung tích của cô gái kia, trăm sẽ phái mật thám đi điều tra tìm kiếm.”

“Thần đệ sẽ hết sức!”

“Như vậy đi, Nhữc Ly ở dịch quán hy vọng nhận được tin tức tốt đẹp từ hoàng thượng và vương gia!” Nói xong, Ca Thụ Nhữc Ly từng bước rời khỏi đại điện, vừa đi vừa nói: “Hoàng thượng, bệnh tình Tuyết Nhi vẫn chưa ổn định, xin thứ cho Nhữc Ly không thực hiện đầy đủ cấp bậc lễ nghi, Nhữc Ly cáo từ trước.”

“Thái tử nào có tội gì a? Xin cứ tự nhiên! Nếu thái tử cần gì giúp, xin hãy phái người thông báo một tiếng, trăm nhất định sẽ không chối từ!”

“Đa tạ hoàng thượng!”

Ca Thụ Nhữc Ly nở một nụ cười xã giao với Sở Tùy Phong rồi sau đó chậm rãi rời khỏi đại điện. Chẳng qua, ý cười của hắn đến tận cùng là có bao nhiêu ý tốt, có bao nhiêu thâm dò.

Sở Tùy Phong, bản cung thật sự muốn xem xem, người sẽ bảo vệ nàng thế nào?

Ca Thụ Nhữc Ly vừa rời đi, Sở Lâm Uyên tức giận thở hổn hển, hai tay đặt bên thành long kỷ mạnh mẽ nắm chặt thành quyền.

Uy hiếp?

Hắn là vua của một nước, sao có thể rơi vào tình huống như vậy: Bị một tên thái tử của nước khác uy hiếp, mà hắn còn phải nhượng bộ ăn nói khép nép nhận xin lỗi về mình?

.....

Nhân lúc trời tối Mạch Trục Vân lên vào quốc khố trong cung.

Không thể không thừa nhận, hộ vệ ở hoàng cung thật sự còn kém xa so với Phong vương phủ, nàng lần đi lộn vào, trên đường không gây bất kỳ động tĩnh cũng như hoài nghi cho người khác.

Nhưng, bận rộn hơn nửa đêm, thẳng đến mặt trời lấp ló dưới chân núi từ từ ngoi lên, nhìn lướt qua một đồng hồ gương đựng bảo vật sáng chói, hai mắt mang theo một tia trống rỗng, nào nề đi ra.

Đêm đó Thụ Ca đột nhập vào hoàng cung nhất định là đến giấu đồ. Nhưng ngọc Thiên Long rốt cuộc bị hắn giấu ở đâu?

Mạch Trục Vân suy tính trong lòng: Dưỡng Tâm điện bị bọn họ đốt cháy thiêu trụi không ra cái hình dáng gì, nhất định Sở Lâm Uyên đã kiểm tra qua, nếu như cất giấu ở chỗ đó, có lẽ đã bị người khác phát hiện từ lâu.

Nhưng quốc khố đã bị nàng lục tung khắp nơi, các loại cơ quan, mật thất, đều đã moi hết nhưng cũng không có.

Hoàng cung lớn như vậy, hắn giấu đồ ở đâu? Tối hôm đó, hắn còn đi đến chỗ nào khác nữa sao?

Nghĩ mãi cho đến hết một ngày nữa lại trôi qua.

Buổi tối, Mạch Trục Vân thân mặc bộ đồng phục thái giám vừa đi vừa nghĩ, thỉnh thoảng gãi đầu, chút để ý chỗ rẽ phía trước có vài tiếng bước chân dồn dập lại gần.

“Mau.....”

Một chữ “Mau” bật thốt lên, Mạch Trục Vân đột nhiên ngừng đầu, nhìn thấy có người đến liền phản xạ rất nhanh lách mình tránh ra,.....

“Rầm.....” Một thứ âm thanh là lạ vang lên.

Vài cung nữ mang đèn lồng đứng bên cạnh hốt hoảng kêu lên:“Đại nhân.....”

Kế tiếp, đó là một thứ âm thanh leng keng va chạm của các loại binh sử.

“Không được để vỡ một lọ nào, đây chính là thuốc để cứu mạng Phụng Ảnh công chúa đó.” Âm thanh đầy lo lắng của người nào đó vang lên.

Hắn cố gắng nhặt tất cả các lọ thuốc lên, vội vàng phân phó mọi người cẩn thận ôm hòm thuốc trong tay, đây không chỉ là hòm thuốc cứu mạng công chúa mà cũng là thứ bảo vệ tính mạng của bọn họ!

Mạch Trục Vân đứng một bên, nhìn thấy tên cầm hòm thuốc bị nàng gạt chân run rẩy đứng dậy, nhớ lại những gì hắn vừa nói.

Theo cách xưng hô của đám nô tỳ xung quanh thì có vẻ như hắn là ngự y trong cung. Chỉ là hắn vừa nói cái gì? “Thuốc cứu mạng Phụng Ảnh công chúa?”

Hai mắt Mạch Trục Vân sáng lên, xoay người bước đi, hướng về phía kho chứa dược.

Thư Ca, người giỏi lắm, thì ra dám giấu cái đó ở một nơi như thế.

Nhưng tên ngự y kia cũng không buồn đếm xỉa đến Mạch Trục Vân đang đứng gần đó, vội vàng đứng lên, vỗ vỗ lớp bụi trên người chạy theo cung nữ đến Dịch quán.

Mạch Trục Vân nhớ lại đêm hôm đó nàng bị thương, Ca Thư Nhược Ly cũng mang theo thuốc từ trong hoàng cung đưa cho nàng dùng, cho nên, hắn đã từng đi qua kho thuốc. Nếu vậy thì rất có khả năng hắn giấu ngọc Thiên Long ở đó.

Dù sao, cũng không ai ngờ rằng, quốc bảo của Phụng Ảnh lại nằm ở một nơi khi còn gò gáy như kho thuốc.

Đẩy cửa kho thuốc ra, một cỗ mùi thuốc bắc nồng đậm xộc vào mũi nàng, Mạch Trục Vân khó chịu nín thở, nhìn xuống cái cảm giác muốn hắt hơi, rón rón rần rần cẩn thận đi vào.

Một loạt giá gỗ được sắp xếp ngay ngắn với nhiều bình lọ thuốc đủ các loại, nhiều chiếc lọ bạch ngọc được chế tác tinh xảo được ngăn nắp ở từng nơi trên giá.

Một không gian rộng chông chênh nhiều thứ như thế, khó khăn cho nàng đây. Có điều, nàng có nhiều thời gian, cứ chậm rãi tìm kiếm.

P/s: Hứa hẹn chương sau với các nàng...tình huống tay ba sắp diễn ra..à không...sắp được tỏ tình....à hú....

Spoiler:

“Nếu không chịu tiếp chỉ, bản cung đành phải dùng vũ lực trực tiếp mang nàng về Phụng Ảnh quốc”

“Thư Ca, người rút ngay cho ta, nếu người dám chạm vào ta.....”

“Buông nàng ra!”

“Nàng nói, nàng sẽ chịu trách nhiệm với bản vương!”

“Mạch Trục Vân, bản vương thích nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: “buông nàng ra”;

Dịch quán.

Nhìn bộ dáng luống cuống tay chân của đám thái y xung quanh, Ca Thụ Nhược Ly không khỏi phiền chán.

Loại cảm giác này, cho dù là ở trên chiến trường, so với việc đối mặt với trước quân địch thì hẳn cũng chưa từng có qua. Nhưng bây giờ, hẳn thật sự rất lo lắng, sức khỏe của Tuyết Nhi vừa mới tốt lên một chút lại phát bệnh.

Nhìn thấy người thân của mình phải chịu đựng cảm giác chơi vơi trước cổng Địa ngục, thật sự hẳn không biết phải làm thế nào mới phải.

Lúc này, một tên ngự y ở Nam Ninh mới chột vật chạy hấp tấp vào trong phòng, hẳn vừa cung kính lại mang theo khăn trương, hỏi thăm bệnh tình của Ca Thụ Hàm Tuyết.

“Thái tử không cần lo lắng, bệnh tình công chúa đã không còn gì trở ngại! May mà kịp phát hiện đúng lúc nên trạng thái đã ổn định hơn trước rồi ạ!” Ngự y nói xong, cũng thở phào nhẹ nhõm: Mạng của hẳn cũng được bảo toàn!

Giờ phút này, hẳn mới an ổn rửa tay lau đi mồ hôi cùng tro bụi trên mặt.

“Ừ, vất vả các ngươi!” Ca Thụ Nhược Ly đạm mạc khách khí lên tiếng, lo lắng nhìn thoáng bên trong phòng, sau đó nhìn tên ngự y trước mắt, hỏi: “Bệnh thương hàn của công chúa thật sự không có cách nào chữa khỏi sao?”

Chỉ cần ở lại Nam Ninh thêm ngày nào thì bệnh trạng của Tuyết Nhi ngày càng nghiêm trọng, nói như vậy, vì đảm bảo sinh mạng cho Tuyết Nhi, bọn họ phải lập tức rời Nam Ninh quốc trở về Phụng Anh quốc?

“Bẩm điện hạ, đúng là vô phương cứu chữa..... Chỉ cần không chế được bệnh tình của công chúa thì triệu chứng sẽ không tiếp tục phát tác nữa.” Ngự y nom nớp lo sợ trả lời.

“Lui ra đi!” Nghe ra đó không phải là đáp án mình muốn nghe, trong lòng hẳn thoáng xuất hiện một tia mất mát, nhưng dù gì thì an nguy của Tuyết Nhi vẫn là quan trọng hơn cả.

Đứng trước cửa phòng Tuyết Nhi hồi lâu, cuối cùng cũng đưa ra quyết định, Ca Thụ Nhược Ly mới nặng nề vào phòng hỏi thăm: “Công chúa tình chưa?”

“Bẩm điện hạ, công chúa đã tỉnh rồi ạ!” Lan Nhã và Mai Hương đứng một bên trả lời. Hai mắt của các nàng trông sung đỏ thấy rõ, có thể nói hai người bọn họ lo lắng cho chủ tử mình đến mức nào.

Ca Thụ Nhược Ly bước nhanh đến bên giường, nhìn sắc mặt trắng bệch của hoàng muội, trong lòng có chút chua xót hỏi: “Tuyết Nhi, muội không sao chứ?”

Ngón tay thon dài của hẳn khẽ lướt nhẹ qua gò má có chút tiều tụy của nàng, nhân tiện gạt mớ tóc hỗn độn gọn gàng sang một bên.

“Hoàng huynh.....” Ca Thụ Hàm Tuyết khàn giọng ừy khuất gọi một tiếng. Mấy ngày nay bị bệnh tật tra tấn, nàng thật sự quá mệt mỏi.

“Là hoàng huynh không chăm sóc tốt cho muội.....” Ca Thụ Nhược Ly cúi đầu nói, làm vẻ sám hối khuyên nhủ: “Ngày mai chúng ta trở về Phụng Anh quốc, trở về cung thì sẽ ổn thôi.....”

Nghe được những lời này của hẳn, hai giọt lệ nơi khóe mắt lăn trào xuống: “Hoàng huynh, có phải Phong vương..... chàng ấy không còn để mắt đến Tuyết Nhi nữa, đúng không?” Nàng vô lực khóc lóc: “Hoàng huynh, Tuyết Nhi không còn trong sạch, Phong vương cũng không cần muội nữa, vậy muội sống trên đời này có ý nghĩa gì.....” “Tuyết Nhi!” Ca Thụ Nhược Ly hét lớn một tiếng cắt đứt những ý nghĩ ngu xuẩn trong đầu nàng, nhìn thấy gương mặt không còn sức sống đáng thương với nước mắt dàn dụa bên má, giống như con dao găm mạnh mẽ găm vào lòng hẳn, nhin không được muốn nói rõ chân tướng: “Muội không có.....”

Nhưng câu chuyện vừa chuyển thì lại thành lời khuyên giải an ủi: “Muội không cần phải suy nghĩ nhiều, vẫn còn có hoàng huynh, hoàng huynh sẽ bảo vệ muội, sẽ không để bất cứ kẻ nào làm tổn thương muội!”

Hắn thừa nhận thân là hoàng huynh, hẳn ích kỷ vì không nói rõ cho Ca Thụ Hàm Tuyết biết rõ chân tướng rằng nàng chưa thất thân.

Nếu Tuyết Nhi biết được, cho dù nàng vẫn còn trong sạch nhưng Sở Tùy Phong vốn không hề yêu thương nàng thì cũng sẽ không bao giờ cưới muội ấy, liệu muội ấy có chịu được đả kích này không?

Vốn hẳn và phụ hoàng không có ý định đồng ý hai nước làm đám cưới, bây giờ có thể mượn chuyện này làm cái cớ gột sạch đi ý niệm muốn gả cho Sở Tùy Phong của muội ấy?

Đương nhiên, hẳn không có thừa nhận còn một lý do sâu xa khiến hẳn không thể làm thế chính là Ca Thụ Hàm Tuyết có mối thù hận sâu sắc với Mạch Trục Vân, nếu sau này hai người sống chung dưới một mái nhà, thì sẽ như thế nào đây?

“Nhưng hoàng huynh à, muội.....” Ca Thụ Hàm Tuyết nghẹn ngào, câu tiếp theo cũng khó khăn mở miệng. Hàm răng cắn chặt đôi môi khô nứt, chốc lát sau liền xám ngoắc, máu bắt đầu ứa ra nhưng bản thân nàng lại không cảm giác đau, trong lòng chỉ có hận thù che lấp.

Mạch Trục Vân, bản cung phải chặt ngươi thành trăm mảnh, nghiền xương ngươi thành tro!

“Hắt xì..... Hắt xì.....” Vui đầu vào kho được liệu Mạch Trục Vân cuối cùng không nhịn được lớp bụi dày xung quanh, ngứa mũi đánh hai cái hắt xì.

Ca Thụ Nhược Ly đương nhiên cũng không có ý thức được, công cuộc thuyết phục này còn có “công lao” của người khác, bằng không với tính cách cứng rắn của nàng thì chỉ sợ Ca Thụ Hàm Tuyết sẽ muốn vĩnh viễn ở lại Nam Ninh.

Ca Thụ Nhược Ly nhẹ vỗ về gương mặt nàng, trên mặt áy náy nhanh chóng tan đi, an ủi nói: “Hoàng muội, không có việc gì! Sau khi chúng ta trở về Phụng Ảnh quốc, hoàng huynh và phụ hoàng nhất định sẽ giúp muội tuyển chọn một người phù mã tốt. Tính cách của Phụng vương rất lạnh lùng, bạc tình, không thích hợp với muội.”

Nhìn Ca Thụ Hàm Tuyết nắm chặt hai tay thành quyền, hần sẽ vỗ về dỗ dành nói: “Hoàng muội là thiên nữ của Phụng Ảnh quốc, thử hỏi xem đàn ông trên thế gian này không ai không động tâm được chứ?”

Nhìn thấy sắc mặt của nàng dần dần thả lỏng, hần tiếp tục nói: “Được rồi, sáng mai chúng ta sẽ trở về, Tuyết Nhi đi lâu như vậy, chắc phụ hoàng sẽ rất nhớ muội.”

Nghe hần nhắc đến phụ hoàng, con người Ca Thụ Hàm Tuyết đột nhiên sáng ngời, khoe mắt đầm hơi nước, nhìn hần, gật gật đầu. “Vâng, hoàng huynh, Tuyết Nhi nghe lời huynh!”

Ca Thụ Nhược Ly tươi cười, giúp nàng đắp chăn cẩn thận, nhẹ nhàng vỗ về mái tóc nàng, “Tuyết Nhi, hoàng huynh muốn vào cung một chuyến, muội cứ an tâm ngủ một lát đi. Ngoan ngoãn chờ hoàng huynh trở về, biết không?” “Vâng!” Ca Thụ Hàm Tuyết nghe lời gật đầu.

“Trông coi công chúa thật tốt đi!” Ca Thụ Nhược Ly quay đầu nói với hai nha hoàn sau đó đi về phía hoàng cung.

Sắc trời còn chưa xem là quá muộn, Ca Thụ Nhược Ly đến trình báo về chuyện trở về Phụng Ảnh quốc cho Sở Lâm Uyên.

Bởi vì ngự y trở về đã sớm bẩm báo bệnh tình Ca Thụ Hàm Tuyết cho hần nên Sở Lâm Uyên cũng không vòng vo nhắc lại hỏi thăm làm gì, chỉ đơn giản khách sáo hàn huyên vài câu.

“Nam Ninh chiều dài không chu đáo, mong thái tử thứ lỗi!” Hần khách khí nói.

Ca Thụ Nhược Ly đậm nhạt cười trả lời: “Hoàng thượng khách khí, là Nhược Ly và Tuyết Nhi không có phúc khí, không thể ở lại một nơi tốt đẹp như Nam Ninh thêm vài ngày nữa.”

Sở Lâm Uyên xấu hổ cười cười: “Thái tử yên tâm, trăm nhất định sẽ nhanh chóng bắt Mạch Trục Vân, không để Phụng Ảnh quốc bị thiệt thòi. Còn nữa, về chuyện đàm hôn, trăm đã phân phó người cố gắng đi kiếm, một khi tìm ra được cô nương đó, sẽ thông báo với thái tử sau.”

Ca Thụ Nhược Ly cảm thấy khá hài lòng, rộng lượng cười: “Vậy thì, đa tạ hoàng thượng!”

Sở Lâm Uyên mỉm môi, cứng nhắc cười: “Thái tử không cần khách khí, đây là việc trăm nên làm! Ngày mai trăm sẽ tự mình dẫn theo bách quan, tiễn đưa thái tử và công chúa!”

Khách sáo một hồi, Ca Thụ Nhược Ly mới hành lễ cáo từ Sở Lâm Uyên rồi cung.

Nhưng ngay khi hần vừa mới rời khỏi cung vài giây thì đồng thời có một bóng đen chọt lướt qua, cũng lướt qua tường cung, lập tức đi vào vào kho chứa được.

Mạch Trục Vân vẫn không từ bỏ ý định tìm cho ra Ngọc Thiên Long, may là mục tiêu không quá nhỏ nên việc tìm kiếm cũng không quá khó khăn.

Không bao lâu, nàng phát hiện ra một chiếc túi da nhỏ ở góc tường. Lôi hết mớ bao cò chứa đựng mấy loại thảo dược ra, nàng hơi hưng phấn lấy chiếc túi nặng ra ngoài, ngồi bệch xuống đất, cởi bỏ dây thừng, bên trong hai viên ngọc có kích thước một lớn một nhỏ hiện ra trước mắt.

Mạch Trục Vân rành tay cầm lấy một viên, nương theo ánh sáng bên ngoài cửa sổ, nhưng cái gì cũng không thấy rõ, kích cỡ hạt châu thì không thể thừa nhận là hàng thật, nhưng khi đưa lên tay cảm nhận, nàng lại không có cảm giác gì, cảm thấy nó rất bình thường, ngay cả nàng là cao thủ cũng nhìn thể nhìn ra có chỗ nào khác thường.

Giống như, hai viên ngọc này..... không thể sáng lấp lánh được như dạ minh châu.

Nhưng ngay thời điểm nàng cẩn thận bỏ hai viên ngọc thu gọn vào trong lòng thì bên tai chợt vang lên tiếng động, Mạch Trục Vân nhanh nhẹn đứng dậy, ứng phó tình hình.

Chỉ trong chớp mắt, tên áo đen đã xuất hiện bên cạnh nàng. Đồng thời, cũng chỉ trong nháy mắt đó, Mạch Trục Vân linh hoạt tiên hạ thủ vi cường, ra tay chiếm thế thượng phong ra chưởng đánh về phía ngực hần. Sau đó thừa dịp hần phân tâm giờ tay ngăn cản thì thi triển khinh công chuồng đi.

Nhưng không thể ngờ rằng, ngay sau đó, trên đường đi vẫn bị người ngăn cản.

Tên áo đen dùng hai tay ôm chặt nàng từ phía sau, ung dung cuối đầu nhìn xuống, cảm giác áp bách cùng thân nhiên của hần dần dần áp đảo sự gãy dựa của nàng. “Người là ai?” Mạch Trục Vân bất lực lên tiếng hỏi, mặc dù đã xác định đối tượng là ai.

Đầu tiên tên áo đen đó khẽ cười, rồi sau đó, nhẹ nhàng lên tiếng: “Tà công tử, ngươi không biết tại hạ?”

“Thật có lỗi!” Mạch Trục Vân gãi da đầu, có ý nói: “Đối với một kẻ mặt mũi còn không thấy như ngươi thì bản công tử dù có là thánh nhân cũng không nhận ra!”

“Là ta! Như thế nào, đồ của ta cũng đã nằm trong tay ngươi, giờ tính giả bộ không quen?” Ca Thụ Nhựt Ly kéo bật mặt đen xuống, đánh giá một thân thái giám phục của nàng, dường như đã quên mất bọn họ từng là kẻ thù, đột nhiên cười lên tiếng. “Tà công tử, ngươi nghĩ ăn mặc thế này thì ta sẽ tha lỗi sao?”

Mạch Trục Vân liếc mắt nhìn hắn: “Ngươi bệnh à, ta yêu thương Tuyết Nhi thật lòng... Có lỗi gì mà cần ngươi phải tha.”

Ca Thụ Nhựt Ly chợt biến sắc, thực ra hắn chỉ muốn đùa nàng một chút, nào ngờ nàng lại có phản ứng hùa theo lời của hắn, thậm chí còn cái gì mà yêu với thương.

“Đừng cãi trằng nữa, ta biết nàng là con gái. Chuyện của Tuyết Nhi, ta không trách nàng.....” Nhưng lời còn chưa nói xong, Mạch Trục Vân nhanh chóng vờn đôi tay tinh tế trắng tuôn trực tiếp đặt lên cổ họng hắn.

Đôi mắt nàng trầm xuống: “Làm sao ngươi biết được? Không, chính xác hơn là ngươi biết từ khi nào? Ngươi làm đám hỏi là có mục đích gì?” Nàng còn tưởng rằng đó là đám hỏi của Sở Tùy Phong, ai ngờ là đám hỏi giữa nàng và Ca Thụ Hàm Tuyết.

“Nàng hỏi nhiều vấn đề như vậy, muốn ta trả lời câu hỏi nào trước?” Hắn thân nhiên đưa mắt nhìn vào đôi mắt rực lửa giận của nàng, trong mắt biểu lộ ý cười.

“Trả lời từng câu hỏi một!” Mạch Trục Vân nghiêng rặng, không có chút mềm lòng, tay kiên cố đặt trước cổ hắn. Nhưng nàng cũng không dám làm liều, dù sao, võ công của Ca Thụ Nhựt Ly cũng lợi hại hơn nàng rất nhiều.

“Được! Còn nhớ lần gặp mặt đầu tiên của chúng ta không? Lần đó ta giúp nàng bôi thuốc, nhìn qua thân thể của nàng.....”

“Câm miệng! Thành thật cho ta!” Mạch Trục Vân hung tợn trừng mắt hắn, uy hiếp hắn. Tay đã thoáng tăng chút lực, nàng thấy sắc mặt của Ca Thụ Nhựt Ly đã trầm xuống một ít.

“Lần gặp mặt thứ hai, trên đường phố, ta nhìn thấy phản ứng đau đớn nơi miệng vết thương của nàng, biểu tình thay đổi, còn có chút nghi kỵ.”

Thì ra ngay thời điểm đó nàng đã để lộ ra sơ hở! Mạch Trục Vân gật đầu, khẽ híp mắt, tiếp tục hỏi: “Vậy, vì sao ngươi không nghi ngờ lúc đó ta đang giả trằng thành nữ?”

“Ha ha, nàng còn nhớ rõ đêm đó ta có nhận xét gì khi nhìn thấy thân thể của nàng không?”

“Ngươi biết rõ như vậy, tại sao còn muốn ta và muội muội ngươi thành thân?” Mạch Trục Vân lên tiếng hỏi tiếp.

Ca Thụ Nhựt Ly nhíu mày khó hiểu: “Ai nói là cùng Tuyết Nhi? Là ta muốn thành thân với nàng!”

Nói xong, hắn dang rộng hai tay, một tay cầm lấy cánh tay đang uy hiếp mình của Mạch Trục Vân, một tay kia trực tiếp giữ chặt eo thon của nàng kéo về phía mình, hãm vào trong ngực. “Yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng!” “Cút ngay!”

Mạch Trục Vân gầm nhẹ một tiếng, dùng sức rút tay về, lấy bao đựng ngọc làm hung khí, hung hăng ném về phía Ca Thụ Nhựt Ly.

Ca Thụ Nhựt Ly không giận mà khẽ cười, thoáng dùng sức, nắm chặt tay nhỏ bé của nàng, một tay kia ngăn đòn công kích, nhàn nhạt cười: “Nàng muốn mưu sát chồng?”

“Hừ, muốn mưu sát ngươi là thật, nhưng còn cái quan hệ vợ chồng kia, xin lỗi, hai chúng ta không quen!” Mạch Trục Vân vừa nói vừa phản kháng, thừa dịp tay hắn thu hồi, xoay người một cái quét ngang một quyền cước.

Nhưng nàng lại quên, tay của mình đang bị người nào đó khống chế.

Ca Thụ Nhựt Ly thân nhiên đứng yên một chỗ, nhắc chân tránh đi, dùng sức kéo nàng ôm chặt vào lòng, khiến lưng nàng hoàn toàn dựa vào ngực hắn, hai tay hắn nhanh chóng áp chế tay nàng sau lưng.

Có chút cúi đầu, dụ hoặc bên tai nàng nói: “Ta đã nhìn thấy cơ thể của nàng, nàng thật sự không cần ta chịu trách nhiệm sao?”

Mạch Trục Vân gầy không ra, hừ lạnh một tiếng: “Nói như vậy thì ta cũng đã nhìn thấy cơ thể của Tuyết nhi rồi, cho nên ta cũng cần phải chịu trách nhiệm đối với cô ta sao?”

Ca Thụ Nhựt Ly cười cười, nói tiếp: “Hai chuyện này không giống nhau, Nàng và Tuyết nhi đều là nữ.”

“Ồ!” Mạch Trục Vân gật đầu, giả hoạt cười, hỏi: “Ngươi thật sự muốn thành thân với ta?”

“Ừm!” Ca Thụ Nhựt Ly đem tay đặt lên đôi vai gầy yếu của nàng, chân thành nói: “Ta thích nàng!”

Trong mắt Mạch Trục Vân lướt quan một tia chán ghét cực độ, buồn bực mà không cách nào phát tiết, tức giận nói: “Nhưng muội muội của ngươi hận ta đến tận xương tủy, nếu ngươi cưới ta, thì ngươi phải giải thích với cô ta ta thế nào đây?”

“Chuyện này không khó, Tuyết Nhi không biết thân phận nàng là nữ, chỉ cần muội ấy không biết hoàng tẩu của mình chính là Mạch Trục Vân, muội ấy sẽ không làm khó nàng.....” Dừng một chút, nói tiếp: “Cho dù muội ấy có biết, ta cũng sẽ che chở bảo vệ nàng, không để nàng bị ai khác ức hiếp!”

Ai ức hiếp ai còn chưa biết đâu! Trong mắt nàng chán ghét không phút nào thối lui, chất vấn hỏi: “Nói vậy, ngươi đã lên kế hoạch từ trước, hừ, sau khi bắt trời ta, ngươi sẽ thay đổi thân phận của ta, mang ta rời khỏi Nam Ninh quốc, còn thanh danh của muội muội ngươi cũng sẽ không bị hủy hoại?”

“Vị nàng, chuyện gì ta cũng đều có thể làm được!” Hắn tạm dừng một chút, sau đó tiếp tục giải thích nói: “Đồng ý ta cũng vì muốn tốt cho Tuyết Nhi, nàng không thể gả cho Sở Tùy Phong, coi như nàng giúp muội ấy một phen!”

“Ồ, là thế à?” Mạch Trục Vân cảm thán: “Đột nhiên ta chợt nhớ ra, ta từng có sờ qua cơ thể của Sở Tùy Phong nữa, chắc chắn, vậy ngươi nói xem, ta có nên đòi hỏi hắn chịu trách nhiệm không?”

Quả nhiên, gương mặt hắn dần dần biến sắc, Mạch Trục Vân nhân cơ hội đó nhấc chân, đá thẳng hạ khó nhưng không ngờ, hắn lại sớm có phòng bị, nhượng bộ, lôi kéo hai cánh tay nàng quay ngược ra trước, ôm chặt nàng vào trong ngực. Sau đó nhẹ nhàng điểm huyệt trước ngực nàng: “Khốn nạn, giải huyệt cho ta!” Mạch Trục Vân bắt đầu dĩ đánh không lại hắn, cũng không thể động đậy, chỉ có thể văng tục: “Tiểu nhân bi ối, có bản lĩnh chúng ta một chọi một đi!”

Ca Thụ Nhựt Ly nhẹ nhàng vươn ngón tay mình vuốt nhẹ đôi môi đỏ mọng của nàng, cảm giác mềm mại truyền đến nơi xúc giác khiến cho hắn có chút hoảng loạn, âm thanh trở nên có chút khàn khàn: “À?! Không ngờ nàng vẫn còn nhớ lần đánh tay đôi của chúng ta hôm đó, rồi mang tất cả đại nội thị vệ đến đây sao?”

Mạch Trục Vân trừng mắt nhìn hắn, hận không thể dùng răng cắn phập vào ngón tay không an phận của hắn. Ta cạp cạp... gừ...

Ca Thụ Nhựt Ly bật cười, nụ cười đẹp mà tỏa sáng như đóa hướng dương nở vào đầu xuân. Thu tay về, ý cười cũng biến mất, trong mắt lướt qua một tia ngoan lệ: “Nếu Sở Tùy Phong dám đặt tâm tư xấu xa lên người nàng, bản cung tuyệt đối không buông tha hắn!”

“Hừ!” Mạch Trục Vân khinh thường liếc mắt hắn: “Ai không buông tha ai còn chưa xác định được đâu! Hắn là chiến thần của Nam Ninh ta, ngươi đảm bảo đánh thắng được hắn sao?!”

Dường như bị một câu so sánh của nàng làm cho màu nóng dồn lên não, Ca Thụ Nhựt Ly mang vẻ mặt tức giận, con ngươi bán híp, trầm thấp lên tiếng: “Nàng dám lên tiếng đứng về phía hắn? Nói cho nàng biết, hoàng đế Nam Ninh các người đã đồng ý hạ chỉ phong nàng làm quận chúa, đưa nàng đến Phụng Ảnh quốc hòa thân! Chính Sở Tùy Phong sẽ đích thân làm sứ thần đưa thân! Nếu nàng vẫn có tư tình riêng với hắn, thì bản cung sẽ cho hắn nếm cảm giác một đi không trở lại!”

“Hờ hờ!” Mạch Trục Vân lại cười nhạo hắn: “Cha hoàng đế đó nghĩ rằng một khi hắn hạ chỉ thì bản công tử bọn ta phải tiếp chỉ ư? Ngươi cho rằng tứ đại công tử bọn ta là loại người gì, là loại dễ dàng bị người khác tính kế?”

Nghe nàng lên tiếng bảo vệ quyền lợi của Sở Tùy Phong, trong mắt Ca Thụ Nhựt Ly ánh lên lửa giận: Rốt cuộc nàng và hắn có quan hệ gì?

Nhưng đột nhiên nghĩ đến thái độ khác thường của Sở Tùy Phong tối hôm qua ở đại điện, trong lòng hắn càng lúc càng tức giận: Sở Tùy Phong, ngươi giỏi lắm, thì ra mục đích của màn đối chất đó chính là che giấu sự thật.

Hắn còn nhớ rõ trong ngự hoa viên ngày đó, nhìn thấy hai tên thị vệ có chiều cao không tương xứng, bây giờ nghĩ lại một trong hai người đó chính là Mạch Trục Vân đang cải trang. Nhưng tối hôm qua ở thời điểm chất vấn bọn họ, lúc ấy hắn không có chú ý tới.

Sở Lâm Uyên lại càng không chú ý tới.

Bây giờ nghĩ lại, không chỉ có bị Sở Tùy Phong tính kế mà cả thuộc hạ của hắn cũng không tầm thường, hắn thực sự cảm thấy tức giận, đồng thời, trong lòng càng thêm chua chát: Rốt cuộc hai người bọn họ có quan hệ gì? Lại có thể khiến cho Sở Tùy Phong đồng ý mang nàng vào yến tiệc? Nàng còn nói đã từng sờ qua cơ thể hắn?

“Mạch Trục Vân, đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của bản cung!” Ca Thụ Nhựt Ly nói xong, bắt đầu đi về phía Mạch Trục Vân, một tay ôm trọn vòng eo của nàng, một tay nâng cằm nàng lên, khuôn mặt điển trai của hắn từ từ lại gần sát gương mặt nàng. “Nếu không chịu tiếp chỉ, vậy ta đành phải dùng vũ lực mang nàng về Phụng Ảnh quốc!”

Xa lạ hơi thở truyền đến, Mạch Trục Vân cả người run lên, lại không thể động đậy. “Ngươi, Ngươi, Ngươi.....” Đầu lưỡi đều thất lại, nếu cứ tiếp tục như vậy, chuyện tiếp theo là gì, nàng rất rõ ràng.

Hoảng sợ bủa vây, cũng bỗng nhiên nhớ tới lời cảnh cáo của cái lão bán tên chết tiệt, chẳng lẽ đây là báo ứng của nàng sao? Lúc trước nàng trêu chọc Ca Thụ Hàm Tuyết, bây giờ.....

“Thư Ca, ngươi rút ngay cho ta, nếu ngươi dám chạm vào ta.....” Nhìn thấy gương mặt hắn cách mặt mình không còn mấy centimet, đáy lòng Mạch Trục Vân không khỏi sợ hãi.

Bị những lời của nàng kích thích, gương mặt tức giận của Ca Thụ Nhược Ly dần dần phóng đại, một tay nhấc cằm nàng lên mang theo chút tức giận, cúi xuống,

“Đợi chút!”

Mạch Trục Vân hít sâu một hơi, lớn tiếng kêu lên.

Ca Thụ Nhược Ly quả thực dừng động tác, mang theo ý cười dừng ở con ngươi nàng, cười nói: “Nghĩ thông suốt rồi?”

“Không phải, nhìn đằng sau ngươi đi, có người đến!” Mạch Trục Vân chuyển mắt, nhìn về hướng khác.

“Ha ha, Mạch Trục Vân, phải chọn đối tượng để chơi trò cũ rích này với nàng chứ! Nếu thực sự có người, vì sao ta không cảm nhận được?” Luận về võ công, nếu có người đứng sau lưng hần thì hần đã sớm phát hiện rồi.

Hần nhẹ nhàng vuốt bên gò má nàng, ôn nhu nói: “Cho dù có là ai, cũng không thể nào ngăn cản bản cung mang nàng về Phụng Ảnh quốc!”

Mạch Trục Vân liếc mắt khinh thường: “Tin hay không tùy ngươi, Sở Tùy Phong.....”

Ngay khi nàng vừa nói ra ba chữ này, nháy mắt Ca Thụ Nhược Ly chợt hoảng hốt, nếu như Sở Tùy Phong đứng ở sau lưng hần, khẳng định chỉ có hần ta mới khiến hần khó phát hiện.

Dù sao Mạch Trục Vân đã bị hần điểm huyết nói, hần còn lo lắng cái gì? Một tay giữ chặt lưng áo nàng ôm lên, chậm rãi quay đầu nhìn cô gái trên vai mình kiên định thâm nhủ: Mạch Trục Vân, nếu nàng tính dùng chút quý kế đó để khiến ta từ bỏ, vậy thì ta đành phải dùng sức mạnh với nàng!

Nhưng chỉ trong nháy mắt, còn chưa kịp nhấc lên thì một bóng màu trắng bất ngờ xuất hiện trước mắt hần.

Dáng vẻ vô cùng tiêu sái cuồng ngạo, ánh mắt trở nên khắc nghiệt, khuôn mặt tuần tú dường như được phủ thêm một tầng băng lãnh mà u ám. Bóng lưng thẳng lạnh băng, hơi thở lãnh khốc xuyên qua lớp áo bào trắng tinh khôi tuyệt đẹp chậm rãi lan ra...

“Buông nàng ra!”

P/s: Khả khả...cất mood mấy nàng chơi...nói chứ ta chỉ kịp dịch mới tới đó...còn phần sau...các nàng kiên nhẫn chờ ta...hãy chờ ta...chờ xem chuyện tình tay ba này tới đâu, xem liệu Sở Tùy Phong có phá vỡ nguyên tắc của mình...giật nữ nhân của mình từ tay người khác không ha....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Phong vương tỏ tình

“Buông nàng ra!”

Ba chữ vừa dứt mang theo cảm giác lạnh lùng xâm nhập tận xương tủy, nháy mắt như lưỡi dao sắc bén nhuộm đầy máu!

Ba chữ ngắn ngủi nhưng lại khiến cho đối phương cảm thấy bế tắc như bước vào đường cùng giữa bầu không khí chỉ toàn mùi chết chóc.

Mạch Trục Vân cũng không chịu nổi khẽ run rẩy. Ban đầu bị Ca Thụ Nhược Ly khinh bạc mà trong lòng cảm thấy hoảng hốt, phẫn nộ, nhưng khi nghe được ba chữ đầy uy lực của hần, tâm nàng cũng bắt đầu trấn tĩnh.

Con ngươi màu đen lạnh băng, thân hình cao lớn uy nghiêm, hệt như một đấng vương giả tối cao. Quen biết hần trong một thời gian ngắn, biết hần là người lạnh lùng khó lường, nhưng nàng không ngờ hần còn có mặt âm u và lãnh khốc đến mức này.

Khóe môi Ca Thụ Nhược Ly cong lên ý cười tà mị, hần nên cảm thấy may mắn vì Mạch Trục Vân không lừa hần, hay nên buồn phiền vì quan hệ mờ ám của hai người?

Tầm mắt vẫn đặt trên người Sở Tùy Phong, nhưng người thì bắt đầu di chuyển, lui xuống đứng bên cạnh Mạch Trục Vân, một tay trói chặt hai tay nàng phía sau, một tay cầm lấy ngọc Thiên Long, giơ ra trước mặt.

“Phong vương cũng thấy rồi đấy, tang chứng vật chứng đều đang ở đây, làm sao bây giờ, ngài còn muốn bảo vệ Mạch Trục Vân sao?”

Mạch Trục Vân yên lặng nhìn người đàn ông trước mặt mình, dáng người tuần mỹ của hần cùng với chiếc cằm kiêu căng lạnh như băng hiện ra dưới ánh sáng nhạt của vầng trăng mờ tỏ. Bộ mặt bình tĩnh lạnh lùng không thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng hần, nhưng không hiểu tại sao trong lòng lại cảm thấy an tâm lạ lùng.

Giống như cảm nhận được đôi mắt đầy tin tưởng của Mạch Trục Vân, tầm mắt Sở Tùy Phong cũng hướng về phía nàng, sát khí lẫn lạnh lùng trong mắt nháy mắt đều tan ra, chỉ còn sự ôn nhu lấp đầy.

“Bỏn vương chỉ biết kẻ nào đó đang vu oan giá họa! Lặp lại lần nữa, buông nàng ra!”

Ca Thư Nhục Ly hừ nhẹ một tiếng, có chút thoảng nhìn đôi mắt đầy ẩn ý khi này của hai người bọn họ, trong lòng dường như phá hỏa, một tay nắm chặt lấy bả vai Mạch Trục Vân, không khống chế được tức giận đè xuống, tay kia thì cũng nắm chặt lại thành quyền.

Sắc mặt Mạch Trục Vân có chút trắng bệch, nhưng không hề tỏ vẻ đau đớn, chỉ biết cắn răng, không chịu lên tiếng.

Có lẽ cảm nhận được sự run rẩy nhẹ truyền đến lòng bàn tay mình, Ca Thư Nhục Ly mới nhớ ra trên vai nàng vẫn còn có vết thương chưa khỏi hẳn, trong mắt thoảng hiện một tia thương tiếc, giận bản thân mình vừa rồi hành động thiếu lý trí, nhanh chóng rút tay về, rồi lại đặt lên bên hông nàng.

Khốn nạn! Mạch Trục Vân âm thầm mắng hần.

“Quả nhiên vương gia vẫn lựa chọn bảo vệ nàng! Không biết nếu chuyện này mà lọt vào tai hoàng thượng thì hậu quả sẽ như thế nào nhỉ?” Ca Thư Nhục Ly vẫn duy trì ý cười bên môi, thần nhiên hỏi.

Nếu nhìn một cách khái quát, nụ cười của hần vô cùng đơn thuần, nhưng bên trong ý cười đó chính là lời cảnh cáo ngầm!”Hừm, ta nghĩ, nếu tin tức việc Phụng Ảnh thái tử đây mặc một thân y phục dạ hành, đêm hôm khuya khoắt lên vào hoàng cung rơi vào tai hoàng thượng thì thật khiến cho người ta càng thêm mong chờ chuyện gì sẽ xảy ra sau đó!” Mạch Trục Vân chủ động nói tiếp nói.

Ca Thư Nhục Ly hung hăng trừng mắt nhìn nàng, một lát lại khôi phục bộ dáng ảm áp, cười nói:“Tiểu Vân nhi, người đời có câu “vợ chồng cãi nhau đầu giường, làm lành cuối giường”, nàng đối xử với ta nhẫn tâm như vậy, có phải là đang nhắc nhở ta nhanh đến ngày rước nàng về dinh?”

Câu cuối cùng rõ ràng là tặng một nhát kiếm cho Sở Tùy Phong.

“Piiii! Đừng nói những lời ghê tởm đó trước mặt ta!” Mạch Trục Vân tức giận phi một hơi, tiếp tục nói:“Không thể ngờ được đường đường là thái tử của một nước mà da mặt thì dày bằng một lớp đá núi, bộ người nghe không hiểu sao? Mạch Trục Vân ta đang ước gì có thể ngay tại nơi này vạch trần bộ mặt dối trá của người, để cho người đời biết con người người mưu mô và âm hiểm đến mức nào!”

“Ồ, không thể ngờ được, Vân nhi lại hiểu rõ con người của Bản cung đến vậy!” Hần không giận ngược lại còn cười rộ lên, ý cười có vài phần khiêu khích: “Là nàng đã sớm thích bản cung, cho nên mới tìm hiểu rõ tính cách của bản cung sao?”

Sở Tùy Phong đứng nơi đó không nói một lời, trên mặt cũng không có biểu tình gì.

“Ồ, đúng vậy, ta đã sớm thích người, người không biết à? Ta thích người tránh xa ta ra một chút! Ta thích người đi chết đi! Ta thích người đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta! Ta thích..... Người thấy đó, ta thích người nhiều như vậy, đã đủ chưa?”

Nói liên tục nhiều từ thích như vậy, Mạch Trục Vân đã khiến cho hai người đàn ông đứng đây mặt mày đều biến sắc.

“Ta cũng thích cái miệng nhỏ lợi hại này của Vân nhi!” Ca Thư Nhục Ly cắn răng cười nhạt nói, nhưng hần cũng không hề để tâm đến những lời khó nghe mà nàng nói với hần, ngược lại trong mắt lóe lên một tia thâm tình.

Sở Tùy Phong nghe được có chút tức giận, tuy biết rằng nàng đang mắng Ca Thư Nhục Ly, nhưng mỗi từ thích nàng mở miệng nói cho đối phương, thật khiến hần cảm thấy không thoải mái.

Mạch Trục Vân, cho dù nàng không thích, cũng đừng bao giờ dễ dàng nói ra chữ “Thích” đó ra khỏi miệng!

Cả người hần bắt đầu âm trầm, hơi thở lạnh lẽo toát ra theo khẩu hình miệng:“Đừng để bỏn vương phải nói lần ba!”

Buông nàng ra!

“Ta đang nghĩ, nếu như ta không buông thì vương gia có thể làm gì được ta?” Ca Thư Nhục Ly nhú mày, nhìn hần.”Hoàng thượng đã hạ chỉ, vương gia đừng có sức chống đối, muốn cướp người trong tay bản cung?”

Lần trước động thủ trên đường, hần đã biết rõ thực lực của Sở Tùy Phong thế nào, nếu như hai người bọn họ đánh tay đôi thì có lẽ thắng bại bất phân. Hơn nữa, hần cũng biết Sở Tùy Phong đang lo lắng điều gì: Nếu không phải vì sợ mình đã thương đến Mạch Trục Vân thì hần đã sớm ra tay cướp người rồi.Có điều, hần vẫn thật sự rất khâm phục Sở Tùy Phong, nhìn dáng vẻ của hần có vẻ đã ở đây từ lâu nhưng lại không có ám vệ đến mai phục, Lãnh công tử của Nam Ninh quốc, quả thực là chính nhân quân tử.

Thế nhưng, câu nói sau đó của Sở Tùy Phong khiến cho mặt mũi của hần bắt đầu biến sắc.

“Không buông! Vậy thì tất cả đều ở lại Nam Ninh quốc!”

Hừ, Ca Thư Nhục Ly hừ lạnh một tiếng,“Quả nhiên vương gia là người đàn ông rất có quyết đoán, ngài không đồng ý cưới Tuyết Nhi, Phụng Ảnh không tính toán với ngài, nhưng chỉ vì một Mạch Trục Vân mà bất chấp việc hai nước xảy ra giao tranh? Nếu Phụng Ảnh quốc liên minh với nước Đại

Dục, vậy thì liệu Nam Ninh sẽ nắm chắc mấy phần thắng trong tay!”

“Nếu ngươi không có cơ hội trở về, phần thắng đương nhiên sẽ thiên về bên vương!” Sở Tùy Phong thân nhiên nói, không phải chỉ nói suông với Ca Thụ Nhục Ly, mà là sự thật.

Quả nhiên, mỗi Ca Thụ Nhục Ly khẽ mím chặt, uy hiếp người khác không thành, ngược lại bị người uy hiếp.

Mạch Trục Vân mím môi cười thầm: Tên vương gia mặt lạnh này, tuy nói không nhiều, nhưng một khi mở miệng thì câu nào câu đó đều thâm sâu, đánh gục đối phương, nói hần là vương gia phúc hần cũng đâu có sai!

“Nói vậy có nghĩa là, vương gia thật sự muốn khai chiến với Phụng Ảnh quốc?” Ca Thụ Nhục Ly trầm mặt lên tiếng hỏi.

“Quyền quyết định trong tay thái tử!” Sở Tùy Phong hồ hững bỏ thêm một câu: “Nếu Thái tử muốn, bên vương phụng bồi!”

Ca Thụ Nhục Ly cười cười, nói: “Giỏi lắm! Muốn bản cung thả người?! Có thể! Nhưng vương gia có phải nên gọi số ám vệ ngoài dịch quán rút lui hết không? Bản cung không nghĩ rằng, với số ám vệ đó có thể giúp cho tình hữu nghị giữa hai nước càng thêm tăng tiến!”

“Có thể, vậy thái tử cũng gọi số mật thám ở Nam Ninh quốc rút lui hết đi, bên vương không nghĩ với cách làm đó, có thể nắm được bí mật quân sự của Nam Ninh!”

Mạch Trục Vân thề, đây là lần đầu tiên nàng nghe Sở Tùy Phong nói một câu dài như vậy.

“Ha ha! Được rồi, Phong vương, chờ đến một ngày chúng ta gặp nhau trên chiến trường, bản cung tin rằng, ngươi sẽ là đối thủ xứng tầm với bản cung!”

“Sẽ có ngày đó!” Sở Tùy Phong cũng không hàm hồ, lên tiếng đồng ý.

Ca Thụ Nhục Ly khẽ cười, cả người quay lưng về phía Mạch Trục Vân, đầu cúi xuống vừa vặn môi nhẹ nhàng đặt lên má nàng, thấp giọng nói: “Tiểu Vân nhi, nếu thay đổi ý định muốn gả cho ta, lập tức phái người truyền tin đến Phụng Ảnh quốc, ta nhất định sẽ không ngại ngàn dặm xa xôi mà đến rước nàng!”

“Năm mơ!” Mạch Trục Vân trừng mắt nhìn hần.

“Sẽ có ngày đó!” Hần lấy nguyên văn bản gốc của Sở Tùy Phong khẳng định với Mạch Trục Vân.

Nàng chắc chắn phải được gả đến Phụng Ảnh quốc! Khóe miệng Ca Thụ Nhục Ly cong lên ý cười khẽ, bản cung cũng không tin, Sở Lâm Uyên lại có thể mạo hiểm để Phụng Ảnh quốc liên minh với Đại Dục. Dù sao, bản chất của hần cũng không như Sở Tùy Phong, hơn nữa, dường như hần rất bất mãn với vị huynh đệ ruột thịt của mình. Chỉ trong chớp mắt lại trước kho được liệu chỉ còn lại hai bóng đen dài của Sở Tùy Phong và Mạch Trục Vân.

Hần cũng không giúp nàng giải huyết đạo, mà chỉ đứng yên tại chỗ, lặng lẽ nhìn nàng.

Ánh mắt khó hiểu mà lãnh đạm, thời gian dường như ngưng đọng ngay khoảng khắc đó, ngay giờ phút này, giữa không gian yên tĩnh về đêm, thế giới này, chỉ có hai người bọn họ.

Mạch Trục Vân không khỏi cảm thấy rét run đứng yên, không chỉ có hai chân nàng mà còn có trái tim nàng, giống như hít phải mê dược lan ra khắp người, vừa say mê muốn đắm chìm, nhưng lại vừa sợ hãi muốn giãy dụa.

Sở Tùy Phong đến đây từ lúc nào? Cuộc đối thoại của nàng với Ca Thụ Nhục Ly, đừng nói là hần nghe được hết rồi chứ? Vậy thì, hần đã biết nàng là nữ.....

Nhiều vấn đề như vậy nhưng một câu nàng cũng không nói ra được, huyết đạo còn chưa giải, yết hầu nàng vô cùng khó chịu, nửa câu đều nói không được.

Dường như nhận ra được sự quẫn bách trong đôi mắt nàng, Sở Tùy Phong rốt cục cũng sực tỉnh, đi về phía nàng, giải huyết cho nàng, đồng thời nhẹ nhàng thở dài, giống như bất đắc dĩ, lại giống như âm thầm an tâm.

Mạch Trục Vân thờ dốc ra mấy hơi thở, trừng mắt nhìn về hướng Ca Thụ Nhục Ly vừa rời đi, bĩu môi chán ghét thề: “Hừ, lần sau đừng có tạo cơ hội cho ta gặp lại nhà ngươi, nếu không, ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!”

Sở Tùy Phong không có phát biểu ý kiến gì, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Đi thôi!”

Rồi sau đó xoay người rời đi, chỉ là khi hần vừa xoay người thì trong nháy mắt, khóe miệng của hần không tự chủ được nhếch lên.

Giờ phút này, ở ngự hoa viên, không gian xung quanh chìm trong sự tĩnh lặng, chỉ có vài tiếng côn trùng kêu văng vẳng bên tai. Trên đường không có bao nhiêu người hầu, hai người một trước một sau, đi tới một cái đường nhỏ phía trước, ven đường là một loạt cây phong cổ thụ, bóng cây theo ánh trăng phản chiếu xuống dưới, để lại vài bóng đen loang lổ trên mặt đường.

“Này, Sở Tùy Phong, ngươi đến đây từ lúc nào?” Dọc theo đường đi, nàng ấp a ấp úng hơn nửa ngày mới quyết định giải đáp thắc mắc.

“Quan trọng sao?” Rõ ràng tâm tình của hắn vô cùng tốt, ngay khi phun ra ba chữ đó, âm thanh vừa thản nhiên, vừa đậm mực, hoàn toàn không giống với dáng vẻ lạnh lùng của một vương gia lộng quyền vốn có ngày thường.

Mạch Trục Vân gật gù đầu, chân rảo bước nhanh hơn, muốn đuổi theo người đàn ông trước mắt, hắn biết vậy, cũng phối hợp với nàng, đi chậm hơn.

“Rất quan trọng!” Mạch Trục Vân trong lòng rối bời, nếu hắn thật sự đã biết thân phận nàng, về sau muốn bắt nàng, chỉ cần tiết lộ chuyện này ra bên ngoài thì chẳng phải nàng sẽ không còn chốn dung thân nơi Nam Ninh này nữa sao?

Lời vừa nói, Sở Tùy Phong đột nhiên dừng bước khiến cho cô nàng Mạch Trục Vân đang suy nghĩ biện pháp ứng phó hắn nhất thời không chú ý tới va hết người vào lưng hắn.

“Ai u!” Nàng có chút hờn giận trừng mắt hắn, xoa xoa cái mũi, lớn tiếng chất vấn hỏi: “Ngươi làm sao thế hả?”

Sở Tùy Phong xoay người lại, nhìn bộ dáng tức giận của nàng, ý cười nơi đáy mắt càng sâu. Không hề trả lời câu hỏi của nàng, chỉ đưa ra câu hỏi và hắn vẫn bản khoăn trong lòng: “Ngươi nói, ngươi sẽ chịu trách nhiệm với bổn vương?” Mạch Trục Vân ôm cái mũi, sững sờ đứng nơi đó, mắt mở to chớp chớp đầy vô tội, lúc này mới hiểu được ý của hắn. Chịu trách nhiệm với hắn? Vậy là thời điểm đó sao?

Nhanh chóng chuyển động con mắt, nhớ lại màn đối thoại vừa rồi, dường như khoảng thời gian đó, nàng và Ca Thụ Nhược Ly không hề đề cập đến chuyện nàng là con gái a.

Còn cưới nàng, vấn đề này, ở trong mắt Sở Tùy Phong thì cũng lắm chỉ là nghĩ Ca Thụ Nhược Ly cùng một loại với hắn, có tình cảm với người đồng giới, là đoạn tay áo. Như vậy, hắn vẫn chưa biết nàng là con gái!

Thờ ờ một hồi, may mà không bị hắn phát hiện ra bí mật, may là tối nay nàng mặc bộ quần áo của thái giám....

Sở Tùy Phong cũng khẽ nhin mĩ, hắn đang hỏi nàng vấn đề rất nghiêm túc, hành động thờ dãi của nàng là ý gì? Nàng không muốn? Nhưng đây là những lời do chính miệng nàng nói, nàng sờ soạng người hắn, sẽ chịu trách nhiệm với hắn!

“Có hay không?” Âm thanh mang theo một tia cảnh cáo, một tia áp lực ép đối phương phải thành thực trả lời.

Mạch Trục Vân tiếp tục vô tội xoa xoa cái mũi, không chút để ý mở miệng: “Ngươi tin thật à, ta chỉ thuận miệng nói thôi!”

“Thuận miệng nói?” Hắn âm trầm thấp giọng lặp lại lời nàng, giọng nói áp lực, lộ ra tà khí, khí chất tiềm ẩn trong bóng tối, khí lạnh tỏa ra bốn phía, che lấp đi ôn nhu ban đầu. “Thật sự chỉ là thuận miệng nói?”

Tìm nàng có chút đập nhanh, ánh mắt của hắn nhìn nàng lúc này không khác gì con mãnh thú muốn ăn thịt người, chân nhẹ nhàng lui về sau, tốt nhất phải tìm thời cơ chạy trốn. Đánh không lại thì phải tìm cách bỏ chạy, đây chính là châm ngôn sống trên giang hồ của nàng.

Trong lòng trầm nghĩ, tên vương gia này trở mặt cũng nhanh lắm, lúc nói ra những lời đó nàng cũng lực bất tòng tâm a, đối với với bội danh uy hiếp của Ca Thụ Nhược Ly, nàng đành phải lấy hắn ra làm tấm bình phong, ai ngờ vừa khéo bị hắn nghe được.

Hừ, gì chứ hôm gặp mặt trên đường, không phải hắn cũng làm chuyện hết như vậy sao, lấy nàng làm tấm bình phong? Còn nàng mới lòi hắn ra một chút thì lại không được? Nàng đâu có ngờ, Sở Tùy Phong cũng đề tâm đến chuyện ngày đó!

Nhưng, cũng chỉ là tình cờ nghe được thôi, dù Sở Tùy Phong coi nàng là đàn ông, chỉ cần nàng nói nàng không có mắc bệnh ham thích đàn ông, thì hắn còn bắt bẻ nàng nữa không.

“Ồ! Thuận miệng nói thôi!” Mạch Trục Vân giương cằm, trả lời hắn.

Quả nhiên, sắc mặt Sở Tùy Phong so với ban nãy lại âm trầm thêm vài phần, ánh mắt sắc lạnh đến ghê người, mang theo hơi thở áp bách bao vây lấy thân ảnh người con gái bên dưới.

Mạch Trục Vân từng bước từng bước nhỏ lùi về phía sau, tạo một khoảng cách với hắn, nhưng nhanh chóng khoảng cách này lại bị hắn đi tới vài bước dần dần ngắn lại.

Nàng đơn giản đứng bất động, cứng người đứng thẳng, giằng co cùng hắn.

Nhưng, nghe được câu nói tiếp theo của hắn, hô hấp của nàng như bị hắn lấy đi toàn bộ, cả người thiếu chút nữa bị hắn đạp xuống địa ngục. “Vậy thì, bổn vương sẽ chịu trách nhiệm với ngươi!” Sở Tùy Phong nói ra những lời đó vô cùng kiên định, thiếu chút nữa nàng tin là thật chút nữa sẽ tin là thật.

Cũng may Ngự hoa viên nơi bọn họ đang đứng, xung quanh chỉ có bóng cây lay động, có sự xuất hiện của Phong vương nên vài tên hầu hạ trong cung cũng hiểu chuyện tự giác lui xuống, cho nên nơi này vô cùng thanh tĩnh, không có người quấy rầy.

Mạch Trục Vân một tay đặt lên thân cây đại thụ, ổn định cái cảm giác muốn lăn đùng ra, ho khan vài tiếng: “Ngươi đừng đùa nữa!”

Quả thực nàng bị câu khẳng định của hắn dọa cho hết hồn. Kiểu đàn ông lãnh khốc nghiêm túc như hắn cũng biết đùa như thế sao?

“Bổn vương nói thật!” Sở Tùy Phong đưa mắt nhìn nàng, ánh mắt hắn sâu xa tĩnh mịch, khiến nàng không khỏi liên tưởng đến bầu trời đêm yên bình rộng

lớn giống đêm nay.

“Trò đùa này không buồn cười chút nào!” Mạch Trục Vân chủ động tránh đi ánh mắt thâm sâu của hắn, giả bộ ngẩng đầu lên nhìn trời, xấu hổ nói: “Chúng ta đổi đề tài khác đi!”

“Mạch Trục Vân!”

Có thể nghe ra được, ngữ khí của hắn có mang vài phần tức giận.

“Tuy không biết lúc trước ngươi đã giúp ta giải quyết những phiền phức rắc rối như thế nào, nhưng ta vẫn muốn nói, cảm ơn ngươi!” Nàng tiếp tục nhìn xuống, ngẫu nhiên vụng trộm liếc mắt nhìn hắn một cái, nhưng rất nhanh thu hồi ánh mắt, che dấu đi đáng vẻ căng thẳng khi bị hắn nhìn chăm chăm thế này.

“Đừng khách khí!” Sở Tùy Phong cắn răng nói.

“Khách khí chứ, chúng ta không.....” Mạch Trục Vân bĩu môi, nhưng mà hai chữ “có quen” chưa kịp phun ra thì bị hắn cướp đi trước.

Dường như cảm nhận được lời nàng sắp nói có chút khác thường, Sở Tùy Phong tiếp nhận lời của nàng, nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Là Bạch Lộng Ảnh giúp ngươi!”

“Cũng không sao, dù sao cũng sớm là người một nhà mà.....” Ai giúp cũng đều như nhau!

Mạch Trục Vân chợt ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề này bèn nhanh chóng che miệng lại, không dám nói tiếp những lời còn lại.

Chuyện Sở Tùy Phong bị đồng tính, nàng sao dám nói thẳng ra trước mặt hắn? Ôi! Nhìn khuôn mặt điển trai mà khủng bố của hắn kia, chắc chắn là tâm tình đang rất tệ, nhờ đâu hắn dùng một phát giết người diệt khẩu.....

Quả nhiên, vừa nhắc đầu liền phát hiện gương mặt hắn dần biến thành đen khịt, phần nộ không thôi.

Mạch Trục Vân sợ hãi lui về phía sau vài bước, lại phát hiện cả người mình đã áp sát vào thân cây cổ thụ phía say, nàng lúc này đã không có đường lui.

“Người một nhà?”

Sở Tùy Phong lặp lại lời của nàng, bất ngờ dùng sức mạnh ép nàng vào gốc cây, thẳng đến hai người quần áo tương liên, thân mình thiếu chút nữa sẽ thân mật tiếp xúc, hắn rốt cục dừng lại, sắc bén ánh mắt vẫn khóa ở cửa nàng trên mặt.

Chỉ là, vì sao ở trong mắt hắn chỉ có sự đau xót, mà không phải là thẹn quá hóa giận? Vì sao hơi thở của hắn giống vẻ mát mẻ hơn là sát khí? Vì sao lòng nàng bỗng dâng lên một nỗi xót xa, giống như cảm giác ngấm ngấm đau, xen lẫn cảm giác hồi hộp. Tâm trạng thay đổi quá nhanh, nhanh tới mức khiến nàng không tài nào nắm bắt được. Mà thôi, chỉ cần không phải sát khí là được rồi, Mạch Trục Vân bình tĩnh dè chừng nhìn hắn, vì sao khi nàng đứng trước mặt hắn, đáng vẻ nghịch ngợm chanh chua mồm mép của mình hoàn toàn bị hắn khống chế?

Môi hắn khẽ mấp máy, Mạch Trục Vân có chút không yên lòng nhìn nơi sang nơi khác, hy vọng không ai có thể chú ý tới bọn họ, nói cách khác, nàng là thần tượng có tiếng tăm lẫy lừng trên giang hồ mà đang bị người khác khống chế thì này thì chẳng phải quá thê thảm sao.

“Ngươi thích Bạch Lộng Ảnh?”

Một câu khẽ lướt qua, Mạch Trục Vân cảm thấy thần kinh toàn thân đều đang căng lên, nhưng trong lời nói của hắn không có ý gì là muốn giết nàng giết khẩu cả cho nên nhất thời thần nhiên, thẳng người hiên ngang đáp.

“Ai nói, ta không có nảy sinh mối quan hệ biến thái với hắn ta đâu!” Sau đó còn bày bộ dáng coi thường nhìn hắn đảm bảo: “Yên tâm, ta không có tranh giành với ngươi đâu!”

Thì ra hắn lo lắng nàng thích Bạch Lộng Ảnh, hắn ghen tị à? Hừ, nhỏ mọn vừa thôi!

Nghe được một câu như vậy, không hiểu sao tâm tình của Sở Tùy Phong lại trở nên tốt lên, nhưng câu sau của nàng mới là vấn đề khiến hắn khó hiểu: “Không tranh giành với bốn vương?”

Nghĩ lại những lời nàng nói: Nếu nàng không thích Bạch Lộng Ảnh, vì sao nàng nói bọn họ sắp là người một nhà, cho nên không cần khách khí?

Mạch Trục Vân lại bất mãn trừng mắt nhìn hắn, nàng giải thích rõ ràng như vậy, bộ hắn không cam tâm thừa nhận à? Bởi vậy tức giận nói: “Bản công tử không có thích đàn ông, làm sao có thể cùng tranh giành Bạch Lộng Ảnh với ngươi? Yên tâm đi, hắn là của ngươi, không có người nào thích hắn đâu!”

Sở Tùy Phong đột nhiên cứng đờ.

Nàng nghĩ hắn thích đàn ông? Nàng nghĩ hắn thích Bạch Lộng Ảnh?

Thì ra từ trước đến nay nàng vẫn nhìn hắn bằng con mắt như vậy! Đoạn tụ.....

Hắn giận cắn răng, nghẹn đến mức không biết phải mở miệng giải thích cho nàng thế nào!

“Mạch Trục Vân, bốn vương thích người!” Mỗ vương làm vẻ mặt nghiêm trọng, phán một câu.

Mạch Trục Vân cúi đầu, nhìn bộ thái giám trên người mình, vội vàng ho một tiếng: “Cái kia, thật ra, ta không phải là đàn ông!”

Hắn cắn răng giải thích: “Bốn vương không thích đàn ông!”

Không thích đàn ông? Lẽ nào đòi chiều thích phụ nữ, chính lại mới được...” “Àch? Thật ra ta cũng không phải là phụ nữ!”

Khóe miệng Sở Tùy Phong cong lên: “Bốn vương cũng không thích phụ nữ...”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, “Này, đàn ông không thích, phụ nữ cũng không ưa? Vậy thật ra ta cũng không phải cái dạng... ời chào...”

Sở Tùy Phong lại đứng hình.....

“Mạch Trục Vân, bốn vương là một người đàn ông bình thường!”

Hỏi nửa ngày, để chỉ chờ nói ra một câu này.

“Ồ!” Mạch Trục Vân hồ hững lên tiếng: “Đâu có liên quan tới ta?”

Trong lòng lại nghĩ đến: Đàn ông bình thường mà lại không thích phụ nữ? Người cho là người đang nói chuyện với một thằng nhóc mới mấy tuổi đầu à, người cho là ta sẽ tin người không có đoạn tụ à? Hừ, người cũng quá xem thường Tà công tử ta rồi!

Xem nàng không để tâm đến việc này, trong lòng lại không khống chế được hơi nhói đau, không biết phải phát tiết thế nào.

Mạch Trục Vân còn chưa kịp có phản ứng thì bỗng nhiên hắn tiến lên, nhìn nàng từ trên cao xuống, không để ý đến biểu tình khinh miệt của nàng.

Cánh tay hắn cường lực, linh hoạt bao bọc lấy người nàng, để cho cả người nàng áp sát vào hắn, nâng cằm nàng lên, ngón cái thô ráp khẽ lướt qua môi cô, ánh mắt u tối.

“Sở..... ừm.....” Lời còn chưa kịp nói ra, ngón tay hắn nhanh chóng vòng ra sau gáy nàng, cúi đầu xuống, hôn lên môi nàng mà không hề báo trước.

P/s: * Choe mất* ta nói đàn ông bình thường như hắn...hắn cũng nên làm hành động gì đó bình thường như thấy người con gái mình yêu coi mình là một thằng đồng tính, mình phải chứng tỏ cho cô ấy biết...mình không có khuyết chỗ nào hết a....thế mới nói...đừng có trước mặt anh mà lộ bản chất hủ nữ...có mà bị anh cho ăn hành....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Ba ngày để suy nghĩ!

Khoảnh khắc dán chặt môi nàng vào môi hắn, tim nàng gần như đã ngừng đập. Cánh tay vị vương gia nào đó chủ động vòng qua eo nàng. Một cảm giác choáng váng chưa bao giờ xuất hiện quét qua đầu nàng. Sự giao hợp của hai cánh môi, cảm nhận được sự lạnh lẽo nơi đầu môi hắn khiến cho ý thức của nàng dần dần bị ăn mòn và trở nên tê dại, Mạch Trục Vân cảm thấy đầu óc trống rỗng, cả người lâm vào trạng thái hoảng loạn, không biết phải làm gì, càng quên khả năng tự vệ phản kháng, chỉ thần thờ mặc hắn “ăn đậu hủ” của nàng.

Nàng mở đôi mắt to nhìn hắn, sau đó nhin không được nháy mắt, nàng có thể cảm nhận được hàng lông mi dài cong của hắn quét qua gò má nàng, khiến cho nàng sinh ra cảm giác ngứa ngáy, tim cũng bắt đầu đập nhanh hơn.

Đôi mắt hắn giờ đây đen láy mà sâu thẳm, sâu đến mức muốn thu hết tất cả gương mặt của nàng vào đó, từng cử chỉ, từng biểu cảm, từng phản ứng của nàng.

Môi hắn lướt qua nhẹ nhàng mà tê rần, Sở Tùy Phong thấy cô nàng có vẻ không yên lòng, bèn ôn nhu cắn nàng một chút, Mạch Trục Vân ngay lập tức tỉnh táo lại, hai má vì xấu hổ mà trở nên đỏ bừng.

“Người..... Người..... ừm.....” Mở miệng lần nữa thì hắn, khi lực trên bờ môi đột ngột gia tăng, lưỡi hắn thuận thế mở cánh cửa đi vào khoang miệng, cùng đầu lưỡi nàng quấn quýt.

Từng sợi dây thần kinh trong đầu Mạch Trục Vân bắt đầu co lại. Giống như uống phải thuốc mê, cả thân người không khống chế được, dần dần xụi lơ.

Cho đến khi cảm giác được lượng khí trong lồng ngực dần dần bị ai đó trút cạn, nàng mới bị cảm giác đau đớn làm cho tỉnh táo lại.

Sở Tuy Phong cũng buông nàng ra, nhưng không những không bỏ tay ra mà còn vây lấy ôm nàng chặt hơn, khóa nàng trong vòng tay mình.

Mạch Trục Vân dựa vào cạnh tay hắn, thờ hờn hờn trừng mắt nhìn hắn: “Ngươi ngươi.....ngươi.....” Lại vì tức giận đến một câu mắng cũng không nói nên lời, ngược lại mặt mày càng lúc càng đỏ ửng, tim đập liên hồi, nàng thu tay về đặt lên tim mình, giống như đang giữ chặt trái tim mình để không phải nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sở Tuy Phong cúi đầu nhìn theo ánh mắt nàng, dường như đã nhận ra, bờ môi mỏng khẽ nở một nụ cười như gần như xa, nhưng lại che giấu rất nhanh, biểu tình lãnh đạm dường như không nhìn thấy, cử chỉ lạnh lùng bình tĩnh, vẻ đẹp quyến rũ thấu tận xương đủ cảm dỗ lòng người.

Nhìn đôi môi của nàng sưng lên vì đỏ mọng, yết hầu hần nhẹ nhàng trượt một chút, bạc môi hần mờ ra, âm thanh có chút khàn khàn trầm thấp. Bàn tay hần dùng sức kéo người nàng sát vào. Những lời nói rơi xuống tai nàng mơ hồ, hơi thở cũng dần trở nên nóng bỏng.

“Mạch Trục Vân, bốn vương thích ngươi!”

Một chữ “thích” từ chính miệng Sở Tuy Phong nói, mà đối tượng bị lôi ra đó chính là Mạch Trục Vân giống như bị sét đánh sững người, tên “Đoạn tay áo” nào đó với quan niệm thâm niên cho rằng hắn chỉ yêu mỗi đàn ông và chỉ sủng mỗi thể loại ấy, nhưng..... lời hắn vừa nói, còn có..... những động tác thân mật kia, nếu nàng vẫn không hiểu thì thật sự sẽ bị hóa ngục đến thành bệnh nan y mất. “Nhưng.....” Nàng đỏ mặt, đang muốn cự tuyệt.

Trong mắt Sở Tuy Phong thoáng hiện một tia mát mát, quyết định đánh gãy lời của nàng: “Không cần phải vội vã trả lời, bốn vương cho ngươi thời gian để suy nghĩ!” Mạch Trục Vân, nếu nàng thật sự không thích bốn vương, thì nụ hôn vừa rồi nàng chắc chắn sẽ phản kháng, nhưng một chút cũng không, vậy chẳng phải nàng đang biểu hiện rằng, trong lòng nàng vẫn có chỗ đứng cho bốn vương?

“Ừm!” Mạch Trục Vân chỉ cảm thấy xấu hổ, tùy tiện đồng ý với hắn rồi lúng túng đẩy tay hắn ra muốn chạy trốn.

Không ngờ Sở Tuy Phong nhìn ra được ý định của nàng, thân thủ so với nàng nhanh hơn một bước, ngăn nàng lại. Còn nàng giống như bị ma xui quỷ khiến, quên mất rằng mình cũng có võ công, bị hắn cản ngược lại, sau đó còn ngoan ngoãn thuận theo hắn. Chỉ lẳng lặng cúi đầu, không dám nhìn hắn. Hành động trước đó của hắn, chỉ cần nhớ lại thôi đủ khiến nàng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Sở Tuy Phong cúi đầu nhìn bên sườn mặt của nàng, có chút tức giận nói: “Mạch Trục Vân, không được trả lời có lệ với bốn vương!”

“Ta đâu có!” Mạch Trục Vân nói sạo một câu, ngẩng đầu nhìn hắn chớp mắt, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống, trông không khác gì đứa trẻ hư đang bị phụ thân dạy dỗ.

Hắn có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nâng tay phải lên vuốt nhẹ gương mặt nàng. Còn Mạch Trục Vân vẫn cố cúi thấp đầu hết mức có thể, trên mặt vẫn không che giấu được đỏ ửng.

“Mạch Trục Vân, nhìn bốn vương!” Sở Tuy Phong nghiêng răng nghiêng lợi, không kiên nhẫn vươn tay nắm chặt lấy cằm nàng nâng lên, lần này, cho dù có không đồng ý hắn cũng không cho nàng có cơ hội chạy thoát.

Mạch Trục Vân bị nắm đến phát đau, cảm tức trừng mắt nhìn hắn: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Nhìn bộ dáng tức giận nhưng có vài nét đáng yêu của nàng, tức giận trong lòng Sở Tuy Phong dường như đã vơi đi một nửa, một nụ cười nhạt khẽ hiện lên trên khóe môi cương nghị của hắn, nhẹ nhàng ma sát làn da đỏ ửng của nàng, giống như đang trừng phạt nàng vì trốn tránh hắn.

Động tác ái muội khiến cho khuôn mặt Mạch Trục Vân đỏ ửng hơn lúc trước, đáy mắt nàng chột lóe, cố gắng lấy lại giọng hỏi thẳng: “Có chuyện gì nói mau!”

Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng, sự thâm tình hiếm có của hắn khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Trục Vân ửng hồng. Nàng có thể nhìn thấy đáng vẻ lúng túng của mình trong đôi mắt sâu thẳm của hắn, hắn cúi đầu chân thành nói: “Mạch Trục Vân, ngươi hãy nghe cho kỹ, thứ bốn vương cần chính là đáp án chân thực từ tận đáy lòng của ngươi, không phải chỉ trả lời qua loa, bốn vương không ép buộc ngươi!”

Mạch Trục Vân có chút khiếp sợ, môi mấp máy một chữ cũng không nói nên lời.

“Ngươi cũng biết, Ca Thụ Nhược Ly muốn ngươi gả đến Phượng Ảnh, nếu từ chối bốn vương, biện pháp tốt nhất bây giờ chính là phó mặc cho hoàng thượng hạ chỉ ban hôn, ngươi buộc phải gả đến đó.”

Đương nhiên hắn tuyệt đối không để chuyện này xảy ra.

Nàng biết, chuyện hôn sự bất đắc dĩ này, hắn sẽ ra mặt giúp nàng thỏa hiệp với Sở Lâm Uyên nhưng ao bảo nàng nói chán ghét hắn, bỏ mặc không quan tâm đến cảm nhận của hắn. Hay là, tấm chân tình của hắn còn chưa đủ chạm đến tim nàng? Ông nội à...EQ của ông mà cứ giảm không phanh thế kia thì cái cô ngốc đó cho dù EQ có cao hơn ông một phần cho dù có chờ đến kiếp sau cũng không hiểu được tấm chân tình của ông bị cớ nào đâu!!!

Sở Tuy Phong cười khở một phen, nói tiếp: “Nhưng nếu bốn vương nhớ không lầm thì lúc trước ở trên xe ngựa, bốn vương hỏi ngươi, ngươi nói..... ngươi ghét bốn vương!”

Mạch Trục Vân nhặt góp dừng khí ở đâu mạnh bạo ngẩng đầu lên đối mặt với ánh mắt đầy nhu tình của hắn, đáy lòng khẽ run lên, lên tiếng hỏi: “Vậy vì sao còn hỏi ta?”

“Bỏn vương hy vọng, Phong vương phủ sẽ là nhà của ngươi!”

Lời nói ôn nhu của hắn kết hợp với một trận gió nhẹ thổi qua người nàng, Mạch Trục Vân cảm thấy toàn thân lạnh run, tim bắt đầu gia tốc đập nhanh không kiểm soát, đúng vậy, nàng lạnh đến mức đập tắt toàn bộ máu nóng đang đổ dồn lên mặt, cả người vì câu nói của hắn mà tỉnh táo lên không ít.

Câu nói của hắn rõ ràng là một lời tỏ tình gián tiếp, thế nhưng qua đến tai nàng thì lại biến thành một ý nghĩ khác.

“Ta không cần sự thương hại của ngươi!” Lập tức thẳng người dậy, nàng đột nhiên đẩy hắn ra. Bởi vì không chút phòng bị với phản ứng của nàng, Sở Tùy Phong ngược lại bị nàng đẩy lui về sau vài bước xa.

“Ta cũng không cần của cái Vương phủ của ngươi!”

“Mạch Trục Vân!” Hắn gầm nhẹ một tiếng, ra lệnh nàng dừng bước. Sau đó đi đến bên nàng, nắm chặt bàn tay đang run rẩy, kéo nàng về phía mình, đưa mắt tràn đầy lửa giận nhìn nàng.

“Đây không phải là thương hại!” Trong nháy mắt, ánh mắt của hắn tràn ngập những xúc cảm không thể nói rõ, nhưng phần nhiều là sự đau xót, sắc mặt cũng theo đó mà trầm xuống.

“Nếu Bỏn vương thương hại ngươi, thì đã tiện tay ném cho ngươi một tòa ốc rồi, cần gì phải lời vương phủ ra đền đáp?”

Đột nhiên Mạch Trục Vân cảm thấy, ánh mắt của hắn nóng rực như muốn đốt cháy lòng nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Trục Vân có chút xấu hổ, phát hiện bản thân có chút kích động, vừa muốn rút tay về, ngay sau đó, lại bị hắn giữ lại, bàn tay lớn chậm rãi vây bọc lấy bàn tay nàng...

Tâm tình của nàng đột nhiên không hiểu sao tốt lên rất nhiều, trên mặt không còn đỏ ửng như trước, nhưng trong lòng thì ấm áp vô cùng.

Thấy nàng không yên lòng, Sở Tùy Phong tức giận bá đạo nói: “Mạch Trục Vân, bỏn vương cho ngươi thời gian suy nghĩ là ba ngày, cho dù đáp án của ngươi thế nào, ba ngày sau, phải nói cho bỏn vương!”

Mạch Trục Vân có chút bối rối, vẫn chỉ thản nhiên lên tiếng đáp cho có lệ: “Ồ, ta sẽ suy nghĩ!”

Hắn khẽ cắn môi, nói tiếp: “Mạch Trục Vân, ngươi là trộm, bỏn vương là quan, nếu dám bỏ trốn, bỏn vương sẽ đuổi theo ngươi đến tận chân trời góc biển, bắt ngươi trở về, hỏi cho rõ ràng!”

“Ồ, ta sẽ bỏ trốn!” Gật gù theo quán tính, miệng cũng không nghe lời nghĩ gì nói đấy, đột nhiên cổ tay bị ấn đau, bỗng ý thức được mình vừa nói hớ cái gì, vội vàng sửa chữa: “Không có, ta sẽ không bỏ trốn! Ý của ta là, ta hiểu rõ rồi!” Giải thích một phen, cảm giác áp lực trên cổ tay cũng không còn.

Nàng ủy khuất xoa xoa cổ tay mình, rồi vụng trộm liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt của hắn rất bình thản, bình thản giống như một tên thương nhân nắm chắc phần thắng của cuộc thương lượng, thần sắc và thái độ vô cùng thản nhiên, tuy so với bộ dáng lạnh lùng cao ngạo thường ngày đã hiền hoà hơn, nhưng dáng vẻ cũng vô cùng tiêu sái cuồng ngạo lại cao quý mê người khiến nàng không khỏi cảm giác thấp bé khi đứng bên cạnh hắn.

Sở Tùy Phong bắt đầu dĩ vãng dài, nhíu mày liếc nhìn bộ đồng phục thái giám nàng đang mặc trên người, nói: “Về thay y phục đi, nếu ngươi đồng ý thì cứ ở lại trong vương phủ. Trong ba ngày tới, bỏn vương sẽ không quấy rầy ngươi!”

“Thật sao?!” Nhìn thấy thần sắc có chút kinh ngạc của hắn, biết mình ăn nói ngớ ngẩn liền vội vàng xua tay: “Không..... Không cần đâu!”

Ngạc nhiên sau đó nhanh chóng được lấp bởi sự mất mát, nhưng vẫn đơn giản nói: “Vậy được rồi!”

Mạch Trục Vân cũng hiểu được, hơi xấu hổ, đang chuẩn bị đi thì đột nhiên nhớ đến chuyện gì liền dậm chân, cắn răng, la lên: “Sở Tùy Phong!”

“Chuyện gì?” Hắn bình tĩnh hỏi, tuy rằng, trong lòng có một loại cảm giác không ổn.

“À thì..... Ngươi có thể sửa lại cách xưng hô với ta không?” Nàng ra vẻ ngượng ngùng lên tiếng hỏi.

Sở Tùy Phong khó hiểu nhìn nàng: “Bỏn vương?”

Mạch Trục Vân gật gù đầu.

“Vì sao?” Hắn dùng hai chữ này xưng với người khác đã thành thói quen từ nhiều năm như vậy, ngoài ở trước mặt hoàng thượng ra thì với ai hắn cũng đều xưng như thế.

“Bởi vì.....” Nàng cố ý dừng một chút, thấy hắn đang nhìn nàng ý bảo nàng cứ tiếp tục bèn mở lời: “Ta đâu có xưng với ngươi như vậy!”

“Mạch Trục Vân, ngươi dám đùa giỡn bỏn vương!” Nhưng người đã sớm chạy mất dạng, để lại tiếng cười vang lên khanh khách.

Sở Tùy Phong sững sờ đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn thân ảnh cô nàng nào đó chạy biến trong không khí, tâm tình thoải mái hơn rất nhiều. “Mạch Trục Vân, nàng đang cố ý an ủi ta sao?”

Lúc này đây, nếu như theo lời nàng nói, vậy hẳn nên dùng “Ta” để xưng với nàng thay vì dùng “Bổn vương”!

Ba ngày sau, cho dù kết quả có như thế nào, hẳn cũng sẽ thân nhiên chấp nhận!

Khỏe miệng nhẹ nhàng cong lên, chậm rãi rời khỏi cung, để lại sau lưng vài cánh hoa cỏ thụ rơi xuống tung bay trong gió cùng với hơi thở ái muội đã sớm tan biến.

Ra khỏi cung thì đã là giờ Tý, lúc này ngã tư đường đã không còn bóng người. Vài cái đèn lồng treo bên mái hiên phản chiếu hình bóng lẻ loi đầy cô độc của nàng chậm rãi lê bước chân.

Nghĩ ngợi một lúc, nàng mới lựa chọn đến ở tạm ở khách trọ.

Vừa đến nơi, nàng dùng sức gõ cửa.

“Đến đây, đến đây!” Bị âm thanh bên ngoài làm ồn phá giấc ngủ, tên tiểu nhị làm bầm thiếu kiên nhẫn lên tiếng quát. Mắt nhắm mắt mở vươn tay mở cửa thì đã thấy một vị công tử mặc một bộ y phục màu xanh, cầm trong tay một túi đồ, gương mặt thanh tú cùng với hai mắt sáng ngời, nhìn kỹ lại cảm thấy trong con người đó dường như đang có tâm sự.

“Công..... Công tử mời vào!” Có lẽ vì lý do thấy cách ăn mặc của vị công tử này cũng ngay ngắn gọn gàng, khí chất bất phàm, cho nên tên tiểu nhị kia cũng không dám khinh thường chậm trễ, lạnh lợi đón khách.

“Chuẩn bị một phòng cùng với một thùng nước ấm....” Mạch Trúc Vân nói xong, tạm dừng một chút. Đây là lần đầu tiên nàng chính thức coi khách trọ là nhà ở tạm của mình nên có chút không quen.

“Xong rồi, khách quan còn gì cần nữa không ạ?” Tiểu nhị cung kính hỏi thăm.

“Ồ..... Còn gì nữa không à?!” Nói xong, chuẩn bị đi lên lầu thì bị tiểu nhị gọi lại. Nàng khó hiểu lên tiếng hỏi “Còn gì nữa à?”

“Còn tiền thuê trọ.....” Tiểu nhị nói quanh co.

Mạch Trúc Vân cũng chợt sững sốt, trước kia thì chỉ trốn thẳng qua cửa sổ vào khách trọ ở tạm, cho nên có bao giờ quan tâm đến quá trình trả tiền này, hôm nay thì được trải nghiệm cái cảm giác tìm nơi ngủ trọ nên thiếu chút nữa quên mất những lễ thường cần làm.

Sờ sờ trên người, phát hiện không có bạc, nàng giả bộ trấn tĩnh, giờ túi đồ trong tay lên: “Trên người ta không mang theo bạc vụn, người cứ chuẩn bị nước ấm cho ta, mang đến phòng thì ta đưa bạc cho người!”

Nhưng mà thật ra, ý định thật sự của nàng là như thế này: Chờ bản công tử đi sang phòng người khác cướp tiền, rồi đưa cho người!

“Đa tạ khách quan, mời!” Tiểu nhị đương nhiên không biết mình đã dẫn sói vào nhà, chỉ cười thân thiện dẫn đường cho nàng.

Tiểu nhị đưa nàng lên lầu hai, giúp nàng mở cửa, thấp nên cẩn thận sau đó mới lui ra ngoài, nói: “Khách quan chờ một chút, nước ấm sẽ lập tức có ngay!”

“Ừ!”

Cả người mệt mỏi chìm trong bể nước ấm, Mạch Trúc Vân tựa lưng vào mạn thùng hương thụ, xua tan đi hết mọi phiền muộn trong đầu.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, ngay khi nàng mơ màng đi vào giấc ngủ cũng là lúc một cảm giác lạnh lẽo bao quanh người. Giật mình tỉnh dậy, mới phát hiện thì ra nước tắm đã lạnh đi.

Lau khô thân mình, từ trong túi vải lấy ra một bộ váy trắng dài quá mắt cá chân mặc vào, giả dạng thành nữ sau đó ngồi trước gương đồng đánh giá chính mình.

Mây liễu thon dài, phượng mắt ẩn tình, đôi mắt sâu và hút hồn, sống mũi rất cao, đôi môi anh đào hồng nhạt không những tôn được làn da trắng trẻo, mịn màng mà còn có nét động lòng người..... Lúc này, nàng mới nghĩ đến một vấn đề: Kể từ khi nào, Sở Tùy Phong đã phát hiện ra nàng là con gái?

Từng đoạn hồi tưởng lập tức hiện ra trong đầu Mạch Trúc Vân, Sở Tùy Phong hoàn toàn có thái độ rất khác với thường ngày, có lẽ là cái đêm trộm ngọc của hắn nhưng bị phát hiện..... Nàng có chút đỏ mặt, trên gương mặt không chút son phấn lại thoáng hiện lên một nét hồng hào trông kiểu diễm đến lạ.

Đêm đó, ngay thời điểm nàng chạy thoát, hẳn liền đưa thuốc giải cho nàng chính là hy vọng nàng không cuốn thân vào việc này chăng? Nhưng sau khi nàng lại chủ động nói muốn giúp hắn, hẳn cũng không hề từ chối, lẽ nào, khi đó hắn...

Hắn đã sớm biết nàng là.....nhưng nàng vẫn một mực cho rằng hắn thích nam nhân.

Ha ha, Mạch Trúc Vân nhìn không được cười lên tiếng, tay ngơ nghếch xoa nhẹ cánh môi, cảm giác lạ thường lại lần nữa truyền đến, mùi hương bạc hà thơm mát tựa như gió xuân đầu mùa dường như vẫn còn lưu lại nơi khóe môi nàng, trong lòng đột nhiên nhẹ nhàng rung động nhưng nàng không biết rốt cuộc bản thân mình nên vui hay nên buồn.

.....

Sau khi trở lại vương phủ, Sở Tùy Phong ở trong thư phòng triệu kiến Tề Ân, Tề Cẩn.

“Tham kiến vương gia!”

“Miễn lễ!”

Hai người tiến vào, Tề Ân đầu tiên lên bẩm báo: “Vương gia, bên ngoài dịch quán có một nhóm ám vệ khác mai phục!”

“Thân phận!” Sở Tùy Phong mang biểu tình lãnh đạm như trước, cử chỉ lạnh lùng, bạc môi nói ra hai chữ ngắn gọn.

“Là người của Nam Truy Nguyệt!”

Nam Truy Nguyệt? Lễ nào cũng là vì Mạch Trục Vân? Sở Tùy Phong khẽ nhàu mày khó chịu, ánh mắt trở nên khắc nghiệt: “Rút người về! Tra quan hệ của hắn với Mạch Trục Vân!”

Tề Ân trầm giọng đáp lại: “Vâng!”

Tuy rằng không biết vì sao vương gia đột nhiên hạ lệnh huỷ bỏ ám vệ mai phục bên ngoài dịch quán nhưng hắn vẫn chấp hành mệnh lệnh của vương gia một cách vô điều kiện.

Sau đó Tề Cẩn tiến lên trình lên một phần công văn: “Vương gia, đây là tình hình biên cảnh gần đây, nước Đại Dục đã bắt đầu rục rịch, dường như đang chờ thời cơ để tiến hành tấn công.”

Hắn không hề lên tiếng, chỉ đưa mắt nhìn lên bàn, Tề Cẩn hiểu ý, trực tiếp đặt công văn lên bàn, rồi tò mò liếc mắt nhìn vương gia nhà hắn, cảm thấy từ lúc vương gia tiến cung tới bây giờ, mặt mày trông có chút bản thân, không hề có dấu hiệu tập trung giải quyết công văn.

Đương nhiên, có cho hắn trăm lá gan, hắn cũng không dám nói như thế trước mặt vương gia a.

“Thuộc hạ cáo lui trước!” Hai người đưa mắt nhìn nhau sau đó đồng loạt lui ra.

Nào biết vừa sắp bước ra khỏi cửa thì bất ngờ bị Sở Tùy Phong gọi lại: “Có tin tức gì của Mạch Trục Vân lập tức báo cho bản vương!”

Vương gia à, gần đây ngài bị làm sao vậy? Chỉ khi đề cập đến Mạch Trục Vân thì mới thấy ngài có tinh thần lên một chút, sắc mặt cũng bớt bạc tình đi, chẳng lẽ ngài ấy thực sự “Bị bệnh”?

Hai người có chút xấu hổ lên tiếng đáp rồi mới lui xuống.

Sở Tùy Phong đứng dậy, chậm rãi đi đến bên cửa sổ, ánh mắt dừng tại nơi gốc cây cổ thụ. Hắn nhớ rằng, có một đêm, cô nàng ấy lặng lẽ ngồi ở gốc cây này, tức giận trừng mắt hắn, một câu cũng không nói.

Hắn cũng không phải kiểu người đa sầu đa cảm, chỉ là ngay giờ phút này lẳng lặng đứng ở đầu gió, muốn mượn gió để thổi đi hết tâm tư rồi bởi kia sau đó mới tỉnh táo quay trở lại bàn mở công văn ra xử lý quân vụ.

P/s: Đã xác định bà Vân dính vào lưới tình của ông Phong rồi...giờ thì để xem đáp án của bà thế nào, mà bà kiu không biết nên buồn hay nên vui, chắc là có ẩn tình gì phía sau, các nàng thử đoán xem, nếu câu trả lời là không thì vị vương gia kia có chịu để yên không...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Nàng nên trả lời thế nào?

Ngày hôm sau, vẫn là một trời nắng ấm và đầy gió.

Trước cửa cung, bách quan tề tụ đông đủ.

Một thân áo long bào màu vàng Sở Lâm Uyên đứng trước bách quan, uy nghiêm mà trang trọng. Đứng phía sau là Sở Tùy Phong, một thân triều phục màu đen, bá đạo mà lãnh tính.

Ca Thư Nhục Ly bế Ca Thư Hàm Tuyết sau đó đối mặt với Sở Lâm Uyên.

Ca Thư Hàm Tuyết không chịu nổi gió lửa vào, cảm thấy khó chịu cho nên toàn thân được bọc một lớp áo lông trắng, nhưng nhìn vào vẫn không tạo cảm

giác phi nê mà ngược lại còn khiến cho người ta nảy sinh loại thương cảm với sự yếu đuối và nhu nhược của nàng.

Dung mạo tuyệt mỹ của nàng được khe khuất bởi một tấm khăn sa màu hồng nhạt thể nhưng đôi mắt hẹp dài vẫn lộ ra ngoài, trong đôi mắt ấy đã không còn sự long bông kiêu ngạo giống như lần đầu tiên nàng tiến cung và lại mang theo một tia sợ hãi, hoang mang.

Một cô gái cá tính ngang ngược chỉ bởi vì một lần bị Mạch Trục Vân đùa giỡn, mà lại trở nên đáng thương thế này.

Tầm mắt của Sở Lâm Uyên chỉ lướt qua người nàng sau đó lập tức dời đi nhìn thẳng vào Ca Thụ Nhược Ly.

Ca Thụ Nhược Ly cúi đầu âu yếm nhìn hoàng muội, thấy nàng dường như không có phản ứng bèn bắt đầu đi thờ dài. Lẽ nào hần thực sự đã sai rồi? Chỉ yêu thương vuốt nhẹ đầu nàng, ôn nhu nói: “Hoàng muội, gió lớn, lên kiệu ngồi trước đi!”

“Ừm!” Nàng mềm mại lên tiếng, âm thanh yếu ớt mà vô lực so với dáng vẻ hoạt bát khi xưa thì hoàn toàn bất đồng, nhìn vào thật khiến cho người ta chỉ muốn bảo vệ che chở.

Sở Lâm Uyên phát hiện ánh mắt Ca Thụ Nhược Ly chột trằm xuống đặt lên người hần, đành phải mở miệng nói: “Thái tử yên tâm, chuyện tình của công chúa, Nam Ninh nhất định sẽ đòi lại công bằng cho Phụng Ảnh quốc!”

“Vâng! Có những lời này của hoàng thượng, Nhược Ly an tâm rồi, nếu không, Nhược Ly chỉ sợ tâm tình của phụ hoàng không tốt, có thể gây tổn hại đến tình hữu nghị giữa hai nước!” Ngữ khí của hần thân nhiên, không nặng không nhẹ, ánh mắt cũng có chút tàn mạn.

Sắc mặt Sở Lâm Uyên trở nên cứng ngắt, không dám có hành động gì thái quá, chỉ khách khí nói: “Thái tử yên tâm! Lực lượng của Nam Ninh quốc và Phụng Ảnh quốc đều tương đương nhau, hai bên từ xưa đến nay đều sống trong hòa thuận, tuyệt đối sẽ không vì một tên tiểu tặc mà phá hủy quan hệ. Chuyện đàm hòa, trăm cũng sẽ an bài thật tốt!”

Nhắc tới đàm hòa, thần sắc Ca Thụ Nhược Ly mới dần trở nên tốt lên, hần biết Sở Lâm Uyên cũng không còn cách nào khác, đành giữ cho vị hoàng đế như hần một chút mặt mũi, nở nụ cười lên tiếng: “Vậy thì, đa tạ hoàng thượng! Đương nhiên, Nhược Ly cũng nên cảm tạ Phong vương đã từng chiếu cố nàng!”

Sở Tùy Phong ném cho hần một đôi mắt lạnh rồi không nói gì.

Đoàn xe Phụng Ảnh bắt đầu khởi hành, chỉ có điều, từ chiếc kiệu xa hoa đi giữa đoàn rước, một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn như cánh thiên nga lặng lẽ đẩy màn che, đưa đôi mắt lưu luyến lên thân ảnh của người đàn ông vô tình, vô tâm đang dần dần khuất xa, rồi từ ánh mắt lưu luyến mê mải chợt biến thành tia nồng đậm sát ý cùng oán hận. Mạch Trục Vân, nếu bản cung không giết được ngươi, thế không làm được!

Trước khi rời khỏi cổng thành, Ca Thụ Nhược Ly cũng khẽ quay đầu nhìn một điểm cố định nào đó, thấp giọng thì thầm: “Mạch Trục Vân, nếu nàng không nguyện đến Phụng Ảnh quốc, vậy thì ta đành phải biến toàn bộ Nam Ninh quốc thành lãnh thổ của Phụng Ảnh quốc!”

.....

Bị một lời hứa hẹn của Sở Tùy Phong dọa cho lo lắng, Mạch Trục Vân hoàn toàn không thể tỏ ra thân nhiên hay cư xử một cách bình thường khi đứng trước mặt hần, đặc biệt khi nhớ đến một màn đêm đó, hai gò má liền không tự chủ được xấu hổ đỏ bừng lên nóng bỏng.

Tâm tình buồn chán, cả đêm trằn trọc nhìn lên trần nhà không hề có cảm giác buồn ngủ, nàng thờ dài, rời khỏi giường, thay một thân nam trang bay thẳng ra ngoài thành.

Từ trước đến nay, mỗi lần tâm tình không tốt, nàng đều thích mò đến hai nơi, một là “căn chòi thảo dược” đằng sau mao lư Nhược Nhiên, nơi còn lại đó chính là nóc mái tử cấm hoàng cung.

“Mạch Trục Vân, bốn vương thích ngươi!”

Còn nàng thì sao? Nàng có thích hần hay không?

Nàng không biết! Thật sự không biết.

Mạch Trục Vân mang theo tâm trạng rối bời bay qua từng nóc nhà, sau đó đáp người xuống mặt cỏ xanh, nằm uòm trên đó.

“Bốn vương hy vọng, Phong vương phủ sẽ là nhà của ngươi!”

Nhà? Phong vương phủ?

Nàng vẫn không biết! Bứt một gốc cỏ trên mặt đất, tức giận ném đi sau đó trở người.

“Ba ngày sau, phải nói đáp án cho bốn vương!”

Đáp án gì bây giờ?

Á...! Mạch Trục Vân hét lên phẫn chán ngồi dậy, hai tay vò đầu bứt tóc không biết phải làm thế nào mới phải.

Rất cục, ngày hôm đó lời cảnh cáo của lão bán tiên đó là có ý gì?

Lẽ nào nhân duyên của nàng, sẽ gặp báo ứng, mà bây giờ báo ứng của nàng chính là ở bên cạnh Sở Tùy Phong hết nửa quãng đời còn lại sao? Nhưng khi nghĩ đến điều đó, dường như nàng cũng không hề kháng cự.

Vậy nàng đang chần chừ điều gì, chính bản thân mình cũng không rõ, cho nên đành phải mang theo tâm trạng bức bối, khổ sở dưới bãi cỏ này nọ.

Rồi đột nhiên nghe được tiếng bước chân rõ ràng vang lên, tâm trí nàng mới dần hồi phục, trầm tĩnh lại.

“Ngươi đến từ lúc nào?” Mạch Trục Vân quay đầu, nhìn người đàn ông không biết đứng đằng sau nàng đã bao lâu - Bạch Lộng Ảnh.

Cả người hắn đứng ngược hướng sáng của ánh trăng tà mị, nên thứ ánh sáng phủ trên người hắn tàn ra, vừa bình thản mà chói mắt, yêu mị mà tự trọng.

“Hôm nay làm sao thế? Ta nhớ mặt trời mọc từ hướng Đông mà!” Hắn cười cười, ánh mắt đưa theo một núi cỏ bị nàng vứt thành cụm ở một bên, xóc áo choàng lên ngồi cùng nàng, nhưng không đưa mắt đánh giá nàng, chỉ quay đầu đưa mắt nhìn về khoảng không nơi mặt trời sắp mọc ở phía đông. “Không có gì!” Mạch Trục Vân cũng tức giận liếc trắng mắt, nghiêng đầu thì chợt phát hiện tầm mắt hắn không đặt lên người mình mà cũng theo tầm mắt hắn nhìn về phía đông.

Thấy ai đó vẫn không lên tiếng, nàng khẽ nghiêng đầu nhìn gương mặt yêu nghiệt nhất thời tò mò, hỏi: “Bên kia có gì à?”

“Ờ, thật ra thì cũng không có gì, chỉ là muốn xem xem, hôm nay mặt trời có lặn luôn xuống hướng Đông luôn không thôi!” Bạch Lộng Ảnh cười nhạt trả lời, quay đầu, nhìn chằm chằm nàng rồi khẽ bật cười, chỉ có điều, ý cười đó nàng thực sự không rõ....

Vừa nghe hắn dứt lời thì mới biết hắn đang trêu ghẹo nàng, bởi vậy, Mạch Trục Vân cũng không keo kiệt vứt cho hắn một cái ánh mắt cảnh cáo.

“Sao thế, cần ta xem bệnh không?” Bạch Lộng Ảnh vui vẻ cười, không có ý định dùng trò đùa của mình: “Bệnh này nên chữa trị nhanh lên, nếu không về sau mất mù khi nào không hay đâu!”

“Có trị được bệnh câm không?” Mạch Trục Vân hờn giận trừng mắt hắn. “Nếu dám chọc bản công tử thêm lần nào nữa, bản công tử sẽ cắt đứt đầu lưỡi ngươi, cho ngươi câm cả đời!”

“Nếu ngươi mù, ta sẽ không trị câm!” Nàng mù ta câm, vừa vặn xứng đôi!

“Bạch Lộng Ảnh, ngươi thực sự muốn trở thành một kẻ câm điếc sao? Bản công tử không ngại thành toàn cho ngươi đâu!” Mạch Trục Vân giờ nắm đấm lên, mặt mày âm trầm.

Bạch Lộng Ảnh cũng không muốn tiếp tục công kích nàng nữa, chỉ im lặng không nói gì, sau lại, thấy nàng cũng không lên tiếng, hắn chỉ lẳng lặng nằm trên cỏ, nhìn đám mây trắng trôi dần đón buổi bình minh sắp đến.

Đám mây đó, vừa mềm mại, vừa trắng nõn phiêu du tự do giữa trời, không chút lo âu, không nghĩ ngợi, chỉ hồn nhiên đi hết cuộc hành trình!

[Chú thích: Tên của Vân tỷ - chữ Vân có nghĩa là mây, Ảnh ca luôn lấy hình ảnh đám mây trắng bồng bềnh trên trời để so sánh với tính cách của cô nàng mình yêu thầm]

Có lẽ vì khoảng khắc này có hồn do ai đó cũng phí sức lực cho nên chỉ trong thời gian ngắn, Mạch Trục Vân cũng nằm xuống, cùng hắn vai sòng vai, cùng nhìn lên trời.

Đây đúng là lần đầu tiên hai người ở chung mà hòa bình như thế!

“Bạch Lộng Ảnh, hỏi ngươi một vấn đề nha!” Mạch Trục Vân chủ động phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Ừ!” Hắn thành thật đáp, bởi vì hắn nhận ra cô gái bên cạnh mình từ lúc quen biết nàng đến nay, đây là lần đầu tiên thấy nàng lâm vào trầm tư suy nghĩ phức tạp đến mức này. Trước kia nàng là một cô nhóc hồn nhiên, vô tâm, không màn thế sự, không biết sầu khổ!

Bây giờ trông nàng....

“Ngươi từng này tuổi rồi? Vì sao còn chưa lập gia đình?” Mạch Trục Vân quay đầu sang nhìn hắn. Nhìn đôi mắt hắn vẫn sâu lắng như mọi khi, tựa mặt biển thăm thẳm, phẳng lặng, khuôn cằm vuông vức kết hợp với dáng vẻ yêu nghiệt thường ngày. Một người đàn ông vĩ đại như vậy, vì sao phải lựa chọn cách ở ẩn?

“Đây là vấn đề?” Bạch Lộng Ảnh lại lên tiếng chế nhạo nàng một câu.

Mạch Trục Vân nghiêng đầu trừng mắt hắn: “Không nói thì thôi, quên đi!” Bạch Lộng Ảnh cũng nghiêng đầu nhìn nàng, đáy mắt sáng lên ẩn chứa ý cười ôn nhu: “Sao vậy, thần trọng như ngươi chuẩn bị đời nghề làm mai mối à? Bạch công tử ta năm nay vừa tròn hai mươi mốt, không ham mê tiền tài danh vọng, còn về phần lý do tại sao đến bây giờ vẫn chưa cưới vợ thì.....” Hắn tạm dừng một chút, nhìn thẳng vào đôi mắt chờ đợi của nàng, cười nói: “Thà thiếu chứ không ầu!”

[Đây chính là lý do kiểu người như anh đã định sẵn là nam phụ * ôm tim đau đớn*, anh phán chuẩn quá đi]

“Ồ! Nhưng lần trước không phải người nói người có người trong lòng rồi sao?” Mạch Trục Vân lên tiếng hỏi.

Bạch Lộng Ảnh thâm trầm nhìn nàng một cái, không hề lên tiếng.

“Nếu như người thật sự có ý định muốn giúp ta làm mai thì...cũng không phải là không thể!” Một lúc lâu sau, hắn bày vẻ mặt đùa giỡn như ban đầu lên tiếng.

“Hả?” Mạch Trục Vân rõ ràng bị những lời của hắn hấp dẫn, vẫn tiếp: “Không phải là thà thiếu chứ không ầu sao? Người có ý với cô nương nào rồi? Mau khai thật cho bản công tử, là tiểu thư nhà ai?”

Hắn vươn ngón trỏ, búng lên trán nàng một cái, bắt đầu cười: “Vẫn chưa có! Nhưng, nếu người là một tiểu cô nương, ta nhất định sẽ cưới người!”

Mạch Trục Vân cười nhạt: “Xi, cù rích! Lời này cũng đã có người sớm nói với ta rồi!”

Sắc mặt Bạch Lộng Ảnh chợt đổi, ý cười nơi đáy mắt tiêu tán đi hơn một nửa, nhân dịp hỏi: “Là Sở Tùy Phong?”

Nàng có chút cúi đầu, che dấu đi nỗi bất an khi nghe đến ba chữ đó, lắc đầu: “Là Nam Truy Nguyệt!”

“Ha ha!” Nỗi lo lắng bất chợt tiêu tan, Bạch Lộng Ảnh bật cười nói: “Ta biết vì sao hắn ta lại nói những lời này!”

Mạch Trục Vân và Nam Truy Nguyệt, chính là một đôi oan gia!

Chắc là thời điểm Nam Truy Nguyệt nói ra câu này, nhất định là bị nàng chọc đến điên người rồi!

Mạch Trục Vân không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn thẳng vào khoảng không vô tận, đỉnh đầu đã le lói chút tia sáng của ánh mặt trời đang lấp ló nơi sau rặng núi, nàng khẽ nhủ mi, đáy mắt trầm xuống, tâm tình đột nhiên dâng lên cảm giác nặng nề.

“Mạch Trục Vân, đột nhiên hỏi ta vấn đề này, ta có thể hiểu rằng người đang muốn lập gia đình?” Hắn nửa đùa nửa thật mở miệng trêu chọc.

Mạch Trục Vân hồ hững trước câu hỏi của hắn, chỉ lặng lẽ nâng ngón tay lên không trung chỉ vào một đám mây trắng trên trời, cười nói: “Người xem, đám mây này thật tự do tự tại, không bụi bấn, không vướng bận, muốn đi đâu thì đi đó, được như vậy, thật tốt!”

“Ừ! Tốt thật! Nhưng rồi cũng có một ngày nó sẽ hóa thành một trạng thái khác, có lẽ sẽ biến thành gió, lùa vào phủ viện nhà ai đó!” Bạch Lộng Ảnh theo lời của nàng tiếp lời.

“Nhưng, cho dù có biến đổi sang trạng thái khác thì nó vẫn là mây, có là phủ viện của ai đó cũng không khiến nó phải lùa vào đó, vẫn chỉ có khoảng trời không bốn bề mới là nơi nó thuộc về!”

Hai người dùng hình ảnh mây ẩn dụ, gần như đã nói trắng ra tâm sự của mình!

“Ý của người là, nếu phủ viện đó đủ lớn thì nó mới có thể yên ổn sao? Nếu như có một ngày, mây cảm thấy mệt mỏi, không muốn tiếp tục mãi cuộc hành trình, người nói xem, nó sẽ chọn đại viện trong vương phủ hay vẫn là một căn phòng nhỏ để nghỉ chân?”

Có lẽ, hắn đang ám chỉ: đại viện vương phủ có bằng hiệu tên “Phong”, và căn phòng nhỏ mang tên là “Nhược Nhiên”.

“Nếu muốn tìm một nơi để nghỉ chân thì cần gì quan tâm đến lớn hay nhỏ!” Nói xong, đột nhiên muộn phiền lúc trước chợt biến mất, nàng quay đầu lại nhìn Bạch Lộng Ảnh, ném cho hắn một cặp mắt khinh bỉ: “Người cũng đâu phải mây trên trời, sao biết nó có mệt hay không?”

“Người cũng đâu phải ta, sao biết ta không biết lựa chọn của nó?” Bạch Lộng Ảnh cười đến mất tự nhiên.

Mạch Trục Vân: “.....” Vấn đề đột nhiên lại biến thành: “Người không phải cá thì làm sao biết cá vui”.

Đứng đây, vỗ vỗ đám cỏ trên người mình, đang chuẩn bị đi thì lại bị hắn giữ chặt.

Bạch Lộng Ảnh khẽ cười, nâng tay lấy một nhúm cỏ xanh trên đầu nàng xuống, động tác dịu dàng mà ái muội vô cùng nhưng hắn lại làm rất tự nhiên, Mạch Trục Vân cũng không có một tia xấu hổ.

“Nha đầu ngọc, nhếch nhác như vậy làm sao đi gặp người khác được?” Hắn cười trách cứ nói.

Mạch Trục Vân bĩu môi nhìn hắn: “Yêu nghiệt chết tiệt nhà người, xem lại bản thân mình xem có ổn hơn ta tí nào không?”

Bạch Lộng Ảnh quay trước quay sau cúi đầu nhìn một lượt, lại không tìm được cớ đại bèn nhướn mày hỏi: “Hửm? Ở chỗ nào? Người giúp ta phải xuống đi!”

“Người không có tay à?” Mạch Trục Vân quay sang ném hắn một câu, mặc kệ hắn nói gì bèn nhấc chân bước đi!

Bạch Lộng Ảnh:“.....”

Nếu như hắn nói: “ Chẳng phải vừa rồi ta mới vừa giúp ngươi à?!” thì câu trả lời của nàng sẽ là “Ta không có bắt buộc ngươi, là ngươi tự nguyện!”

Nhìn nàng mang bộ dáng bình tĩnh thong dong rồi đi, hắn chỉ biết cười khổ lắc đầu, lần này, hắn và Sở Tùy Phong, chưa ai phân định thắng thua!

P/s: Thực ra thì còn nữa mà chưa dịch xong...thôi các nhóc đọc tạm cho đỡ chán ha...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Âm mưu hoàng cung - Quyết định của nàng

Buổi tối, nàng lại mò tới hoàng cung, có điều, nàng cố tình lựa chọn đường vòng, hòng tránh hôm xảy ra sơ suất như ở ngự hoa viên hôm qua.

Ngồi trên mái ngói ở Dưỡng Tâm điện có thể nhìn thấy được toàn bộ kinh thành đều trải dài dưới chân nàng, Mạch Trục Vân nhấc cằm lên, hưởng thụ cảm giác làm bá chủ thiên hạ, giống như một vị nữ vương quyền lực được người đời sùng bái.

Dưới chân là vạn vạn nhà với nhiều đèn đuốc, vừa ấm cúng vừa an toàn khiến cho lòng người không khỏi ấm áp. Bởi vì, thứ ánh sáng đó đều ngưng tụ lại thành một điểm, điểm đó chính là nhà!

Khó trách tại sao khi nhìn xuống bếp lửa với làn khói xám bay mờ mờ dưới ngọn đèn mờ nhạt, nàng luôn nảy sinh ra một loại cảm xúc xúc động không nói thành lời, lẽ cũng theo đó mà rơi xuống.

Trước đó, nàng chưa bao giờ có loại suy nghĩ này.

Trong ký ức của nàng, chưa từng có hình ảnh khói bếp lửa bởi vì sư phụ vốn là người chưa hề xuống bếp, nhưng đủ khả năng để chăm sóc nàng chu đáo.

Dạy nàng võ công, truyền cho nàng nhiều bí thuật, nhiều tri thức để nàng có thể độc lập trụ vững sinh tồn trong thế gian.

Khi đó, lão có nói với nàng:“Vân nhi, về sau nếu chỉ còn lại một mình con trên cõi đời này thì phải cố sống cho thật vui vẻ, thoải mái! Sư phụ và mẹ của con sẽ ở trên trời dõi theo từng bước chân của con!”

Đó là lần đầu tiên sư phụ nói nhiều với nàng như vậy.

Bây giờ nàng đột nhiên có chút hoài nghi, lẽ nào sư phụ đã biết trước điều gì đó? Cụ thể là việc phải để nàng đơn thân một mình trên cõi đời, cho nên mới nào nhiều điều vì nàng như vậy.

Không biết khi nào, tầm mắt dừng lại ở một cái đèn đuốc sáng trước sân. Cho dù cách có thật xa thì Mạch Trục Vân cũng có thể phân biệt rõ ràng đâu là Li Tâm Cư, đâu là thư phòng.

Tự giễu cười nhạt, cũng đâu có sao, rốt cuộc thì nàng vẫn không có nhà để về!

Ôi, hôm nay bị chạm mạch sao ấy nhỉ? Có lẽ bộ dáng sườn sườn này sẽ dọa không ít người trong giang hồ khiếp sợ a!

Nằm trên mái ngói hoàng cung, cảm xúc lạnh lẽo truyền qua lớp áo sau lưng lan tràn đến đáy lòng. Nàng cố giữ cho bản thân tỉnh táo, vô tư như thường ngày, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm ảo diệu, cô tịch, trong lòng đột nhiên nhớ đến khoảng thời gian hoang dã sống cùng sư phụ trên núi.

Sư phụ rất ít khi nói chuyện, thành thực mà nói theo như trí nhớ của nàng thì lão sư phụ này rất kiệm lời. Bởi vì, từ khi nàng xuống núi cho đến nay đều nghe qua không ít lời đồn về sư phụ, nói lão rằng lão là người “Tay thuần miệng khéo”.

Mạch Trục Vân dần dần đắm chìm trong mơ hoài niệm về quá khứ, nhưng rồi bất chợt âm thanh đối thoại nào đó tự dưng vô tình rơi vào tai nàng.

Không thể không nói, nơi nàng đang đặt móng lên ngôi chính là một trong những căn phòng tuyệt mật với số lượng thông tin bàn luận đáng tin cậy!

Ví dụ như những tin tức có liên quan đến “Ngọc Thiên Long”, còn có chuyện liên quan đến đêm đó – đêm nàng khiến cho Dưỡng Tâm điện sáng nhất kinh thành, nàng còn nghe được cuộc đối thoại giữa Sở Lâm Uyên và Tư Lăng Kính Tâm, mới biết nỗi khổ của Sở Tùy Phong. Rồi bất giác nàng nghe được chữ được chữ mất như “Mạch Trục Vân”, “Phượng Ảnh thái tử”, “Đám hỏi”, nàng cũng không nghe rõ sự tình đằng sau là gì, dù sao thì Thư Ca cũng đã rời khỏi đây.

Rồi sau đó là chuyện liên quan đến “Triều nguyệt lâu”, “Tứ đại công tử”, “Phong vương” Chờ đến khi hai chữ đó chạm vào màng tai nàng thì chính bản thân mình cũng không hiểu vì sao chợt dạ, lập tức suy nghĩ, nhẹ nhàng xóc một mẫu gạch ngói lên, nhìn xuống tình hình diễn ra bên dưới.

“Phong nói như vậy thật sao?” Ngồi ở phía trên đương nhiên là một thân áo mình bào vàng rực - Sở Lâm Uyên.

Đứng ở phía dưới cung kính trả lời, đó chính là vị thừa tướng đã gặp mặt qua ở Triều Nguyệt Lâu.

Mạch Trục Vân không hề có chút cảm tình với lão thừa tướng này, ngay khi nhìn thấy bóng dáng của hắn, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác chán ghét, liền nhẹ nhàng đặt mẫu ngói trở về vị trí ban đầu, nhưng tai vẫn dán chặt bên mái ngói, nằm nghiêng người lắng nghe cuộc đối thoại bên dưới.

“Bẩm hoàng thượng, đúng là như thế! Phong vương nói ngài ấy đang cải trang, cho nên không tiện nhúng tay vào công sự!” Tư Lăng Thanh lên tiếng trả lời.

“Hừ!” Sở Lâm Uyên hừ lạnh một tiếng: “Quả là nó không hề sợ trẫm sẽ giáng tội trừng phạt! Sau đó thì sao?”

“Theo âm vệ hồi báo thì sau đó Mạch Trục Vân nói rằng tứ đại công tử bọn họ từ trước đến nay đều tương thân tương ái, rất nhiệt tình với Nam Truy Nguyệt, còn hẹn cùng nhau tụ tập.....”

Tuy rằng không nhìn thấy được biểu tình của hắn khi lặp lại những lời nàng từng nói nhưng Mạch Trục Vân có thể đoán được nhất định lão đang cúi đầu khom lưng, dùng bộ mặt của một lão gian thần nịnh nọt chủ tử.

Nhưng trên thực tế, nàng đã đoán sai, từ đầu tới cuối, Tư Lăng Thanh đều đứng thẳng lưng, chỉ có khi nào cần phải thi hành lễ tiết mới nhẹ nhàng khom người quỳ gối.

“Có điều, theo vi thần thấy thì những lời đó của Mạch Trục Vân hầu như không đáng tin cậy!” Mắt thấy Sở Lâm Uyên bắt đầu tức giận, hắn cẩn thận buông ra một câu.

“Thừa tướng nghĩ sao?” Sở Lâm Uyên buồn bực lên tiếng hỏi, Mạch Trục Vân đoán sắc mặt hắn bây giờ nhất định trông rất khó coi.

“Khỏi bẩm hoàng thượng, có lẽ chỉ là những lời nói suông của Mạch Trục Vân hòng cố ý khiến cho người khác nhìn vào nghĩ rằng quan hệ giữa bốn bọn họ đều rất tốt! Nhưng thật ra tam đại công tử vẫn luôn đứng trên mặt trường đối địch nhau, sao có thể như lời hắn nói.....”

“Cho nên, thừa tướng nghi ngờ rằng, Mạch Trục Vân là muốn nhân cơ hội này lấy lòng tam đại công tử hòng để trau chuốt tiếng tăm?”

“Rất có khả năng đó, hơn nữa, với tính cách của Vương gia và Bạch Lộng Ảnh thì chuyện như vậy, bọn họ sẽ tỏ ra khinh thường không lên tiếng giải thích rõ ràng..... Về phần Nam Truy Nguyệt, tâm địa hắn rất khó dò, không biết vì sao lại đứng ra bảo vệ Mạch Trục Vân!”

Trong lòng Mạch Trục Vân thầm oán: Hừ! Thanh danh của bản công tử tốt thế kia, nếu không phải vì các người bụng dạ khó lường, lấy tiểu nhân đo lòng quân tử thì liệu ta có rơi vào bước đường cùng này không? Hừ, có điều, cái gai chướng mắt này ta phải tính sổ với các người!” Hừ!” Một giọng mũi thật mạnh vang lên, Sở Lâm Uyên bực dọc nói: “Cho dù sự thật có như thế nào thì Phong nó hành xử rất quá đáng, dám ý vào uy quyền to lớn trong tay mình mà không coi uy nghiêm trẫm ra gì, còn Nam Truy Nguyệt là người giữ lấy mạch máu quốc khố của Nam Ninh quốc cho nên trẫm không có ý định động chạm đến hắn..... Thừa tướng, khanh có cách gì để có thể giết chết hai con nham đó bằng một mũi tên không?”

“Hoàng thượng, Nam Truy Nguyệt là thương nhân, cho nên không cần phải dè chừng hắn, việc trước hết phải làm vẫn là lấy lại binh quyền trong tay Phong vương!” Tư Lăng Thanh có lòng tốt nhắc nhở một câu.

“Cũng đúng! Nếu như hai người bọn họ đồng thời ra tay thì khó có thể đảm bảo được chuyện bọn chúng sẽ không liên minh cùng nhau cắn ngược lại trẫm! Vậy thừa tướng có kế sách gì không?”

“Hoàng thượng, bên biên cảnh đang có biến động, chủ soái không ở đó, nếu hoàng thượng điều người khác tiếp quản quân đội của Phong vương thì.....” Tư Lăng Thanh úp mở nói xong.

Mạch Trục Vân khinh bỉ trong đầu: Âm hiểm, giả dối.

“Ý kiến hay! Sau thất bại trong chuyện cưới xin với Phượng Ảnh quốc thì trẫm có thể dùng lý do này làm cái cớ đẩy nó sang tiếp quản bên ngoài! Còn về phần biên cảnh sẽ giao cho Dương Thiên Dịch!”

“Dương tướng quân là một sự lựa chọn sáng suốt, ở Nam Ninh quốc thì ngoại trừ Phong vương, hẳn chính là kẻ am hiểu về cách dụng binh, hành quân, bày trận chỉ đạo..... Nhưng hoàng thượng làm cách nào mới có thể danh chính ngôn thuận dùng cớ đó để Phong vương rời đi?”

Phía dưới một mảng im ắng.

Mạch Trục Vân nhẹ nhàng lắc đầu: Tên vương gia Sở Tùy Phong này a, vị trí của hắn cũng đâu thực sự ăn ngồi thoải mái, cả ngày đều phải sống trong một mớ bong bóng đầy âm mưu và thủ đoạn. Thế nhưng cũng đúng thôi, không tạo phản, lại nắm trong tay trọng binh, cá tính lạnh lùng kiêu căng, không khiến cho người khác nghi hoặc mới là lạ!

Nàng không tính xen vào việc của người khác, dù sao nàng cũng sẽ rời khỏi kinh thành, hơn nữa, đối với thủ đoạn hèn mọn như vậy, nàng tin Sở Tùy Phong sẽ ứng phó và giải quyết một cách suông sẻ.

Âm mưu tranh quyền đoạt lợi, có nghe thêm cũng không hứng thú gì, Mạch Trục Vân đang tính rời đi thì bỗng nhiên, một sự kiện quen thuộc đột nhiên

không cần thận roi vào tai nàng, mặt nàng hơi biến sắc, nán lại im lặng nằm đó nghe bọn họ nói tiếp.

“Hoàng thượng còn nhớ vụ án mất trộm xảy ra ở hoàng cung mười tám năm trước không?”

“Thừa tướng đang nhắc đến 'Tay thuần miệng khéo'- Công Tôn Phi?”

Mạch Trục Vân nín thở, im lặng nghe.

Tư Lăng Thanh dường như cũng mang theo một loại cảm xúc giống với nàng khi nghe ba chữ đó thốt lên, cảm xúc có chút khác thường: “Hoàng thượng, khi tiên hoàng quy tiên đã từng khẳng định rằng kiếm phổ Lạc Ngọc không phải do hấn lấy cắp!”

Tư Lăng Thanh cường điệu tiếp lời: “Huống chi, người khác đã chết cách đây mười tám năm rồi, chết vì đại cuộc, xin hoàng thượng hãy tôn trọng hấn!” Mạch Trục Vân nghe xong có chút không hiểu đầu của tai nheo gí: nghe giọng điệu của Tư Lăng Thanh thì dường như hấn có quen biết với sư phụ, nhưng vì sao nàng chưa từng nghe sư phụ nhắc tới tên hấn?

Cũng không có gì lạ, bình thường sư phụ rất ít nhắc đến chuyện xưa trước mặt nàng, bao gồm cả chuyện mẫu thân nàng.

Sở Lâm Uyên ho khan một tiếng: “Trẫm nhất thời lỡ lời, thừa tướng đừng trách!”

Dù là một hoàng đế cường đại, nhưng sau cùng thì vẫn phải thấp đầu dưới thừa tướng.

“Vi thần không dám! Kiếm phổ Lạc Ngọc vốn có một ý nghĩa quan trọng nhưng đến bây giờ vẫn không phát hiện tung tích, hoàng thượng có thể dùng lý do này ra lệnh Phong vương đi tìm!” Tư Lăng Thanh thân nhiên lên tiếng chuyển đề tài lên người Sở Tùy Phong: “Đầu tiên an bài mạnh mẽ, sau đó gọi vương gia đến sa mạc tìm hay là đến chỗ khác.....”

Hấn đã vạch ra hướng đi cho kẻ sách một cách rõ ràng, nếu Sở Lâm Uyên còn không hiểu thì bản thân cũng nên xem lại mình có xứng với vị trí đang ngồi hay không.

Nhưng, đại diện lại tiếp tục lâm vào trầm mặc.

Mạch Trục Vân cũng đoán ra được ý đồ của lão, Sở Lâm Uyên đang suy nghĩ cái gì. Kẻ sách tốt như vậy còn không mau tiếp thu đi?

Phong Bá của Nam Ninh quốc có một nơi được đặt cho một cái tên “Vùng đất chết”, có khí hậu khô, nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch nhau rõ rệt, thường xuyên xảy ra bão cát, là một mảnh đất chết chóc không dung thứ cho loài người sinh sống, để Sở Tùy Phong đi đến đó quả là một chủ ý thông minh, hấn sẽ không còn lo lắng ngôi vị hoàng đế của hấn bị lung lay hay bị Sở Tùy Phong cướp đoạt.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Sở Lâm Uyên mới chịu lên tiếng: “Thừa tướng, đổi nơi khác đi!” Đương nhiên, hấn không muốn phái Sở Tùy Phong đi đến chỗ đó.

Trong lòng Mạch Trục Vân sinh ra một tia tán thưởng, có lẽ nàng nên nhìn Sở Lâm Uyên bằng một cặp mắt khác xưa: Không hổ là huynh đệ tình thâm, cho dù có tìm mọi cách hãm hại thì cũng không nỡ tổn thương đến tính mạng của hấn, tên hoàng đế này vẫn còn có chút tình người!

“Đến đó, mục đích quá rõ ràng!”

Giác mộng của Mạch Trục Vân ngay lập tức bị vùi dập bởi một câu sau đó của hấn: “Người khác nhìn vào sẽ biết ngay, trẫm muốn đưa hấn đi vào chỗ chết!”

Bởi mới nói “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, ấn tượng mới vừa tốt lên một chút thì bản chất lập tức lộ ra, nàng không khỏi liếc mắt khinh bỉ Sở Lâm Uyên, trong lòng cảm thán: Hoàng gia là nơi lũ cầm quyền giết người không thấy máu nhè?!

“Nhưng bẩm hoàng thượng, ngoài “Vùng đất chết” đó ra không còn chỗ nào có thể thích hợp hơn, võ công Phong vương rất cao cường, đến một nơi quá đối bình thường sẽ không làm khó được hấn.....”

“Sai rồi, thừa tướng dường như đã quên, còn một nơi!”

Tư Lăng Thanh có chút ngạc nhiên: “Hoàng thượng, người chết vì nghiệp lớn, tuyệt đối không thể!” Mạch Trục Vân hơi kinh ngạc: Ngoài sa mạc chết đó ra, Nam Ninh còn có nơi có thể vây khốn được Sở Tùy Phong sao? Nàng hầu như chưa hề nghe nói qua a! Nhưng nếu thực sự có thì tuyệt đối đó là một nơi an toàn. Bởi vì, đại đa số dân chúng nơi kinh thành không biết đến, vậy Sở Lâm Uyên sẽ không có nhiều thủ hạ đắc lực ra tay hỗ trợ.

Nhưng vì sao Tư Lăng Thanh vừa nghe đến thì lại quyết liệt phản đối? Ý kiến này là hấn đề suất mà?

“Thừa tướng, vì Nam Ninh quốc, phải làm như vậy! Đây là mệnh lệnh!”

“Hoàng thượng! Xin hoàng thượng hãy thu hồi mệnh lệnh đã ban! Khê nhi không muốn có người vào đó quấy rầy nàng, xin hoàng thượng thứ tội!” Tư Lăng Thanh chính nghĩa nói.

[Hôm trước ta edit nhầm...thật ra Khê nhi - thân phận là gì hạ hồi sẽ rõ, không biết có quan hệ gì với Lăng Thanh nhưng xưng hô thế này chắc là rất quý trọng nàng...hôm trước xưng nhầm là “con bé” không phải đâu nhá!]

Mạch Trúc Vân nghe được vài tiếng “Bang bang” thì đoán được, Tư Lăng Thanh đang đập đầu cầu xin.

Nghe bọn hần nói thì có vẻ như bên trong chỗ đó có một lăng mộ bí mật. Nhưng nếu đến đó thì làm sao có thể hãm hại Sở Tùy Phong? Hơn nữa còn khiến cho thừa tướng đương triều phải biến sắc đến mức kinh động thế kia?

“Thừa tướng!” Sở Lâm Uyên có chút tức giận: “Thừa tướng muốn kháng chỉ? Ái khanh biết rõ chỉ cần lăng mộ đó do Công Tôn Phi đích thân tạo ra thì mới có đủ khả năng làm khó được Phong, hay là ái khanh đang muốn trầm kiếm cùi ba năm thiêu một giờ?”

“Nhưng hoàng thượng, đó là nơi Khê nhi đã ở nhiều năm rồi.....”

Tiếng bước chân truyền đến. Sở Lâm Uyên đi đến nâng Tư Lăng Thanh dậy.

“Thừa tướng, Lạc nhi đã được sáu tuổi, là trưởng nhi của trẫm, ái khanh biết lý do vì sao trẫm còn không lập thái tử không? Trẫm sợ tâm địa thâm sâu của Phong, sẽ đối phó với Lạc nhi rồi khi Nam Ninh quốc rơi vào lầm than, tương lai nó làm sao có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, giữ vững thái bình cho thiên hạ?”

Đại hoàng tử Sở Quân Lạc là cháu ngoại của Tư Lăng Thanh.

Sở Lâm Uyên rất hiểu con người của Tư Lăng Thanh cho nên lấy phần tình cảm giết phần lý trí trong lòng lão, kết quả cuối cùng, đó là sự thỏa hiệp của Tư Lăng Thanh.

Dù sao, đối phương cũng là vua của một nước, có không chấp nhận cũng không được!

Trong lòng Mạch Trúc Vân không ngừng cảm khái vạn lần, cũng vì Sở Tùy Phong.

Sự phụ dùng hết nửa tu vi của mình để tu sửa, bố trí cơ quan trong lăng mộ, nghe nói lăng mộ đó là của một cô gái mà ông dùng cả trái tim mình để yêu thương hay dùng từ chính xác hơn là sự nương của Mạch Trúc Vân, nhưng kết quả lại bị bọn họ dùng làm thứ để hoàng thất tranh quyền đoạt lợi.

Tay nắm chặt lấy một góc của gạch ngói, tiếp tục nghe bên dưới nói chuyện, chẳng biết là nàng quá mức kích động hay là thế nào nhưng nào có ý định bóp nát mái ngói đó đâu, âm thanh vỡ vụn rõ ràng vang lên trong màn đêm tịch liêu u ám. Gian phòng bên cạnh Dưỡng Tâm điện tiếp tục lâm vào một mảnh yên lặng.

Bởi vì Sở Lâm Uyên và Tư Lăng Thanh đang thương nghị chuyện đại sự, hơn nữa lại có tật giết mình nên trong lòng lo lắng người của Sở Tùy Phong cải trang thành thị vệ hoàng cung trà trộn vào cho nên ở bên căn phòng đó không có thủ vệ canh giữ.

Âm thanh thanh thúy vang lên, hai người bọn họ lập tức phản ứng, bên trên có người!

Hai người dùng mắt ám thị nhau, chạy ra ngoài đuổi theo.

Mạch Trúc Vân khẽ mím môi, cũng không tỏ thái độ kinh hoảng khi bị người phát hiện, dù sao đã nhận ra rồi thì có trốn cũng không xong. Trong hoàng cung cũng chả có mèo sinh sống nên nàng không thiếu não đến mức làm bộ là có mèo trên nóc nhà được.

Chỉ chớp lát, hai thân ảnh xuất hiện ở cửa nàng trước mặt.

“Người là kẻ nào? Thật to gan, dám xông vào hoàng cung!” Tư Lăng Thanh chất vấn nàng, bước chân không ngừng có xu hướng tiến về phía nàng.

Mạch Trúc Vân thân nhiên ổn định đứng đó, cười nói: “Không xông vào hoàng cung thì sao có thể nghe được nhiều chuyện cũ phản kích như thế?”

Sau đó, nàng nhìn thấy sắc mặt của Tư Lăng Thanh trở nên tái nhợt, không biết là vì nàng nghe được màn đối thoại tuyệt mật vừa rồi hay vì một lý do khác.

“Là người?” Đôi mắt Sở Lâm Uyên híp lại, đương nhiên, hần nhận ra người này, cô gái trước mắt với một thân áo trắng dài thướt tha, chính là cô gái mà Ca Thư Nhược Ly đang tìm kiếm.

“Hôm nay ta cũng không muốn xen vào việc của người khác, nhưng xin khuyên một câu: Ác giả ác báo!” Nàng lạnh lùng nói xong, lao người bay đi.

“Thừa tướng, ngăn nàng lại!” Sở Lâm Uyên biết rằng chỉ dùng khinh công thì không đuổi kịp nàng cho nên mới ra lệnh cho Tư Lăng Thanh đuổi theo.

Nhưng mà, chờ đến khi Tư Lăng Thanh bùng tỉnh thì bóng trắng đó đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Thôi đi, không cần đuổi theo!” Sở Lâm Uyên tức giận phát tay áo, nhảy từ đỉnh nóc điện xuống dưới.

Không bao lâu, Tư Lăng Thanh cũng nhảy xuống theo.

“Thừa tướng, Uyển nhi cũng sắp hồi kinh rồi, hoàng hậu vẫn thúc giục trẫm giúp nàng ấy gả cho một người tài. Trẫm vốn nhân yến tiệc sắp tới, sẽ ra mặt vì nàng chọn rể. Vì Phượng Ảnh công chúa đã đi rồi nên yến hội có thể sẽ dời lại mấy ngày nhưng chuyện tuyển rể cho Uyển nhi thì vẫn không thay đổi, đến lúc đó, thừa tướng phải cẩn thận, đừng để bất cứ điều gì không hay xảy ra!” Sở Lâm Uyên âm trầm nói.

“Đa tạ hoàng thượng!” Tư Lăng Thanh cung kính trả lời, ánh mắt nhìn Sở Lâm Uyên, nhưng nếu là cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện ra đôi mắt của hắn trống rỗng mà vô hồn.

.....

Ra hoàng cung, Mạch Trục Vân đang do dự không biết có nên đem chuyện vừa rồi nói cho Sở Tùy Phong không, bước chân vừa đến chân tường Phong vương phủ thì bất ngờ dừng lại.

Bây giờ mà tìm hắn, nàng biết phải làm gì? Tự khi nào nàng đã bắt đầu quan tâm đến hắn? Nếu quyết định rời đi thì vì sao còn muốn quản chuyện của hắn chứ? Chân chữ thật lâu, cuối cùng vẫn là không tiến vào, phi người chạy ngược hướng ban đầu.

Chân trời rộng lớn, thế nhưng mao lư Nhược Nhiên được nghênh đón một vị khách quý.

Vừa mở cửa trong nháy mắt, Bạch Lộng Ảnh cũng có chút kinh ngạc, hoảng hốt sau đó mới bình tĩnh nở nụ cười đưa người nghênh đón vào phòng.

“Gi thế, thấy dung mạo quốc sắc thiên hương của bốn cô nương nên bị dọa sao?” Mạch Trục Vân tự nhiên trêu đùa một câu với thái độ khiếp sợ trong đôi mắt của hắn.

“Ừ, đúng là dọa người. Một bộ váy trắng, tóc tai buông thả, hai mắt đen thui như bông mắt gấu trúc bên trong tròng mắt còn có vài tia máu, sắc mặt tái nhợt..... Mạch Trục Vân, người bây giờ không khác gì quý nữ cả!” Bạch Lộng Ảnh trêu ghẹo nói.

“Xem ra Bạch công tử nghiên cứu rất kỹ với loại quý nữ này a, hay là đuổi lý cho nên bịa đặt?”

“Không sai, ở mao lư hẻo lánh này, nửa đêm không biết có bao nhiêu con quý nữ gõ cửa, đây là lần đầu tiên ta gặp loại quý nữ gõ cửa vào rạng sáng. Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

“Ồ, sao hôm nay tốt đột xuất vậy? Ngày thường không phải cứ động chân động tay mới có quyền lên tiếng hỏi sao?”

“Ha ha, hôm nay nhìn thấy bộ dáng Tà công tử thế này, ta sợ nếu động chân động tay thì có người nhìn thấy còn tưởng Bạch Lộng Ảnh ta giết quý diệt khẩu, cho nên, ngoại lệ một lần!”

Mạch Trục Vân miễn cưỡng gật đầu: “Nếu Bạch công tử đã nói như vậy thì bản công tử miễn cưỡng nhận ý tốt của người!”

“Vây tại hạ có nên rộng lượng mạng ơn Tà công tử không ạ?” Bạch Lộng Ảnh cười đẹp đến như ảo mộng.

Mạch Trục Vân bày ra vẻ mặt khen ngợi kiêu “Quả chỉ là thắng nhóc vất mũi chưa sạch”, cười nói: “Ý kiến này không tồi! Hôm nay tới tìm người, là vì chuyện của Tam Tuyết Đường!”

“Người muốn giết người?” Bạch Lộng Ảnh có chút biến sắc, Tam Tuyết đường là chỗ nào, hắn đương nhiên biết rõ. Cho nên, vừa nghe đến tên này, liền đoán được ý định của Mạch Trục Vân.

Tam tuyết đường, tổ chức sát thủ cuối cùng trên giang hồ, dùng việc trao đổi mạng người với nhau để thu lợi nhuận. Tam Tuyết, bản chất như tên, sau khi thỏa thuận, người sẽ bị giết chỉ trong vòng ba ngày mà không để lại vết tích.

Những năm gần đây, số người bị liệt vào trong sổ đen của Tam Tuyết đường thì hầu như không còn sống để được nhìn thấy nắng sớm ngày thứ tư.

“Không sai! Có điều, bây giờ ta không thể ra khỏi kinh được cho nên, người phải giúp ta một lần!” Nàng và Sở Tùy Phong có hẹn ước ba ngày, nếu nàng rời khỏi kinh thành, hắn nhất định sẽ biết.

“Người muốn giết ai? Ta có thể giúp người giết hắn, không cần đến người của Tam Tuyết đường ra tay!” Bạch Lộng Ảnh nói một câu nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lực chú ý vẫn đặt lên gương mặt của Mạch Trục Vân.

Lông mi khẽ động, Mạch Trục Vân chỉ tiện đà cười nói: “Nếu để người ra tay thì ta đâu cần phải trực tiếp chạy đến đây. Ta không muốn chuyện này liên lụy đến người, nếu kẻ đó chết, người sẽ gặp bất lợi!” Ha ha, nói như vậy, ta đã biết người người muốn giết là ai. Vì sao?”

Mạch Trục Vân nâng tay lên, ra vẻ thoải mái cười, nói: “Muốn giết người cũng cần lý do sao?”

Bạch Lộng Ảnh gật đầu, cười nói: “Đúng vậy, suýt nữa thì ta quên mất chính vị nào đầu têu ra xung đột ở Triều Nguyệt lâu cho nên cần chi phải quan tâm đến lý do.”

Mạch Trục Vân bình tĩnh nhìn vào mắt hắn: “Bạch Lộng Ảnh, người không chế nhạo ta vài câu thì ăn không ngon ngủ không yên phải không?”

“Rời rời, không biết Tà công tử muốn tại hạ nói sao mới vừa lòng đây?”

“Quên đi, ta biết con người của người mỗi khi vắng từ ra là thói từ đó, nghe hay không cũng vậy. Tóm lại, kẻ này, ta quyết định lấy mạng rồi, còn chuyện thương lượng bên phía Tam Tuyết đường, người giúp ta giải quyết ổn thỏa!”

“Người đã tới tìm ta, cũng chính là đã tin tưởng ta, yên tâm, ta sẽ không để người thất vọng! Có điều, tiền bạc.....tính sao đây?” Bạch Lộng Ảnh cố ý híp mắt, cười hỏi.

“Tiền bạc, đương nhiên sẽ tới tay người!” Mạch Trục Vân hào sảng nói một câu.

Bạch Lộng Ảnh vội ho một tiếng:“Vây, Tà công tử cũng nên làm gì đó tỏ thành ý một chút? Đúng không?”

“Làm gì đó? Thành ý cái gì?” Mạch Trục Vân biết rõ còn cố hỏi, rồi sau đó vờ như bưng tỉnh, vờn tay vỗ vai hắn, cười nói:“Cùng lắm thì sau khi mọi chuyện thành công tốt đẹp, ta mời người một bữa cơm thịnh soạn!”

“Khụ khụ, Tà công tử thật hào phóng a, ta còn nghĩ người sẽ khiêm tốn nói sẽ từ từ trả tiền cho ta. Ôi! Mấy chục vạn lượng đột nhiên trở thành một châu com, xem ra ta phải cân nhắc lại quyết định của mình cho thật cẩn thận, xem thử ta muốn ăn thế nào mới đủ lấy lại quyền lợi!” Bạch Lộng Ảnh tiếp tục chế nhạo nằng.

“Được lắm, Bạch Lộng Ảnh! Bộ người là kẻ thiếu tiền à? Bản công tử coi tiền tài như cặn bã, điều này người cũng hiểu rõ, lại càng... không có tiền, nếu không thì làm sao ta phải tìm đến tận người nhờ giúp đỡ?” Nói xong, Mạch Trục Vân không hề tiếp tục, xoay người bước đi.

Bạch Lộng Ảnh sai bước theo kịp, cùng đi bên cạnh nàng.

“Ta biết đường, không cần khách khí!” Mạch Trục Vân cười cười.

Nhưng hắn không nói gì, vẫn là cùng nàng sóng vai rời khỏi núi.

“Mạch Trục Vân,“ Hắn đột nhiên mở miệng, “Khi nào thì rời kinh?”

Mạch Trục Vân sững sốt một chút, rồi sau đó mở miệng cười rạn rở, nói:“Ngày kia”

“Người có quay về không?” Âm thanh trầm thấp mang đầy ý thăm dò, trên mặt cũng vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

“A, tự khi nào Bạch công tử đã biết cảm giác luyến tiếc sự ra đi của ta rồi nhĩ.....” Lời còn chưa nói xong thì đã bị một cái ôm ấm áp bủa vây.

Mạch Trục Vân trừng mắt nhìn, đang muốn giẫy dụa thì sau lưng truyền đến âm thanh trầm thấp của hắn: “Để ta ôm người một lát, đừng nhúc nhích!”Cánh tay của hắn cường tráng mà hữu lực, ôm chặt nàng khảm sâu vào ngực mình, thậm chí nàng còn có thể cảm nhận được sự khấn trương của hắn, cơ thể ahwns có chút không khống chế run lên, tim đập nhanh hơn bình thường, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Thật lâu sau, hắn mới chịu buông nàng ra:“Thật tình, bị người dọa nên có chút thất thố!” Nói xong, sang sảng nở nụ cười,“Hôm nay người rất ngoan, so với tính tình của một Tà công tử ngày thường thì khác đi nhiều, quả nhiên khoái bộ nữ trang trên người thì dịu dàng hơn một tí!”

Mạch Trục Vân quyết miệng, giờ nắm đấm, trừng mắt hắn:“Giờ đây, ngứa da? Muốn ăn đấm?”

“Không dám không dám, nếu bởi vì ta mà hình tượng thực nữ của người bị hủy thì ta cảm thấy rất có lỗi a, thôi đi nhanh đi, không tiễn!” Nói xong, đưa mắt nhìn về phía dưới núi.

“Hừ, ta khắc ghi món nợ này trong đầu rồi, chờ đến khi nào ta rảnh rồi quay về nhất định sẽ tìm người tính sổ!” Mạch Trục Vân vừa đi vừa cảnh cáo, nhưng không có quay đầu.

“Ừm!” Ta sẽ chờ nàng trở về!

.....

Ngay khi ước định ba ngày giữa Sở Tùy Phong và Mạch Trục Vân sắp đến thì vào giờ tỵ, trước cửa Phong vương phủ đột nhiên xuất hiện một vị cô nương áo trắng.

“Đem bức thư này giao cho vương gia nhà các người, nói rằng có một cô nương họ Vân đưa tới!”

Sau khi đưa thư xong, cô gái mang một thân áo trắng đó xoay người rời đi.

Bên trong thư phòng Vương phủ, hai bóng người anh tuấn cao lớn đứng chờ đợi, tuy rằng đứng thẳng người, nhưng nếu chú ý thì có thể nhận ra nét mặt lo lắng của bọn họ.

Vương gia đều cứ ngây người trong thư phòng đã một ngày, thậm chí cơm ngày ba bữa vừa mới bung lên, động đưa một chút rồi chỉ vài giây sau đã gọi người mang ra ngoài. Gần nhất tình hình biên cảnh không có chuyển biến mới, bọn họ cũng thật sự không đoán được vương gia đang nghĩ gì.

Trước kia vương gia cũng thường ngồi ở thư phòng, không cho phép bất cứ kẻ nào đến quấy rầy, nhưng hôm nay lại không giống cách cư xử bình thường, chỉ ngồi yên đó ngẩn ngơ, hơn nữa, vương gia còn không có dấu hiệu rời khỏi phòng.

Trong thư phòng, thứ ánh sáng nhu hòa kéo dài thân ảnh cao lớn sau đó dừng lại nơi gương mặt bạch ngọc không tỳ vết, hai kiêu tông màu một đen một sáng tạo một cảm giác thương cảm mà tịch mịch.

Sở Tuy Phong ngồi bên bàn công sự, trong tay cầm một cây bút lông nhỏ tinh xảo, một tay đề lên tờ giấy trắng, tập trung tinh thần luyện tự.

Bút vừa hạ xuống, cũng là qua một thời gian dài, một cây bút khác vừa mới được quét mực tiếp tục đặt lên trang giấy thì mới phát hiện ra mình đã vô thức ghi gì lên đó.

Ngoài cửa tiếng bước chân truyền đến, đột nhiên hô hấp của hắn trở nên dồn dập, căng thẳng, dừng động tác trên tay, nghe động tĩnh bên ngoài.

“Tề đại nhân, thư của vương gia!”

“Ai đưa tới? Kiểm tra chưa?”

“Bẩm đại nhân, đã kiểm tra qua, không có vấn đề gì. Người đưa thư là một vị cô nương, nói là họ Vân.....”

“Trình vào!” Âm thanh cứng cỏi mà lạnh lùng vang lên lập tức đánh gãy lời nói của thủ vệ bên ngoài.

Tề Cần cầm lấy thư, kiểm tra lại một lần sau đó mới an tâm đưa vào.

Vừa vào cửa liền cảm nhận được ánh mắt sắc bén của vương gia, Tề Cần không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi rung mình, hắn đâu có làm sai chuyện gì a.

Nhưng tiến thêm vài bước nữa mới phát hiện, ánh mắt vương gia hoàn toàn đặt lên bức thư trong tay hắn. Trong lòng không khỏi cảm thấy ủy khuất: Vương gia, ngài không thèm quan tâm đến chúng thuộc hạ sao?

Đưa bức thư trao tận tay vương gia, hắn thức thời lui ra, rồi như ma xui quỷ khiến quét mắt nhìn lên bàn công vụ, nhìn lên tờ giấy với nét chữ chẵn chít, hắn dường như sững sốt không thôi, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn vương gia nhưng vị vương gia cẩn trọng của bọn hắn lần này lại hoàn toàn không chú ý tới hắn.

Sở Tuy Phong cầm bức thư trong tay, nhìn hơn nửa ngày, nhưng cũng không có biểu tình hay động tác gì thêm, chỉ có cầm thư và nhìn thư.

Trong lòng Tề Cần cả kinh, vô thanh vô thức lui ra. Ngay khi định đóng cửa lại, liếc mắt nhìn thêm lần nữa thì phát hiện, vương gia vẫn cứ ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào lá thư.

“Làm sao vậy?” Đợi hắn đi ra ngoài, Tề Ân lặng lẽ hỏi hắn. “Từ khi nào vương gia lại có quen biết với vị cô nương họ Vân?”

Tề Cần lắc đầu: “Không biết!”

Hắn chỉ biết là, trên tờ giấy mà vương gia ghi mới đây chỉ toàn là ba chữ - mà ba chữ này không gì xa lạ mà chính là tên của thần trộm giang hồ nổi tiếng khắp kinh thành, chỉ mấy chữ đó thôi mà ngài ấy lại có thể ngồi cả ngày để viết.

Nhưng vì sao, vì sao lại phải là tên nam nhân đó, vì sao lại phải là tên trộm đó?

“Ngày mai hẹn nhau nơi mái đình giữa hồ, không gặp không về!” Khóe miệng Sở Tuy Phong cong lên một nụ cười âm áp.

P/s: Có ai đoán được Vân cô nương định giết ai không ạ? Có cô nhóc nào thắc mắc quyết định của nàng không ạ? Hẹn chương sau hé mở toàn bộ....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Hẹn ước - Ai bảo dám xen vào việc của người khác, cắn chết người

Giữa trưa ngày hôm sau, gió nhẹ hiu hiu thổi, nước gợn sóng lăn tăn, xuân thủy trong suốt, cây xanh bên cạnh ao thấp thoáng chiếu ngược ánh soi xuống mặt nước, cùng với trời xanh, mây trắng kết hợp với nhau tạo nên một bức tranh thủy mặc đặc sắc.

Nhưng so với thân ảnh màu trắng đang đứng bên đình giữa hồ kia thì còn kém xa.

Một vị nam tử thanh tú, hờ hững khoanh tay đứng trong đình, hướng đôi mắt sâu thẳm của mình nhìn về một điểm xa xăm, có thể nói người đàn ông mang một tỷ lệ thân hình vô cùng lý tưởng, nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; môi thoa thêm ít son thì quá đỏ. Lông mày thì cong mượt tựa lá liễu rủ rơi vào chiều thu. Về đẹp xuất chúng, anh tuấn của người đàn ông đã thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn của thiếu nữ bên bờ. Muốn lại gần để được ngắm mỹ nam nhưng lại sợ cảnh tượng đẹp trước mắt bị phá vỡ.

Cũng không biết người đàn ông đó đã đứng đợi bao lâu ở đó, sắc mặt không chút biến đổi, còn bên bờ, không ít cô gái với những tà áo dài đến mắt cá

chân yếu điệu đưa đôi mắt si mê, ái mộ nhìn người đàn ông.

Như tiên như họa, lạnh lùng vô tình, chỉ có thể đơn phương đứng xa để ngắm nhìn.

Không bao lâu, một bóng người con gái xinh đẹp đi đến, một cô gái mặc một chiếc váy hồng phấn dài sáng ngời với chiếc thắt lưng mỏng màu vàng nhạt, cùng cây trâm giản đơn trên đầu khiến cho cô gái đó vừa uyển chuyển tươi mát nhưng không mất đi tính hoạt bát vốn có.

Đám con gái bên bờ nhìn thấy lập tức vỡ mộng giận dữ, thì ra là hẹn hò với giai nhân!

Nghe được tiếng bước chân sau lưng mình, người đàn ông đó vẫn như trước không hề quay đầu, nhưng đôi vai khẽ run của hắn đã bán đứng tâm trạng thật của hắn – đang kích động đến mức nào.

Rốt cuộc nàng đã đến!

“Ừa? Một mình người sao?” Lời đạo đầu chỉ là một câu hỏi ngoài lề.

“Ừ!” Người đàn ông áo trắng nhẹ nhàng xoay người lại, nhìn cô gái đó.

Đây là lần thứ ba hắn nhìn thấy nàng trong trang phục nữ nhi, cảm thấy so với hai lần trước thì trông nàng càng thêm xinh đẹp động lòng người, vừa mạnh mẽ nhưng không mất đi dáng vẻ nhu nhược.

Ánh mắt của nàng giống như một tia sáng nghịch ngợm đi qua trái tim hắn khiến hắn chỉ cần liếc mắt qua một lần đã cảm thấy ám áp tận trong tim.

Thấy tầm mắt hắn vẫn mãi đặt lên người mình, Mạch Trục Vân ho nhẹ một tiếng: “Sở Tùy Phong, người nhận ra ta không?”

Sở Tùy Phong chỉ thản nhiên nhìn nàng lên tiếng hỏi: “Còn câu hỏi ngớ ngẩn nào nữa không?”

“Khụ khụ!” Mạch Trục Vân lại ho nhẹ vài tiếng, nói: “Trước tiên không nói chuyện này nữa được không? Hôm nay tâm trạng của ta không tệ, muốn đi dạo trên phố, cùng đi nha?” Nói xong, linh hoạt vươn tay nắm chặt ống tay áo hắn, chuẩn bị kéo hắn đi, cho đến bây giờ nàng cũng chẳng cảm thấy hành xử này của mình có chút kiêng kị gì.

Hắn vẫn đứng bất động, tay kia nắm chặt lấy cổ tay nàng ý đồ muốn nàng bỏ tay ra khỏi tay áo hắn.

Mạch Trục Vân ý thức được mình đang làm gì, chợt nhớ đến vị vương gia này yêu mỹ nam ghét người khác giới động chạm vào mình nên Mạch Trục Vân chỉ biết xấu hổ cười hề hề, lập tức buông tay ra, đang định thu về thì chợt một cổ ám áp lập tức vây quanh. Lòng bàn tay nàng truyền đến một tia ám áp, nàng hơi kinh ngạc nhìn hắn, sợ hãi rút tay về nhưng lại bị hắn giữ chặt không cho rút ra. Sở Tùy Phong tự nhiên như không, giờ tay lên nói: “Đi thôi!”

Nói xong còn kéo nào bước đi, không quan tâm đến biểu tình đầy kinh ngạc khó hiểu của nàng.

Trên đường đi, ánh mặt trời khẽ chiếu xuống làm cho bầu không khí xung quanh trở nên rực rỡ sáng lạn, gió xuân ấm áp, sưởi ấm lòng người.

Hai người tay trong tay, vai sóng vai dạo bước trên đường. Ban đầu, Mạch Trục Vân có chút ngỡ ngàng không thói quen, sau vài lần thử rút tay ra khỏi hắn thì hoàn toàn thất bại, độ mạnh yếu của nắm tay hắn đều vừa phải, vừa không khiến nàng cảm thấy đau, đồng thời lại khiến cho nàng không dễ dàng thoát khỏi.

Hôm nay trông hắn rất lạ, giống như là một người hoàn toàn khác!

“Sở Tùy Phong, sao người không mang hai tên thuộc hạ kia theo?” Mạch Trục Vân phá vỡ bầu không khí ngưng ngập, nghiêm mặt hỏi hắn.

“Bọn họ có việc!” Thậm chí không có việc cũng không thể mang theo!

“Vậy ha! Ở mà Sở Tùy Phong, sao người không mang mặt nạ khi ra ngoài?” Mạch Trục Vân nhìn đám con gái xung quanh liếc mắt đưa tình hòng kiếm một cơ hội thích hợp tiếp cận với hắn, trong lòng cảm thấy khó chịu.

“Mặt ta rất khó coi sao?” Hắn biểu tình hồ hững, nhún mày hỏi nàng.

Mạch Trục Vân: “.....” Lãnh vương cũng biết nói đùa à, cơ mà, chả có chút buồn cười! Nếu mà đúng như lời hắn nói, thì còn ai trên đời này đẹp hơn hắn nữa đây.

“Ý của ta là, người không sợ nếu ta bị người khác nhận ra, rồi thấy chúng ta đi cùng nhau, thế nào rồi cũng làm hỏng thanh danh người cho mà xem?”

“Đi cùng với người, không bị người kì thị đến mức đó!” Sở Tùy Phong thành thật nói một câu.

“Vậy à!” Mạch Trục Vân lên tiếng, cúi đầu tiếp tục đi.

Hai người lại tiếp tục trầm mặt lâm vào khoảng không gian yên tĩnh.

Lẳng lẳng đi được nửa ngày, cuối cùng Mạch Trục Vân cảm thấy có gì đó không thích hợp. Bỗng nhiên ngừng đầu, trừng mắt nhìn thẳng vào con người

màu đen nhàn nhạt của hân thốt lên: “Ngươi vừa mới xưng ‘Ta’?”

“Không đúng sao?” Hân cúi đầu nhìn nàng ngẩng đầu lên đánh giá mình, bốn mắt nhìn nhau, miệng của hân bất giác cong lên ý cười nhạt.

“Ta không nghe rõ, ngươi lặp lại lần nữa đi!” Mạch Trúc Vân dùng bộ mặt nịnh nọt, cười khề nói.

“.....” Bộ nhìn hân giống kiểu người rảnh rồi lắm sao?

Không nói gì, vẫn là lôi kéo nàng đi về phía trước.

Ở nơi đông người, hân kéo nàng đứng trước người mình, nhẹ nhàng che chở cho nàng, đợi đến khi qua khỏi con đường chật chội, mặt đường mở rộng trở lại, hân mới buông nàng ra, nhưng mười đầu ngón tay vẫn lưu luyến không rời khỏi người nàng.

Dần dần Mạch Trúc Vân cũng quen với những hành động thân mật với hân, tuy hân ít nói nhưng đa số là nói nàng gì hân cũng đều lắng nghe, rồi biểu đạt hai ba lời. Không bao lâu sau, Mạch Trúc Vân lập tức khôi phục bộ dáng hoạt bát nghịch ngợm vốn có của mình, lơ đãng nhìn đám đông bên góc, như phát hiện mục tiêu, bản chất liền lộ ra, không nề nang hình tượng thực nữ ban đầu, trực tiếp kéo tay Sở Tùy Phong đi qua cùng xem biểu diễn xiếc.

Mà Sở Tùy Phong biết được suy nghĩ đen tối của nàng, hoặc là kéo nàng ra khỏi đám đông, hoặc là trực tiếp giữ chặt lấy tay nàng, để nàng không có cơ hội lấy mất đồ của người bên cạnh.

Vài lần sau, Mạch Trúc Vân có chút tức giận. Gân cổ lên trừng mắt nhìn hân, vương giả chết tiết, dám phá hỏng chuyện tốt của nàng.

“Ngươi thích gì, ta mua cho ngươi!” Hân nhìn thẳng vào đôi mắt bùng lửa giận của nàng mặt, chân thành nói.

“Bình thường ta vẫn hay làm như vậy mà!” Nàng vẫn không khỏi tức giận nói.

“Bây giờ có ta rồi!”

Vừa dứt lời hân bề cảm thấy ngữ khí của mình có vài phần nghiêm khắc, nặng nề. Chưa từng hứa hẹn nàng cái gì nhưng vì sao vẫn cứ không không chế được bản thân tình nguyện trở thành tường thành vững chãi bên cạnh nàng? Hân thật sự không thích nhìn thấy tay nàng chạm vào người kẻ khác, cho dù có là nam hay nữ, xấu hay đẹp.

Hân còn nhớ nàng từng nói, bởi vì sở soạn người hân nên mới chịu trách nhiệm với hân!

Mạch Trúc Vân hờn dỗi, cúi đầu, không thèm đề ý đến hân.

Nhất thời, hai người lại tiếp tục trầm mặc không nói gì.

Mạch Trúc Vân buồn bã cúi đầu, cảm thấy nên bỏ qua chuyện này đi, không gây sự với hân nữa. Dù sao hân cũng là người chính trực, nhìn thấy người khác trộm này trộm nó trước mắt mình, trong lòng chắc là khó chịu lắm.

Vì thế, nàng chủ động ngẩng đầu lên, nhìn hân bằng đôi mắt tỏ non: “Ta đói bụng rồi!”

“Được!”

Là một bữa ăn sáng đơn giản nhưng thức ăn rất hợp khẩu vị, bọn họ lẳng lặng dùng cơm xong, không ngồi lại lâu, tiếp tục cùng nhau dạo phố.

“Còn giận?” Sở Tùy Phong thử lên tiếng hỏi.

“Hả? Giận cái gì?” Mạch Trúc Vân gãi đầu, có chút khó hiểu, nàng đâu phải tiểu nhân nhỏ mọn.

Nhưng, thật sự không phải sao? Không mang thù với người nào đó sao?!

“Ừ, không có gì!”

Vừa nói xong, hân liền bị nàng kéo đến ngõ ngách bên kia đường.

“Ta muốn ăn cái kia!” Mạch Trúc Vân bày ra bộ mặt chó nhỏ vùi thức ăn nhìn Sở Tùy Phong, chỉ một tay đến anh chàng đang bán đồ ăn vặt, rồi không chút do dự lôi Sở Tùy Phong chạy thẳng đến đó.

“Cô nương, lại đây xem, kẹo hồ lô được làm bằng mạch nha nguyên chất, màu sắc đỏ rực và hương vị ngon ngọt.....” Anh chàng bán hàng thấy có khách đến, tài năng nói lập tức được phát huy.

“Ồ, bán thế nào?” Đáy mắt Mạch Trúc Vân lóng lánh nhanh nhẩu hỏi.

“Ba đồng một xâu, cô nương muốn mua bao nhiêu xâu?” Hân cười hi hi hời. Nhìn kẹo hồ lô đỏ au bóng loáng, thói tham ăn của Mạch Trúc Vân bị đánh thức, nói thẳng thừng: “Năm xâu!”

Nhưng đồng thời âm thanh của Sở Tùy Phong cũng vang lên: “Hai xâu!” Rồi quay đầu nói với Mạch Trục Vân: “Vừa mới com nước xong, không nên ăn nhiều đồ ngọt!”

“Công tử, nếu vị cô nương này muốn ăn, ngài phải chiều theo ý nàng chứ!” Anh chàng bán dạo rõ ràng vì cái lợi trước mắt nên nhanh nhẩu lên tiếng khuyên nhủ Sở Tùy Phong. “Kẹo này ăn rất ngon, lại không hại bụng.....”

Lời còn chưa dứt, Mạch Trục Vân lập tức vung tay lên đòi đánh Sở Tùy Phong, hắn cũng chỉ thần nhiên ra tay ngăn cản, nhất thời, hai người một đỏ mặt dãn co, một thần nhiên chống đỡ, khiến cho tay bán dạo không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối.

Mạch Trục Vân không phải đối thủ của hắn, cho nên chỉ sau mấy chiêu thấy kẹo hồ lô không tới tay mình được đành trừng mắt hắn, ở trong lòng không ngừng nguyên rủa.

Sở Tùy Phong đọc được suy nghĩ của nàng, khuôn mặt tuấn tú bắt đầu trầm xuống, trực tiếp ném một thỏi bạc, cầm lấy hai xâu kẹo hồ lô, lời Mạch Trục Vân rồi đi.

Đương nhiên, hậu quả của việc cắt mất phần ăn của nàng không khác gì việc tội đồ xem thường lễ rửa tội. Nếu nói ánh mắt nàng có thể hóa thành đao tên, chỉ sợ hắn đã sớm bị vạn tiễn xuyên tim.

Chỉ thấy nàng vẫn không ngừng trừng mắt mình, bèn bắt đầu đi lác lác cây kẹo trên tay hỏi: “Ngươi không ăn sao?”

Mạch Trục Vân tiếp tục trừng mắt hắn, địch động, ta bắt động!

“Thật sự không ăn?” Sở Tùy Phong lại giơ tay lên, cầm kẹo hồ lô quơ quơ bên miệng nàng, thấy nàng không có đáp lại, làm bộ định vứt bỏ: “Vậy thì ném đi!”

Ngay lúc này, rốt cuộc Mạch Trục Vân nhịn không được, một phen giữ chặt tay hắn, di chuyển xâu kẹo đến miệng mình, há mồm cắn một viên kẹo hồ lô.

Cắn chết người, cắn chết người, ai bảo người dám xen vào dạ dày của người khác!

Vừa ngọt ngào, vừa giòn tan bắt đầu kích thích đầu lưỡi của nàng, bèn thích thú cầm lấy xâu còn lại trong tay hắn, tự mình thưởng thức, mặt mày bớt cau có đi nhiều, mắt to bán híp trông rất vui vẻ hưởng thụ.

Nhìn bộ dáng này của nàng, khỏe miệng Sở Tùy Phong lại lần nữa cong lên: Bạch Lộng Ảnh nói không sai, nàng vẫn còn là một cô nhóc mới lớn.

Mạch Trục Vân vẫn hồn nhiên giơ cây kẹo hồ lô, thỏa mãn liếm láp. Sở Tùy Phong cầm một xâu khác, thỏa mãn ngắm nhìn bộ dáng ai đó.

Phía trước con đường có một đội người ngựa hoành tráng, mấy tên lính mặc áo giáp màu xám bạc tiên phong đi trước, tất cả người đi đường đều đứng tránh sang ven đường.

Vì tránh phải vướng vào phiền phức, Sở Tùy Phong và Mạch Trục Vân tìm một góc khuất đứng một bên.

Bên cạnh bọn họ có vài tên thấp giọng trao đổi.

“Nhị tiểu thư của Tư Lăng gia hồi kinh..... Chắc chắn, đệ nhất mỹ nữ Nam Ninh, thực sự nghiêng nước nghiêng thành a!” Một người ân tiện nói. Một người không lưu tình chút nào đã kích nói: “Nói dối không biết ngượng mồm thôi ảo tưởng đi, người nghĩ người có đức hạnh gì mà được nhìn thấy dung nhan của tiểu thư nhà thừa tướng? Ngươi xem, chỉ nhìn mấy trăm thị vệ đi theo hộ tống kia đã biết đời này không có duyên gặp rồi!”

.....

Bọn họ còn tại tiếp tục trò chuyện, Mạch Trục Vân liếc mắt nhìn một chiếc kiệu hồng tám người khiêng, ẩn hiện bên trong màn che mỏng màu đỏ rực là hình bóng của người con gái xinh đẹp quý giá, vừa thanh lịch, lại kiều diễm đến phi phàm a!

Nhẹ nhàng rũ mi, đáy mắt thoáng hiện ý cười trêu chọc, nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi tay Sở Tùy Phong. Nhưng không ngờ lần này Sở Tùy Phong lại rất phối hợp buông tay nàng ra, trên mặt còn mang theo một tia bắt đầu đi.

Mạch Trục Vân rút một viên kẹo hồ lô còn thừa trên xâu, chờ đến khi kiệu phu lại gần mới bấm tay bắn ra.

Một tia màu đỏ thoáng xoẹt qua, bay thẳng đến giữa ngã tư đường. Mạch Trục Vân không giấu được thích thú cười xấu xa, nhưng ngay sau đó mắt nàng đột nhiên trầm xuống, hờn giận quét mắt liếc nhìn Sở Tùy Phong, thấy bộ dáng của hắn vẫn thông dong đạm mạc như chưa có gì xảy ra, trong lòng bắt đầu có thành kiến với hắn.

Nàng phóng thêm một viên nữa, nhìn thấy viên thứ hai lập tức đuổi theo viên thứ nhất, cắt đứt đường bay nơi xuống đất, sắc mặt nàng càng ngày càng trầm, vì sao hắn cứ phải đối nghịch với nàng như vậy?

Oán hận cắn răng, còn cố ý nghiêng răng nghiêng lợi hăm dọa: Sở Tùy Phong, nếu ngươi còn dám phá hư chuyện của ta thì ngươi đi chết đi!

Nhưng nằm ngoài dự kiến của nàng, bắn viên thứ ba ra, viên kẹo bay thẳng đến chính giữa đoàn rước, gần ngay bên phải tên kiệu phu.

Rồi chân phải hấn đột nhiên mềm nhũn, lập tức ngã quỵ xuống.

Ngay khi hưng khí còn cách mặt đất khoảng vài milimet thì cùng lúc đó Sở Tùy Phong nhanh tay ném một viên kẹo đến, đánh bật viên kẹo trước sang một góc khuất.

Hắn đang giúp nàng!

Sở dĩ chuyện phóng kẹo trên chóc, chuyện bất ngờ xảy ra với tên kiêu phu, hầu như không người nào phát hiện ra, bởi vì đại đa số bọn họ đều đặt tầm mắt của mình lên cổ kiêu xa hoa lộng lẫy.

Ngay khi tên kiêu phu vừa ngã xuống thì cổ kiêu theo quán tính có khuynh hướng ngã về phía trước, trong kiêu truyền đến một trận thét chói tai:“A.....”

Âm thanh vừa chói tai, vừa sắc bén có mang vài phần hoảng sợ nhưng lọt vào tai người nghe lại trở nên bay bổng, thánh thót dễ nghe, giống như tiếng đàn u minh, leng keng rung động.

Sắc mặt mọi người trở nên căng thẳng, vừa nghe được thứ âm thanh rung động lòng người vang lên, máu liền chạy ngược lên não, định phi thân lên làm một màn anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng đáng tiếc thay, anh hùng còn chưa kịp nhắc chân thì nhận ra đám hộ vệ bao vây xung quanh, cho dù có muốn cứu người thì cũng sẽ phải bỏ mạng trước.

Vì thế, mọi người đành phải ôm lòng đón đau, nhìn cảnh tượng hiếm thấy - đệ nhất mỹ nhân của Nam Ninh quốc ngã kiêu. Mạch Trúc Vân đặc ý nhìn về mặt hoảng sợ của dòng người xung quanh, nhất là khi nghe được tiếng thét chói tai vừa rồi, nàng thật sự sung sướng khi thấy người gặp họa a.

Sở Tùy Phong không có gì biểu tình, chính đứng nhìn về mặt đặc chí của nàng, người có chút đắm chiêu.

Tiếc thay, tám kiêu phu đó đâu phải hạng người đầu đường xó chợ, bốn tên khiêng phía sau nhanh trí giữ chặt, dùng nội lực giữ lấy cân bằng cho kiêu, bởi vậy, cổ kiêu lập tức đã về trạng thái ổn định, tên kiêu phu vừa ngã cũng nhanh chóng đứng lòn ổn định vị trí.

Cổ kiêu vừa đặt cẩn thận xuống đất, một tiểu nha hoàn mặt mày thanh thú, bộ dáng trông có vài nét đáng yêu, từ phía sau lập tức chạy lên, trừng lòn mắt, hoảng sợ đến cực điểm.

“Tiểu thư.....” Nha hoàn vừa lên tiếng gọi, vội vã xốc mình che lên đi vào trong xem xét.

“Từ Lăng, ta không sao!” Giọng nói dịu dàng bên trong kiêu vang lên ngăn cản động tác của nha hoàn.

Nhưng Từ Lăng lại có chút tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, quét đôi mắt sắc bén lên vài tên kiêu phu, quát:“Các ngươi khiêng kiêu cái kiêu gì thể hà, nếu như tiểu thư ngã xuống, mạng của các ngươi.....”

“Từ Lăng, câm miệng!” Từ Lăng Uyển quát lên một tiếng cảnh cáo nha hoàn.

Sau đó một bàn tay thon ngọc nhẹ nhàng đẩy mình che kiêu lên, động tác khéo léo mượt mà, năm ngón tay dài nhỏ, khớp xương rõ ràng, khiến cho người ta liên tưởng đến những búp măng non.

Ngay sau đó, niềm ước ao lớn lao của mọi nam nhân trên đất Nam Ninh cuối cùng cũng được đền đáp.

Chân ngọc nhẹ nhàng đáp xuống đất, ngay sau đó, một bóng người con gái kiều diễm xinh đẹp hiện ra, đám người vây xung quanh ngã tư đường như ngừng thở để chứng kiến tiên nữ hạ phàm.

Làn da trắng mịn màng, làm nổi bật sắc hồng trên gò má không chút phấn son. Một gương mặt đầy đặn với những nét thanh tú đặc trưng của một tiên nữ vốn có. Mái tóc dài chấm gót, đen huyền, bóng bệ, được búi tròn, cao trên đỉnh đầu, chiếc cổ thon dài được điểm thêm một chiếc vòng thủy tinh trong suốt pho bày xương quai xanh quyến rũ, đầy gợi cảm. Một đóa hoa mẫu đơn phức tạp được đính vào giữa lông mày nhằm tôn lên vẻ đẹp cao quý của nàng. Đôi mắt đẹp khê động, chậm rãi đặt chân ra kiêu, nâng váy lên, giống như một con bướm đang hấp hối lại bùng tình giữa bóng đêm u ám. Vẻ mặt đậm mạc như thấp lên ánh sáng nơi nhân gian khó lửa.

Miệng nàng cong lên một chút ý cười, giống như pháo hoa nổi lên đầu xuân ấm áp.

Mạch Trúc Vân cũng không phải ngoại lệ, nàng không thể không thừa nhận, cô gái vừa bước ra khỏi kiêu xinh đẹp vô cùng, tuy tóc có hơi hỗn độn, nhưng lấy dung mạo mà bù đắp thì từng này khiếm khuyết cũng chẳng thấm vào đâu, ngược lại, còn tăng thêm khí chất quyến rũ của nàng.

Nếu mà so nhan sắc với Ca Thư Hàm Tuyết thì còn hơn nàng ta hàng vạn lần.

Nhớ đến cuộc đối thoại giữa Sở Lâm Uyên và Từ Lăng Kính, Mạch Trúc Vân bèn đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn Sở Tùy Phong, nàng còn nhớ rõ, Từ Lăng Uyển Tâm thích hẳn, lần trở về này, có lẽ Sở Lâm Uyên sẽ định hôn cho hai người bọn họ. Sở Tùy Phong vẫn nhàn nhạt nhìn chăm chú vào Mạch Trúc Vân, căn bản không rảnh bận tâm đến mỹ nhân hoa lệ bên kia. Chỉ là ngay khi hắn rời lực chú ý sang hướng khác thì trùng hợp thay Mạch Trúc Vân lại phóng tầm mắt của mình nhìn sang hắn chớp mắt một cái, lại thoáng quét mắt nhìn Từ Lăng Uyển, trong lòng dâng lên một chút phiền muộn khó hiểu.

Đột nhiên dâng lên một cảm giác ê ẩm, bọn họ, Sở Tùy Phong và Từ Lăng Uyển Tâm, một người là hậu duệ quý tộc của hoàng thất, một người là tiểu

thư con nhà Thừa tướng, dung mạo độc nhất vô nhị, một khi đứng cùng một chỗ, thì không khác gì trai tài gái sắc, một cặp trời sinh.

Trong lòng thoáng run rẩy, cho đến khi nghe được âm thanh uyển chuyển êm tai của Tư Lăng Uyển Tâm truyền đến thì nàng mới tỉnh táo được một chút.

“Tư Lăng, không được cố tình gây sự!”

Âm thanh của nàng không lớn nhưng lại vừa đủ khiến tất cả mọi người mê muội, kinh ngạc nhìn nàng.

Nha đầu Tư Lăng khề thề lưỡi, nhu thuận nói:“Tiểu thư, Tư Lăng biết sai rồi!”

Kiểu phu vừa nãy ngã xuống lập tức cúi người quỳ gối trước mặt nàng, cúi đầu, giải thích nói:“Tiểu..... Tiểu thư, là tiểu nhân bất cẩn, xin tiểu thư trách phạt!”

“Thôi đi, khỏi kiểu!” Tư Lăng Uyển nói xong, ánh mắt vô tình đảo qua đường một vòng, chuẩn bị đi lên cổ kiểu thì đáy mắt chợt lóe lên, toàn thân như bị sét đánh đứng sững sờ một chỗ.

Bên hướng nhìn đó, một người đàn ông mặc bộ y phục màu trắng thanh tao loá mắt dị thường, sự tồn tại của chàng khiến cho vạn vật chung quanh...thậm chí là nàng đều trở nên vô nghĩa.

“Phong..... Phong vương!”

Mạch Trục Vân cũng nghe được những lời nàng nói, khề nghiêng đầu quay lại nhìn xem biểu tình của Sở Tùy Phong.

Sở Tùy Phong trở về với dáng vẻ lạnh lùng, u ám của mình, khề gạt đầu với nàng một cái, rồi sau đó, cúi đầu nhìn người phụ nữ bên người, trên mặt bộc lộ một tia lo lắng, nói:“Chúng ta đi!”

Mạch Trục Vân như bừng tỉnh trong mộng, nếu không phải vừa rồi chứng kiến được gương mặt lạnh tanh của hấn thì suýt chút nữa nàng đã quên mất đó mới chính là bản chất của người đàn ông ôn nhã cùng mình đi dạo suốt một buổi sáng.

Sao nàng có thể quên mất, hấn là Lãnh công tử - người đứng đầu trong bộ tứ đại công tử chứ!

Nàng cũng không nghe được hấn vừa nói gì, chỉ chờ người đứng đó, mở to mắt nhìn hấn, trông có vẻ không tin vào mắt mình.

Ánh mặt trời chiếu vào gương mặt ngọc ngà của nàng, khoe miệng còn dính một ít kẹo đường khề lóe sáng, đôi mắt to tròn trong suốt phẳng lặng như con suối trong veo giữa trời thu êm ả, đôi môi đỏ mọng óng ánh mà nổi bật.

Sở Tùy Phong không chút kiêng kị, vươn tay tiếp xúc với khoe môi nàng, dịu dàng lau đi lớp đường mọng ấy. Đáy mắt tràn ngập nhu tình, so với ánh mặt trời kia thì còn ấm áp tan chảy lòng người hơn.

Sau khi ý thức được động tác của Mạch Trục Vân ngờ nghech theo bản năng vươn lưỡi liếm sạch chỗ đó.

Đầu lưỡi và ngón tay vô tình tìm thấy nhau, một mũi tên tình lập tức bay xoẹt qua tim hai người họ, cả người Sở Tùy Phong phút chốc bỗng cứng đờ, rồi sau đó, đáy mắt ánh lên ý cười nồng hậu.Mạch Trục Vân nhanh chóng chớp chớp mắt, chân tay luống cuống, giả bộ trấn định, thế nhưng tai với cả hai gò má thì đỏ không khác nào mông khi đã hoàn toàn bán đứng nàng: “Ta.....”

Còn chưa kịp giải thích thì đã bị hấn dùng lực trực tiếp lôi đi.

Tư Lăng Uyển đứng ngốc lẳng nơi đó, khăn tay đã bị mồ hôi thấm ướt, đưa mắt nhìn thấy hai thân ảnh dần dần xa khuất, lại không biết trong lòng mình đang sinh ra loại cảm giác gì. Tầm mắt dừng trên hai bàn tay một lớn một nhỏ đan cài vào nhau cho đến khi hình bóng hai người họ hoàn toàn bị đám đông bao phủ.

Phong vương là người máu lạnh, vô tình, không gần nữ sắc, làm sao có thể..... Làm sao có thể thân cận với người con gái khác như thế?

Theo góc độ quan sát của mình, người phụ nữ đó không cố ý quyến rũ chàng, chàng lại chủ động nắm lấy tay nàng ta, không chút khó chịu, lại thoải mái không kiêng kị ai.

Còn theo góc độ não tàn của Mạch Trục Vân thì thành ra thế này:

Hấn không phải đồng tính sao?

Không thích người khác động chạm với mình sao, đằng này còn chủ động nắm tay?

Trăm mối tơ vò cảm xúc ngổn ngang, nhưng không có lời giải đáp.

Mạch Trục Vân vụng trộm đánh giá thái độ của Sở Tùy Phong, cũng không u ám khó coi như nàng tưởng tượng, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhớ lại chuyện vừa rồi, liền đỏ mặt cúi đầu. Muốn lên tiếng giải thích nhưng lại không biết mở miệng thế nào, đây là lần đầu tiên thần trộm cảm thấy khó mở lời.

Nửa ngày không nói gì....nửa ngày không nói gì. Quạ bay đầy đầu.

“Không ăn sao?” Sở Tùy Phong đột nhiên cầm xôi kẹo còn lại đưa cho nàng, lời nói của hắn mềm nhẹ như gió xuân đầu tháng.

Mạch Trục Vân nhìn xôi kẹo không trọn vẹn trong tay hắn, trong lòng đột nhiên tức giận, quên luôn cả chuyện liếm nhâm phải ngón tay hắn, ngược lại có chút tiếc nuối: Sao lúc đó mình không nhân cơ hội, cắn mạnh hắn một phát nhỉ?

Tức giận đoạt lấy xôi kẹo theo hắn, ném thẳng sang ven đường, trừng mắt hắn: “Hừ! Vì sao ngươi không giúp Nhị tiểu thư của Thừa tướng gia?”

Sở Tùy Phong có chút hài hước nhìn nàng, ra là vì chuyện này mà tức giận sao? Sắc mặt thoáng đổi, âm thanh cũng không nhẹ nhàng như lúc trước, lạnh nhạt lên tiếng: “Vì sao phải giúp?”

“Ngươi không thấy ta đang cố tình gây sự sao? Nàng là đệ nhất mỹ nhân của kinh thành, là Nhị tiểu thư của Thừa tướng gia, thân phận cao quý, là người phụ nữ mà biết bao đàn ông trong thiên hạ muốn che chở, bảo vệ,..... Ngươi là vương gia, là quan, lẽ ra phải che chở cho nàng mới phải?” Có lẽ, nàng không ý thức được, ngay khi thốt ra những lời này, từng câu từng chữ đều chưa đến ẽ ảm.

Cho dù có ý thức được thì nhất định nàng sẽ đổ lỗi cho kẹo hồ lô: Đây là kẹo hồ lô, kẹo hồ lô có vị chua! Ồ, là kẹo hồ lô!

“Ta chỉ che chở cho ngươi!”

Mạch Trục Vân nhất thời không biết phải nói gì, cũng không biết phải đáp lại thế nào, run rẩy nửa ngày, mới chép miệng nói tiếp: “Ngươi không muốn biết tại sao ta lại động đến nàng à?” Khi thế so với lúc trước ôn hòa hơn một nửa. “Vì sao?” Sở Tùy Phong hồ hững chiều câu hỏi của nàng.

Mạch Trục Vân bày hết vẻ mặt ghét bỏ lên mặt: “Ta vô cùng ghét gia tộc nhà Tư Lăng, hơn nữa ghét là ghét, không cần lý do!”

“Ghét một người, không cần lý do; yêu một người, cũng không cần lý do!” Sở Tùy Phong thản nhiên nói, ngay đến khi nửa câu sau, ngữ khí thay đổi, âm thanh trầm ấm len lỏi đến trái tim của nàng, đôi mắt hắn thâm tình nhìn nàng.

“Ta.....” Mạch Trục Vân ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt thâm sâu của hắn, nàng cảm thấy tim mình bị ai đó bóp nghẹn, đến nghẹt thở, nàng nhanh chóng che giấu đi vẻ hốt hoảng của mình, quay phắt mặt đi nhìn vào khoảng không phía trước.

Nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu, ngăn chặn trái tim đang đập điên cuồng của mình lên tiếng nói: “Ồ đằng kia có vẻ náo nhiệt, chúng ta mau đến xem đi!”

Nói xong, vô thức nắm lấy tay Sở Tùy Phong kéo đi chạy nhanh về phía trước.

Khóe miệng Sở Tùy Phong cong lên ý cười chưa xót, phối hợp với nàng.

Mạch Trục Vân nhanh chóng quên đi bầu không khí ngưng ngập ban nãy, kích động lôi kéo Sở Tùy Phong tiếp cận đến chỗ sạp hàng náo nhiệt.

Nhưng một loại âm thanh già nua thương tang lập tức ngăn cản bước chân bọn họ.

“Vị công tử này, để coi, chỉ tay biến thành màu đen, xui xẻo sẽ quần lấy ngươi, ừm, còn nữa, mấy ngày sau sẽ có họa lớn ập tới. Ồ?! Đây! Ồ lại nghe lão phu phán xong cái đã chứ?”

Nhìn lại, vẻ mặt hưng phấn của Mạch Trục Vân ngay lập tức tan biến thay vào đó là vẻ bất mãn: “Xú lão đầu, lại là ngươi, hừ!”

Nói xong, bèn lôi kéo Sở Tùy Phong rời đi.

Sở Tùy Phong có chút khó hiểu: “Ngươi quen lão?”

“Hừ, ta chẳng hề quen lão, lão chỉ là một kẻ ăn bát cơm của người khác một cách bất lương thôi, đừng đề ý đến lão, chúng ta đi!”

“Cô nương, lần trước lão phu xem quẻ cho ngươi rất chuẩn mà: Đường nhân duyên của cô nương, sẽ có báo ứng, đúng chứ?” Hắn cười tủm tỉm nói: “Chỉ bằng để lão phu xem một quẻ cho công tử đi, được không?”

Vốn đang định lôi Sở Tùy Phong rời đi thì đột nhiên hắn dùng sức giữ tay nàng lại, Mạch Trục Vân hơi bất ngờ, nhưng rồi hung hăng trừng mắt lão bán tiên, nói: “Xú lão đầu, ngươi còn dám nói hươu nói vượn, ta..... Ta sẽ đưa ngươi đi gặp quan!”

“Cô nương xác định những lời tiên đoán lần trước của lão là lừa đảo? Ta thấy tình cảm của ngươi với vị công tử này không tốt lắm nha!” Hắn bĩu môi, đáy mắt tối một mảng, nhưng ai nào biết tâm mắt hắn đang dừng trên đôi bàn tay đang nắm của hai người.

Không đợi Mạch Trục Vân lên tiếng, lão lại đem “tâm mắt” chuyển dời lên người Sở Tùy Phong, từ từ mở miệng, nói: “Công tử, lần trước vị cô nương này xem tướng ở chỗ lão phu, chắc nàng nói, nếu lão phán đúng nàng sẽ đưa cho lão năm trăm lượng bạc tiền khổ phí, đó công tử xem?”

“Đây, xú lão đầu, ta nói vậy khi nào hả?” Dám lấy nàng làm tấm bia hòe vợ vét tài sản của người khác!

“Ta nhớ rõ chỉ nói muốn đập đồ đồ làm ăn của ngươi thì có!” Nói xong, liền chuẩn bị động thủ.

Không ngờ Sở Tùy Phong lại giơ tay lên ngăn nàng lại.

“Người thích xen vào chuyện của người khác từ khi nào thế?” Mạch Trục Vân vô cùng bất mãn, ném một bụng tức lên đầu Sở Tùy Phong.

“Ta chỉ muốn quản chuyện của người!” Sở Tùy Phong kiên nhẫn lên tiếng rồi sau đó, chuyển hướng sang lão bán tiên: “Quê tượng nói gì?”

“Quê tượng nói, vị cô nương này sẽ chia rẽ hôn sự của người khác, thậm chí còn muốn chen chân vào cướp chồng người khác, công tử có thấy lão xem chính xác không?”

Sở Tùy Phong không có trả lời, chỉ cầm lấy ngân phiếu năm trăm lượng ném cho lão bán tiên.

Lão bán tiên cười tủm tỉm cầm lấy, hồ hởi nói: “Công tử quả là người hào sảng, thế này đi, lão phu sẽ miễn phí xem một quẻ cho người!”

Sắc mặt Mạch Trục Vân trở nên âm trầm, trừng mắt nhìn Sở Tùy Phong: “Sao người phải tin lời hán cơ chứ? Trục tiếp kêu người lời hán đến đại lao mới đúng, lão này là kẻ lừa đảo, đồ vô lại!”

Lão bán tiên bắt đầu căng thẳng, nhưng lập tức lại lên tiếng giáo huấn: “Cô nương, chuyện đàn ông với nhau, người xía vào làm gì?”

“Người..... Xú lão đầu, người tưởng ta không dám động thủ đánh bầm mặt ông hả?!” Mạch Trục Vân cắn răng kêu gào.

“Chắc chắc!” Lão bán tiên tặc lưỡi hai cái, nói tiếp: “Công tử a, lão phu sợ nàng mất thôi, mau dắt nàng đi đi, lão phu chỉ có thể báo trước với công tử một câu, thời vận dễ biến động, đừng ra khỏi kinh, nếu không sẽ gặp tai họa!”

Sở Tùy Phong nhìn Mạch Trục Vân, lại nhìn dáng vẻ bí hiểm của lão bán tiên, mày có chút đăm chiêu.

Rời khỏi sạp xem quẻ, hào hứng mất hết, Mạch Trục Vân bĩu môi: “Người biết rõ lão chỉ muốn vơ vét tiền của người, vậy tại sao còn muốn ném tiền cho lão?”

“Ngoại trừ lần này, ta tin hán!” Hán nhìn thẳng vào đôi mắt bùng bùng lửa giận của Mạch Trục Vân, thành thật nói.

“Người..... Người tin lời lão nói sao?” Mạch Trục Vân giật mình, ngẩng đầu, hai người bốn mắt giao nhau, ánh mắt hán sáng rực như đuốc giữa đêm, dường như có thể soi rõ hết thảy lòng nàng, nàng chỉ cảm thấy ngột ngạt, rất nhanh nhìn về phía nơi khác.

Trên mặt Sở Tùy Phong thoáng lướt qua một tia mất mát, nhưng không có biểu hiện ra ngoài, chỉ đơn giản nói: “Ừ!”

“Nhưng không phải người là chiến thần sao, làm gì có chuyện đi tin một lão bói bậy bên đường?” Mạch Trục Vân tiếp tục hỏi, không dám nhìn hán, chỉ thỉnh thoảng vụng trộm quan sát biến đổi trên nét mặt hán.

Sở Tùy Phong chậm rãi nói: “Bởi vì hán giúp người xem đúng quẻ!”

Mạch Trục Vân, bởi vì người muốn ta tin, nên ta sẽ tin!

[Rồi một ngày mấy nàng sẽ hiểu rõ ý tứ câu này của Phong ca thâm sâu, thâm tình, đến mức nào!]

Mạch Trục Vân đỏ mặt, lắp bắp nói: “Người..... Người đừng nghe hán nói bừa, hán đang lừa tiền người thôi!” “Người hy vọng hán nói bừa sao?” Trong đôi mắt đen láy sâu thẳm của hán thoáng hiện lên một tia đau xót, chỉ là, Mạch Trục Vân cũng không phát hiện ra, bởi vì thực sự nàng không dám đối diện nhìn thẳng vào mắt hán.

“Ta..... Chúng ta đi kiểm chứng là biết ngay thôi!” Nói xong, nàng kéo hán ra khỏi thành.

Sở Tùy Phong chỉ hững hờ để mặc nàng tùy ý lôi kéo hán, xuyên qua hơn nửa con phố, đi đến cánh cổng thành nằm ở hướng Bắc.

Nửa dặm nơi cổng thành, có một mảnh hoa Bạch Lâm, cánh rừng rậm xum xuê một bên, còn có một bãi cỏ trống trải.

Hai người sóng vai đi cùng nhau, Mạch Trục Vân nhếch cằm lên kiêu ngạo nói: “Đó, người thấy khôn, xú lão đầu không phải cảnh cáo người đừng ra khỏi thành sao? Nhưng bây giờ người xem, chúng ta đã đi xa kinh thành như vậy, cũng đâu có gặp chuyện gì không may, hừ, rõ ràng là hán lừa người!”

Sở Tùy Phong không có trả lời, chỉ đơn giản quét mắt nhú mày nhìn cánh rừng rậm phía xa, sau đó nhìn sang bên trái, đáy mắt chợt lóe nhưng rất nhanh che giấu đi.

“Này, đừng nói là người đang sợ đó nhá, bị dọa à?” Mạch Trục Vân phẫn nộ nhìn hán.

Sở Tùy Phong dừng bước chân, mặt nghiêm nghị, cúi đầu nhìn nàng: “Mạch Trục Vân, nói cho ta đáp án của người!”

Rõ ràng là đang né tránh câu hỏi của hán.

“Chờ một chút!” Mạch Trục Vân cúi đầu lấy từ trong ống tay áo một khối ngọc bội, đặt giữa lòng bàn tay hán: “Thật ra người đã sớm biết ta là con gái rồi đúng không? Thật ra người cố tình để ta trộm khối ngọc này của người, đúng không? Có điều, cho dù có thế nào, ta phải trả về cho chủ của nó!”

Sở Tuy Phong lập tức trầm mặt, giọng chua chát nói: “Bỏn vương đã cho đi thì không có khái niệm nhận lại!”

Có lẽ là vì tức giận cho nên không để ý bản thân mình vừa theo bản năng thốt ra hai chữ “Bỏn vương”!

“Đồ ta muốn, không cần người khác tặng!” Mạch Trục Vân cũng cường ngạnh gân cổ nói: “Ta cũng không lạ gì mấy dạng bảo bối này, huống hồ, ngọc này, rõ ràng ta không trộm được!”

Nói xong, vẫn là kiên quyết nhét ngọc vào tay Sở Tuy Phong.

“Nếu không cần, vậy ném đi!” Hắc vung tay, khối ngọc trong suốt về một đường cong trong không khí rồi rơi thẳng vào bụi cỏ.

“Này, người nói chuyện có lý lẽ một chút được không, nói ném là ném dễ dàng vậy à?” Mạch Trục Vân chạy tới chỗ bụi cỏ, muốn nhặt ngọc bội lên. Nàng rất thích khối ngọc đó. Trả lại cho hắn, đồng nghĩa với việc muốn cắt đứt quan hệ với hắn.

Nhưng vừa cách xa hắn mấy trượng thì đột nhiên....

Tiếng gió bị một thứ âm thanh bén nhọn phá vỡ, một đầu mũi tên chuẩn xác nhắm xuống ngay nơi ngọc vừa rơi xuống. Mạch Trục Vân vừa kịp tới đó, thấy ngọc vẫn còn nguyên vẹn, trong lòng bèn nhẹ nhàng thờ ra, sau đó, ngón tay còn chưa chạm được ngọc bội thì đã nghe được âm thanh như xé rách không khí vang lên phía sau, nàng vừa quay đầu thì phát hiện tên chỉ cách nàng có vài thước. Sở Tuy Phong nhanh chóng phản ứng, tà áo dài màu trắng chớp nhoáng bay thẳng qua mũi tên nhọn sát bên người, ôm chặt lấy Mạch Trục Vân, cả hai ngã thẳng lên mặt cỏ.

Gió bên tai gào thét từng trận, một tay Sở Tuy Phong ôm thắt lưng nàng, một tay cầm khối ngọc bội, ôm lấy người nàng, lăn lộn từng vòng hồng tránh khỏi mưa tên.

Chớp mũi gần kề nhau, hơi thở của hắn dần nóng rực phun lên mặt nàng, Mạch Trục Vân đột nhiên nhớ tới cảnh tượng hắn ép sát nàng đêm đó, sắc mặt thoáng hồng lên, quay đầu sang một bên.

Cơ mà không ngờ đôi môi mềm mại vô tình lướt qua mặt hắn, Sở Tuy Phong hô hấp cứng đờ, thân mình chợt căng thẳng nhẹ chớp mắt, đáy mắt thâm thúy càng thêm sâu. Tiếc là bầu không khí ám muội đó bỗng chốc bị sát khí xung quanh phá vỡ.

Lại ba mũi tên dài bắn ra, hắc gio chân lên dùng lực đẩy ba mũi tên đó quay lại vị trí ba đầu, sát khí tăng thêm mười phần, một lát sau trong rừng rậm vang lên ba tiếng kêu thảm thiết.

Cũng là thừa dịp có sơ hở, hai người bọn họ đứng lên, chạy thẳng đến bụi hoa Bạch Lâm.

Quả nhiên, tiếng vang trong rừng rất ồn, một giây sau đó, từng đạo bóng đen từ trong rừng nhảy ra, vừa quỷ mị, vừa nhanh nhẹn nhảy mất vây chặt bọn họ trong vòng vây.

“Chiến thần Phong vương, thân thủ nhanh nhẹn, quả nhiên không phải người bình thường!” Từ hơn ba mươi tên áo đen bỗng đi ra một tên, dáng người khôi ngô, so với đám thuộc hạ của hắn thì hoàn toàn khác biệt, tên cánh tay hắn có một dấu ấn kí hiệu bằng màu đỏ rất rõ.

Sở Tuy Phong nhíu mày, sát khí không ngừng bao vây người hắn, hắn thân nhiên nhét ngọc bội vào tay Mạch Trục Vân lên tiếng dặn dò: “Đứng một bên, đừng nhúc nhích!”

Hắn chậm rãi bước lên, những người đó lập tức rút đao kiếm ra khỏi vỏ, ánh sáng chớp lóe, lạnh khí không ngừng bủa vây, mùi máu tươi cũng dần dần tản ra.

Chiến thần giết người không do dự, rút cuộc Mạch Trục Vân cũng có ngày mở rộng tầm mắt.

Cho tới nay, nàng chỉ biết võ công của Sở Tuy Phong so với nàng cao hơn rất nhiều, hai người đã từng giao thủ qua trăm chiêu thì nàng phải chào thua không thể nghi ngờ.

Mà chứng kiến cuộc chiến này, có phải nàng nên cảm thấy may mắn vì không cùng đứng bên hắn, cùng chiến đấu vào sinh ra tử với hắn?

Chỉ thấy dáng người hắn phiêu dật giữa mười tên áo đen bao vây, đoạt trường kiếm hai tên đám ngược trở lại, máu văng tung tóe nhưng không hề nhiễm bẩn màu trắng vốn có trên y phục hắn, một tên áo đen khác chưa kịp ra tay làm vài chiêu đã phải đau đớn, mặt mày méo xẹo ngã xuống, vài tên khác chưa kịp nức nở rên đau đã đổ ập xuống đất không dậy nổi, hơi thở cũng mang theo mùi máu tươi nồng nặc lan tỏa xung quanh.

Tà áo trắng phiêu đảng, bay lượn khí thế trên không trung, thậm chí Mạch Trục Vân còn chưa kịp nhìn ra chiêu thức của hắn thì đã thấy đám người áp đen đổ rạp xuống, hộc máu ngã xuống. Hắn giống như một vị vương giả nắm giữ quyền sinh tử của thiên hạ, hắn như một đấng tối thượng đứng ngạo nghễ, cường thế đưa đôi mắt đầy uy nghiêm hờ hững nhìn xuống vạn vật, quyền sống hay chết, hắn định hết cho đám người này rồi. Nhưng đang run sợ đánh giá tình hình thì vài thanh kiếm đột nhiên chuyển hướng đánh úp về phía nàng.

Mặc dù võ công những người này cao, nhưng so với nàng thì không bằng, Mạch Trục Vân Trường phát lần vẩy rộng, tung vài cái trên không trung, nhanh nhẹn thoát khỏi sự công kích của bọn họ, rồi sau đó, làm vài chiêu phản đòn đánh chết vài tên trong số đó.

Cả hai, cứ như vậy, dần chiếm thế thượng phong.

Nhưng ngay khi tên áo đen không rõ thân phận đau đớn ngã xuống thì từ trong không trung tiếng gió nổi lên, không bao lâu sau, bốn đến năm mươi người từ đầu nhào tới vây quanh bọn họ.

Sở Tuy Phong không có ý định tham chiến, chủ động thu tay về, kéo Mạch Trục Vân lại bên người. Một tên áo đen lập tức đứng ra trước một đoàn, cảnh giác nhìn số người ngựa mới thêm vào.

“Là Phong vương quá mức tự tin, ra khỏi cửa không cần đến thị vệ, ám vệ ; hay là muốn có thời gian riêng đồng hành cùng với mỹ nhân?” Tên nói chuyện cũng che khăn đen, cầm lấy thanh kiếm màu ngọc bích trong tay, tuy không thấy được vẻ mặt của hắn thế nào, nhưng đánh giá qua khóe mắt kia, có lẽ là đang cười nhạo, hoặc là trào phúng.

Sở Tuy Phong hừ lạnh một tiếng: “Là các người có lá gan lớn, dám trà trộn vào Nam Ninh quốc?”

Mạch Trục Vân nhìn gương mặt bên sườn cương nghị của hắn, nhẹ nhàng thở dài, nói: “Bây giờ ta thực sự tin có không ít người hận người a!”

Sắc mặt hắn không chút thay đổi, chỉ đưa đôi mắt lãnh đạm nhìn nàng rồi lập tức dời lực chú ý, thân nhiên mở miệng nói: “Nàng đi trước, bọn họ không dám động đến nàng đâu!”

“Ha ha!” Người nọ cười lạnh một tiếng, “Muốn chạy? Hôm nay, hai người các ngươi không ai được phép rời khỏi đây!”

Đôi mắt âm lãnh phát ra từ Sở Tuy Phong đặt lên người Mạch Trục Vân, sau đó chuyển dời sang mấy tên đang đứng xung quanh cái vòng nhỏ hẹp.

“Nếu Sở Tuy Phong đều là mục tiêu của chúng ta, vậy sao không cùng nhau liên thủ giết hắn?” Tên có dấu hiệu màu đỏ nơi cánh tay đứng ra, đề nghị với đám người đó.

Vị cầm kiếm ngọc bích quét mắt nhìn lướt qua hơn chục thi thể nằm trên mặt đất, gật đầu, xem như đã đồng ý với đề nghị này. “Được thôi, chú ý không tòi!”

Vì thế, vòng luẩn quẩn dần dần thu nhỏ lại, hai tên từ không quen biết trở thành đồng minh tiêu diệt cùng một mục tiêu.

“Ngươi có thể đánh hết số người đó không?” Mạch Trục Vân thấp giọng hỏi Sở Tuy Phong.

Sở Tuy Phong nắm chặt chuôi kiếm trong tay, ngữ khí bình tĩnh như lúc ban đầu: “Đừng tham gia vào, đi đi!”

“Cái gì, sao có thể nói đi là đi được? Nếu không phải vì ta, ngươi cũng sẽ không rơi vào trận địa nguy hiểm này!” Chuyện này đúng là nàng dựng lên.

Đáy mắt Sở Tuy Phong thoáng hiện lên ý cười hiếm có, sau một lát, sát ý mạnh mẽ xuất hiện, toàn bộ cỏ trên mặt đất bằng phẳng đều nhuộm màu đỏ tươi.

Ngay khi ngoài thành đang căng thẳng đối đầu với sự giết chóc thì ở trước cửa thành có một chiếc xe ngựa lớn đầy tinh xảo, bốn con ngựa ngang nhau, vách tường làm bằng vàng ròng, với loại chơi đồ sang như hắn thì chỉ có một người trong cả Nam Ninh quốc mới có thể làm được.

Mới ra cửa thành, xe ngựa chậm rãi dừng lại, một người đàn ông với tà áo xanh từ trong thành đi ra, cung kính đứng ở bên cạnh xe, chấp tay, hỏi báo tình hình.

“Bẩm trang chủ, vẫn chưa tìm thấy Mạch Trục Vân, sáng nay không biết Phong vương đã đi đâu, Bạch Lộng Ảnh cũng bắt âm vô tín.....”

“Quên đi, Mạch Trục Vân thích bay lượn, thăng nhót đó chúng ta không tìm được đâu!” Hắn khẽ thở dài, hỏi tiếp nói: “Còn tin gì nữa không?”

“Bẩm trang chủ, tất cả đều đã chuẩn bị tốt, điểm đến tiếp theo của Mạch Trục Vân sẽ là Oanh Dương trấn.”

“Ừ, đi thôi!”

Đang định rời đi thì có một tên khác chạy tới bẩm báo.

“Bẩm trang chủ, Phong vương đang bị tập kích ở ngoài thành, có cần ra tay tương trợ không?”

Bên trong xe truyền ra tiếng cười nhạt: “Bị tập kích? Không cần xen vào việc của người khác, đi thôi!”

Xe ngựa lập tức khởi hành, chỉ qua một khắc, xe ngựa đã ra khỏi cánh rừng ngoại ô, Nam Truy Nguyệt đột nhiên hiếu kỳ hỏi: “Bên kia còn đánh nhau không?”

“Bẩm trang chủ, vẫn còn tiếp tục.....”

Nghe nói như thế, mày hắn khẽ nhíu, đôi mắt hoa đào có chút nheo lại, cảm thấy hứng thú: “Ồ? Phong vương dẫn theo bao nhiêu người? Đối phương có bao nhiêu người?”

“Bên cạnh Phong vương chỉ có một vị cô nương mặc hồng y còn đối phương có hơn sáu mươi người!”

Nam Truy Nguyệt nào có để ý đến số quân đối phương phía sau, bèn thích thú nói: “Cô nương? Đừng nói là hần đang làm anh hùng cứu mỹ nhân nha? Qua xem chút nào!”

Không bao lâu sau xe ngựa dừng lại, Nam Truy Nguyệt ấn xuống cơ quan bên cạnh ghế ngồi, cửa xe mở ra, miệng hần bắt giác cong lên, hào hứng nhìn thấy cuộc chiến không xa diễn ra bên đó.

Đám người áo đen, trông vóc người cũng tương đối lực lưỡng. Rồi hần hứng thú quét mắt nhìn Sở Tùy Phong, trong lòng cảm thán: Cái biệt hiệu chiến thần, quả nhiên danh bất hư truyền a!

Rồi sau đó, hần nhìn người con gái bên cạnh Sở Tùy Phong.

Nhưng có vẻ võ công vị cô nương đó không cao cho lắm, sơ hở chổng chất, gần như chỉ dựa vào trợ giúp của Sở Tùy Phong mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Nhìn Sở Tùy Phong bị rơi vào vòng vây khốn, Nam Truy Nguyệt phải thuộc hạ của mình đến thông báo Phong vương phủ cầu tiếp viện, nhưng không có ý định gì là ra tay giúp đỡ, ngược lại còn ôm hai tay nhân nhật xem kịch đầu võ.

Mạch Trục Vân đương nhiên phát hiện ra hần, trong lòng thầm mắng người kia, hần không thể bằm hần thành trăm ngàn mảnh, nếu không phải vì sự xuất hiện đột ngột của hần, sợ thân phận bại lộ thì nàng đâu có đến mức khùng điên làm bộ võ công kém thế rồi đứng nhờ vả sự giúp đỡ của Sở Tùy Phong?

“Cẩn thận!” Sở Tùy Phong thấy nàng đang có nguy cơ gặp nguy hiểm, bèn vươn một tay kéo nàng qua, phản đòn đâm một kiếm ngay giữa yết hầu tên ám sát.

“Qua bên kia, Nam Truy Nguyệt sẽ giúp nàng!” Sở Tùy Phong nghiêm giọng lên tiếng phân phó.

Mạch Trục Vân khẽ cắn môi: “Tên hỗn đản chết tiệt, nếu muốn trợ giúp thì đã sớm giúp rồi, chứ đâu phải thoải mái ngồi đó xem diễn!”

Nam Truy Nguyệt, chờ giải quyết xong chuyện này, ta sẽ tính sổ với ngươi!

P/S: Sao đây.... Vân cô nương trốn tránh không cho Phong ca ca đáp an... khổ thế không kia chứ, vậy để xem hai người xử lý tình huống thế nào, xem xem đánh xong rồi có nói đáp án không, còn bao nhiêu âm mưu chờ Phong ca nữa...sao mà khổ cho giai đẹp thế này....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đường cùng !!!

Kẻ nào đó ngoáy mũi thán nhiên ngồi xem thăm kịch, hần khẽ xoa nhẹ chóp mũi, sau đó lấy ra một cái lọ thuốc nhỏ hít vào một hơi sâu, sau đó mới thoải mái thở ra.

“Trang chủ, Phong vương sắp chống đỡ không được nữa rồi, chúng ta có nên.....” Thuộc hạ hần thấy ống tay áo của Sở Tùy Phong xuất hiện vài vết kiếm sắc bén, máu thấm đầm đìa nơi đó, có chút lo lắng hỏi.

Mi mắt mày may không động, thán nhiên nói: “Chúng ta không có giao tình với Phong vương, đừng xía vào việc tư nhà người khác! Hơn nữa, bản trang chủ đã phái người đưa tin cầu tiếp viện, tính đến bây giờ, chắc cũng gần tới rồi, chỉ cần Phong vương có thể chống cự cho đến khi viện binh tới, coi như chúng ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi!”

“Nhưng vị cô nương kia, hình như cũng không cầm cự nổi.....” Hần là tên thuộc hạ này hiểu rõ tính tình trang chủ của mình nên mới lén lút nói xong.

Quả nhiên, Nam Truy Nguyệt nghe xong có chút chững lại, nhìn cô nương nào đó đang bị vây bên trong, hạ lệnh nói: “Ra tay đi!”

Ra lệnh một tiếng, đám tùy tùng đứng nghiêm chỉnh sau xe ngựa lập tức thi triển khinh công, phi thân nhập vào vòng chiến.

Với sự hỗ trợ của các cao thủ võ công, thế trận nhanh chóng thay đổi, rõ ràng băng áo đen đang dần dần chiếm thế thượng phong thì cuộc chiến lại trở về thế giằng co. Đương nhiên, leng keng choang choang nhau được một lúc thì thuộc hạ của Phong vương phủ chạy tới, thắng bại xem như đã rõ.

“Mau rút đi!” Gã tay cầm kiếm ngọc bích liếc mắt quan sát tình hình, hạ lệnh nói.

Nhưng tất cả đã muộn màng.

Tề Ân, Tề Ân mang theo binh đoàn thị vệ của vương phủ tiến vào bao vây chặt kín khoảng đất rộng, băng áo đen vừa trải qua một trận đánh sinh tử, sức lực đã cạn kiệt hoàn toàn, làm sao còn đủ sức chống lại đám thị vệ ở Phong vương phủ được huấn luyện tỉ mỉ, chẳng mất nhiều thời gian là mấy, hai bên người ngựa đều buông vũ khí đầu hàng.

Số người chết nằm rạp dưới cỏ nhuộm đỏ một vùng, chỉ còn mười ba tên, không ai chạy thoát.

“Không có chuyện gì chứ?” Thấy tình hình đã ổn định, Sở Tùy Phong mới lo lắng quay đầu sang hỏi han.

Mạch Trục Vân lắc đầu, ánh mắt nhìn về chiếc xe ngựa tinh xảo đằng xa, mặt mày âm trầm nói: “Ta không sao, nhưng tên kia đảm bảo có chuyện!”

Sở Tùy Phong có chút buồn cười, lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Sau khi Tề Ân, Tề Cần an bài giải hết phạm nhân về phủ thẩm tra, bèn đi tới bên cạnh chủ tử xin lệnh: “Vương gia, thích khách đã sa lưới, nên xử trí thế nào?”

“Giết!” Sở Tùy Phong khôi phục bộ dáng lạnh lùng dĩ vãng, ngữ khí không hề thay đổi.

Tề Ân, Tề Cần sững sốt: “Vương gia, không cần thẩm vấn sao?”

“Đều là người của Đại Dục, không cần thẩm vấn!”

Mạch Trục Vân sững sốt, rồi chợt dạ liếc mắt nhìn hắn, đã thấy gương mặt lạnh của hắn dời sang nơi khác, giống như cảm giác xa lạ ngay lần gặp gỡ đầu tiên, hơi thở của hắn vẫn u ám, khó gần như vậy. Tề Ân, Tề Cần cũng đưa mắt nhìn Mạch Trục Vân, trên mặt không giấu được vẻ ngạc nhiên.

Hôm vào cung chất vấn, bọn họ cũng biết hoàng thượng hỏi danh tính của nàng là vì chuyện thành hôn cùng Phượng Ảnh quốc, cho nên, ngay khi thấy nàng ở cùng với vương gia bèn có hơi khó hiểu, cảm xúc không rõ: Rất cuộc là vương gia thích Mạch Trục Vân, hay là thích vị cô nương trước mắt?

[Cũng chỉ có hai cậu đàn nhà Phong vương mới hỏi câu hỏi này....]

Nói một cách chính xác hơn thì: Rất cuộc là vương gia thích nam nhân hay nữ nhân?

Định mệnh thay, mắt vừa phát hiện cái cô gái đã đánh mình bầm dập đến ba mẹ cũng không nhận ra, trong lòng Tề Ân bỗng nhiên giật mình, không khác gì gặp ma giữa ban ngày, mặt vui thấp trong cổ áo, không dám ngẩng đầu lên.

Mạch Trục Vân cũng không có chú ý tới chuyện này, chỉ vì cười nhạt thì đã cười từ tám xứ trước nên giờ nhìn thấy cũng “chai” rồi. Vừa đúng lúc Nam Truy Nguyệt đã xuống xe ngựa, mục tiêu trả thù sắp tiến đến, đương nhiên tâm tư đen tối hoàn toàn đặt lên người hắn.

“Cô nương, không sao chứ?” Nam Truy Nguyệt chủ động đến bắt chuyện.

Mạch Trục Vân cũng thức thời, muốn làm bộ tử tế trước mặt bà à, bà không phải hạng gái dễ dãi nhá. Thế là bộ mặt giả tạo bắt đầu lộ ra, nàng hoạt bát mỉm cười, nếu quan sát kỹ hơn thì trong ý cười của nàng vô cùng cứng nhắc, hoàn toàn cứng rắn: “Đa tạ công tử đã ra tay trợ giúp, ta vẫn ổn!”

Nam Truy Nguyệt nào biết được sự thật đằng sau khuôn mặt đang dần đen thui của nàng, tưởng nàng bị dọa khiếp sợ nên hiền hoà tươi cười: “Không sao là tốt rồi, ta tay giúp người gặp hoạn nạn là điều cần thiết, không đáng nhắc đến!”

Đưa mắt nhìn nàng, cảm thấy có chút quen thuộc, bèn không tỏ ý kiêng kỵ đánh giá nàng, hỏi: “Trông cô nương rất quen mắt, chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi sao?”

Mạch Trục Vân chỉ biết nén hận, cổ văng vẳng dạ dạ, thẹn thùng cười: “Có lẽ là do duyên phận a, ta chưa gặp công tử bao giờ, ấy vậy mà lại đều cảm thấy như cố nhân gặp nhau.”

“Ha ha, thật không? Nói vậy thì đúng là duyên phận thật rồi! Tại hạ Nam Truy Nguyệt, không biết danh xưng của cô nương là?” Hắn giờ tay ra hào hứng hỏi.

Mạch Trục Vân xấu hổ định giờ tay ra: “Ta họ Vân!” Nhưng lập tức tay đã bị người nào đó giữ lại.

Mang một hơi thở đầy lãnh ý, Sở Tùy Phong hờ hững không lên tiếng, chỉ đơn giản giữ chặt tay nàng, giống như đang công khai tuyên bố đánh dấu chủ quyền lãnh thổ, cái nắm tay lần này so với lần trước mạnh hơn rất nhiều, hấn dùng sức đến nỗi khiến Mạch Trục Vân có cảm giác như tay mình sắp lìa khỏi cơ thể.

Tay vẫn còn lạc lõng giữa không trung, Nam Truy Nguyệt có chút ngỡ ngàng, sau đó xấu hổ cười trừ, thu tay về một cách tự nhiên nhất: “Thì ra là Vân cô nương! Vân cô nương quả là nữ trung hào kiệt, gặp phải thích khách, cường giả cũng không hề bối rối, tại hạ bội phục!”

Tuy những lời này là nói Mạch Trục Vân nhưng mắt hấn lại đặt hoàn toàn lên người Sở Tùy Phong.

“Ha ha, Nam trang chủ đánh giá cao tiểu nữ rồi, nhờ có vương gia ở đây, ngài ấy là chiến thần Nam Ninh, tấm lòng bao la trời bể, võ nghệ cao cường, nên đã ra tay che chở cho ta!” Ánh mắt Mạch Trục Vân cố ý đảo qua gương mặt tuấn tú đầy lạnh lẽo của Sở Tùy Phong, thấy hấn vẫn không có ý định buông tay, bèn nhẫn tâm lấy móng tay đâm vào lòng bàn tay hấn. Sở Tùy Phong vẫn thản nhiên không mảy may phản ứng, móng tay bén nhọn đâm vào lòng bàn tay, một chút cũng không đau, bởi vì, thứ đau chính là tâm hấn.

“Nàng không còn gì để nói?” Hấn lạnh lùng hỏi.

Mạch Trục Vân vội ho một tiếng: “Không a, nếu vương gia có việc thì cứ đi trước đi, ta còn có chuyện muốn nói với Nam trang chủ.”

Quả nhiên, vừa dứt lời, lòng bàn tay chợt lạnh, ầm áp lập tức tan biến, Sở Tùy Phong thật sự cùng Tề Ân, Tề Cẩn rời đi.

“Vương gia xin dừng bước!” Nam Truy Nguyệt gọi giật Sở Tùy Phong lại: “Xin hỏi vương gia, hôm đó ngài đưa Mạch Trục Vân đi đâu?”

Vốn đang cất bước rời đi, Sở Tùy Phong không định quan tâm đến đám người phía sau, chỉ sau khi nghe được ba chữ “Mạch Trục Vân”, bước chân mới dừng lại, dùng ánh mắt phức tạp nhìn hai người họ, âm thanh vẫn âm trầm mà lạnh lẽo như trước: “Người tìm hấn làm gì?”

“Đương nhiên là có chuyện quan trọng cần bàn với hấn rồi.” Nhưng cuộc đối thoại còn chưa đi đến hồi kết thì người đã đi thật xa.

Nhìn bộ y phục trắng dần dần khuất khỏi tầm mắt, trong lòng Mạch Trục Vân đột nhiên trở nên trống vắng, có chút khó chịu.

Hấn biết gì rồi sao?

“Vân cô nương..... Vân cô nương?” Nam Truy Nguyệt nhìn thấy bộ dáng lo lắng không yên của nàng, bèn gọi vài tiếng.

“A? Người gọi ta?” Mạch Trục Vân phục hồi tinh thần, nhìn hấn, hỏi.

Nam Truy Nguyệt: “.....” Nơi này còn có ai ngoài nàng là nữ à!

“Cô nương không có gì muốn nói với tại hạ sao?” Hấn nâng mi hỏi nàng.

“Chẳng phải Nam trang chủ đang muốn tìm Mạch Trục Vân sao? Tiểu nữ không quấy rầy trang chủ.....” Nàng quẹt mũi hít một hơi sâu rồi chuẩn bị trở về thành.

Quả nhiên, Nam Truy Nguyệt lập tức đánh phải bẫy nàng, ngăn nàng lại: “Vân cô nương đợi chút! Vốn tại hạ muốn ra khỏi thành một chuyến, nhưng bây giờ sắc trời không còn sớm nữa, một mình cô nương trở về cũng không an toàn, nếu nhờ đâu gặp bọn ám sát thì.... không bằng cùng nhau quay về thành đi!”

“Nếu được như thế thì, đa tạ Nam trang chủ!”

Xe ngựa không chỉ có rộng, xa hoa mà còn rất thoải mái, bên trong có hai chỗ ngồi và một chiếc bàn gỗ tinh xảo, mặt sau xe ngựa còn có cả giường đệm được sử dụng bằng chất liệu nhưng tốt nhất kinh thành.

Một mặt trong lòng thăm mắng Nam Truy Nguyệt là tên nhà giàu tiêu xài xa xỉ, một mặt làm bộ hâm mộ sùng bái.

“Oa..... Xe ngựa thật đẹp a!”

Nam Truy Nguyệt cười cười, về lý mà nói thì nụ cười đó che giấu được sự kiêu ngạo không ai bằng: “Cũng bình thường thôi, mời Vân cô nương!”

Hai người ngồi đối diện với nhau, Mạch Trục Vân mím môi cười ngây ngô.

Nam Truy Nguyệt lại hỏi: “Không phải Vân cô nương có chuyện muốn nói với tại hạ sao?” Mạch Trục Vân cúi đầu, có chút khổ sở nói: “Thật ra thì, ta chỉ không muốn cùng Phong vương hồi kinh nên mới..... Hy vọng Nam trang chủ không lấy làm phiền lòng!” Nói xong bèn chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt đầy ân tình, trông mong nhìn hấn.

Nam Truy Nguyệt chỉ cảm thấy tâm mình như ma xui quỷ khiến, một nỗi niềm có tên gọi là cảm thông dâng lên, hấn khẽ cười: “Không thể ngờ được trên đời này lại có một cô gái không muốn có quan hệ gì với Phong vương! Vân cô nương yên tâm, tại hạ không mất mát gì há lại so đo với Vân cô nương? Nhưng theo góc nhìn của tại hạ thì, thái độ của Phong vương đối với Vân cô nương dường như không giống với người khác, không biết quan hệ của hai người là gì?”

Mạch Trục Vân lặng lẽ bĩu môi, ý của hấn là có mất mát thì mới có so đo sao? Quả nhiên là gian thương, tính toán chi li đến phát bực!

“Ồ..... Thật ra thì, ta với hấn có duyên, nhưng không có phận.”

“Vậy nàng không thích hấn sao?” Nam Truy Nguyệt hỏi trực tiếp.

Nàng đột nhiên ngậm ngýt cả người, câu hỏi này nàng cũng đã tự hỏi mình rất nhiều lần, thật sự nàng không thích hấn sao, nếu không thích hấn thì vì sao lại không đành lòng nói ra?

“Thật ra thì tiểu nữ vẫn luôn ái mộ con người của Phong vương, có điều, hành vi của hấn có hơi thô lỗ, khó hiểu phong tình, trang chủ người xem, tay của ta giờ còn đỏ đây.....”

Nói xong bèn ưỡn khuỷu vươn tay, để cho hấn xem vết đỏ trên tay do bị Sở Tùy Phong miết chặt. Rõ ràng là chỗ đó đang dần trở nên xanh nhạt trên nền da trắng nõn, mặc dù trông không đến nỗi khó coi, nhưng vẫn rất tệ.

“Có đau không?” Nam Truỵ Nguyệt nhìn thấy vậy có chút đau lòng, bản tính của hần vẫn luôn thương hoa tiếc ngọc, tuyệt đối không bao giờ làm ra những chuyện tổn thương đàn bà con gái, huống chi trước mặt hần bây giờ lại là mỹ nhân đáng yêu xinh đẹp, sao hần không buồn lòng thương tiếc cho được.

Mạch Trục Vân hơi ỳu khuất, gật đầu:“Đau!”

“Đợi đến khi quay về, ta giúp nàng bôi thuốc!” Giọng hần cực kì ôn nhu, ít nhất, so với Mạch Trục Vân mặc nam trang thì tốt hơn gấp mấy trăm lần.

“Cảm ơn trang chủ!” Đôi mắt xinh đẹp của Mạch Trục Vân khẽ lóe sáng, trong lòng một trận mừng thầm, cảm thấy vô cùng thành tựu: Nam Truỵ Nguyệt, loại đàn ông bại hoại vì sắc như người thì liệu mà chống mắt lên xem bản công tử đùa chết người! Há há há!

Đương nhiên nạn nhân vô số tội Nam Truỵ Nguyệt đây nào đâu biết được tâm tư thật sự của cô nương xinh đẹp ngồi đối diện mình, chỉ bày bộ dáng thương tiếc nhìn nàng, nhất thời, hai người lâm vào bầu không khí ngưng ngáp không biết nói gì.

“Nam trang chủ à, xe ngựa này thật hoành tráng a, cái kia..... Ta có thể xem thử một chút được không?” Nàng cười nói, trong mắt lóe lên một tia giải hoạt.

“Được, xin mời!” Trước mặt phụ nữ, Nam Truỵ Nguyệt luôn tỏ ra mình là một người đàn ông khiêm tốn.

Mạch Trục Vân hào hứng đứng lên, đánh giá xung quanh, sờ soạng lung tung.”Nam trang chủ, đây là cái gì vậy, cứng ghê, còn có mùi nữa?” Nàng cố ý dùng sức gõ một bên cơ quan trên vách tường, gây thơ hỏi.

“Nga, đây là gỗ trầm hương, cứng rắn như thiết, mùi rất hợp lòng người!”

“Nam trang chủ, còn cái nút này dùng để làm gì? Tò mò ghê, trong xe ngựa cũng thiết kế mấy cái này sao?” Mạch Trục Vân chỉ vào trong tay một cái nút màu đen, làm bộ tò mò, muốn ấn thử.

Nam Truỵ Nguyệt vốn đâu biết rõ tâm địa của nàng, bèn cũng không để ý, trả lời:“Đây là hệ thống nước ắm ta đặc biệt cho người thiết kế, ấn nút đó, nước ắm sẽ tự động rót đầy bình..... Vân cô nương, mau lấy tay ra, nước sẽ tràn ra đấy!”

Nước nóng từ từ tràn ra khỏi hệ thống, thấm ướt cả mặt bàn, vòi nước không ngừng chảy ra, không bao lâu sau toàn bộ xe ngựa bị nhấn chìm trong làn khói trắng quay cuồng, không thấy rõ người là người.

“Ồ..... Nam trang chủ, ta không cố ý đâu, ta xin lỗi..... thực xin lỗi!” Mạch Trục Vân cố nhịn cười, giả ý xin lỗi.

“Ha ha, không có việc gì! Không bồng nàng chứ, để ta xem xem!” Sau khi tìm được nàng trong làn khói dày đặc, Nam Truỵ Nguyệt kéo tay nàng lại xem xem nàng có bị thương không.

“Trong xe ngựa có rất nhiều cơ quan, tốt nhất đừng nên động vào, sẽ gây tổn thương đến nàng, có biết không?”

“A? Chết rồi, ta vừa mới không cẩn thận..... nhấn rất nhiều.....”

Lời còn chưa nói xong, xe ngựa đang vững vàng chạy bắt đầu lay động, hơn nữa âm thanh xèo xèo bắt đầu phát ra, đương nhiên Nam Truỵ Nguyệt cô gái bên cạnh mình chính là Mạch Trục Vân – cao thủ của các loại cơ quan, nàng cố ý mân mê vài cái, hơn nữa còn dùng thêm nội lực, nên một chiếc xe ngựa xa xỉ hoàn toàn bị hủy hoại trong tay nàng.

“Đi.....” Nam Truỵ Nguyệt cúi đầu nói một tiếng, một phen ôm Mạch Trục Vân, chạy ra khỏi xe ngựa.

“Oanh.....”

Ngay khi bọn họ vừa bay ra khỏi, xe ngựa lập tức nổ tung tóe, từng mảnh gỗ tan tành nằm rải rác dưới mặt đất.

“Ta..... thực sự xin lỗi, ta không phải cố ý!” Mạch Trục Vân thút thít cái miệng nhỏ nhắn, ỳu khuất như muốn khóc.

“Không có việc gì, là do xe ngựa không đủ chắc thôi!” Nam Truỵ Nguyệt hào phóng nói, “Cũng may là chưa xa thành là mấy, nếu không thì phải ngủ hoang qua đêm nay mất!”

“Thực..... thực vậy chăng?” Đôi mắt to tròn của Mạch Trục Vân sáng lên, gây thơ hỏi.

“Ừm, đúng vậy, chỉ bằng để ta đưa nàng về nhà, thế nào?” Tay hần còn ôm chặt thắt lưng nàng.

“Vậy trước hết người có thể buông tay ra được không?” Nàng ra vẻ thẹn thùng.

“Khụ khụ!” Nam Truỵ Nguyệt xấu hổ ho khan vài tiếng, “Ngại quá, vừa rồi nhất thời nóng nảy nên không chú ý, Vân cô nương, nàng có bị thương ở đâu không?”

“Không có!”

.....

Tìm đại một cái cơ đuôi khéo Nam Truy Nguyệt, Mạch Trục Vân thay lại bộ nam trang, nhìn vào trong gương cười ngậy ngô một phen: từ đầu đến cuối tên gốc Nam Truy Nguyệt hoàn toàn không nhận ra thân phận thật sự của mình, cứ luôn miệng lịch sự gọi nàng là “Vân cô nương” này nọ, quan tâm nàng hết mực. Giống như, hẳn có chút thích thú với vị Vân cô nương này a. Có điều, nàng đương nhiên hiểu được, loại người trắng hoa như Nam Truy Nguyệt sẽ không đặt hết tâm tư của mình để thật lòng yêu một người, nói trắng ra là, hẳn là một tên sát gái, đào hoa vô hạn.

Vào đêm hôm sau, nàng lén lút lên vào một con ngõ nhỏ, đặt chân đến đất nghèo nhà người ta.

Toàn bộ phòng là một mảng tối đen, nhưng nàng biết, người nàng muốn tìm đang ở bên trong.

“Xú lão đầu, sao phòng tối thui thế này?” Mạch Trục Vân sờ soạng, bất chấp hình tượng vừa vào cửa đã gào to lên.

“Cô nương, lão phu là người mù mà, có đốt đèn thì cũng phí tiền mua nến?” Người ngồi trong phòng chính là lão bán tan mà ngày hôm trước ở đầu đường đã xem số tướng cho bọn họ.

Mạch Trục Vân tiến lên, hừ lạnh một tiếng: “Tiền mua nến? Hôm qua ông vợ vét sạch tài sản của người ta, còn bảo không đủ tiền mua nến hả?”

“Aida, cô nương à, người cần phải biết, xét về thân phận và địa vị của vị công tử kia thì nếu như biết lão phu bị người ép bức, nói dối lừa hẳn thì hậu quả phải trả chính là mạng của lão đấy. Chơi lớn như vậy, thu một chút phí đó, chẳng lẽ không được sao? Hơn nữa, vị công tử kia cũng đâu giống kiểu người thiếu tiền, chút tiền ấy, hẳn sẽ không để bụng, đúng chứ?”

Mạch Trục Vân không có ý tốt, nắm lấy râu dài hẳn giật giật: “Người lập lại lần nữa xem, ai bị ai ép bức, hả?”

“Khụ khụ, lão phu nói sai rồi! Không bị ai ép bức cả, số mệnh công tử đó là do trời định ạ!” Lão bán tiền vội vàng sửa miệng.

“Hừ, xem như người thức thời!” Mạch Trục Vân rảnh tay, đem số ngân phiếu tiền nay trộm được từ xe Nam Truy Nguyệt để lại trên bàn. “Lão già, số tiền này thừa sức để ông dưỡng lão, về sau đừng bói tướng dạo ngoài đường nữa, kéo bị người khác phát hiện rồi tính mạng của ông sẽ bị đe dọa, lời ông tiên đoán chẳng chuẩn chút nào cho nên đừng ra ngoài gạt người nữa.”

“Lấy lương tâm ra mà giảng đạo lý cho lão một câu, lão phu làm người thực sự không đúng sao? Nếu không đúng với lương tâm thì cái chỗ làm nho nhỏ của lão đã sớm bị cô nương đập nát rồi, đúng chứ?” Cô bán tiền nhất ngữ trung.

“Ông..... Ta.....” Mạch Trục Vân lắc đầu: “Không thèm để ý ông nữa, dù sao ta cũng không tin ông!”

Nói xong, xoay người rời đi.

“Cô nương, nếu đã không tin vậy thì lão phu sẽ bói giúp người một quẻ, thế nào?” lão bán tiền gọi nàng lại.

Mạch Trục Vân bình tĩnh trừng mắt nhìn liếc hẳn, nghĩ lại lão cũng chả thấy gì bèn cắn răng nói: “Ông nói xàm thêm câu nào nữa, bản cô nương ta lập tức sẽ hủy cả căn phòng này của ông đó!”

“Sao thế, cô nương không dám nghe?” Thái độ của lão bán tiền cũng trở nên cứng ngạnh, không còn đáng vẻ khúm núm như mọi khi, nói thẳng: “Cô nương, quyết tâm thay đổi số mệnh người khác, cẩn thận báo ứng lại ập lên người mình a!”

“Hừ, ta chẳng thèm tin ông!” Mạch Trục Vân không hề để ý tới hẳn, lập tức nhảy ra khỏi cửa sổ rồi đi.

Thời vận dễ biến động, đừng ra khỏi kinh, nếu không sẽ gặp tai họa! Nhớ lại lời khuyên lão gọi đến Sở Tùy Phong, tìm nàng có chút gấp nhanh hơn, nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng chợt cong khoe môi cười nhạt, những lời này rõ ràng là nàng tự biến ra, sợ cái gì cơ chứ?

Vì thế, mang một tâm trạng thoải mái và yên tâm, đi đến hai nơi.

Hừ, nếu sắp phải đi rồi thì nên tặng quà chia tay cho vài người nhĩ. Hơn nữa, ai cũng đều được nhận.

Gia thế của Phủ Thừa Tướng và Phong vương phủ cũng không kém nhau là mấy, nhưng về khoản phòng vệ thì hoàn toàn kém xa Phong vương phủ. Cho nên Mạch Trục Vân dễ dàng ẩn nấp vào trong phủ Thừa Tướng mà không bị ai khác phát hiện, hơn nữa, dọc đường đi, nàng không hề nhìn thấy có bất cứ đội đi tuần vệ nào đi ngang qua.

Chẳng phải dân gian có câu: “Không làm chuyện trái lương tâm thì có nửa đêm cũng không sợ quỷ gõ cửa” sao? Bản thân Tư Lăng Thanh làm biết bao nhiêu chuyện xấu, lẽ nào hẳn không sợ có người xông vào phủ, ám sát hẳn?

Một câu hỏi không có đáp án, Mạch Trục Vân hừ nhẹ bỏ qua, thẳng một đường đi vào hậu viện.

Hôm nay khiến cho đệ nhất tiểu mỹ nhân của Nam Ninh suýt chút nữa ngã kiệu, để xem nàng ta sẽ có phản ứng gì?

Nàng không thể không thừa nhận, bản thân Tư Lăng Uyển là một cô gái xinh đẹp, đẹp đến động lòng người, khiến nàng muốn đùa giỡn một phen. Dù sao cũng không thích nàng ta, không trêu ghẹo đến tối một chút cũng buồn chán lắm!

Bởi vì không biết được nơi ở của Tư Lăng Uyển nên Mạch Trục Vân phải tốn nhiều công sức, dạo vòng hết cả Nam Ninh, cuối cùng cũng phát hiện ra nàng ta ở trong viện phu nhân Liễu Thục Mi của phủ thừa tướng.

Gió bên ngoài đã ngừng thổi, bầu không khí chỉ còn tiếng côn trùng kêu râm ran, sự im lặng bao trùm khiến cho cuộc đối thoại bên trong dần trở nên rõ hơn.

Mạch Trục Vân đứng ở ngoài cửa, hóng chuyện bên trong.

“Lão gia, Khê nhi đã không còn trên thế gian này nhiều năm rồi, ông còn chưa quên được bà ta sao? Ông coi ta với mấy đứa con gái ruột của ông là cái gì? Huống chi, lăng mộ ở Oanh Dương trấn do chính tay Công Tôn đại ca xây nên, ngay cả ông cũng không tìm được chủ của lăng mộ, huống chi là người khác?”

Một giọng nữ ngọt ngào truyền đến, Mạch Trục Vân âm thầm đoán, người phụ nữ đang nói chuyện không phải là ai khác mà chính là Liễu Thục Mi.

Tiếp theo, đáp lại chính là âm thanh một giọng nam có chút kiên cường: “Không thể nào quên được, Khê nhi..... Là ta thực sự có lỗi với nàng, ta không thể bảo vệ tốt cho nàng và cả đứa con chưa kịp chào đời của chúng ta..... Phu nhân, bà cũng biết, gần nhất ta vẫn thường mơ thấy ánh mắt của Khê nhi, ánh mắt ấy dường như đang trách móc ta, trách ta vì sao năm đó lại không kịp cứu nàng ra khỏi biển lửa, trách ta không bảo vệ chu đáo cho lăng mộ nàng, để không biết bao nhiêu người xông vào.....”

Mạch Trục Vân thầm nghĩ quan hệ của bọn họ lúc đó: Quan hệ giữa sư phụ và Tư Lăng Thanh chắc chắn không phải bình thường, có lẽ là sư phụ có thích một người con gái, nhưng người con gái đó lại là thê tử của Tư Lăng Thanh, nhưng Tư Lăng Thanh lại không làm tròn trách nhiệm của một người chồng, không bảo vệ tốt nàng, để nàng chết trong biển lửa, bởi vậy, sư phụ mới mang một mối thù sâu đậm với hắn, cho tới bây giờ vẫn không hề nhắc đến hắn. Nàng nhẹ nhàng đâm thủng tạo một lỗ nhỏ trên cửa sổ giấy, xuyên thấu qua lỗ nhỏ nhìn thẳng phản ứng của người bên trong.

Tư Lăng Thanh và Liễu Thục Mi đều đứng ở đại sảnh, biểu tình của Tư Lăng Thanh có vẻ nghiêm cẩn, trên mặt có chút đau đớn.

Còn Liễu Thục Mi thì lại mang vẻ mặt tiếc hận, cho dù dung mạo có bị mai một theo thời gian nhưng khí chất phong tình thì không thua kém gì với Tư Lăng Uyển, thậm chí so với Tư Lăng Uyển thì có phần quyền rũ và đoan trang hơn.

“Nhưng còn biện pháp gì nữa đâu? Chuyện tình liên quan đến Kiếm phổ Lạc Ngọc là cơ mật của triều đình, năm đó Tiên hoàng phải hao tổn biết bao nhiêu nhân lực, vật lực cuối cùng thì vẫn không tìm ra được, nay phát hiện ra manh mối xuất hiện ở lăng mộ của Khê nhi, đương nhiên phải đến lấy ra chứ..... Ta tin rằng muội muội trên trời linh thiêng, nhất định sẽ không trách tội ông, hơn nữa, muội ấy chắc chắn sẽ phù hộ cho Phong vương, sớm ngày trở về.....”

Tư Lăng Thanh muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Kiếm phổ Lạc Ngọc rõ ràng chỉ là một cái vỏ bọc nguy trang bên ngoài, tên trộm năm đó, sau khi trộm được kiếm phổ đã tiêu hủy tại chỗ, chỉ có người ngoài không biết mà thôi.

Mà hắn, bây giờ cũng hối hận vô cùng, đêm đó không nên nhắc chuyện này trước mặt hoàng thượng..... Đây chính là “Tự làm, tự chịu” sao?

Nhưng người con gái áo trắng đêm đó hắn nhìn thấy là ai? Rõ ràng nàng ấy chính là Khê nhi! Nếu không phải năm đó chính mắt hắn chứng kiến thi thể của Khê nhi thì chỉ sợ hắn nghĩ rằng người con gái đó chính là nàng! Rõ ràng Khê nhi đã chết, chết trong một trận đại hỏa hoạn mười tám năm trước.

Tư Lăng Thanh vươn tay xoa huyệt thái dương, cảm giác đau đầu đột nhiên dần dần sinh đau bụng. Liễu Thục Mi lo lắng dịu hần hần ngồi xuống, tay nhẹ nhàng ấn hai bên thái dương, giúp hắn mát xa.

Quả là một bức tranh vợ chồng tình thâm a!

“Phu nhân, gần nhất ta vẫn luôn mơ thấy Khê nhi, bà nói xem, có khi nào nàng ấy vẫn còn sống không?”

Tư Lăng Thanh chỉ lo từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ cảm giác thoải mái trên đầu, hoàn toàn không nhận ra được sắc mặt người phụ nữ phía sau đã bắt đầu âm trầm. Nhưng, toàn bộ biểu cảm đó toàn bộ lọt hết vào mắt của Mạch Trục Vân.

“Chắc lão gia ngày đêm suy nghĩ nên gặp mộng nhiều quá thôi! Vì chuyện gần đây có liên quan đến lăng mộ của Khê nhi nên ông mới mơ thấy muội ấy chứ năm đó chính ông cũng là người tự mình ôm lấy thi thể của muội ấy từ đám lửa đi ra, lại chính ông là người an táng, sao có thể còn sống được?” Liễu Thục Mi vừa nói, mắt khẽ híp lại khó dò tâm tư.

Khóe miệng Mạch Trục Vân khẽ cong lên, cười lạnh nghĩ: Chỉ sợ là người không mong nàng ta sống lại thì đúng hơn!

“Phu nhân, bà nói xem, đứa con trong bụng Khê nhi.....” Hắn đột nhiên im bặt, mờ to mắt, kinh ngạc nhìn nghiêng sang một bên.

Liễu Thục Mi bắt đầu giật dừ, hai ngón tay đặt bên huyệt thái dương cũng ngừng lại, nhưng không ngờ, lại bị hắn nắm chặt. “Phu nhân, ta không hề cố ý nhắc đến chuyện đó..... Phu nhân nói đúng, Khê nhi đã mất rồi, đứa bé cũng thế, lẽ ra ta không nên nhắc lại chuyện cũ đã qua, bây giờ ta đã có bà, còn có Kính nhi và Uyển nhi!”

Liễu Thục Mi nở một nụ cười cứng nhắc, đáp lại Tư Lăng Thanh: “Ta không có ý tranh chấp gì với Khê nhi muội muội, mà ta chỉ cảm thấy, muội muội ở trên trời, cũng sẽ không hy vọng lão gia quá thương tâm như thế.....”

Quả nhiên là một người vợ hiền!

Mạch Trục Vân không có ý định tiếp tục nghe lén, chuyện của nhà người ta, nàng cũng không có hứng thú tìm hiểu, thứ nàng muốn chính là chuyện của sư phụ với lăng mộ Oanh Dương, dù sao, sư phụ đã luôn chăm sóc, nuôi nấng nàng nhiều năm trên núi, ngay thời khắc nhắm mắt xuôi tay cũng chưa một lần có cơ hội được gặp người con gái mình yêu thương.

Ra khỏi biệt viện Liễu Thục Mi, không bao lâu, Mạch Trục Vân cũng tìm được “Nhã Chi Viện” của Tư Lăng Uyển.

Sân không lớn, nhưng đủ tinh xảo, trước viện trồng rất nhiều loại hoa, ngập tràn thơm mát ngợp lòng người.

Giờ phút này, Tư Lăng Uyển Tâm cũng đang trò chuyện cùng nha hoàn Tử Lăng.

“Tiểu thư đang lo lắng gì vậy? Vài hôm nữa là đến tiệc chọn chồng cho tiểu thư, hi hi, đến lúc đó, tiểu thư của chúng ta đã có thể chọn được phu quân như ý rồi, gả cho Phong vương, trở thành Phong vương phi!”

Tư Lăng Uyển không khỏi buồn cười, ngắt lời Tử Lăng: “Nói bậy!”

“Tư Lăng nói bậy gì chứ?” Tiểu nha hoàn giống như có chút ủy khuất, lên tiếng hỏi: “Chẳng lẽ tiểu thư tính chọn người khác?”

Tư Lăng Uyển chợt ngẩn ra, rồi sau đó có chút thấp đầu, hỏi: “Chỉ sợ là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, Tư Lăng, em nói xem, hôm nay vị cô nương chúng ta gặp trên đường đó là ai? Nàng ta với Phong vương rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Tiểu thư suy nghĩ nhiều rồi! Cho dù nàng ta có quan hệ gì với Phong vương thì chỉ cần hoàng thượng, hoàng hậu nương nương không đồng ý thì vị trí chính phi này, vẫn là của tiểu thư nhà chúng ta!”

“Vị trí chính phi sao?” Tư Lăng Uyển có chút đau lòng chua xót lên tiếng.

Tư Lăng thân thót cúi đầu nói: “Nô tỳ lỡ lời, xin tiểu thư thứ tội.....”

Tư Lăng Uyển Tâm kéo tay nàng, miễn cưỡng cười, nói: “Không cần khách khí như vậy đâu, Tư Lăng, ta chưa bao giờ xem em như hạ nhân cả, em cũng biết mà!”

“Tiểu thư! Tiểu thư yên tâm, nếu vương gia cưới được tiểu thư, nhất định sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương tiểu thư.....”

Mạch Trục Vân nghe xong câu này, trong lòng chợt có chút chua xót: Nàng nói ghét đám người nhà Tư Lăng, nhưng thật ra nàng chỉ nhắm vào mỗi một người chính là Tư Lăng Thanh, ấy vậy mà vì sao, hôm nay ngay thời điểm ở trên đường phố, vừa thấy cổ kiêu của Tư Lăng Uyển, nàng nhìn không được muốn ra tay, muốn làm khó nàng ta trên đường?

Nàng đột nhiên cảm thấy có chút không đành lòng, rõ ràng là mình đã cố tình gây sự mà! Ca Thục Hàm Tuyết vì từng nói những lời đả kích nàng, nên nàng mới chính nàng ta đến bệnh nặng không rời khỏi giường được, còn giờ thì vì lý do gì, vì lý do gì lại gây sự với Tư Lăng Uyển? Nghĩ đến đây, nàng không biết phải tìm câu trả lời ở đâu, đành quay đầu ra khỏi phủ.

Nàng nào có ngờ, vừa rời đi thì cuộc đối thoại vẫn tiếp tục diễn ra:

“Đúng rồi, Tư Lăng, chuyện xảy ra trên đường hôm nay, em thấy có điểm gì đáng ngờ không?” Tư Lăng Uyển dò hỏi.

Tư Lăng khẽ nhíu mày nói: “Chỉ là một tên kiêu phu đột nhiên té ngã, suýt chút nữa quăng luôn tiểu thư ra khỏi kiệu. À, ngoài ra còn có một chuyện rất kỳ lạ!”

“Chuyện gì?”

“Tiểu thư không biết chứ, sau khi trở về, em đã dựa theo phân phó của tiểu thư, dẫn tên kiêu phu đó đi xem bệnh, kết quả thì đại phu nói hần ta không hề bị phong hàn, ngược lại thì phát hiện ở đầu gối hần có một vết ban lớn màu hồng! Theo lời của hần thì ngay lúc ngã khụy xuống thì hần cảm thấy cả đùi đều tê rần, vô lực nên mới suýt chút nữa làm tiểu thư bị thương.....”

Sắc mặt Tư Lăng Uyển bắt đầu trầm xuống: “Nói như vậy, là có người cố tình ám toán, mà không phải do sơ suất của kiêu phu!”

“Đúng thế! Nhưng tiểu thư vừa mới hồi kinh hôm nay, bình thường cũng đâu có kết thù kết oán với ai, vậy kẻ nào lại dám ra tay với tiểu thư? Hơn nữa, lúc quả trách kiêu phu thì em cũng đã xem xét xung quanh, đâu có dấu vết gì để lại..... Vết đỏ lớn bằng ngón cái thế kia, nếu suy ra hung khí thì cũng là thứ dễ dàng nhận thấy bằng mắt, ấy vậy mà em có phát hiện gì đâu.” Tư Lăng trở tài phân tích thao thao bất tuyệt.

Tư Lăng Uyển cũng suy tư trong chốc lát, cuối cùng không có tra ra được rõ ràng, đương nhiên rồi bởi vì...

Trước đó Sở Tùy Phong đã nhanh nhẹn thủ tiêu “hung khí kẻo hồ lô” một cách chuẩn xác cho nên không kẻ nào truy ra được “Nghị phạm”.

“Tư Lăng, em nói xem kẻ đáng nghi nhất có phải là cái cô nương đứng bên cạnh Phong vương không?” Giác quan thứ sáu của phụ nữ thường rất chuẩn xác, Tư Lăng Uyển ngay lập tức đã khoanh vùng đối tượng, xác định đúng mục tiêu là Mạch Trục Vân.

Tư Lăng cau mày, lắc đầu tỏ vẻ không biết: “Không thể nào, tiểu thư, em thấy trông bộ dáng cô nương đó nhỏ nhắn, dịu dàng trông có chút đáng yêu,

không phải là kiểu người có võ công a..... Còn nữa, võ công của Phong vương lợi hại như vậy, lại là người đàn ông ngay thẳng chính trực, nếu phát hiện có người cố ý hại tiểu thư thì không lý nào lại không ra tay ngăn cản?”

Nói xong, nàng vừa cười vừa trêu chọc nói: “Vậy mà khi nãy ai còn bảo Từ Lăng ăn nói bậy bạ, giờ thì sao đây, lộ bản chất rồi kìa, còn không có ý muốn trở thành vương phi của Phong vương?!”

Từ Lăng Uyển bật cười nói: “Nha đầu chết tiệt này, dám trêu đùa bản tiểu thư ta, có phải bình thường tiểu thư nuông chiều em quá mức nên giờ mới đắc ý vênh vác, bày ra bộ dáng không đứng đắn bắt nạt tiểu thư của em phải không? Xem ra nãy gan của em cũng lớn lắm rồi, ta không thể để em ở bên cạnh ta nữa, hôm nào đó ta phải bầm bảo với phụ thân, sớm tìm cho em một mối nào đó gả quánh đi cho rồi.....”

Nhưng ngay khi Từ Lăng Uyển và Từ Lăng đang vui vẻ thảo luận với nhau thì cả phủ Từ Lăng đột nhiên gặp phải hung tin, hoả hoạn từ đâu xuất hiện ngay tại Lạc Vũ Hiên – nơi ở của Liễu Thục Mi. Mạch Trục Vân đứng ở một nơi xa đưa mắt nhìn ánh lửa bập bùng, ngược lại có chút im lặng, thần nhiên nhìn đám cháy bốc lên ngàn ngút, sau khi xác nhận trận hỏa hoạn này sẽ không dễ bị dập tắt, khẽ miệng có chút cong lên, thầm nói: “Sư phụ, tuy con không biết người và bà ấy có quan hệ gì, nhưng con nghĩ cái chết của bà ấy ít nhiều gì phụ nhân thừa tướng cũng có dính líu vào, thậm chí là cả Từ Lăng Thanh cũng không thoát được tội cho nên trận hỏa này, coi như là vì bà ta!”

Chữ “bà ấy” trong miệng Mạch Trục Vân thốt lên đương nhiên chính là “Khê nhi”, là người phụ nữ mà sư phụ thích.

Nghe được bên tai có tiếng bước chân dồn dập đang tới gần, thân ảnh mảy xanh nhẹ lướt qua bầu trời đêm, nhanh như chớp đã không thấy bóng người.

Chỉ trong vài khắc, trận hỏa hoạn cũng bắt đầu kinh động đến Từ Lăng Thanh và Liễu Thục Mi.

Nhìn đám cháy bùng lên không ngừng, trong đầu Từ Lăng Thanh không ngừng hiện lên ký ức cũ, đắm chìm vào đó: Mười tám năm trước, cũng một trận hỏa hoạn tai bay vạ gió đó, đã thiêu cháy nhà của hắn, thậm chí còn mạng cả người con gái hắn yêu thương nhất cùng với đứa con còn chưa kịp chào đời.....

Khê nhi, có phải nàng đã quay trở lại, cảnh cáo ta không được cho phép bất cứ ai đến quấy rầy nàng?

Liễu Thục Mi đứng trước đám cháy, đôi mắt phản chiếu ngược lại ánh lửa bập bùng, dường như có thể thấy được hình ảnh của một cô gái đang giãy dụa trong đám lửa đó, rồi nàng khẽ cong lên chút ý cười lặng yên.

Ngay khi đám lửa được dập tắt thì toàn bộ Lạc Vũ Hiên đã bị thiêu trụi hơn một nửa, bởi vì lửa xuất phát từ bên sườn viện nên Lạc Vũ Hiên cũng bị thiệt hại không ít.

Chỉ là, khi phát hiện ra đám cháy, bọn họ không ai phát hiện ra một chút manh mối của nguyên nhân gây ra hỏa hoạn, trong lòng cũng không có chút nghi ngờ, chỉ đổ lỗi cho thiên tai. Nhưng còn trong lòng Từ Lăng Thanh bắt đầu trở nên bất ổn, hắn cảm thấy rằng, ở một nơi nào đó, Khê nhi đang nhìn hắn.

Bệnh cũ chưa lành, Tâm bệnh tái sinh!

.....

Sau trận lửa lớn ở Phủ Thừa Tướng, đại nội hoàng cung cũng nghênh đón một đám khách không mời mà đến. Chính xác hơn là một đám phi tần!

Để tặng một phần lễ vật sắp chia tay đầy hấp dẫn cho Sở Lâm Uyên, Mạch Trục Vân quyết định bắt cóc vài vị phi tần xinh đẹp. Vì thế, không bao lâu sau, trong hoàng cung, gà bay chó sủa, bọn thị vệ chạy ngược chạy xuôi, chắc chắn, quả thật là ốc còn không mang nổi mình ốc.

Nhiều người chạy tán loạn xung quanh, chỉ chốc lát sau, đám phi tử thất thanh hét chói tai, nói là có tặc tiến vào trộm này nọ, rồi cô kia thì thất kinh hét ha hét hã lên báo là thích khách muốn ám sát hoàng thượng.

Đương nhiên, đây chỉ là thủ thuật che mắt thôi, tổn thất chân chính mà hoàng cung phải chịu chính là thị vệ không canh giữ nổi được kho chứa vàng.

Mạch Trục Vân tự mang băng đảng của mình, một đường phá giải cơ quan, tặng một vài nàng phi đi vào, rồi sau đó, phi thân ngược hướng bay lên phía trên tòa cung điện khác thần nhiên ngồi xem một màn hỗn loạn bên dưới. Nàng cảm thấy rất thành tựu. Đương nhiên, chuyện lớn thế làm sao không kinh động đến Sở Lâm Uyên được, nhìn vẻ mặt phẫn nộ của hắn, Mạch Trục Vân không khỏi bật cười, cuối cùng mình cũng đã báo thù được rồi, vì thế, có thể thoải mái mà rời đi rồi.

.....

Hai ngày sau, một nhóm người đến Phong vương phủ, là người từ hoàng cung nhưng là Sở Lâm Uyên đang cải trang.

Từ sau chuyện ngoài thành trở về, Sở Tùy Phong vẫn lạnh lùng ít nói như xưa, thời gian rảnh rỗi hắn dành cho việc ở thư phòng tự luyện, còn lại hầu như hắn đi đến quán doanh, cả ngày luyện binh.

“Hoàng huynh!” Sở Tùy Phong thần nhiên hành lễ.

“Phong, không cần đa lễ. Hôm nay trăm cải trang, không cần lắm lễ tiết!” Nói xong, đi nhanh hướng tới chính sảnh.

“Ừ!” Sở Tùy Phong không nhanh không chậm theo sau.

Sở Lâm Uyên chủ động mở miệng hỏi: “Mấy ngày gần đây có tin tức gì của Mạch Trục Vân không? Để còn có lời lẽ mà ăn nói với Phụng Ảnh quốc!”

“Không có!” Thật sự là không có, nhưng cũng chỉ ngoại trừ hai ngày này thôi

Sở Lâm Uyên thờ dãi: “Trùng hợp là trăm đã phải mật thám đi dò là tin tức của vị cô nương kia, đệ nói xem, nếu thật sự chộc giận Phụng Ảnh quốc, đến lúc đó hai quốc sinh biến, hay vẫn duy trì quan hệ tốt đẹp?”

“Chiến!” Sở Tùy Phong thần nhiên nói ra một chữ. Kết quả này, sẽ là tất nhiên!

Sở Lâm Uyên lắc lắc đầu: “Không được, không thể chiến được, phần thắng nghiêng về Nam Ninh rất thấp!”

Sở Tùy Phong bỗng nhiên không nói lời nào. Nói vậy chính là hẳn tự biết khả năng thắng thua tới đâu, đương nhiên là kẻ cũng đã nghĩ ra.

“Phong, đệ còn nhớ vụ trộm hoàng cung xảy ra mười tám năm trước không?” Sở Lâm Uyên chủ động hỏi.

Sở Tùy Phong có chút ấn tượng gật đầu nói: “Kiếm phổ Lạc Ngọc?”

“Ừ, đúng vậy! Kiếm phổ Lạc Ngọc còn ẩn chứa một bí mật đằng sau nó, chuyện này đệ cũng biết! Năm đó Kiếm phổ bị mất trộm, phụ hoàng không ngừng tìm kiếm khắp nơi, nhưng cuối cùng lại không tìm được, nay, trăm cũng kiên trì nhiều như vậy năm, cuối cùng thì cũng thu thập được một ít manh mối!” Hẳn một bức như trút được gánh nặng bộ dáng.

“Chuyện này thì có liên quan gì đến Phụng Ảnh quốc?” Sở Tùy Phong lạnh nhạt lên tiếng hỏi.

Sở Lâm Uyên có chút phản hận: “Phong, đệ cũng biết, buổi tối hôm kia có một đám tặc trộm hết mọi thứ trong kho vàng của trăm, không chứa một thứ gì, kỳ thật, quốc khố vốn đã thiếu thốn, hơn nữa bảo vật lại bị mất trộm một số lượng không nhỏ, trăm lo là nếu ba nước thật sự giao chiến, chỉ sợ Nam Ninh không có phần thắng!”

“Cho nên, việc cấp bách trước hết bây giờ chính là bằng mọi cách phải hỏi phục đủ quốc khố! Mà bí mật bên trong Kiếm phổ thật ra có liên quan đến Thái tổ hoàng đế, nghe đồn là bên trong có cất giữ bản đồ kho báu!”

Sở Tùy Phong nhủ mi: “Không phải là bí sử hoàng cung sao?”

Sở Lâm Uyên xà môi cười cười: “Bí sử hoàng cung chỉ là trên truyền thuyết thôi, bản đồ kho báu mới là thật! Tiếc là chỉ sau khi phụ hoàng phát hiện Kiếm Phổ mất tích mới khám phá ra bí mật này, hay nói cách khác,..... Vừa đúng lúc có thể giải quyết vấn đề khẩn cấp trước mắt!” Hoàng huynh tìm thân đệ là vì?” Sở Tùy Phong thẳng thắn hỏi.

“Thật ra, trăm muốn giao trọng trách này cho đệ! Việc này liên quan đến vận mệnh của Nam Ninh quốc, không thể để nhiều người ngoài biết được, cho nên trước mắt trăm cũng chỉ tin tưởng đệ..... Chỉ có đệ mới có thể tìm được Kiếm phổ Lạc Ngọc, tìm được kho báu.....”

Khi nói ra những lời này Sở Lâm Uyên bày vẻ mặt vô cùng chân thật, giống như việc tin tưởng giao phó trọng trách cho đệ đệ hẳn là một việc hết sức bình thường, nếu như Mạch Trục Vân có ở chỗ này, nhất định sẽ mắng hắn “Đồ nói dối không chớp mắt!”

“Ở đâu?”

“Trên trấn Oanh Dương, có một lăng mộ trên ngọn núi Từ Long, cũng chính là lăng mộ của vị phụ nhân thừa tướng mới mất gần đây!”

Sở Tùy Phong nhất thời nghĩ ngay đến quẻ thẻ hôm trước cùng đi với Mạch Trục Vân, thầy tướng có xem cho hắn, khoe miệng không khỏi cong lên ý cười nhợt nhạt: “Nói đó?”

Sở Lâm Uyên cũng không có phát hiện điểm bất thường của hắn, chỉ đưa mắt nhìn về một điểm xa xăm, nói: “Năm đó, Công Tôn Phi yêu nhất cô gái này, chỉ vì cô gái đó đã gả làm vợ cho người khác, sau lại chết cháy trong biển lửa, Công Tôn Phi đã dùng hết tâm huyết cả đời của mình để xây dựng khu lăng mộ bất khả xâm phạm cho nàng, vì vậy ngoài hắn ra thì không ai có thể bước chân vào khu lăng mộ đó,..... Rồi một thời gian sau, không ai biết tung tích của lão, chắc là cùng chết trong lăng mộ của nàng cũng nên!”

“Thông tin vị trí của Kiếm phổ, làm sao hoàng huynh biết được?”

“Năm đó Kiếm Phổ bị mất trộm, nghe nói là do Công Tôn động tay động chân, mà nay mười tám năm qua, Kiếm Phổ vẫn chưa có dấu hiệu xuất thế, nói vậy đồng nghĩa với việc ngoài chỗ đó ra không còn nơi nào khác..... Phong, tuy rằng chuyển vào lăng mộ lần này gian nan nguy hiểm vô cùng, nhưng chỉ có đệ là người duy nhất trăm có thể tin tưởng giao phó, tìm ra Kiếm Phổ, tìm ra kho báu, đảm bảo sự an nguy cho bách tính.....” Về mặt hắn chờ mong nhìn Sở Tùy Phong.

“Được!”

“Về phần biên cảnh, đệ không cần phải lo lắng, trăm đã sắp xếp cho tướng quân Dương Thiên Dịch tạm nhậm chức giúp đệ, đợi đệ trở về!”

Sở Tùy Phong thần nhiên chột từ: “Không cần, có Tề Ân, Tề Cần là tốt rồi!”

Sở Lâm Uyên biến sắc, nói tiếp: “Lần này lành ít dữ nhiều, để hai người bọn họ ở bên cạnh để bảo toàn sự an nguy cho đệ vẫn hơn, cứ theo sắp xếp của trẫm, chuyện biên cảnh để trẫm giúp đệ làm chủ!”

“Thần đệ chỉ cần mang theo Tề Cẩn là được rồi!” Sở Tùy Phong kiên định nói.

“Vậy được rồi!” Sở Lâm Uyên vỗ vỗ vai hắn: “Gánh nặng lần này đành giao cho đệ, đệ nhất định phải cẩn thận, đợi đệ trở về, trẫm tất định sẽ trọng thưởng!”

Kỳ thật, hắn cũng muốn nói ngầm với hắn: Hy vọng đệ cũng có thể trở về!

“Vâng!” Sở Tùy Phong ôn hoà đáp ứng.

“Vậy khi nào đệ xuất phát?” Sở Lâm Uyên tiếp tục hỏi.

“Trưa nay.”

“Ngày mai là sinh nhật của Nhị tiểu thư phủ thừa tướng, trẫm cố tình đứng ra tổ chức cho nàng, hay là đệ nên hoãn cuộc hành trình của mình lại một ngày đi?” Sở Lâm Uyên đề nghị hỏi.

“Quốc sự làm trọng.”

“Vậy được rồi, trẫm cũng nên hồi cung, chuẩn bị tốt mọi thứ đi, trẫm chờ đệ thành công trở về!”

P/s: * cảm thấy phản kích* THUY XONG RỒI CÁC CÔ CÁC BÁC CÁC ANH CÁC CHỊ CÁC NHÓC OI!!!! *Ngẩng người, ngu ngơ gãi đầu* O thì cũng có liên quan gì đến tiến độ ra truyện nhỉ?! Xem xem Sở Tùy Phong đối phó với tình huống thế nào, Vân nhi liệu nghe tin này có động tâm mà giúp hắn k, còn Truy Nguyệt liệu khi biết Vân là con gái có thật sự thực hiện lời thề lấy nàng làm vợ không? Lộng Ảnh thì có tiếp tục “nung nấu” tình cảm với nàng k? Chờ Tập sau đi ha!!!! ha ha ha!!!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Tứ đại công tử lại hội ngộ

Kinh thành.

Ngày hôm Sở Tùy Phong xuất phát, kinh thành lại xảy ra một chuyện kinh thiên động địa.

Tiệc sinh nhật long trọng được tổ chức ở Phủ Tư Lãng, cũng chính là “tiệc chọn chồng” của Tư Lăng Uyển, vì nửa đường xảy ra sự cố, nên Sở Lâm Uyên không thể không xanh mặt, tuyên bố hủy bỏ yến tiệc.

Tiệc sinh nhật ngày hôm đó, biết bao nhiêu các vương tôn công tử anh tuấn từ khắp kinh thành, chỉ cần vẫn còn độc thân, cứ thuộc loại quan ngũ phẩm trở lên thì có đủ tư cách đến “Lạc Huy Viên” tham gia vào cuộc tuyển chọn trọng đại của Tư Lăng Uyển.

Chuyện tốt như vậy, những người có điều kiện đương nhiên sẽ không thể nào bỏ lỡ cơ hội, ai chẳng biết, Nhị tiểu thư của Tư Lăng gia, là đệ nhất mỹ nữ của Nam Ninh quốc, lại là con gái ruột của Thừa tướng đương triều, là muội muội của hoàng hậu, một mối quan hệ dát vàng như thế, đừng nói là đệ nhất mỹ nhân, cho dù có là đệ nhất xấu nữ, thì cũng vớt vát cho bằng được mối thông gia này.

Mọi chuẩn bị đã đâu vào đấy, bày trí hoành tráng, hoa nở rộ khắp nơi, ngày hôm đó, thậm chí Sở Lâm Uyên còn đích thân tới tự mình chủ trì yến tiệc, điều này đã chứng minh được sự ưu ái mà hoàng thượng dành cho nhà Thừa tướng.

Tuy nhiên, qua một canh giờ êm xuôi, khách nhân đang chuẩn bị ngồi xuống ghế bắt đầu nhập tiệc thì đột nhiên quân gia của Tư Lăng phủ vội vã chạy tới, quỳ xuống thỉnh tội.

“Khỏi..... Khỏi..... Khỏi bẩm..... Hoàng thượng!” Người ngoài không biết còn tưởng tên này bị cà lăm.

Còn Tư Lăng Thanh thì có dự cảm không lành.

“Chuyện gì kinh hoàng thế, có gì nói mau, Nhị tiểu thư đâu?” Sở Lâm Uyên có chút thiếu kiên nhẫn.

Quân gia lau mồ hôi trên trán, sau đó run rẩy nói: “Nhị..... Nhị tiểu thư không thấy.....” Tuy rằng hắn nỗ lực nhìn xuống cảm giác sợ hãi trong lòng nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, vẫn tránh không được kinh hoàng.

Sở Lâm Uyên trừng mắt nhìn Tư Lăng Thanh, rồi sau đó, tiếp tục hỏi: “Người nói cái gì, không thấy?”

“Bầm..... Bầm hoàng thượng, tiểu thư không có ở trong phòng, khắp nơi trong phủ trên dưới đều đã tìm kiếm nhưng cũng không thấy bóng dáng tiểu thư đâu..... Nàng... nàng...nàng..... Nàng để lại thư rồi rời đi.....” Quân gia nom nớp lo sợ trình bức thư của Tư Lăng Uyên lên, tay hắn không ngừng run rẩy.

Quả nhiên, vừa thốt ra lời này, mặt rồng bắt đầu thịnh nộ, Sở Lâm Uyên buồn bực ngồi ở phía trên.

Tư Lăng Thanh đành phải kiên trì, cầm lấy bức thư, tự mình trình lên, giao cho hắn xem qua.

“Chọn chồng chỉ chọn Phong vương? Ha ha, Phong hoàng đệ là người tài trong thiên hạ, đúng là một sự lựa chọn tuyệt vời cho Uyên nhi, có điều, dùng cách này để nói ra quyết định của nàng, khiến cho người khác không khỏi bức bối đấy, thừa tướng!” Xem xong lá thư trong tay, Sở Lâm Uyên giận tím mặt, ném thư xuống mặt đất, phất tay áo bỏ đi.

“Vi thần dạy con không nghiêm, xin hoàng thượng thứ tội!” Tư Lăng Thanh cũng ngỡ ngàng nhìn lá thư bay là là trên không rồi đáp xuống đất, lập tức cùng mọi người, quỳ xuống cung tiễn hoàng đế hồi cung. Hôm đó để lại một bức thư bỏ trốn, Tư Lăng Uyên mang theo thị nữ Tư Lăng bên người đến trấn Oanh Dương, tìm kiếm Sở Tùy Phong đã trở thành một đề tài bàn luận huyên náo khắp kinh thành, họ xem hành động to gan lớn mật của đệ nhất mỹ nhân là một sự hành xử đầy châm biếm, không ai đồng tình với việc làm đó.

Thật ra, Tư Lăng Thanh biết, ngày đó hoàng thượng tức giận không phải vì mấy dòng chữ “Chọn chồng chỉ chọn Phong vương”, mà là lo lắng cái tính cách cố chấp của Tư Lăng Uyên sẽ phá hư kế hoạch của bọn họ, bởi vì, trong thư, Tư Lăng Uyên còn có nhắc qua là sẽ lấy được bản đồ cơ quan ngầm của lăng mộ Oanh Dương đi.....

Tư Lăng Thanh ở phủ gấp đến độ đứng ngồi không yên, phái người phong tỏa các đường, không cho Tư Lăng Uyên có cơ hội ra khỏi thành, nhưng vài ngày trôi qua, cuối cùng vẫn không có tin tức gì từ con bé. Các con đường bị phong tỏa cũng không có tin tức gì.

Trưa hôm nay, cách ngoài kinh thành một trăm dặm, ở một khu trọ nhỏ.

Khu trọ cũ nát này chính là khu nhà duy nhất tồn tại ngoài thành, cho nên, vào thời điểm ăn cơm thì khách nhân nhiều vô kể, mỗi bàn đều bị người người chiếm đóng.

Trong khách ồn ào không thôi, nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến tâm tình của người ăn cơm là mấy. Thậm chí có mấy bàn, vừa ăn vừa thảo luận sự kiện mới mẻ vừa phát sinh trong kinh thành. Chẳng hạn như, ba ngày trước, phủ Thừa Tướng bị thiêu cháy, trấn bảo hoàng cung bị cướp...bla...bla...bla.

Còn có một bàn, là một đám nữ tử trong giang hồ, một hàng có năm người, mặt mày phiếm hồng, chốc chốc lại e thẹn cúi đầu xuống, rồi lại lặng lẽ giương mắt, đánh giá hai vị khách ngồi đối diện.

“Này, sư tỷ, các tỷ nói xem, hai vị nam tử áo trắng kia, ai soái hơn ai?” Một cô bé trong nhóm nữ giang hồ ngẩng lên tiếng hỏi.

“Đẹp như nhau a!” Vài cô gái khác trề miệng một lời, sau khi nói ra lại thấy âm thanh của mình có chút lớn bèn che miệng cười khẽ.

Bởi vì giọng của các nàng bị tiếng bàn tán xung quanh át đi cho nên không ảnh hưởng gì đến hai vị nam tử áo trắng vẫn đang yên lặng ăn cơm, tưởng ăn tao nhã vô cùng, mọi nhất cử nhất động đều đẹp đến tả không thành lời.

Đứng bên cạnh một người đàn ông áo trắng, chính là một tên hộ vệ mặc hắc y, hắn tận chức tận trách, đứng bên người chủ tử mình không hề nhúc nhích, đối với những lời bàn ra tán vào của người khác thì mất điếc tai ngơ.

Nhưng khi ánh mắt hắn vô tình nhìn khuôn mặt trên cầu thang bên phía đối diện, trong nháy mắt ngây người: Sao hắn lại ở đây?

Đi từ cầu thang lầu hai xuống là một nam tử thân mặc áo xanh thoải mái lấy tay đưa lên miệng ngáp ngắn ngáp dài, dường như có vẻ ăn không ngon ngủ không yên.

Đúng là Mạch Trục Vân ngủ không đủ giấc, hai mắt mông lung mở ra lười biếng uốn nắn thất lung, chỉ cho đến khi nàng bước từng bước xuống bậc thang thì đột nhiên cảm nhận được có ba cặp mắt đang dừng lên người nàng.

Nàng quét mắt qua nhìn, trong lòng không ngừng cảm thán: Oan gia ngõ hẹp a! Lại thật, sao Sở Tùy Phong lại đến đây, hắn thật sự tiếp chỉ? Càng lạ hơn nữa là tên yêu nghiệt Bạch Lộng Ảnh kia đến chỗ quái này làm cái gì?!”Ha ha!” Miễn cưỡng nở nụ cười, xem như là chào hỏi người quen buổi sáng: “Chào buổi sáng a!”

“.....” Vừa mới qua canh trưa, giờ thì đang dùng cơm trưa đó.

Sở Tùy Phong thu hồi tầm mắt, không để ý đến nàng, hơi cúi thấp đầu, tiếp tục ăn cơm trưa.

Nhìn khắp bốn phía, ghế ngồi đều đã bị lấp đầy, chỉ có hai bàn của Sở Tùy Phong và Bạch Lộng Ảnh là chỉ có một người ngồi, chỗ trống còn rất nhiều. Mạch Trục Vân xấu hổ đứng tại chỗ, không biết nên chọn bên nào, vì thế trong lòng bèn bức bối mắng chửi hai tên cao ngạo chỉ biết lãng phí tài nguyên, rồi giận lây sang mấy tên khách nhân ngồi chung quanh mắng: Một lũ nhát như chuột, sao không dám đứng ra hợp bàn lại ngồi chung, tiết kiệm được chút không gian hả.

Đang trong lúc xấu hổ thì ngoài cửa đột nhiên tiến vào thêm ba người, nhìn thấy khu trọ đã ngập tràn những người là người bèn không khỏi nhủ mảy.

Đánh giá bốn phía, chỉ phát hiện hai bàn còn chỗ trống, những chỗ còn lại thì đã họp bàn hết lại với nhau lấp đầy người ngồi.

Ba bị này đều là những vị khách, hành tẩu giang hồ nhiều năm, cho nên vừa quét mắt qua vài lần đã phát hiện ra thân phận hai người đàn ông áo trắng kia không hề tầm thường, cho nên cũng không dám chủ động trêu chọc, đành phải vào trong đứng một góc nghỉ chân.

Mạch Trục Vân di chuyển tầm nhìn, bước từng bước khó khăn rồi giống như quyết tâm chạy đến bàn Bạch Lộng Ảnh, ngồi xuống.

Chỉ là, nàng không hề chú ý đến đĩa trên tay Sở Tùy Phong lập tức dừng trên không. Thật ra đâu chỉ đôi đĩa hân đang cầm, mà là tâm can hân ngưng trệ vài phần: Mạch Trục Vân, đây là đáp án của nàng sao?

Mạch Trục Vân đương nhiên đâu biết suy nghĩ của Sở Tùy Phong, nàng nhìn chăm chăm vào Bạch Lộng Ảnh, lập tức hỏi: “Này yêu nghiệt, sao ngươi cũng rời kinh thành thế?”

Nói xong, lấy tay định bốc vài món trên bàn bỏ vào miệng.

Bạch Lộng Ảnh nhanh chóng dùng chiếc đĩa gỗ vào tay nàng, nàng nhanh chóng thu tay về, mặt mày cau có nhìn hân thì nghe hân nói: “Tay bẩn, ăn vào bệnh tật thì không có ai xem bệnh cho ngươi đâu!”

Nói như vậy cũng có nghĩa là bảo Tiểu Nhị đi lấy thêm bát đĩa.

“Không cần, không ăn nữa! Nói mau, ngươi ra kinh làm gì? Có phải theo dõi ta không?” Mạch Trục Vân ngăn cản động tác của Tiểu nhị, tiếp tục hỏi.

Bạch Lộng Ảnh cười nhạt lên tiếng: “Ngươi làm nghề y như ta, vốn là phải chạy khắp tứ phương, bổ sung kiến thức thực nghiệm. Còn thiên hạ lớn thế này, làm cách nào theo dõi ngươi được?”

“Thật sao? Vậy ngươi muốn đi đâu?” Mạch Trục Vân mở miệng hỏi hân.

“Lừa ngươi làm gì? Ta muốn đi vòng quanh một số nơi, còn ngươi?” Hân thân nhiên nói dối trắng trợn che dấu mục đích thật sự của mình.

Mạch Trục Vân không hề phòng bị, nói thẳng: “Ta đi trấn Oanh Dương, có tiện đường không?”

Bạch Lộng Ảnh nhìn thẳng vào con ngươi của nàng, thấy nàng không hề né tránh, liền biết nàng đang nói thật bèn đáp: “Ừ, nghe đồn trấn Oanh Dương có nhiều dược liệu quý, đúng lúc ta cũng muốn tới đó!” “Vậy sao, trùng hợp ghê, đúng rồi, lần trước ta có nói muốn mời ngươi bữa cơm, để bữa cơm này ta trả cho ngươi!” Nói xong, cười dài đứng dậy, kéo hân đứng lên.

Trong lòng Bạch Lộng Ảnh có dự cảm không tốt, nhưng cũng không có cự tuyệt, phối hợp cùng nàng đứng lên, đi đến một cái bàn khác ngồi xuống. Trong lòng hân âm thầm cười khò: Mạch Trục Vân, nàng muốn mời ta ăn cơm hay là muốn mời ta ăn chực?

“Ê, bàn kia không có người kia, các ngươi qua đó ngồi đi!” Mạch Trục Vân hào sảng gân cổ hét về phía ba tên khách, dù sao chỗ cũng trống, xem như lần này làm người tốt miễn phí đi.

Ba người đàn ông kia vừa nghe xong liền mừng rỡ, bước đến chấp tay nói lời cảm tạ với Mạch Trục Vân: “Đa tạ vị tiểu huynh đệ!”

“Không có gì!” Mạch Trục Vân khách khí lên tiếng rồi quay đầu nhìn lên chiếc đĩa đang dừng trên không của Sở Tùy Phong hề hề nói: “Không còn chỗ trống nữa, không ngại chứ!”

Sở Tùy Phong nhìn nàng một cái, không nói gì.

Tề Cẩn làm vẻ mặt ghét bỏ, âm thầm trách: Ta công tử, là tự ngươi đứng dậy nhường bàn cho người ta còn bày vẻ mặt khó xử kia cho ai nhìn, với cả chỗ ngươi cũng ngồi rồi, cho dù vương gia có nói “Đề ý” thì ngươi sẽ nghe lời ngài sao?

“Ha, ta biết ngươi sẽ không chấp nhặt mấy chuyện con con này mà.” Nói xong còn hào sảng ngoắc tay ý bảo Tề Cẩn cũng ngồi xuống. “Ngươi đứng không mỏi sao? Bên này còn một chỗ ngồi trống nè!”

Tề Cẩn làm vẻ mặt xấu hổ, khụ khụ, hân thực sự hoài nghi “ý tốt” của Mạch Trục Vân, phần nhiều là trêu chọc hân hay là có lòng tốt nghĩ cho hân. Hân vừa mới oán thầm hân ta xong, giờ đột nhiên hân ta nói vậy không khỏi khiến hân phải “Lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử” a.

“Không.....”

Hân đang muốn cự tuyệt thì lại nghe Sở Tùy Phong mở miệng: “Ngồi đi!”

“Vâng, thưa công tử!” Nếu vương gia đã lên tiếng thì Tề Cẩn cũng không có lý do gì từ chối, chỉ là hân rất muốn biết quan hệ giữa vương gia nhà mình với cái vị thần trọng trong truyền thuyết này là gì.....

Vừa ngồi xuống, Tề Cẩn bày vẻ mặt khó hiểu đánh giá Mạch Trục Vân, nhưng Mạch Trục Vân cũng không chút để ý chuyện vừa rồi, lập tức nhìn Sở Tùy Phong, hỏi: “Sở..... công tử, ngươi định đi đâu vậy?”

“Liên quan gì đến ngươi?” Sở Tùy Phong không khách khí hỏi bật lại một câu.

Mạch Trục Vân bức bối từng mắt hần: “Nhỏ mọn thế? Hỏi một chút không được sao, không nói thì thôi, hừ, ta cũng chả thèm biết!”

Tề Cần trầm nghĩ: Tà công tử, thật sự là oan uổng cho vương gia nhà ta a, nếu ngài ấy thực sự keo kiệt thì đã không mở miệng nói chuyện với người rồi.

Nhớ ngày đó, số lần bọn họ nói chuyện với vương gia hoàn toàn chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Tiểu nhị khu trục đúng lúc chạy đến đưa thêm bát đĩa, Mạch Trục Vân đang mang tâm trạng tồi tệ, bức mình vỗ mạnh lên bàn dọa tên Tiểu Nhị đáng thương không hiểu chuyện một phen, chén đĩa trong tay đều rơi hết xuống, cũng may bàn này toàn là cao thủ nên bọn họ vững vàng tiếp được. Bạch Lộng Anh bắt đầu đi lắc đầu, cầm bát đĩa trong tay đặt lên bàn. Tính tình cô nhóc này thay đổi thật thường a!

“Khách..... Khách quan, ngài..... Ngài cần gì nữa không ạ?” Tiểu nhị bị năng dọa đến nom nớp lo sợ, nói chuyện cũng lắp bắp theo.

Mạch Trục nghiêm mặt nói: “Hôm nay bản công tử mời, bao nhiêu thì tính hết vào cho ta!”

“A? Vậy..... vậy đa tạ công tử!” Trông sắc mặt của Tiểu nhị khá lên rất nhiều.

“Ái chà chà, mới vào tới cửa mà nghe ai đó mạnh miệng nói muốn mời khách, thật là đúng lúc a!” Trước cửa, một tên công tử mặc một bộ hoa phục màu mè tao nhã đi vào cười nói.

Một lát sau, hần đi đến chỗ đám người Mạch Trục Vân, rồi liếc mắt xem còn bàn ngồi không. Đứng phía sau hần là một đám hộ vệ.

“Tới đây ngồi đi!” Mạch Trục Vân chủ động đứng lên, nhường chỗ ngồi, ngữ khí hòa nhã đến mức không gì hòa nhã hơn.

Nam Truy Nguyệt bày vẻ mặt ngạc nhiên nhìn nàng: “A, tốt bụng như vậy từ khi nào thế?”

“Đây không phải là lão già mê gái nổi tiếng đất Nam Ninh sao?” Mạch Trục Vân tức giận bật lại một câu.

Nam Truy Nguyệt: “.....”

Bộ ta già lắm sao hả? Ta mới có hai mươi ba nha? Mỗi lần mở miệng nói gì là thôi không chịu được.

“Mạch công tử, nếu không, người ngồi chỗ này đi?” Tề Cần có cảm giác như đang ngồi trên đồng lửa, vốn cùng ngồi với vương gia đã vinh hạnh lắm rồi ấy vậy mà đột nhiên Mạch Trục Vân đứng lên, hần cũng như dấm phải than, lập tức đứng dậy lên tiếng hỏi ý kiến.

“Không cần, người cứ ngồi đi!” Mạch Trục Vân nói xong, lấy thêm một cái ghế ngồi bên cạnh Bạch Lộng Anh.

Tề Cần nhìn thoáng qua vương gia nhà mình, phát hiện sắc mặt ngài không thay đổi gì bèn cũng an vị ngồi xuống.

“Trùng hợp ghê, các người đều ở đây!” Nam Truy Nguyệt nói xong, chuyển hướng sang Mạch Trục Vân, hỏi: “Tốt bụng kéo ta lại đây ngồi thì.... nói đi, muốn cái gì?”

“Ha, bộ người xem ta nhỏ mọn thế sao? Ta đã bao giờ đòi hỏi người thứ gì đâu? Sao người lại đến đây?” Sắc mặt Mạch Trục Vân đã hòa hoãn hơn một ít.

Nam Truy Nguyệt cầm lấy đôi đĩa trước mặt, chậm rãi nói: “Có việc muốn đi ra ngoài một chuyến, đúng rồi, còn người muốn đi đâu?”

“Oanh Dương trấn, còn người?”

“Ồ, trùng hợp vậy, cùng đường rồi, ta cũng đến trấn Oanh Dương!” Khóe miệng Nam Truy Nguyệt khẽ cong lên, quả nhiên là thế!

Sở Tùy Phong ngẩng đầu nhìn hần một cái chớp mắt rồi lại rũ xuống.

Sau khi nói chuyện tào lao vài câu, một bàn năm người bọn họ hoàn toàn rơi vào trạng thái tĩnh. Mạch Trục Vân buồn đầu lấy đầu đĩa chọt chọt thức ăn trong đĩa, hần là tâm tình không được tốt nên mới không ăn gì.

Không bao lâu, bọn họ cũng đều buông đĩa.

Tiểu nhị thức thời, nghĩ rằng bọn họ sẽ ngồi lại nói chuyện phiếm một hồi nên nhanh chóng chạy đến thu dọn bát đĩa, lấy thêm nước trà, đương nhiên, chủ yếu là chạy lại đến tính tiền. “Công tử, tổng cộng năm mươi tám nghìn hai mươi bảy quan tiền, ngài xem.....” Hần lập tức đứng bên người Mạch Trục Vân, quét mắt nhìn chung quanh rồi nói.

Mạch Trục Vân xấu hổ gãi đầu, bất lực nói: “Ta không có tiền!”

Mọi người: “.....”

Không có tiền còn mạnh miệng nói mời khách?

Tiểu nhị cảm thấy như đang bị người đùa giỡn bèn tức giận nhủ mày, thấy mầy bị khách bàn khác đều đã đi rồi, đành phải quay đầu nhìn nàng. "Nhưng....."

Sở Tuy Phong quét mắt bảo Tề Cần đi tính tiền, Tề Cần lập tức đứng lên, thanh toán tiền: "Một trăm lượng, không cần thối lại!"

"Cảm ơn công tử! Cũng cảm ơn vị công tử này!" Tiểu nhị vẫn lịch sự cúi đầu nói cảm tạ Mạch Trục Vân.

Mạch Trục Vân ngẩng đầu nhìn thoáng qua Sở Tuy Phong, tuy rằng bộ dáng của hắn vẫn thờ ơ lạnh lùng nhưng đủ khiến cho tâm tình của nàng tốt lên rất nhiều bèn nghiêm mặt ứng đối, làm vẻ ngưng ngưng nhìn Tiểu nhị.

Bạch Lộng Ảnh khẽ cười, làm như không thấy.

Nam Truy Nguyệt thấy vậy bèn cố ý cười nhạo: "Ai cha cha, Tà công tử cũng biết ngưng sao, ta còn tưởng ngươi còn hề tồn tại cảm giác đó chứ! Xem ra giờ da mặt của ngươi không khác gì chiếc túi da đựng bạc kia a?"

Mạch Trục Vân nhất thời trừng mắt phản kích hắn: "Ha, so với Nam trang chủ miệng điều đặn cấp thì bản công tử còn biết đến hai chữ xấu hổ là gì. Một kẻ nếu không biết dùng miệng giết người cướp của như Nam trang chủ đây thì làm sao cuộc sống của ngươi có thể no đủ như bây giờ!"

Bạch Lộng Ảnh và Tề Cần mỉm môi cười nhẹ: Về khoản đầu mồm thì Mạch Trục Vân chỉ có nhất!

Sở Tuy Phong vẫn không nói gì, có điều trong lòng cũng thoải mái hơn rất nhiều, không còn lạnh lùng như trước.

Thấy Tề Cần nhoen miệng cười, Mạch Trục Vân liền chuyển đề tài hướng về phía hắn hỏi: "Tề Cần, còn ngươi đến đây làm gì?"

Kỳ thật, nàng biết mà vẫn cứ cố hỏi, mục đích của Sở Tuy Phong, nàng đã sớm biết từ lâu nhưng nàng thực sự không rõ, vì sao hắn lại thân nhiên tiếp nhận thánh chỉ, chẳng phải hắn nói hắn tin lời lão bán tiên kia sao?

Tề Cần quét mắt hỏi xem ý kiến của Sở Tuy Phong, không biết có nên nói hay không, thấy ngài vẫn không tỏ vẻ gì, vì thế, hắn cũng không lên tiếng.

Mạch Trục Vân nhất thời tức giận quát: "Này, người ta hỏi là ngươi, có trả lời hay không là quyền của ngươi, hỏi chuyện mà nhìn mặt người khác làm gì hả?"

Tề Cần rất muốn lớn tiếng hét một câu: "Ngài ấy không phải là người khác nha, ngài là vương gia nhà chúng ta!" Nhưng hắn nào dám, vì thế đành im miệng không phát tiết, lặng lẽ nhìn ánh mắt vương gia đang quét về phía mình.

Đi theo Sở Tuy Phong nhiều năm, hắn đương nhiên có thể lĩnh ngộ vương gia nhà hắn đang nghĩ gì, vì thế bèn mở miệng nói: "Thật ra thì công tử nhà ta cũng được phụng mệnh đi trấn Oanh Dương, cùng đường với mọi người!" Sắc mặt Mạch Trục Vân bớt khó coi hơn, tiếp tục hỏi: "Ngươi đi trấn Oanh Dương làm gì?"

"Ta chỉ đi theo công tử thôi, nếu Mạch công tử muốn biết thì hãy hỏi công tử nhà ta đi!" Đương nhiên, những lời này là chính Sở Tuy Phong bày mưu kế cho hắn mở đường.

"Này, rốt cuộc ngươi đến đó làm gì? Nếu không nói thì thôi đi, ta cũng không ép ngươi!" Mạch Trục Vân nghiêng mặt đi không tự nhiên nói xong.

Sở Tuy Phong khẽ lên tiếng nói: "Kho báu!"

Đương nhiên Mạch Trục Vân đâu ngờ hắn thật sự sẽ trả lời câu hỏi của nàng, vì thế tâm tình trở nên tốt lên không ít, tiếp tục hỏi: "Trấn Oanh Dương chỉ là một trấn nhỏ, làm sao chứa kho báu được, có lắm không vậy?"

Sở Tuy Phong tiếp tục trả lời: "Không sai!"

Tuy câu trả lời của hắn cực kỳ ngắn gọn nhưng đủ để hiểu được ý của hắn, Mạch Trục Vân cũng không so đo chuyện trước kia với hắn, chớp lấy cơ hội thành thật khuyên bảo: "Nếu không thì các ngươi quay trở về đi, thật ra cũng đừng quan tâm đến kho báu, để ta dạy cho các ngươi vài cách để phát tài!"

Nói xong, bèn nhủ mày nhìn bốn người bọn họ giống như nàng thực sự có cách như lời nàng nói.

Nam Truy Nguyệt nghe được cười ha ha: "Vài cách để phát tài, dạy cho bọn ta? Là lừa gạt, hay là thao túng người khác?"

Mạch Trục Vân liếc mắt nhìn hắn rồi làm như tỉnh ngộ gì đó lên tiếng: "Thì ra đây chính là cách ngươi phát tài a, khó trách tiền nhiều đến mức trở thành "nguồn sống" của Nam Ninh quốc!"

Nam Truy Nguyệt lên tiếng biện bạch: "Đừng lấy bụng ta so với bụng ngươi, Người quân tử coi trọng của cải nhưng lấy của cải phải đúng đạo lý. Tiền của ta đều kiếm được từ việc kinh doanh! Còn cách của ngươi, có chết cũng không dám thử!"

Mạch Trục Vân thân nhiên lên tiếng hỏi tiếp: "Nhưng ở đây có mình ngươi là nhiều tiền nhất, trùng hợp lại phát ngôn những lời kia, ngươi nói ngươi không làm, ai tin?"

Nam Truy Nguyệt: "....." Được rồi, nói không lại ngươi, ta nhận thua!

Bạch Lộng Ảnh có vẻ tò mò, chủ động hỏi: “Vậy ngươi có biện pháp gì để phát tài?”

“Hi hi, Sở công tử, ngươi hãy lắng tai mà nghe rõ nè. Đi trấn Oanh Dương tìm kho báu không bằng ở lại kinh thành, ở phủ Nam Truy Nguyệt, mỗi chỗ cất giữ kho báu nhà hần ta đều biết, nếu ngươi không tìm thấy, ta sẽ giúp ngươi dẫn đường, đảm bảo ngươi không rời khỏi thành mà vẫn giàu hơn cả quốc gia.” Nói xong còn tặng thêm đôi mắt sắc bén cho Nam Truy Nguyệt.

“Ồ, ý kiến này không tồi!” Bạch Lộng Ảnh cười gật đầu, nói với Sở Tùy Phong: “Ngươi có thể thử!”

Sắc mặt Nam Truy Nguyệt đã sớm xanh mét, mới đầu không lên tiếng cắt ngang lời của hần để xem hần dùng cách gì, kết quả, kết quả... thật là tức chết hần rồi.

“Mạch Trục Vân, ngươi có tin bây giờ ta quyên ra một nửa gia tài của mình để đám người trong giang hồ trốn nã ngươi không?!” Hần cắn răng nói. “Được, có muốn chia một chút phí cho ta để ta mách nước cho bọn hần không?” Mạch Trục Vân cười hi hi nói.

“Cút!” Nam Truy Nguyệt nổi giận gầm lên một tiếng.

Ngay khi hần vừa rống xong thì bên ngoài có vài nhân sĩ trong giang hồ, bọn họ vừa đi vừa lắc đầu.

“Chắc chắc, quá thảm a, hai bang phái chém giết lẫn nhau, suýt nữa máu chảy thành sông..... chứng kiến cảnh đó mà ta không khỏi ghê tởm!” Người qua đường lên tiếng bình luận.

Người kia cũng lắc đầu thở dài, khó hiểu hỏi: “Chẳng phải trước giờ vẫn sống hòa thuận với nhau sao? Giờ thì đột nhiên gây chiến?”

“Nghe nói bọn họ đã bất hòa từ lâu rồi, chung sống hòa bình chỉ là cái cớ thôi, nghe nói, bảo vật quý báu của hai bang bị đối phương hai bên trộm cắp, vì thế nên mới liều một phen sống mái với nhau..... Haizzz, ai chẳng biết đây là cái cớ! Ta thấy cho dù không phát sinh chuyện như vậy thì bọn họ cũng chiến tranh lạnh với nhau cho mà xem, chỉ là chuyện sớm hay muộn.....”

Nam Truy Nguyệt vừa nghe xong liền nhớ ra, trên đường hần đến đây có nhìn thấy cảnh hai bang phái đang choảng nhau, nói là báo thù gì đó. Ban đầu cũng chẳng để ý làm gì, bây giờ nghĩ lại, ngoại trừ Mạch Trục Vân ra thì còn ai vào đây gây ra chuyện này?

“Hừ, chuyện này là ngươi gây ra phải không?”

“Ồ thì, ta chỉ muốn giúp bọn hần thôi mà, thấy bọn họ xung đột bất hòa, muốn quánh nhau đến chết thế kia nên ta mới tạo điều kiện thúc đẩy ‘tình cảm’, đưa hai bang đến gần nhau hơn thôi!” Mạch Trục Vân không có chút áy náy lên tiếng.

Nam Truy Nguyệt tiếp tục châm chọc khiêu khích: “Hừ, chẳng biết lúc trước là kẻ nào bị mù mới xếp ngươi vào bảng đệ nhất công tử, còn gì mà ‘không phải chuyện của mình thì mình không quan tâm’, đây là những lời chính ngươi nói đó, giờ xem... có tự thấy xấu hổ không? Còn gì mà ‘Tà công tử’, rõ ràng là ‘Đại ác nhân!’”

“Ha, ta vậy đây, thì thế nào, nếu người khác không cho rằng đây là chuyện bất nghĩa thì ta còn lâu mới thêm quan tâm. Có điều ngươi nói cũng đúng, kẻ xếp ta vào bảng đệ nhất công tử có lẽ mắt bị mù rồi, cũng xếp ngươi vào bảng, ngươi xem ngươi có một chút gì tư cách gì của một ‘Kiêu công tử’ không, rõ ràng là một ‘Đại dâm tặc’ luôn bất mãn với cách sống của người khác!” Mạch Trục Vân thản nhiên liếc mắt hần.

Nam Truy Nguyệt tức giận quát lên: “A, ngươi còn mặt mũi đề cập đến việc này sao? Kho chứa bảo bối của ta bị ngươi đập nát không thương tiếc, chưa tìm được tính sổ là may rồi, còn dám nhắc lại?”

“Đáng đời nhà ngươi thôi.....”

Tề Cận nhìn hai người đầu khẩu với nhau mà cứ ngỡ như hai thằng nhóc choai choai còn hồi sữa mẹ đang phân cao thấp?

.....

Sở Tùy Phong cũng không hề nghe theo lời Mạch Trục Vân, thản nhiên đứng dậy rồi đi. Mạch Trục Vân cũng không có biện pháp thay đổi quan điểm của hần, đành buồn bực đi theo hần.

Bởi vì mục đích giống nhau, nên bốn người bọn họ có lẽ ngược lại kết bạn mà chung đường đi.

Dọc theo đường đi, nàng và Nam Truy Nguyệt vẫn không ngừng âm ỷ tranh cãi, có điều, xét về khoảng mồm mép, cố tình gây sự thì Nam Truy Nguyệt sao có thể là đối thủ của Mạch Trục Vân, mỗi lần cãi nhau đều nhận thua về mình, bị nàng hung hần chế nhạo không thương tiếc. Đôi lúc Bạch Lộng Ảnh cũng lên tiếng chen vào mấy câu, chế nhạo Mạch Trục Vân, nhưng không ngờ, mỗi lần như vậy lại bị nàng đáp lại một cách đầy mỉa mai, cuối cùng, hần đành bất đắc dĩ cười trừ.

Về phần Sở Tùy Phong, hần vẫn không để ý đến mấy người bọn họ, vẫn lạnh lùng, an tĩnh ít nói.

Nhưng còn Tề Cận vẫn cảm thấy rất kì quái, nếu mà nói đến tính cách của vương gia thì làm sao có đủ kiên nhẫn để mà nghe người khác huyên náo bên tai trong thời gian dài như vậy, nếu là trước kia, Mạch Trục Vân đã chết đi sống lại nhiều lần rồi.....

Hắn có thể cảm giác được vương gia nhà mình quá dung túng cho Mạch Trục Vân, nhưng hắn không hiểu, vì sao vương gia lại trở nên như vậy?

Giờ giấc hoạt động của Mạch Trục Vân thường là vào buổi tối, còn ban ngày chủ yếu là ngủ, tuy trở thành bạn đồng hành, nhưng Sở Tùy Phong cũng chưa bao giờ lên tiếng oán trách nàng cái gì, ngược lại còn luôn chờ nàng tỉnh giấc, cùng nhau dùng bữa, rồi cùng nhau tiếp tục cuộc hành trình.

Đương nhiên Nam Truy Nguyệt vẫn không ngừng dị nghị với giờ giấc của Mạch Trục Vân, nhưng hắn nào lay chuyển được quyết định của Sở Tùy Phong và Bạch Lộng Ảnh.

.....

Lại một ngày nữa trôi qua, mặt trời lên cao đến quá đầu.

Không cần đoán, Mạch Trục Vân lại là tên cuối cùng rời khỏi giường, hơn nữa, là đích thân bị Nam Truy Nguyệt vọt vào phòng đánh thức.

Nhìn số đồ cổ, ngọc ngà trên quý chất đầy phòng nàng, Nam Truy Nguyệt thật sự muốn phun máu, quát:“Mạch Trục Vân, tối hôm qua lại làm chuyện xấu gì nữa đây?”

Nàng ở trên giường miễn cưỡng vươn vai, thư giãn gân cốt, mắt còn mông lung chưa tỉnh, cười nói:“Mấy ngày nay dọc đường không có phát hiện nhiều trân thôn, hại tay ta ngứa ngáy không thôi, cả người cũng lười.”

Đúng lúc những lời này hấp dẫn sự chú ý của Sở Tùy Phong, hắn bèn bình tĩnh quan tâm nói một câu:“Không thoải mái thì tìm Bạch Lộng Ảnh, đừng có vội bay nhảy!”

“Hừ, trông vương gia nhân hạ thoải mái quá ha, dọc đường còn du sơn ngoạn thủy cùng thần trộm, lẽ ra lộ trình chỉ mất vài ngày, bây giờ thì hay rồi, ngay cả nửa đường cũng chưa tới.....” Nam Truy Nguyệt bất mãn oán giận.

“Nếu thấy khó ở thì Nam trang chủ có thể đi trước!” Sở Tùy Phong lạnh lùng ném cho hắn một câu.

Mạch Trục Vân cũng hòa theo hắn lên tiếng: “Đúng vậy, Nam Truy Nguyệt, ta đâu có yêu cầu người đi cùng với bọn ta, nếu người chê ta làm gián đoạn lộ trình, không vừa mắt với ta thì có thể đi trước, ta không níu kéo người đâu!”

“Hừ, chánh chủ còn chưa lên tiếng, người xía mồm vào làm gì? Mạch Trục Vân, ta chỉ nhắc nhở người một câu, chậm trễ thì cũng đừng hỏi hận!” Nói xong, không đợi Mạch Trục Vân mở miệng bật lại lời của hắn thì hắn đã rời khỏi phòng.

Sở Tùy Phong bắt đầu đi thở dài, nói:“Không thoải mái ở đâu? Nếu không muốn xuống lầu ăn cơm thì ta gọi người đem đồ ăn lên cho người.” Mạch Trục Vân có hơi sùng sốt, đã nhiều ngày trôi qua, đây là câu hỏi quan tâm dịu dàng nhất mà Sở Tùy Phong nói với nàng, từ hồi ở khu trọ đến nay, hoặc là không tỏ ra quan tâm nàng, hoặc là ậm ừ vài ba chữ, ngữ khí lãnh đạm, thái độ hững hờ của hắn khiến nàng còn lo lắng suy nghĩ: Hôm trước còn nói thích nàng, bây giờ thì đối xử thờ ơ với nàng như vậy, hừ, đàn ông chỉ là loại động vật cấp cao chỉ biết nghĩ bằng thân dưới, thay lòng đổi dạ là nhanh lắm.

Vậy mà mọi oán khí, trách móc hắn đều bị một câu hỏi đầy quan tâm của hắn xóa sạch.

“À, không sao cả!” Mạch Trục Vân xấu hổ cười nói:“Thật ra, chỉ là đã lâu không có đánh đấm cho nên cảm giác có chút mệt mỏi.”

“Vậy đứng dậy rửa mặt chải đầu rồi chuẩn bị ăn cơm!” Nói xong, hắn thần nhiên đi ra ngoài.

Khoác chiếc áo màu xanh lam quen thuộc, rửa mặt qua loa rồi búi một kiểu tóc đơn giản, ngay khi bước chân xuống lầu thì bốn người bọn họ đã tập trung vào bàn, đồ ăn cũng mang lên nhưng chưa có ai động đũa.

Mạch Trục Vân ngồi xuống, người lấy người để rồi bắt đầu ăn như hổ đói.

“Ăn từ từ thôi, không ai tranh ăn với người đâu!” Bạch Lộng Ảnh ngồi bên cạnh nàng nhẹ nhàng lấy tay vỗ lưng nàng lên tiếng nhắc nhở.

“Ừ!” Nàng mơ hồ đáp, nhưng tốc độ vẫn không có xu hướng giảm, tối hôm qua ra ngoài hoạt động cả một đêm, tiêu hao biết bao nhiêu sức lực, đôi muốn chết nàng rồi.

Nam Truy Nguyệt trừng mắt liếc nhìn nàng, cũng không có nói gì, bắt đầu động đũa ăn cơm.

Dần dần, khách đến ngày một nhiều, âm thanh nói chuyện cũng bắt đầu to hơn, ồn ào hơn, không bao lâu sau bọn họ dường như nghe được vài tin có liên quan đến kinh thành, hơn nữa, là liên quan đến chuyện chọn chồng của đệ nhất mỹ nhân Nam Ninh.

“..... Ta thấy Nhị tiểu thư của Tư Lăng rất có khí chất, không muốn gả cho một kẻ phàm phu tục tử làm vợ, cho nên đào hôn, một mình chạy đi tìm phu quân, quả thật là can đảm không ai sánh bằng a!” Một người nào đó lớn tiếng nghị luận.

“Nói đi cũng phải nói lại! Tục ngữ có câu, hôn nhân là do cha mẹ định đoạt, do mai mối mà thành, hôn sự của Nhị tiểu thư Tư Lăng là do hoàng thượng tự mình chỉ định, nhưng nàng ta dám chống đối hoàng mệnh trước mặt mọi người, không coi hoàng thượng ra gì, tội nàng gánh cũng không nhỏ đâu!”

“Cho nên mới nói nhị tiểu thư là một mỹ nhân đầy bản lĩnh, người xem, nàng dám mạo hiểm bước chân ra khỏi kinh thành, mặc kệ thiên hạ to lớn mức nào cũng nguyện gian khổ theo đuổi chân tình, hành động của nàng còn không đáng giá khiến cho người ta khâm phục sao? Một cô gái như vậy, thật sự

là đáng quý!” Người nọ tiếp tục tán thưởng Tư Lăng Uyển.

“Ha ha, đúng vậy! Nghe nói bề ngoài của vị tiểu thư Tư Lăng này trông rất ưa nhìn, so với tiên nữ trên trời còn xinh đẹp gấp bội, lại còn là con gái của thừa tướng, muội muội của hoàng hậu, quan hệ phức tạp với hoàng thân quốc thích thế kia, xinh đẹp như hoa mĩ quyền thế kia, nếu có thể cưới được nàng, quả là phúc ba đời!” Một người rảnh rang nói tiếp. “Chắc chắc, các người thôi mộng tưởng đi! Chẳng lẽ các người không nghe nói, trước khi bỏ trốn Nhị tiểu thư có để lại phong thư, khẳng định một câu 'Chọn chồng chỉ chọn Phong vương' sao? Có nghĩa là nàng ta sẽ không chấp nhận bất kỳ người đàn ông nào ngoài Phong vương.....”

Nghe một câu thế, một đồng đồ ăn trong miệng Mạch Trục Vân lập tức bị nghẹn lại, chột cảm thấy thức ăn trở nên khó nuốt, vô vị lạ lùng, muốn nuốt cũng không vô mà muốn phun cũng không được, đành giữ chúng hai bên má phình bự lên.

Đám người bên kia tiếp tục nói: “Tiểu thư Tư Lăng và Phong vương, hai người quả đúng là một cặp trời sinh.....” Lời còn chưa nói xong thì đột nhiên một trận ho khan từ đâu đó vang lên.

“Khụ khụ..... Khụ khụ.....”

Mạch Trục Vân không ngờ rằng, một ngụm cơm trực tiếp trượt xuống yết hầu, không lường trước được, mặt mày đỏ bừng, vội vàng cúi người, nôn hết đồng thức ăn từ trong miệng ra, rồi ho khan dữ dội.

“Ha ha, chưa thấy ai ăn cơm lại tự mình nghẹn như ngươi!” Bạch Lộ Ảnh cười nói, cũng nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, giúp nàng thông khí.

Vốn Sở Tùy Phong định vươn tay giúp nàng nhưng Bạch Lộ Ảnh lại nhanh tay hơn nên đành rảnh tay thu về, di chuyển qua ấm trà, tự nhiên rót một chén trà rồi đặt trước mặt Bạch Lộ Ảnh.

Tầm mắt Tề Cần hoàn toàn dán chặt lên người vương gia nhà mình, thậm chí hắn còn không dám chớp mắt để chứng thực hành động vừa rồi của ngài: Vương gia cũng biết rót trà cho người khác sao? Nhưng điểm mấu chốt ở đây, không phải là “Biết rót trà”, mà là “cho người khác”!

Theo ở bên cạnh ngài trong quân doanh nhiều năm, tuy vương gia không cần người khác hầu hạ, nhưng hắn biết rõ ràng, với tính cách của vương gia nhà hắn thì cho dù có là hoàng thượng hay Phong vương phi tương lai đi chăng nữa thì vương gia sẽ không bao giờ tự nguyện cúi mình nói vài câu khen tặng người khác huống chi là rót cho cho người khác.....

Giờ phút này, trong lòng hắn bị suy nghĩ này khủng bố đầu óc: Hay là vương gia thật sự thích thân cận Mạch Trục Vân? Khụ khụ khụ, Tề Cần muốn cắn đứt đầu lưỡi mình tự sát mất, sao lại có thể nghĩ vương gia mình như vậy.

“Khụ khụ khụ.....” Mạch Trục Vân ho khan vài tiếng rồi uống một ít nước lấy lại bình tĩnh. Mặc dù đã ổn định nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn còn đỏ bừng, rất là đáng yêu.

Thấy nàng vì những lời bàn ra của người ngoài mà phản ứng như vậy, trong lòng Sở Tùy Phong không khỏi nghĩ ngợi. Nàng có để tâm đến hắn sao?

Đương nhiên những người bên đó đâu có quan tâm đến xung quanh, tiếp tục nói: “..... À, ta nghe nói, Phong vương không bao giờ gần nữ sắc, là có nguyên nhân!” Một người nhẹ nhàng chuyển chủ đề từ Tư Lăng Uyển sang Sở Tùy Phong.

“Nguyên nhân gì?” Mọi người tò mò phụ họa theo hắn.

“Ta có một đứa em trai hầu hạ trong phủ Phong vương, nghe nói từ trước đến nay Phong vương phủ chưa có lấy bóng dáng của nữ nhân, ngay cả nha hoàn, ma ma đều không có lấy một người..... Ta thấy Phong vương, hoặc là đoạn tụ, hoặc là có bệnh yếu sinh lý mà không tiện nói ra.....” Mạch Trục Vân nghe được như vậy cười như được mùa còn Tề Cần đột nhiên đứng lên, chuẩn bị chạy đến giáo huấn một phen. Thanh danh vương gia nhà bọn hắn sao có thể để bọn họ chửi bới tùy tiện như vậy?

Nhưng Sở Tùy Phong không hề lên tiếng, chỉ quét mắt ngăn cản hắn, trên mặt hắn cũng không có biểu tình gì ngoài lạnh lùng, đạm mạc, giống như người bị đưa ra dị nghị không phải là hắn.

Bạch Lộ Ảnh bày bộ mặt giống như xem kịch vui nhìn chằm chằm Sở Tùy Phong trên tức nói: “Ta thấy Phong vương không hề có bệnh, mà khả năng đầu dễ xảy ra hơn!”

Nam Truy Nguyệt cũng quét mắt nhìn Sở Tùy Phong, đánh giá thật kỹ lưỡng rồi nghe được một câu phán đoán của Bạch Lộ Ảnh, cũng bật cười ha ha, nhưng đột nhiên hắn nhớ lại cô nương cùng đi với hắn ngày đó - Vân cô nương.....

“Đáng cười sao?” Về mặt Tề Cần nghiêm cẩn lên tiếng hỏi thì Mạch Trục Vân chỉ cười nói: “Vương gia nhà ngươi là đoạn tụ! Ha ha ha.....”

Tề Cần: “.....”

Cho hắn một trăm lá gan thì hắn cũng không bao giờ dám cười nhạo trước mặt vương gia a!

“Mạch công tử, Bạch công tử, Nam trang chủ, xin hãy tôn trọng công tử nhà ta!”

“Xùy, công tử nhà ngươi chưa mở miệng phủ nhận thì ngươi gấp gáp cái gì?” Mạch Trục Vân liếc trắng mắt nhìn Tề Cần.

“Có hay không, chẳng phải ngươi là người biết rõ nhất sao?” Sở Tùy Phong đứng lên, lạnh lùng đi về phía Mạch Trục Vân bỏ lại những lời này rồi xoay người trở về phòng.

Trên mặt ý cười Mạch Trục Vân lập tức cứng đờ, bĩu môi nói một câu: “Chẳng vui chút nào!” Rồi xoay người trở về phòng.

Có điều, nàng lại đi vào phòng của Sở Tùy Phong.

Cả Nam Truy Nguyệt và Tề Cần đều ngây ngẩn cả người: Lời vương gia nói là ý gì?

Bạch Lộ Ảnh cũng sững sốt một chút, nhưng không nói thêm cái gì, đi theo hai người về phòng.

“Khụ khụ khụ!” Mạch Trục Vân đứng ở ngoài cửa vội ho một tiếng, tự giác đi vào: “Đừng có nhỏ mọn như vậy cứ!”

Sở Tùy Phong khoanh tay đứng về phía cửa sổ, để lại cho nàng một bên sườn mặt trái đầy điển trai và khí chất.

“Chỉ đùa chút thôi, cùng lắm về sau ta không cười ngươi nữa!” Mạch Trục Vân cam đoan nói.

“Cổ họng không thoải mái, ít nói một chút! Để Bạch Lộ Ảnh xem thế nào đi!” Sở Tùy Phong không đề cập đến chuyện vừa rồi.

“Ừm!”

Vì thế, tất cả mọi người đều tập trung lại ở phòng hắc.

Nhìn một phòng đầy người, Sở Tùy Phong có chút nhũn mảy, thật ra thì ý của hắn chỉ là bảo Mạch Trục Vân đi ra ngoài tìm Bạch Lộ Ảnh xem tình hình, ai ngờ nàng lại lôi một mớ người vào đây, thật đúng là nghe lời!

“Không có gì đáng ngại!” Bạch Lộ Ảnh xem giúp nàng xong phán một câu.

Tâm tình Mạch Trục Vân tốt lên không ít, nhìn mọi người trong phòng, nhớ tới chuyện ban nãy, trong lòng không nhịn được hơi bức bối. Nàng lắc đầu thờ dãi: “Giờ mà 'Chọn chồng chỉ chọn Phong vương', Mạch Trục Vân ta tốt xấu gì cũng là một trong bộ tứ đại công tử, hào hoa phong nhã, anh tuấn tiêu sái, phóng khoáng, phong lưu..... Khụ khụ, so với Phong vương mắc phải bệnh kia thì sao không chọn chồng như chọn Mạch Trục Vân, không thủ thân như ngọc vì ta, không lấy chồng linh tinh ngoài ta được cơ chứ?”

Sở Tùy Phong nghe xong cảm thấy nghẹn lời, bèn nắm tay che mặt ho khan, tiêu sái rồi đi, để lại cho bốn người bọn họ một bóng lưng thẳng tắp.

Im lặng là vàng!

Mạch Trục Vân nhìn hắc rồi khỏi phòng, cổ tình hỏi: “Tề Cần, vương gia nhà ngươi tỏ thái độ gì đó?”

Tề Cần vội ho một tiếng, đáp: “Vương gia đang cảm thấy oan ức!”

Mạch Trục Vân tự bào chữa: “Đúng rồi, oan ức là đương nhiên!”

Bạch Lộ Ảnh và Nam Truy Nguyệt chỉ biết đen mặt thờ dãi, Mạch Trục Vân là một kẻ vô liêm sỉ! Thật sự!

“Bản công tử đẹp trai tuấn lãng như thế này, mà lại đứng ngang hàng với Phong vương, áp lực quá lớn, cho nên oan ức là chuyện bình thường! Hắc biết tự xấu hổ, thức thời rồi đi là đúng! Thật ra, đứng ngang hàng với hắc, bản công tử cảm thấy, chút oan ức này sao hắc có thể chịu đựng được?! Ai, bản công tử đồng cảm với hắc a!”

Tề Cần: “.....” Vương gia, rốt cuộc thuộc hạ cũng hiểu được nỗi khổ tâm của ngài rồi, sớm biết như thế, thuộc hạ đi cùng ngài ra ngoài có phải tốt hơn không?!

Bạch Lộ Ảnh cũng bắt đầu hứng thú, chế nhạo một câu: “Đứng ngang hàng với Phong vương? Thứ cho tại hạ có mắt mà không nhận ra!”

Mạch Trục Vân phụ họa theo, gật đầu nói: “Việc mắt người có vấn đề, bản công tử đã biết lâu rồi, không cần ngươi phải cố ý nhắc nhở, yên tâm, bản công tử biết tình trạng mắt người tệ đến mức nào, nhục nhã cho một thần y như ngươi, cả tật của mình cũng không trị tới nơi tới chốn..... Ai, bản công tử cũng thương tiếc cho ngươi nên không so đo với ngươi!”

Bạch Lộ Ảnh: “.....” Mạch Trục Vân, những lời này thật đủ cào xé tâm ta rồi!

Nam Truy Nguyệt tiếp đó cũng cười nhạo: “Nhìn bộ dạng xấu xí của ngươi, cộng thêm tiền đồ thì không có, vừa nhìn đã thấy mệnh yếu rồi chứ nói chi đến chuyện dám mạo hiểm đem con gái mình gả cho ngươi?”

Mạch Trục Vân bá đạo phản kích: “Nam Truy Nguyệt, nếu bản công tử có phát tài thì đã sớm đập đổ cái danh hiệu ‘kho vàng của Nam Ninh’ nhà ngươi rồi..... Cho nên ngươi phải cảm tạ sự rộng lượng khoan hồng của bản công tử đi!”

Nam Truy Nguyệt mặt mày khinh bỉ, nhìn nàng nói: “Đúng vậy, với chút thủ đoạn tiểu nhân bỉ ổi của ngươi thì có đập đổ tiền tài của ta cũng là điều đương nhiên!”

“Đó thấy chưa, gian thương nhà ngươi rốt cục cũng thừa nhận đồng tiền của ngươi tất cả đều bất chính, tuy bản công tử công nhận sự giàu có của ngươi nhưng làm ăn bất chính thế kia, ngại quá bản công tử khinh thường!”

Nói xong, không đợi Nam Truy Nguyệt lên tiếng bật lại thì nàng bèn thở dài một hơi: “Haizz, chiến thần đoạn tỵ, lang băm, gian thương..... cái quái gì mà thiên hạ công tử đầu băng, chắc chắn, chỉ có một bản công tử là xứng đáng thôi!” Bạch Lộng Ảnh, Nam Truy Nguyệt ngửa mặt lên trời học máu: Quả nhiên, tự luyện số một thuộc về Mạch Trục Vân!

Tề Cẩn ôm trán than khổ: Vương gia nằm không cũng bị người đâm a?

Nhưng ngay khi bọn họ đang đùa giỡn với nhau thì bên ngoài đột nhiên huyên náo ồn ào lạ thường. Tề Cẩn theo bản năng cảnh giác, lập tức chạy ra ngoài, thật ra mục đích chủ yếu cũng chính là tìm cơ hội chuồn ra khỏi cái động ba người này, đáng khối phải nghe những câu mạnh miệng kinh điển đau đầu của Mạch Trục Vân.

Quả nhiên, khi hắn vừa ra ngoài thì Sở Tùy Phong đang đứng trước lan can lầu hai, xem động tĩnh người ngựa bên dưới.

“Công tử, muốn ngăn cản bọn họ không?” Tề Cẩn đứng phía sau Sở Tùy Phong, nhướn mày về phía đám người đó chờ lệnh.

Sở Tùy Phong nhẹ nhàng nâng tay phải lên, ý bảo yên lặng xem xét tình hình, lúc này, ba người kia cũng đi ra, đúng lúc nghe được vị quan viên cầm đầu quát lên: “Có trộm đột nhập vào khách trọ, người đâu, lục soát!”

Nam Truy Nguyệt vui sướng khi thấy người gặp họa, nhìn Mạch Trục Vân, cười nói: “Bình quan cũng mò tới đây rồi, xem ngươi còn trốn được chỗ nào?”

Mạch Trục Vân cũng không có biểu tình gì ngạc nhiên hay hoảng sợ, trả lời: “Ai nói ta muốn trốn, bản công tử làm việc quang minh lỗi lạc, sợ cái gì? Nếu mà có điều tra được ra ta đi chẳng nữa thì ta sẽ chơi chiêu với bọn hắn, nói rằng Nam Truy Nguyệt đại nhân của Lạc Thủy sơn trang đứng sau sai bảo!”

Nam Truy Nguyệt bật cười lên tiếng: “Người trong thiên hạ này, ai chẳng biết Nam Truy Nguyệt ta cái gì thiếu chứ vàng bạc châu báu nhất định là không, ngươi nói dối như vậy, ai tin đây?”

“Tóm lại sẽ có người tin, nếu không thì chúng ta thử xem!” Mạch Trục Vân bày ra vẻ mặt kiên định như đã tính toán được tình huống sau đó.

Trong lòng Nam Truy Nguyệt dâng lên dự cảm không ổn, mồm mép của Mạch Trục Vân, đầu phải hắn chưa từng chứng kiến qua, thiếu điều người chết mà nghe xong cũng bị hắn chọc tức đến đào mồ sống lại ấy chứ, ai biết được trong thời khắc quan trọng hắn mở miệng phán sáng thứ gì?

Đầu hắn ngẩng lên, làm ra bộ dáng khinh thường, nói: “Không đáng!”

Mạch Trục Vân biết hắn đang nghĩ gì bèn nhướn miệng cười, nhưng không có vạch trần hắn.

Nha sai quan môn đang tiến lên lầu chỗ bọn họ để kiểm tra, mọi góc ngách từ trong lẫn ngoài phòng đều bị bọn họ lục soát kỹ lưỡng.

Tề Cẩn đứng trước mặt đám người đó, ra ý ngăn cản bọn họ.

“Kẻ nào dám cản trở quan sai phá án? Đừng trách tại sao kẻ đó phạm vào tội cản trở quan xử án điều tra!” Một tên tiểu nha sai có mắt mà không trông thấy núi Thái Sơn mạnh mẽ cảnh cáo.

Đám người trước mắt, trên người khoác những bộ y phục hoa lệ, không giống với hạng người bình thường, cộng thêm vài phần khí chất, vừa nhìn lướt qua đã biết thuộc dạng công tử phú quý, nhưng vì công lý cho nên hắn muốn ra oai trước mặt đám người “mặt hoa” này. Tề Cẩn thản nhiên phân phó: “Gọi đại nhân các ngươi lên đây!”

Tiểu nha sai trừng mắt lên quát: “Ngươi là kẻ nào? Đại nhân là người mà ngươi muốn gặp là gặp dễ dàng sao? Nếu không tránh ra, ta sẽ lệnh cho người bắt trói ngươi lại!” Nói xong, liền rút kiếm hăm dọa.

Nhưng còn chưa kịp rút kiếm ra khỏi bao thì một tiếng “A” thảm thiết vang lên, thanh kiếm trong tay rơi leng keng trên mặt đất, hắn hoảng sợ ôm lấy cánh tay đau đớn nhìn người đàn ông mặc áo đen trước mắt.

Tề Cẩn ra tay quá nhanh, cho nên đối phương căn bản không kịp phòng bị, cánh tay có lẽ đã bị trật khớp.

“Ngươi ngươi ngươi..... Ngươi thật to gan..... Ngươi đâu, bắt hắn lại cho ta!” Tiểu nha sai vừa nói vừa lùi về sau, ra lệnh cho đám người phía sau.

Nhưng đám nha dịch đằng sau cũng nao núng không dám tiến lên, hơi thở sắc bén toát ra trên người Tề Cẩn khiến cho bọn họ không khỏi e ngại.

Hứa là nghe được phía trên động tĩnh, không bao lâu, thang lầu khải một trận rung chuyển, sau một lát, một cái quan viên bụng phệ chễm chệ đi tới. Theo sau hắn là một đám nha sai.

“Chuyện gì thế này?” Hắn ngao mạn mở miệng nói.

Tiểu nha sai kia giống như tìm được một chỗ dựa vững chắc, lén lút nấp phía sau, ôm tay chạy đến trước mặt hắn, về mặt ủy khuất: “Đại nhân, hắn hắn

hắn..... Hắn cản trở chúng ta thi hành công vụ, còn mạnh miệng nói muốn gặp ngài, còn đánh trật khớp tay tiểu nhân.”

“Một đám phế vật!” Vị đại nhân kia trừng mắt nhìn tiểu nha sai, rồi nghiêng mặt nhử mày nhìn Tề Cần L “Bản quan phụng mệnh thừa tướng đại nhân, đến đây bắt trộm, ai dám đứng ra cản trở?”

“Bây giờ công tử nhà ta không muốn bắt kỳ kẻ nào làm loạn, quấy nhiễu, lập tức mang người của ngươi, cút xéo đi!” Tề Cần lạnh lùng lên tiếng.

“Hừ, công tử nhà ngươi? Công tử nhà ngươi là tên nào? To hơn cả thừa tướng đại nhân à?” Hắn hừ lạnh một tiếng.

Tề Cần vẫn giữ gương mặt lạnh lùng lấy ra một khối vương bài có khắc mấy chữ “ Phong vương phủ” giờ ra trước mặt hắn: “Thấy rõ không?”

“Vương vương vương.....” Vị đại nhân kia vừa nhìn thấy lệnh bài hoàng kim có dấu hiệu của “ Phong vương phủ”, ánh mắt nhất thời sáng lên, đầu lưỡi thốt lại, ngay cả hai chữ “Vương gia” cũng không nói nên lời.

Đương nhiên, đắc tội với người nhà Phong vương thì có nữa cái mạng hắn cũng không dám, huống chi là đứng trước mặt nói chuyện phải trái?

Mạch Trục Vân cười nói:“Ha ha, vị đại nhân đây kêu rất giống tiếng chó đấy, kêu lại lần nữa xem nào?”

“.....” Đám người Sở Tùy Phong chỉ biết cạ lời.

Khóe miệng Tề Cần lặng lẽ cong lên, thái độ chán ghét, khinh miệt Mạch Trục Vân dần dần biến mất, bây giờ hắn thật sự đồng tình với ý kiến của hắn ta.

“Còn thất thần làm gì? Dẫn người của ngươi xéo đi!” Hắn lạnh nhạt phân phó.

“Và...vâng... tiểu nhân cút...cút ngay, cút ngay.....” Nói xong, hắn gần như cúi đầu xuống quá 90 độ, rồi gấp gấp xoay người chân vấp chân đá.....rời khỏi khu trọ!

“Oành oành oành.....” Không cẩn thận té xuống cầu thang, đầu đụng vào lan can đến chảy máu, nhưng hắn vẫn không dám oán giận câu nào, một đường lăn ra khỏi khách sạn.

Nhìn nhóm người bọn họ chật vật chạy đi, Mạch Trục Vân cười đến nghiêng ngã, ha ha ha, thì ra hai chữ “Phong vương” lại có lực uy hiếp lớn đến vậy! Về sau nói không chừng có thể mượn thế lực hắn ta một chút ha! Trong lòng âm thầm tính toán, lơ đãng quét nhìn người dưới lầu.

Lập tức ý cười trên mặt nàng dần dần thu lại, trong mắt lướt qua một tia đau đớn, nhìn Sở Tùy Phong.

Thì ra là hắn vì nàng ta!

P/s: Đồ các nàng biết “nàng ta” mà Vân tỷ ám chỉ là ai đấy...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Làm người thân của nàng?!

Dưới lầu, một vị công tử trẻ tuổi thân mặc bộ trường bào màu xám, mặt mày có chút hưng phấn nhìn lên lầu hai, nói đúng ra, người mà vị công tử đó nhìn chính là Sở Tùy Phong. Bước theo sau là một tên sai vặt trông gầy yếu, vác trên lưng một gánh quai choai choai, vẻ mặt cũng không giấu được vui sướng.

Nữ giả nam trang sao? Mạch Trục Vân chỉ cần liếc mắt một cái đã phát hiện ra, hai chủ tớ kia đều giả trang thành nam nhân, nhìn qua cũng được xem là “tuần tử”, hừ, hai vị này đầu ai xa lạ mà chính là nhân vật chính mà đám người trước vừa bàn luận, đệ nhất mỹ nhân của Nam Ninh quốc, Tư Lăng Uyển!

Gã sai vặt đi sau nàng, không ai khác chính là nha hoàn của nàng, Tư Lăng.

Ngay khi Mạch Trục Vân nghĩ người hồi lâu thì người dưới lầu đã leo lên đến nơi, ánh mắt tràn ngập sự ngưỡng mộ và khâm phục nhìn Sở Tùy Phong thốt lên: “Đa tạ vương gia đã cứu.....”

Sở Tùy Phong vẫn mang dáng vẻ lạnh lùng, đạm mạc hỏi:“Ngươi là?”

“Tư Lăng Uyển, vương gia không nhớ rõ ta sao?” Trên gương mặt xinh đẹp của nàng có chút mất mát. Trong các bữa tiệc to nhỏ ở hoàng cung, bọn họ cũng từng tham gia rồi gặp nhau vài lần, mà nàng cũng không phải loại phụ nữ tầm thường, chẳng lẽ không để lại cho hắn chút ấn tượng nào sao?

Sở Tùy Phong thân nhiên gật đầu, chuẩn bị rời đi.

“Vương gia, Uyển nhi có thể đồng hành cùng vương gia không? Vừa rồi những người đó, là người của cha ta phái tới, ta không ngờ.....” Nàng cúi đầu, trên mặt hiện lên một tia không tình nguyện.

“Xin lỗi, tốt nhất là Tư Lăng tiểu thư nên trở về đi!” Thấy Sở Tuy Phong không nói gì, Tề Cần bèn đứng ra thay ngài trả lời.

Lời vừa bật ra khỏi miệng thì sắc mặt Tư Lăng Uyển chợt biến: “Vương gia, Uyển nhi..... chuẩn bị về thăm người thân!” Thật ra là cố ý muốn tìm chàng, nhưng trước mặt chàng, phải tìm một cái cớ để nói dối.

Sở Tuy Phong cũng không phản ứng gì, xoay người bước đi, còn quét mắt nhìn mấy người còn lại ý bảo đi theo. Để lại một mình Tư Lăng Uyển xấu hổ đứng yên tại chỗ, kinh ngạc nhìn bọn họ rời đi.

Bạch Lộng Ảnh khẽ cười, cũng xoay người trở về phòng.

Còn Nam Truy Nguyệt thì chỉ sững sờ đứng đó, hắn vẫn chưa có cơ hội được nhìn thấy tận mắt dung nhan của vị mỹ nhân trong truyền thuyết, mà nếu có thì chỉ nhìn qua tranh thôi. Còn bây giờ, mỹ nhân bằng xương bằng thịt đã hiện ra trước mắt, không chỉ có cảm giác thú vị, mà còn hơi động tâm.

.....

Mạch Trục Vân tự nhốt mình trong phòng được nửa ngày, thần sắc trông khổ sở, cô đơn. Mãi cho đến chiều tối, giờ ăn cơm chiều đã đến, nàng mới bị Tề Cần hô hoán gọi ra.

Giống như bao hôm, năm người bọn họ ngồi chung một bàn, nhưng hôm nay lại bị hai cặp mắt từ đâu đó nhìn chằm chằm vào bọn họ chứa đầy sự mong chờ, thật khiến người ta có cảm giác không thoải mái.

Tư Lăng Uyển đã đổi cho mình một bộ nữ trang, vừa tươi mát dịu dàng, vừa kiêu diễm rung động lòng người, đồ trang sức đeo trên người nàng trông vô cùng trang nhã, không chỉ không khiến người nhìn cảm thấy phản cảm mà còn toát lên một sự xa hoa quyền rũ lạ thường. Có lẽ vì sinh ra đã là người đẹp nên có mặc cái quái gì cũng đẹp cả. Nam Truy Nguyệt vội ho một tiếng, nói: “Tư Lăng tiểu thư, nếu đã vất vả đến đây rồi thì lại đây ngồi đi!” Hắn chủ động tiếp đón nàng.

[Đồ mê gái....]

Mà bốn người còn lại, không ai có phản ứng gì, việc ăn cơm thì ăn cơm, việc uống trà thì uống trà.

Tư Lăng Uyển nghe vậy mừng rỡ không thôi, vội vàng mang Tư Lăng đến nhập bàn cùng bọn họ.

Ngồi bên cạnh Nam Truy Nguyệt, nàng có chút xấu hổ, nhưng còn biện pháp gì nữa đâu. Tư Lăng Uyển phát hiện Sở Tuy Phong không hề quan tâm đề mắt đến mình, bèn chủ động đánh giá những người còn lại.

Nam Truy Nguyệt nhiệt tình giúp nàng giới thiệu: “Tại hạ là Nam Truy Nguyệt, vị này là Ngao công tử - Bạch Lộng Ảnh!” Sở Tuy Phong và Tề Cần, không cần giới thiệu chắc nàng cũng biết rõ, còn Mạch Trục Vân, là hắn cố tình xem nhẹ không giới thiệu.

Tư Lăng Uyển cười xã giao gật đầu về phía Bạch Lộng Ảnh.

Rồi sau đó, Tư Lăng Uyển lại đưa ánh mắt tò mò nhìn Mạch Trục Vân, hỏi: “Nam trang chủ, vị công tử này là?”

Nam Truy Nguyệt rảnh tay bưng chén trà lên, không thèm liếc Mạch Trục Vân lấy một lần, chỉ lạnh lùng nói: “Một kẻ trộm không có lương tâm thôi, Tư Lăng tiểu thư không cần để ý!”

Mạch Trục Vân buông đũa trong tay, tức giận nhìn hắn lên tiếng: “Cũng không bằng người, một đại dame tặc chỉ biết đứng núi này trông núi nọ!”

Tư Lăng Uyển nóng vội lên tiếng giảng hòa: “Ta nghĩ, thân phận của vị công tử này, ta có thể đoán được! Công tử chính là 'Nhạn đến không tiếng động, mây vờn tựa vô ngân' Tà công tử - Mạch Trục Vân?”

Tâm tình Mạch Trục Vân có chút tốt lên, cười nói: “Quả nhiên Tư Lăng tiểu thư có mắt nhìn người hơn cái tên kia. Không sai, là bản công tử!”

Câu cuối cùng vừa thốt ra, cố tình nói bằng một ngữ khí đầy thoải mái, nhưng tới tai vài người lại cảm thấy nặng nề vô cùng.

Sắc mặt Nam Truy Nguyệt trở nên âm trầm, trừng mắt nhìn nàng, dường như đang cảnh cáo nàng không được động đến Tư Lăng tiểu thư, vì chuyện nàng đùa giỡn với Phượng Ảnh công chúa, hắn còn nhớ rõ trong đầu.

Tư Lăng Uyển lặng lẽ đưa mắt ngắm nhìn Sở Tuy Phong, thấy hắn không có phản ứng gì bèn buồn bã thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Mạch Trục Vân nở một nụ cười đầy khách khí.

Nha hoàn của nàng thì không lý trí như chủ mình, không dễ dàng che dấu cảm xúc thật sự, trừng mắt oán hận nhìn Mạch Trục Vân, bầu môi thể hiện sự chán ghét cùng bất mãn.

Mạch Trục Vân có chút đắc ý nho nhỏ, hoàn toàn không đá động gì đến ánh mắt uy hiếp của Nam Truy Nguyệt, cười tủm tỉm cầm lấy chiếc đũa, tiếp tục dùng cơm.

Từ Lăng Uyển cũng yên lặng dùng bữa, một lát sau mới lấy hết can đảm mắt nhìn thẳng về phía Sở Tùy Phong lên tiếng: “Vương gia.....”

Tề Càn khụ một tiếng, nói: “Công tử nhà ta họ Sở!”

“Sở công tử, cho ta đi cùng với ngài được không? Dù sao, ta với Từ Lăng..... Hai cô gái... nên có chút sợ hãi!” Nàng bèn sửa miệng, bày bộ dáng chờ mong nhìn hẩn. Sở Tùy Phong vẫn không thèm liếc nhìn nàng một cái, chỉ lạnh lùng lên tiếng: “Không tiện!”

Từ Lăng Uyển thoáng nhìn xung quanh, đều là đàn ông, vì thế mới cam đoan nói: “Ta với Từ Lăng tuyệt đối sẽ không trở thành gánh nặng của công tử đâu, hơn nữa, vào thời điểm cần thiết, ta còn có thể giúp được công tử!”

Những lời nàng vừa nói, nàng khẳng định Sở Tùy Phong nghe xong sẽ hiểu. Thời điểm cần thiết, chẳng phải đang ám chỉ thời điểm đặt chân đến trấn Oanh Dương sao?

Không đợi Sở Tùy Phong lên tiếng, Mạch Trục Vân chủ động hỏi: “Ban nãy nghe nói Từ Lăng tiểu thư về quê thăm người thân, không biết người thân tiểu thư ở đâu?”

“Oanh Dương trấn!” Từ Lăng Uyển khách khí trả lời.

“Vậy sao?!” Mạch Trục Vân kéo âm cuối thật dài, tự mở miệng chủ trương: “Chúng ta cũng đi trấn Oanh Dương, tiện đường như vậy. Chi bằng đề ta quyết định đi, tiểu thư sẽ cùng nhập hội với bọn ta, xem như kết thêm một người bạn.”

Sở Tùy Phong liếc mắt nhìn Mạch Trục Vân, đáy mắt thâm sâu như đáy biển khiến cho người khác không rõ tâm tư của hẩn lúc này.

Từ Lăng Uyển cũng ngẩng đầu nhìn Sở Tùy Phong, bởi vì nàng không xác định hai chữ “ chúng ta” mà Mạch Trục Vân đề cập là nói cụ thể người nào.

“Ta có mang theo một thứ, có thể giúp Sở công tử, cho nên.....” Nàng mơ hồ nói ra mục đích của mình: Cho dù có thể nào, nàng cũng muốn đi cùng Sở Tùy Phong!

“Vậy sao? Nhưng mà ta thấy hẩn dường như không có ý định tăng số lượng bạn đồng hành thì phải!” Mạch Trục Vân thẳng thắn nói: “Hay là thế này đi, mỗi người chúng ta bỏ phiếu, thiếu số phải phục tùng đa số, thế nào?”

Trong lòng thâm nghĩ, người không tán thành có lẽ chỉ có Sở Tùy Phong và Tề Càn, cho dù có thể nào thì bọn họ cũng thuộc loại thiểu số!

Ấy vậy mà nha hoàn Từ Lăng đã sớm không thuận mắt với Mạch Trục Vân, vương gia và tiểu thư nhà nàng đang nói chuyện với nhau, tên trộm này tự nhiên xen vào làm gì? Hơn nữa, người đưa ra quyết định phải là Phong vương, bọn họ dựa vào cái gì phải đồng ý hẩn ta?

Bởi vậy mới tức giận nói: “Người là ai? Dựa vào cái gì mà bắt tiểu thư chúng ta phải nghe người?”

Nói thật ra thì Từ Lăng có thành kiến với thân phận của Mạch Trục Vân, chỉ là một tên trộm vặt, dựa vào cái gì lại được ngồi bên cạnh Lãnh công tử, mạnh miệng ra lệnh?

Mạch Trục Vân kiên nhẫn khẽ cười, nói: “Vậy thì thôi, quên đi, dù sao cũng không phải chuyện của ta, một nhóm năm người bọn ta vậy cũng quá đủ rồi, hơn nữa có hai vị khác giới đi theo trói buộc, ta chịu không nổi!”

Từ Lăng Uyển quay đầu khẽ quát Từ Lăng: “Từ Lăng, không được vô lễ! Mạch công tử là bằng hữu của Sở công tử, về sau không được nói những lời xúc phạm như thế!”

“Mạch công tử, thật xin lỗi, Uyển nhi dạy dỗ nha hoàn không nghiêm, xin công tử đừng lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Uyển nhi vô cùng nguyện ý đồng hành cùng các vị công tử, dọc đường đi, xin hãy cùng giúp đỡ nhau.” Từ Lăng Uyển cũng không đồng tình với ý kiến của Mạch Trục Vân nhưng nghe được mấy chữ “ năm người bọn họ” từ miệng Mạch Trục Vân, nàng khó chịu vô cùng.

“Như vậy đi, ta mệt rồi nên về phòng nghỉ ngơi trước đây!” Mạch Trục Vân nói xong, lập tức trở về phòng.

Mới ngồi lên giường không lâu thì ngoài phòng vang lên tiếng đập cửa.

“Sao người lại vào đây?” Thấy người vào là Sở Tùy Phong, ngữ khí Mạch Trục Vân trở nên chua chát, đóng mạnh cửa liếc mắt nhìn hẩn bước vào.

Sở Tùy Phong nhìn thấy sắc mặt nàng có chút không ổn bèn lo lắng hỏi: “Không thoải mái sao?”

“Ha, có mỹ nhân đồng hành, bản công tử thoải mái vô cùng!” Âm thanh tràn ngập mùi vị dâm, trắng mặt nói dối.

Sở Tùy Phong nhìn chằm chằm vào ánh mắt né tránh của nàng, lên tiếng hỏi: “Nếu không thích thì tại sao còn muốn giữ lại?”

“Ai nói ta không thích, ta rất thích, thật sự rất thích!”

Đột nhiên hẩn nhìn thấu được mọi chuyện, hai tay mạnh mẽ ôm nàng vào ngực, ánh mắt sáng rực: “Nàng ghen?”

Giống như bị hấn phanh phui tâm tư mình, Mạch Trục Vân bất ngờ biến sắc, hai tay dùng sức giữ khoảng cách với hắn nhưng không đẩy hắn ra được: “Không có! Người buông ta ra!”

Không những không buông, Sở Tùy Phong còn dùng lực giữ chặt nàng lại, vừa vặn giữ chặt hai cánh tay càn quấy trên ngực mình khiến cho hai người không một chút kẽ hở dính sát vào nhau. Hắn hơi chờ mong nhìn nàng, hỏi: “Nàng thích ta?”

Mạch Trục Vân ngẩn ngơ hồi lâu, rồi chợt dạ quét mắt sang đồng bào vật trên bàn, hùng hồn nói: “Người đâu phải châu báu quý giá, việc gì ta phải thích người?”

“Vậy lần trước ta hôn nàng, vì sao lại không phản kháng?” Sở Tùy Phong không quan tâm đến câu trả lời trốn tránh của nàng, không cam tâm, tiếp tục hỏi.

“Người.....” Nhớ lại chuyện đó, mặt của nàng bắt đầu đỏ ửng lên: “Lần trước là người không cho ta kịp trở tay.....” Thanh âm nhỏ dần như tiếng muỗi kêu.

Nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của nàng, nhớ tới hương vị ngọt ngào đêm đó, không thoát khỏi sự mê hoặc, hắn chậm rãi cúi đầu.....

Hơi thở nóng rực của hắn bủa vây khắp mặt nàng, Mạch Trục Vân càng thêm ngượng ngùng, không thoát khỏi vòng vây của hắn thì đột nhiên nghe được tiếng bước chân bên ngoài đang đến gần, giống như chết đuối với được cọc bèn nhanh nhẩu nói: “Có người đến, người mau thả ta ra, nếu không ta sẽ la.....”

Quả nhiên, ngay khi nàng thấp giọng chưa nói xong câu thì ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa: “Mạch công tử, có chuyện gì sao?”

Là âm thanh của Tư Lăng Uyển!

Sở Tùy Phong nhanh nhẹn cúi xuống, lướt nhẹ bên môi nàng, sau đó thả nàng ra.

Mạch Trục Vân giật mình đứng yên tại chỗ, giống như bị cái hôn phớt nhẹ của hắn điểm một huyết chí mạng.

“A?” Cửa bị mở ra, Tư Lăng Uyển lấp bắp kinh hãi: “Thì ra Sở công tử cũng ở đây, ta vội đưa Tư Lăng tới để xin lỗi Mạch công tử!” Mặc nàng giải thích một phen, Sở Tùy Phong làm như không quan tâm, ôm bộ mặt lãnh khốc như thường, nghênh ngang ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, nàng có chút đau lòng, rồi nhanh chóng hồi phục tinh thần tiếp tục hướng về phía Mạch Trục Vân chân thành nói: “Mạch công tử, ta có thể vào trong cùng công tử tâm sự không?”

Mạch Trục Vân bình phục trạng thái, phát hiện Sở Tùy Phong đã rời khỏi, bèn hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh, đáp: “Vào đi!”

Tư Lăng Uyển quan sát nét mặt của Mạch Trục Vân, cảm thấy lo lắng bèn mở miệng hỏi thử: “Có phải Uyển nhi đã quấy rầy công tử và Sở công tử?”

Mạch Trục Vân giả bộ bình tĩnh nói: “Không có!”

Đến đúng lúc! Đúng lúc lắm!

“Vừa rồi Tư Lăng ả nói không đúng, xin công tử thứ lỗi!” Nàng nói với đầy sự xin lỗi, rồi sau đó ra lệnh cho Tư Lăng: “Còn không lại đây xin lỗi Mạch công tử?”

Tư Lăng đi tới, từ từ cúi đầu nói khẽ: “Mạch công tử, nô tỳ biết sai rồi, xin công tử tha lỗi!”

Mạch Trục Vân có thể đọc được suy nghĩ của người khác thông qua nét mặt cho nên thấy Tư Lăng làm bao động tác lễ nghĩa chu đáo, nhưng không hề có thành ý. Không lên tiếng vạch trần chỉ quay đầu nhìn Tư Lăng Uyển, cười nói: “Tư Lăng tiểu thư không cần để bụng, ta chỉ là một tên trộm nhỏ, bị người khác khinh thường, cũng là điều đương nhiên!”

Tư Lăng đang chuẩn bị đứng dậy, nghe được những câu này của Mạch Trục Vân bèn bấu môi khinh thường. Nào biết, bị ánh mắt như lưỡi dao sắc nhọn của tiểu như nhà mình liếc qua, nàng lập tức thu lại cảm xúc, tiếp tục duy trì tư thế quỳ tạ lỗi.

Mạch Trục Vân theo ánh mắt của Tư Lăng Uyển nhìn qua, thấy nha hoàn vẫn ngoan ngoãn quỳ đó, khoe miệng cong lên ý cười khinh miệt.

Tư Lăng Uyển thấy vậy bèn lên tiếng: “Sao công tử lại nói như vậy chứ, Uyển nhi vẫn luôn thường xuyên nghe được những chiến tích của công tử, trong lòng khâm phục công tử vô cùng. Người đời có câu, không làm những chuyện bất nhân bất nghĩa thì sao người khác khinh mình cho được?”

“Thật không? Vậy tiểu thư nói cho bản công tử nghe một chút xem, từng nghe chiến tích gì của ta?” Mạch Trục Vân cố ý hỏi.

Hừ, hạng người nói dối không dối mặt như người, xem bản công tử lật mặt thế nào.

Ách..... Vốn chỉ nói mấy lời khách sáo thôi, nào ngờ lại bị Mạch Trục Vân bắt thóp, chuyện của Tà công tử thì có nghe qua, nhưng, đánh cắp ngọc lưu ly, đại náo hoàng cung, đốt Dưỡng Tâm điện, đùa giỡn Phượng Ảnh công chúa..... Những chuyện này mà khiến người khác kính nể, khâm phục sao?

“Chỉ là Uyển nhi thấy, loại người có thể kết giao với Sở công tử, đều là những người nghĩa hiệp, đáng để người khác phải tôn kính!” Sắc mặt vẫn không

thay đổi, nói vòng vo tránh câu hỏi của Mạch Trục Vân.

“Vậy sao.....Thì ra là nể mặt Sở công tử! Vậy bản công tử cũng nể mặt hần, không chấp kẻ tiểu nhân! Đứng lên đi!” Mạch Trục Vân thản nhiên nói. Khi Từ Lăng vừa đứng lên, còn ngoan cố trừng mắt nhìn Mạch Trục Vân, nàng không phục!

“Ô, xem ra vẫn còn có người chưa chịu hiểu cái, Từ Lăng tiểu thư nói xem, một nha hoàn không hơn không kém, lại có cặp mắt sắc bén, thử hỏi chủ tử mình còn giữ bên người làm gì?” Mạch Trục Vân vẫn nhìn Từ Lăng Uyển, cười dài nói.

Từ Lăng khẽ rung mình hoảng sợ, nàng biết người mà Mạch Trục Vân ám chỉ chính là nàng nhưng nàng không khỏi hiểu kỳ, Mạch Trục Vân đâu có quay đầu lại? Sao còn biết nàng đang làm gì sau lưng hần?

Khí lạnh tỏa ra bốn phía khiến nha hoàn nàng không khỏi run rẩy.

Từ Lăng Uyển vẫn giữ lễ nghi, lịch sự nói: “Nghe nói con người Mạch công tử rất rộng lượng, cho nên nhất định sẽ không tính toán với một đứa nha hoàn không hiểu chuyện, đúng không?!”

“Đôi lúc có những chuyện không phải cứ đồn là đều đúng đâu, Từ Lăng tiểu thư, ví dụ như, giang hồ đồn bản công tử chỉ yêu bảo vật như mạng, nhưng thật ra bản công tử cảm thấy hứng thú với mỹ nhân hơn, nhất là những mỹ nhân khó dạy bảo! Nói không chừng một ngày nào đó máu nóng nổi lên, đột nhập vào khuê phòng mỹ nhân..... Thân trọng đôi nghề, làm hái hoa tặc, cũng không tệ!” Mạch Trục Vân xoay người, bốn cợt nhìn Từ Lăng nói.

Từ Lăng cảm thấy lạnh gáy, lạnh đến mức da gà nổi lên cả người, hai chân run lên đứng không vững, nàng đã từng nghe đến vụ của Phụng Ảnh công chúa, biết Mạch Trục Vân đang nhắm vào mình, bèn nghĩ nếu như có một ngày..... rõ ràng là không có đường sống.

“Ai nha, hình như tiểu mỹ nhân rất lạnh phải không? Là bản công tử chiều đãi không chu toàn, là lỗi của bản công tử, hay là người sớm trở về phòng đi, nhớ cẩn thận đóng kín hết các cửa sổ, đừng để.....” Mạch Trục Vân cố ý không nói hết câu.

Quả nhiên, Từ Lăng thật sự bị dọa đến khiếp sợ, thừa lúc còn nàng chưa kịp dứt lời thì đã chạy nhanh đến chỗ Từ Lăng Uyển lấp bấp: “Tiểu..... Tiểu thư, chúng ta trở về đi!”

Từ Lăng Uyển Tâm bất đắc dĩ trừng mắt nhìn nàng, mỉm cười, nói: “Mạch công tử, trời không còn sớm nữa, Uyển nhi cáo từ!”

“Được rồi! Tiểu thư nhớ rõ phải chăm sóc kỹ cho nha hoàn mình, đề phòng cửa nẻo!” Mạch Trục Vân lại nhắc nhở nói.

Từ Lăng vừa chạy ra ngoài cửa, một câu như thể lọt vào tai, cả người không khỏi run lên. Khóe miệng Từ Lăng Uyển khẽ kéo ra, khách sáo nói một câu: “Đa tạ công tử đã nhắc nhở!”

Cuối cùng hai người bọn họ cũng về phòng.

Ý cười Mạch Trục Vân càng ngày càng nham nhở, xì, chút công phu mèo quào đó mà cũng dám đấu với mình sao, đúng là không biết lượng sức?

“Mạch Trục Vân, ta cảnh cáo ngươi, không được có những suy nghĩ đồi bại với Từ Lăng tiểu thư!” Đang chìm trong trạng thái sung sướng tự đắc thì ngoài cửa truyền đến một tiếng đầy mùi trách cứ.

Mạch Trục Vân chép miệng, nói: “Nghe lén lâu như vậy, giờ mới chịu mò ra đây à? Dựa vào cái gì mà ngươi đòi can thiệp vào chuyện riêng của ta? Dựa vào cái gì ta phải nghe lời ngươi?” Hừ, ngươi nghĩ rằng ta thêm quan tâm đến chuyện của ngươi chắc?” Nam Truy Nguyệt bắt đầu lên tiếng.

“Sao thế, bắt được con mồi mới, lo lắng cho nàng ta?” Mạch Trục Vân ngồi xuống, kiêu chân bắt chéo, nhàn nhã hỏi.

Nam Truy Nguyệt nghiêng đi mặt đi né tránh: “Liên quan gì đến ngươi?”

“Haizz, đúng là không liên quan đến ta, nhưng còn Vân cô nương thì sao?” Mạch Trục Vân vụng trộm quan sát phản ứng của hần.

Quả nhiên, vừa nghe được ba chữ “vân cô nương” thì sắc mặt Nam Truy Nguyệt đột biến, đột nhiên quắc mắt âm ngoan nhìn nàng: “Ngươi quen nàng ấy?”

“Không chỉ quen biết mà nàng ấy còn là người của ta!” Mạch Trục Vân đắc ý nói.

Nam Truy Nguyệt nắm chặt hai tay thành quyền, xương cốt thanh thúy vang lên, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, ngữ khí cũng nặng nề, lạnh lẽo hơn: “Ngươi nói vậy, mấy ngày qua ta đã phái người tìm nàng nhưng vẫn không có tung tích, làm sao có khả năng trở thành người của ngươi?”

Khó trách Mạch Trục Vân nói phải rồi kinh sớm, thì ra lại theo dõi hai người bọn hần.

Mạch Trục Vân xoa mũi, cười nói: “Ái chà chà, nhìn ngờ ngươi cũng có loại phản ứng này nha. Không tin thì thôi, ta không nhiều lời với ngươi nữa!”

Không ngờ Nam Truy Nguyệt giữ chặt tay nàng, lực mạnh đến mức có thể bẻ gãy tay nàng: “Ta cảnh cáo ngươi một lần nữa, nếu còn dám động đến một sợi tóc của Vân cô nương và Từ Lăng tiểu thư, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!”

Đối với lời cảnh cáo của hần, Mạch Trục Vân ngoảnh mặt làm ngơ, tay kia chụp lấy cánh tay hần bẻ ngược lại khiến Nam Truy Nguyệt ăn đau, phải bắt

đắc dĩ buông tay, đồng thời đứng dậy, dậm chân rời khỏi phòng nàng.

“Hừ, nghĩ ta sợ người chác, nằm mơ!” Nàng bắt mắt nhìn bộ dáng hần rời đi, bỏ lại một câu.

Buổi tối, chuẩn bị xong xuôi hết thảy, Mạch Trục Vân mang một mớ bảo vật mới cướp hôm qua trả về cho chủ cũ. Hoàn thành nhiệm vụ, nàng vui vẻ phui tay, nhảy ra khỏi tường cao nhà người.

Xem như đêm này nàng hoàn thành công việc sớm, ông trăng còn e ấp sau đám mây đen không chịu mờ ra, một mình lẳng lặng đi dạo phố vắng, Mạch Trục Vân lười biếng cong thất lưng, đi đường vòng quay về khách trọ, chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Chỉ là vừa đi lên lầu thì chợt nghe được âm thanh chói tai phát ra từ giọng của một cô gái.

Chủ nhân của âm thanh là không ai khác chính là nha hoàn của Tư Lăng Uyển, Mạch Trục Vân lắc đầu khinh bỉ, không nhanh không chậm xoay người, đi vào phòng các nàng xem tình hình.

Vừa đến nơi thì đã thấy ba người Sở Tùy Phong, Tề Cần, Nam Truy Nguyệt đứng đó. Quần áo Nam Truy Nguyệt dường như không chỉnh tề, chỉ khoác đại một cái áo choàng ngoài, có lẽ là vì quá vội nên chưa kịp chuẩn bị.

Có điều, khi chạm mặt bọn họ, dường như nàng có thể cảm nhận được ánh mắt sắc nhọn của Nam Truy Nguyệt quét về phía mình, ánh mắt đó, còn chứa sự hoài nghi khó hiểu. Mạch Trục Vân khiêu khích trừng mắt nhìn hần, đi lướt qua đám người bọn họ đến đứng trước cửa phòng của Tư Lăng Uyển.

Những người khác cũng đi theo sau.

Nam Truy Nguyệt dẫn đầu lễ phép gõ cửa, lên tiếng hỏi thăm: “Tư Lăng tiểu thư, xảy ra chuyện gì thế?”

“Có..... Có trộm!” Hai giọng nữ đồng thời run rẩy vang lên.

Không có kị lễ tiết, Nam Truy Nguyệt trực tiếp đẩy cửa đi vào đã nhìn thấy Tư Lăng Uyển và Từ Lăng ôm nhau lạnh run ở trên giường.

Mạch Trục Vân cùng Sở Tùy Phong cũng theo sau đi vào, nhưng khi hai người bọn họ vừa nhìn thấy Mạch Trục Vân, sắc mặt chợt biến đổi, Tư Lăng Uyển sợ đến mức không quan tâm mọi thứ xung quanh, nhảy xuống giường chạy về phía Sở Tùy Phong.

Nhưng cơ thể của người mà bị nàng ôm không cường tráng như của Sở Tùy Phong mà thay vào đó lại là Mạch Trục Vân.

Từ lúc nàng ta chạy tới, cả người Mạch Trục Vân khê động, chen chân đứng trước người Sở Tùy Phong, mà Sở Tùy Phong cũng rất ấn ý lui xuống, thậm chí còn đi xung quanh, quan sát bốn phía.

“Công tử, ở trên cửa sổ có dấu chân!” Tề Cần báo cáo phát hiện của hần.

“Đuổi theo!” Sở Tùy Phong ra lệnh, cùng Tề Cần rời đi.

Cảm giác được độ ấm trong lòng mình không thích hợp, nàng mạnh mẽ ngẩng đầu lên, mắt nhìn thấy ý cười trong tròng của Mạch Trục Vân, liền giật mình la lớn lao đảo lui về phía sau.

“Không thể ngờ được Tư Lăng tiểu thư lại là một cô gái thẳng thắn như vậy a, yêu thương nhưng nhớ bản công tử nhiều vậy sao!” Mạch Trục Vân vuốt cằm đắc ý cười xấu xa. “Thật ra thì, bản công tử không thích loại phụ nữ chủ động! Nhưng mà, nếu đối tượng là đệ nhất mỹ nhân thì ta miễn cưỡng chấp nhận vậy!”

“Ta..... Ta.....” Tư Lăng Uyển không biết phải nói gì lúc này, thân mình không ngừng lui về phía sau.

Một lát, trên người ấm áp, quay đầu đã thấy nam tử áo khoác phi ở tại trên vai, nàng cảm kích ngẩng đầu, nhìn bên người Nam Truy Nguyệt, đã thấy hần tầm mắt không có dừng ở chính mình trên người, mà là cảm tức trước mắt nhân.

Thấy nàng vẫn là một bộ cợt nhả bộ dáng, Nam Truy Nguyệt nhin không được liền đối nàng rống to đứng lên: “Mạch Trục Vân, mới đây ta đã cảnh cáo người thế nào? Người dám động một sợi tóc của nàng, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người!”

Bị hần mắng một hồi, nàng có chút khó hiểu, ý cười thu lại, mặt mày cũng âm trầm, trừng mắt nhìn hần: “Không phải ta!”

Thì ra hần tưởng nàng là tên trộm xông vào phòng của Tư Lăng Uyển.

“Hừ, không phải người? Vậy người nói đi, người đã đi đâu?” Nam Truy Nguyệt lớn tiếng chất vấn.

“Ta..... Ta...dựa vào cái gì phải nói với người?” Bản tính ương ngạnh, bướng bỉnh lại trỗi lên, Mạch Trục Vân không muốn giải thích việc của mình với hần.

Nào ngờ, ở trong mắt Nam Truy Nguyệt, câu hỏi mang tính trốn tránh của nàng lại khiến hần càng thêm hoài nghi, nghĩ nàng có tạt giạt mình nên mới không dám thừa nhận. “Không dám nói chứ gì! Đồ không có tiền đồ! Suốt ngày chỉ biết dùng những thủ đoạn bỉ ổi hèn hạ để làm chuyện xấu, thật uổng

công sư phụ kì vọng dạy võ công cho ngươi!”

Đây là lần đầu tiên hắn ăn nói cay độc với nàng, cũng là lần đầu tiên nhắc đến sư phụ trước mặt nàng. Thật ra hắn rất muốn mắng nàng từ lâu nhưng vẫn cố nhẫn nhịn cho đến ngày hôm nay.

Mạch Trúc Vân đứng chờ ra đó, ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt tràn đầy khiếp sợ, cả người không nhúc nhích, chỉ có hàng lông mày khẽ chớp động mới chứng minh rằng nàng vẫn còn tồn tại trên thế gian.

Nàng kinh ngạc hỏi: “Làm sao ngươi biết sư phụ ta?”

“Ta không chỉ biết sư phụ ngươi mà còn biết rõ sư phụ ngươi là ai, chẳng phải chính ngươi từng nói, sẽ không bao giờ để sư phụ của ngươi thất vọng sao? Ông ấy dạy võ công cho ngươi, là để ngươi ý mạnh ăn hiệp yếu sao? Là để ngươi đi trộm cắp vật sao? Là để cho ngươi phạm pháp sao?” Ngờ khi càng ngày càng nặng nề, Nam Truy Nguyệt tức đến nổi mặt.

“Ta nói rồi, ta không động vào cô ta!” Mạch Trúc Vân oan ức giải thích.

“Ngươi không động vào nàng? Còn Vân cô nương thì sao?” Nhắc tới ba chữ này, quay đầu nhìn thấy gương mặt trắng bệch vì sợ hãi của Tư Lăng Uyển, Nam Truy Nguyệt tức giận đến sôi máu, dậm chân bước đến, giờ nắm tay định đánh cho nàng một trận.

Hắn phải nhân dịp này mà dạy dỗ cho nàng một bài học.

Mạch Trúc Vân vẫn ngây ngốc kinh ngạc nhìn hắn, cũng không ý thức được hắn muốn làm gì. Một trận gió lớn thổi qua, nàng đột nhiên giương mắt lên thì đã thấy tay hắn đang chậm chậm hạ xuống.

Nhưng, một thời gian dài trôi qua vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, cũng không cảm giác gì đau đớn, bên tai chỉ có tiếng rống giận của Bạch Lộng Ảnh.

“Nam Truy Nguyệt, ngươi đang làm chuyện điên rồ gì thế hả?” Một phen nắm chặt tay Nam Truy Nguyệt, ngăn cản động tác của hắn.

Nam Truy Nguyệt giận không thể tìm một chỗ phát tiết, gạt tay mình ra khỏi gọng kiếm của Bạch Lộng Ảnh, quát: “Cút ngay, ta đang nói chuyện với hắn, không cần ngươi nhúng tay vào!”

“Mạch Trúc Vân, nếu đã không biết hỏi cái thì để hôm nay ta thay mặt sư phụ ngươi phế toàn bộ võ công của ngươi, không cho ngươi tác quái tác quái hại người nữa!”

Bạch Lộng Ảnh giận dữ đứng trước mặt Mạch Trúc Vân che chở cho nàng, bị sự mù quáng của Nam Truy Nguyệt làm cho sôi máu, mở miệng quát: “Ta cũng nói cho ngươi biết, nếu dám tổn thương đến hắn, đừng trách ta không nương tay!”

Hốc mắt đỏ ửng, mũi bắt đầu lên men, Mạch Trúc Vân nhìn Bạch Lộng Ảnh giằng co với Nam Truy Nguyệt, uất ức xoay người chạy biến ra ngoài.

Bởi vì lo lắng cho nàng nên Bạch Lộng Ảnh chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Nam Truy Nguyệt sau đó đuổi theo sau.

Nam Truy Nguyệt vung tay áo, lập tức rời khỏi phòng.

Tư Lăng Uyển và Từ Lăng sợ run nhìn một màn biến cố xảy ra trước mắt, nhìn nhau không biết nói gì.

Sau một lúc lâu, từ bên ngoài khách trọ trở về, đúng lúc Tề Cần chạy ngang qua người Mạch Trúc Vân. Bây giờ trong lòng hắn có ấn tượng rất tốt đối với Mạch Trúc Vân, cho nên vừa nhìn thấy nàng liền lịch sự chào hỏi: “Mạch công tử, đã trở về rồi, ngươi đi đâu thế?” Nhưng đáp lại câu hỏi của hắn chỉ có một trận gió mạnh thổi qua cùng với âm thanh nước nổ.

Hắn hơi khó hiểu tự vấn: Một Tà công tử luôn cứng đầu, ương ngạnh, một Mạch Trúc Vân sắc đá, mạnh mẽ, sao lại khóc?

Đảo mắt nhìn thấy một thân ảnh trắng hiện ra đuổi theo Mạch Trúc Vân. Hắn lắc đầu thở dài, chuyện của người ta, mình chớ mớ vào làm gì, nên đành trở về phòng, báo cáo mọi việc cho Sở Tùy Phong.

“Công tử, có đuổi theo không?!”

Sở Tùy Phong đã trở về phòng, lẳng lặng đứng bên cửa sổ, nhìn về phía vàng trắng sáng tỏ nơi chân trời kia. Nghe được Tề Cần bẩm báo, hắn chỉ đơn giản xua tay ý bảo hắn lui ra ngoài.

Nhưng một lát sau, cảm nhận được thuộc hạ mình không có ý định rời đi, bèn nhíu mày lạnh giọng hỏi: “Còn chuyện gì?”

Tề Cần do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn là quyết định nói ra: “Vừa nãy thuộc hạ nhìn thấy Mạch công tử rời khỏi khách trọ, hắn giống như đang khóc……”

Lời còn chưa nói xong thì Tề Cần đã cảm nhận được một luồng khí lạnh đột ngột đánh áp tới mình, hắn nhẹ run lên, ngẩng đầu thì phát hiện vương gia đã xoay người, quét đôi mắt đầy nguy hiểm nhìn hắn.

“Lý do?”

“Thuộc hạ không biết, nhưng hình như có Bạch công tử đuổi theo rồi, chắc không có việc gì.....”

Gió lạnh thổi qua, khiến da gà hần lập tức nổi lên, còn chưa kịp định thần lại thì vương gia đã đi vội ra ngoài, hần hiểu ý lập tức nói một câu: “Mạch công tử đi về phía con suối phía tây đó ạ!”

Khi Bạch Lộng Ảnh tìm được Mạch Trục Vân thì nàng đang lặng lẽ ngồi tựa lưng mình vào một gốc cây đại thụ cạnh bên một con suối. Nàng cúi đầu ôm gối, nhẹ nhàng nức nở, tiếng nức nở của nàng vang lên, vừa leng keng như tiếng thủy tinh vỡ, vừa tức tưởi nghe xót xa lòng người.

Hần chậm rãi đi qua, ngồi xổm bên cạnh nàng, lấy tay nhẹ nhàng vuốt lưng an ủi, hỏi: “Làm sao vậy?”

Mạch Trục Vân nâng gương mặt tràn ngập nước mắt, tầm nhìn bị bao phủ bởi một tầng sương mờ. Nàng nhìn hần, sau đó hai giọt lệ lập tức rơi xuống.

Chứng kiến cảnh này, Bạch Lộng Ảnh như bị ai đó dùng dao găm đâm thẳng vào tim, đau đớn và xót xa vô cùng, hần đã bao giờ chứng kiến nàng trong tình trạng này đâu.

“Có phải Nam Truy Nguyệt dọa ngươi sợ không? Để ta đi tìm hần tính sổ!” Hần nói xong, tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt chưa kịp khô bên má.

Mạch Trục Vân oan ức kéo hần lại, khóc thút thít nói: “Hức hức..... Ta nhớ sư phụ.....”

Mũi hần cũng hơi lên men, hần bèn ngồi bên cạnh nàng, nhẹ nhàng vỗ về lưng thủ thi: “Không sao cả! Sư phụ ngươi là?”

“..... Sư phụ ta chính là 'Tay thuần miệng khéo' - Công Tôn Phi, hơn một năm về trước đã qua đời, để lại một mình ta trên thế gian. Sư phụ đối xử với ta rất tốt, luôn dạy dỗ công cho ta.....”

“Cho nên, lần này đi Oanh Dương trấn là vì sư phụ ngươi?” Động tác trên tay hần không ngừng vuốt ve an ủi nàng, âm thanh nức nở của nàng cũng dần dần yếu đi.

“Ừm, người con gái sư phụ yêu nhất trên đời đã an táng ở đó, ta nghĩ trước lúc lâm chung sư phụ còn chưa kịp nhìn mặt nàng lần cuối nên có lẽ sư phụ rất tiếc nuối.....”

“Ta còn nhớ mẹ ta nữa..... khi ta vừa mới tròn ba tuổi thì mẹ ta đã qua đời, ta cũng không biết hình dáng của bà ấy thế nào.....”

Đây là lần đầu tiên nàng đề cập đến thân thế của mình cho hần, trong lòng Bạch Lộng Ảnh chưa xót vô cùng, trước kia hần chỉ biết nàng là một cô nhóc luôn lẻ loi một mình, nào ngờ cuộc đời của nàng lại thâm trầm đến vậy. Vì thế cho nên, có lần hần cười nhạo nàng, lúc đó chắc nàng rất đau khổ.

“Vậy còn cha nàng đâu..... người nhà nàng đâu?” Hần tiếp tục hỏi.

Mạch Trục Vân lắc đầu, trên mặt nước mắt hoàn thành tích có thể thấy được. “Không còn ai cả, ta và sư phụ vẫn ở ẩn trên núi, sau này, sư phụ mất rồi, ta mới xuống núi.....”

Hần chậm rãi ôm chặt nàng vào lòng mình, ôn nhu cúi đầu giúp nàng lau đi nước mắt. Nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, nói: “Về sau, sẽ có một người bên cạnh nàng, rồi nàng sẽ có thêm một gia đình.....”

Mạch Trục Vân khẽ run rẩy trong lòng hần, hai chữ “Người nhà” đối với nàng mà nói, có cầu cũng không thể: “Vậy huynh làm người thân của ta đi, được không?”

Nàng hơi nghiêng đầu, nhìn lên khuôn cằm vuông vức của hần. Vì hốc mắt đậm lệ cho nên hình dáng của hần trong mắt nàng cũng trở nên mơ hồ, dường như có chút không thật.

“Được!” Bạch Lộng Ảnh cười khỏ đáp ứng.

Một chữ vừa dứt, bên hông đột nhiên có một đôi tay mềm mại nhỏ nhắn ôm chặt lấy hần, cơ thể cao lớn của hần cũng vì động tác đó mà trở nên cứng đờ, rồi lập tức siết chặt nàng vào lòng.

“Bạch Lộng Ảnh, huynh thật tốt!” Mạch Trục Vân vừa hạnh phúc, cười đáp, đầu tựa vào lòng hần, hai tay ôm chặt thắt lưng hần, chậm rãi nhắm chặt mắt hưởng thụ cảm giác ấm áp truyền đến.

Nàng nào phát hiện ra, đằng sau bọn họ, cách xa mấy trượng, có một thân ảnh cô đơn đứng đó.

Gió khẽ thổi bay ống tay áo màu trắng tinh khiết, trông phong trần mà thanh nhã dưới ánh trăng sáng tỏ nửa đêm. Trên gương mặt điển trai của hần, tuy không nhìn rõ được cảm xúc của hần, nhưng có lẽ chỉ mình hần biết rõ, trong lòng hần đau đớn đến nhường nào.

Không biết hần đã đứng đó bao lâu, rồi đi khi nào, chỉ là ngay khi hần đứng đó chứng kiến toàn bộ sự việc, cả trời đất xung quanh hần đều trở nên tĩnh lặng.

“Ta mệt quá!”

“Ừm, ngủ đi, ta ở đây với nàng!” Cách một lớp y phục nơi lồng ngực hần, âm thanh dường như có ma lực đặc biệt khiến Mạch Trục Vân cảm thấy an tâm dễ dàng đi sâu vào giấc ngủ.

P/s: Ô Ô...1-1 cho Bạch công tử nha....Sở công tử ơi..lẽ nào bỏ cuộc sớm vậy sao? Trò hay còn ở phía sau...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Mạch Trục Vân gặp nguy hiểm?!

Ngay khi tỉnh giấc, Mạch Trục Vân phát hiện ra mình đã về phòng tự khi nào, cúi đầu thấy quần áo vẫn còn ở trên giường, bèn an tâm rất nhiều.

“Không sao chứ?”

Âm thanh mang theo chút ý cười nhàn nhạt vang lên, vừa ngẩng đầu lên đã nhận ra Bạch Lộng Ảnh đang ngồi bên bàn, tươi cười nhìn nàng hỏi thăm.

Mạch Trục Vân xấu hổ lấy chăn phủ kín người mình, lắp bắp nói: “Không sao!”

“Không cần che, những gì cần thấy thì tối qua đã thấy hết rồi!” Bạch Lộng Ảnh bốn cợt nói.

Nàng lập tức vươn hai ngón tay, chia thẳng về phía mắt hần cảnh cáo, nói: “Vậy bản công tử sẽ hủy hai mắt của huynh, cho huynh mù cả đời!”

Hần chỉ cười nhạt, đứng dậy đi tới, mặc áo khoác ngoài cho nàng, ôn nhu nói: “Còn có tâm trạng đùa giỡn, xem ra không sao là thật rồi, mau đứng dậy xuống lầu ăn sáng, còn có người rất lo lắng cho nàng!”

“Không, không được, bộ dạng thê thảm thể này, mặt mũi nào đi gặp người khác nữa?” Nàng chỉ vào hai mắt sưng đỏ của mình, khóc lêu như vậy, chắc là sưng như mắt gấu trúc rồi.

Bạch Lộng Ảnh bật cười, nói: “A, Ta công tử đột nhiên quan tâm đến hình tượng của mình từ khi nào vậy?” Thấy nàng không nói gì, hắn không nổi lên tiếng chế nhạo nàng thêm nữa, chỉ dịu dàng nói: “Yên tâm, tối hôm qua ta giúp nàng thoa thuốc chống sưng phù rồi, không sao đâu!”

Lúc này Mạch Trục Vân mới yên tâm, đợi hắn ra khỏi phòng mới nhanh nhẹn thay quần áo, rửa mặt sạch sẽ rồi nhìn qua gương đồng, xác định mắt vẫn trong tình trạng bình thường, bèn tự tin ra cửa.

Ngay lúc xuống lầu thì ai đó cũng ngồi vào chỗ của mình. Vốn hờn giận Nam Truy Nguyệt cho nên lúc đi ngang qua người hắn, nàng bày ánh mắt khinh miệt liếc hắn một cái, nhưng mà, ngay khi quắc mắt xác nhận lần hai những gì mình thấy, một tay chống nạnh khí thế, một tay chỉ vào mặt hắn, bật cười khanh khách.

“Ha ha ha.....mắt gấu mèo kia.....” Cảm giác khoái chí lập tức ập đến, ai bảo tối hôm qua mạnh miệng hung dữ với nàng, bây giờ thì mắt biến thành gấu mèo nhá.

Nam Truy Nguyệt vô cùng mất tự nhiên trừng mắt liếc nàng, mắt truyền đến cảm giác đau nhức nên tầm nhìn hơi kém đi, rồi oán hận quét mắt nhìn Sở Tùy Phong.

Sở Tùy Phong không hề lên tiếng, vừa thấy nàng đến liền cầm đĩa, yên lặng dùng bữa.

Sau khi cười một trận sảng khoái, Bạch Lộng Ảnh kéo nàng ngồi xuống, bắt đầu kiểm tra đồ ăn trong bát nàng. Còn Mạch Trục Vân không kiêng nể xung quanh, cầm đĩa bắt đầu ăn.

Chính lúc đó, Sở Tùy Phong mới khẽ nâng mắt nhìn lướt về phía nàng, rồi sau đó, máy móc nhắm nháp nuốt đồ ăn vô vị vào miệng.

“Mạch công tử, rốt cuộc tối qua công tử có xông vào phòng của tiểu thư chúng ta không?” Từ Lăng ngồi một bên nhìn không được, muốn đòi công đạo.

“Từ Lăng!” Từ Lăng Uyển lên tiếng ý bảo nàng ngậm miệng.

Mạch Trục Vân dường như không thêm quan tâm đến những lời nha hoàn đó nói, đợi đến khi nuốt một ngụm cơm vào miệng mới chậm rãi nói: “Yên tâm, đánh cậu còn phải xem mặt chủ nhân, đạo lý này, bản công tử biết!” Ngươi..... Ngươi mắng ta là cậu?” Khuôn mặt nhò nhán của Từ Lăng đỏ bừng lên, chỉ tay vào Mạch Trục Vân tức giận nói.

Mạch Trục Vân ngẩng đầu mỉm cười nói: “Bản công tử đã mở miệng nói ngươi chưa? À! Thì ra ngươi vẫn luôn biết thân biết phận mình a! Ta không biết rằng, trên đời này còn có hạng người thích tự miệt thị bản thân, vừa ăn cướp vừa thừa nhận đâu!”

Lại bị Mạch Trục Vân thông náo chửi khéo, Từ Lăng càng thêm tức giận, ngấm lại ý tứ của nàng, thì không những chẳng thắng mặt nàng mà còn mắng

xéo chủ nhân mình nữa sao?

“Người thật to gan, dám mắng tiểu thư nhà ta là.....”

“Từ Lăng, trở về phòng đi!” Từ Lăng Uyển cũng có chút tức giận, có điều, người mà nàng tức giận không phải là Mạch Trục Vân, mà là nha hoàn của mình, nha đầu đó, ngay thời điểm then chốt, chả bao giờ khôn lên tí nào cả?

Từ Lăng hung hăng trừng mắt nhìn Mạch Trục Vân, không cam tâm trở về phòng.

Tâm tình của Mạch Trục Vân sáng khoái lên không ít, cảm thấy thời tiết hôm nay rất đẹp, nên ăn cơm rất ngon miệng.

“Sở công tử, nếu không còn chuyện gì khác thì bây giờ khởi hành luôn đi!”

Sở Tuy Phong vẫn không thay đổi nét mặt, lạnh lùng bật lên một tiếng: “Ừm!”

Tề Cẩn khó hiểu chăm chú nhìn vào mặt Mạch Trục Vân, vẫn không phát hiện ra điểm khác thường, không có dấu hiệu đã khóc, khí sắc bình thường như mọi ngày, có gì khác đâu.

Bộ hôm qua là hấn nhìn nhầm sao, ảo giác sao? Nhưng nếu là ảo giác thì tại sao vừa nghe xong, vương gia nhà hấn lại chạy vọt tới phòng của Nam Truy Nguyệt, đánh một trận đề bây giờ bộ dạng nạn nhân thảm thế này đây. Cuối cùng, hấn thấy ngài quay trở về phòng với vẻ mặt cô đơn, ngồi suốt một đêm?

Nghe được câu như thế, gương mặt tràn ngập u oán của Nam Truy Nguyệt đã tiêu tan đi rất nhiều, hấn uất ức xoa nhẹ hai con mắt bầm tím của mình, trong lòng thầm nghĩ: Xem ra có rắc rối mới trị được, cuối cùng thì Mạch Trục Vân cũng biết người biết ta.

Trước kia vì mỗi tối Mạch Trục Vân đều ra ngoài, ban ngày ngủ nướng nên cuộc hành trình của bọn họ bị đẩy lùi vài ngày, đường thì cũng chưa có đi được xa, mà nay nàng đột nhiên khó hiểu, ồn ào thúc giục nhanh chóng đến Oanh Dương trấn. Cho nên chỉ trong vòng ba ngày, bọn họ đã đến được điểm dừng chân.

Từ Lăng Uyển và Từ Lăng không giấu được vẻ mệt mỏi trên gương mặt, các nàng không phấn khởi như Mạch Trục Vân, nhưng có mệt mỏi cũng không dám ý kiến ý cò. Là chính các nàng đã cam đoan rằng sẽ không trở thành gánh nặng cho Sở Tuy Phong, cho nên dù có cực nhọc, mệt mỏi đi chăng nữa thì vẫn phải cố gắng cầm cự, đường có bao xa thì cũng cố tươi cười cho đến khi đến được trấn.

Nam Truy Nguyệt có một gian hàng lớn và một tòa biệt viện ở trấn Oanh Dương. Cho nên, vừa đặt chân đến nơi thì bọn họ liền thẳng tiến đến biệt viện của hấn.

“Nếu đã đến vì lăng mộ, vậy thì ở nhà của ta đi, sẽ dễ dàng hơn nếu chúng ta đi cùng nhau!”

Mà phủ nhỏ Từ Lăng gia ở Oanh Dương trấn, sau trận cháy lớn hơn mười năm về trước, Từ Lăng Thanh cho rằng Oanh Dương trấn chính là nỗi đau không gì có thể hàn gắn được, vì thế nên không có ý định xây mới lại phủ, chỉ thỉnh thoảng trở về thăm lăng mộ. Bởi vậy, Từ Lăng Uyển và Từ Lăng cũng ở lại biệt viện Nam gia. Sau khi ăn cơm chiều xong, thấy mọi người đều ở đây, Từ Lăng Uyển mới nhỏ giọng hỏi Sở Tuy Phong: “Sở công tử, Uyển Nhi có thể nói chuyện riêng với công tử một chút được không?”

Sắc mặt nàng trông rồi rầm, pha chút thẹn thùng xấu hổ.

“Ồ, xem ra quan hệ của hai người không tệ nhỉ? Không biết Từ Lăng tiểu thư có chuyện gì bí mật muốn tránh mặt chúng ta, một mình nói chuyện với Sở công tử?” Mạch Trục Vân nhún mày khó chịu nói.

Nam Truy Nguyệt liếc trắng nàng lên tiếng: “Chuyện riêng của người ta, người xía vào làm gì?”

Sắc mặt Từ Lăng Uyển trở nên trắng bệch, có chút xấu hổ cúi đầu giải thích: “Không phải vậy đâu, chuyện này.....”

“Ồ, là ta tự mình đa tình rồi, thế mà ta cứ tưởng chúng ta sẽ trở thành bạn thân giao với Từ Lăng tiểu thư cơ đấy?” Mạch Trục Vân độc miệng lên tiếng dòn Từ Lăng Uyển vào đường cùng.

“Không phải vậy đâu! Dọc đường được các vị công tử quan tâm, Uyển Nhi cảm kích vô cùng..... Nếu như Sở công tử không phản đối thì Uyển Nhi có thể nói tại đây cũng được!” Nàng cắn răng, vô rách khăn tay, ánh mắt hướng về phía Sở Tuy Phong.

Sở Tuy Phong liếc nhìn nàng, sau đó lại nhìn Mạch Trục Vân, gật đầu, tỏ ý bảo nàng ngồi tại đây nói.

“Sở công tử, ngày mai Uyển Nhi muốn đi cùng công tử đến lăng mộ!” Nàng buông lỏng khăn tay, khăn trương lên tiếng.

“Không được!”

Hai chữ băng lãnh vang lên, đồng nghĩa với việc không cho đối phương một con đường để thương lượng.

Sắc mặt Từ Lăng Uyển trở nên khó coi, nàng biết một khi chàng đã nói thì không ai có thể thay đổi quyết định của chàng, nhưng nàng vẫn muốn ôm một tia hy vọng lên tiếng: “Uyển Nhi biết, bên trong lăng mộ có rất nhiều cơ quan, pháp trận, là nơi rất nguy hiểm, nhưng Uyển Nhi sẽ không khiến mọi người

phải phân tâm.....”

Mạch Trục Vân cong lên ý cười nhạt, nói: “Nhưng người không có võ công, sao có thể khẳng định khôn khiến bọn ta phân tâm?”

“Nơi các vị muốn đi, là mộ của mẹ trước ta. Uyển Nhi đã từng đến đây một lần, đương nhiên khả năng xác định phương hướng, địa hình cũng dễ dàng hơn các vị, hơn nữa, ta còn có cái này.....” Từ Lăng Uyển nói xong, cẩn thận lấy từ trong tay quả một tấm bản vẽ.

“Sở công tử, đây là sơ đồ cấu trúc cơ quan bên trong lăng mộ, là do đích thân cha Uyển Nhi xuống dưới đó tìm hiểu, hy vọng có thể giúp được phần nào cho nhiệm vụ của công tử.”

Mạch Trục Vân nghiêng đầu nhìn tấm bản đồ được cuộn tròn trong tay nàng, suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Nếu đã có tấm bản đồ này rồi, vậy xem như người được phép đi vào, hơn nữa, coi như lần này bản công tử có lòng tốt, sẽ bảo vệ người, thế nào?”

Từ Lăng Uyển liếc nhìn Sở Tùy Phong, thấy hắn không muốn nói gì thêm với nàng, tâm cũng trở nên lạnh đi nhiều.

Tuy điểm đến đều cùng một nơi, nhưng mục đích của Tứ đại công tử đều không giống nhau, theo quan sát của Từ Lăng Uyển mà nói thì Bạch Lộng Ảnh và Nam Truy Nguyệt đều đi theo là vì Mạch Trục Vân, còn mặc dù Sở Tùy Phong không cùng nhóm với bọn hắn, nhưng vì chàng không thích nói chuyện nên mọi quyền quyết định đều rơi vào tay của Mạch Trục Vân, chỉ cần Mạch Trục Vân gật đầu, chàng sẽ không nói gì. “Đồng ý, vậy Uyển Nhi đã tạ Mạch công tử trước!” Nói xong, cúi đầu tạ lễ.

Mạch Trục Vân thân nhiên chỉ tay vào thứ trước mặt nàng nói: “Nếu đã vậy thì, giao tấm bản đồ đó cho ta!”

“Cái này.....” Nàng có vẻ hơi do dự, nhìn quanh bốn phía, thấy không có ai lên tiếng, thậm chí cả Nam Truy Nguyệt – người luôn thích chống đối Mạch Trục Vân cũng không có ý kiến phản bác, giống như để cho nàng cam chịu mà đồng ý.

Nàng đành phải thỏa hiệp thôi.

“Tiểu thư, đây là đồ của lão gia, không thể đưa cho hắn!” Từ Lăng tức giận trừng mắt nhìn Mạch Trục Vân, sau đó nhanh tay đoạt lấy tấm bản đồ trong tay Từ Lăng Uyển hòng giấu đi.

“Từ Lăng, người càng lúc càng to gan rồi đó! Còn không mau đem qua cho Mạch công tử!” Từ Lăng Uyển Tâm khẽ quát một tiếng.

“Tiểu thư.....” Từ Lăng oán ức hô lên một tiếng.

Mạch Trục Vân tươi cười nói: “Chắc chắn, hôm nay là lần đầu tiên bản công tử thấy: Nha hoàn không coi lời của chủ tử mình ra gì!”

“Hừ!” Từ Lăng hung hăng trừng mắt liếc nhìn nàng, hậm hực ném tấm bản đồ về phía nàng.

“Từ Lăng tiểu thư, không phải ta đã nói với người, phải dạy dỗ loại nha hoàn bướng bỉnh này đúng nơi đúng chỗ sao? Hay nói cách khác, đến khi người khác ra mặt thay người dạy dỗ thì lúc đó đừng có đau lòng!” Mạch Trục Vân vẫn cười nhạt lên tiếng bốn cọt.

Sắc mặt Từ Lăng Uyển chợt biến, lễ phép nói: “Mạch công tử đại nhân đại lượng, sẽ không chấp nhặt với một nha hoàn nhỏ bé! Là Uyển Nhi quản giáo không nghiêm, sau khi hồi kinh, Uyển Nhi nhất định sẽ chú ý.”

Không chờ Từ Lăng Uyển vừa nói xong, Từ Lăng lại trừng mắt nhìn Mạch Trục Vân, tỏ ý ghét bỏ.

“Thật ra bản công tử không phải hạng người nhỏ mọn như vậy, có điều, phòng bệnh còn hơn chữa bệnh, yêu nghiệt à, huynh có loại thuốc gây cảm hay thuốc gây mù gì không? Tặng cho ta vài lọ, không chừng một ngày nào đó không xa sẽ dùng đến đấy!” Nói xong, quét ánh mắt ngạo độc nhìn Từ Lăng.

“Chắc người cũng biết, ta chế thuốc cứu người được thì cũng có thể chế thuốc giết người. Thuốc độc thì có vài loại, nào là có tác dụng khiến cho nạn nhân học máu chết tươi tại chỗ, nào là ghê lở sinh sôi, qua vài ngày thối rữa mà chết, à còn có loại vỡ huyết mạch, hai mắt lòi ra.....công dụng hiệu quả không ngờ! Còn có vài loại gây lở loét dạ dày, chân tay đứt rời từng khúc,.....”.

Không đợi Bạch Lộng Ảnh nói xong, một tiếng gào thét bén nhọn vang lên cắt ngang lời hắn.

“A.....” Từ Lăng hoảng sợ che lấy hai mắt mình hét to, sau đó, loạng choạng chạy ra ngoài, giống như sợ phải nghe thêm điều gì kinh khủng nữa.

Từ Lăng Uyển nóng vội, bèn đứng dậy đuổi theo.

Nam Truy Nguyệt trừng mắt nhìn hai người bọn họ, khinh miệt nói: “Đúng là không có tiền đồ, ngay cả một tiểu cô nương cũng dọa cho được!” Nói xong, cũng nhắc chân rời đi.

“Ha ha ha.....” Mạch Trục Vân và Bạch Lộng Ảnh đưa mắt nhìn nhau, sáng khoái cười ha hả.

Sở Tùy Phong bắt đầu đi lắt đầu, xoay người ra đại sảnh. Tề Cần đi sát theo sau, khước miệng cong lên đắc ý cười, con người Mạch công tử thật sự rất thú vị, nếu có thể ở cùng một chỗ với vương gia thì..... Vừa nảy sinh ý tưởng này trong đầu, lập tức hắn muốn tát cho mình một bạt tai, làm sao hắn có thể nghĩ như vậy? Đây chẳng phải đang gián tiếp chửi bới vương gia nhà mình à..... Tề Cần hận không thể tát cho mình vài tát để tỉnh ngộ.

[Làm luôn tại chỗ đi anh ơi, hận với chả tiếc gì!!! =.=]

“Bạch Lộng Ảnh, không thể ngờ được huynh còn độc miệng hơn ta tưởng nha, ha ha ha!” Mạch Trục Vân vỗ vai hắn, cầm lấy bản đồ rồi trở về phòng.

Bạch Lộng Ảnh nhìn bóng lưng nàng rời đi, sùng nịch khẽ cười, rồi cũng trở về phòng mình.

Dưới ngọn đèn dầu, Mạch Trục Vân quan sát triển khai bản đồ, nghiên cứu kỹ lưỡng mọi đường đi, cơ quan trong lăng mộ. Tư Lăng Thanh đã vạch rõ hướng đi rõ ràng, nhưng lại không có đánh dấu mấy cái cơ quan, xem ra năm đó sư phụ không nói thật cho hắn biết về lăng mộ.

Dựa theo tấm bản đồ sơ sai, xung quanh khu lăng mộ, đều không có nhắc đến vị trí của bài vị hay quan tài..... Nàng cũng từng nghe Liễu Thục Mi nói, thậm chí cả Tư Lăng Thanh cũng không tìm ra được ngôi mộ thật sự đang nằm ở đâu, hay nói cách khác, ngôi mộ thật được đặt ở một hang động khác, mà ngay cả Tư Lăng Thanh cũng không biết?

Nếu sư phụ thật sự oán hận Tư Lăng Thanh, thì khả năng ngôi mộ thật được xây cất trong một căn hầm bí mật là rất cao.

Mà mục đích chính của Sở Lâm Uyên chính là muốn để Sở Tùy Phong vào nhầm khu mộ của chính chủ, cuối cùng sẽ bị nhốt trong đó, không tìm được đường thoát thân.

Xét về bản lĩnh của Sở Tùy Phong thì cơ hội để hắn suy luận ra được ngôi mộ thật nằm ở đâu là rất lớn. Nhưng cho dù hắn có không tìm ra được thì mục đích của Sở Lâm Uyên coi như đã đạt được một phần ba: Chủ soái nơi biên cảnh đã thay người, chỉ cần cố tình ngụy tạo thời gian sớm hơn dự tính thì binh quyền của Sở Tùy Phong sẽ bị người khác cướp mất; Mà Sở Tùy Phong, nếu như không tìm được “Kiếm phổ Lạc Ngọc” như đã hứa thì coi như hắn đã thất trách, chắc chắn sẽ mang tội.

.....

Rạng sáng ngày hôm sau.

Bình minh lên, từng tia nắng tinh nghịch trong buổi ban mai, xuyên thấu qua tầng mây trắng lững lờ trôi, chiếu thẳng xuống ngọn núi cao được bao phủ bởi một màu xanh rờn và dưới chân núi Từ Dương cũng nghênh đón một đoàn người đến.

Nằm trong cánh cung núi trùng điệp, núi Từ Dương đã nổi tiếng là nơi ngoạn mục nguy nga hùng tráng nhất trấn Oanh Dương, ngọn núi cao nhất chứa nhiều vách đá dựng đứng, cao đến chạm tận trời cao.

Nhờ sự chỉ dẫn của bản đồ, bọn họ không gặp rắc rối trong việc xuyên qua cây cối rậm rạp, thẳng một đường đến đoạn vách núi.

Nói là vách núi nhưng thật ra, nó giống như bút tích do thiên nhiên ban tặng hơn: núi tảng đen lớn chia làm hai bộ phận, các tảng mộ đá đứng độc lập bao gồm các tảng đá dựng đứng được che phủ bởi một tảng đá phía trên giống như cái nắp đậy. Chúng được sử dụng để mai táng và được che phủ bởi các gò đất. Bề rộng ước chừng vài thước, sâu hơn vài chục trượng. Trên khe rãnh các khối đá có vài bút tích đã cũ kĩ nhưng vô cùng rắn chắc, không lâu sau đám người bọn họ đã tập trung ở khối đá bên dưới.

Đá tảng gập ghềnh, đi mãi vẫn không tìm thấy cửa vào, cũng không nhìn thấy khe hở đi vào. Trên mặt đất có nhiều tảng đá vụn kèm theo một ít tro tàn của đuốc, trên tảng đá đầy những dấu khắc do dao dẽ lại. Xem ra chuyện kho báu, Sở Lâm Uyên đã truyền đi ra ngoài, hấp dẫn một số người có lòng tham vô độ tới đây. Có điều, hắn cũng không có ngu ngốc thông báo việc này cho toàn thiên hạ biết, với lại, Nam Truy Nguyệt đã cẩn thận phong tỏa tin tức lan truyền, cho nên không quá nhiều biết đến chuyện này lắm.

Nhưng có đến đây mà, tìm kiếm thì cũng không tra ra được manh mối gì, cho nên đành ngậm đắng rời đi. Mà đám người Sở Tùy Phong vì sự tri trệ của Mạch Trục Vân, nên đã vô tình trở thành đội khai quật cuối cùng mò đến nơi này, tìm kiếm “kho báu giả”.

“Tư Lăng tiểu thư, tiếp theo nhờ người rồi!” Mạch Trục Vân cười tủm tỉm nói.

Tư Lăng Uyên gật đầu, trước kia nàng cũng tới nơi này một lần, cũng biết cách thức mở cửa mà Tư Lăng Thanh đã thực hiện, cho nên, có chút ấn tượng.

Sau khi nhận lấy ngọn đuốc từ Nam Truy Nguyệt, nhẹ nhàng đi vào giữa tảng đá, sờ soạng lên vài bề mặt gồ ghề, dựa vào trí nhớ, đem ngọn đuốc hướng về phía hòn đá bên tay trái. Không bao lâu sau, một âm thanh to lớn, giống như tiếng nứt vỡ của đất gào thét vang lên.

Một lát sau, cánh cửa đá nơi đó bỗng nhiên mở ra.

Đội đến khi tất cả đều tiến vào, cửa đá chậm chậm đóng lại.

Lăng mộ không đến nỗi quá tối, mùi ẩm ướt thoắt rữa vốn có nơi các lăng mộ đều không có, chỉ thoang thoảng trong không khí mùi hương dịu nhẹ của rừng du hương.

Ngọn đuốc thấp sáng cả một vùng mộ đá, trước mặt bọn họ có một cái biển dấu hiệu chỉ đường rõ to, nhìn không giống như có nguy hiểm phía trước.

“Xem qua bản đồ của cha ta rồi, hắn Mạch công tử cũng biết, nhìn con đường này bằng phẳng vậy thôi chứ tiềm ẩn nhiều nguy hiểm. Nghe cha ta nói, người xây nên khu lăng mộ này, là một cao thủ về thuật “kỳ môn độn giáp”**, mỗi một bước đều kết nối với cơ quan ám khí, nếu không cẩn thận giẫm

phải nút khỏi động, thì âm khí sẽ được phóng ra.” Tur Lăng Uyển kiên nhẫn giải thích.

*Độn Giáp là một trong ba môn học xếp vào tam thức (Thái Ất, Độn giáp, Lục nhâm đại độn). Và có tên gọi là Kỳ Môn Độn giáp.

Kỳ Môn Độn Giáp là môn khoa học cho ta biết được thời điểm nào, phương vị nào sẽ có lợi cho ta và phương vị nào sẽ bất lợi cho ta, rồi ta có thể dựa vào đó cải thiện vận mệnh của ta cho từng thời điểm.

Kỳ Môn Độn Giáp được ứng dụng trong việc lựa chọn thời gian, hướng bày binh, xuất quân, cầu tài, cầu danh, yết kiến quý nhân, xuất hành, khai trương, động thổ, xây cất, tìm người cưới gả...

Trước đây, Độn giáp ứng dụng vào quân sự là chủ yếu. Ngày nay độn giáp có thể ứng dụng trong các hoạt động mang tính cạnh tranh, thi đua, nhất là trong lĩnh vực kinh doanh. Ngoài ra độn giáp còn là công cụ quan trọng trong tính toán địa lý “tam hợp” điều này cũng nói lên sự liên quan mật thiết giữa độn giáp với yếu tố “Địa” trong hệ thống tam tài Thiên - Nhân - Địa. Mạch Trục Vân cười nhạt lên tiếng: “Tur Lăng tiểu thư nói không sai, cho nên, các người phải đi theo ta, không được đi nhằm kéo không ai cứu kịp các người đâu!”

Nam Truy Nguyệt híp mắt nhìn nàng, nghi ngờ hỏi: “Hừ, chỉ cần người không lợi dụng tìm cơ hội mượn việc công báo thù riêng là được!”

“Chà chà, ôi cái trí nhớ kém cỏi của ta, nếu Nam trang chủ không nhắc nhở thì suýt nữa bản công tử quên mất thù này. Nếu Nam trang chủ muốn thù thì ta không ngại thực hiện như ý nguyện của người!” Mạch Trục Vân nói xong, quơ cây đuốc trong tay, ánh lửa lay động khẽ rơi vào gương mặt thanh tú của nàng, biểu tình của nàng có chút không giống thường ngày.

“Tur Lăng tiểu thư, ở đây chỉ có hai người chúng ta là biết rõ cơ quan nằm ở đâu, chỉ bằng, chúng ta cùng nhau dẫn đường đi?”

Tur Lăng Uyển gật đầu đáp ứng.

Mạch Trục Vân nghênh ngang cầm đầu đi trước, Tur Lăng Uyển theo sau, tiếp theo đó là Sở Tùy Phong, Bạch Lộng Ảnh, Tề Cẩn và Nam Truy Nguyệt.

Đi được hơn mười bước, không có bất trắc gì diễn ra.

Khỏe miệng Mạch Trục Vân cong lên, vốn theo lộ trình phải đi thẳng nhưng đột nhiên, nàng lại đưa mũi chân sang trái, thân nhiên đi về hướng đó.

“Mạch công tử cẩn thận.....” Tur Lăng Uyển có lòng tốt kéo nàng lại nhắc nhở: “Không được đi nhầm đường, nếu không.....”.

Nhưng mà lời của nàng còn chưa dứt thì mắt đã nhìn thấy Mạch Trục Vân hồ hững tiếp tục đi, nàng lập tức biến sắc, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Nếu không gì cơ?” Mạch Trục Vân cười nhạt, vẻ mặt tự nhiên thu hồi chân về.

Xung quanh không hề có chút tiếng động khác thường.

“Tại sao lại như vậy?” Tur Lăng Uyển cẩn thận nhìn bốn phía, thật sự không có động tĩnh gì! Nhưng chẳng phải cha đã nói, nếu rẽ hướng thì cơ quan sẽ cảm ứng được, giải phóng pháp trận khiến cho đối phương không thể thoát ra được hay sao?

Mạch Trục Vân bĩu môi, cười nhạo nói: “Nói vậy, ngay cả thừa tướng đại nhân cũng chưa xác định rõ bản đồ này là thật hay giả a!”

Nàng đương nhiên biết rõ, nếu sư phụ mình đã không muốn cho bất kỳ ai tiến vào thì nhất định sẽ kín miệng cho đến chết chứ không có chuyện giao bản đồ cho Tur Lăng Thanh, nói đúng ra là, mục đích chủ yếu của sư phụ không phải dễ dàng cho hắn đặt chân đến mà là ngầm đe dọa hắn.

Con đường bằng phẳng vô sự đó chính là thủ thuật che mắt mà sư phụ đã nói dối trong bản đồ, nếu như trong lòng người nào có quỷ thì cũng không dám vượt qua đoạn đường này đâu.

Bị Mạch Trục Vân một phen cười nhạo, sắc mặt Tur Lăng Uyển có chút trắng bệch: “Có lẽ là do nhiều năm trôi qua, cơ quan bị hư hỏng cũng là chuyện bình thường!”

“Ồ, bị hư hỏng!” Mạch Trục Vân mạnh mẽ gật đầu, miệng bật cười!

Đồng thời từ phía sau các nàng truyền đến một thứ âm thanh lạnh như băng: “Hừ, cạm bẫy của Công Tôn tiền bối, cho dù có muốn đập hư cũng không hủy được, huống chi là nhiều năm bị hư hỏng? Tur Lăng tiểu thư nói như vậy là khinh thường Công Tôn tiền bối rồi!” Nam Truy Nguyệt đi cuối cùng, nghe được những lời Tur Lăng Uyển nói, có chút tức giận, lạnh giọng lên tiếng phản bác.

Tur Lăng Uyển càng cảm thấy xấu hổ, nàng không ngờ, ngay cả một Nam Truy Nguyệt luôn ra tay giúp đỡ nàng cũng đứng trên lập trường của Mạch Trục Vân. Hắn tôn trọng Công Tôn Phi như thế, rốt cuộc hai người bọn họ có quan hệ gì?

“Khụ khụ, ý của Uyển nhi không phải vậy.....” Tur Lăng Uyển vội ho một tiếng, định mở miệng giải thích.

“Thôi đi, tiếp tục lộ trình, nếu không lát nữa bấy tự động mở ra thì không ổn lắm đâu!” Mạch Trục Vân thân nhiên vút một tiếng.

Nói xong, cũng không quan tâm đám người phía sau phản ứng thế nào, bèn giơ cao ngọn đuốc, nhanh chân rời đi.

Mặt mày Tư Lăng Uyển trở nên cứng đờ, khóe miệng run rẩy, không dám nói gì, chỉ cố nhanh chân để đuổi kịp.

Đi qua một con đường hẹp dài, quẹo phải, lại gặp phải một cái mật đạo. Vòng quẹo đủ hướng được nửa ngày, cuối cùng cũng đến trung tâm lăng mộ - nơi an nghỉ của chủ mộ.

Trên mộ đá được xếp ngăn nắp, bọn họ lặng lẽ tiến đến bàn thờ màu đen cạnh đó, bên trên có lư hương đá cùng với nến được đặt hai bên, chính giữa còn có khối bài vị.

Bốn phía đều trống rỗng, gọi là mộ thất, nhưng nó không khác gì một căn phòng đá trống rỗng đầy đau buồn, ngay cả quan tài cũng không thấy.

Mạch Trục Vân kinh ngạc tiến lên, nhìn thấy khối bài vị màu vàng mạ bóng loáng trên bàn thờ, miệng chậm rãi thốt lên: “Linh vị của vong thê - Mạch Thị Vân Khê.”

Tư Lăng Uyển cầm lấy mấy cây nhang, đến châm lửa trên cây nến, sau đó phân phát cho từng người.

“Đây chính là mộ của dì, mặc dù không phải mẹ ruột ta, nhưng vì đều là vợ của cha ta, tình cảm tỷ muội khi xưa của hai người rất tốt. Nghe nói ngay khi đi vừa qua đời còn mang thai..... Sở công tử, người đã chết rồi, bái tế một chút có được không?”

Nàng đi đến trước mặt Sở Tùy Phong, cầm lấy cây nhang đưa cho hắn. Có lẽ vì sợ hắn không đồng ý cho nên nàng hơi cắn môi, mong chờ nhìn hắn.

Đúng là ngoài dự kiến của nàng, Sở Tùy Phong không nói một lời, cầm lấy cây nhang trong tay nàng, cung kính hạ lễ với linh vị trên, rồi tự mình cắm nhang vào lư hương.

Việc này không chỉ dưới sự chứng kiến đầy ngỡ ngàng của Tư Lăng Uyển mà người giật mình hơn cả chính là Tề Cẩn.

Hắn biết, mỗi lần gặp mặt hoàng thượng, ngoài mẫu phi đã chết của ngài ra, thì chưa bao giờ hắn cúi đầu trước hoàng đế. Hắn chưa bao giờ thấy vương gia lại hạ mình lạy vong linh của người khác, huống chi, quan hệ giữa vương gia với Tư Lăng phủ không hề sâu đậm, cho dù có vì kho báu thì cũng không tỏ thái độ như vậy.....

Trong lòng hắn thật sự hỗn loạn, trước kia hắn cảm thấy tâm tư vương gia nhà mình thật khó đoán, bây giờ thì không thể đoán ra!

Mạch Trục Vân ngốc lảng đứng đó, hai mắt đắm chiều nhìn lên mấy dòng chữ trên linh vị, ánh mắt rã rời kia dường như muốn lấy đi hết từng chữ trên linh vị đó xuống. Bạch Lộng Ảnh cầm lấy cây nhang, đi đến bên cạnh nàng, huých tay hỏi: “Không bái tế à?”

Mạch Trục Vân cong lên một ý cười cứng ngắc, nói: “Không cần, các huynh bái đi, ta đi dạo quan sát xem có bầy không.” Nàng có chút mất tự nhiên xoay người, đánh giá tình hình xung quanh.

Bốn vách tường đều không có đặc điểm gì khác biệt, nàng dùng sức gõ vào vách tường, tiếng vọng vang lên ngân dài, không có ngắt đoạn. Trên vách tường cũng không có khe hở, vậy đây không phải là ngôi mộ thật sự của chủ nhân này. Nếu thật thì, Tư Lăng Thanh đã sớm tìm được rồi.

Mạch Trục Vân vừa cẩn thận nhớ lại đoạn đường bọn họ vừa đi qua. Dọc đường các vách tường đều bóng loáng không có vết lồi lõm, nhìn không ra có sự khác thường..... Nhưng nếu thật sự đơn giản như vậy thì hoàn toàn không giống với nguyên tắc của sự phụ chút nào.

Suy nghĩ nửa ngày, vẫn không thu hoạch được gì, vì thế nàng đi trở lại con đường ban đầu, cẩn thận xem xét.

Sở Tùy Phong lặng lẽ đi theo sau nàng, duy trì một khoảng cách vừa phải đủ để khi có nguy hiểm phát sinh, hắn cam đoan sẽ bay đến cứu nàng lành lặn trở về.

Nhìn bộ dáng cố chấp của nàng, Bạch Lộng Ảnh có muốn giúp cũng không gấp gáp, chỉ hờ hững dõi theo, rồi đột nhiên hắn hỏi Tư Lăng Uyển đang đứng bên cạnh mình: “Tư Lăng tiểu thư, ngươi có biết còn một ngôi mộ khác trong lăng mộ này không?”

Tư Lăng Uyển đưa đôi mắt tan rã, mắt mắt nhìn hai bóng người kia rồi đi, lắc đầu, nói: “Ta cũng chỉ tới có một lần, không ấn tượng sâu sắc về nơi này,..... Nhưng chắc chắn là không có, bởi vì, nếu có thì tại sao cha ta lại không biết được!”

Trở lại cửa đá ban đầu, vẫn không có phát hiện gì, Mạch Trục Vân ngây ngốc đứng nhìn cửa đá đóng chặt bên ngoài, mắt hơi đắm chiều.

Một công trình lớn như thế, dựa vào bản lĩnh của sự phụ không phải là không có khả năng, nhưng cửa mật đạo khác, sự phụ sẽ thiết kế như thế nào?

Vẫn không tìm được đáp án, nàng khẽ nâng mày, cúi đầu thông thả vừa đi vừa nghĩ ngợi.

“Mạch Trục Vân,“ Nam Truy Nguyệt thấy đáng về đêm chiều của nàng, tức giận mấy ngày hôm trước đã tan đi rất nhiều, mềm lòng nhẹ nhàng nói: “Nếu không nghĩ ra được thì nghỉ một lát đi.....”

“Ai nói ta nghĩ không ra, trò giỏi hơn thầy, hậu sinh khả úy, ta không có thua kém gì sự phụ ta đâu!” Có lẽ là trầm tư suy nghĩ nên không có để ý mình vừa buộc mình khai thật bí mật của mình, mà có vẻ nàng cũng chưa nhận thức được.

Sở Tùy Phong vẫn yên lặng nhìn nàng, không có biểu tình gì.

Ngược lại thì Tề Cẩn không khỏi ngạc nhiên hút một ngụm khí lạnh: Không thể ngờ được sự phụ của Tà công tử lại chính là Công Tôn Phi nổi tiếng như còn đó, chẳng trách không chỉ vô công lợi hại mà đi làm thần trộm thì chỉ khiến cho nạn nhân phải yếu mệnh vì tức chết thôi.

Tư Lăng Uyển nghe vậy cũng nâng mày hỏi: “Sự phụ Mạch công tử là Công Tôn tiền bối? Chẳng phải cha ta nói ông ấy đã chết cách đây mười tám năm trước rồi sao?” Tuổi của Mạch Trục Vân khi đó, cùng lắm thì lớn hơn nàng một hai tuổi, sao ông ấy có thể nhận loại đồ đệ như hắn được? “Bây giờ không phải là thời điểm để thảo luận vấn đề này, việc bây giờ của chúng ta chính là im lặng, để cho hắn suy nghĩ!” Bạch Lộ Ảnh lên tiếng đánh gãy.

Vì thế, cả trung tâm ngôi mộ bắt đầu lâm vào một mảng trầm mặc yên tĩnh, chỉ nghe được mỗi tiếng bước chân của Mạch Trục Vân.

Sau một lúc lâu, nàng đột nhiên ngẩng đầu, đáy mắt ánh lên một tia mê mang, nghi ngờ, rồi có chút tin tưởng vào suy đoán, xoay người đi quan sát lại con đường cũ.

Nàng cố gắng bước từng bước chậm rãi, tìm ra chút sơ hở dù chỉ là nhỏ nhất, là tiếng gió, hay là khe hở, hay độ ẩm của đất,... Đáng tiếc, kết quả cuối cùng vẫn không có phát hiện gì.

Tuy rằng đang đứng trong lăng mộ tối om nhưng bọn họ vẫn đoán được tình hình bên ngoài ra sao, có lẽ trời đã bắt đầu ngả về Tây.

Nhớ đến tấm bài vị trong ngôi mộ, Mạch Trục Vân dậm chiêu đứng tựa vào tường, đối diện với tấm bài vị, dường như muốn nhìn thấu bên trong nó, Nhưng nàng cũng vẫn không tìm được chút manh mối nào.

“Mạch Trục Vân, đưa bản đồ cho ta!” Cuối cùng Sở Tùy Phong cũng chịu mở miệng nói một câu.

Mạch Trục Vân ngẩng đầu liếc nhìn hắn, con ngươi sâu thẳm, ánh mắt hắn trông rất điềm tĩnh ôn hòa khiến lòng nàng nảy sinh ra một loại cảm giác có tên là “an tâm”. Đưa bản đồ cho hắn, còn nàng định quay lại con đường cũ lần nữa.

Những người còn lại không hiểu thuật “Kỳ môn độn giáp” thì đành phải gửi gắm hy vọng lên hai người bọn họ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một nén nhang, hai nén nhang.....

Đột nhiên, hai mắt bọn họ lập tức sáng ngời, tại thời điểm đó bọn họ nhìn nhau, ăn ý gật đầu, đáy mắt ánh lên tia vui mừng trao đổi phát hiện của bọn họ: “Lối vào!”

Đúng vậy, từ lúc bước vào cửa đá, đi một vòng tuần hoàn thì đây chính là khu trung tâm, ứng với mọi ngã rẽ trong lăng mộ đều là bảy biểu tượng: Kiền, Khôn, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Cấn*, duy nhất có một biểu tượng vẫn chưa đi qua, biểu tượng “Ly”, hay nói cách khác, bọn họ chưa hề bước chân vào cánh cổng thật sự của lăng mộ, nơi bọn họ đang đứng mới chính là cổng chính chứ không phải cánh cửa đá kia!

* Bát quái (zh: 八卦, bính âm: nghĩa là “tám biểu tượng”) là 8 quẻ (Cấn, Đoài, Ly, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn) được sử dụng trong vũ trụ học Đạo giáo như là đại diện cho các yếu tố cơ bản của vũ trụ, được xem như là một chuỗi tám khái niệm có liên quan với nhau. Mỗi quẻ gồm ba hàng, mỗi hàng là nét rời (hào âm)

Nghĩ đến đó, bọn họ liền quét mắt nhìn khắp gian phòng. Đây chính là lối vào, nhưng tìm cả nửa ngày trời, bọn họ vẫn không thấy cổng vào đâu hết?

Sáu người phân công nhau, kiểm tra cẩn thận xung quanh.

Vẫn không thu hoạch được gì!

Mạch Trục Vân nhìn chăm chăm vào chiếc lư hương đá trên bàn, quyết định bước qua đó, bắt đầu xắn tay áo, chuẩn bị nhấc lư hương lên.

Nếu Tư Lăng Thanh thật sự yêu người vợ đã chết của hắn thì sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện di chuyển bất cứ thứ gì trên bàn thờ, dù sao, đó cũng là việc làm bất kính đối với người chết. Mà xem ra, mục đích của sự phụ đã thành công đánh vào tâm lý đối phương rồi. “Mạch công tử.....” Tư Lăng Uyển cau mày, cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng Mạch Trục Vân hơi đầu nghe nàng, tiếp tục công việc, đám người Sở Tùy Phong thấy thế cũng không do dự chạy đến hỗ trợ.

Lư hương đá bị nhấc lên, quả nhiên trên mặt bàn đá dưới đáy lư hương, bọn họ phát hiện ra một chữ rất nhỏ.

“Khê!”

Nhưng, chữ này chỉ được khắc đơn giản bởi dao, không có gì đặc biệt khác, cũng không phải là nút ẩn để mở cửa vào.

Mạch Trục Vân có hơi nhụt chí, thờ dãi một hồi, nhưng đột nhiên, tinh thần lại thêm phấn chấn. Nếu như sự phụ làm biết bao chuyện để che giấu người ngoài như vậy thì nhất định tồn tại một căn mật thất khác.

Mọi người cũng không biết vấn đề nằm ở đâu, nàng thì lại trầm tư suy nghĩ, còn Sở Tùy Phong, đứng bên cạnh nàng nhicu mày nghĩ ngợi.

Qua một khắc sau, hai người tựa như tâm linh tương thông, cùng một lúc hiểu được Công Tôn Phi đang thực sự ám chỉ điều gì: Nút khởi động ở phía trên!

Mạch Trục Vân khẽ gật đầu về phía Sở Tùy Phong, hai người lập tức phi người lên, bay sang hai phía đối diện nhau, quan sát khối tảng đá trên đỉnh đầu.

Quả nhiên, mặt trên có một khối đá vuông nhỏ, trên mặt đá khắc một chữ “Vân” nhỏ, vì tảng đá nằm ở trên nên không ai chú ý đến.

Nàng nhẹ nhàng đề tay lên khối đá đó, nhưng không có động tĩnh gì. Dùng sức một lúc, nhưng khối đá vẫn không có ý định dịch chuyển.

Không có điểm tựa trong không khí cho nên Mạch Trục Vân đành phải dựa hoàn toàn vào chính nội lực của bản thân, giữ cân bằng trên không trung, tay dùng lực đẩy viên đá vào, thân mình có chút chột dạ, cả người vì dùng quá lực lên run lên bần bật, đến nỗi cánh tay cũng trở nên vô lực.

Và động tác vật lộn nhỏ của nàng lại bị Sở Tùy Phong phát hiện, ngay sau đó, nàng chỉ cảm thấy một cánh tay trắng kiêu mà âm áp đột nhiên ôm chặt lấy eo mình, cho nàng một điểm tựa, giữ lấy chút lực khiến cho nàng thoải mái không ít, đang loay hoay với viên đá thì đã thấy hân cũng vươn tay ra đặt lên trên.

Mu bàn tay nàng áp vào lòng bàn tay hân, sự âm áp không ngừng truyền đến khiến cho Mạch Trục Vân không khỏi an tâm, cảm động trong lòng. Nhìn hân mỉm cười một lúc lâu, hai người cùng dùng sức, sau đó viên đá bắt đầu dịch chuyển, sau đó rơi thẳng xuống mặt đất.

Bọn họ không hề biết rằng, ánh mắt Bạch Lộ Ảnh ngay khi chứng kiến cảnh đó, bèn xẹt qua một tia đau đớn: Hai người bọn họ phối hợp thật ăn ý, mà hân và nàng, chưa bao giờ có suy nghĩ tương thông như vậy!

Ngay khi bọn họ đáp xuống đất, mặt sau tường bàn thờ bắt đầu chậm rãi mở ra.....

Quả nhiên là có một cái mật thất khác mà!

“Mạch Trục Vân, sao ngươi có thể nghĩ ra được vậy?” Nam Truy Nguyệt có chút hưng phấn, mật thất phủ hân cũng không có ít cạm bẫy, cơ quan, nhưng so với lăng mộ này thì đúng là mới được mở rộng tầm mắt, khó trách vì sao bao lần hân hạ lệnh cho hạ nhân cải tiến lại cơ quan nhưng vẫn không ngăn cản được bước chân của Mạch Trục Vân. Mạch Trục Vân cười nhạt, nói: “Theo như ta biết về cái tính cách quái gở của sư phụ thì lão từng nói với ta lão rất thích chữ “vân” này, nhưng khi nhìn trên bàn thờ, chúng ta chỉ thấy mỗi chữ “khê”, trùng hợp là chữ “khê” này lại được khắc ở bên dưới. Cho nên ta nghĩ, chữ ‘vân’ nhất định sẽ nằm ở phía trên.....”

[Có nghĩa rằng, chữ “khê” trong từ suối...có nghĩa là con suối nhỏ nằm ở bên dưới mặt đất nên nó sẽ được khắc bên dưới, còn chữ ‘vân’ có nghĩa là mây, vốn mây ở trên trời nên nó sẽ ám chỉ phía trên]

Nhưng thật ra cho đến bây giờ, nàng mới hiểu rõ vì sao sư phụ lại yêu thích chữ ‘Vân’ này đến vậy!

Nhân lúc cửa còn chưa kịp khép lại, bọn họ nhanh chóng tiến vào trong.

Nhưng lần này khác với lần trước, Sở Tùy Phong là chỉ huy dẫn đường, thăm dò tình hình trước mặt!

Tấm bản đồ của Tư Lăng Thanh bây giờ hoàn toàn không có tác dụng gì, cho nên bọn họ cũng không biết chính xác tình huống nguy hiểm gì sẽ phát sinh sau đó. Mạch Trục Vân cũng khẳng định trong lòng rằng: Chuyển vào mật thất lần này sẽ tốn nhiều sức lực và đau đầu đây.

Một căn mật thất khó tìm thế này đã chắc chắn một điều sư phụ không cho phép bất cứ người ngoài vào trong đây, nếu không thì lão sẽ dùng hết mọi thủ đoạn, ngăn cản người ngoài tiếp tục thăm dò.

Nhưng lần tìm kiếm này nằm ngoài dự kiến của bọn họ.

Sau khi vào bên trong, xung quanh không có bất cứ cái gì ngoài ba mặt tường lớn.

Một căn phòng to lớn mà chỉ lát một lớp sàn với nhiều khối ô vuông cách đều nhau, còn lại thì trống rỗng, không có một thứ gì lưu lại!

Nam Truy Nguyệt mở to hai mắt nhìn hết cảnh tượng trước mắt, có chút kinh ngạc hỏi: “Mạch Trục Vân, có phải sư phụ ngươi đang muốn đùa với chúng ta không? Chẳng lẽ đằng sau cửa vào chỉ là ba bức tường vây quanh đây thôi sao?”

Mạch Trục Vân khổ não lắc đầu, tức giận nói: “Ngươi đi thử đi rồi biết?”

Người ngu cũng nhìn ra được, căn phòng trống này không giống với căn phòng trước, bên dưới lớp sàn này chính là cạm bẫy, lực sát thương chắc chắn rất lớn.

“Các ngươi cẩn thận một tí, có rất nhiều bẫy quanh đây, ta cũng không thể nói chắc được số lượng bao nhiêu, cho nên, phải thử mới biết!” Nàng lấy một khối bạc vụn trong lòng ra, niết ở trong tay, chuẩn bị ném ra bên ngoài.

Nhưng trong khi đó khỏe mắt nàng lập tức đảo qua người Sở Tùy Phong, phát hiện hân và Tư Lăng Uyển đang đứng gần sát nhau. Vị nào đó cảm thấy cảnh này chứng mất vô cùng bèn không chút khách khí kéo vị cô nương đang kinh hoàng kia về phía mình, tự nhiên như không nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, Tư Lăng tiểu thư, ngươi vẫn nên đứng bên cạnh bản công tử đi!”

Tư Lăng Uyển hơi khó hiểu nhìn nàng: “Nhưng, Mạch công tử cũng là đàn ông mà.....”

Nam Truy Nguyệt cũng bày vẻ mặt khó hiểu nhìn Mạch Trục Vân: Tư Lăng Uyển và Sở Tùy Phong mới đứng cạnh nhau thôi thì hô hoán ‘nam nữ thụ thụ

bất thân', vậy đứng cạnh Mạch Trục Vân thì được chắc? Hơn nữa, sao hấn cảm thấy trong lời nói của Mạch Trục Vân, thoang thoảng mùi ê ẩm, chua chua là lạ nhỉ? Tề Căn bày ra vẻ mặt sùng bái nhìn vị công tử tỉnh rụi đứng kia: Mạch công tử, người thật khiến cho người khác phải bội phục nha..... Tuy hấn cũng muốn vương gia nhà bọn họ và Tư Lăng Uyển đứng cách xa ra một chút, nhưng vì không tìm được lý do cho nên ngượng ngùng không dám nói, dù sao người ta cũng là nhị tiểu thư khuê các, là con gái của thừa tướng..... Khụ khụ, Mạch công tử thật là khí thế!

Mạch Trúc Vân rõ ràng bình tĩnh trước lý do 'vô lý' của mình, sau khi bị bọn họ hoài nghi một phen, sắc mặt vẫn không thay đổi, chậm rãi nói: "Đó là bởi vì, bản công tử không coi người là phụ nữ....."

Tư Lãng Uyên ngốc lẳng trước lời giải thích của Mạch Trúc Vân, trên mặt không nén được vẻ xấu hổ, mấy ngày nay nàng nhin hắn đã quá nhiều rồi, nên bây giờ bèn thân nhiên đáp trả một câu: “Thật trùng hợp, Uyên nhi cũng không coi Mạch công tử là đàn ông!”

“Ồ, sao cũng được!” Mạch Trục Vân bĩu môi, trong lòng lại nghĩ: Học đòi đầu võ mồm với bản công tử sao, không biết lượng sức! Không coi bản công tử là đàn ông? Tùy người thôi, vốn dĩ ta đâu phải là đàn ông!

Nói xong, cũng mặc kệ nàng có đồng ý hay không, tiếp tục kéo tay nàng về phía mình, đem nàng “giữ chặt” bên người!

Một đường sáng bạc lướt qua, phịch một tiếng, thổi bạc dừng trên mặt sàn.

Bốn phía trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức quý đi, giống như một tín hiệu thông báo cho bọn họ biết, nguy hiểm sắp đến.....

Quả nhiên, ngay khi vừa dứt dòng suy nghĩ thì tiếng gió đột ngột trở nên căng thẳng, ba bức tường xếp thành hình chữ U, không có một chút khe hở, trên mặt tường hàng ngàn mũi tên dày khít, nhắm ngay toàn bộ phòng.

“Sưư” một tiếng, vạn tên phóng ra, không có theo quy tắc hay cấu trúc, chỉ tùy ý bắn ra bên ngoài, giống như một con mura rào bằng tên, dường như nếu không bắn trúng được mục tiêu đến tan xương nát thịt thì cơ quan sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Trốn đi!” Nhìn số lượng tên khổng lồ bay khắp tứ phía, trong lòng Mạch Trúc Vân cũng hơi hoảng loạn, nàng xem nhẹ mục đích của sự phụ mình quá rồi, sao lão có thể dùng nhiều tên đến vậy, sao lão có thể không chế một khối lượng tên khủng khiếp được những nhiều năm qua như thế?

Không được, đây không phải là lúc lo lắng về vấn đề này.

Cánh tay giữ chặt lấy eo nhỏ của Tư Lăng Uyển, hai chân nháp nhẹ một điểm bay lên không, tránh đi ba mũi tên đang đột kích về phía các nàng. Đám người còn lại cũng bắt đầu thi triển võ công, nào là dùng kiếm chắn, hoặc gạt mũi tên sang để mình không phải bị thương. Nhưng cơ quan này dường như không có ý định dừng lại, không ngừng bắn tên.....

“Tề Cẩn, bảo hộ các nàng!” Sở Tùy Phong khẽ quát một tiếng, nhún người bay đến khu trung tâm. Hắn chợt phát hiện ra, tên không bắt nguồn từ cơ quan gốc, mà chỉ là một công cụ nhằm đánh lạc hướng địch, nó chỉ hỗ trợ cho các cơ quan ở các hướng khác, cho nên có thể giải thích vì sao tên lại không ngừng bắn ra.

Mạch Trúc Vân ngẩn người, lại phát hiện hần đã đứng trước mặt mình, bộ y bào màu trắng vừa mạnh mẽ vừa tiêu sái khiến nàng không khỏi lóa mắt. Kiểm trong tay hần vung lên, một luồng sáng xẹt qua, nồng đậm khuếch tán, khiến cho tất cả các cơ quan còn lại đồng loạt đóng băng. Hần vận khí một hơi, hoặc tránh, hoặc đỡ, hoặc trầm, hoặc khảm, mấy chục mũi tên trước mặt hần lần lượt bị nghiền thành bột phấn, sau đó hần ngưng tụ thành một khối đá lớn đánh bay về khu cơ quan trung tâm.

Chỉ một mình hắn, rất nhanh sau đó đã khiến cho phong ba bão táp lập tức biến mất.

Đợi khi hắn trở về chỗ cũ thì Mạch Trúc Vân cảm thấy, đáy lòng mình chợt xao động, ánh mắt nàng nhìn hắn cũng trở nên khác. Nhớ lại một màn suy luận kia, vì dựa vào sự hiểu biết của mình đối với lão sư phụ mấy chục năm ở chung, nên mới có thể đoán được tâm tư lão, nhưng chỉ bằng trí tuệ của mình, hắn đã tìm ra đáp án cùng một lúc với nàng.

Mà lần này, nếu là người bình thường, việc bị tên bắn chết tươi trong này, cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng hắn, dưới tình cảnh khốn cùng thế nào, hắn cũng luôn giữ cho mình thái độ bình tĩnh, tỉnh táo, tìm ra đầu nguồn của pháp trận, phá giải một cách thông minh và vô cùng chính xác.

Tư Lăng Uyên cũng bày bộ dáng ngưỡng mộ và kính nể giống nàng ngắm nhìn Sở Tùy Phong, chẳng qua, sắc mặt của nàng có hơi khó coi, vừa rồi Mạch Trúc Vân ôm nàng bay không ngừng trên không, khiến nàng không khỏi cảm thấy ghê tởm, rất buồn nôn. Cho nên vừa tiếp đất xong, cơ thể nàng có hơi bài xích, mặt mày đều méo mó, khó coi đến cực điểm.

“Tư Lãng tiểu thư.....” Nam Truy Nguyệt nhanh tay tạy mắt, lập tức quan sát đến thái độ khác thường của nàng, bèn vờn tay đỡ lấy, một tay gọn gàng đặt sau lưng nàng, truyền chút chân khí để cải thiện tình hình.

“Đa tạ!” Nàng vô lực suy yếu lên tiếng nói, ánh mắt liếc nhìn về phía Sở Tùy Phong.

Sở Tuy Phong đưa mắt nhìn thoáng qua Mạch Trục Vân, xác nhận nàng không có việc gì mới nhanh chóng nhìn về nơi khác. Con người trở nên thâm sâu khó lường: Thì ra, đây là kết quả mà bọn họ mong muốn!

Mạch Trúc Vân tiến lên, một tay nắm lấy Tư Lăng Uyển kéo vào lòng mình, trêu đùa: “Tư Lăng tiểu thư, bản công tử sẽ bảo vệ ngươi, ngươi nên ở bên cạnh ta đi!”

Sao Tư Lăng Uyển lại không biết tâm tư Mạch Trục Vân cơ chứ, nàng lễ phép cười nói: “Vừa mới làm vương tay vương chân Mạch công tử, thật ngại quá, có lẽ Uyển nhi không muốn tiếp tục làm khó công tử nữa!”

“Không sao đâu, yên tâm đi! Sao Tư Lăng tiểu thư lại nói thế chứ, nếu không thì làm sao chúng ta có thể an toàn mà tìm đến đây, gặp phải chuyện kinh khủng vừa rồi? Nhưng nàng yên tâm, cho dù có bao nhiêu khó khăn trước mắt đang chờ, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng!” Mạch Trục Vân mỉm cười tự nhiên nói.

Nghe được giọng điệu trào phúng của nàng, Tư Lăng Uyển chỉ cười nhạt một tiếng, không có nói gì, thứ nhất là nàng biết dù có nói gì thì với mồm mép của Mạch Trục Vân, nàng có đầu cũng không bằng, thứ hai, hình tượng là trên hết.

Bạch Lộ Ảnh vốn trầm mặc từ lâu bèn nhẹ nhàng lên tiếng hỏi: “Mạch Trục Vân, ngươi có cách phá pháp trận này không? Chúng ta nên làm gì tiếp theo?”

Mạch Trục Vân nghĩ ngợi, nhìn thấy cục diện hỗn loạn phía trước, bèn lên tiếng đề nghị: “Đã tiến đến đây rồi thì cũng không thể quay đầu bỏ cuộc được, chúng ta sẽ tiếp tục đi vào bên trong xem tình hình thế nào? Vừa rồi ta có quan sát trận pháp, biết vài viên gạch đá an toàn, thứ đó sẽ giúp chúng ta vượt qua cửa ải bình an, không biết các ngươi có nguyện ý tin tưởng ta không?” Sở Tùy Phong và Bạch Lộ Ảnh gật đầu đầu tiên rồi sau đó mấy người còn lại cũng liền nhất trí.

“Được lắm!” Mạch Trục Vân tươi cười, nói: “Nếu đã như vậy thì cùng chia nhau ra hành động, võ công Sở công tử là cao nhất cho nên để hắn đi đầu tiên, ta cùng với Tư Lăng tiểu thư theo sau, Bạch Lộ Ảnh, Nam Truy Nguyệt và Tề Cận ba người bọn họ sẽ canh chừng phía sau, vậy đi, cùng nhau ứng chiến, thế nào?”

Bạch Lộ Ảnh và Sở Tùy Phong không hề đồng ý với đề nghị của nàng bèn đồng thanh lên tiếng

“Ta đi cùng với ngươi!”

“Bạch Lộ Ảnh sẽ đi cùng với ngươi”

Để Mạch Trục Vân mang một người không có chút võ công phòng vệ như Tư Lăng Uyển, bọn họ đương nhiên sẽ lo lắng vô cùng, mà Sở Tùy Phong còn cảm thấy, Bạch Lộ Ảnh sẽ bảo vệ tốt cho nên hơn là Tề Cận hay Nam Truy Nguyệt.

Mạch Trục Vân nhìn hai người bọn họ, cười hề hề nói: “Không cần đâu, thực lực của bản công tử, các ngươi còn không yên tâm sao? Quyết định vậy đi!”

Đương nhiên, không ai ý kiến nữa nên chuyện này hoàn toàn theo chủ ý Mạch Trục Vân.

Sở Tùy Phong dựa theo chỉ dẫn của Mạch Trục Vân lần lượt dẫm lên mấy khối gạch trên sàn, không có cơ quan nào khởi động cho nên bọn họ cũng bắt đầu đuổi kịp, nhưng đột nhiên khoảng cách giữa các nhóm người dần dần bị tách ra.....

Mạch Trục Vân kéo Tư Lăng Uyển về phía mình, khước miệng cong lên ý cười đầy chua xót, nhìn thấy Sở Tùy Phong dừng bước bèn lập tức thay đổi sắc mặt, dừng lại nói cho hắn tiếp theo phải đi khối gạch nào.

“Sở công tử, khối thứ ba bên trái, sau đó là khối thứ năm bên phải.....” Quay đầu nói với ba người đằng sau: “Ba người các ngươi, khối thứ hai bên trái phía dưới, rồi tiếp theo là khối thứ năm bên phải phía dưới.....”

Bởi vì không hiểu trận pháp cho nên bọn họ cũng không sinh lòng hoài nghi, tục tiếp làm theo những gì Mạch Trục Vân yêu cầu. Nhưng duy chỉ có Sở Tùy Phong nhũn mảy khó hiểu, hắn cảm thấy, sự chỉ dẫn của nàng lại khiến bọn hắn càng lúc càng cách xa nàng hơn. Người phía trước thì tiến xa lên trước, phía sau thì càng lúc càng lùi về sau.....

Quả nhiên, không ngoài suy đoán của hắn, Mạch Trục Vân ôm lấy Tư Lăng Uyển nhẹ nhàng bước trên một bên gạch có hoa văn đặc biệt, chỉ trong nháy mắt, dưới sàn chợt mở, giống như miệng của một con hổ lớn nuốt chửng hai người bọn họ, chỉ còn lại tiếng thét lớn của Tư Lăng Uyển vang vọng bên tai.

“A.....”

Gió bên tai thanh nổi lên bốn phía, cơn mưa tên vốn đã dừng lại thì đột nhiên khởi động đánh úp bọn họ lần nữa, Bạch Lộ Ảnh nhìn thấy các nàng rơi xuống, lại không kịp chạy tới cứu thì đã bị cản trở bởi mấy chục mũi tên trước mặt. Hắn chỉ biết vừa ra tay phòng ngự, vừa rống to lên.

“Mạch Trục Vân.....”

“Tư Lăng tiểu thư.....”

Bạch Lộ Ảnh và Nam Truy Nguyệt đồng thời hét lên, nhưng không có âm thanh nào đáp lại. Chiêu thức bọn họ bắt đầu trở nên sắc bén, vì đã trải nghiệm một lần nên đối phó với đám tên này bọn họ cũng thuận lợi chống đỡ. Nhất là Bạch Lộ Ảnh, hắn tung hết toàn lực, hơn nữa, không hề quan tâm đến bản thân, âm thầm nghĩ muốn chạy qua đó, xem có cứu được Mạch Trục Vân không.

Một lát sau, âm thanh của tấm sàn kia chợt vang lên, giống như một thứ ám hiệu cảnh báo với đám người xung quanh rằng nó sẽ khép miệng lại không bao lâu nữa, Nhưng từng đợt mũi tên vẫn đều đều bay ra, Bạch Lộ Ảnh hoảng sợ chạy vọt đến bên sàn, sợ không kịp cứu người, liền định nhảy xuống đó!

Ngay khi ông tay áo hần chợt động, kiên quyết nhảy theo nàng thì chợt nghe tiếng kêu cứu ngày càng gần bên tai, tâm hần bất ngờ hoảng loạn, lên tiếng la to: “Mạch Trục Vân, là người sao?”

Sau một lát, một bóng người nhỏ nhắn bay ra, hần lập tức vươn tay ra tiếp lấy, nhưng sắc mặt chợt biến đổi: Là Tư Lăng Uyển!

Còn chưa kịp buông nàng ta ra thì “Phanh” một tiếng, khe nứt trên mặt sàn đã hoàn toàn khép lại.....

“Mạch Trục Vân.....” Hần rơi vào trạng thái hoảng loạn, ném Tư Lăng Uyển qua một bên cho Nam Truy Nguyệt, rồi hét to một tiếng nhưng vẫn không nghe thấy đối phương trả lời.

“Bạch công tử cẩn thận!” Tề Cần phi thân đến, trường kiếm trong tay giờ lên ngăn cản hành động điên cuồng của Bạch Lộng Ảnh. Rồi lúc này, rốt cuộc hần mới cảm giác có gì đó không đúng: Vương gia đâu?

“Vương gia.....”

Bạch Lộng Ảnh chấn động một phen: Sở Tùy Phong cũng đi xuống đó..... nói vậy, nàng sẽ không có việc gì, đúng chứ?

Tên bắt đầu giảm đi, Tề Cần suy sụp quỳ gối một bên, nửa câu cũng không dám nói, mặt mày tái mét đến xanh xao, hần nhất định phải cứu vương gia ra ngoài. Vương gia là chiến thần của Nam Ninh, nếu ngài ấy có xảy ra chuyện gì, hần cũng không thể tha thứ cho bản thân mình, dù có dùng cái chết để tạ tội cũng không xứng!

Chỉ còn lại Nam Truy Nguyệt có chút bình tĩnh lên tiếng: “Dừng tay! Nếu ngươi đập phá nơi này thì, vương gia nhà ngươi cũng không có đường sống mà ra khỏi đây đâu!”

Tề Cần ngăn người ra, dường như cảm thấy lời của hần nói không sai, nhưng, lẽ nào hần lại lực bất tòng tâm chờ vương gia tự mình thoát ra sao?

“Chúng ta ra ngoài trước, tìm biện pháp giải quyết..... Bạch Lộng Ảnh, ngươi lại đây cứu người, còn Mạch Trục Vân, ta sẽ nghĩ cách cứu hần ra!” Nam Truy Nguyệt nhìn thoáng qua Tư Lăng Uyển đang hôn mê trong lòng mình, trong lòng có chút sốt ruột.

Bạch Lộng Ảnh chợt quay đầu, thấy nàng ta vẫn còn sống sờ sờ ra kia, trong lòng bèn không khỏi hoài nghi, mặt lập tức âm lãnh, lạnh lùng buông một câu: “Yên tâm, ta sẽ không để nàng ta chết DỄ DÀNG vậy đâu!”

Nếu để nàng ta chết thì làm sao hần biết được chuyện gì đã diễn ra bên dưới?

Nếu không phải vì nàng ta, thì làm sao người có mặt trên đây lại chỉ có một, để Mạch Trục Vân một mình bên dưới?

Mạch Trục Vân là người rõ ràng có võ công, ngay khi nghe thứ âm thanh thét chói tai vang lên, hần cứ tưởng là nàng, nên mới ra tay tiếp lấy, ai ngờ..... Nhưng vì sao Mạch Trục Vân lại không tự mình đi lên trong khi võ công thì không kém ai?

Hần thực sự hoài nghi, là do Tư Lăng Uyển giờ quý kẻ! Hần biết rõ, Mạch Trục Vân không có tốt bụng mà nương cơ hội sinh tồn lại cho người khác, đặc biệt là người mà nàng luôn chán ghét!

P/s: Xem suy luận của Ảnh ca có đúng không, chương sau sẽ là đất diễn cho hai diễn viên chính của chúng ta, và cho nàng các biết tình cảm của hai người sẽ chớm nở từ đó, đón xem những hồi hộp bất ngờ tiếp theo nhé, có ai thắc mắc vì nụ cười chưa xốt khó hiểu của Vân k? có ai nghĩ đây là một sự ngẫu nhiên không lường trước được, hay là cố tình...? Hạ hồi sẽ rõ....

Note: vì có nhiều nàng hóng - ing nên cả ngày ngồi ngây dại ở nhà ôm laptop edit nhưng hơn 10k chữ đó, khổ thân ta hơn!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Cường hôn - Muốn làm vương phi của hần

Ngay một khắc khi miệng hố đen hoàn toàn đóng chặt, Sở Tùy Phong dùng hết toàn bộ tốc lực, nhảy xuống dưới, cũng may động tác của hần vừa linh hoạt vừa chuẩn xác nên mới kịp làm một ván may rủi với tử thần, nếu không, để hần đơn độc trên đó chờ tin tức của nàng, chỉ sợ hần sẽ cảm thấy lo lắng, bồn chồn đến sống không bằng chết mất.

Vừa đáp xuống đất, miệng hần bất giác cong lên cười khế, chẳng trách Mạch Trục Vân lại có lòng tốt “Cứu” Tư Lăng Uyển một mạng, thì ra là thực hiện theo đúng di nguyện của Công Tôn tiên bối.

Thấy phía trước có chút ánh sáng le lói, trong lòng hần le lói một niềm vui khó tả, vội vàng sai chân bước đến, đi ngang qua lối vào là một khối thạch lớn, trên đó có đề tám chữ rõ to: “Tộc nhà Tư Lăng, không được phép vào!”

Đúng là bởi vì khi nhìn thấy tám chữ rõ to trên khối đá đó, Mạch Trục Vân mới cắn răng quyết định ném Tư Lăng Uyển Tâm lên trên.

Mạch Trục Vân giờ đuốc lên, vừa đi vừa đánh giá tình hình xung quanh, nàng cảm giác như mình đang lạc vào một cung điện, tuy không tráng lệ, nguy nga, bốn phía lại trống trải, không người, yên tĩnh vô cùng nhưng khi mùi ẩm mốc của đất bốc nên kèm theo mùi nhựa cây thối rữa tựa đáy vực sâu khiến cho nàng liên tưởng đến cảm giác mình đang ở trong cung điện của Diêm La.

“Ai đó?” Nghe được tiếng bước chân phía sau, nàng thật sự bị dọa một trận hoảng sợ, đáy lòng sinh ra một tia cảnh giác, nàng cẩn thận giữ chặt cây đuốc trong tay, gương mặt bất an bắt đầu đầm một tầng mồ hôi.

Sở Tùy Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng may nàng không có bị thương!

“Là ta!”

“Sở Tùy Phong!”

Theo bản năng, Mạch Trục Vân ngẩng đầu lên. Đập vào đôi mắt hoảng hốt là gương mặt anh tuấn với giọng nói quen thuộc hòa tan trong không khí, trên đó dường như còn có ý cười rất nhẹ. Mạch Trục Vân khó nén được vui mừng thắc mắc hỏi: “Sao huynh cũng xuống dưới này?”

Nhưng hắn cũng không để nàng vui vẻ được bao lâu, bước vài bước trầm ổn đến bên nàng. Mạch Trục Vân chỉ cảm thấy lưng mình chợt nóng lên, ngay sau đó được ôm vào trong một vòng tay ấm áp. Cánh tay rắn chắc hoàn toàn vây kín cơ thể Mạch Trục Vân, để khuôn mặt nàng chôn vào trong lồng ngực rộng lớn của hắn. Mùi hương quen thuộc lập tức bọc lấy nàng, trong nháy mắt, khiến nàng ngạc nhiên đến mức suýt đánh rơi ngọn đuốc trong tay, toàn bộ thể giới nàng đều bị hắn bao phủ.

“Sở..... Sở Tùy Phong, huynh làm gì vậy?” Bị cái ôm bất thành linh của hắn, hô hấp nàng có chút khó khăn.

Sở Tùy Phong không lên tiếng đáp lời nàng, chỉ lặng lẽ ôm chặt lấy nàng, cánh tay trắng kiện quấn lấy vòng eo nhỏ nhắn như muốn nàng truyền chút hơi ấm gì đó vào trong trái tim lạnh giá, có thể cái ôm này chỉ là sự kiểm chứng của hắn rằng nàng vẫn bình an, vẫn nguyên vẹn, vẫn tồn tại trong thế giới của hắn.

Cách một lớp vải quần áo, nghe được nhịp tim đập trầm ổn của hắn, sự cô đơn, sợ hãi của Mạch Trục Vân bỗng chốc tan biến, nếu quả thật chỉ một mình nàng ở dưới này đương đầu với những cạm bẫy trước mắt thì nàng thật sự rất sợ. Bây giờ thì tốt rồi, có hắn ở bên, cảm nhận được sự ấm áp của người ấy truyền đến, cảm nhận được trái tim đập đều đều của người ấy, hô hấp của hắn, nhiệt độ cơ thể của hắn, cái ôm đầy quan tâm của hắn.....”Về sau không được phép làm những chuyện điên rồ như thế nữa! Biết chưa?” Sở Tùy Phong chậm rãi buông nàng ra, nhẹ nhàng răn đe bên tai nàng.

Mạch Trục Vân có chút khó hiểu hỏi:“Hả? Huynh nói cái gì?”

Vẫn chưa nhận được câu trả lời, nhưng chỉ một lát sau, ánh lửa bùng lên, thấp sáng cả một vùng, đồng thời, cũng sưởi ấm trái tim đang rộn ràng của Mạch Trục Vân.

“Lẽ ra huynh không nên bước chân vào đây, nơi này, ta cũng không đảm bảo có cách để thoát ra ngoài!” Nàng đánh giá phản ứng của hắn, khe khẽ thở dài. Bản tính của sư phụ, nàng đương nhiên biết rõ, nếu đã không cho phép người nhà Tư Lăng bước chân vào đây thì nhất định đây chính là nơi lao thiết kế cạm bẫy đáng sợ nhất, lão chắc chắn sẽ không cho bất kỳ kẻ nào đã tiến vào đây mà có đường sống ra ngoài.

Chỉ là vào thời điểm hai thầy trò chia tay nhau, lão nhất định cũng không ngờ rằng, có một ngày nàng sẽ đến đây.

Sở Tùy Phong kiên định nắm tay nàng, nói:“Ta sẽ ở bên cạnh nàng!”

Nghe được một câu như thế, từng tế bào của nàng như được len lõi bởi một dòng nước ấm chảy qua, tràn đầy ngọt ngào, mọi ấm áp của hắn đều được hắn truyền tải qua một câu nói này, khiến cảm giác lo lắng trong lòng nàng dần dần tan biến.

Thấy nàng không nói lời nào, Sở Tùy Phong bèn chủ động chuyển đề tài: “Nàng đã biết cách vào đây từ trước rồi đúng không?”

“Ừm, trước kia sư phụ có dạy cho ta, cho nên trận mưa tên ban nãy, đều là ta cố tình thử các huynh!” Cũng là để cho bọn họ tạo cho mình phản xạ phòng bị nguy hiểm, để khi nàng rời đi, bọn họ cũng biết cách mà thuận lợi thoát thân. Nhưng có một trường hợp nàng không ngờ tới chính là, mọi suy nghĩ trong lòng nàng đều bị hắn hoàn toàn nhìn thấu.

“Còn Tư Lăng Uyển thì sao?”

Mạch Trục Vân bĩu môi, nói:“Hừ, nàng ta là con gái bảo bối của Tư Lăng Thanh, ta sợ nàng là tay chân do cha nàng phái tới lắng mộ nên mới dắt con gái lão theo, ha ha, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, chắc là hắn sẽ hối hận cả đời vì đã đẩy con mình vào đường chết!”

Nàng thừa nhận nàng không phải là hạng người tốt gì, nếu Tư Lăng Thanh muốn hại người thì nàng sẽ bỏ chút công sức giúp một phen, để nhân tiện cho hắn biết mình đã hại chết con gái mình thế nào.

Có điều, mọi kế hoạch đều bị thay đổi hoàn toàn khi trước cửa sư phụ tự mình đề tám chữ kia khiến nàng không thể không tha một mạng cho Tư Lăng Uyển. Nếu sư phụ đã không muốn người của Tư Lăng đến đây làm ô uế mộ thất, vậy thì nàng sẽ thực hiện đúng di nguyện của sư phụ.

Nhưng khi quãng Tư Lăng Uyển lên, nàng cũng không phải là không hề lo lắng: Bên trên tên bắn ra không ngừng, nếu như nàng ta bị tên bắn trúng, hoặc không có ai tiếp được nàng..... Được rồi, nàng thừa nhận mình không phải hạng người tốt, nhưng cũng không đến mức độ vô tâm vô tính.

“Nàng đưa cô ta lên, có phải còn mục đích khác không?” Sở Tùy Phong hồ hững hỏi tiếp.

Mạch Trục Vân giật mình quay đầu nhìn hấn tò mò hỏi: “Làm sao huynh biết được?” Kỳ lạ thật, làm sao hấn có thể hiểu rõ được nàng đang nghĩ gì, đang tính toán cái gì.

Về mặt Sở Tùy Phong thoáng hiện một tia mắt mát, nói: “Nàng biết Bạch Lộng Ảnh suýt chút nữa đã nhảy xuống cùng nàng, nhưng đúng lúc nàng lại quãng Tư Lăng Uyển Tâm lên, khiến quyết định của hấn bị chậm một bước.....”

Mạch Trục Vân nghe được chữ “quãng” từ miệng Sở Tùy Phong, trong lòng cảm thấy thành tựu không thôi, nàng có cảm giác Tư Lăng Uyển không khác gì món đồ chơi bị nàng vứt bỏ.

Có điều, đối với Bạch Lộng Ảnh thì...

“Vì chính ta cũng không chắc là có thể ra ngoài được hay không, huống chi là lôi thêm huynh ấy vào?”

Sở Tùy Phong im lặng, hấn thừa nhận người hấn đang bốc một mùi chua nồng nặc mà có người nào vô tâm không biết: “Vậy nàng có từng nghĩ đến ta chưa?”

Nàng không muốn Bạch Lộng Ảnh phải vì nàng mà hy sinh tính mạng, cho nên mới vứt Tư Lăng Uyển cho hấn ta, vậy còn hấn thì sao? Có phải vì nàng chưa bao giờ để tâm đến hấn, chưa bao giờ để hấn ở một góc trong tim nàng nên nàng mới không phải lo nghĩ đến cảm nhận của hấn đúng không?

“Ta.....” Nhìn thấy hấn như vậy, trong lòng nàng có chút ê ẩm, khó chịu: “Ta không ngờ huynh cũng nhảy xuống đây!”

Huynh ấy là vương gia, cho dù đã từng ngó ý nói thích nàng, nhưng chẳng qua cũng chỉ là cảm giác bất chợt lướt qua, đàn ông cao quý như huynh ấy, ba thế bốn thế là chuyện bình thường. Nếu có thể động tâm với nàng thì sau này huynh ấy cũng có thể động tâm với người con gái khác. Làm sao có chuyện huynh ấy vì nàng mà mạo hiểm tính mạng của mình?

Nhưng, ngay thời điểm đó, tâm tình nàng đột nhiên bị ai đó khuấy đảo, nàng không muốn người tiếp lấy Tư Lăng Uyển là hấn, người nằm trong lòng hấn là một người con gái khác, cho nên mới cố ý quãng lên cho Bạch Lộng Ảnh.

“Nàng quá coi thường ta!” Sở Tùy Phong thấp giọng lạnh lùng nói: “Sinh không cùng năm, nhưng cùng chết với nàng là điều ta có thể đảm bảo!”

Mạch Trục Vân, nàng có biết không? Nàng trong lòng Bạch Lộng Ảnh mà nói, là không khí mà hấn cần để sống, là người bạn tâm giao mà hấn muốn đồng sinh cộng tử, nhưng nàng lại vô tâm không biết ta cũng có thể cho nàng được những điều như thế, từ bỏ tất cả, cùng sống cùng chết. Cho dù, nàng không hề yêu ta!

Hồi thế gian tình là gì, người ta nói yêu là phải biết hy sinh cho người mình yêu, yêu là hạnh phúc khi thấy người mình yêu hạnh phúc. Hấn nguyện mãi nhìn thấy một Mạch Trục Vân vô tư, vô ưu, vui vẻ nghịch ngợm tung tăng trước mắt hấn, một Mạch Trục Vân chỉ biết lấy nói dối để che giấu bản chất mềm yếu của mình. Hay có lẽ nó được định nghĩa bằng việc yêu sâu đậm một người, nguyện vì người đó trải qua nắng mưa dài dài, nguyện vì người đó xuống biển lửa, lên núi cao mà trả giá hết thảy, đây mới chính là chân chính thật sự!

Mạch Trục Vân chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt tuấn mỹ cho chút ưu phiền của hấn, con ngươi đen láy mà sâu thẳm, khó ai có thể nhìn thấu được trong lòng hấn đang nghĩ gì. Đột nhiên, nàng bất giác cười, tay cầm lấy tay hấn, nói: “Gì mà cùng sống cùng chết a, chúng ta nhất định sẽ cùng sống sót ra ngoài!” Sở Tùy Phong biết là nàng đang an ủi hấn, trong lòng thoáng ngọt ngào, khóe miệng chỉ cong lên ý cười chua xót, không lên tiếng nói gì.

“Năm đó sư phụ đi ra ngoài từ nơi này, nói vậy nhất định phải có đường ra khỏi đây, chúng ta vào xem!” Nói xong, ánh mắt đảo quanh bốn phía, Mạch Trục Vân biết suy đoán của mình là đúng: Đây chính là nơi mà mẹ nàng và sư phụ từng trú ngụ qua.

Bọn họ liếc nhìn nhau rồi chậm rãi đi vào.

Nhưng ngay khi bọn họ bước chân vào một hang động, cửa đá bên ngoài cũng lặng lẽ đóng lại. Cả trong phòng mật thất cũng đồng thời đột nhiên thấp sáng, màu cam rực của lửa bao phủ khắp căn phòng tạo nên một bầu không khí rợn người, đầy quỷ dị.

Sau lưng, từng ngọn gió không ngừng rút qua khe đá khiến cả hai người muốn quay đầu cũng muộn, Mạch Trục Vân bất đắc dĩ thờ dài, nói: “Cứ đơn giản nghĩ rằng vì không muốn bị người khác phát hiện ra chỗ này nên sư phụ mới đặt ít bẫy cản đường thôi, bây giờ thì hay rồi,..... Có lẽ, chúng ta thật sự khó để mà thoát khỏi đây.”

“Đừng lo lắng!” Sở Tùy Phong bình tĩnh nói, từ lúc hấn nhận được quẻ bói của lão bán tiên, hấn cũng hiểu rõ lần rồi kinh lần này, nhất định sẽ gặp nguy hiểm, nhưng hấn vẫn lựa chọn đến đây.

Xoay người một vòng đánh giá mật thất, nơi này được bao phủ bởi một lớp thạch đá dày, phía sau bọn họ đang đứng có một cái cầu thang kéo dài đến một cái ao lớn, có điều bên trong ao không hề có nước, có lẽ nhiều năm trôi qua, nước đã dần dần khô cạn.

Xung quanh cái ao có bốn cột đá lớn, trên thân khắc một con rồng lớn uốn lượn như đang thả mình tung hoành trên nền trời, trông rất sống động. Chỉ là, trên từng con rồng này được che phủ kín bởi một lớp tơ trắng, sợi tơ thông với bốn cột đá, phủ kín hòng che giấu ao nước bên dưới.

Mặc dù trông sợi tơ xấu xí vậy thôi chứ Mạch Trục Vân biết rõ, số sợi tơ đây là nút khởi động cho pháp trận, nếu chỉ cần chạm nhẹ vào nó thì khả năng bọn họ không ra khỏi đây được là rất cao.

Bên trong cái ao có một con đường thông đạo dài nhìn không thấy đáy.

“Xem ra đây là con đường duy nhất!” Mạch Trục Vân thu hồi ánh mắt thăm dò, nhẹ nhàng nói.

Sở Tuy Phong kiên định nhìn nàng, khịch lệ: “Yên tâm, chỉ cần không động phải sợi tơ trắng đó là được.”

Tuy ngoài miệng nói là vậy, nhưng tơ giăng dày đặc như mạng nhện thế kia, làm sao có thể cam đoan là không động tới?

“Cẩn thận!” Đề thân bay đến cái ao phía trước, hai người đồng thời dặn dò nhau rồi sau đó, chia ra hai ngã hành động nhằm tìm khe hở để thông qua.

Mạch Trục Vân cẩn thận tránh đi lớp tơ dày đặc, tiến vào pháp trận bên trong, dưới chân mình chính là đáy của cái ao khô cạn. Chưa kịp quan sát xung quanh, nàng chỉ mãi mê chăm chú nhìn sự biến hóa của toàn bộ pháp trận hồng tìm ra cách hóa giải.

Tơ sợi cũng không phải dạng nằm yên bất động, ngược lại, giống như bị ai đó điều khiển, không ngừng biến hóa, giống như muốn xông thẳng về phía hai người bọn họ, một vòng quanh cổ kết liễu cuộc đời. Một sợi tơ nhanh chóng quét nhanh về phía này, Mạch Trục Vân xoay người tránh đi, nghe được tiếng gió rít phía sau bèn thu chân về,..... bức thật, đi còn chưa được bao xa thì họa đã đầy đầu.

Nàng giương mắt nhìn lướt qua người đàn ông đang dùng tốc độ và trí tuệ thông minh của mình đi được chặng đường rất xa, cước bộ của hắn vững vàng, chắc chắn rất nhiều, cho nên việc tránh được vài đòn công kích là chuyện nhỏ.

“Cẩn thận phía sau!”

Âm thanh của hắn vang lên bên tai, Mạch Trục Vân lập tức trấn định tinh thần, thì nhận ra ba sợi tơ đang hướng về phía đầu, ngực và chân mình.

Ai, phiền hết sức! Mạch Trục Vân bất đắc dĩ thở dài, đang định nghĩ biện pháp tránh đi thì ánh mắt chợt lơ đãng đảo qua đáy áo, trong mắt thoáng hiện ra một tia hoảng sợ, mạnh mẽ ngẩng đầu lên thì đã thấy sợi tơ cách cổ mình chỉ mấy centimet.

Nàng đành phải hạ thấp người xuống, nhưng đón tiếp nàng là sợi tơ thứ hai và thứ ba. Rơi vào đường cùng, nàng cố cúi người chạy thấp nhất có thể, nhưng khoảng cách giữa nàng với đáy ao bây giờ chỉ còn lại nửa thước.

Đang suy nghĩ làm thế nào để thoát khỏi tình cảnh khốn cùng thế này thì đỉnh đầu truyền đến âm thanh đầy lo lắng của Sở Tuy Phong.

“Mạch Trục Vân!”

Nhận ra được sự lo âu trong giọng nói của hắn, miệng nàng khẽ nhếch lên nói: “Ta không sao.....”

Vừa dứt lời, đầu phải chợt truyền đến một cảm giác đau nhói, nàng vội vàng quay đầu lại thì phát hiện ra một con rắn nhỏ đang cắn phập lên đầu nàng.

Nàng dùng sức ném nó ra khỏi người mình, đầu có chút mê mang, đang định vận công ép độc ra thì lại nghe một tiếng “Tê”, con rắn nhỏ đúng lúc rơi lên sợi tơ, lập tức bị cắt thành hai nửa bị sợi tơ cắt thành hai nửa, sợi tơ nhuộm một mảng máu đỏ tươi như được tiếp thêm sức mạnh, tốc độ càng thêm nhanh hơn bay qua phía nàng.

“Mau chạy đi!” Bên tai truyền đến âm thanh thét lên của Sở Tuy Phong, chỉ chớp mắt một giây sau đã thấy hắn đã đứng bên cạnh mình.

Nàng khẽ lắc đầu thì đã thấy gương mặt đầy nghiêm nghị của hắn, ánh mắt không ngừng đánh giá tốc độ của sợi tơ: “Ta đi rồi, vậy còn huynh?”

“Không cần lo lắng, đi thôi!” Lời còn chưa dứt, hắn đã đẩy nàng đưa lên trên tránh khỏi vùng nguy hiểm.

Mạch Trục Vân cẩn thận cúi đầu nhìn hắn xoay sở bên dưới, hét lên: “Cẩn thận có rắn ở dưới!”

Cẩn thận khách người tránh đi sự di chuyển linh hoạt của sợi tơ, nàng biết, khi bị kích động một lần thì pháp trận sẽ vận hành với tốc độ nhanh hơn trước.

Nhưng đột nhiên nàng nhận ra tốc độ của sợi tơ đang dần dần chậm lại, còn Sở Tuy Phong ở bên dưới, nàng biết hắn không có việc gì, thậm chí, nàng còn biết hắn đã tìm ra cách phá trận.

Nhưng bỗng chốc, tầm mắt lâm vào trạng thái mơ hồ, đầu óc hỗn loạn, choáng váng, có vẻ như độc đã bắt đầu phát tác. Lắc lắc đầu, muốn lấy lại sự tỉnh táo vốn có bèn đi về phía trước mấy bước thì đột nhiên nhận ra bên hông mình có thêm một đôi tay to lớn rắn chắc đầy ám áp của ai đó. Là Sở Tuy Phong đã chạy lại, hai tay ôm lấy nàng, âu yếm hỏi han: “Nàng làm sao vậy?”

Dưới chân không ngừng run lên, không gian xung quanh dần bị mờ đi, mở ra con đường thông đạo.

“Không có việc gì!” Nàng nở một nụ cười cứng ngắc trấn an, cả người có xu hướng ngã vào lòng hắn.

Sở Tuy Phong đương nhiên không tin nàng nói thật, bèn nhìn thẳng vào mắt nàng, nghiêm túc nói: “Đừng gạt ta!”

Mạch Trúc Vân cố gắng áp chế cảm giác muốn phun máu, máy móc nói: “Cứ rời khỏi nơi này cái đã!”

Nói xong, kéo hắn vào con đường mật đạo.

Cảm giác có gì đó không ổn từ nàng, Sở Tùy Phong vòng tay bán ôm nàng, mang nàng rời khỏi nơi không có cạm bẫy.

Trước mắt lại lâm vào một không gian tối mực, hắn lấy một ngọn đuốc bên hông tường, dùng nội lực thấp lửa, quan sát xung quanh.

Là một gian phòng được phủ bởi một lớp tinh thạch, có điều so với bên ngoài thì hoàn toàn khác biệt.

Vốn phải là một nơi bám bản bởi bùn đất, tro bụi nhưng ngược lại, vô cùng sạch sẽ, hơn nữa, không có cơ quan, cạm bẫy bên trong, có vẻ như đây là nơi được người thiết kế quý trọng nhất.

Đối diện cửa đá ra vào chính là một chiếc giường đá làm bằng thạch trong suốt, cách giường đá không xa chính là một khối quan tài màu đen, bên trong trống rỗng.

Mạch Trúc Vân liếc mắt nhìn cỗ quan tài, không biết phải miêu tả cảm xúc của mình lúc này thế nào.

Năm đó mẹ mình không có chết mà lại ở trong này cùng với sư phụ một thời gian lâu đến thế, hơn nữa còn không bị người nhà Tư Lăng Thanh phát hiện!

Nhưng, vì sao bà không chịu đi ra ngoài gặp hắn?

Sư phụ cũng không có đem chuyện mẹ mình còn sống nói cho bất cứ ai, thậm chí là nàng, hơn nữa, thiết kế vô số cơ quan, cạm bẫy mai phục khắp nơi để không một ai phát hiện ra nơi này, vậy thì vì sao bọn họ phải tốn công sức để lừa gạt Tư Lăng Thanh? Trận hỏa hoạn năm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sở Tùy Phong diu nàng ngồi xuống bên giường đó, vội vã xem xét khắp người nàng hỏi: “Nàng bị thương ở đâu?”

Hai tay Mạch Trúc Vân nắm chặt lấy tay hắn, chậm rãi lắc đầu: “Vô dụng thôi, là rắn độc, hơn nữa, vì ta dùng nội lực quá nhiều nên độc đã nhanh chóng phát tác.....”

Mặt hắn khế biến sắc, rút tay về, kiên định đi ra sau lưng nàng: “Ta giúp nàng vận công ép độc ra!”

Mạch Trúc Vân vô lực lắc đầu: “Quá muộn rồi, huynh giữ sức cho mình đi.....”

Lời còn chưa nói xong, bờ lưng phía sau truyền tới cảm giác ấm áp từ đôi bàn tay to lớn của hắn. Hắn kiên định dùng nội lực hùng hậu của mình không ngừng truyền vào cơ thể nàng: “Ngưng thần tĩnh khí, những cái khác giao hết cho ta!” Sở Tùy Phong nói xong, hai tay kề sát lưng nàng, vút hết mọi lo lắng trong lòng ra, toàn lực giúp nàng khử độc.

Mạch Trúc Vân cũng phối hợp vận công, mặc hắn dùng chân khí của mình lưu chuyển dòng khí đảo lộn trong người nàng.....

Bụng giống như bị lửa thiêu đốt, cả gương mặt đều được phủ kín bởi một lớp mồ hôi dày, sắc mặt bắt đầu tái nhợt, đáy mắt trở nên đen tối, không bao lâu sau, nàng cảm giác được vị tanh trong miệng xộc lên, bên lập tức phun ra một ngụm máu đen, thân thể cũng vì thế mà thoải mái hơn chút.

Sở Tùy Phong tiếp được cơ thể mềm nhũn của nàng, cẩn thận lau đi lớp mồ hôi trên trán, rồi cả vết máu quanh khóe miệng. Đáy mắt vẫn chưa xua đi được sự lo lắng.

Độc này thật lợi hại, cho dù có dùng công lực thâm hậu của hắn cũng không thể ép được hết độc ra khỏi người, chỉ đủ để tạm thời ngăn chặn không cho độc lây lan thêm, Nhưng, ngăn chặn được cho đến bao giờ? Nếu như đổi lại là Bạch Lộng Ảnh, hẳn nhất định sẽ có cách giải quyết, sẽ có cách cứu sống nàng.

Biết trong lòng hắn đang bồn chồn lo lắng nên Mạch Trúc Vân khẽ cong khóe môi cứng ngắc cười, an ủi hắn: “Ai rồi cũng đến số chết thôi, có thể gặp được huynh..... Các huynh, muội rất vui, thật đấy!”

“Mạch Trúc Vân, không được phép nói những lời ngốc nghếch vô nghĩa đó, nàng sẽ không có chuyện gì!” Nói vừa xong, hắn biết hắn là đang cố tự lừa dối bản thân mình.

Nàng vươn bàn tay nhỏ nhắn trắng bệch nhẹ nhàng đặt lên môi hắn, tiếp tục lên tiếng: “Sở Tùy Phong, huynh nghe muội nói hết đã!”

“Đây chính là mộ của mẹ muội, nhưng thật ra mẹ muội không có chết, mà là được sư phụ muội cứu..... Hôm nay, nếu được chết trong này, có lẽ là ý trời!” Vừa nói hai chữ “Ý trời” ra, nàng hơi há miệng, cười ngượng.

“Ha ha, nói một cách chính xác hơn, là báo ứng. Huynh còn nhớ lão bán tiên hôm chúng ta đi ra ngoài tình cờ gặp không? Lão cảnh cáo muội nếu như cố gắng thay đổi số mệnh của một người thì báo ứng sẽ ập lên đầu mình..... Có phải huynh đã sớm biết rồi, lần ra ngoài thành ngày đó, có người muốn giết huynh...thật ra, nhóm người đầu tiên, là do muội an bài!”

Nói xong, nàng chậm rãi buông tay xuống, không ngờ lại bị hắn nắm chặt.

Kỳ thật, nàng đã sớm dự tính sẽ có ngày hôm nay, ngày mà nàng bị ông trời trừng phạt. Tuy trận tập kích hôm đó đối tượng nhằm vào là Sở Tùy Phong, nhưng không ngờ tâm địa đám người đó lại độc ác đến mức cho cả nàng vào danh sách chờ của Tử thần.

Đây chẳng phải là báo ứng đã ứng nghiệm rồi sao? Ngay bây giờ, kết quả mà nàng mong muốn thấy, đã thành hiện thực.

Thời vận dễ biến động, đừng ra khỏi kinh, nếu không sẽ gặp tai họa!

“Đúng, ta biết nàng làm!” Sở Tùy Phong cố gắng áp chế giọng điệu khác thường trong lời nói của mình, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra được cả người hẳn đang phát run lên.

Mạch Trục Vân nhích sát lại vào lòng hắn, lắng nghe từng nhịp tim đập hơi hỗn loạn, nói tiếp: “Huynh biết từ khi nào? Làm sao huynh biết được?” Hắn nắm chặt tay nàng thu lại đặt lên tim hắn, cánh tay rắn chắc siết chặt eo nàng hơn, như muốn khảm nàng vào hòa tan vào hắn, Hắn sợ, nếu như chỉ buông nàng ra trong một giây thôi, nàng sẽ tan biến trước mắt hắn và không bao giờ quay lại nữa:

“Ngày đó, khi lão vừa xem quẻ cho ta, ta đã biết chân tướng sự việc.” Hắn nở một nụ cười chua xót, nói: “Mạch Trục Vân, nàng có biết nàng là một cô gái tệ nhất khoản nói dối không? Khi nàng nói dối, ánh mắt sẽ lảng tránh, không dám nhìn người đối diện.”

Hôm đó, tuy cố tình đầu khẩu với lão bán tiên nhưng hắn tinh ý phát hiện ra, ánh mắt của nàng không ngừng chớp, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Mạch Trục Vân lắc đầu cười khổ nói: “Đương nhiên rồi, muội chỉ là thần trộm, đâu phải thần nói dối.”

“Vi sao phải dày công làm nhiều chuyện vì ta như vậy?” Sở Tùy Phong trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới lên tiếng hỏi.

Trong lòng nàng âm thầm đau nhói: Nếu, nếu như bây giờ ta nói cho chàng đáp án, vậy có quá muộn hay không?

“Muội coi huynh là bằng hữu của muội, cho nên, muội không muốn bất kỳ kẻ nào xúc phạm đến huynh.” Mi mắt khẽ run lên, nhớ lại những gì vừa mới nói, bèn chậm rãi nhắm hai mắt, làm bộ mệt mỏi, đầu khẽ nghiêng hướng vào lòng hắn, ngửi lấy ngửi để mùi hương nam tính đặc trưng của riêng hắn, mong rằng có thể ích kỷ giữ chặt một chút ấm áp từ hắn.

Bằng hữu..... Không muốn người khác xúc phạm tới hắn, nhưng đồng thời cũng không muốn hắn ôm phần tình cảm chân thành của hắn dành cho nàng cho nên mới dùng biện pháp ngu xuẩn đó.

Trong lòng Sở Tùy Phong đau nhói từng cơn, tựa như hàng nghìn mũi tên băng xuyên thẳng vào tim hắn, tuy đã sớm biết đáp án, nhưng có lẽ hắn thà nguyện đổi lòng còn hơn nghe từ chính miệng nàng nói ra, tâm can như bị nàng đâm một nhát dao chí mạng, lồng ngực vì đau đớn mà quặn thắt lại

Nghe được nhịp tim bất ổn của hắn, lòng nàng dâng lên một cảm giác khó chịu, có phải những lời của nàng đã khiến chàng bị tổn thương rồi không? Không thì tại sao ngay cả tâm can nàng cũng đau đớn đến mức này?

Hai dòng lệ ấm nóng chậm rãi lướt qua gò má khiến đáy lòng nàng bắt đầu lạnh đi.

“Khó chịu sao?” Cảm giác trước ngực có hơi ẩm ướt, hắn đột nhiên hoảng hốt, lo rằng độc sẽ ảnh hưởng đến cơ thể nàng, khiến nàng chịu đau đớn, thương tổn.

Mạch Trục Vân nhẹ nhàng gạt đầu: “Ừm!” trong lòng thật sự rất khó chịu.

Hắn ôm nàng nâng dậy, chuẩn bị truyền thêm nội lực cho nàng, áp chế độc.

Mạch Trục Vân nhanh chóng ôm lấy thất lưng hắn, đầu vẫn chôn sâu vào lòng ngực hắn, thủ thi: “ Muội lạnh, huynh ôm muội thế này được không?”

Lời vừa nói ra xong, mũi dâng lên một trận cay nồng, từ nhỏ đến nay, nàng chưa bao giờ bày ra bộ dáng nũng nịu với ai, chỉ có chàng, chàng là người đầu tiên, và có lẽ cũng là người cuối cùng.

Tâm Sở Tùy Phong âm thầm chấn động, âm thanh mềm mại tựa như sợi lông vũ lướt qua trái tim sắt đá của hắn, khiến cho người ta không khỏi thương tiếc. Hắn lập tức ôm chặt nàng, nhưng vì còn lo lắng đến vết thương trên người nàng, hắn dịu dàng lên tiếng: “ Nhưng độc của nàng.....”Cánh tay Mạch Trục Vân bên hông hắn lại dùng thêm lực siết chặt, tiếng tim đập của hắn lại vang lên bên tai nàng. Mỗi một nhịp đập vững chãi đều khắc sâu vào lòng nàng, khiến nàng không khỏi hạnh phúc vô biên. Đến lúc này Mạch Trục Vân mới nhận ra đứng trước ngưỡng cửa Tử thần cũng là một loại hạnh phúc. Khi nàng và hắn có thể đơn giản được ngồi cạnh nhau, trao cho nhau những cái ôm ấm áp và vài lời thủ thi bên tai.

“Đừng bận tâm!”

Nàng lo cho hắn, nàng không muốn hắn phải hao tổn nhiều sức lực, nàng còn muốn hắn ra ngoài, sống tốt.

Sở Tùy Phong không tiếp tục động tác, chỉ nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực.

Trong căn phòng mật thất lâm vào một mảng yên tĩnh, chỉ còn ngọn đèn đuốc sáng chói nhẹ nhàng ánh lên, hai bóng người một lớn một nhỏ hắt lên tường, khẳng khít ôm lấy nhau, dựa dẫm vào nhau.

.....

Một ngày trôi qua, Bạch Lộ Ảnh mang về mặt đầy tiều tụy đứng ở trước sân biệt viện, nhớ lại sự việc nàng bị rơi xuống hố sâu, hấn đột nhiên hiểu ra, lẽ nào nàng cố ý sắp đặt hết mọi chuyện, không muốn để hấn mạo hiểm cùng nàng, nên mới tìm cách cô lập hấn.

Mạch Trục Vân, nàng có biết rằng, ta thà nguyện ở dưới đó cùng nàng, ít ra ta còn có thể biết được nàng vẫn bình an đứng trước mặt ta, khi nàng lạnh, còn có ta ở bên ôm nàng, sưởi ấm cho nàng, khi nàng cảm mạo, còn có ta ở bên chăm sóc, lo lắng cho nàng, khi nàng khóc vì cô đơn, còn có ta bên cạnh an ủi, chờ che cho nàng.

Nam Truy Nguyệt đứng ở xa nhìn hấn, tuy không biết vì sao hấn lại quan tâm đến Mạch Trục Vân như vậy, nhưng trong lòng cũng dâng lên một ít cảm động lẫn áy náy. Cho dù có thế nào, Mạch Trục Vân cũng là đệ tử của Công Tôn tiên bối đồ đệ, mà trách nhiệm của hấn chính là chăm sóc, bảo vệ hấn, nhưng cuối cùng lại để Mạch Trục Vân lâm vào nguy hiểm, mà hấn lại không giúp được gì.

Mặt trời sắp ngã về tây, ám vệ phái ra vẫn chưa có tin tức gì truyền về, trong lòng Nam Truy Nguyệt có chút nôn nóng, nếu pháp trận mà Công Tôn tiên bối tạo ra dễ dàng phá giải thì danh tiếng của người sẽ không để người đời e dè như vậy.

Khi đang mãi lo lắng thì từ trong núi có một đạo bóng đen thẳng tắp hướng về phía bọn họ.

Có lẽ vì nghe được động tĩnh, Bạch Lộ Ảnh hơi kích động, nhắc chân đi đến chỗ Nam Truy Nguyệt.

“Thế nào?” Tên áo đen còn chưa kịp mở miệng bẩm báo cho Nam Truy Nguyệt thì đã bị Bạch Lộ Ảnh giành trước.

“Bản trang chủ, Bạch công tử, vẫn chưa tìm được cách phá giải, hơn nữa, các huynh đệ trong bang đều bị cạm bẫy xung quanh lâm bị thương không ít.....”

Bạch Lộ Ảnh thở dài, không đợi tên áo đen tiếp tục bẩm báo, chỉ lạnh lẽo quay người nhìn núi tăng. Mạch Trục Vân, ta rất hối hận, thật sự rất hối hận, hối hận vì không kiên quyết nhảy xuống cùng nàng.

Nhưng bây giờ, có hối cũng đã quá muộn rồi.

Nam Truy Nguyệt bắt đầu thở dài, vỗ vai tên áo đen, lên tiếng nói: “Mang các anh em bị thương trở về dưỡng thương, số người còn lại tiếp tục tìm, nếu tìm được Mạch Trục Vân và Phong vương, bản trang chủ nhất định sẽ có thưởng lớn, hơn nữa, phần thưởng từ phía Phong vương, cũng không hề nhỏ!” “Đa tạ trang chủ!”

“Đi đi, nếu có tin tức gì, lập tức thông báo cho bản trang chủ!”

“Tuân mệnh!”

Nói vừa xong, một trận gió nổi lên, bóng đen lập tức tan biến như mây khói.

Nam Truy Nguyệt nhìn bóng dáng cô đơn đứng bên kia, bắt đầu lắc đầu, xoay người rời đi.

Từ sau khi biết được Mạch Trục Vân và Sở Tùy Phong bị rơi xuống hố sâu, bọn họ không ngừng ngày đêm thử toàn bộ cơ quan trong lăng mộ, thậm chí còn trở về hiện trường, thử lại phương pháp của Mạch Trục Vân, nhưng cửa kia cũng không chịu mở ra.

Đến cả cao nhân chuyên về 'kỳ môn độn giáp' cũng được mời đến tìm cách phá giải pháp trận, nhưng vẫn không thể làm cho cánh cổng đó một lần nữa mở ra.

Mà Tề Càn, lấy danh nghĩa của Phong vương, điều động biết bao nhiêu quan binh phụ cận, toàn lực lục soát hết núi đá, cuối cùng vẫn không tìm được bất kỳ dấu vết gì. Nếu không phải vì sợ núi đá bị bọn hấn san bằng, ảnh hưởng đến tính mạng của hai người bên trong thì hấn thật sự sẽ phá núi cứu người mất.

Khi trở lại biệt viện, có nha hoàn chạy đến báo, Tư Lăng Uyển đã tỉnh lại, Nam Truy Nguyệt thoáng an hạ tâm, cuối cùng cũng nghe được một cái tin tốt.

Có điều, trên đường mang nàng ấy từ núi đá trở về biệt viện, hấn nhớ tới bộ dáng hoài nghi của Bạch Lộ Ảnh đối với nàng, vì thế, trong lòng cũng sinh ra một cảm giác thương: Vì sao Mạch Trục Vân lại cứu Tư Lăng Uyển? Chẳng lẽ Tư Lăng Uyển thật sự giờ thủ đoạn?

Còn chưa đi đến cửa phòng nàng thì đã nghe được cuộc đối thoại bên trong truyền ra.

“Tiểu thư, sức khỏe người chưa được tốt, vội vã đi ra ngoài làm gì? Thị vệ của Phong vương, còn có Nam trang chủ đều đã phái rất nhiều người đến đó tìm kiếm, Phong vương sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.....” Tư Lăng đang không ngừng khuyên ngăn Tư Lăng Uyển đứng rời khỏi giường.

“Nhưng ta không thể nào bình tĩnh nằm ở đây ngồi đợi tin tức được.....”

Lời nói vừa dứt, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa: “Tư Lăng tiểu thư, tại hạ có thể vào được không?”

“Nam trang chủ.....” Tư Lăng Uyển vui mừng không thôi, vội vàng đứng dậy, nhưng khi nhận ra mình chỉ đang mặc mỗi áo lạnh mỏng bên ngoài nên

đánh phải ngồi trở về, ra lệnh cho Từ Lăng buông mình xuống, mới gọi Nam Truy Nguyệt vào.

“Nam trang chủ, tình hình vương gia thế nào? Có tin tức gì không?” Đứng sau tấm màn che, một giọng nói êm dịu truyền đến, ngữ khí có mang theo một tia cấp bách.

Nam Truy Nguyệt có chút đau lòng lên tiếng: “Tạm thời vẫn chưa có tin tức gì của bọn họ!”

Từ Lăng Uyển Tâm cũng lâm vào trầm mặc.

Nam Truy Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào thân ảnh xinh đẹp đằng sau tấm màn che kia, hỏi: “Tại hạ có một chuyện không thể lý giải, mong Từ Lăng tiểu thư thành thật trả lời thật chi tiết.”

“Nam trang chủ cứ việc hỏi, chỉ cần nằm trong khả năng của Uyển nhi, Uyển nhi nhất định sẽ dốc lòng giúp đỡ!” Tuy ngoài miệng nói thế nhưng đáy lòng lại dấy lên một cảm giác bất an. Nếu là Nam Truy Nguyệt của trước kia thì mỗi lần nói chuyện, hẳn chưa bao giờ tỏ ra khách sáo với nàng như vậy, còn thái độ bây giờ của hắn, chắc chắn có ẩn tình gì đó rất nghiêm trọng, mà nàng chỉ có thể nghĩ đến một khả năng, là chuyện liên quan đến Mạch Trục Vân mới đủ khiến hắn trở nên như vậy.

Quả nhiên, Nam Truy Nguyệt vừa mở miệng, phán đoán của Từ Lăng Uyển hoàn toàn chính xác.

“Việc Từ Lăng tiểu thư bị ngắt đi, nàng có biết là do chính Bạch Lộ Ảnh đã tự mình sắc thuốc?” Đầu tiên hắn hỏi một câu không liên quan đến vấn đề.

Từ Lăng Uyển biết tác phong làm việc của Bạch Lộ Ảnh, việc hắn cứu nàng nhất định là vì chuyện của Mạch Trục Vân. Có lẽ bọn họ đang hoài nghi điều gì đó. Nàng cố tỏ ra bình tĩnh, nói: “Uyển nhi cũng mới vừa nghe nha hoàn nhắc đến chuyện này, đợi Bạch công tử trở về, Uyển nhi sẽ đích thân cảm tạ thể hiện lòng biết ơn của mình với hắn!”

“Không nhất thiết phải làm vậy, Từ Lăng tiểu thư có biết nguyên tắc cứu người của Bạch Lộ Ảnh không? Hắn sẽ không dễ dàng ra tay cứu người trừ khi có mục đích nào đó. Đương nhiên lần này, mục đích của hắn chính là Mạch Trục Vân. Cho nên, tại hạ hy vọng, Từ Lăng tiểu thư có thể thành thật kể lại toàn bộ tình huống trong lúc nàng và Mạch Trục Vân bị rơi xuống, vì sao chỉ có một mình nàng lên, mà không phải hắn?”

Từ Lăng Uyển thân nhiên lắng nghe những lời Nam Truy Nguyệt nói, chỉ đơn giản đáp: “Đa tạ Nam trang chủ đã nhắc nhở, trong lòng Uyển nhi cũng không ngừng lo lắng và cảm kích việc làm của Mạch công tử. Thế nhưng, chuyện này cũng khiến Uyển nhi lấy làm khó hiểu, ngày hôm đó, cả hai cùng rơi xuống vì sao Mạch công tử lại ra tay cứu trợ Uyển nhi.”

Nam Truy Nguyệt cũng không tin tưởng lời nói của nàng, bởi vì hắn hiểu rõ tính tình của Mạch Trục Vân: “Nói như vậy thì có phải Mạch Trục Vân tự nguyện ra tay cứu không?”

Nha hoàn nghe được những lời này, trong lòng khó chịu vô cùng, bất bình thay tiểu thư nhà mình: “Có phải Nam trang chủ đang nghi ngờ tiểu thư nhà ta đã ép bức Mạch Trục Vân cứu người?”

Từ Lăng Uyển Tâm khẽ quát một tiếng: “Từ Lăng, không được vô lễ!”

Từ Lăng bĩu môi, tỏ vẻ oan ức: “Tiểu thư, rõ ràng là Mạch Trục Vân hại người bị thương, chuyện đã như vậy rồi, bây giờ lại đổ dồn mọi nghi ngờ lên người tiểu thư?”

“Ngươi..... Mạch công tử có lòng tốt cứu ta một mạng, nếu ngươi còn dám tỏ thái độ bất kính với người khác, đợi đến khi trở về kinh, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!” Từ Lăng Uyển răn đe nói.

Từ Lăng nín thở, bị dọa đến tức giận, dậm chân dậm cẳng đi ra ngoài, để lại một mình Nam Truy Nguyệt và Từ Lăng Uyển ở trong phòng.

Nam Truy Nguyệt tỏ ý xin lỗi: “Từ Lăng tiểu thư, tại hạ cũng không có ý gì khác, chỉ là chúng ta quen biết Mạch Trục Vân đã lâu, hiểu được con người hắn không phải loại chính nhân quân tử, hiên ngang lâm liệt, cứu người trong lúc hoạn nạn. Ta chỉ lo lắng, nếu tiểu thư không đưa ra một lý do chính đáng thì sợ rằng Bạch Lộ Ảnh sẽ hiểu lầm.” Đa tạ trang chủ đã cảm thông, nhưng trang chủ thử nghĩ lại xem, Uyển nhi là người không có võ công, trong khoảng thời gian ngắn ở dưới đó, làm sao có cơ hội uy hiếp được Mạch công tử? Còn nữa, võ công Mạch công tử lại cao cường, cũng là người đầu dễ dàng thỏa hiệp với người khác!” Từ Lăng Uyển phân tích tình huống.

Nam Truy Nguyệt cảm thấy nàng nói rất có lý, nhớ lại bản tính của Mạch Trục Vân, là một kẻ nể mưa thất thường, nếu thực sự ra tay cứu người, hay có mục đích gì khác, thì cũng không hoàn toàn chính xác, có điều, lời Từ Lăng Uyển nói không giống như đang lừa hắn.

Vì thế, hắn mới thoải mái nói: “Thứ cho tại hạ thất lễ!”

Đang định rời đi thì bị nàng gọi lại: “Uyển nhi có thể làm phiền Nam trang chủ một việc được không?”

“Từ Lăng tiểu thư không cần khách khí, mời nói!”

“Uyển nhi cũng rất lo lắng cho Mạch công tử, nếu như có tin tức gì của bọn họ thì Nam trang chủ có thể phái người đến thông báo cho Uyển nhi một tiếng được không?”

Nam Truy Nguyệt gật đầu, nói: “Tiểu thư yên tâm đi, tốt xấu gì chúng ta cũng đã trải qua một phen sống còn trong lãng mạng, một chút việc nhỏ này thì tính

toán làm gì, nếu có tin gì của bọn họ, tại hạ sẽ lập tức cho người đến báo! Tư Lăng tiểu thư cứ an tâm dưỡng thương!”

“Cảm ơn Nam trang chủ!” Tư Lăng Uyển Tâm khách khí lên tiếng.

Sau khi Nam Truy Nguyệt rời đi, nàng một mình cô độc ngồi bên giường, bàn tay trắng nõn đẩy tấm màn che lên, nhìn về phía cửa sổ, bất an trong lòng một lúc dâng cao. Mạch Trúc Vân ở cùng với Phong vương sao.....

Bên trong mật thất, Sở Tùy Phong tiếp tục vận công kiểm chế sự phát tác của độc cho Mạch Trúc Vân, nhưng thời gian cầm cự quá ngắn, hắn có thể cảm nhận rõ ràng tiểu thiên hạ của hắn, sắc mặt đang dần trở nên tái nhợt, thân thể mỗi lúc một cứng đờ, làn da đang có xu hướng mềm nhũn đi..... Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không cứu được nàng.

Cho nên, nhân lúc nàng thiếp đi, hắn tranh thủ thời gian quan sát xung quanh, nhớ tới pháp trận vừa rồi, hắn đại khái cũng hiểu được một nửa cách thức vận hành. Nhưng nếu cứ gặp thêm nhiều pháp trận cho đến lúc ra ngoài, chỉ sợ, nàng không đủ sức chống đỡ nổi, hơn nữa, hắn cũng không thể đưa ra một phương án chính xác để giải quyết vấn đề nan giải trên, hắn không đảm bảo còn bao nhiêu cửa ải nữa đang chờ bọn họ.

“Mạch Trúc Vân.....” Hắn nhẹ nhàng phe phẩy tay trước mặt nàng, muốn đánh thức nàng dậy.

Mạch Trúc Vân hơi giật mình, chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt khẽ híp, tầm mắt trở nên mờ mịt giống như bị một lớp sương sớm phủ phủ. Khi nhận ra gương mặt của Sở Tùy Phong, nàng cảm thấy có một chút mơ hồ, thật xa xôi, giống như ảo ảnh, nhưng khi nghe rõ âm thanh trầm ấm của hắn vang lên bên tai, nàng mới khẳng định hắn vẫn còn tồn tại ở bên cạnh nàng.

“Ủm?” Nàng vô lực lên tiếng.

“Miệng vết thương của nàng ở đâu?” Sở Tùy Phong cởi áo choàng bên ngoài ra, trải lên giường đá, rồi nhẹ nhàng ôm nàng đặt lên, âu yếm hỏi. Mạch Trúc Vân lưỡi biếng không buồn mở mắt, nhưng ý thức lại khôi phục rất nhiều, nàng lắc đầu, cầm lấy tay hắn, nói: “Sở Tùy Phong, huynh không cần lo cho muội, một mình rời khỏi đây đi, nếu mang cả muội theo, chúng ta sẽ chết ở đây mất.....”

“Ta sẽ không để nàng một mình ở đây!” Hắn trịnh trọng hứa hẹn một câu.

Mạch Trúc Vân chậm rãi nhắm mắt lại, chàng vẫn chưa từ bỏ hy vọng sao? Bây giờ bộ dạng của mình đã thế này, cho dù chàng có nỗ lực đến mấy, có gắng sức ép độc cho nàng thì chỉ có khiến chàng hao tổn tinh lực hơn thôi, rồi cả hai sẽ cùng chết ở nơi này.

“Muội không đáng để huynh làm vậy!”

Tìm Sở Tùy Phong một lần nữa bị những lời vô tâm của nàng làm cho quặn thắt từng cơn, nhưng hắn cũng không lên tiếng nói gì, hắn biết khả năng miệng vết thương của nàng nằm ở trên đùi, vì thế nên mới chậm rãi bóc áo ngoài lên xem miệng vết thương.

Mạch Trúc Vân cả kinh, dùng chút sức lực nhỏ nhoi của mình rút chân về, hơn nữa mặt mày xấu hổ nghiêng qua một bên: “Huynh..... huynh muốn làm gì?”

Sở Tùy Phong không chút kiêng dè, từng chút ôm lấy nàng, dịu dàng an ủi nói: “Để ta xem miệng vết thương của nàng, ta sẽ không làm chuyện gì quá đáng đâu.”

Có lẽ cảm thấy mấy lời đó chưa đủ, cẩn thận bồi thêm một câu: “Tin tưởng ta!”

Không hiểu sao Mạch Trúc Vân lại cảm thấy an tâm trong lòng, dần dần thả lỏng cơ thể. Đến khi nàng ý thức được mọi việc xung quanh thì đùi phải chợt lạnh, hắn kéo ống quần nàng lên, một bên đùi trắng nõn thon dôi lộ ra trước mắt hắn, Hắn chú ý đến miệng vết thương, dấu răng của rắn trên in hằn rõ trên vết cắn. Vết thương sưng lên rất nhanh và sưng đau lan rộng. Xung quanh vết cắn còn có vết bầm tím lớn, thậm chí máu đen còn đọng lại rõ ghê người.

Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua vết cắn đã sưng phù khiến toàn thân Mạch Trúc Vân run lên, mọi giác quan đều trở nên mẫn cảm với mỗi cái chạm nhẹ của hắn.

Hô hấp trầm ổn, âm áp bắt đầu bao phủ lấy đùi, nàng hoảng hốt muốn vươn tay ngăn cản hắn, nhưng đã không kịp, lời còn chưa kịp ra tiếng, nàng đã cảm nhận được môi hắn đang tiếp tục lấy đùi nàng, nhẹ nhàng hút máu độc.

“Sở Tùy Phong, đừng.....”

Nếu cứ như vậy, chàng cũng sẽ bị trúng độc mất, độc ác tính thể này, nàng còn không biết rõ sao, cho dù có là người cao cường như hắn thì...nếu hai người đều xảy ra chuyện, vậy sẽ không ai có khả năng ra ngoài.

Sở Tùy Phong nghiêng đầu, nhổ một miệng máu độc ra, trấn an nàng: “Ta không sao” rồi tiếp tục hấp độc.....

Miệng vết thương bắt đầu giảm bớt cơn đau đớn, ý thức cũng trở nên rõ ràng hơn, nhưng nàng biết, đây cũng chỉ là biện pháp tạm thời thôi, nếu như không giải được độc thì không sớm thì muộn nàng cũng sẽ chết.

Lại một lần nữa nằm trong vòng tay ấm áp quen thuộc, tay nàng nhẹ nhàng lau đi vài vết máu đen còn vương trên miệng hắn, thầm nghĩ: “Đồ ngốc, huynh làm như vậy, đáng giá sao?” Sở Tùy Phong không nói gì, chỉ trực tiếp nắm lấy tay nàng, như muốn dùng hành động âu yếm này để cho nàng câu trả lời.

Mạch Trúc Vân cười khổ một tiếng, cảm giác trong tim đối với hắn đã không còn từ ngữ nào để hình dung được, nàng chỉ cố gắng dùng sức quàng lấy cổ hắn, chậm rãi nương người lên.

“Mạch Trúc Vân, nàng có biết nàng đang làm gì không?” Cảm giác được ý đồ của nàng, cả người hắn ngửa ra sau, tránh đi động tác của nàng, một tay hắn buông thối lưng nàng nhằm gỡ tay nàng ra khỏi cổ hắn.

Cũng không biết nàng lấy đâu ra khí lực, ban nãy rõ ràng có ngồi dậy cũng không nổi, bây giờ chỉ vì động tác né tránh của Sở Tùy Phong mà trong lòng có chút tức giận, hai tay cố chấp ôm chặt lấy cổ hắn, lại khiến cho hắn không tìm được lý do để né tránh, cả người nương lên, điều chỉnh tư thế không khác gì “Nữ vương”.

Khỏe môi hắn hơi mím lại, môi dưới cảm hình thành một đường cong hoàn hảo. Bỗng nhiên, nàng rất muốn cảm nhận hình dáng và nhiệt độ của nó. Có trời mới biết, nàng muốn hôn hắn.

Đúng như ý nguyện, nàng liều lĩnh phủ bờ môi trắng bệch của mình lên, có lẽ do làn môi nàng quá nóng vì xấu hổ, mà đôi môi hắn lại hơi lạnh, khoảnh khắc hai bờ môi chạm vào nhau, tim nàng như bắn ra khỏi lồng ngực, đầu óc trở nên trống rỗng. Nàng có thể cảm nhận được cơ thể cứng ngắc của người đàn ông, thậm chí còn hơi kháng cự, liền học cái bộ dáng của hắn đêm đó đã hôn nàng, một tay chế trụ đầu hắn, tay kia ôm chặt thắt lưng khiến cho hắn không thể phản kháng.

[Ôi mòe... chỉ một giây trước, ta đã ngỡ Phong bị Vân bức thành thụ!!!]

Miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng hôn môi dưới hắn, tuy rằng không giống nụ hôn mạnh mẽ của hắn, có phần hơi trúc trắc. Dường như không ngờ rằng nàng lại lớn mật đến vậy, hắn cũng không hề động dậy. Nhưng rất nhanh, làn môi mềm mại của nàng cùng với kỹ thuật hôn quá kém đã hoàn toàn kích thích hắn. Cơ thể cao lớn mặc dù dờ ra nhưng khi đầu lưỡi nhỏ nhắn của người con gái trong lòng hắn thăm dò khỏe miệng hắn, đôi tay hắn đã không còn kiểm soát được, ôm chặt lấy eo nàng, cảm nhận một chút làn da mịn màng dưới lớp quần áo, một giây sau hóa bị động thành chủ động, gia tăng thêm sức mạnh.

Mạch Trúc Vân có thể cảm nhận được hơi thở dễ chịu chi thuộc riêng về hắn, cảm nhận được sức mạnh của đôi tay rắn chắc cùng độ nóng rẫy của lồng ngực. Đến cả hô hấp của nàng cũng trở nên nặng nề, là cảm giác ngẹt thở như muốn đòi mạng.

“Ngô.....” Sở Tùy Phong nhất thời tỉnh táo lại, tay vòng quăn chặt lấy gương mặt nàng, lòng bàn tay rộng lớn, nóng tới mức khiến gò má nàng như phát sốt, giọng nói anh trầm khàn, khô rát, cứ cho là nàng chủ động nhưng hắn không thể muốn nàng dưới tình huống này được. Nàng không có tỉnh táo cho nên..... Hắn phải tự an ủi chính mình.

Mạch Trúc Vân có chút bất mãn bĩu đôi môi sưng đỏ đang run lên như muốn tố cáo sự bình tĩnh của hắn, gương mặt nhìn sâu vào con người thâm thúy của hắn, hai mắt đột nhiên trừng lớn, nhớ đến hành động điên rồ vừa rồi của mình, nàng hơi xấu hổ, chột dạ cúi đầu. Từ khi nào nàng lại lớn mật như thế, dám cưỡng hôn Sở Tùy Phong? Nhất là sau này, nếu nàng thật sự không thể sống sót, lẽ ra nàng không nên thấp lèn hy vọng cho hắn để hắn khỏi phải thất vọng, thương tâm, không phải sao?

Hai gò má ửng hồng, chôn đầu mình sâu trong lòng hắn, giọng nói mang theo chút quyến rũ vẫn chưa tan đi: “Có thù tất báo, nụ hôn này coi như để trả thù huynh đêm hôm đó!”

“Ừm, ta biết!” Sở Tùy Phong thần nhiên lên tiếng, việc đã đến nước này, hắn còn chờ đợi điều gì nữa? Cứ coi như là nàng không tỉnh táo đi, nhưng những lời này của nàng khiến hắn không khỏi nhớ đến cái lần đầu tiên, gặp một Tà công tử không bao giờ để mình chịu thiệt thòi, luôn thích khiêu khích người khác, người khác đi một bước thì mình phải tiến một trường, ngay cả hôn mà nàng còn muốn hơn thua thế này đây!

Trong lòng Mạch Trúc Vân dâng lên một trận chua xót, Sở Tùy Phong, đồ lãnh vương gia ngốc nghếch, rõ ràng là không phải như vậy mà. Nhưng nàng đâu dám nói ngoài miệng, gió lạnh ập đến, nàng bình tâm lại rất nhiều, bắt đầu làm nũng hắn: “Sở Tùy Phong, muội mệt rồi, huynh ôm muội đi muội ngủ một lát được không?”

Sự ảm áp của hắn chính là điều nàng lưu luyến, hơi thở nam tính quen thuộc của hắn chính là thứ nàng cần, là thứ khiến nàng trở nên an tâm. Nàng sợ có một ngày không thể ở cạnh hắn, cho nên hãy để nàng ích kỷ một lần, để nàng được ở trong vòng tay ảm áp của hắn, cứ như vậy, đã đủ lắm rồi.

“Mạch Trúc Vân, nếu như có thể sống sót ra ngoài, nàng muốn làm điều gì nhất?” Sở Tùy Phong chủ động hỏi.

Làm vương phi của chàng! Không cần chừ suy nghĩ thì ý định đó đã hình thành trong đầu nàng khi câu hỏi của hắn vừa chấm dứt. Nhưng có điều nàng mới trả lời hắn như vậy, bèn nhẹ nhàng chui vào lòng nàng, buồn bực nói: “Bảo thù!”

Sở Tùy Phong cười khổ một tiếng, không nói gì.

Mạch Trúc Vân, mối thù này, cho dù có thế nào, thì cũng coi như có một phần của ta trong đó, ta sẽ giúp nàng!

.....

Ngay tại bọn họ đã mắc kẹt ở trong lăng mộ được ba ngày thì tận xa nơi kinh thành Sở Lâm Uyên và Tư Lăng Thanh cũng đã nhận được tin tức.

“Thừa tướng, xem ra khanh đã giúp trăm làm được chuyện tốt rồi. Về việc Uyển nhi bỏ trốn kia, trăm sẽ niệm tình bỏ qua, có điều để tránh gây phiền phức thì nàng ta phải lập tức hồi kinh!”

“Vâng, hoàng thượng! Vì thần đã phái người đến trấn Oanh Dương đón con bé về, đa tạ hoàng thượng đã quan tâm!” Tư Lăng Thanh trả lời.”Có điều, hoàng thượng thật sự tin vương gia đã.....”

“Ha ha, đã ba ngày rồi, trẫm nghe mật thám hồi báo, Nam Truy Nguyệt phái ra không ít cao thủ toàn lực lục soát, đến nay vẫn chưa có tung tích gì, mà Tề Cận cũng điều động binh mã từ trấn Oanh Dương, kết quả vẫn không khả quan.....” Sở Lâm Uyên hơi chút đắc ý, thật may, cuối cùng hắn đã có thể yên tâm phần nào.

Nhưng Tư Lăng Thanh lại không có lạc quan như hắn.

“Hoàng thượng, nghe nói người cùng bị nhốt với vương gia, còn có Mạch Trục Vân!” Hắn có lòng tốt nhắc nhở.Nghe được cái tên này, Sở Lâm Uyên lập tức trầm mặt:“Mạch Trục Vân cũng đến Oanh Dương trấn sao? Chẳng trách trẫm truy lùng khắp kinh thành hồng bất hủ, cuối cùng lại không thu được gì, hừ, bị nhốt cũng tốt, đỡ phải nhọc công trẫm ra tay. Có điều còn về phía Phụng Ảnh quốc, có lẽ phải báo với họ một tiếng, mong bọn họ có thể thông cảm được.”

“Hoàng thượng, ý của vi thần là, hoàng thượng không nghĩ rằng việc này xảy ra quá trùng hợp sao? Vì thần đã nghiên cứu lăng mộ của Khê nhi vài năm, nhưng không hề phát hiện ra có cơ quan gì bên trong, nhưng chỉ trong nửa ngày, đám người của Phong vương đã có thể tìm ra.....” Tư Lăng Thanh cau mày, giải bày mọi nghi ngờ của hắn.

Quả nhiên, khi hắn nói quan điểm của mình, ý cười trên gương mặt Sở Lâm Uyên dần dần biến mất, trông sắc mặt hắn trở nên khó coi, hỏi:“ Ý của thừa tướng là, trong số đám người đó, có người biết về thuật “ kỳ môn bát quái”?”

“Không chỉ có thể, mà khả năng người đó chính là Mạch Trục Vân! Nếu thật sự là hắn, đã có thể phá giải cơ quan thì cũng có đủ năng lực đưa Phong vương bình an trở về.....”

“Cái gì?” Sắc mặt Sở Lâm Uyên càng thêm khó coi:“Lại là Mạch Trục Vân, hừ, hắn luôn luôn phá hoại chuyện tốt của trẫm..... Thừa tướng đừng quá lo lắng, cho dù Phong có trở về thì cũng chẳng thay đổi được gì. Tình hình bên biên cương, một nửa binh quyền của hắn đã nằm trong tay của Dương tướng quân, uy hiếp của hắn đối với trẫm bây giờ mà nói, đã không còn như xưa nữa!”

Ánh mắt hắn dần dần trở nên âm ngoan: “ Với lại, vốn dĩ đã không có sự tồn tại của Kiếm phổ Lạc Ngọc bên trong lăng mộ, nếu thật sự có thể quay về, thì hắn cũng nên cẩn thận suy nghĩ, giải thích với trẫm về sự tặc trách của hắn thế nào!”

Chỉ cần có người làm chứng việc Kiếm phổ Lạc Ngọc thật sự được đặt trong lăng mộ, mà Sở Tùy Phong lại không tìm được, cuối cùng, Phong sẽ mang trên người tội danh cố tình che giấu bí mật kho báu, mà tội danh này, đủ khiến cho dân chúng lầm than.

“Hoàng thượng, nghe nói gần đây Phụng Ảnh quốc có động tĩnh, không biết hoàng thượng có tính toán gì không?” Tư Lăng Thanh hỏi tiếp.

Sở Lâm Uyên thở dài:“Đây là việc mới khiến trẫm phiền lòng nhất. Ca Thụ Nhược Ly bắt đầu phái quân tiếp cận, đơn giản là đang nhắc nhở trẫm chuyện đám hỏi, nhưng cô nương kia, thực sự không biết tung tích ở đâu, ngay cả đại đội mật thám của trẫm cũng không có cách gì điều tra được thân phận cô gái đó....Binh quyền của Phong vừa mới bị thu hồi một nửa, lòng quân tạm thời không ổn định, nếu mà khai chiến lúc này, Nam Ninh quốc sẽ đại bại!”

“Đúng là chuyện rất phiền não, chỉ bằng hoàng thượng vừa tăng cường mật thám tìm ra tung tích vị cô nương kia, vừa phái sứ giả đến Phụng Ảnh quốc thương lượng, gia hạn thời gian cho hắn, dù sao, thực lực của Nam Ninh quốc cũng không yếu kém, nếu có thể tìm được thời cơ Phụng Ảnh quốc buông lỏng đề phòng mà đánh chiến thì binh lính của Nam Ninh ta cũng không phải dạng dễ đối phó!” Chốt một câu cuối cùng, Tư Lăng Thanh đồng dạng tuyên bố,

Sở Lâm Uyên gật đầu:“Thừa tướng nói có lý, trẫm sẽ lập tức phái người xử lý chuyện này.”

.....Bên trong mật thất.

Mạch Trục Vân mơ màng dựa vào tường đi vào giấc ngủ, không gian trong mộng từ mơ hồ dần dần rõ ràng, rồi lại mơ hồ.

Một mảng trắng xóa, đúng cách đó không xa chính là mẫu thân của nàng, bà dịu dàng nói:“Vân nhi, mẹ phải đi rồi, con phải biết tự chăm sóc bản thân.....”

Sư phụ cũng ở đó dặn nàng:“Vân nhi, từ nay về sau chỉ còn một mình con trên thế gian, con phải sống thật vui vẻ, hạnh phúc! Sư phụ và mẹ con sẽ ở trên trời phù hộ cho con, dõi theo từng bước chân của con!”

Những người thân yêu nhất của nàng, lần lượt bỏ rơi nàng mà đi.

Cuối cùng, hai thân ảnh biến mất để lại một bóng dáng của một người đàn ông với tà áo trắng anh tuấn, hắn nói:“Mạch Trục Vân, chúng ta mãi không thể đến được với nhau, nghiệp lớn vẫn còn đang chờ ta, hơn nữa, nàng vốn không yêu ta, ta cũng không còn lý do gì để lãng phí thời gian bên cạnh nàng nữa, bảo trọng!”

Nói xong, hắn cười lạnh một tiếng, chậm rãi lui về phía sau, nàng hơi hoảng sợ, còn có chút bối rối, đừng vứt bỏ nàng, đừng rời bỏ nàng đi như vậy. Nàng vội vàng chạy đến, nắm chặt góc áo hắn nhưng chợt nhận ra, cho dù có cố gắng níu kéo cỡ nào thì so với tốc độ của hắn, nàng vẫn chậm rất nhiều.

Cuối cùng, nàng chỉ cô độc đứng đó, nước mắt giàn giụa nhìn hắn dần dần biến mất khỏi tầm mắt mình....

Một giọt lệ lạnh lẽo rơi xuống, Mạch Trúc Vân đột nhiên bừng tỉnh.

Giật mình tỉnh mộng, phát hiện bốn phía lâm vào một mảng tối đen, không có một chút ánh sáng, bên người cũng không còn hơi thở của hân, trong lòng hoảng hốt vô cùng, tay vô thức sờ soạng xung quanh nhưng chỉ chạm được mỗi áo choàng ngoài của hân.

“Sở Tùy Phong.....Huỳnh ở đâu?” Thử gọi hân nhưng đáp lại câu trả lời nàng chỉ có tiếng vọng lại của đá.

Nhớ đến con ác mộng vừa rồi, Mạch Trúc Vân tuyệt vọng vô lực tựa đầu vào sau vách tường, âm thầm nói:“Sở Tùy Phong, ta không trách chàng bỏ rơi ta ở đây, chàng lựa chọn như thế là đúng, mang ta theo chỉ tổ không ra được khỏi nơi này.....”

Thì thảo nói xong, từng giọt từng giọt nước mắt lạnh như băng lặng lẽ rơi xuống trên mu bàn tay nàng, gió lạnh rít qua khe đá, nàng không hề cảm thấy lạnh, có lẽ vì đã mất tri giác, hay có lẽ vì còn nơi khác lạnh hơn, là tâm.

“Tĩnh rồi? Đờ hơn được chút nào không?” Âm thanh quen thuộc thân thiết từ xa vọng lại, tiếng bước chân hân cũng dần dần truyền đến.

Ban đầu Mạch Trúc Vân cả kinh, vội vã lấy hai tay lau đi nước mắt tèm lem trên mặt, không ngờ, chưa kịp làm xong công tác thì hai tay đã bị lòng bàn tay ấm áp nào đó ôm trọn.

Thấy nàng khóc, tâm hân nhức nhối khó chịu không thôi, vội vã chạy đến, nắm chặt tay nàng, một bàn tay nhẹ nhàng vờn ra cẩn thận lau đi nước mắt cho nàng, lên tiếng hỏi:“Khó chịu sao?”

Mạch Trúc Vân lắc đầu, có chút ghen ngạo, hỏi:“Sao huỳnh còn chưa chịu đi?”

Hân ôm chặt nàng vào lòng, một tay đặt ra phía sau lưng, âm thầm truyền nội lực cho nàng, giúp nàng giữ ấm cơ thể, rồi chậm rãi nói:“Ta nói rồi, sẽ không có chuyện ta bỏ mặc nàng ở đây!”

Lo lắng dần dần tan biến, nàng cảm thấy trong lòng mình như có một ngọn lửa đang nhảy múa, giống như pháo hoa đêm tháng sáu.

“Huỳnh cảm được theo làm cho chỗ này tối thui, muội cứ nghĩ huỳnh đi rồi.....” Nàng ủy khuất bĩu môi.

Sở Tùy Phong chậm rãi buông nàng ra, có chút không tin nghiêng đầu nhìn thoáng cây đuốc bên cạnh, rồi quay đầu nhìn thẳng vào con người đen kịt của nàng. Con người giờ đây trở nên trống rỗng, vô hồn.

Hân không nói gì, chỉ đau lòng nhìn nàng.

“Sở Tùy Phong, sao huỳnh không nói gì đi?” Nàng vờn tay sờ sờ tìm xem hân còn ngồi cạnh mình không, nếu như không cảm nhận được nhiệt độ của hân thì nàng thật sự nghĩ rằng hân đã bỏ rơi nàng mà đi.

Sở Tùy Phong vẫn không nói gì, mặc cho đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng mò mẫm trên người hân.

“Hi hi, vãn giường cứng quá, không có cơ quan, bỏ qua.....” Nhớ đến tình cảnh hai người bọn họ khi đó, Mạch Trúc Vân nghịch ngợm đưa tay đặt lên ngực hân, cố ý gõ hai cái, thoải mái cười nói.

Sở Tùy Phong thì cười không nổi, hân biết, đêm đó nàng cố ý nói ra những lời này. Nhưng bây giờ, tận đáy lòng hân chỉ cảm thấy chua xót lẫn đau đớn. Nàng của khi đó, vui vẻ, hoạt bát, nghịch ngợm gây sự với hân, còn bây giờ.....

“Là ta sai rồi, ta không nên để nàng bước chân đến chỗ này..... nàng còn cảm thấy không thoải mái ở đâu không?” Hân đau lòng ôm chặt nàng vào ngực mình, âu yếm tỷ trần mình lên trán nàng, nhẹ nhàng hỏi.

“Không còn nữa rồi!” Giờ khắc này, nàng đột nhiên nhận ra, hơi ấm của hân quan trọng với mình đến nhường nào, nàng chỉ muốn nghe mãi giọng nói ôn nhu, dịu dàng của hân..... Nhưng đời luôn không hoàn hảo như mộng, chỉ có khi mất đi mới biết thế nào là quý trọng?

Nghĩ đến đây, mũi nàng chột chưa xót, trong lòng âm thầm thì: Mẹ à, sư phụ à, nếu trời xanh có linh thiêng thì xin hai người hãy phù hộ cho Vân nhi có thể cầm cự thêm một chút nữa, đủ để có thể đưa chàng ra khỏi nơi này, đợi đến khi chàng an toàn, ba người chúng ta cùng nhau đoàn viên, có được không?

P/s: Truyện càng ngày càng hấp dẫn mền oi....thương Ánh, thương Phong, thương Vân....để xem mỗi tình ngang trái này sẽ đi tới đâu...liệu Vân có sống sót mà trở về thực hiện điều mình mong muốn nhất không? Là làm phi hay báo thù...chờ chương mới của đại ca nhà các tênh ề

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Cường ép dân nam - Vương gia cười thêm một lần nữa đi

“Sở Tùy Phong, huynh vừa mới đi đâu vậy?” Nàng không dám nghĩ nhiều, chỉ còn cách nói chuyện với hắn để phân tán sự chú ý.

“Phá trận! Rất nguy hiểm, cho nên không mang nàng theo!” Thật sự rất nguy hiểm, chỉ một mình hắn đi qua thôi, quần áo trên người bị tên đâm rách toạc, may là không mang nàng theo.

Mạch Trục Vân trầm mặc hồi lâu, thì ra hắn vẫn luôn nghĩ cho sự an nguy của nàng, mà nàng thì cứ suy nghĩ ích kỷ về hắn. Nước mắt bỗng chốc đọng trên khóe mi, nàng khịt khịt mũi, nũng nịu nói: “Vậy bây giờ huynh cho muội theo với nha? Muội không muốn ở một mình trong này.....”

Sở Tùy Phong bắt đầu hít một hơi thật sâu, kiềm chế cơn khó chịu trong lòng mình xuống, ôm chặt nàng, nói: “Thôi được, bây giờ hai chúng ta cùng ra ngoài!”

Cồng nàng, một tay cầm kiếm, một tay đưa ra phía sau giữ cho nàng thoải mái trên lưng mình, bước từng bước trầm ổn ra khỏi cửa.

“Sở Tùy Phong, vì sao? Vì sao huynh lại tốt với muội như vậy?” Nàng vô lực ôm lấy cổ hắn, đầu áp vào vòm lưng rộng rãi của hắn, suy yếu mở miệng.

“Không vì cái gì cả!” Chỉ đơn giản muốn đối xử tốt với nàng thôi!

“Nhưng, huynh là vương gia.....” Cao ngạo, rõ ràng làm sao có thể quan tâm đến một hạng trộm cắp thấp hèn như nàng được. Vậy mà chàng vẫn luôn ra tay bảo vệ nàng, đối xử tốt với nàng, nguyện cúi mình để chăm sóc nàng, nguyện liều mình hút độc cho nàng, không một bước rời xa nàng, bỏ rơi nàng..... Nàng có là cái gì để xứng nhận được tình cảm của hắn?

Hắn cười khổ một phen, hỏi ngược lại: “Mạch Trục Vân, đã khi nào nàng coi ta là vương gia chưa?”

“Hi hi, chưa hề!” Nụ cười của nàng yếu ớt và vô lực, không còn hoạt bát, tươi tắn như ngày thường.

Sở Tùy Phong lại tiếp tục an tâm cồng nàng, không nói lời nào.

Một lát sau, hắn nhớ đến điều gì đó, cuối cùng nhịn không được, hỏi: “Mạch Trục Vân, nàng thích ta sao?”

Bước chân vẫn trầm ổn cồng nàng, đột nhiên không nhận được đáp án từ người con gái sau lưng mình, tâm hắn như bị ai đó bóp nghẹn.

“Mạch Trục Vân?”

Hắn chợt dừng chân, chuẩn bị quay đầu buông nàng ra xem xét tình hình thì chợt nghe được hô hấp đều đặn của nàng.

Cũng may, nàng vẫn còn thở, có lẽ mệt quá nên ngủ rồi, không sao cả!

Nhưng thực chất Mạch Trục Vân không hề ngủ, chính lặng lẽ tựa đầu vào lưng hắn, lắng nghe từng nhịp tim dần dần trở nên bình ổn của hắn.

Sở Tùy Phong, ta thích chàng! Nhưng, ta không có đủ dũng khí để nói ba chữ đó, cũng không thể nói ngoài miệng cho chàng nghe, nếu như, nếu như chàng vẫn còn sống sót ra bên ngoài thì làm ơn, hãy quên muội đi!

Khóe mắt nhẹ lăn một giọt lệ, chậm rãi rơi xuống, ướt đầm gò má, rồi lắng đọng lại trong lòng của hắn lúc nào không hay.

Không biết đã đi được bao nhiêu chặng đường, Mạch Trục Vân cảm thấy bản thân mình thực sự đang ngủ nhưng lại bị tiếng gió thổi vù vù bên tai đánh thức. Vì sợ gây ồn khiến nàng không an giấc, thậm chí Sở Tùy Phong còn thu kiếm về, chỉ dùng bàn tay đầy uy lực của mình tránh đi hàng ngàn mũi tên bay về phía mình.

“Tĩnh rồi à?” Cảm giác được cái giật mình của nàng, hắn vui sướng, ôm nàng lượn một vòng, cảm được mấy đường tên bay thẳng chính diện.

“Ừm!” Vì không để hắn lo lắng, nàng cố gắng dùng sức trả lời: “Đây là đâu?”

“Sắp đến cửa ra rồi, phía trước có gió!” Đúng, là cảm giác vui mừng, hoàn toàn khác với một Sở Tùy Phong mặt lạnh của ngày thường, vì nàng vẫn còn tỉnh táo, vẫn còn hy vọng để cứu sống nàng.

“Thật sao?!” Mạch Trục Vân lên tiếng, rồi cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng cố bấu víu ống tay áo, tay nắm chặt thành quyền cố gắng không để bản thân lại rơi vào hôn mê.

Đây là cửa ải cuối cùng, chỉ cần có thể đưa chàng ra ngoài, thì mọi chuyện sẽ ổn thôi. Cho dù có bất chấp cả tính mạng thì nàng cũng phải giúp chàng.

Đối diện hắn lại là ba mũi tên dài, Sở Tùy Phong không rảnh rỗi để quan tâm đến suy nghĩ của Mạch Trục Vân, nhẹ nhàng căn dặn một tiếng: “Ôm chặt ta!”

Trường kiếm rút ra khỏi vỏ, lưỡi gươm sắc bén cùng động tác dứt khoát mạnh mẽ như cào xé không khí vang lên. Nhưng đột nhiên hai cánh tay trên lưng hắn bất ngờ buông lỏng.

“Mạch Trục Vân!” Hắn vội quát lên, lại không nghe tiếng trả lời, bèn vội vã quay đầu thì đã thấy nàng, tựa như một cánh hoa bồ công anh trắng muốt nhẹ nhàng rời khỏi điểm tựa, bay xuống đất, bốn mũi tên đang bay loạn xạ bao vây lấy nàng. Ấy vậy mà nàng không hề tỏ ra hoảng sợ, trên gương mặt tái nhợt kia, một nụ cười tựa như ánh dương cong lên, nụ cười ấm áp đó chỉ dành cho một người đàn ông.

Nàng buông tay khỏi người hắn, là vì nghe rõ động tĩnh bốn phía, tìm ra được cách để phá trận. Đương nhiên, muốn thành công thì phải lấy mình ra làm mồi nhử thôi.

Không thèm quan tâm đến mũi tên sau lưng mình, Sở Tùy Phong nhấp chân, dùng khinh công xoay người đạp bước lên không trung, chỉ trong nháy mắt đã đứng bên cạnh nàng, một tay lập tức vươn ra ôm nàng vào lòng, bên tai âm thanh rết gào của gió vang lên chói tai. Hắn hơi nghiêng đầu, dùng lực kết hợp với đường kiếm nhanh chóng đánh tan đường bay của mũi tên. Trong lòng hắn cũng thoáng yên tâm, cũng may là nàng không sao, tốt rồi.

Mạch Trục Vân chậm rãi mở mắt, nhận ra tầm nhìn của mình không tìm thấy một điểm sáng, mọi nơi nàng nhìn qua đều tối đen như mực, miệng bắt đầu cong lên ý cười khổ.

“Đây là..... lưỡng nghi trận thuộc hệ bảy chòm sao..... trung tâm pháp trận.....nằm ở sao Bắc Đẩu.....”

Sở Tùy Phong quyết đoán đánh gãy lời nàng:“Đừng nói nữa, ta biết!”

Nói xong, hắn lại đặt nàng lên lưng một lần nữa, sử dụng một bàn tay giúp đỡ nàng, đi tới chòm sao ở trung tâm pháp trận, trường kiếm vung lên, thạch đá bắt đầu âm âm mở ra, toàn bộ tên trong pháp trận đều dừng lại.

Hắn thân nhiên xoay người, cồng nàng đi ra khỏi cửa ra.

Mạch Trục Vân áp mặt bên tai hắn, thấp giọng thì non một tiếng:“Phong!” Cả người Sở Tùy Phong chấn động, nàng gọi hắn sao?

Không tin vào tai mình, hắn mạnh mẽ lên tiếng hỏi:“Nàng nói gì?”

Dùng sức đánh tan đá lớn kia một chường, thứ ánh sáng mặt trời mãnh liệt chiếu thẳng vào người bọn họ. Hắn khẽ híp mắt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh biếc, cuối cùng cũng ra ngoài được rồi.

Nhưng, giật mình nhận ra, đại não bỗng chỉ suy nghĩ đến người con gái sau lưng mình, hắn biết, nàng không nói gì.

“Mạch Trục Vân, nàng cố kiên trì một chút, chúng ta đã ra ngoài rồi!” Giờ phút này, trong lòng hắn chỉ có lo lắng và bối rối bủa vây. Lo lắng cho tình trạng vết thương của nàng, bối rối là vì không xác định được phương hướng. Nhận ra bọn họ vẫn còn đang đứng ở đáy cốc cho nên mới thi triển khinh công, nhấp người bay lên.

Tà áo trắng đột ngột quét qua, không bao lâu sau những người tìm kiếm trong cốc đã phát hiện ra bọn họ.

“Mau nhìn kia, bên kia có người!”

Bạch Lộng Ảnh cùng Tề Cẩn nghe vậy bèn nhanh chóng chạy tới.

“Bạch Lộng Ảnh, cứu nàng!” Sở Tùy Phong đem Mạch Trục Vân giao cho Bạch Lộng Ảnh, trong lòng mới thoáng yên tâm, thở phào nhẹ nhõm.

Thấy sắc mặt của nàng càng lúc càng tồi tệ, Bạch Lộng Ảnh biết rõ tình hình bèn lên tiếng:“Trúng độc?”

Tay không ngừng run lên, hắn trực tiếp nắm lấy cổ tay nàng xem mạch, một lát sau mặt mày biến sắc, miệng run rẩy nói:“Là rắn độc?”

Thấy bộ dáng sợ hãi của hắn, trong lòng Sở Tùy Phong bắt đầu khản trương “Sao thế?”

Bạch Lộng Ảnh nghiêm trọng nhìn hắn nói:“Ta đưa nàng về!” Nói xong, chỉ lặng lẽ dùng khinh công, ôm Mạch Trục Vân rời khỏi núi Từ Dương.

Nếu hắn nói không có thuốc giải, có phải sẽ tương đương với việc dập tắt mọi hy vọng của Sở Tùy Phong không? Nếu hắn nói sự thật, độc đã hoàn toàn tấn công toàn bộ cơ thể Mạch Trục Vân, có phải bản thân mình cũng bị chính điều này mà phát điên lên không?

Sở Tùy Phong lâm vào trạng thái lo lắng, không hề đuổi theo. Tề Cẩn đứng bên cạnh nhìn thấy bộ dáng có chút nhếch nhác của vương gia mình, trong lòng không khỏi đau xót. Áo ngoài vương gia bị rách tươm nhiều nơi, có lẽ là do mũi tên xoẹt qua, nhưng cái đó vẫn chưa đau lòng bằng việc một người luôn chỉ biết đến sạch sẽ như vương gia lại để bản thân mình trông...tóc tai đều tán loạn, thậm chí có thể thấy được vài vết bẩn nhỏ trên mặt ngài.....

“Vương gia, là do thuộc hạ thất trách, xin vương gia giáng tội!” Lúc này hắn mới mạnh mẽ quỳ gối tạ tội với Sở Tùy Phong.

Sở Tùy Phong liếc nhìn hắn, thấy sắc mặt hắn trông tiêu tụy vô cùng, có lẽ là mấy ngày nay vất vả dồn hết sức lực tìm kiếm bọn họ, bèn thấp giọng nói:“Trở về nghỉ ngơi đi!”

Bỏ một câu năm chữ, không hề để ý tới hắn, chỉ nhanh chóng nhấp chân chạy theo hướng mà Bạch Lộng Ảnh vừa rời đi.

Tề Cẩn sững sờ quỳ tại chỗ, đây là lần đầu tiên vương gia dùng ngữ khí ôn hòa mà ân cần như vậy để nói chuyện với mình, hần...không kịp thích ứng với điều đó cho nên ngây ngốc hồi lâu mới khôi phục tinh thần, đứng dậy chạy theo vương gia về biệt viện của Nam gia.....

Sau khi trở về, việc đầu tiên Bạch Lộ Ảnh làm đó chính là dứt cho Mạch Trục Vân uống đan Vạn Linh, mặc dù thuốc này không có tác dụng giải độc nhưng có thể duy trì mạng sống. Cảm lộ thuốc nhét vào trong tay Sở Tùy Phong, nói:“Uống đều đặn mỗi ngày một viên, trong thời ta điều chế thuốc giải, ngươi phải ở bên cạnh chăm sóc cho nàg!”

Không đợi Sở Tùy Phong lên tiếng thì người đã quay lưng khuất xa.

Thấy bọn họ đều quay trở về, Nam Truy Nguyệt đã an tâm lên phần nào, Mạch Trục Vân vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Bạch Lộ Ảnh thì trở về Mao Lư chế thuốc, hần cũng hợp sức giúp đỡ, không ngừng tìm kiếm các loại thảo dược đáp ứng đầy đủ điều kiện cho Bạch Lộ Ảnh.

Sở Tùy Phong cực nhọc ngày đêm tự mình săn sóc cho Mạch Trục Vân, mỗi ngày trôi qua, hần vẫn cứ âm thầm vận công nhằm ép độc ra ngoài, không hề quan tâm đến thiên hạ bên ngoài đồn đại: “Mạch Trục Vân bất tỉnh, tướng sĩ ở biên cảnh tượng lâm vào bước đường cùng!”

Tề Cẩn có rất nhiều thứ muốn bàn bạc với vương gia nhưng vẫn lặng lẽ lui ra đứng canh cửa.

Vương gia vì chuyện của Mạch Trục Vân mà phiền lòng, thương tâm đến nhường này thì làm sao hần có thể đủ dũng khí để báo cáo tình hình biên cảnh cho ngài. Chỉ vì vương gia nhà hần không đích thân chinh chiến cho nên thành trì liên tục thất thủ, Đại Dục được nước lấn tới, thấy tình hình hỗn loạn của quân ta bèn lợi dụng thời cơ đem đại quân nghênh chiến hòng nuốt trọn nửa giang sơn của Nam Ninh quốc.

Mà Phượng Ảnh quốc, chỉ vì chuyện đàm hồi không suôn sẻ mà đâm ra tức giận, lấy cớ tuyên chiến với Nam Ninh quốc. Trong một lúc, Nam Ninh phải đối mặt với hai cường quốc, nguy cơ thất bại là không thể tránh khỏi. Nhưng bây giờ vương gia vẫn không có hạ lệnh xuất binh dẹp giặc.....

Nói đến chuyện cấp bách này thì người hoang mang, nóng lòng hơn cả chính là hoàng đế của Nam Ninh quốc - Sở Lâm Uyên.

Một thân áo mình bào màu vàng chói lọi không ngừng đi đi lại lại trong thư phòng, không còn dáng vẻ khí chất mà thông dong như thường lệ. Nguyên nhân chính là việc tấn công bất ngờ của hai cường quốc, đại tướng không kịp trở tay, binh lính tâm tình hoảng loạn, không dám ứng chiến. Nếu bây giờ mà hần có thể bình tĩnh được thì chỉ có hai trường hợp: hoặc là hần đã tính toán trước sẽ có ngày hôm nay; hoặc là hần không thêm thiết tha gì với cái quốc gia này.

Vừa hay, hai trường hợp trên không bao giờ xảy ra, vì thế hần đành phải triệu kiến “Quân sư” của hần - Tư Lăng Thanh.

“Thưa tướng, chuyện tốt gì đang ập đến đây hả?” Tư Lăng còn chưa kịp hành lễ thì đã bị một câu hỏi đầy giận dữ ngăn cản.

Khác với thái độ gấp gáp của Sở Lâm Uyên thì Tư Lăng Thanh vẫn giữ phong thái ổn định, bình tĩnh, đầu tiên ông nhú mày phân tích nguyên nhân:“Vi sao Phượng Ảnh quốc lại đột ngột phát binh, chẳng phải hoàng thượng đã phái sứ thần đến đó giải thích rõ ràng mọi chuyện sao?”

Sở Lâm Uyên cố gắng giữ cho mình bình tĩnh, nói:“Đã nói rõ tất cả rồi, nhưng không hiểu vì sao, khi Ca Thụ Nhược Ly nghe được tin Mạch Trục Vân bị nhốt ở trong lăng mộ Oanh Dương trấn không tìm được đường ra thì hần bắt đầu trở mặt, chém sứ thần chết tại chỗ..... Sau đó tuyên bố đánh chiếm Nam Ninh, ngay cả chuyện đàm hồi cũng không thêm quan tâm nữa!” Tư Lăng Thanh cũng vô cùng khó hiểu, đành phải bắt đầu đi bỏ qua chuyện này. Về lý thuyết, công chúa Phượng Ảnh quốc bị Mạch Trục Vân hủy đi trong sạch, đáng ra người mà Ca Thụ Nhược Ly hận nhất chính là hần mới đúng, vì lý do gì ngay khi vừa nghe tin hần bị nhốt trong lăng mộ, thái tử không những không vui mừng mà còn tức giận, chẳng lẽ bởi vì không có cơ hội tự tay giết chết Mạch Trục Vân báo thù cho Ca Thụ Hàm Tuyết nên mới tỏ thái độ gay gắt đến thế?

Đương nhiên chuyện bọn họ không ngờ đến chính là Mạch Trục Vân là người con gái mà Ca Thụ Nhược Ly tìm kiếm để trở thành thái phi.

“Chẳng phải lúc trước Hoàng thượng từng nói, Dương tướng quân đã nắm giữ trong tay một nửa binh quyền của Phong vương sao? Vì cớ gì quân đội ở biên cảnh lại không đánh chiến mà chọn đường rút lui?” Tư Lăng Thanh thắc mắc lên tiếng hỏi.

Sở Lâm Uyên híp mắt, phần hận nói:“Thưa tướng không biết sao? Ngay từ đầu chúng ta đã bị Phong tính kế rồi. Đám binh lính đó, chỉ trung thành nhận lệnh của một người. Lúc trước là bọn họ tạm thời dùng kế để ứng phó, giả vờ nghe lời Dương tướng quân, nay vừa nhận được tin chiến thần Nam Ninh bình an vô sự ra khỏi lăng mộ thì đột nhiên công khai chống lại mệnh lệnh trẫm, chỉ nguyện nghe lệnh của hần,.....”

Bây giờ, hần với Sở Tùy Phong, xem như hoàn toàn trở mặt đối đầu nhau.

Tư Lăng vẫn không ngừng khó hiểu lên tiếng hỏi:“Lẽ nào Phong vương đã sớm biết mục đích chúng ta phái ngài tới Oanh Dương trấn? Mà nếu đã không từ chối ý chỉ của hoàng thượng thì vì cớ gì sau khi rời khỏi lăng mộ, Phong vương lại công khai chống đối hoàng thượng?”

Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Sở Lâm Uyên càng thêm khó coi:“Thưa tướng có biết một sự thật rằng Dương Thiên Dịch từng bị Phong hàng phục không? Trẫm giao cho hần mấy chục vạn đội quân, nhưng giờ thì tất cả đều bị Phong nắm giữ.....Khiến cho trẫm tiền mất tật mang, đây chắc hần là mục đích ban đầu của hần!”

Tư Lăng Thanh lắc đầu, nói:“Hoàng thượng quá coi thường Phong vương rồi, nếu chỉ vì mấy chục vạn đội quân, thì ngài ấy cũng không đáng ra mặt để mạo hiểm như vậy. Nhưng vì thần thật sự không hiểu rõ vì sao ngài ấy lại đột ngột.....”

“Điều đó không quan trọng, bước tiếp theo, trẫm nên làm cái gì bây giờ?”

Tư Lăng Thanh suy nghĩ một chút rồi nói: “Hoàng thượng đừng nóng vội, Phong vương vẫn là người nắm giữ sinh mạng của bao nhiêu bách tính ở Nam Ninh quốc, là con cháu của hoàng tộc. Cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì ngài ấy cũng không thể bỏ mặt làm ngơ Nam Ninh quốc bị xâm lược bởi quân địch được, chi bằng hoàng thượng nhượng bộ với Phong vương lần này, triệu hần hồi kinh, hợp sức chống lại địch..... Giặc ngoại xâm đang cận kề trước mặt, nếu hai người cũng đồng tâm hợp lực thì mọi chuyện sẽ suôn sẻ hơn.”

Đương nhiên Sở Lâm Uyên không thể cứ để mặc giang sơn mình rơi vào tay kẻ khác cho nên lập tức đồng ý với đề nghị của Tư Lăng Thanh, tuyên chỉ kêu gọi Phong vương nhanh chóng trở về kinh, hủy bỏ nhiệm vụ ở Oanh Dương trấn. Có điều, hình như có người lại không thêm đề tâm. Sở Tùy Phong không hề ngó mặt nhìn tên thái giám thân cận của Sở Lâm Uyên đến đọc chỉ. Hần đã có chủ trương cho mình, không ai có thể can thiệp, nếu Mạch Trục Vân vẫn còn bất tỉnh ngày nào thì ngày đó, những kẻ dám đưa nào vào con đường chết, nhất định sẽ bị trừng phạt. Mà chút này chỉ là một phần nhỏ của sự trừng phạt đó thôi.

Còn Bạch Lộng Ảnh, từ sau khi tự giam mình trong hiệu thuốc của Nam gia thì liên tục bảy ngày, bảy đêm, hoặc là ngồi lý trong phòng cẩn thận xem toàn bộ sách liên quan đến các loại độc, hoặc là tự mình sắc thuốc rồi thử.

Nào là không có tác dụng, số lượng thuốc không đủ,.....giật mình bảy ngày nhanh chóng trôi qua, hần cũng không biết bên ngoài thay đổi thế nào, cảnh sắc ra sao. Mà hần vốn cũng không thêm đề vào mắt, cứ như vậy, ngày cũng như đêm, đèn sách với thảo dược, thậm chí đến toàn bộ đầu hần từ đen chuyển sang bạc trắng.

Chỉ chớp mắt cửa phòng mở ra, một thứ ánh sáng mãnh liệt chiếu thẳng vào khiến cho hần không kịp thích ứng, đôi mắt vì đau đớn mà nhúu chặt lại. Hần định sẽ lại nhắc tay nhắc chân lên cho phong thái tả tơi một chút nhưng lại không biết động tác miễn cưỡng của hần khiến cho người đàn ông đứng ngoài cửa cảm thấy đau đớn nhường nào.

Sở Tùy Phong lặng lẽ đứng đó, thấy hần từ từ đứng dậy đi ra ngoài, trái tim vốn đã xao động nay lại vì bộ dạng của hần bây giờ khiến lòng hần hoàn toàn nhận thức được một điều. Giương mắt bình tĩnh nhìn hần, đáy mắt lướt qua một tia đau lòng.

Hần cứ nghĩ rằng một người máu lạnh như hần, ngoại trừ mẫu phi đã qua đời và Mạch Trục Vân ra thì không có bất cứ kẻ nào khiến hần sinh ra loại cảm xúc như vậy. Một quả đầu bạc đi hòa hợp với thứ ánh sáng mặt trời tạo nên một khung cảnh thần tiên đầy bình yên, rõ ràng hần đã có loại cảm xúc khác thường như vậy.

[Tui sợ ông Phong ông bỏ bà Vân ông yêu ông Bạch quá đi, tự nhiên tả tả cảm xúc chỗ này, cứ ngỡ nghi ngờ bấy lâu của Vân đã không phụ lòng mong mỏi của Vân...]

Nam Truy Nguyệt mở to hai con mắt trừng lớn, hần không thể tin được cảnh tượng trước mắt mình, chỉ sững sờ đứng đó nhìn Bạch Lộng Ảnh, gương mặt tuấn tú đẹp tựa hoa kia không khiến cho người ta sinh một cảm giác mỉa mai hoặc là một sự khó hiểu vô cùng!

Đối với phản ứng của bọn họ, Bạch Lộng Ảnh chỉ bất đắc dĩ cười nhạt, nụ cười này, so với những nụ cười bốn cợt, dụ hoặc người thường ngày thì hoàn toàn khác. Hần thần nhiên mở miệng, ngữ điệu hơi khàn khàn, trầm thấp: “Thành công rồi, nàng sẽ không sao!”

Nói xong, hần chỉ hờ hững nâng bước chân mình đi nhanh ra tới sân, một đầu tóc bạc trắng phau lặng lẽ vờn trong gió, đón ánh nắng mặt trời tươi sáng đến loá mắt.

Thậm chí cả Tề Cẩn, một người luôn tự xưng mình là một thẳng nam nhi, nhiệt huyết đầy mình, chỉ đổ máu chứ không bao giờ đổ lệ. Lời thề lập tức bị chó gặm khi nhìn thấy mái tóc đen của người đàn ông bị biến thành bạc trắng như tuyết, hốc mắt hần đỏ lên trông thấy, mở miệng ra, câu đầu tiên Bạch Lộng Ảnh dành cho cả cuộc đời cảm lạnh trong bảy ngày của mình chính là đã cứu sống được Mạch Trục Vân, hần không mản đến bộ dạng của mình khi đó, không hỏi thăm tình hình bên ngoài thế nào, chỉ cần người đó được sống, chỉ cần có thể cứu được người, thì hần không có gì phải hối tiếc. Mũi Tề Cẩn bắt đầu chua xót, mỗi bước chân là mỗi một đau đớn dầm dấp vào tim, hần không dám đuổi kịp chỉ vì sợ gặp lại hần, hần sẽ nhìn không được mà rơi nước mắt mất. Sở Tùy Phong đi sát theo sau, Nam Truy Nguyệt thất thần hồi lâu cũng âm thầm đi theo.

Ngay khi vừa vào phòng thì đã thấy Bạch Lộng Ảnh lặng lẽ ngồi xỏm bên giường, bắt mạch cho Mạch Trục Vân. Một mái đầu bạc trắng kết hợp với bộ áo choàng trắng bên ngoài khiến cho hần không chỉ nổi bật mà dường như cả tóc và y phục có thể hợp lại làm một.

“Thật sự giải được rồi!” Hần nhẹ nhàng cười một tiếng, lần đầu tiên trong đời hần cảm thấy một ngày nào đó mình cũng sẽ cười hạnh phúc đến vậy. Cuối cùng, thời gian hần bỏ ra tự nhốt mình trong phòng thật không uổng phí. Chỉ cần nàng khỏe mạnh, hần không ước mong gì hơn.

Nhưng có người lại không vui mừng như hần.

Sở Tùy Phong yên lặng rời khỏi phòng, biết được tình trạng của nàng đã ổn định, cái tin tức này, đã quá đủ cho hần.

“Tình hình quân đội thế nào?” Hần hỏi Tề Cẩn.

Tề Cẩn sừng sốt, vội vã trả lời: “Đại địch đang lâm vào tình thế như chẻ tre, đánh chiếm ba cửa thành; Phượng Ảnh quốc thì càng lúc hùng mạnh, phá tan mười cửa thành của chúng ta.”

Sở Tùy Phong lạnh lùng nói: “Hạ lệnh phản kích, trong vòng mười ngày, toàn bộ thành trì đã mất, lấy lại tất cả!”

Tề Cẩn hơi sừng sốt một lát, rồi sau đó niềm vui xuất hiện trên nét mặt hần rõ ràng lên trông thấy, ngữ khí cũng hồ hồ: “Vâng, thưa vương gia!”

Sau khi Tề Càn lui ra ngoài, hần bèn đưa mắt nhìn thoáng qua cánh cửa phòng của người con gái đang còn bất tỉnh nằm trong phòng, vừa an tâm, nhưng lòng cũng rất đau.

Đẩy cửa bước vào, thấy Bạch Lộ Ảnh đang dùng khăn tay nhẹ nhàng lau vết máu đen bên miệng nàng, có lẽ là phản ứng sau khi vừa uống thuốc.

“Khi nào thì nàng tỉnh dậy?”

“Ngày mai!” Bạch Lộ Ảnh thần nhiên nói, sau đó, đứng dậy, xoay người cầm khăn tay nhét vào tay hần, dặn dò: “Người ở lại chăm sóc cho nàng, ta đã lâu chưa nghỉ ngơi nên cạn sức rồi!”

Nói xong, làm một động tác uốn éo thắt lưng, mắt bán híp, có vẻ như một chết hần rồi. Một người đàn ông, bảy ngày bảy đêm không một lần chớp mắt thì bảo sao không khiến đám người bọn họ đau lòng được đây.

“Người không đợi nàng tỉnh lại sao?” Sở Tùy Phong mỉm môi hỏi.

“Không cần, khi nàng tỉnh dậy, ta sẽ tự mình đến thăm nàng, vào lúc này nàng cần nhất là người!” Bởi vì ta biết, sau khi nàng tỉnh lại, người đầu tiên nàng muốn gặp chính là người!

Nói xong, trên mặt mang theo ý cười nhạt, hững hờ rời đi.

Nam Truy Nguyệt hơi ngạc nhiên đuổi theo bước chân của Bạch Lộ Ảnh rồi cũng rời đi.

“Đáng sao?” Hần đuổi theo Bạch Lộ Ảnh, nhìn một đầu bạc trắng của hần, khó hiểu hỏi.

Bạch Lộ Ảnh nhẹ nhàng vươn ngón tay cầm lấy một nhúm tóc bạc của mình xăm soi, không thêm để ý vui đùa, cười nói: “Người sẽ không hiểu đâu!”

Trên gương mặt yêu nghiệt ngày nào, không hề có một tia hối hận, chỉ có niềm vui không tả được, len lỏi vào đôi mắt kết hợp với quả đầu trắng muốt lại khiến hần càng thêm xuất trần. Đúng là Nam Truy Nguyệt thật sự không hiểu, đánh bất đắc dĩ lắc đầu rời đi, để lại một người với mái tóc bạc đứng đón ánh mặt trời.

Hần cong khoe môi cười nhạt một tiếng, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua căn phòng mình vừa đi khỏi, khoe miệng lộ ra ý cười thư thái, rồi nhẹ nhàng tan biến, nhanh chóng trở về phòng mình.

Còn Sở Tùy Phong chậm rãi đi đến trước giường, nhìn gương mặt vẫn còn hơi tái nhợt của Mạch Trục Vân. Trong lòng sẽ nhói đau, tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt bình yên của nàng, trong lòng âm thầm thề: Mạch Trục Vân, nàng yên tâm, mọi chuyện đã có ta lo!

Ngày hôm sau, Sở Tùy Phong vẫn kiên trì túc trực bên giường, nhẹ nhàng dùng khăn ướt lau tay nàng. Nam Truy Nguyệt cũng đến xem tình hình, thấy Mạch Trục Vân vẫn không tỉnh lại bèn lặng lẽ lui ra ngoài.

Rồi đột nhiên Sở Tùy Phong cảm giác được, đầu ngón tay của nàng có chút run rẩy. Sở Tùy Phong lập tức ngừng tay, nhìn chăm chăm vào tay nàng. Nhưng rồi lại không thấy động tĩnh gì, giống như động tác vừa rồi chỉ là do hần tưởng tượng mà thành. Hần hơi hoài nghi bản thân mình, có phải mình vừa mới hoa mắt hay không?

Nếu không phải vừa rồi đột nhiên cảm nhận được tiếng hô hấp mạnh mẽ của Mạch Trục Vân thì có lẽ hần thật sự sẽ nghi ngờ.

“Mạch Trục Vân, nàng tỉnh rồi sao?” Không có tiếng đáp lại, hần thấy lông mi nàng có hơi rung động một chút.

Sở Tùy Phong cũng không có ý định vạch trần tâm tư nàng, lập tức đứng dậy, đi đến bên cạnh bàn, rót một ly trà nguội rồi tự dùng nội lực làm ấm lên. Ngửa đầu uống một ngụm, hần cúi người xuống, chóp mũi chạm vào chóp mũi nàng, môi mỏng dần dần đưa đến bên môi tái nhợt, vắng, lại là phương pháp dứt nước bằng mồm để dạy dỗ ai đó...=.=.

“Khụ khụ khụ.....” Ngay khi hần ngồi dậy, vị nào đó trên giường nằm ho khan một trận, trừng mắt nhìn ai đó với vẻ mặt ai oán.

“Sở Tùy Phong, huynh dám lợi dụng thời cơ chiếm tiện nghi muội.....” Và câu mở đầu cho mấy ngày miệng không hoạt động chính là một câu quạu phát tiết, tay vung tứ phía bắt đầu ồn ào.

Hần hợp tình hợp lý giải thích: “Vì nàng không chịu tỉnh nên ta đành phải làm vậy thôi!”

“Huynh..... Là huynh cố ý!” Rõ ràng là biết nàng tỉnh rồi mà còn....

“Không sai!” Hần cũng không phủ nhận.

Mạch Trục Vân: “.....”

Được rồi, xem như ta thua chàng, vì chàng đã luôn bên cạnh chăm sóc nàng cho nên, quên đi.

“Sở Tùy Phong, vì sao muội không chết? Vì sao muội không thấy gì thế này?!” Nàng hơi buồn bực, đúng là người đời có câu quả không sai: Được cái này mất cái kia..luật nhân quả!!!

Nhớ tới việc này, trên mặt Sở Tuy Phong dần dần biến đổi sang một trạng thái cảm xúc khác thường, bèn nhẹ nhàng ngồi xuống giường, âu yếm vuốt đầu nàng, thấp giọng nói: “Là Bạch Lộng Ảnh cứu nàng! Yên tâm đi, hần nói vài ngày nữa mắt của nàng sẽ bình phục.”

“Vậy à!” Mạch Trục Vân ngoan ngoãn gật đầu, hỏi: “Vậy huynh có bị thương gì không?”

“Vẫn ổn!” Rồi mở miệng hỏi tiếp: “Nàng có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?” Lắc đầu: “Không sao nữa rồi, mà bọn họ đâu?”

Câu hỏi vừa dứt thì Nam Truy Nguyệt và Bạch Lộng Ảnh cùng nhau tiến vào.

“Mạch Trục Vân, cuối cùng nhà ngươi cũng tỉnh dậy, hừ, nhân sâm ngàn năm của ta, linh chi, tuyết liên đều nằm trong bụng ngươi hết rồi!” Nam Truy Nguyệt bắt nắn oán giận một câu.

“Thật không? Ô, Nam trang chủ trở nên nghèo từ khi nào vậy, có mấy món thảo dược đó cũng mua không nổi?” Mạch Trục Vân bắt đầu đầu vồ mồm với hần.

“Cái gì, mấy món? Mạch Trục Vân, ta biết ngươi là loại người vong ơn phụ nghĩa mà, có điều trong thời gian ngươi nằm bẹp trên giường thì toàn bộ châu báu vàng bạc của bốn đại gia đã bị mốc meo, rỉ sắt hết rồi. Ngươi nói xem, tổn thất to lớn này, ngươi tính đền bù thế nào đây hả?” Nam Truy Nguyệt khó có được hào phóng lên tiếng.

Mạch Trục Vân khó hiểu gãi da đầu, thấy Nam Truy Nguyệt vẫn không có phản ứng gì bèn mở miệng cười nhạo nói: “Nam Truy Nguyệt, nào ngươi bị chó gặm rồi hả? Vàng bạc châu báu mà rỉ sắt sao? Bộ ngươi coi đồ của ngươi là đồng là thiết sao!”

Đầu tiên Nam Truy Nguyệt chỉ hơi sùng sốt, rồi sau đó tự mình lên tiếng giảng hòa: “Xùy, ngươi không biết sao? Mục đích của bốn đại gia chính là khoe khoang gia tài khổng lồ của mình!” Coi vàng bạc châu báu như đồng thau, trong cả cái thiên hạ này chỉ có một người mới làm được?

“Ha, nhiều vàng nhiều bạc thì ta biết, không cần khoe khoang, có điều, óc ngươi quá bé, kiến thức thiên cận thì bây giờ đúng là mới chứng kiến tận mắt!” Mạch Trục Vân tiếp tục chế nhạo hần.

Bạch Lộng Ảnh bật cười ha ha, đúng là một cặp đôi oan gia!

Nam Truy Nguyệt trừng mắt nhìn nàng, rồi tầm mắt hơi đảo qua khuôn mặt của Sở Tuy Phong. Rồi đột nhiên, hần như bị ai đó điểm huyết, không, chính xác mà nói là bị Sở Tuy Phong điểm huyết, hần thất thần đứng đó, mắt chớp liên tục, mồm miệng há hốc, ngu ngơ hỏi: “Sở Tuy Phong, ngươi đang cười sao?”

Người nào đó nghe vậy lập tức che giấu ý cười, vẻ mặt lại trở về nghiêm túc, mắt tự nhiên vội ho khan một tiếng.

Bạch Lộng Ảnh đương nhiên cũng thấy được, gật đầu cười nói: “Không sai, hần vừa mới cười đó!”

Chỉ có Mạch Trục Vân mếu máo bắt nắn vì không nhìn thấy cái gì: “Sở Tuy Phong, muội không thấy, huynh cười lại xem nào, cười thêm một cái nữa xem nào!”

Sở Tuy Phong: “.....” Cười thêm cái nữa thì nàng sẽ thấy sao?

Nam Truy Nguyệt, Bạch Lộng Ảnh: “.....” Có cười thêm cái nữa thì mắt ngươi sẽ sáng lên sao!

“Sở Tuy Phong, huynh với Nam Truy Nguyệt ra ngoài trước đi, muội có vài lời muốn nói với Bạch Lộng Ảnh!” Mạch Trục Vân thẳng thắn nói.

Nam Truy Nguyệt khó hiểu nhìn ba người bọn họ, cảm thấy bầu không khí có chút lạ, hần biết có cái gì đó kì quái nhưng không thông nào được, bèn dẫn đầu đi ra ngoài.

Sở Tuy Phong nhẹ gật đầu với Bạch Lộng Ảnh, trên mặt không biểu lộ bất kỳ biểu tình gì, thản nhiên rời đi.

Bạch Lộng Ảnh vì nàng mà không mản đến sức khỏe bản thân, hy sinh cho nàng đến bậc này, hần còn biết nói gì nữa? Bại dưới tay Bạch Lộng Ảnh, hần cũng tâm phục khẩu phục. Bất tri bất giác, bước chân lặng lẽ đi tới gốc cây hoa hòe trước sân, một mình đứng đó cảm nhận mùi vị chua chát mà gió mang đến, từng cánh hoa mỏng nhẹ run rẩy rơi xuống vây quanh người đàn ông, quanh khuôn mặt trầm ổn với đôi mắt âm trầm như đêm tối.

Rồi sẽ có một người có thể nhìn thấu nàng tỏ ra mạnh mẽ, có thể bảo vệ mỗi khi nàng yếu mềm. Trước khi nước mắt nàng kịp rơi xuống, sẽ dùng đôi bàn tay che đi đôi mắt của nàng, nhẹ nhàng nói rằng đôi mắt nàng chỉ đẹp mỗi khi nàng mỉm cười. Mỗi khi nàng bị ám ức không vui, người đó sẽ đưa bờ vai ra để nàng dựa đầu vào, nói với nàng rằng trước mặt hần đừng bao giờ giả vờ tỏ ra mạnh mẽ, nói với nàng ngay cả khi tất cả mọi người không ai tin tưởng nàng, vẫn còn có hần bên cạnh,...

Bóng dáng cao lớn của người đàn ông gần như che hết đi vầng sáng bên ngoài. Con đau ngồi ở ngực lại bắt đầu khuếch tán, trong miệng cũng ngập tràn vị tanh của máu.

Lúc này, một người đàn ông mặc áo đen chậm rãi đi tới, nhìn vương gia mình đứng đó, bước chân có chút do dự nhưng cuối cùng lại quyết định tới đó.

“Vương gia, thánh chi đã.....” Tề Cẩn cung kính nói.

Nửa ngày vẫn không thấy Sở Tùy Phong trả lời, hần đành phải cúi đầu, xoay người lui ra.

“Chuẩn bị ngựa, hồi kinh!”

Nghe được một câu như thế, trên mặt Tề Cần gần như run rẩy vì vui sướng, hần vội vàng gật đầu như búa bổ, phân phó người chuẩn bị mọi thứ.

Trong phòng.

Bạch Lộ Ảnh chậm rãi ngồi bên giường, cẩn thận xem mạch của nàng, chỉ khi chẩn đoán không có gì đáng ngại nữa, hần mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Có chuyện gì đó các huynh đang gạt muối đúng không?” Mạch Trúc Vân bắt lấy cổ tay hần, buồn bực hỏi.

Hần vươn tay còn lại, giúp nàng vuốt lại mớ tóc lộn xộn trên trán, tự nhiên cười nói: “Không hề!”

Mạch Trúc Vân bày ra biểu tình ghét bỏ, có vẻ không tin lời hần nói, ánh mắt cổ mở thật to, có điều, có tới mấy cũng không thấy được cảm xúc trên nét mặt của hần cho nên không thể phán đoán được huynh ấy đang nói thật hay nói dối. Thật ra, chỉ cần có thể nhìn thấy một thân đầu bạc trắng của người đàn ông bên cạnh mình, nàng sẽ biết hần thật sự đang lừa mình.

“Nhưng vì sao ta cứ có cảm giác bầu không khí hôm nay có gì đó rất lạ?” Nàng vẫn cảm nhận được sự bất ổn gì đó.

Hần giơ ngón tay ra, nhẹ búng yêu lên trán nàng: “Lạ cái gì hả? Tam đại công tử trở thành băng hữu, không còn thù địch nữa, kỳ với chả lạ cái gì?”

Mạch Trúc Vân ăn đau, bỏ tay hần ra ôm trán ủy khuất nói: “Hừ, dám lợi dụng thời cơ người ta còn chưa có khôi phục võ công mà ức hiếp muối, chờ đó đi, muối muốn báo thù! Phải báo thù!”

Bạch Lộ Ảnh vui vẻ cười, nói: “Rồi rồi, muốn làm gì thì tùy nàng, nhưng mà nói cho nàng biết, mấy ngày nàng mê man bất tỉnh, hàng đêm ta đều tranh thủ khổ luyện võ công, bây giờ nàng không đánh lại ta đâu!” Mạch Trúc Vân không nói gì.

“Sao thế, sợ à?” Hần nghiêng đầu nhìn nàng, dường như rất muốn bây giờ trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Mạch Trúc Vân lắc đầu, ngữ khí bắt đầu nghiêm trọng: “Bạch Lộ Ảnh, huynh nói thật cho muối biết, mắt của muối, có phải sẽ không nhìn thấy gì nữa đúng không? Sở Tùy Phong nói, qua vài ngày sẽ hồi phục, nhưng huynh nói đi, các huynh đang liên minh với nhau lừa muối, phải không?”

Hần chậm rãi vỗ về đầu nàng, bật cười nói: “Nàng không tin hần thì thôi, lẽ nào ngay cả ta nàng cũng không tin sao? Nếu cả nàng mà ta không cứu được thì chẳng phải ta sẽ trở thành một tên lang băm vô dụng sao?”

“Xác, vốn dĩ huynh chính là một tên lang băm!” Mạch Trúc Vân thoải mái nói xong, khẽ cười.

Trong lòng Bạch Lộ Ảnh cũng âm thầm phụ họa theo nàng: Đúng vậy, ta chính là một tên lang băm vô dụng, suýt chút nữa đã không cứu được nàng.

[Chấm nước mắt... *gào to* mẹ ơi, đi siu thị mua con thêm bịch giấy cuộn an an. Mẹ hỏi mua về làm gì...con gào to hơn... chùi máu, chùi nước mắt, chùi nước mũi, chỉ vì một tên nam phụ quá hoàn hảo... còn không gọi dịch vụ bác sĩ tại gia đến đi...Mẹ nhún vai, mày chỉ vì một thằng nam phụ mà đã chết đi sống lại thì mẹ mày không đáng phải bỏ tiền mua giấy... mẹ là fan nam chính...]

“Đừng có nghĩ bậy bạ nữa, ta đã sắc thuốc giúp nàng rồi, chỉ cần ngoan ngoãn nằm điều dưỡng vài ngày, sẽ tốt lên thôi!”

“Ừm, nghe huynh!”

Trong phòng trở nên yên tĩnh lạ lùng.

Hần nhìn thấy sắc mặt nàng trở nên hồng hào hơn, lòng cũng an tâm lên ít nhiều, mặc dù rất muốn biết trong khoảng thời gian bị nhốt ở dưới lăng mộ, vì sao nàng lại bị thương, ở cùng với Sở Tùy Phong thế nào..... Chỉ là, không biết phải bắt đầu thế nào.

Sau một lúc lâu, tất cả mọi nghi vấn trong lòng đều chỉ biến thành một câu: “Nàng nghỉ ngơi đi, ta đi kê thuốc cho nàng!”

Nói xong, lại vỗ nhẹ sau lưng nàng an ủi.

“Bạch Lộ Ảnh.....” Mạch Trúc Vân gọi hần lại, khoe miệng hơi giật giật, nhưng cuối cùng vẫn nói ra: “Huynh nói đúng, mây nhỏ trên trời dù có phiêu đảng tự do trên trời lâu đến đâu thì cuối cùng nó cũng sẽ mệt mỏi, muốn tìm một tổ ấm để dừng chân nghỉ ngơi, bây giờ, muối đã tìm được rồi!”

Tuy đã sớm biết sự thật sẽ đắng cay, nhưng khi nàng vừa mở miệng nói những lời này, trong lòng hần vẫn không chịu đựng nổi sự đau đớn. Hần đưa lưng về phía nàng, cơ thể hơi run rẩy rồi hai bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt thành quyền, cố gắng đè nén cảm giác mất mát trống trải đang bủa vây quanh hần, toàn thân đều bị đau đớn khiến cho hần bắt đầu tỉnh táo trở lại, hần nhắm chặt mắt, xoay người lại.

“Vây tốt rồi, ta sẽ chúc phúc cho nàng!” Cứng nhắc bật ra một nụ cười đau khổ, không khí vui vẻ ban đầu đều đã hoàn toàn tan biến.

“Đồ nhỏ mọn!” Mạch Trục Vân bĩu môi, bất mãn nói: “Một cái chúc phúc của huynh là xong ấy hả, hừ, lúc trước là ai đã đồng ý với muội là sẽ trở thành người nhà của muội, đây giờ xem lại mình đi, có loại người nhà nào keo kiệt như huynh không!” Hấn kiên cường hít một hơi, lồng ngực vì đau đớn mà nghẹn đi đến khó thở, hấn cố giữ cho mình thoải mái và bình tĩnh trước nàng, tươi cười nói: “Thế thì Tà công tử muốn huynh dâng tặng cái gì đây?”

“Phải xem thành ý của huynh lớn đến đâu mới được!” Mạch Trục Vân chép miệng tiếp lời.

Hấn bắt đầu cười trừ, nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt không xua tan được sự cô đơn, đau xót.

“Được rồi! Chờ đến ngày đại hôn của hai người, ta sẽ tặng một món quà đầy thành ý để thỏa mãn nàng, được chưa?!”

“Được rồi!” Nàng đột nhiên cũng có chút thương tâm, nàng làm vậy, có phải đã sai lầm rồi không?

“Mạch Trục Vân!” Hấn đột nhiên thốt lên, nhắc chân bước đến bên giường rồi ngồi xuống, tay vươn lên nhẹ nhàng vuốt ve một bên má, hơi khăn trương hỏi L “Trả lời ta một câu hỏi: Nếu ngày đó người nhảy xuống đó cùng nàng là ta thì liệu đáp án của nàng có thay đổi không?”

“Muội.....” Mạch Trục Vân bầy về mặt khó xử, không biết có nên nói câu trả lời hay không. Nàng bắt đầu thích Sở Tùy Phong từ khi nào? Vấn đề này, nàng cũng không tìm ra được câu trả lời.

Nàng mãi chỉ coi Bạch Lộng Ảnh là một người anh trai mà mình yêu quý nhất chứ chưa bao giờ nghĩ đến một loại tình cảm khác.

“Ha ha!” Hấn đột nhiên bật cười, nụ cười ẩn chứa nhiều sự đắng cay và đau khổ, hấn nhẹ nhàng véo má nàng, cười nói: “Thật ra ta đã sớm biết đáp án của nàng rồi, con bé này, không cần phải bày về mặt khó xử như thế đâu! Cho dù người đó có là ta hay không thì đáp án của nàng cũng sẽ không bao giờ thay đổi mà!”

Hấn đã sớm nhận ra sự ganh tị, ghen tuông mà nàng đối với Tư Lăng Uyển, nhận ra tình cảm đặc biệt của nàng dành cho Sở Tùy Phong.

Có người từng nói với hấn yêu là một điều gì đó rất mạo hiểm vì có thể hấn sẽ bị từ chối. Sống là rủi ro với cái chết. Hy vọng là liều lĩnh với sự thất bại. Cho nên dám mạo hiểm với tình yêu để bộc lộ cảm xúc chính là đang nói lên sự thật. Thử thách trong tình yêu chính là yêu mà không được đáp trả.

“Xin lỗi huynh!” Nàng chỉ còn biết nói những lời này thôi.

Bạch Lộng Ảnh nhẹ nhàng lắc đầu trách móc: “Tình cảm đôi lứa chỉ được vun đắp từ hai người, không thể có người thứ ba chen chân được, nàng không cần phải nói như vậy.....” Lời còn chưa nói xong, hấn cảm thấy âm thanh của mình có chút không tự nhiên, còn hơi nghẹn ngào.

Làm thế nào để định nghĩa được tình yêu: vấp ngã nhưng không suy sụp, kiên định nhưng không cố chấp, chia sẻ và công bằng, đồng cảm và không đòi hỏi, tổn thương nhưng đừng bao giờ giữ lại nỗi đau.

Tay bắt đầu động đậy, vốn chỉ định nâng cằm nàng lên nhưng không hiểu sao cuối cùng lại vòng tay sau lưng nàng, hấn thấp giọng nói: “Để ta ôm nàng một chút nào!”

Nói xong, còn chưa đợi nàng trả lời, đã túm người nàng ngã vào vòng tay mình.

Mạch Trục Vân nhẹ nhàng đáp lại cái ôm của hấn, tay nhỏ bé dịu dàng vỗ lưng hấn, giống như đang an ủi trái tim đang chịu đựng tổn thương của hấn. Một lúc lâu sau, hấn nhẹ nhàng đẩy hơi ấm ấy ra khỏi người mình, khẽ cười nói: “Đừng bận tâm, ta giúp nàng gọi tên đó vào, mong là hấn vẫn chưa rời đi!”

“Ừm!” Nghe thấy tiếng bước chân dần dần đi xa, nàng vẫn lên tiếng bỏ lại một câu: “Rồi huynh sẽ tìm thấy hạnh phúc của riêng mình!”

“Ừ!” Hấn cũng chỉ biết đáp như thế để nàng không phải khó xử.

Vì hạnh phúc của ta chính là được nhìn thấy nàng hạnh phúc.

.....

Dưới gốc cây hòe, thân ảnh màu trắng mang một dáng vẻ đau lòng lặng lẽ ngược nhìn về phía xa tận chân trời, từng cánh hoa trắng muốt tung bay trong gió tựa như muốn bủa vây lấy hấn, muốn kéo hấn đến một thế giới cô độc.

“Vương gia, tất cả đã chuẩn bị xong, bây giờ khởi hành được chưa ạ?” Tề Cần lên tiếng xin chỉ thị.

Ánh mắt đảo qua gương mặt xa lạ của vương gia, trong mắt ngài dường như chỉ có thương tâm và sự đau đớn.

Bờ vai dày và rộng của hấn vươn đầy cánh hoa hòe trắng mỏng tan,..... Vương gia là người luôn thích sạch sẽ, làm sao có thể để cánh hoa bám trên người mình một cách tùy tiện như vậy, lẽ nào ngài không quan tâm đến sao, lẽ nào trong đôi mắt đau buồn kia, còn có thứ gì đó quan trọng hơn khiến ngài trở nên thần thờ như vậy sao?

Thấy ánh mắt của ngài lại đột nhiên chuyển về hướng phòng của ai đó, hấn mới nhất thời hiểu ra: Vương gia vẫn luôn một lòng vì Mạch công tử a, nhưng bọn họ là hai người....đàn ông mà?

Lắc đầu loại bỏ cái suy nghĩ vớ vẩn trong đầu mình, hắn chỉ biết yên lặng lui đi.

“Nàng đang đợi người!” Bạch Lộng Ảnh chậm rãi đi tới, ngẩng đầu nhìn tán cây xanh rờn, những cánh hoa tung bay trong gió tạo nên một bức tranh tĩnh mịch, khiến cho nỗi đau của hắn lại tăng thêm.

Sở Tuy Phong thần nhiên nhìn hắn sau đó trầm ổn rồi đi.

“Phải chăm sóc tốt cho nàng!” Người đã đi xa nhưng Sở Tuy Phong vẫn còn nghe rất rõ ràng mồn một câu đó, nhưng Sở Tuy Phong lại đơn giản nghĩ đó chỉ là một câu nhắc nhở đơn thuần.

Tà áo trắng tung bay kết hợp với từng lọn tóc vô tình phát phơ dưới làn gió lạnh. Cả một thế giới hắn đang đứng, như chìm dần vào một thế giới màu trắng, ở nơi đó chỉ có sự cô độc, sự giá lạnh, sự mất mát và đau thương, đứng thế, nàng lặng lẽ rời hắn đi, rời khỏi thế giới của hắn, thế giới mà chỉ nàng có thể bước chân vào, thế giới chỉ nguyện vì nàng mà phủ đầy màu sắc, thế giới chỉ nguyện vì nàng mà tràn đầy tiếng cười, đột nhiên, một giọt nước mắt lạnh lẽo, trong suốt khẽ rơi xuống, mái tóc bạc trắng che lấy đôi mắt đau đớn đó, và chỉ nguyện rơi nước mắt vì nàng.

Mạch Trục Vân chán muốn chết tựa đầu vào đầu giường, hai tay xoa xoa vào nhau, có chút khản trương, có chút bất an, nhưng phần nhiều là chờ mong.

Cửa bị đẩy ra, nàng có thể rõ ràng cảm nhận được tiếng bước chân của hắn, rồi đột nhiên hô hấp trở nên dồn dập, nàng bất an hơi nhích người vào trong, muốn tạo không gian cho hắn ngồi, không ngờ, hành động này, lọt vào mắt hắn, lại trở thành sự né tránh đẩy xa cách. Không thấy có động tĩnh gì, Mạch Trục Vân có linh cảm không lành, không biết hắn đang làm gì bèn lên tiếng hỏi: “Sở Tuy Phong, huynh đang làm gì đó?”

“Ta phải đi rồi, trở về kinh!” Còn chưa cho nàng mở miệng nói vào điểm chính thì hắn đã hít sâu một hơi khó khăn nói: “Ở đây đường bệnh cho tốt, Bạch Lộng Ảnh sẽ chăm sóc cho nàng!”

Mạch Trục Vân nghe xong câu này của hắn bèn biến sắc, bất an giờ tay ra sờ soạng xung quanh, vội vã tìm cách xuống giường, không ngờ tay chân còn chưa vận động nhiều cho nên có hơi mềm nhũn, nàng mắt trọng tâm suy nghĩ chút nữa té ngã xuống giường.

Sở Tuy Phong thấy vậy bèn lo lắng chạy đến, ôm lấy nàng. Nhưng không ngờ đột nhiên tay nàng bầu vuu hai vạt áo hắn, bất mãn hỏi: “Chàng muốn bỏ ta lại đây sao?”

“Không muốn!” Nói ra những lời này, trong lòng hắn tràn ngập sự chua xót. Nếu như muốn bỏ nàng lại thì hắn đã sớm trở về kinh từ lâu. Chỉ có điều, bây giờ, nàng đã không còn cần hắn nữa rồi: “Sức khỏe nàng còn.....”

Lời còn chưa kịp thốt lên thì trên người bỗng nặng trĩu, ai đó ban đầu còn nắm chặt vạt áo hắn giờ đã chuyển sang đặt lên cổ hắn, còn thêm màn làm nũng kinh điển mà nàng đang cố đưa vào thực hành.

“Phong, ta quyết định rồi, ta muốn sống chung với chàng, thời hạn là mãi mãi!” Rồi còn cố ý bật hơi lên gương mặt của hắn.

Vâng, nếu là một người phụ nữ khác dám nói với hắn câu này bằng giọng điệu nũng nịu kia thì khẳng định hai tên thuộc hạ hắn sẽ phán một câu với giọng điệu chắc nịch: cô nương chuẩn bị quan tài đi.

Nhẹ nhàng một câu thốt lên, vang vọng trong tai hắn khiến hắn không khỏi ngây ngời, trên mặt không biết phải biểu lộ cảm xúc gì. Hương thơm ngọt ngào chỉ thuộc về riêng nàng thoang thoảng quanh khuôn mặt hắn, hắn cảm thấy có chút không thật bèn ngáy ngồ hỏi lại.

“Nàng gọi ta là cái gì?”

Giây này, người ta nói rõ tâm ý thế kia, mà phản ứng chỉ có nhiều đây thôi sau, mà chàng hỏi gì liên quan thế? Mạch Trục Vân mất hứng vô cùng bèn cố ý nói: “Thì là Phong, bộ không đúng à? Thôi được rồi, tốt hơn hết vẫn gọi chàng là Sở Tuy Phong đi..... Ừm.....”

Vừa mới nói xong, môi liền bị ai đó chặn lại, nàng đành bật ra tiếng nước nờ.

“Gọi ta là Phong!” Hắn hơi buông tha cho nàng, cắn dặn một câu, rồi không cho đối phương mở miệng, bèn tiếp tục màn hôn chưa thỏa mãn kia.

Có trời mới biết, niềm vui sướng và hạnh phúc của hắn đều được thể hiện thông qua nụ hôn đầy mãnh liệt và quyến luyến này. Đáp án này của nàng, hắn đợi rất lâu rồi, đúng vậy, là chính miệng nàng nói với hắn, hắn thực sự cảm thấy, có gì đó ngỡ như mộng, ngỡ như thật, không đúng, phải nói là khó có thể tin được.

Tuy chỉ một chữ xưng hô nhưng như thế là đã quá đủ với hắn, hắn cảm thấy lồng ngực mình như bị nghẹn lại, bởi niềm hạnh phúc vô bờ bến đang lấp đầy.

Hắn không biết phải nói gì, phải biểu đạt gì, có lẽ vì là một người đàn ông trầm ổn, không thích nói ra mấy lời hứa hẹn suông cho nên hắn đành phải dùng hành động này để chứng minh niềm vui sướng tột cùng của mình. Bởi môi mềm mại kích thích mọi giác quan của hắn, theo bản năng lại muốn nhiều hơn bèn đưa lưỡi ra muốn hôn sâu hơn nhưng lại chạm vào hàm răng của nàng.

Mạch Trục Vân hôn đối tượng nên mới có ý căn dặn không cho lưỡi hắn vào.

Ồ, là phụ nữ mà, được người yêu mình hôn đương nhiên nàng có cảm giác rất hưởng thụ, sự tê dại và ngọt ngào mà hắn mang đến cho nàng khiến nàng chỉ muốn đắm chìm vào đó, nhưng nàng lại cố tình làm bộ cự tuyệt, phản đối hành động của hắn.

Ờ, là đàn ông mà, bị người mình yêu trắng trợn từ chối, đương nhiên cảm giác thất bại đột nhiên dâng lên, cho nên là đàn ông phải biết kiên nhẫn nỗ lực, chờ cho đến khi nàng đắm chìm trong sự quyến rũ mà hắn tạo ra, thừa lúc nàng động tình, bèn dạy dỗ nàng một phen, cố gắng cạy hàm nàng, thành công chiếm đoạt “đất đai”.

Từ trạng thái kháng cự, Mạch Trục Vân không biết khi nào lại vòng tay lên cổ hắn, hai người luyến tiếc buông nhau ra, có chút cúi đầu thở hổn hển.

“Vân nhi, nàng mới vừa gọi ta là gì?” Ánh mắt Sở Tùy Phong chợt lóe, chờ mong nhìn xuống gương mặt ửng hồng của nàng.

Mạch Trục Vân không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, hơi nghiêng đầu né tránh bật ra ba chữ: “Sở Tùy Phong!”

Hắn nhú mày, từ chờ mong biến thành nguy hiểm đến đáng sợ: “Lặp lại lần nữa!”

“Sở Tùy Phong.....Úm.....”

Với sự ngốc nghếch của mình khi đủ dũng khí trêu chọc một con mãnh thú, cái giá mà nàng phải trả chính là một nụ hôn sâu, hắn hôn nàng đến trời đất điên đảo, da đầu run lên, hô hấp đều bị hắn công khai cướp đoạt, suýt nữa là phải nhờ hắn hôn xong rồi hô hấp nhân tạo vì thiếu khí.

“Gọi ta là gì?” Hắn không cảm thấy phiền hà mà tiếp tục hỏi vấn đề về cách nàng xưng hô với hắn.

[Nếu Phong hôn bà chưa đã thì đừng có nói...*cười đều*]

Mạch Trục Vân nghiêng đầu sang một bên, không để ý tới hắn. Mối có chút sung đỏ chu ra lắm lắm nguyên rủa hắn, nhưng trong lòng lại ngọt như đường mật.

Ngay sau đó, cảm giác cơ thể hơi mất thăng bằng, theo bản năng vung tay lên tìm điểm tựa, vừa vặn ôm lấy cổ hắn, mà hắn thì thân nhiên bế nàng lên.

“Chàng định làm gì đó?” Mạch Trục Vân bình tĩnh thu tay về lên tiếng hỏi.

Khóe miệng Sở Tùy Phong cong lên, nói: “Đưa nàng hồi kinh!”

Mạch Trục Vân bĩu môi, nghiêng đầu, cố ý nói: “Hừ, chứ ai vừa rồi mới nói muốn một mình hồi kinh, rồi nói gì mà để Bạch Lộng Ảnh chăm sóc cho nàng, bây giờ bỗng cô nương thay đổi quyết định rồi, ờ lại biệt viện Nam gia vẫn là tốt nhất, không thèm quay về nữa!”

Sở Tùy Phong nhướng mày, trong mắt lướt qua một tia sáng mờ mờ, được thôi, trêu nàng một chút vậy: “Không quay về? Vậy đừng trách bốn vương dùng sức mạnh!”

Nói xong bèn lấy áo khoác ngoài, giúp nàng mặc vào.

“Giờ đây, vương gia muốn mạnh tay ép buộc dân nữ sao?” Mạch Trục Vân phản kháng, kiên quyết không mặc. Nhưng có vẻ nàng đánh giá thấp Sở Tùy Phong rồi, hắn hơi dùng sức giữ chặt lấy nàng. Chẳng bao lâu sau, y phục đã mặc chỉnh chu, mà hắn lại tự mình chải tóc cho nàng, buộc lên gọn gàng, để nàng trong thân phận nam trang.

“Bốn vương là quan, nàng là trộm, lời nàng trở về là chuyện rất chi là bình thường, ai dám nhiều lời?”

Vừa lòng kéo khóe môi, tay ôm nàng đi nhanh ra ngoài phòng.

“A? Chữ ‘quan’ mà vương gia muốn nói là gì đây? Ngại quá, Nam Ninh quốc là nước coi trọng luật pháp, cái tội vương tử thông đồng với dân thường, hờ hờ, cộng thêm cả ‘Cố ý lách luật, tội càng thêm nặng’, đến lúc đó tội của vương gia lớn đến mức không còn gì cứu vãn được a!” Mạch Trục Vân bĩu môi.

“Nếu Vân nhi đã thẳng thắn định tội cho bốn vương, chân thành mà nói, nếu không làm tròn bổn phận của một kẻ thông đồng thì thật có lỗi với nỗi khổ tâm của Vân nhi!” Một câu vừa dứt, vừa vặn đi đến trước tiểu viện: “Nàng, bốn vương đã quyết định bắt cóc rồi!”

Một khoảng trời bỗng chốc trở nên tươi sáng chỉ vì tâm trạng hai đôi uyên ương nào đó, hai người ăn ý cười, không lên tiếng nữa. Còn Mạch Trục Vân thì tiếp tục ôm cổ hắn, chôn mặt mình vào lồng ngực hắn, tham lam ngửi lấy mùi hương nam tính đặc trưng cùng với từng nhịp đập trầm ổn truyền rõ ràng bên tai.

Vừa khiến nàng an tâm, mà lại ngọt ngào!

Ra sân, trùng hợp bắt gặp Bạch Lộng Ảnh, Nam Truy Nguyệt và Tề Cần.

Bạch Lộng Ảnh hơi khựng lại, không dám giương mắt nhìn một màn ân ái ái trước mắt, đã cố gắng dặn lòng mình phải hào phóng chúc phúc cho hai người họ, nhưng bây giờ lại sao thế này? Hắn không làm được, ít nhất là lúc này, hắn không thể.

Nam Truy Nguyệt và Tề Cần thì chỉ biết bày bộ mặt đầy xấu hổ nhìn Sở Tùy Phong, dường như cảm thấy có chuyện gì đó đi quá xa đang diễn ra trước mắt bọn hắn.

“Khụ khụ..... Vương gia, ngài muốn đưa Mạch Trục Vân đi đâu?” Nam Truy Nguyệt chủ động hỏi, tuy rằng cảm thấy ngượng ngùng vô cùng nhưng phải hỏi chuyện cho rõ ràng.

“Hồi kinh!” Có lẽ vì tâm tình không tệ cho nên Sở Tùy Phong cũng bỏ chút hào phóng trả lời hần hai chữ đáng quý, sau đó phân phó Tề Cẩn: “Thay xe ngựa!”

Tâm Tề Cẩn bắt đầu lạnh dần, và hoàn toàn đóng băng, nhưng còn biết làm sao nữa, hần dám lên tiếng tra khảo ngài à? đành phải đáp: “Vâng, thưa vương gia!”

Trong lòng dâng lên một nỗi niềm thê lương không ai thấu: Vị trí Phong vương phi vẫn còn đang trống, lẽ nào lần này vương gia xác định trao vị trí đó cho một tên đàn ông?

Nếu mà ca ca ở biên giới biết được chuyện này, có phải sẽ đánh chết hần vì không bảo vệ tốt cho vương gia không?

Nam Truy Nguyệt vẫn không khỏi mất tự nhiên, ngượng ngùng nói với Sở Tùy Phong, nhưng có nói lại được gì hần cho nên đổi đối tượng, gào lên với ai đó đang hưởng thụ trong lòng Sở Tùy Phong: “Này, bộ chân gãy hay sao còn để người khác ôm hả? Nhảy xuống, ta có đôi lời muốn nói với người!” Mạch Trục Vân bày ra bộ mặt ghét bỏ nhếch miệng nhìn hần nói: “Ta đâu có ôm người, khó chịu cái gì? Có chuyện gì nói mau!”

Nói xong, hai tay càng dùng sức ôm sát vào người Sở Tùy Phong, thậm chí còn thêm mắm thêm muối, dán cả mặt vào mặt hần.

Trong lòng Nam Truy Nguyệt như bị một màn ghê tởm phía trước mà rợn người, lỗ mũi buông một câu “Bị độc hóa tâm thần” rồi xoay người rời đi.

Sở Tùy Phong nhú mày, con người trở nên thâm sâu hơn nhưng vì tâm trạng đang rất tốt cho nên cũng không để tâm nhiều. Nếu như là hần của bình thường thì Nam Truy Nguyệt nhất định sẽ phải trả giá đắt cho lời nói của mình.

“Phong, chúng ta cũng đi thôi!” Nàng nghiêm mặt lại, cứ nghĩ rằng nơi này không còn ai nữa.

Cho nên vô tình không biết, một chữ âu yếm, gần gũi mà nàng dành cho Sở Tùy Phong hoàn toàn lọt hết vào tai người nào đó vẫn không dám mở miệng nói chuyện, tâm hần như bị bánh xe nghiền nát, đau đến lạnh người. Thì ra, trái tim đau đớn đến mức này!

“Mắt nàng còn chưa khôi phục, cả người nàng còn khó chịu!” Sở Tùy Phong thay mặt Mạch Trục Vân giải thích một câu.

Bạch Lộng Ảnh tự nhiên cười nói: “Ừ, quá vài ngày sẽ ổn thôi, nhớ phải cho nàng uống thuốc đều đặn!”

Mạch Trục Vân nghe vậy lên tiếng hỏi: “Này yêu nghiệt, huynh không trở về cùng bọn ta sao?”

“Không được, ở đây có cả một kho dược liệu quý, cho nên ta còn phải tranh thủ chế tạo thêm vài loại!” Bạch Lộng Ảnh lên tiếng từ chối.

“Nhưng mắt của muội còn chưa khỏi mà huynh vô tâm rời đi, trách nhiệm của người nhà là đây hả?” Mạch Trục Vân giấu đi sự bất an nơi đáy lòng mình.

Hần ha ha cười: “Yên tâm đi, thuốc của nàng ta đã giao hết cho vương gia rồi, hần sẽ giúp nàng điều trị mắt thật tốt!”

“Hừ, ai biết được thuốc của huynh là thật hay giả? Chắc chắn là huynh ganh tị võ công của muội hơn huynh cho nên mới bèn nhân cơ hội tốt này đầu độc muội, đúng không? Muội không biết đâu, dù thế nào huynh cũng phải theo bọn muội cùng nhau về kinh, nếu không, hừ, từ nay về sau muội không có loại người thân như huynh!” Nàng bắt đầu già mồm uy hiếp.

“Nàng còn cần sự giúp đỡ của người!” Sở Tùy Phong cũng lên tiếng bổ sung một câu.

Bạch Lộng Ảnh hơi mềm lòng, bắt đầu dĩ cười nhạt: “Được rồi, xem ra ta còn phải bốc thêm thuốc chữa khỏi căn bệnh tâm địa đen tối với cả bệnh đa nghi của nàng nữa!”

“Hi hi, nói vậy là huynh đồng ý rồi nha!” Mạch Trục Vân cười đến vui vẻ, nhưng đáy lòng cũng dâng lên một sự đau đớn đến khó hiểu, nàng vẫn cảm thấy, bọn họ có việc gì đó gát nàng.

Bạch Lộng Ảnh nháy mắt ra hiệu với Sở Tùy Phong, ý bảo hần đừng nói sự thật cho nàng biết, sau đó, xoay người trở về phòng, thu dọn hành lý.

“Phong, vì sao Nam Truy Nguyệt nói chúng ta đồi phong bại tục a?” Nàng kiểm chuyện hỏi.

Sở Tùy Phong ôm nàng đi về phía xe ngựa, mở miệng trả lời: “Hần vẫn chưa biết thân phận của nàng!” “Ồ!” Mạch Trục Vân nở nụ cười: “Ta biết rồi, hần nghĩ chẳng đoạn tay áo! Ha ha ha!”

Nàng ở trong lòng hần, không biết đến hai chữ thù mị mà cười đến long trời lở đất.

Sở Tùy Phong thờ dãi không nói gì: Nếu mà đoạn tay áo thật thì chẳng phải nàng nên lo lắng một chút sao? Nhưng có lẽ một người vô tư như nàng, chắc là không có khả năng lo lắng mấy chuyện đó.

Ôm nàng lên xe ngựa, thấy nàng vẫn còn cười bẽn lẽn một câu: “Không phải ta, mà là chúng ta!”

“Không đúng, chỉ có chàng thôi! Ta đâu có!” Mạch Trúc Vân lớn tiếng bác bỏ.

“Hửm?” Sở Tùy Phong khó hiểu, bây giờ nàng cũng đang mặc bộ nam trang, bị Nam Truy Nguyệt hiểu lầm, cũng vô cùng bình thường.

Mạch Trúc Vân vươn tay ôm lấy hắn, đầu ngẩng lên nhìn khuôn cằm vuông vức của hắn cười nói: “Hi hi, ta rõ ràng bị chàng ép buộc mà, nhất định bọn họ sẽ cho rằng chàng đang 'cưỡng ép dân nam', ha ha!”

Tề Cẩn nghe được một câu như thế bèn đen mặt, chỉ hy vọng lớp gỗ cách âm của xe ngựa có thể phát huy tác dụng, cho dù chỉ là một chút. Trong lòng hắn thê lương không thôi: Vương gia, Mạch công tử, hai người có thể tém tém bớt được không, tốt xấu gì hắn cũng là một người to con lớn xác ngoài đây, phải biết nghĩ đến cảm nhận của thuộc hạ chứ? Bộ ngồi bên ngoài không thấy thuộc hạ thì hai người muốn mặn nồng như vậy hả!

Không ngờ, không những không được đáp lại lời thỉnh cầu nhỏ nhoi mà hai người nào đó bên trong còn càng lúc càng khiến cho nỗi khổ tâm của Tề Cẩn ngày một trầm trọng thêm.

Sở Tùy Phong nhường mày: bốn chữ “Cưỡng ép dân nam” này, trông cũng mới mẻ đấy.

“Ta cưỡng ép nàng? Hửm?”

“Đúng mà, đúng mà!” Nói xong, bèn gân cổ họng hét to: “Cứu mạng a, chiến thần Phong vương bắt cóc..... Khụ khụ khụ, cưỡng ép nam nhân.....”

Sở Tùy Phong chỉ bắt đắc dĩ lắc đầu không nói gì, thấy nàng ho khan vài tiếng bèn đưa tay ra phía sau vuốt nhẹ giúp nàng thông khí: “Được rồi, Vân nhi nói sao cũng được!”

Bắt cóc thì bắt cóc, đoạn tay áo thì đoạn tay áo đi, dù sao cũng không ảnh hưởng gì đến hắn là mấy.

Tề Cẩn hoàn toàn cạn lời: Vương gia biết nhượng bộ với người khác từ khi nào thế? Vì sao ngài lại đối xử với Mạch công tử tốt như vậy a!

“Phong, lần này trở về, chàng có dự định gì không?” Mạch Trúc Vân thử hỏi.

“Cưới nàng!”

Vâng, hai chữ vừa phát ra thì tên ngậm đắng bên ngoài đã không thể chịu nổi, bẻ ngoặc tay lại, xe vô duyên vô cớ đâm vào gốc cây.

Mạch Trúc Vân không thèm quan tâm đến phản ứng dữ dội của Tề Cẩn, chỉ hơi nghiêm mặt nói: “Ý của ta không phải chuyện này!”

“Những chuyện khác tùy nàng giải quyết!” Hắn đương nhiên biết ý của nàng là gì.

Mạch Trúc Vân bật cười vui vẻ: “Thật sao? Hay quá, đề Tư Lăng gia cho ta giải quyết nha!”

Nhắc tới cái dòng họ này, sắc mặt nàng bắt đầu trở nên âm lệ hơn, cho dù có là vì mẹ mình hay là vì Phong thì mối thù này, nàng nhất quyết không bỏ qua. Lần này phải cho phủ Thừa Tướng nào loạn một phen.

“Rồi, đừng có quá đáng là được!” Hắn vẫn lên tiếng nhắc nhở một câu, dù sao, nàng cũng có dòng máu huyết thống với phủ Thừa Tướng, đây là chuyện không thể xem nhẹ.

“Ta biết mà, miễn có chàng bên cạnh là đủ rồi!” Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tựa vào lòng hắn, từ nay về sau, nàng đã có nhà rồi, Phong vương phủ chính là nhà của nàng. Và nàng cũng có cả người nhà nữa, có một người anh trai tốt như Bạch Lộng Ảnh, có một người bạn đời tri kỷ như Sở Tùy Phong.

Sở Tùy Phong nắm chặt tay thành quyền. Tên đó, vừa là người thân của hắn, vừa là kẻ gián tiếp muốn dồn hắn vào đường chết, có thể niệm tình huynh đệ mà tha cho hắn một con đường sống đã là phúc ba đời của hắn. Nhưng tiếp theo đây, vì chuyện hắn sẽ bắt đầu giành chính quyền cho nên hắn tuyệt đối không muốn để nàng dính dáng đến chuyện này.

Bất luận kẻ nào, cũng không được phép làm hại nàng!

P/s: Cảm xúc của chương này quá nhiều, nhiều đến mức ngay cả ta cũng không tiêu hóa hết được, ta biết bây giờ fan của Ảnh sẽ gào khóc lên vì thương tiếc, nhưng có thể nào cũng không thay đổi được... Ảnh sinh ra chỉ là một bờ vai cho Vân dựa vào với tư cách của một người anh trai, không hơn không kém...thật sự rất ngưỡng mộ tình yêu đơn phương mà Ảnh dành cho Vân, có lẽ vì quá hiểu Vân cho nên cả đời hắn k thể buông bỏ được mối tình này, như Phong nói, nàng là tất cả của Ảnh...nhưng tình yêu của Phong cũng k kém cạnh...với cả tính ương ngạnh, tùy hứng của Vân thì này có lẽ nên cần gió để dần dặt hơn là sống ẩn dật ở Mao Lư Nhược Nhiên. Có một cánh tay rộng rãi vững chắc luôn sẵn sàng dang ra để bảo vệ, chăm sóc cho Vân thì Phong là người hoàn hảo hơn....

Dịch vụ miễn phí xin kính chào quý độc giả, nếu các bạn cảm thấy khăn giấy nhà không đủ dùng thì hãy đến với chúng tôi, nơi sẵn sàng chuẩn bị xô để quý độc giả có thể k bị rách mặt hay xước da vì khăn giấy và ở đây có rất nhiều mỹ nam có thể vươn tay ra để lau nước mắt cho các vị...

Màn đầu trí còn ở phía sau, màn ân ái sẽ...được hé mở...Có vị nào đọc xong chương này có cảm xúc thế nào hay comment ở dưới đăng chia sẻ cảm xúc đó cho Ta đề...xem như là hiểu thêm cảm nhận của độc giả mình thông qua cách nghĩ về nhân vật...tên nào mà đã bình chọn mà không bình luận thì chết với BA!!!

Chương 60: Trả thù - áp đảo vương gia

Phượng Ảnh quốc bốn mùa như xuân, thời tiết hợp lòng người

Trong tòa cung điện kim bích huy hoàng, một thì vui vẻ, một lại lo lắng.

Một cô gái xinh đẹp mang vẻ mặt sầu khổ đưa đôi mắt đầy u buồn nhìn một điểm xa xăm ngoài cửa sổ, rồi chỉ trong giây sau, đáy mắt lóe lên một tia căm phẫn.

Nghe tiếng bước chân vang lên từ phía sau nhưng nàng vẫn chỉ hờ hững ngồi đó, hai mắt trống rỗng vô thần, không chú ý đến người phía sau.

“Công chúa.....” Người vào chính là cung nữ của Ca Thụ Hàm Tuyết - Mai Hương, bắt gặp bộ dáng ảm đạm, suy nhược của công chúa. Trong lòng nàng cũng không thoải mái, hận không thể giết người nào đó báo thù cho công chúa. Nhưng cũng may, nàng vừa mới nhận được tin tức.

“Công chúa!” Thấy người vẫn không có phản ứng, Mai Hương bèn đến gần dâng thư đưa lên trước mặt: “Công chúa, đây là tin tức đến từ Nam Ninh quốc, nghe nói là có liên quan đến Mạch Trục Vân!”

Quả nhiên, vừa nghe được ba chữ “Mạch Trục Vân” thì Ca Thụ Hàm Tuyết lập tức ngẩng đầu, hận ý trong mắt lại bùng lên dữ dội, nàng xoay người tiếp nhận bức thư trong tay Mai Hương. Trên bì thư không có chữ ký tên, mi mắt nàng càng nhú chặt khó hiểu, vội vàng mở thư lấy ra ba tờ giấy bên trong, cẩn thận xem xét.

Không biết nội dung bên trong bức thư thế nào, chỉ là khi xem xong, trên mặt không giấu được vẻ khiếp sợ, con ngươi trừng mở lớn không tin vào những gì đã viết trong thư.

Một lúc lâu, nàng cầm hai tờ giấy trên tay, cẩn thận xác nhận chuyện gì đó, rồi đột nhiên điên cuồng xé rách, cầm hận vo chúng lại ném trên sàn. Có lẽ bao nhiêu đó cũng chưa đủ nguôi giận, nàng còn nhấc chân lên chà đạp, đi đến muốn mòn giấy, cảm giác như có người nào đó nàng ghét cay ghét đắng đang ở dưới đế giày nàng.

Bộ dáng như vậy khiến cho Mai Hương hoài nghi, tin tức trong thư chính là người đã biến công chúa thành cái dạng này, là Mạch Trục Vân. Nhưng, nếu là hắn ta thì vì sao công chúa lại phản ứng mãnh liệt đến vậy?

Một loạt hành động thái quá kèm theo những giọt nước mắt ngắn dài lẫn dài một đường trên má, Ca Thụ Hàm Tuyết vô lực ngồi dưới đất than khóc, mở miệng nói: “Vì sao? Vì sao ngay cả huynh cũng gạt muội?”

Mạch Trục Vân thì có cái gì đáng để một đám người các ngươi phải ra tay che chở cho nàng, thậm chí không tiếc đến cái sinh mạng này của ta?

Nàng khóc thê lương đến phát rồ.

“Công chúa..... Công chúa, người làm sao vậy? Sàn nhà lạnh lắm, người mau đứng lên đi kéo sinh bệnh.....” Mai Hương cũng không biết chữ “huynh” trong miệng nàng là đang ám chỉ ai, chỉ biết việc trước mắt bây giờ là phải nâng Ca Thụ Hàm Tuyết dậy. Không ngờ, lại bị nàng dùng sức giãy ra, lập tức bỏ nhào xuống trên mặt đất, cái trán nặng nề đập xuống sàn, khi nâng lên, cảm giác vừa đau lại ngứa lập tức ập đến, có lẽ là đã sưng to lên rồi.

Mai Hương không khỏi đau lòng, chần chừ tiến lên, vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với Ca Thụ Hàm Tuyết, bật khóc nói: “Công chúa, đừng như vậy nữa, hoàng thượng và thái tử điện hạ mà biết được, sẽ rất đau lòng!” Nghe được bốn chữ kia phát ra, Ca Thụ Hàm Tuyết lại đột nhiên ngừng khóc, chậm rãi đứng lên, dùng ống tay áo lau nước mắt, dường như đã quyết tâm cái gì, lên tiếng hỏi Mai Hương: “Thư này, thái tử có biết không?”

Ngữ khí của nàng có mang một chút run rẩy, một màn khóc vừa rồi đã khiến có âm thanh nàng hơi chút khàn khàn.

“Bẩm công chúa, thư này là do người của Nam Ninh quốc đưa đến, chỉ nói là trình lên cho công chúa, không biết trong thư viết cái gì cho nên cũng không có ý định báo lại việc này cho thái tử, vì thế thái tử điện hạ vẫn chưa biết.” Mai Hương khó hiểu trả lời.

“Được lắm, chuyện hôm nay, không được tiết lộ ra ngoài, nếu không, đừng trách bản cung không niệm tình tha thứ!” Ca Thụ Hàm Tuyết âm nghiêm mặt, nói.

Cả người Mai Hương run lên, vội vàng quỳ xuống: “Công chúa yên tâm, có cho Mai Hương một trăm lá gan thì cũng không dám đem chuyện công chúa bàn tán bên ngoài!”

“Được lắm, đi ra ngoài gọi ma ma vào đây cho bản cung, hơn nữa, không được để người khác biết!” Nói xong, xoay người vào trong điện, chờ người đến.

Tuy rằng không biết công chúa làm vậy là vì cái gì nhưng Mai Hương vẫn vâng lời làm theo.

Chẳng qua, ngay khi lão ma ma từ cung của công chúa đi ra thì nàng thấy sắc mặt của công chúa trở nên trắng bệch, so với thời điểm phát bệnh ở Nam Ninh quốc còn khó coi hơn.

Mai Hương vô cùng khó hiểu, nhưng không dám nhiều lời, chỉ lặng lẽ nhìn chủ tử mình hồn siêu phách lạc rời khỏi tẩm cung, đi đến cung điện thái tử. Nhìn thấy công chúa gắng gượng thân mình, trông cứ như nếu đi thêm vài bước nữa thì cả người nàng sẽ ngã xuống đất.

Có điều, trên đường trở về cung điện thái tử, công chúa vẫn không gặp chuyện gì không may, ngược lại so với dạo trước thì tốt lên rất nhiều.

Thái tử và công chúa, quả nhiên là huynh muội tình thâm a! Mai Hương trong lòng cảm thán.

.....

Còn lúc này, Ca Thụ Nhược Ly đang vô cùng lo lắng.

Theo như tin nhận được từ Nam Ninh quốc thì Mạch Trục Vân đã ra khỏi lăng mộ, nhưng người lại bị trúng độc mạnh, còn đang hôn mê bất tỉnh..... Hắn không biết bây giờ tâm trạng mình như thế nào, nhưng có một điều hắn đảm bảo rằng, nếu như nàng ấy thật sự không thể tỉnh lại, kết cục sẽ là Nam Ninh nên chuẩn bị mất nước đi.

Phượng Ảnh quốc còn chưa lập liên minh với Đại Dục mà tình thế bên quân Nam Ninh đã hỗn loạn thì bây giờ hắn sẽ khiến cho Nam Ninh quốc không còn con đường rút lui.

Nếu một khi hai nước thật sự liên minh thì ngay cả Sở Tùy Phong cũng nên bất an đi là vừa.

“Hoàng huynh!” Âm thanh nhỏ nhẹ vang lên cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Đối với Ca Thụ Hàm Tuyết, hắn thật sự có lỗi với con bé, mỗi ngày đều miễn cưỡng cười với em gái mình cho lấy lệ, tâm can hắn cũng đau đớn không kém. Nhưng vì tình cảm của bản thân, cho đến bây giờ hắn cũng chưa nói thật chân tướng cho muội ấy.”Tuyết Nhi, sao muội lại tới đây? Sức khỏe sao rồi, đỡ hơn chưa?” Hắn đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, thân thiết hỏi.

Ca Thụ Hàm Tuyết cứng rắn cười trừ một cái, giương mắt nhìn hắn, nói:“Đa tạ hoàng huynh quan tâm, Tuyết Nhi không có việc gì!”

Ca Thụ Nhược Ly vươn tay xoa mặt nàng, nhẹ nhàng lau đi lệ nơi khóe mắt, lên tiếng hỏi:“Đau buồn sao?”

Nàng cũng không che dấu nữa bắt đầu nói thẳng:“Hoàng huynh, hắn hủy đi sự trong sạch của muội, hủy đi cả đời của muội. Muội hận hắn, hoàng huynh, huynh giết hắn báo thù cho muội được không?”

Trong lòng không ngừng lặp lại những lời lão ma ma nói:“Công chúa vẫn còn trinh tiết.....”

Ha ha, thật nực cười! Tất cả bọn họ đều biết rõ, chỉ duy nhất mình nàng là chẳng hay biết gì.

Ca Thụ Nhược Ly đương nhiên không biết em gái mình đã biết toàn bộ sự thật, hắn chỉ quan tâm một điều, người mà Tuyết Nhi hận, là Mạch Trục Vân khi khoác lên bộ nam trang.

“Tuyết Nhi ngoan, hoàng huynh sẽ giết hắn báo thù cho muội!” Hắn bày vẽ mặt chân thành nói, nhưng trong lòng thì lăm mồi tơ vò.

Còn lòng của nàng cũng không thoát khỏi đau nhói, quả nhiên là như vậy, những gì trong thư viết đều là thật, ngay cả một hoàng huynh luôn đứng ra che chở, giúp đỡ nàng cũng nói dối hòng lừa nàng chỉ vì muốn cưới người đó. Thậm chí hoàng huynh còn không tiếc đến việc dùng chính sự trong sạch của mình để trao đổi, chỉ vì để Nam Ninh quốc đồng ý hôn sự của hoàng huynh.....

Vì thế, lòng đã hận này càng thêm sâu sắc, Mạch Trục Vân, nếu ta không giết ngươi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Ông tay áo sớm đã bị nàng nắm cho đến nhàu nát, từng móng tay đâm sâu vào da thịt, nàng đau lắm. Nàng sẽ khiến cho Mạch Trục Vân phải trả giá gấp trăm lần, ngàn lần, thậm chí vạn lần!

Có điều, nàng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, diễn kịch với nàng sao, lừa dối nàng sao, vậy nàng sẽ phối hợp tới cùng:“Chỉ có hoàng huynh là thương Tuyết Nhi nhất thôi!”

Ca Thụ Nhược Ly cảm thấy câu nói của nàng thật vô cùng châm chọc, nhưng cũng không biểu hiện ra bên ngoài, chỉ bình tĩnh vỗ đầu nàng, an ủi.

Thấy hắn không nói gì, Ca Thụ Hàm Tuyết lại mở miệng:“Hoàng huynh, trước kia là Tuyết Nhi không hiểu chuyện, làm khó vị cô nương kia. Nếu như hoàng huynh thật sự thích nàng vậy thì Tuyết Nhi sẽ không cố chấp ngăn cản nữa. Hoàng huynh có thể xin phụ hoàng chiếu chỉ ban hôn, làm đám cưới giáng hòa với Nam Ninh quốc.”

Hắn không tin vào mắt mình mở to mắt nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong suốt của nàng, dường như hắn không phân biệt được đâu là thật, đâu là giả. Nhưng rõ ràng, cảm xúc trong đôi mắt của nàng, không hề mang sự chân thật, mà giống như một lớp sương mù phủ lấy sự hoài nghi.

“Tuyệt Nhi nói thật chứ?” Hấn thử mở miệng hỏi.

Ca Thụ Hàm Tuyết chân thành gật đầu, “Đương nhiên rồi, tuy tướng mạo cô nương đó hơi xấu xí, ăn nói thì thô tục, thân phận thì bản thảo..... Nhưng cũng hơn Mạch Trục Vân.” Nghe được những lời của nàng nói, Ca Thụ Nhược Ly hơi nhíu mày, nàng trong mắt muối xấu đến vậy sao? Có điều, nhớ lại khoảng thời gian nàng từng đắc tội với Tuyệt Nhi cho nên việc Tuyệt Nhi có thành kiến với nàng cũng là chuyện hiển nhiên, vì thế hấn cũng không có để bụng.

“Hơn nữa, nếu có thể làm hoàng huynh hạnh phúc thì Tuyệt Nhi cũng rất hạnh phúc.” Ca Thụ Hàm Tuyết cúi đầu nhỏ nhẹ nói.

Ca Thụ Nhược Ly hải lòng sờ mũi nàng, mỉm cười: “Quả nhiên Tuyệt Nhi đã trưởng thành rồi!”

“Nhờ hoàng huynh dạy dỗ mà!” Nàng cười trừ, trong lòng cũng vô cùng đau khổ. Quả nhiên, trong lòng hoàng huynh vẫn một lòng hướng về Mạch Trục Vân.

“Không phải hoàng huynh muốn làm đám hỏi với Nam Ninh quốc, cưới vị cô nương kia làm thái phi sao? Vậy thì về sau nàng ấy chính là đại tẩu của muội rồi, đương nhiên, Tuyệt Nhi sẽ phải khiêm tốn một chút, không so đo, gây áp lực cho nàng. À! Hay là chúng ta đến tìm phụ hoàng đi, nói là tạm ngưng chiến với Nam Ninh quốc, bàn bạc chuyện đám hỏi cái đã?”

Ca Thụ Nhược Ly hơi khiếp sợ nhìn nàng, vẫn là bộ dáng đó, vẫn là ánh mắt chân thành đó, khiến hấn nhìn vào có chút xấu hổ. Hoàng muội luôn suy nghĩ cho hấn, mà hấn thì đã làm chuyện gì sau lưng muội ấy thế này?

“Chuyện này không vội, hoàng muội, đã lâu chúng ta chưa tâm sự cùng nhau, hay là đi ra ngoài dạo chút đi?”

Ca Thụ Hàm Tuyết ngoan ngoãn trả lời: “Vâng!”

Đang đi vào trong ngự hoa viên hoàng cung, nhìn Ca Thụ Hàm Tuyết không còn tự nhốt mình trong phòng nữa, rốt cục hấn mới cảm thấy dễ chịu một chút, áy náy trong lòng cũng dần dần tan biến.

“Hoàng muội, muội thật sự không sao chứ?”

Ca Thụ Hàm Tuyết ngẩng đầu, ánh dương đồng thời chiếu rọi lên gương mặt xinh đẹp, toàn bộ biểu cảm trên gương mặt đều lộ rõ ra, là sự thân thiết, gần gũi: “Chỉ cần Mạch Trục Vân chết thì tâm bệnh của Tuyệt Nhi mới thật sự chữa khỏi, hoàng huynh yên tâm, sau này Tuyệt Nhi sẽ chứng chắc hơn, không để cho phụ hoàng với hoàng huynh lo lắng nữa!”

.....

Trong xe ngựa, Mạch Trục Vân liên tục đánh vại cái hát hơi.

Sở Tùy Phong ôn nhu xoa mũi nàng, quan tâm hỏi: “Cảm sao?”

“Không có!” Nàng sụt sùi cái mũi, nhích vào trong lòng hấn, ầm ầm như vậy, cảm đâu có dễ?

“Đề Bạch Lộng Ảnh đến xem đi!” Sở Tùy Phong nhẹ nhàng đẩy nàng ra nàng đẩy ra, đang muốn xuống xe, lại bị nàng giữ chặt.

“Không cần đâu..... Phong, ta hỏi chàng, khi chưa gặp ta, chàng có mấy người phụ nữ bên cạnh?” Nàng nghiêm mặt hỏi, hoàn toàn không còn đáng vẻ trêu chọc ngày thường.

Sở Tùy Phong mạnh mẽ ôm chặt nàng, nhẹ nhàng gối cằm lên bờ vai nàng, thành thật nói: “Không có!”

“Gạt người!” Mạch Trục Vân mới không tin: “Vậy thì vì sao chàng đối xử tốt với ta như vậy? Cách chàng chăm sóc người chu đáo thế kia, nhất định là trước kia đã từng trải qua..... à, đúng rồi, chắc chắn là vì chàng từng bị tổn thương về mặt tình cảm cho nên tính cách thay đổi, không còn tình ý gì với bất cứ nữ nhân nào, không gần sắc nữ, cho nên mọi người mới cho rằng chàng có bệnh yếu sinh lý không tiện nói ra, hoặc là đoạn tay áo.” Sở Tùy Phong đen mặt nhíu mày nói: “Nàng nghĩ nhiều rồi!”

“Nhất định là như vậy, trực giác của ta mách bảo chàng CỐ như vậy!” Mạch Trục Vân kiên định nói: “Nếu không thì sao cái gì chàng cũng biết rõ thế hả? Chàng nhớ lại đi, lần đầu tiên chúng ta dạo phố, chàng tỏ ra rất ôn nhu quan tâm đến ta, còn lần ở dưới lăng mộ, chàng cũng ân cần chăm lo cho ta cực tốt, muốn cái gì chàng đều cho ta cái đó, hành động rất chi là tự nhiên, chàng còn dám chối là chưa từng yêu ai đi?”

Sở Tùy Phong không có lập tức trả lời, chỉ hồ hững nói: “Vân nhi, ngọc lưu ly còn ở trên người nàng không?”

Mạch Trục Vân gật đầu, lấy từ trong lòng ra đưa cho hấn xem nhưng rồi lập tức thu về, như thể đang lo sợ Sở Tùy Phong sẽ đòi ý đòi lại.

“Yên tâm, nó là của nàng!” Hấn cẩn thận nhìn thấu tâm tư nàng, nhẹ nhàng nói, rồi sau đó cầm lấy ngọc đặt lên lòng bàn tay cẩn thận vuốt ve.

Tuy không nhìn thấy vẻ mặt của hấn, nhưng nhìn động tác của nàng, có lẽ chàng rất quý trọng khối ngọc bội bên nhẹ nhàng thấp giọng gọi: “Phong?”

Hấn rút một bàn tay đưa lên vuốt ve một bên mặt nàng, thấp giọng nói: “Đây là di vật mà mẫu phi ta để lại, từ sau khi bà ấy qua đời, vì bị phụ hoàng ghét

bỏ nên khi xương cốt của bà còn chưa được chôn cất, ta đã bị ông ấy đưa đến quán doanh.....”

Cảm thấy đề tài này có chút nghiêm trọng, hắn mới làm vẻ thoải mái, nói: “Từ nhỏ đến lớn ta được nuôi ở trong quân đội, không tiếp xúc qua nữ nhân thì làm sao có chuyện từng yêu ai đó được? Nàng là người phụ nữ đầu tiên, cũng là người cuối cùng mà Sở Tùy Phong này trao trọn trái tim!”

Mạch Trục Vân chỉ cảm thấy bàn tay đang vuốt ve bên má mình dần dần nóng lên bên vron bàn tay nhỏ bé của mình nắm lấy bàn tay to lớn của hắn, đem khối ngọc bội áp lên ngực, cười hề hề chuyện đề tài: “Vậy chàng nói cho ta biết, mấy cái đó chàng học được từ đâu? Kỹ xảo đều thuần thục như vậy, nhất là.....” Hôn môi.

Nàng đỏ mặt, không nói hết câu.

“Hửm? Nhất là cái gì?” Nhìn thấy hai gò má của nàng ửng hồng, hắn liền đoán được trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì, cố ý trêu chọc hỏi tiếp.

Hơi thở nóng rực vây lấy gương mặt ửng hồng của cô khiến nàng càng thêm kiều mị hơn bình thường.

Sở Tùy Phong cảm thấy miệng lưỡi bắt đầu khô nóng, nhớ tới hương vị ngọt ngào của nàng liền không khỏi nhích sát lại gần. Mùi hương trên người nàng không ngừng bao phủ lấy chớp mũi hắn khiến hơi thở của hắn mỗi lúc một gấp gáp, nương theo mùi hương trên thân thể nàng, hơi thở của hắn càng lúc càng nóng bỏng, nóng đến mức có thể đem nàng hoà tan vào đó. Hắn toàn thân tê bào đều bị kích thích đứng lên, vì thế dựa vào càng gần.

“Vân nhi.....” Âm thanh khàn khàn, ngữ khí không còn trầm ổn như mọi khi nghe vô cùng êm tai.

Mạch Trục Vân đỏ mặt, lên tiếng: “Àn!”

“Đó là bản năng của đàn ông, vì trong lòng chỉ nghĩ đến nàng, chỉ muốn đem lại những điều tốt đẹp nhất cho nàng, nên mọi hành động đều xuất phát từ bản năng.” Hắn giải bày tình cảm của mình cho nàng, ánh mắt hắn điềm tĩnh nhưng tận sâu trong nó rung động giống như những con sóng ngầm dữ dội mãnh liệt.

Hắn nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, trực tiếp chạm phải môi nàng. Không biết là ai quyến rũ ai trước, ai chủ động ai trước. Vào thời khắc hai môi chạm vào nhau, họ đều cảm thấy đôi phương có chút run lên, giống như những ánh lửa bập bùng, le lói, vừa thoải mái, lại vừa khiến máu nóng trong người trở nên sôi trào, cuối cùng là hãm sâu trong đó, không thể thoát ra được.

Gắn bó trao hơi thở và xúc cảm cho nhau khiến cho ai trong hai người bọn họ cũng không muốn tách ra. Cho đến khi hô hấp bắt đầu trở nên nặng nề, lồng ngực cảm nhận được sự đau đớn vì thiếu khí, bọn họ mới chịu buông nhau ra.

Bầu không khí trong xe ngựa dần trở nên nóng hơn, thậm chí còn có chút ái muội.

Mạch Trục Vân cảm thấy cả người mình khô nóng, khó chịu. Nàng chỉ biết ôm chặt lấy thắt lưng hắn, thân thể nàng lúc này có muốn động cũng không thể, chỉ muốn khâm sâu vào hơi thở nóng rực đó.

Sở Tùy Phong cũng không khác nàng là bao, hô hấp của hắn trở nên đục ngầu, nét ám muội trong mắt giờ ánh lên một tia nóng bỏng, hơn nữa người con gái trong lòng dịu dàng như ngọc, hương thơm mê hoặc lòng người, không biết sống chết mà giữ chặt hắn, cơ thể không ngừng vận vẹo khiến cho nhiệt tình của hắn càng trở nên mãnh liệt.

“Vân nhi, đừng cử động, ngoan!” Âm thanh hắn đầy mị hoặc.

“Nhưng mà ta rất nóng!”

Hắn cũng rất nóng, trong lòng vẫn cố kiềm chế cô nàng không an phận kia, vì thế, hắn lập tức buông nàng ra, nói: “Vân nhi, ta lấy thuốc cho nàng!”

Cố gắng áp chế suy nghĩ ái muội trong lòng, nhanh chóng tìm một cái cớ cho mình, hăng hái tinh thần chạy ra khỏi xe ngựa.

Nếu không xuống xe, hắn thật sự không biết bản thân mình sẽ làm loại chuyện gì với nàng mất.

Thứ không khí dịu nhẹ khoan khoái bên ngoài khiến cho lửa nóng trong người hắn dần dần nguôi đi. Nhưng ngay khi mắt hắn chạm đến mái đầu bạc trắng tung bay trước gió kia, tâm hắn mới hoàn toàn trấn định, ngay cả hơi thở trên người cũng bắt đầu trở nên lạnh lẽo, quay trở lại là một Phong vương lạnh lùng ác liệt.

Bạch Lộng Ảnh đưa lưng về phía xe ngựa, tuy rằng khoảng cách thực sự rất xa, không nhìn thấy rõ nét mặt của hắn nhưng nương theo bóng lưng cô tịch đầy thương cảm kia, trong lòng hắn biết bây giờ tâm trạng của Bạch Lộng Ảnh không được tốt.

Không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy một đầu tóc bạc của Bạch Lộng Ảnh, hắn đều cảm thấy vô cùng chói mắt, trong lòng cảm thấy không thoải mái, giống như, sợ sẽ mất thứ gì đó quý giá.

Còn lại Mạch Trục Vân một mình trong xe oán giận khoanh tay trước ngực, đột nhiên mất đi nguồn nhiệt đầy ấm áp khiến cho nàng không khỏi hờn giận, hừ, chỉ ôm chàng một lát thôi mà, còn chàng thì lợi dụng thời cơ hôn nàng nhiều lần, nàng còn chưa tính sổ nữa, hừ, quý hẹp hòi..... Mạch Trục Vân không ngừng mắng vị vương gia nào đó không có tế bào phong tình. Ở xa xa, Tề Cận đang khổ sở hãm thuốc, thấy vương gia khó khăn bước xuống xe ngựa, trong lòng càng trở nên bất an: Vương gia à, ngài và Mạch công tử, làm ơn có thể quan tâm đối xử bình đẳng với nam nhân như chúng thuộc hạ được không ạ? Từ đây cách kinh thành khoảng chừng vài ngày nữa lận đó.

.....

Đường trở về kinh cũng vô cùng xa xôi, bởi vì sức khỏe của Mạch Trục Vân vẫn còn chưa phục hồi hoàn toàn cho nên Sở Tùy Phong hạ lệnh cho xe ngựa đi chậm lại. Vì thế, qua năm ngày, bọn họ mới đến được một cái thôn lớn, mà cái thôn này chính là nơi bọn họ đã gặp Tư Lăng Uyên.

Không giống như lần trước, lần này, Sở Tùy Phong mang bọn họ vào thẳng đến ở tại Tri Phủ.

Việc tiếp đón vương gia vào ở, Tri Phủ cảm giác vô cùng vinh hạnh, đồng thời, cũng có chút lo lắng cho cái đầu của mình, dù sao, lúc trước là kẻ nào dám ở trước mặt vương gia mạnh miệng hỏi: “Công tử nhà ngươi là tên nào? To hơn cả thừa tướng đại nhân không?”

Bây giờ thì biết rõ rồi, quyền lực của Phong vương so với Thừa tướng thì còn lớn hơn nhiều.

Nhưng, lo lắng ban đầu của hắn xem ra chỉ bằng thừa, Sở Tùy Phong vẫn mang một mặt lãnh đạm, ngoại trừ tỏ vẻ dịu dàng trước mặt Mạch Trục Vân, còn những người khác đều một mực xa cách.

“Hạ quan tham kiến vương gia!” Tri Phủ quỳ xuống nghênh đón, dùng áo choàng lau mồ hôi, không dám ngẩng đầu nhìn người nọ phản ứng: “Vương gia đi đường mệt nhọc, không thể nghênh đón từ xa, là hạ quan thất trách!”

Tề Cần thay mặt Sở Tùy Phong ra lệnh: “Vương gia hồi kinh, đêm nay ở nhờ quý phủ của ngươi, nhưng việc này không cần đăng hoàng, cũng không nhất thiết phải phô trương, ngươi nghe có hiểu không?”

“Vâng! Vâng! Vâng!” Hắn gật đầu như búa bổ đồng ý: “Hạ quan nhất định sẽ chuẩn bị mọi thứ thật chu đáo, xin vương gia hãy yên tâm. Vậy...mời vương gia đi bên này!”

Nói xong, tiếng bước chân phía trước vững vàng vang lên, trực tiếp lướt qua người hắn đi vào bên trong phủ.

“Phong, đêm nay ta ở đâu?” Mạch Trục Vân nghiêm mặt hỏi hắn, cho dù có ngẩng đầu cao thế nào, nàng vẫn không thể nào thấy được biểu cảm của hắn lúc này. Nhưng nàng vẫn thích ảo tưởng, người đàn ông với gương mặt lãnh khốc xuất hiện ở nàng trước mặt, có bày ra biểu cảm gì cũng đẹp trai hết.

Sở Tùy Phong ôn nhu nói một câu: “Sẽ có người sắp xếp!”

Tri Phủ lập tức đuôi kíp, cúi đầu khom lưng: “Đúng thế, tiểu nhân nhất định sẽ thu xếp thật tốt.....”

Rồi hắn chợt nhận ra một vấn đề, hắn biết xưng hô với người vừa mới lên tiếng thế nào đây?

Hắn bèn ngẩng đầu, đang chuẩn bị đánh giá người đó một chút thì chợt thấy một thân ảnh cao lớn vĩ đại đứng chắn trước mặt hắn,.....

Thì ra Phong vương đang ôm người vào ngực mình, nói vậy hắn đây là vị cô nương rất được vương gia sủng ái. Hắn biết, cho đến bây giờ Phong vương vẫn chưa cưới vợ, nếu vậy, người này lẽ nào là “Vương phi”. Nghĩ sao nói vậy, hắn bèn lên tiếng: “Phòng của cô nương, tiểu nhân nhất định.....”

Lời còn chưa nói xong thì Tề Cần đã thấp giọng ho một tiếng, tỏ ý nhắc nhở.

Trong lòng Tề Cần không khỏi bất đắc dĩ than ngắn thở dài: Vương gia, ngài mang Mạch công tử ở tạm tại Tri Phủ, đây không phải này gián tiếp công bố với thiên hạ chuyện ngài là long dương chi phích là sự thật sao?

• Long dương chi phích: là câu ghép nói về 2 điển tích “Đoạn tỵ chi phích” và “Long dương chi hảo”

Đoạn tỵ chi phích: điển tích này được bắt nguồn từ mối tình “đoạn tỵ” giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền. Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cắt áo” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng. Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau. Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tình tình dịu dàng”, “giỏi quyền rũ”. Vì vậy Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gogi lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cố này.

Mạch Trục Vân bụm miệng bật cười, máu nóng bắt đầu dâng lên, tay kéo vạt áo Sở Tùy Phong, ý bảo hắn dừng lại, sau đó cười nói: “Cầu đại nhân thật đúng là có mắt nhìn, người nhìn kỹ lại xem, ta là cô nương sao?”

Rõ ràng là trang phục của nam tử!

Hai mắt Tri Phủ tròn ngược lên, cảm giác bất an dần dần xâm chiếm lấy người hắn, vừa ngẩng đầu lên là gương mặt thanh tú của vị nam tử đó. Hắn lập tức biến sắc, chân không chủ động mà lùi về phía sau..... thì ra Phong vương yêu nam nhân?

Đúng rồi, bảo sao lần gặp đầu tiên ở khách trọ, bên người Phong vương lại có bốn nam nhân đồng hành..... Hơn nữa mấy lời đồn bên ngoài...hôm nay hắn đã được kiểm nghiệm tận mắt.

“Ha ha ha!” Mạch Trục Vân nghe không ít âm thanh hít vào đầy kinh ngạc của đám người xung quanh bèn cười to vài tiếng, tay bắt đầu không an phận sờ mũi Sở Tuy Phong, đáng yêu nói: “Hi hi, lúc trước là chàng nói, ta nói thế nào thì chính là thế ấy!”

Sở Tuy Phong bắt đầu nhìn nàng bằng đôi mắt đầy sùng nịch, gật đầu lên tiếng: “Ừm!”

Thanh danh của hắn, haizzz, hoàn toàn bị hủy sạch.

Đứng ở sau lưng bọn họ, Bạch Lộ Ảnh cũng bắt đầu cười khở, nếu cứ tiếp tục thế này thì cái tai tiếng Phong vương “Đoạn tay áo” này sẽ khiến cho toàn bộ khuê nữ tiểu thư khắp Nam Ninh khóc ròng khóc rã, đau đớn đến từng khúc ruột mắt.

Tề Cần cảm thấy lạnh lòng, mặt mày tái mét: Vương gia thực sự thích nam nhân! Nhưng, còn vị Vân cô nương trước kia thì sao đây? Nói thật, trong lòng hắn hy vọng Vân cô nương có thể làm vương phi của bọn hắn, coi như đủ chứng minh rằng vương gia nhà hắn là người đàn ông bình thường! Còn bây giờ, trời phật ơi, hình tượng vương gia ở trong lòng hắn a, lên thì không lên mà dần dần đi xuống thế này, rồi mù hết cả rồi.

Trắng đã lên đỉnh đầu, ấy vậy mà Mạch Trục Vân vẫn không chịu về phòng, lôi kéo người ở lại tám chuyện phiếm, trong đó còn có vị xấu số Tri Phủ cũng tham gia.

“Cầu đại nhân a, lúc trước ở đây các người có từng xảy ra vụ mất cắp nào không?” Nàng biết rõ mà còn cố hỏi.

Một trận gió lạnh thổi tới, Tri Phủ chỉ cảm thấy lông tơ dựng thẳng đứng, vị công tử à, rốt cuộc người tới đây để tìm hiểu tình hình hay là vạch trần tình hình đó hả? “Khụ khụ, người ở đây ăn ở rất lương thiện, an ninh rất đảm bảo cho nên chưa từng xảy ra vụ trộm cắp nào. Nhà nhà có thể yên tâm nghỉ ngơi mà không cần đóng cửa, người người đều chắc phách……”

Hắn không hề mở miệng đề cập tới vụ trộm cướp ngày đó, bắt đầu khoe khoang chiến tích bản thân.

“Ồ, vậy là tốt rồi!” Mạch Trục Vân đáp, trong lòng thầm nghĩ, lẽ nào kỹ thuật ăn trộm của bản công tử thuần thực đến mức không có ai phát hiện có bảo vật từng bị mất trộm sao?

Tri Phủ giương mắt, nhìn thoáng qua vị vương gia ngồi trên ghế, thấy sắc mặt ngài vẫn không thay đổi, tâm trạng thấp thòm cũng vui đi không ít, lựa chọn trả lời như thế vẫn an toàn nhất!

“Cầu đại nhân à, ở đây các người có món bảo bối nào quý giá không?” Nàng vô thức chà xát hai tay, hứng thú hỏi.

Sở Tuy Phong nhún mày cảm lấy tay nàng, lên tiếng nói: “Sức khỏe của nàng còn rất yếu!”

Tề Cần: “……”

Vương gia, ý của ngài...có phải là nếu sức khỏe của Mạch công tử tốt lên thì có thể đi trộm sao? Khụ khụ khụ, bây giờ hắn mới được mở rộng tầm mắt với một mặt khác của vương gia mình, vương gia cũng có thể dung túng cho người mình yêu đến mức này sao?

Bạch Lộ Ảnh vẫn như trước không nói gì, bản tính của Mạch Trục Vân vẫn khó sửa a. Có điều, từ nay về sau nàng đã có một người đàn ông đứng đằng sau giúp nàng dọn đường, là chỗ dựa vững chắc cho nàng. Một thần trộm có khuynh quyền dưới sự bảo vệ của một chiến thần vương gia của một nước, rõ ràng không có gì phải để người khác lo lắng nữa rồi.

“Có, có, có, hạ quan sẽ chuẩn bị.....đưa cho công tử.” Hắn thật sự không biết nên xưng hô thế nào với Mạch Trục Vân, “Công tử” chỉ là bất chúơc cách xưng hô của Tề Cần.

Mạch Trục Vân cũng vội ho một tiếng: “Khụ khụ, không cần đâu, chỉ là bản công tử quan tâm...quan tâm thôi.”

Thứ đồ nàng muốn, còn cần người khác đưa tới tận tay sao? Nàng chỉ là quan tâm đến địa điểm chứa bảo bối thôi.

“Đúng thế, đa tạ công tử đã quan tâm!” Tri Phủ đương nhiên không biết ý đồ của nàng, cứ nghĩ rằng nàng đang khách khí.

Tề Cần lúc đầu chính nghĩa nói: “Tri Phủ cầu đại nhân, ngài làm như vậy sẽ khiến cho người khác hiểu lầm rằng vương gia nhà ta với Mạch công tử đang thu nhận đồ hối lộ a.” Thật ra, trong lời của hắn còn có ý nhắc nhở Mạch Trục Vân: Mạch công tử, người có thể quan tâm một chút đến danh dự của vương gia nhà chúng ta có được hay không? Công khai vết tì vết tài sản thế này, nếu như tin này mà truyền ra ngoài, danh dự của vương gia thật sự sẽ bị dập nát mất.

Vương gia ơi là vương gia, cho dù ngài có sùng ái Mạch công tử đến mức nào thì cũng không thể để mặc hắn làm xằng bậy một cách bừa bãi như thế.

“A? Hạ quan vô ý quá, xin vương gia thứ tội!” Tri Phủ như một kẻ tỉnh mộng vội vàng nói xong, cúi người quỳ xuống cung kính dập đầu tạ tội với Sở Tuy Phong.

Mọi hưng phấn của Mạch Trục Vân đều bị một lời của Tề Cần đánh gãy, nghe mấy lời phiền não của Tri Phủ, nàng chỉ lười biếng cong thắt lưng, ngáp một cái rõ to.

“Đứng lên đi, Mạch công tử mệt rồi, dẫn đường đi!” Nhìn thấy thái độ của Mạch Trục Vân, Tề Cần bèn lên tiếng nói.

“Vâng vâng vâng!” Tri Phủ nhanh chân chạy lên trước dẫn đường.

Sở Tuy Phong bình thân ôm nàng, đi theo Tri Phủ hướng đến gian phòng.

“Không biết công tử có muốn ở cùng một phòng với vương gia.....” Tri Phủ nói có chút không ra hơi, đó có phải là vấn đề mình nên hỏi không?

Phía sau bước chân mấy người kia có hơi chững lại, Mạch Trục Vân cũng không biết phải làm sao, ở cùng với chàng, nàng chưa từng nghĩ tới. Cho dù là mấy ngày trước ở trên xe ngựa, là chàng ôm mình ngủ, nhưng giới hạn cũng chỉ có thế.

“Phong?” Nàng lên tiếng hỏi ý kiến hắn.

“Một mình ở tiểu viện yên tĩnh!” Sở Tuy Phong bình tĩnh nói.

Hai chữ “Một mình” đập vào tai đã nói ra đáp án của hắn.

“Vâng, thưa vương gia, mời bên này!” Tri Phủ khúm núm, tiếp tục dẫn đường phía trước, hắn sợ nếu đáp án của ngài là ở cùng một chỗ thì bằng không, đánh chết hắn tại chỗ đi.

Mạch Trục Vân đứng đó nghiêm mặt lại, bức thật, không biết bây giờ sắc mặt chàng thế nào? Nàng không biết khi chàng nói ra những lời này, chàng đã biểu tình ra sao? Bọn họ đã ở cùng một chỗ lâu như vậy, mà nàng đã quen với mỗi cái ôm ấp của chàng, thế chàng còn đang sợ cái gì?

Tiểu viện cũng không đến nỗi quá hẻo lánh, ở trong góc phủ phía Tây Nam, có điều hơi xa so với Sở Tuy Phong.

Thấy mọi thứ xung quanh tạm thời xem như cũng vắng vẻ, hắn mới an tâm đặt nàng trên giường.

“Đêm nay ngoan ngoãn ngủ ở tạm ở đây, sáng mai ta tới đón nàng, ừ?” Thấy nàng dường như có chút giận hờn, hắn bèn kiên nhẫn dặn dò nói.

“Ồ!” Mạch Trục Vân chau mày bật hơi trả lời ứng phó một tiếng.

Hắn vươn tay vuốt nhẹ mái tóc hắn, lại ra lệnh cho Tri Phủ chuẩn bị phòng cho hộ vệ sau đó mới rời đi.

Sở Tuy Phong và Bạch Lộng Ảnh cũng tự trở về phòng của bọn họ.

Cho đến khi sắp xếp chỗ ở cho tất cả mọi người, một tiểu nha sai bên cạnh Tri Phủ mới khó hiểu lên tiếng hỏi: “Đại nhân, vì sao bọn họ lại gọi ngài là 'Cầu đại nhân'?” Tri phủ đại nhân rõ ràng họ Chu mà! Tri Phủ tức giận đáp trở về một tiếng: “Bản quan đâu biết?”

Đương nhiên hắn biết rõ, lần trước vị Mạch công tử này ở trước mặt hắn nói hắn kêu rất giống tiếng chó, có điều, nếu là người mà vương gia coi trọng, có oan ức cũng không dám kêu ca a.

Dù sao, chó với heo gì cũng giống nhau, đâu khác gì nhau, dù sao việc bị người khác cười nhạo đã lập thành thói quen với hắn rồi, chi bằng cứ giả ngu đi cho lành mệnh.

.....

Vạn thứ lại lâm vào một mảng thanh tịch.

Mạch Trục Vân buồn chán nằm trên giường, từng chút một hồi tưởng mấy hôm nay Sở Tuy Phong có thái độ xa cách với nàng.

Kể từ lần trước ở trong xe ngựa hôn nàng, về sau không thấy chàng chủ động tiếp xúc với nàng, nhiều lắm thì cũng chỉ ôm nàng trong chốc lát rồi sau đó xuống xe, rất lâu mới chịu trở về, rồi lại ôm, chưa được bao lâu thì lại tiếp tục xuống xe..... Cứ lặp lại nhiều lần như vậy khiến tâm tư nàng không khỏi rối bời: Chẳng lẽ nàng bị rắn độc cắn khiến chàng phải tránh né?

Trên người chợt lạnh, nàng ảm ức quần chắn lên người mình, nhưng vẫn lạnh, thật muốn gọi chàng tới nhưng lại phát hiện chàng nào có ở bên cạnh mình, hơn nữa nàng cũng biết, phòng của chàng cách rất xa phòng mình, có lớn tiếng kêu chàng cũng không nghe được.

Nhưng nàng không cam tâm, rõ ràng chàng có cảm giác với mình, vì sao lại không chịu hôn nàng? Hừ, lần sau nhất định phải chủ động, để cho hắn chịu trời đầu hàng.

Nghĩ đến tình huống cường bạo đó xảy ra, nàng thầm bùm miệng cười xấu xa, khả khả, lần sau nhất định phải làm thế.....Đúng, nhất định là chàng chỉ thích ăn mềm mà không thích ăn cứng.

Không biết đã cười ngây ngô bao lâu, mà nàng cũng không có khái niệm về thời gian cho nên mặc kệ mọi thứ vẫn cứ trợn tròn mắt, cho dù tầm nhìn chỉ là một mảng tối đen vô tận.....

Nhưng bên tai chợt động, nàng lập tức trở nên cảnh giác, bàn tay đưa về phía ngoài miệng ống tay áo, lấy mấy hạt châu thủy tinh phòng thân ra, sau đó, cố gắng ngừng thở, im lặng nghiêng người nằm trên giường.

Không lâu sau, tiếng gió bắt đầu sắc bén, nàng đã hoàn toàn chắc chắn phán đoán của mình, có người đang ẩn nấp trong viện, hơn nữa số lượng lại

không hề ít. Còn đám người bọn họ, không may hay biết rằng hành tung của bọn họ đã bị nàng phát giác.

Xem ra hộ vệ trong nha môn đều đã bị giết hại, có điều, nàng không nghĩ ra được rốt cuộc những người này là nhằm vào nàng hay là Sở Tùy Phong.

Trước mắt vấn đề này không quan trọng, nếu đã đến đây rồi, vậy thì không cần phải nghĩ nữa.

Trong mắt không nhìn thấy gì nhưng con ngươi vẫn theo bản năng co rút nhanh chóng.

Tiếp đó, một thứ âm thanh khí thổi vang lên, trong lòng nàng âm thầm cười nhạo: Phun loại khói gây mê khiến đối phương hít phải rơi vào trạng thái hôn mê sâu mà trong giấc ngủ người khác làm gì họ cũng không hề hay biết...chắc chắc bây giờ vẫn còn dùng sao? Bản công tử hành tẩu giang hồ bao năm, dựa vào chút này xem như cũng có bản lĩnh.Khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, tay hướng về nơi âm thanh phát ra bắn ra một viên châu thủy tinh, đánh thẳng đường khói mê tiến vào yết hầu của người nọ. Hắn còn chưa kịp phản ứng thì đã nuốt một ngụm nước bọt, lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Không xong, bị phát hiện rồi!” Ngoài cửa có người khẽ quát một tiếng, những người còn lại không chút chần chừ, trực tiếp vọt vào.

Và những người đó không những không thể tránh đi hướng bay của viên thủy tinh nàng bắn ra, ngược lại còn bị nàng điểm trúng huyệt đạo, ngã nhào xuống đất.

“Cùng nhau động thủ, giết hắn!” Mạch Trục Vân còn chưa thả tóc cho nên bọn họ vẫn nghĩ nàng là nam nhân.

Thì ra là sát thủ, vậy chắc chắn đám người này đang nhằm vào nàng.

Mạch Trục Vân hít một hơi thật sâu, nhanh nhẹn khoác áo ngoài bảo, xoay người một vòng xuống giường tránh đi đường dao sắp chặt lấy đầu mình, đánh kìa vung lên đánh trả, tận dụng độ dài của cánh tay quấn lấy cổ tay người nọ sau đó dùng lực, loảng xoảng một tiếng vang lên, thanh đao lớn trong tay người nọ rơi xuống đất, rồi nàng lại dùng sức vung lên, người nọ bị nàng khống chế bèn nằm úp sấp trên bàn trà.

Chỉ trong phút chốc đã giải quyết sạch một tên sát thủ, tốc độ của nàng khiến đám áo đen bọn họ phải lè lưỡi thở dốc.

Lại thêm mấy tên tiến lên, dựa vào đôi thính giác vô cùng tốt cùng kinh nghiệm, nàng linh hoạt luôn lách tránh đường kiếm chém tới, rồi cố tìm ra sơ hở tìm cách phản công.

“Dám động thủ ở Tri Phủ, các ngươi thật to gan!” Miệng nàng cong lên ý cười mỉa mai.

Một trong số đám người cầm kiếm đâm tới, cười lạnh nói:“ Dù có ở hoàng cung, bọn ta cũng dám động thủ!”

Nàng biết người vừa lên tiếng võ công rất cao cường, hẳn là có chút tiếng tăm nhưng hoàng cung thì tính là gì, có lá gan thì đột nhập vào Phong vương phủ ấy.

“Các ngươi là ai?” Nàng vung tay làm một chiêu chí mạng.

Người nọ đáp trả về một câu, linh hoạt né tránh, từng bước ép sát:“ Là người đến giết ngươi!”

Mạch Trục Vân khẽ cười:“A, là giết thuê đúng không, chi bằng như thế này, ta đưa cho các ngươi gấp ba số tiền ban đầu, cũng tha mạng cho các ngươi, đổi lấy mạng của người đứng sau làm giao dịch với các ngươi, thế nào?”

Giao dịch này quá lời rồi còn gì!

Người nọ cũng bật cười nói:“Quả nhiên ngươi là loại người gian xảo, có điều, sự sống chết của ngươi không phải do bọn ta định đoạt!”

“À, đúng là không phải do các ngươi định đoạt, mạng của bản công tử, các ngươi không có quyền để lấy!” Nói xong, lực trong tay càng tăng thêm, vài manh trong ống tay áo không ngừng tung ra quấn lấy bọn họ như con rắn độc.

Những người còn lại không phải hạng võ công hời hợt, lợi hại tung kiếm lượn một vòng, đồng lòng nhất trí, tập trung tấn công vũ khí trong tay nàng. Vài manh tuy cứng rắn nhưng cũng không phải đối thủ của kiếm. Chẳng bao lâu sau, Mạch Trục Vân cảm nhận được rõ ràng, vài manh nơi ống tay áo đang dần bị cắt thành từng mảnh nhỏ.Mạch Trục Vân cắn răng, chẳng lẽ hôm nay thật sự phải chết trong tay của đám sát thủ ngay tại nơi này sao? Trong lòng nàng thầm mắng Sở Tùy Phong, nếu chàng còn không đến, từ nay hai chúng ta không còn quan hệ gì nữa.

Thất thần trong lúc đánh nhau là một trong những điều tối kỵ nhất của người nhà võ không nên có. Ấy vậy mà Mạch Trục Vân lại chính là người phạm phải. Cho đến khi tinh tảo tinh thần, một đường kiếm thẳng tắp đi tới, lần này, thật sự là không còn quan hệ gì với chàng rồi.

Nhưng, không có đau đớn như trong tưởng tượng, nàng chỉ cảm thấy, một cơn gió lạnh quét qua, mình thì bị người nào đó ôm chặt lấy, hơn nữa cái ôm ấm áp của người đó thật sự rất quen thuộc, chớp mũi chỉ là mùi thơm dịu nhẹ thoang thoảng khiến tâm nàng trở nên an tâm không thôi.

Tiếp đó, một loạt âm thanh va chạm sắc bén của kiếm vang lên, có điều âm thanh của vài tên nặng nề ngã rạp xuống đất ngày càng nhiều, có mấy người thậm chí cả rên rĩ cũng không có cơ hội, đã ngã nhào ra đất không đứng dậy nổi.

Không bao lâu, tiếng bước chân bên ngoài rầm rập truyền đến, hai bên giằng co chiến đấu trong chốc lát liền quay trở về về yên tĩnh vốn có ban đầu.

Lập tức nàng bị người nào đó bế đứng lên, trên người còn khoác thêm áo ngoại bào của hắn. Lo sợ bắt đầu dâng lên, nàng vươn tay ôm chặt lấy cổ hắn, đầu từa vào vai hắn.

“Vương gia, bắt sống ba người, số còn lại hoặc là cần thuốc độc tự sát, hoặc là bị giết chết!” Là âm thanh của Tề Cần.

Sở Tuy Phong lạnh giọng lên tiếng: “Nghiem hình bức cung!” Vừa nói xong liền ôn nhu vươn tay lau mồ hôi trên trán Mạch Trục Vân.

“Vâng!” Tề Cần rời khỏi phòng.

“Ài, đợi chút, còn có một tên bị trúng khói mê bất tỉnh bên ngoài!” Mạch Trục Vân cười nói.

Tề Cần cả kinh, nhưng lập tức khôi phục lại bộ dáng thường ngày, bước đi ra ngoài, phân phó người bắt trời hấn lại, sau đó cường chế ba tên còn lại chưa kịp cần lưỡi tự sát lời xuống đến thẩm tra.

Tri Phủ quỳ xuống nhận tội: “Vương gia..... Hạ quan đáng chết, lại để cho đám sát thủ vào đây suýt chút nữa hại chết công tử, hạ quan thất trách.....”

Sở Tuy Phong trầm mặc hồi lâu mới mở lời vàng ngọc nói: “Xá người vô tội!”

Mắt hắn khẽ nhủ, đôi mắt sâu sa, u ám lại lóe ra sự lãnh khốc không ai bì nổi. Dám ám sát nàng trước mặt hắn, hừ, nếu kẻ này không muốn sống nữa thì hắn có thể thành toàn!

“Phong, chàng muốn giết người?” Mạch Trục Vân hỏi, nàng cảm nhận được hơi thở trên người hắn đang dần trở nên sắc bén, lạnh lẽo.

“Ừm!” Hắn không che dấu đi cảm xúc của mình.

“Được, vậy chàng tuyệt đối không được xuống tay lưu tình, nếu không nghĩ ra được cách chinh người thì cứ giao cho ta đi, ta sẽ khiến cho bọn họ phải thống khổ, sống không bằng chết, chết đi sống lại!” Nàng vừa nói vừa nắm chặt tay, các khớp xương bắt đầu biểu tình kêu lên “răng rắc”. Tri Phủ: “.....” Là kẻ nào không có mắt tự mình dâng thức ăn cho hổ dữ, may là không có liên quan gì đến hắn. Nhưng mà phải công nhận vị công tử này thật may mắn, kịp lúc thoát một mạng!

“Phong, làm sao chàng biết ta đang gặp nguy hiểm?”

Sở Tuy Phong không chút kiêng kỵ mở miệng: “Lo lắng cho nàng!”

Mạch Trục Vân bĩu môi, bất mãn oán giận: “Vậy sao chàng còn vứt ta một mình một cõi ở căn phòng xa xôi hẻo lánh hả? Ta không cần biết, đêm nay ta muốn ngủ cùng chàng!”

Nói xong, hai tay dùng sức ôm lấy cổ hắn không chịu buông ra, đầu nàng cố chấp chui vào lòng hắn, giống như đang xấu tính làm nũng.

Sở Tuy Phong trầm mặc hồi lâu cuối cùng cũng đồng ý: “Thôi được!”

Nói xong, ôm nàng xoay người rời đi.

Tề Cần nhìn thấy người nào đó cười một trận vui vẻ bèn không khỏi cảm thấy lo lắng cho tấm thân trong trắng của vương gia nhà mình: Vương gia ở cùng phòng với Mạch công tử, chỉ sợ trong sạch khó lòng giữ được, vương gia đáng thương nhà bọn họ thủ thân hai mươi năm trời để cuối cùng bị hủy trong tay một tên nam nhân!

Nhìn tấm lưng vững chãi của ngài từ từ xa dần, dù có nhìn ở góc độ nào thì Tề Cần hấn cứ cảm thấy vương gia nhà mình như con thỏ trắng đang bị tiểu sói xám nào đó cường bức lợi dụng, bất lực ôm Mạch Trục Vân về phòng, sau đó ngài sẽ bị ăn cả thịt lẫn xương.

Nghĩ đến đây, hấn chợt rung mình một cái, muốn bỏ cái loại tưởng tượng ghê sợ này khỏi đầu mình. Chỉ tiếc, nó lờ bám trong đầu rồi, có muốn thoát cũng không được.

Hắn đành phải tự an ủi mình: Quả nhiên, ở cùng với Mạch công tử, này gọi là gần mực thì đen, nên suy nghĩ cũng bắt đầu trở nên xấu xa, khụ khụ!

“Vương vương vương.....” Tri Phủ không ngừng lặp bặp nói không xong hai chữ “Vương gia”, chỉ vì đang tỏ ra khiếp sợ với cảnh tượng trước mắt.

“Cầu đại nhân, vương gia đã đi rồi.....” Lão già, ông cũng không cần phải giống chó nhà vầy đuôi mừng chủ đâu!

.....

“Đứng rồi, Phong, sao ta không thấy Bạch Lộng Ảnh đâu? Đúng là không có nghĩa khí mà, ta suýt chút bị người giết chết, ấy vậy mà cũng không thấy hấn đến cứu ta!” Mạch Trục Vân bất mãn oán giận.

“Không được nói vậy, có ta ở đây, ai cũng không dám động đến nàng!” Sở Tuy Phong nặng nề ngắt lời, sau đó, trả lời vấn đề của nàng: “Hấn tránh mặt vì sợ hiểu lầm!”

“Hiểu cái gì mà lầm a? Hấn là người thân của ta, tránh mặt cái gì, dù sao chàng cũng không để ý, đúng không?” Mạch Trục Vân vô tư lên tiếng.

“Nhưng hán lại để tâm!”

Nàng hơi sững sốt một chút, không biết phải nói cái gì, nàng luôn coi Bạch Lộng Ảnh như người huynh trưởng luôn ở bên cạnh nàng, luôn theo dõi từng bước trưởng thành của nàng, luôn thấu hiểu nàng. Nhưng còn nàng thì sao, lúc nào cũng vô tâm thờ ơ đến cảm xúc của hán, hán muốn làm gì, không muốn làm gì, nàng đã có từng quan tâm tới chưa? Vì nàng sợ hán xảy ra chuyện gì cho nên mới cố ý làm nũng hán một mực đòi hán cùng về kinh với nàng, vậy mà nàng có nghĩ đến cảm nhận của hán lúc đó hay không? “Ờ, đúng là ta thực sự sợ bị hiểu lầm, sợ phá hoại tình cảm giữa hai người các người, nhưng bây giờ xem ra, là ta lo xa rồi!” Một câu đầy rộng lượng của ai đó theo làn gió nhẹ trong vắt trong bóng đêm truyền đến.

Bạch Lộng Ảnh tựa người vào cây cột nhà gần đó, trên mặt vẫn là nụ cười đầy sáng lạn, vẫn là vẻ đẹp tà mị quyến rũ với mái đầu bạc trắng tinh nghịch đón gió..

Sở Tùy Phong đem buồng nàng xuống, nắm nàng nàng đi qua.

Mạch Trục Vân quơ quào nắm lấy y phục Bạch Lộng Ảnh, cười ngây ngô nói: “Hi hi, muội biết huynh là người tốt mà, nhất định sẽ không bỏ mặc muội!”

Bạch Lộng Ảnh khẽ cười, tay giơ lên xoa đầu nàng, dịu dàng nói: “Nàng nói xem, nếu hiểu lầm xảy ra, đã biết võ công ta không bằng hán, nàng còn có tình hãm hại ta, đẩy ta vào con đường chết?”

Mạch Trục Vân tiếp tục đùa giỡn hán: “Chàng ấy biết chúng ta là người một nhà cho nên sẽ không hiểu lầm đâu.”

“Nàng không sao chứ? Có bị thương đầu không?” Hán vẫn không nhìn được mở miệng hỏi câu này.

Mạch Trục Vân đáp: “À, không sao. Hừ, vài tên khi con thiếu kinh nghiệm đó làm sao có thể đánh thương muội được? Nếu không phải tầm nhìn của bản công tử bị hạn chế, nhất định sẽ đánh cho bọn chúng toi bời hoa lá luôn.” Nói xong liền dùng sức kéo áo hán, suýt chút nữa xé rách ngoại bào Bạch Lộng Ảnh.

Bạch Lộng Ảnh nhướn mày, cười nhạt đáp: “Biết nàng lợi hại cho nên ta mới không đi cứu nàng. Để màn anh hùng cứu mỹ nhân đó cho vương gia đi!”

“Hi hi, những lời này muội thích nghe!”

“Này? Còn kéo à? Cứ kéo thế này thì cảnh xuân sẽ lộ ra ngoài mắt.....” Bạch Lộng Ảnh tươi cười nhìn tay nàng, cũng không có ý định ngăn cản.

Mạch Trục Vân đùa cợt hán: “Ờ, cảnh xuân cái gì, huynh có sao? Dù sao ở đây cũng chỉ có ba người, mà muội đâu có nhìn thấy.”

Bạch Lộng Ảnh: “.....” Nàng không nhìn thấy không có nghĩa rằng ta không có.....”cảnh xuân”

“Được rồi, không phải mệt rồi sao? Ta đưa nàng về phòng!” Sở Tùy Phong nhìn thấy y phục Bạch Lộng Ảnh sắp bị nàng kéo xuống không còn mảnh che thân đành phải lên tiếng, ra tay ngăn cản.

“Vậy chàng ôm ta!” Mạch Trục Vân bừa bãi làm nũng, ôm lấy hán, bây giờ nàng mới biết cảm giác không nhìn thấy gì thật sự sung sướng biết bao.

Bạch Lộng Ảnh và Sở Tùy Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, đúng là trẻ con mà.

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, Bạch Lộng Ảnh nhẹ nhàng lấy tay ôm lấy ngực mình, giống như, đã không còn đau như trước nữa. Thì ra nhìn thấy nàng hạnh phúc như vậy khiến cho bản thân một kẻ đơn phương như hán cũng thoải mái lên không ít.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, mặc gió đưa những ký ức tràn về.

.....

Trở lại phòng, Mạch Trục Vân vẫn một mực ôm lấy Sở Tùy Phong không buông, những lời vừa rồi của Bạch Lộng Ảnh khiến cảm giác nặng trĩu trong lòng nàng tan biến đi, mà thứ nàng đang nghĩ tới chính là mấy điều nàng đã âm mưu cách đây vài giờ. “Vân nhi, buồn ngủ thì mau buông tay!” Sở Tùy Phong ngửa đầu ra, không cho người nào đó thực hiện được mưu kế.

Mạch Trục Vân cố ý tiếp xúc gần với gương mặt anh tuấn của hán, ngây ngốc hỏi: “Ngủ ở đâu? Giường đâu? Chàng ôm ta lên giường đi rồi ta mới buông!”

Có lẽ vì biết rõ ý đồ của nàng nên hán bèn cố ý kích nàng: “Giữ lời đó!”

Hán vẫn ngửa đầu như cũ, cổ đều bị nàng ôm chặt đến mức sắp kia khỏi cơ thể nhưng vẫn chưa đủ thành ý để nàng chịu thỏa hiệp.

“Ừm!” Mạch Trục Vân ngoài miệng đồng ý, trong lòng thì thầm nghĩ: Ta không phải thuộc hạng người chính nhân quân tử, làm sao có thể giữ lời được? Cho dù có chơi xấu chàng thì chàng nghĩ chàng làm gì được ta? Khả khả...

Đến bên giường, nhẹ nhàng đặt nàng xuống, nàng còn chưa buông tay thì Sở Tùy Phong hơi nhướn mày khó hiểu, nàng không biết làm vậy là rất nguy hiểm sao?

Rút một bàn tay về, vòng ra phía sau nhẹ nhàng vỗ về lưng đỡ dành: “Vân nhi, ngủ đi!”

Mạch Trúc Vân vòng tay ôm hân, muốn kéo hân về phía mình nhưng so với thể lực của hân thì nàng còn thua xa, bởi vậy nàng mới cau mày, thăm nghĩ: Nếu cứng rắn không được thì đành...

“Phong.....”

Một thứ âm thanh mềm mại, nhẹ nhàng lướt qua lỗ tai hân, vừa yêu kiều dễ nghe, vừa dụ hoặc phong tình vạn chủng khiến cho bất cứ ai nghe xong phải mềm nhũn ra. Mà nàng thì ngây ngô không biết rằng một tiếng của mình phát ra lại kiều mỹ đến mức đó.

Con người đen sẫm khẽ nheo lại, ánh mắt đầy mê muội nhìn chăm chăm vào nàng. Nương theo tiếng gọi mê người của nàng vắng vắng bên tai khiến cho máu trong người hân như muốn sôi lên, lửa nóng không ngừng điên cuồng tăng vọt, cổ họng càng thêm khô cháy, đầu óc trở nên trống rỗng. Không ngờ hân chưa đánh đã muốn chào thua nàng. Thất thần một hồi, bất ngờ hân không kịp phòng, cả người bị nàng đẩy ngã ra sau, nằm thẳng trên giường, còn chưa kịp đứng dậy thì cả người đã bị một cơ thể mềm mại nào đó bao vây.

Tư thế nàng ở trên chàng ở dưới kia, mặc dù có chút không tự nhiên, nhưng nhớ tới âm thanh thực mê người nàng vừa rồi gọi hân thì hô hấp đã bắt đầu nặng nề, hân không cầm cự được nữa cộng thêm cả cao ngạo của đàn ông - để nàng chủ động “đề” hân, ai mà chịu đã kích này cho được.

“Vân nhi, đừng đùa nữa, mau tránh ra!” Hân kiên nhẫn thuyết phục nàng, một tay cầm hai vành tai mềm của nàng, muốn nàng đứng dậy. Nhưng hân chợt nhận ra, hành động vô thức của mình đã vô tình bùng lên ngọn lửa ham muốn. Xúc cảm mềm mại nơi đầu con tay khiến tâm thần hân như lạc vào miền xa lạ, thanh âm trở nên trầm thấp mà dễ nghe, mê hoặc lòng người.

“Vân nhi, mau đứng lên!” Hô hấp của hân dần mất khống chế.

“Không đứng lên thì thế nào? Lần trước chẳng phải chàng cũng đề ta thế này còn gì, hi hi, ta muốn trả thù!” Giơ tay sờ lên gương mặt tuấn tú của hân, từ hàng lông mày tuyệt vời, đến sống mũi cao, rồi đến đôi môi mỏng hơi mím này, còn cả yếu hầu đầy khêu gợi nữa.

Mỗi khi tay nàng trước xuống một bộ phận, hô hấp hân càng nặng hơn một phần, ý nghĩ muốn đẩy nàng trong đầu bỗng chốc tiêu tan. Mỗi một động tác của nàng đều đã vô tình động đến tâm hân, không chế hoàn toàn đầu óc của hân khiến chút lý trí lập tức bị dục vọng nguyên thủy đốt cháy.

“Chàng còn hôn ta mấy lần, ta cũng muốn... trả thù!” Mạch Trúc Vân có hơi kích động với lời tuyên bố của mình, sau đó trực tiếp cúi thấp người hướng đến môi hân hôn lên.

Sở Tùy Phong nhượng mảy, con người thâm thúy co rút lại: Biện pháp báo thù của nàng, chẳng phải quá tiện nghi cho hân sao.

Lưỡi đình hương của nàng nhẹ liếm khéo môi hân, sau đó trực tiếp tấn công vào miệng hân, dụ dỗ đầu lưỡi hân vươn ra, thấy hân lại chẳng có phản ứng gì đặc biệt bèn kiên nhẫn hấp dẫn, chiếc lưỡi bất nhả quấn lấy khoang miệng thom ngát của hân.

Một lát sau, Sở Tùy Phong lấy lại quyền chủ động, đôi môi điên cuồng cùng nóng bỏng của hân bao phủ cánh môi nàng, dùng sức mút lấy đôi môi ngọt ngào nàng.

Một cỗ nhiệt nóng rực đột ngột đánh úp lại, Mạch Trúc Vân vừa hưởng thụ lại vừa cảm thấy khó chịu, không khỏi rên rỉ ra tiếng. Cơ mà nàng nào biết, một tiếng rên khẽ của mình lại vô tình tác động đến dục vọng của người nào đó. Dùng sức xoay người, hai người lập tức đổi vị trí, chàng trên nàng dưới, giống như cái đêm nàng trộm đồ của hân mà bị phát hiện.....

Chờ đến khi nàng lấy lại chút lý trí thì đã muộn rồi, toàn thân nàng hoàn toàn vô lực, chỉ biết vươn tay mượn lực ôm lấy cổ hân.

Rồi không biết tự khi nào, bàn tay đặt lên lưng hân thâm nhập vào áo hân, xoa lưng hân, cảm nhận được nhiệt độ thân thể của hân. Nàng hoàn toàn lâm vào trạng thái loạn ý tình mê.

Sở Tùy Phong nhẹ nhàng gặm nhẹ vành tai phấn nộn của nàng, cảm nhận cơ thể nàng run rẩy nhẹ nhàng, hân bèn một tay ôm lấy nàng, tay còn lại đặt lên sườn thắt lưng, ngón tay thon dài di chuyển, đai lưng tháo ra, rơi xuống mặt đất.

Mà nụ hôn của hân, lại dần dần trượt xuống, hân đặt môi xuống bả vai nàng, là một nụ hôn kéo dài tại nơi khúc quanh, rồi lại đột ngột đến xương quai xanh.....

Chỉ có điều, không biết vì sao, nhìn thấy cơ thể trắng nõn lồ trước mặt hân, bức tranh đơn độc với mái đầu trắng xóa lại hiện ra, dục hòa trong mắt nhanh chóng thối lui, hóa thành từng mảng từng mảng.

P/s: Hơn mười ngàn chữ đó mấy nàng...+ đi nghỉ hè với gia đình nên...xin lỗi vì sự chậm trễ....đảm bảo chương sau sẽ không giờ cao su như vậy đây....Mà có nàng nào đoán ra được nỗi khổ của Phong không?...Chương sau sẽ giải đáp tất cả....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Vương gia nhà người không quấy đập lung tung - Ta ngủ rất tốt

Hai mắt Mạch Trục Vân trở nên mông lung, bị lửa nhiệt tình của hắn dẫn dắt, hai tay quàng ôm lấy cổ hắn, khó hiểu nhìn hắn, âm thanh so với ban này còn mị hoặc hơn vài phần: “Phong.....”

Âm thanh kiều mỵ, cả gương mặt đỏ ửng, ánh mắt mê ly, khiến cho nàng toát lên một dáng vẻ quyến rũ mê người khiến cho đối phương không nhịn được mà muốn lập tức thịt nàng.

Cố gắng áp chế dục vọng của mình, hai tay Sở Tùy Phong mạnh mẽ chống người lên, hầu kết quyến rũ trượt lên xuống, nghẹn lời nói: “Vân nhi..... Ta..... Chúng ta không thể.....” Ít nhất bây giờ không thể!

Diu nàng đứng dậy, lấy y phục của nàng mặc vào gọn gàng che lấy mảnh xuân sắc lộ ra, rồi chặt vật “trôn” ra ngoài.

Mạch Trục Vân còn chưa kịp phản ứng lại thì nhân vật chính đã đi xa, vì thế bèn tức giận lầm bầm: “Sở Tùy Phong..... chàng..... Hừ!”

Nhưng mà, còn chưa cho nàng một câu trả lời chính đáng thì tiếng đóng cửa vô tình vang lên, cũng không có tiếng bước chân trở về.

Nàng bất mãn khoanh tay trước ngực, sau đó cầm lấy gối đầu ném loạn xạ dưới đất, đó là chưa kể còn thêm âm thanh loảng xoảng của chén sứ rơi tá toi.

Nghe được tiếng động đầy phần nộ vang từ trong phòng ra, bước chân Sở Tùy Phong hơi khựng lại, nhưng không hề quay đầu, vừa nhấc mắt lên thì đã thấy người nào đó với y phục trắng thẳng lưng đứng khoanh tay, nhướng mày nhìn hắn.

“Xem ra ta vẫn còn là trở ngại trong chuyện tình cảm của các người!” Hắn cười nói.

Sở Tùy Phong lạnh nhạt cười: “Vân nhi quá nghịch ngợm!”

Bạch Lộ Ảnh chậm rãi đi sát ngoài biên nói: “Thời gian ta quen biết nàng dài hơn so với người, đương nhiên sẽ hiểu rõ nàng hơn người, chỉ sợ lần này người phải giải thích một phen rõ ràng với nàng thôi!”

Sở Tùy Phong trầm mặc sau một lúc lâu, nhìn mái đầu bạc trắng của hắn, chỉ thấp giọng hỏi: “Sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết chuyện của người, vì sao không nói sớm cho nàng để tránh việc nàng phát hiện người lừa dối nàng.”

“Ta hiểu tính tình của nàng mà, bây giờ nếu nói ra thì chỉ khiến cho nàng thêm khổ sở thôi! Đợi thêm một thời gian nữa, nàng sẽ dần quên chuyện này, nàng sẽ không bận tâm đâu!” Đúng là hắn thật sự rất hiểu nàng.

“Nhưng bây giờ nàng cũng không an tâm!” Hành động ép Bạch Lộ Ảnh hồi kinh đã đủ chứng minh cảm giác của nàng khi đó, nàng không phải loại người vô tình với cổ nhân.

Bạch Lộ Ảnh khẽ cười nói: “Cho nên... chỉ có thể nhờ vào người thôi. Nếu đã có người ở bên cạnh nàng thì lo gì chuyện nàng có an tâm hay không. Nhưng mà đột nhiên giờ ngừng lại, người có muốn đổi người chăm lo nàng không?”

Sở Tùy Phong lập tức biến sắc, ngữ khí cũng cường ngạnh lên: “Không cần!”

“Vậy người còn bận tâm cái gì? Tình cảm ta dành cho nàng chỉ ở mức huynh muội, mái đầu bạc trắng này, cứ coi như là quà đáp lễ vì đã thu nhận được một cô muội muội đầy rắc rối đi.” Hắn bật cười lên tiếng. Sở Tùy Phong trầm mặc.

Bạch Lộ Ảnh nói tiếp: “Thật ra ta biết người đang nghĩ gì, có phải người đang sợ Mạch Trục Vân yêu người chỉ vì hành động xả thân giúp đỡ không tiếc thân phận cao quý của người nên nàng mới từ chối tình cảm của ta dành cho nàng, người sợ nàng chỉ nhất thời này sinh loại cảm kích với người, chứ không phải là loại tình cảm nam nữ nên người sợ nàng về sau sẽ hối hận, đúng không?”

Ba sự “sợ” liên tục phun ra từ miệng Bạch Lộ Ảnh khiến Sở Tùy Phong cảm thấy như mình đang ở tình thế bị uy hiếp.

“Ha ha, người phải biết chuyện này, ngày ấy ta có hỏi nàng, nếu hôm đó người rơi xuống cùng nàng là ta mà không phải người thì lựa chọn của nàng có thay đổi hay không.....” Bạch Lộ Ảnh cười khò nhìn Sở Tùy Phong, đã thấy trong mắt hắn có chút mong chờ nhìn hắn.

“Câu trả lời của nàng là?”

“Nàng nói xin lỗi! Cho nên, nàng đã yêu người từ sớm rồi!”

Sở Tùy Phong hoàn toàn ngây người với mấy lời cuối cùng của Bạch Lộ Ảnh, thì ra đây là đáp án của nàng. Tự đáy lòng nặng trĩu đã bắt đầu yên ổn, hạnh phúc ngọt ngào bắt đầu lan rộng ngấm dần mỗi tế bào trong cơ thể.

“Lẽ nào người vẫn chưa nhận ra, nàng ghét Tư Lăng Uyển là vì người?” Bạch Lộ Ảnh hơi tò mò, tên vương gia này, có thật sự thông minh như trong truyền thuyết không vậy, ít nhất với chuyện này, hắn phải sớm biết từ lâu rồi chứ?

Sở Tuy Phong mắt tự nhiên cười nhạt: “Nàng phủ nhận!”

Bạch Lộ Ảnh bắt đầu đi lắc đầu: “Tình tình của nàng ấy mà, thích là thích, ghét là ghét, mặc dù có đôi lúc mạnh miệng nói những lời trái lòng mình, không chịu thừa nhận, nhưng chỉ cần một cử chỉ, hành động nhỏ của nàng đã nói lên tất cả, cho nên về sau người cần phải chú ý nhiều hơn, đến lúc đó mới biết được nàng nói câu nào là thật, câu nào là giả!”

“Ừ!”

“Còn nữa, tình yêu của nàng có tính chiếm hữu rất lớn, một khi đã là người đàn ông nàng chọn thì có lẽ kẻ nào đi chẳng nữa cũng không cho chạm vào, nếu không thì kết cục sẽ rất thảm, cả người cũng vậy, tốt nhất người phải đảm bảo rằng từ nay về sau toàn tâm toàn ý yêu nàng, đừng để nàng phải ghen, nếu không, đừng nói là đệ nhất mỹ nhân Nam Ninh, hay thiên kim công chúa Phụng Anh quốc, đến cả người cũng sẽ sống không yên ổn đâu..... Mà người, nếu dám tổn thương nàng, ta sẽ không tha cho người đâu, nhớ lấy!”

“Ừ!” Ánh mắt khẽ híp, hần ta thật sự rất hiểu nàng!

Dường như Bạch Lộ Ảnh nhìn thấu được tâm tư của hần bèn có chút khiêu khích nói: “Ồ, đang ghen tị sao? Ta quen với nàng lâu hơn người cho nên việc hiểu rõ tính tình của nàng cũng là điều hiển nhiên, mà nếu người cảm thấy không cam lòng thì...”

“Bỏn vương có thời gian là cả đời!”

Đến phiên Bạch Lộ Ảnh bị đá kích, trong lòng không khỏi chua xót, đúng vậy, vì sao hần lại quên mất chứ? Trong cuộc tình tay ba, tình yêu không phân biệt người đến trước hay sau, quan trọng là ai sẽ là người cuối cùng ở lại, ai sẽ là người nắm giữ trái tim của người mà họ yêu. Sở Tuy Phong có quãng thời gian là cả đời ở bên cạnh nàng, mà hần, chỉ mãi là người đàn ông đứng sau dõi theo bóng lưng nàng. Cong môi cười nhạt một tiếng: “Thế này đi, ta sẽ đến giải thích nguyên nhân rõ ràng cho nàng, nếu người có việc thì cứ đi trước đi, nàng sẽ không trách người đâu.”

Sở Tuy Phong nhìn hần, tâm tình đã không còn bất cứ gánh nặng cản trở nữa, bèn thân nhiên lên tiếng: “Người phải đi?”

Bạch Lộ Ảnh thở dài: “Bị nàng ép thôi! Lần này các người trở về kinh, chắc chắn ngày đại hôn cũng sẽ đến rất nhanh, nàng bảo ta phải chuẩn bị cho nàng quà cưới đầy thành ý, haizz, người thử nói xem, người có thiếu cái gì đâu, ta biết phải tặng món quà thể nào mới thành ý? Mạch Trúc Vân lại đưa ra một bài toán khó cho ta rồi.”

Tuy trông có vẻ là đang oán giận nhưng lời nói và thái độ đều chứa đựng sự yêu thương và sùng nịch dễ thấy.

Sở Tuy Phong khẽ cười, hiền hoà nói: “Nếu đến tham dự thì phải chuẩn bị quà cưới cho từ tể!”

“Vậy người xác nhận giúp ta đi, lời của hai người các người, cái nào mới hữu dụng, là cần thành ý hay cần từ tể?!” Nói đùa một hồi liền sang sang cười, tay vươn lên vỗ vai hần, cười nói: “Không thể phủ nhận rằng mỗi lần người cười đều rất điển trai, khó trách vì sao cô gái nhỏ này lại động tâm với người.”

Sở Tuy Phong thu lại ý cười: “.....” Thời điểm nàng rung động với hần, hần còn chưa cười với nàng lần nào.

Đội Sở Tuy Phong đi rồi, hần xoay người nhìn căn phòng vẫn còn lập lờ ánh nến, trong lòng không ngừng nhói lên đến đau đớn: Mạch Trúc Vân, vốn ta định chờ đến khi có đủ năng lực để ở bên cạnh nàng, chăm sóc và bảo vệ nàng cả đời mới nói rõ tình cảm của mình cho nàng, nào ngờ, thời gian lại tàn nhẫn đến mức ấy, chưa lựa chọn thời điểm để thổ lộ thì nàng đã có người khác làm bạn đời.

Bây giờ, điều duy nhất ta có thể làm chính là tạo dựng hạnh phúc cho nàng với người khác.....

Đẩy cửa bước vào, Mạch Trúc Vân ngồi bực dọc trên giường, vừa nghe tiếng bước chân, nàng liền mở miệng quát: “Chàng đi ra ngoài đi, ta không muốn nhìn thấy chàng!”

“Yên tâm, ta vẫn cứ vào, với cả nàng cũng không nhìn thấy ta, cho nên, nàng có thể yên tâm rồi!” Bạch Lộ Ảnh khẽ cười, sai chân bước tới.

Trong tay hần lư hương có tác dụng an thần, đặt qua một bên châm lửa.

Tức giận trong lòng thoáng vơi đi, Mạch Trúc Vân xoay người lại nói với hần: “Sao huynh lại tới đây?”

Hần thờ dài, sau đó lại tiếp tục đùa nàng: “Aida, biết có người không muốn gặp ta, muốn đuổi ta đi, cho nên mới đến để chào từ biệt a!”

“Huynh muốn đi đâu? Muội không biết là huynh vào nên huynh đừng đi có được không?” Nàng có chút gấp gáp, tay vươn ra muốn kéo hần lại, hần không biết người nọ ở đâu, đành quơ quào lung tung trong không khí, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt đầy sợ hãi khiến cho người khác nhìn vào không khỏi đau lòng.

Hần vội đi về phía trước vài bước, vốn định cản nàng tiếp tục hành động của mình nhưng cuối cùng lại ngừng lại, sững người đứng yên ở đó, nhìn thấy dấu hôn đỏ hồng trên cổ nàng, trong mắt hiện lên một tia đau đớn đầy tổn thương. Là vì đèn trong phòng rất sáng sao? Hần từ từ nhắm mắt lại, giọng điệu có chút nghẹn ngào, chậm rãi lên tiếng: “Đừng lộn xộn! Ta đứng ở đây!”

Mạch Trúc Vân buông tay xuống, nghiêng mặt hỏi hần: “Huynh muốn đi đâu?”

Môi hắn cong một nụ cười cứng ngắc như đang tự chế giễu mình, cho dù bản thân mình có tỏ ra rộng rãi thế nào khi đứng trước mặt Sở Tùy Phong, nhưng làm ơn đừng như vậy, Mạch Trục Vân, chỉ cần đứng trước mặt nàng, có cao thượng, rộng rãi đến mức nào hắn cũng không làm được, tâm từng chút một bị xé rách, Mạch Trục Vân, ta vẫn rất đau, đau đến quặng thất con tim.

“Đương nhiên là đi chuẩn bị quà cưới cho hai người các người rồi.....” Ngắn ngủn khó khăn buông ra mấy chữ.

Mạch Trục Vân vịn tay lên giường, hơi sùng sốt đứng yên một chỗ không nhúc nhích, mở miệng hỏi: “Trời còn chưa sáng mà, huynh xem đêm nay có người muốn giết muội, huynh đi rồi, nếu muội xảy ra chuyện gì thì biết làm sao bây giờ?”

Hắn chua sọt cười: “Có hắn mà, còn sợ không ai bảo vệ an toàn cho nàng sao? Hơn nữa, Tà công tử là người dễ dàng bị người khác tính kế sao? Ta thấy, ai dám chọc giận nàng thì người đó nhất định phải chết!”

Mạch Trục Vân xấu xa cười, không nói lời nào.

Hắn nói tiếp: “Chẳng phải nàng đã từng nói, ngoại trừ người đàn ông nàng yêu ra thì ra là người thân duy nhất của nàng sao? Nếu ta có một vị trí quan trọng trong lòng nàng đến vậy thì nếu không chuẩn bị quà cưới có thành ý thì chẳng phải ta đã khiến cho nàng mất mặt mũi trước mặt hắn sao?”

Không đợi nàng phản ứng, hắn bèn thờ dài một tiếng: “Aida, mấy ngày này, ta phải vắt óc cẩn thận suy nghĩ, không biết một Phong vương quyền khuynh thiên hạ còn thiếu cái gì, một Phong vương phi được Phong vương hết mực sùng ái cần thêm cái gì a?”

Mạch Trục Vân bật cười một tiếng: “Ha, vậy huynh đã biết rõ rồi chứ!”

“Đương nhiên!” Hắn cam đoan.

“Ta vừa mới gặp Sở Tùy Phong, hắn nói hắn còn có việc, nàng cứ ngủ trước đi.”

Mạch Trục Vân giận dữ quay mặt đi, ầm ức nói: “Huynh đừng có nhắc đến cái tên đó trước mặt muội!”

Bạch Lộ Ảnh buồn cười lên tiếng: “Giận thật sao? Hắn mới nói với ta sắp tổ chức buổi thành thân đầy ngọt ngào cho ai đó, còn ta sẽ tự động rút lui. Nhưng mà nhìn bộ dạng của nàng thế này, có phải muốn nói cho ta biết, ta vẫn còn cơ hội không?”

Mạch Trục Vân hậm hực đáp: “Huynh còn có tâm trạng để đùa muội sao?”

“Được rồi, thật ra, hắn đang khổ tâm chuẩn bị cho nàng một đêm động phòng hoa chúc thật đáng nhớ a.....”

Còn chưa nói xong, người nào đó đã trực tiếp hạ lệnh đuổi khách: “Không phải huynh nói muốn trở về phòng sao?”

Bạch Lộ Ảnh đành bất đắc dĩ lắc đầu: “Vậy nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi!” Nói xong liền cất bước rời đi.

“A, đợi đã, huynh có thể đợi đến khi mất muội hoàn toàn khôi phục mới rời đi được không?” Nàng vẫn có chút bất an nhíu mày hỏi. Bạch Lộ Ảnh xác định là đang trong tình thế rất bất đắc dĩ, trong lòng nàng vẫn luôn giành một chỗ cho hắn.

“Sao vậy? Nàng muốn nhìn thấy ta rời đi sao? Hay là nàng đang luyện tiếu một đại yêu nghiệt quyền rũ như ta đây, đòi ý không muốn gả cho Sở Tùy Phong nữa?”

Mạch Trục Vân bĩu môi: “Phong nhà muội đẹp hơn huynh, cho nên không có chuyện muội luyện tiếu huynh đâu.”

“Ô, thế đã hết giận người ta rồi à?! Yên tâm đi, hai ngày nữa thôi mắt của nàng sẽ khỏi hẳn, sẽ nhìn thấy mặt đẹp của hắn nhanh thôi. Còn về phần ta bị người thân ghét bỏ, cách tốt nhất vẫn là sớm rời khỏi đây càng xa càng tốt, để không phải tiếp tục nghe những lời đã kích làm tổn thương đến lòng tự tôn của ta.” Bạch Lộ Ảnh vỗ bầy bộ mặt tỳ khuất nói.

Thật ra, mắt của nàng đã sớm khỏi hẳn, nhưng vì hắn kê thêm một vài thành phần thuốc có tác dụng phụ khiến nàng tạm thời không nhìn thấy gì. Chỉ có làm như thế mới không lộ ra việc hắn muốn rời khỏi đây.

Mạch Trục Vân cũng sáng khoái lên tiếng: “Vậy được rồi, huynh nhớ đi sớm về sớm nha.” Nói xong, đứng dậy xuống giường: “Muội tiễn huynh ra ngoài!”

Nói xong, sải một bước chân trên không, nàng đột nhiên quát to một tiếng.

“A.....”

“Mạch Trục Vân.....” Bạch Lộ Ảnh cả kinh, lắc mình tiến lên, muốn đỡ lấy nàng thì chợt nhận ra một chướng của người nào đó đang dòn dập đánh tới, hắn xoay người tránh đi, một tay nắm lấy cổ tay nàng, kết quả lại bị một cước đá đến.

“Mạch Trục Vân, nàng thật sự xuống tay?” Hắn khẽ cười, nhưng cũng không nỡ dùng hết toàn lực, chỉ đơn giản tránh mọi đòn tấn công của nàng.

Mọi chiêu Mạch Trục Vân vung ra đều dùng hết toàn lực, Bạch Lộ Ảnh cũng không dám khinh thường, một mặt động tác phải cẩn thận, không thể đã thương đến nàng, đáng người phiêu dật cùng mái tóc bạc trắng điểm tô tiêu sái tung bay, chỉ tiếc, người trước mắt lại không nhìn thấy được.

Sau mấy chục chiêu, Mạch Trục Vân lắc tay, ngồi trên giường thở dốc: “Mệt chết muối rồi, yêu nghiệt nhà huynh, võ công thật sự tiến bộ nha!”

Bạch Lộ Ảnh bắt đầu đi lắc đầu: “Nàng phải học cách chấp nhận sự thật đi, võ công của ta chỉ có tiến không có lùi, cho nên, nàng đừng lo lắng nhiều, ta thật sự không có việc gì!”

Mạch Trục Vân lấy tay gãi đầu, trầm mặc không trả lời câu trấn an của hắn.

“Sao vậy? Nghĩ gì thế?”

“Muội chỉ đang nghĩ, người ta thường nói “đại nạn không chết, tất có phúc báo”, huynh thử nghĩ xem, muội bị trúng độc rắn, suýt nữa đã mất mạng, bây giờ lại bị mù, sao giờ còn chưa gặp chuyện tốt? Sự phụ muội chưa có nói cho muội biết ông giấu cuốn võ công tâm pháp ở đâu, nếu muội tu luyện thành công thì không biết nội lực có thể tăng bao nhiêu nhĩ..... Muội nhất định không thể để vài kẻ ăn nhấm linh đan diệu dược gì đó dễ dàng trở thành đệ nhất võ lâm được.....”

Thấy nàng vẫn tiếp tục lải nhải, Bạch Lộ Ảnh đã không thể chịu đựng nổi, bèn khó khăn lấy tay vịn cửa, nhích từng bước ra ngoài. “Này, muội chưa nói xong mà.....” Nhưng người đã đi xa rồi.

.....

Phủ đại lao, mùi ẩm ướt ù dột hòa với mùi máu tươi nồng nặc xâm lấn bầu không khí khiến cho người ta không khỏi ghê tởm đến buồn nôn. Âm thanh gào thét đến thê thảm cùng tiếng thở dốc nặng nề không ngừng truyền đến kích thích mấy tên quân ngục. Chỉ cần nghe vài tiếng kêu thét lọt ra ngoài thôi, bọn họ đã mơ hồ đoán được người bên trong bị tra tấn bị thảm đến mức nào.

Không bao lâu sau, một gương mặt tuần lẳng khoác trên người bộ áo đen tiêu sái đi ra, khóe môi thản nhiên cong ý cười, rất ít người khi bị tra tấn tàn nhẫn đến bậc này mà dám mạnh miệng không nói sự thật.

Ra khỏi đại lao, hắn phui lớp tro bụi cùng thứ mùi ẩm mốc trên bộ y phục đen tuyền của mình, lập tức đi về phía người đàn ông mặc áo trắng đang chờ bên ngoài, cung kính bẩm báo: “Bẩm vương gia, đã tra hỏi ra, là người của Tam Tuyệt Đường, hơn nữa bọn họ còn nói lần trước có người làm giao dịch muốn ám sát ngài.”

Nói xong, hắn ngẩng đầu liếc nhìn vương gia, hy vọng có thể biết được phản ứng của ngài trước tin này.

Sở Tùy Phong gật đầu, làm giao dịch thuê người giết hắn đương nhiên chính là Mạch Trục Vân, chuyện này hắn biết cho nên chỉ hỏi: “Đêm nay là ai?”

Tề Cần hơi sùng sốt, thôi được rồi, vương gia nhà mình cũng không để ý thì hắn cũng không tốn công sức bận tâm làm gì, bèn lên tiếng đáp: “Tạm thời vẫn chưa rõ, bọn họ nói, người nọ chỉ truyền tin đến, không hề trực tiếp đến Tam Tuyệt Đường, cho nên bọn họ cũng không biết.”

Sở Tùy Phong cười lạnh một tiếng: “Giỏi lắm!”

Tề Cần bất chợt cảm thấy rung mình, bình thường vương gia nói ra hai chữ này, tuyệt đối sẽ có người phải trả giá.

Quả nhiên, đúng như những gì Tề Cần nghĩ, Sở Tùy Phong nói tiếp: “Sau khi hồi kinh, đưa mười hai ám vệ của vương phủ cùng với ba trăm binh tinh nhuệ, tiêu diệt Tam Tuyệt Đường!”

Quả nhiên, vương gia tức giận thật rồi!

“Vương gia, vậy kẻ làm giao dịch trước kia có xử lý không?”

“Không cần!” Sau đó còn bồi thêm một câu: “Tam Tuyệt Đường, một tên cũng không lưu!”

“Vâng!” Ngay cả thăm vấn cũng không, vương gia, ngài thật bá đạo.

“Còn mấy tên trong đại lao, phải xử lý thế nào?” Tề Cần hỏi tiếp: “Giao cho Mạch công tử giải quyết sao?”

“Theo lời của nàng mà làm!”

Tề Cần gật đầu tỏ ý tán thành: Đau đớn, sống không bằng chết, chết đi sống lại, hình phạt như vậy, rất hay, vô cùng hay!

Tề Cần đưa vương gia nhà mình rời đi, trong mắt ánh lên một tia sùng bái và kính nể, chỉ có lúc này hắn mới có thể thấy được sự cường thế và bá khí của vương gia mình.

Hắn thật sự không dám tưởng tượng khi vương gia mình trở về chung phòng với Mạch Trục Vân thì ngài sẽ mang bộ dáng gì, là một tiểu bạch thỏ đơn thuần lương thiện phó mặc cho số phận bị sói làm thịt....?! Sau khi Sở Tùy Phong trở về phòng, một thứ mùi hương dễ chịu thoang thoảng truyền đến, hắn nhìn thoáng qua lọ hương đã cháy được một nửa bèn nhẹ nhàng đi đến bên giường, có vẻ người đã ngủ, chỉ có điều cánh tay không an phận vô thức lộ ra ngoài, bờ vai trắng nõn lồ bên ngoài, lộ ra cảnh xuân đầy quyến rũ.

Trên bờ vai trắng nõn còn có vài vết tím xanh, là dấu tích hắn để lại...dễ dàng thấy được.

Miệng hắn bất giác cong lên, hắn giúp nàng đắp chăn cẩn thận, rồi khẽ khàng cúi người xuống hôn lên môi nàng, cởi bỏ áo ngoài bảo ra, leo lên giường ôm nàng vào ngực, sau đó chậm rãi đi vào giấc ngủ.

.....

Vừa cảm giác tỉnh lại, dường như không có biến hóa gì lớn, Mạch Trục Vân vươn tay sờ sờ bên giường, không có chút độ ẩm, vậy là đêm qua chàng không về đây.

Nhớ tới chuyện tối hôm qua, nàng mang một bụng tức giận, hừ, Sở Tùy Phong, để xem hôm nay chàng mang cái bộ dáng gì đến gặp ta!

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới. Cửa bị người đẩy ra, Sở Tùy Phong bước vào, thấy nàng đã ngồi ngay ngắn trên giường bèn tự nhiên đi qua, dường như hắn không hề quan tâm đến chuyện ban tối.

“Vân nhi tỉnh rồi?” Nói xong, lấy áo choàng xanh treo một bên chuẩn bị giúp nàng mặc vào.

Mạch Trục Vân không nói lời nào, nghe được động tĩnh, né người sang một bên tránh sự đụng chạm của hắn.

“Trước cầm y phục mặc vào, sẽ bị cảm lạnh!” Hắn kiên nhẫn dỗ dành, thấy nàng không lên tiếng, bèn cầm y phục mặc giúp nàng.

Mạch Trục Vân vẫn là không chịu mặc, tay dùng sức vùng lên ngăn tay hắn, tay kia thì nhanh cầm lấy chiếc áo choàng đó mạnh mẽ xé đi, thế là mỗi người một nửa mẫu vải.

Nàng còn tức giận ném mẫu vải trong tay mình xuống đất.

Sở Tùy Phong thấy thế, bất đắc dĩ lắc đầu, một tay ôm lấy nàng, không để ý tới sự giãy dụa của nàng, ở bên tai nàng thấp giọng dụ hoặc nói: “Vân nhi, đợi đến khi hồi kinh rồi, ta sẽ bồi thường cho nàng, um?”

Âm mũi cuối cùng ngọt ngào vang lên có sức dụ hoặc khiến cả người Mạch Trục Vân run lên, giống như bị một mũi tên độc mang tên sự quyến rũ của hắn xuyên qua tim.

Nhưng ngẫm lại những lời chàng nói, nàng có phần không vừa ý: Cái gì mà “Bồi thường”? Làm như nàng giống sắc nữ đói khát mà không được chàng cho ăn không bằng.

Bầu môi nói: “Ta không cần!”

“Vậy Vân nhi muốn cái gì?” Hắn tiếp tục mở miệng, chỉ cần nàng còn nói chuyện với hắn là được rồi.

Mạch Trục Vân dùng sức đẩy hắn ra, duy trì một khoảng cách nhất định: “Ta muốn mặc nữ phục!”

“Được!”

Hắn phân phó hạ nhân đem mấy bộ nữ phục lên, rồi lặng lẽ đứng một bên nhìn ngắm nàng được mấy nha hoàn bao quanh trang điểm, vẽ mi, đột nhiên trong lòng dâng lên một loại cảm giác ấm áp khó tả thành lời.

Nhìn người con gái trước mắt mình xinh đẹp đến động lòng người, trái tim hắn đập chệch một nhịp, hắn ngăn người hoảng hốt một chút, sau đó có chút hối hận, lẽ ra hắn không nên đồng ý yêu cầu của nàng. Vẻ đẹp thuần khiết của nàng, chỉ có hắn mới được quyền ngắm. Mạch Trục Vân mỉm cười ngẩng đầu, chậm rãi lướt qua người hắn.

“Ta ôm nàng!” Hắn vội vàng đuổi theo nàng.

“Ta có tay có chân, không nhọc vương gia đại nhân làm vậy đâu!” Nàng giật tay mình ra khỏi tay hắn, ngoan cố không thuận theo hắn.

Sở Tùy Phong đứng lặng một bên, trên gương mặt anh tuấn của hắn dường như không nhìn thấy chút biểu cảm gì.

Ngoài cửa có vài người đứng đợi, nói là vội vàng tới thỉnh an Sở Tùy Phong, thật ra mục đích chính là đến thám thính tình hình xem một căn phòng rộng lớn, cô nam quả “nam” ở một chỗ, trời phạt, hy vọng hai người mưa gió thế nào thì cũng đã đến lúc rời giường..

Tề Cận mất tự nhiên ho khan, tối hôm qua vương gia trở về hơi trễ, hắn không dám mở miệng hỏi nhiều, không biết tối qua ngài có ngủ ngon giấc không..... Khụ khụ khụ, ngủ ngon giấc không?

Thấy cánh cửa vừa mở ra, bọn họ đều cổ ngắn cổ dài vươn ra, hoàn toàn ném mấy câu thánh hiền đã dạy như “Phi lễ chó nhìn” cho chó gầm.

Nhưng kết quả nằm ngoài dự kiến, người đứng cạnh vương gia lẽ ra là Mạch Trục Vân lại được thay thế bởi một cô gái xinh đẹp, hai tay nàng bám trụ vào cạnh cửa, cẩn thận từng bước chân đi ra ngoài, mà ngài, sắc mặt âm trầm mà lạnh lùng, không ai nhìn ra được suy nghĩ của ngài lúc này, nhưng điều có thể nhận ra rõ ràng chính là động tác của ngài, hai tay ngài có chút run run, dường như giờ ra sân trong không khí để phòng trường hợp người con gái phía trước vấp ngã, còn có ngài nâng đỡ đây.

Về mặt của Tri Phủ ngơ ngác không tin vào cảnh tượng đang diễn ra trước mặt, tối hôm qua người cùng vào với vương gia không phải là một tên nam

nhân sao? Chẳng lẽ vương gia muốn giấu diếm không cho người ngoài biết nên mới ra lệnh cho nam sủng của mình cải trang thành nữ nhân? Nhưng nhìn đầu có giống là giả trang?

Rồi sau đó, hắn lại ngơ ngác nhìn Tề Cần, hồng muốn tìm chút manh mối trên người thị vệ trung thành của ngài.

Toàn bộ cơ bắp bắt đầu co giật, Tề Cần hoảng sợ trừng mắt nhìn, người đứng trước cửa là một cô gái, nhưng cô gái này hình như hắn đã gặp ở đâu đó rồi, trong lòng hắn không khỏi cảm thán: Việc này...quả thực không thể nào tin được.

“Vương gia, Bạch công tử đi rồi!” Hắn lợi dụng chuyện này nhanh chân chạy đến lên tiếng bẩm báo, rồi bắt đầu đánh giá nữ nhân bên cạnh. Một lúc lâu, con người hắn mở lớn, thét một tiếng kinh hãi:“Vân cô nương, sao người lại ở đây?”

Tri Phủ càng cảm thấy khó tin, thì ra là người quen cả, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây? Chẳng lẽ Phong vương bị vị cô nương này “Bắt kẻ thông dâm tại giường”? Khụ khụ khụ.....Thì ra tình huống lại cầu huyết như thế.

Sở Tùy Phong bày về mặt âm trầm, híp mắt nhìn Tề Cần.

Mạch Trục Vân cười hi hi nói xong, nhưng ngay lập tức nghiêm mặt, có chút cứng nhắc nói:“Tề Cần à, vẫn chưa nhận ra ta sao? Có phải bình thường bản công tử ngày trang quá tốt không?”

Ba chữ “Bản công tử” vừa thốt ra khiến Tề Cần giống như bị sét đánh trúng đầu: người trước mắt mình lúc này hoàn toàn giống nữ nhân, là Mạch công tử giả trang sao?Đầu óc hắn hoàn toàn hỗn loạn, cái thế giới quái quỷ gì đang quay xung quanh hắn, một chút yêu nghiệt của Bạch Lộng Ảnh đã đủ mất hồn rồi, giờ lại thêm Mạch Trục Vân.....

Nhưng, hắn lại tiếp tục mất mở to, miệng mấp mấp giờ tay chỉ trỏ đánh giá Mạch Trục Vân: Người này rõ ràng là Vân cô nương mà hắn quen biết mà.... Đồng tử lại một lần nữa phóng đại:“Á? Người là nữ?”

Nàng nhũn mày:“Đừng có nói với ta bây giờ người mới nhận ra nha? Chẳng lẽ người vẫn nghĩ đến, vương gia nhà người là đoạn tay áo?”

Trên mặt Tề Cần đầy vẻ thống khổ, xấu hổ mếu máo trong lòng: So với chuyện vương gia là đoạn tay áo thì chuyện Tà công tử - Mạch Trục Vân là nữ tử thì hắn càng khó chấp nhận hơn.

Hắn thừa nhận, trăm lần hắn nguyện ý và đã cắn răng nhủ thầm với lòng mình rằng vương gia đã trao thân cho Mạch công tử, còn hơn là hắn tận mắt chứng kiến trường hợp đang xảy ra trước mắt. Gần một tháng ở chung, sao hắn lại không phát hiện được Tà công tử là nữ nhân.....

Sở Tùy Phong thật sự muốn đánh một chưởng giết chết cái tên thuộc hạ ngu xuẩn này. Đi theo hắn bao nhiêu năm, bây giờ ngay cả tay hắn nằm ở đâu hắn cũng không biết. Hừ, tướng quân cái gì..... Xem ra cũng có lúc mình nhìn lầm người!

Tri Phủ đứng một bên há mồm tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Aida, thôi được rồi, ta cũng không trách người, chỉ trách bản cô nương xinh đẹp tuyệt trần, cho dù có là nam trang hay nữ trang thì mặc gì cũng đẹp tất, các người không nhận ra, cũng là chuyện đương nhiên!” Lời này vừa nói ra, nàng cảm thấy tâm trạng của mình tốt lên không ít.

Mạch Trục Vân tiếp tục sờ mó xung quanh đi thẳng về phía trước, Tề Cần chân chó đi theo sau nàng, rồi đột nhiên nàng quay đầu, hỏi:“Này, người nhìn gì mà nhìn ta mãi thế?”

Tề Cần sùng sốt: Mắt cô nương thật sự chưa khỏi thật chứ? Làm sao nàng biết hắn đang nhìn chăm chú nàng, trong lòng không khỏi lạnh run, lập tức đem suy nghĩ mơ hồ của mình vứt đi:“Khụ khụ khụ, à thì, thuộc hạ muốn hỏi, tối qua Vân cô nương có ngủ ngon giấc không?”

Nhưng mà vừa dứt lời xong, hắn đột nhiên ý thức được, người nào đó đằng sau lưng mình, sát khí đang bủa vây nồng nặc, khí hậu của Bắc Cực nhưng năm giá rét đang tràn về cho dù nắng ấm có không ngừng chiếu vào người hắn.

Nhìn thấy sắc mặt đáng sợ và âm trầm của vương gia, hắn đột nhiên mới giác ngộ: Thảm rồi, bởi vì nhất thời bị đẩy vào thế bí nên vô ý nói những lời tối kỵ.

Cảm giác nóng lạnh cứ thay phiên đang xen khiến hắn không khỏi rùng mình.

Mạch Trục Vân cười ngọt, ngữ khí ôn hòa:“Yên tâm, vương gia nhà người không quấy đập lung tung nên đêm qua bản cô nương ngủ rất tốt!”

Một câu vừa nói ra, Tề Cần cảm thấy như cái chết đang cận kề bên cổ, khó trách vì sao hắn vừa hỏi xong lời này, sắc mặt vương gia nhà mình lại khó coi, cả người lạnh lẽo đến thế..... Vân cô nương, người không nể mặt nể mũi một chút cho vương gia cao quý nhà chúng tôi hay sao? Lại còn cố ý hãm hại ta thế này? Phận làm tướng quân ta thế là hết. AhuhuCó điều, ngay sau đó, trong lòng lại ngẫm đến vấn đề khác: Vương gia thật sự có tật ngủ xấu sao? Khụ khụ khụ..... Hay là cái vị Vân cô nương gan to tày trời kia vì bất mãn gì đó nên mới hèn dỗi với vương gia?

Thì ra, động phải một người phụ nữ đang trong tình trạng “máu nóng lên não” thật sự rất khủng bố a! Toi rồi, tiếng tăm chuẩn mực ngàn năm của vương gia hoàn toàn bị Vân cô nương hủy sạch rồi!

Ngay khi trong lòng hắn không ngừng cân nhắc việc này thì Sở Tùy Phong cuối cùng cũng chịu mở miệng, ngữ khí đậm mạc như có như không:“Tề Cần, biên cảnh thiếu người!”

Tề Cần vừa nghe nói, lập tức vứt bỏ mọi ý nghĩ tà ác trong đầu, lưng thẳng tắp vực dậy, nghiêm mặt nói với Sở Tùy Phong: “Vương gia, thuộc hạ nhớ ra, thuộc hạ còn có rất nhiều chuyện chưa xử lý, thuộc hạ lui xuống trước đây!”

Nói xong, còn chưa đợi Sở Tùy Phong có đồng ý hay không bèn bấm nút biến nhanh không thấy bóng người.

Biên cảnh lạnh lấm, khủng khiếp lấm, đáng sợ lấm, so với việc đi theo hầu hạ vương gia thì kinh hãi hơn nhiều! Cho nên, nguyên ý phò tá tăng bằng ngàn năm không tan nhà mình, hơn nữa, bây giờ bên cạnh vương gia còn có một vị dờ hơi biến thái, cười nói không ngừng, thích thì động chân động tay, còn ai có khả năng nhẫn nhịn bằng hắn đây. Hờ hờ hờ...

Tri Phù còn ngây ngốc sững sờ đứng tại chỗ, cân nhắc câu nói của Mạch Trục Vân.

Vốn muốn nịnh bợ Phong vương từ lâu, chỉ là không có thời cơ, giống như tối hôm qua, một tiếng “Công tử” kia, rồi khi hắn muốn tặng chút quà mọn cho vương gia, kết quả lại bị Tề Cần lên tiếng cản trở. Thế mà giờ, hắn đang tính toán rằng vương gia sủng ái vị cô nương này, vậy thì chỉ bằng cố gắng nịnh bợ vương gia thì chẳng bằng nịnh nạng ấy.

Ngay khi còn đang tính toán nên nịnh bợ thế nào thì phía trước bỗng vang lên âm thanh khe khẽ của ai đó: “Sở Tùy Phong, chàng buông ra!”

Trong lòng hắn càng thêm xác định tính toán của mình: Dám cả gan mở miệng gọi thẳng tọc danh của vương gia, hắn không phải là người thường, đứng vậy, chỉ có nàng.

Sở Tùy Phong hờ hững như không, một câu cũng không mở miệng, cúi người xuống ôm lấy Mạch Trục Vân, xoay người đi vào phòng.

“Vương gia.....” Tri Phù gân cổ kêu một tiếng.

“Cút!”

Tri Phù nhất thời điên gan: Vương gia, hạ quan chỉ muốn hỏi ngài, có còn muốn dùng bữa nữa hay không?

Đành phải ủy khuất ôm đầu, mang hạ nhân rời đi.

Không còn cử chỉ động tác thương tiếc của ngày xưa, hai tay của nàng bị hắn nắm chặt đến ửng đỏ, thậm chí còn có chút đau, toàn bộ cơ thể nàng đều bị hắn kiểm kẹp, không thể động đậy, Mạch Trục Vân có muốn thử giấy lụa thoát ra cũng không thể.

“Sở Tùy Phong, có bản lĩnh thì chàng buông ta ra, hai chúng ta một chọi một!”

Hắn không đáp lời nàng, chỉ lẳng lặng ôm nàng để nàng không thể cử động, cũng không quan tâm đến những lời nàng nói, vừa vào phòng, một tay thả nàng xuống giường, một tay giữ chặt tay nàng rồi cả người đè lên. “Chàng.....chàng muốn làm gì đó?” Mạch Trục Vân có chút khản trương, tự nguyện và ép buộc là hai chuyện khác nhau, nếu chàng dám làm vậy với mình, nàng sẽ lập tức phé luôn chàng.

Sở Tùy Phong vẫn kiệm lời, không hề nói gì, một tay giữ chặt hai cánh tay lộn xộn của nàng lên đỉnh đầu, khiến nàng không thể phản kháng, một tay kia cởi bỏ vạt áo trên người nàng.

“Sở Tùy Phong, chàng...chàng...chàng.....nếu chàng dám cường bạo ta.....ta.. hức, chàng buông.....” Rõng giậm chàng vì chàng không chịu dừng tay, dù vậy nhưng trong lòng vẫn không ngừng run sợ, biết là miệng khóc la, nhưng bản thân vẫn bất lực nhắm chặt mắt, khóc khan.

Nhìn khỏe mắt nàng rom róm lệ, hắn vừa tức giận vừa buồn cười, tay bên hông bỗng nhiên dừng động tác, hắn bèn mở miệng uy hiếp: “Mạch Trục Vân, nói lại câu vừa rồi thêm một lần nữa xem!”

“Hức, quên rồi!” Mạch Trục Vân chịu thua.

“Bỏn vương quấy đập lung tung, hửm?”

“Ồ, ta không biết nữa, tối hôm qua ta ngủ ngon lắm.....” Thanh âm mềm mại mà vô lực khẽ vang lên.

Tâm hắn cũng mềm đi vài phần vì sự nhu nhược của nàng, trong giọng nói không còn sự uy nghiêm và cảnh cáo nữa: “Vậy hết giận chưa?”

“.....” Là chàng đang xin lỗi mình à?

Hai mắt đột nhiên mở lớn, thể hiện rõ ràng nàng phần nộ cỡ nào. Đầu nghiêng sang một bên, bĩu môi khinh thường: “Ai bảo tối hôm qua chàng bỏ lại ta một mình như thế mà đi?”

“Được!” Hắn híp mi, ngón tay thon dài khẽ động, đẩy bộ y phục diễm lệ của nàng sang một bên, lộ ra chiếc yếm nhỏ bên trong kết hợp với làn da trắng nõn nà không tì vết.

Đầu vai chợt lạnh, cảm nhận được ánh mắt chàng chợt đỏ rực như khát máu kia, nàng bắt đầu sợ hãi rên lên: “A, a, ta không dám nữa!”

“Thật sự không dám?” Thanh âm hơi mất tự nhiên.

Còn chưa cho nàng mở miệng đáp thì hần đã giúp nàng kéo áo lại cẩn thận, che đi cảnh sắc bên trong. Cứ tiếp tục thế này thì hần nhin không được mắt.

Mạch Trục Vân ủy khuất gật đầu, thật sự không dám nữa, chàng đáng sợ thật.

Hần mới hài lòng chịu buông tay, sợ vừa rồi dọa nàng sợ, bèn ôm nàng vào ngực an ủi: “Vân nhi, tối hôm qua ta không hề cố ý!”

Mạch Trục Vân ngạc nhiên, chàng thành thật xin lỗi mình sao?

“Ta biết mà, ta không giận chàng, chàng buông ta ra trước được không?” Nàng có thể nói dối mà!

Sở Tùy Phong không hề có ý định buông tha, tiếp tục nói: “Đợi đến khi chúng ta trở về thành thân, ta sẽ cho nàng danh chính ngôn thuận trở thành nữ nhân của ta!”

“Ừm, được rồi, chàng ngồi dậy trước đi có được không hả? Chàng nặng quá.....” Nàng nhúu mày lại, cố ý trả lời.

Sở Tùy Phong sững sốt một chút sau đó thực sự ngồi dậy.

Kết quả, dưới thân một trận gió nhẹ lướt qua, cũng may hần đã sớm có sự chuẩn bị tốt cho nên chỉ hơi chân ra cảm nhẹ, sau đó tiếp tục đè người nào đó xuống, khiến cho người nọ không còn sức để chống cự.”Ai u, a ui, đau quá.....” Mạch Trục Vân biết điều chép miệng, vì sao lần nào nàng cũng bị chàng bắt nạt thế nhỉ, ngay cả đánh lén cũng bị chàng phát hiện ra.

“Đau thế nào?” Sở Tùy Phong híp mắt, nha đầu kia tàn nhẫn thật đấy, nếu thật sự bị nàng đá trúng, về sau chẳng phải “tình phúc của hần sẽ bị hủy trong tay nàng sao?”

“Ta giúp nàng xem!”

“Hức..... Không đau!”

“Vậy chúng ta đi ăn cơm?”

“Ừ!” Bây giờ đánh không lại chàng, tạm nhẫn nhịn, thù này, sẽ có một ngày nàng phải báo! Hừ hừ!

“Vân nhi, không ăn no thì không có sức để báo thù đâu?” Sở Tùy Phong đậm mặc mở miệng cảnh cáo.

Mạch Trục Vân cả kinh, nàng có cảm giác chàng có phép thuật có thể nhìn thấu nàng đang nghĩ gì bèn hoảng hốt la lên: “Ta đói thật mà, còn báo thù thì không dám!”

“Ừm!” Sở Tùy Phong thân nhiên lên tiếng, cẩn thận sửa sang lại y phục cho nàng.

“Nàng muốn tự đi hay thế nào?”

“Muốn chàng ôm!” Nàng mở hai tay ra giữ chặt cổ hần.

Khóe miệng chột co rút, Sở Tùy Phong đứng thẳng người dậy, không nhúc nhích, hỏi: “Nàng có chân có tay!”

Khóe miệng Mạch Trục Vân cũng co rút, thì ra chàng cũng mang thù với nàng! Bèn bĩu môi, thù thì nói: “Đau!”

Tay bị hần nắm đến đau nhức, chân cũng vì muốn đá “của quý” của hần mà nào biết cơ thể hần mình đồng da sắt, ngược lại đau đón lại là chân mình nhận.

Hần nhàn nhạt mở miệng: “Ta là vương gia!”

Mạch Trục Vân nhúu mày, vương gia chàng thật keo kiệt a, bèn đơn giản đu lên người hần. “Chàng là Phong của ta!”

“Vậy vừa rồi nàng gọi ta là cái gì?” Hần từng bước từng bước đưa nàng vào tròng.

“Phong!”

Lúc này Sở Tùy Phong mới cảm thấy hài lòng bèn nâng tay ôm lấy nàng đi ra ngoài.

Khóe miệng cong lên ý cười hạnh phúc, trong lòng Mạch Trục Vân không khỏi ấm áp hần lên, nếu mà để Tề Ân, Tề Cản biết vương gia bọn họ đôi lúc cũng xấu xa như thế này, chỉ sợ bọn họ hận không thể bỏ nàng ra làm đôi mắt thôi. Há há há, đường đường là một lãnh vương gia mặt lạnh lại bị nàng nắm thóp.

Trước khi đi, Tri Phủ bí mật chuẩn bị một phần quà đặc biệt lớn, không an lòng tặng cho Mạch Trục Vân. Sau khi biết được, Mạch Trục Vân cũng vui vẻ đón nhận, kết quả, sắc mặt Sở Tùy Phong khó coi đến mức không thể khó coi hơn, rõ ràng là mặt trời đang lên cao, thế mà vùng áp thấp nào đột nhiên tập kích mang theo trận gió lạnh đến rừng mình..... Vì thế, kết cục phải nhận chính là Tri Phủ bị đập xuống ba cấp, phạt đến núi thâm sơn làm khổ

sai.

“Ha ha ha, Phong, hay để ta bảo Tề Càn giúp chàng sắc mấy hộp thuốc quý này uống nha?” Mạch Trục Vân vui vẻ cười nói, ôi, tên Tri Phủ kia thật đáng yêu, tặng cho nàng biết bao nhiêu là thuốc bổ thể này.

Người nào đó đen mặt lạnh lùng mở miệng:“Nàng còn dám cười, hừm?” Có phải sáng nay ta đã quá dung túng cho nàng, dễ dàng tha thứ cho nàng không?Mạch Trục Vân lập tức thu lại ý cười, cúi đầu nhỏ giọng nói:“Ta không cười nữa!”

Có điều, ha ha, chuyện Phong vương không có tật ngu xấu, sợ là bị tung đến tam phương tứ hướng rồi.

.....

Ngay khi bọn họ đang trên đường hồi kinh, sứ thần Phụng Ảnh quốc đã đến Nam Ninh quốc.

Sở Lâm Uyên khẩn cấp triệu kiến Tư Lăng Thanh.

“Thừa tướng, Phụng Ảnh chủ động cầu hòa, nguyện trả lại hai thành tam quan bị chiếm, muốn làm đám hỏi với Nam Ninh quốc, khanh thấy việc này có tin nổi không?”

Tư Lăng Thanh suy nghĩ một chút, ngừng đầu nói:“Hoàng thượng, nói đến chuyện Phụng Ảnh quốc chủ động cầu hòa, hình như có liên quan đến Phong vương, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, toàn đội quân của Phong vương đã hoàn toàn lấy lại được tam thành thất quan cho nên Phụng Ảnh quốc cũng có hơi kiêng kị..... Nhưng, bẩm hoàng thượng, đây là một cơ hội vô cùng tốt, việc Nam Ninh có liên minh với Phụng Ảnh quốc và nước Đại Dục hay không cũng là chuyện đáng quan tâm, nếu lúc này chúng ta có thể mượn sức mạnh của Phụng Ảnh quốc, chỉ có lợi không có hại.”

Sở Lâm Uyên gật đầu, đồng ý với kế sách của lão, nhưng hắn vẫn không khỏi nhũn mày hỏi:“Có điều, thiên hạ rộng lớn như vậy, biết tìm vị cô nương kia ở đâu đây a!”

Tư Lăng Thanh cũng biết được đây là một trong những vấn đề nan giải, trời đất bao la, tìm một người giữa một biển người không phải chuyện đơn giản, nếu như có người cố tình giấu diếm, điều đó càng bất lợi cho bọn hắn.

“Hoàng thượng có trong tay bức họa của vị cô nương đó, chỉ bằng hãy công khai tìm người trên bảng hoàng đi....”

Sở Lâm Uyên im lặng, trầm tư một lúc lâu mới mở miệng đáp: “Thừa tướng có nhớ cái thời điểm trầm và khanh cùng thương nghị về chuyện lăng mộ ở trấn Oanh Dương, có một vị cô nương lạ mặt nghe lên không?”

Tư Lăng Thanh có chút mất tự nhiên gãi đầu:“Đương nhiên là nhớ rõ.....”

Rồi sau đó, con người đột nhiên trừng mở lớn:“Hoàng thượng, là nàng?”

Đây là lần đầu tiên Sở Lâm Uyên nhìn thấy bộ dáng kích động của Tư Lăng Thanh liền không khỏi thắc mắc hỏi:“Sao vậy, thừa tướng quen người này sao?”

“Không..... Không biết!”

Sở Lâm Uyên khẽ cười, híp mắt hỏi:“Không biết thì tốt, nếu không, thừa tướng đại nhân lại mang tiếng bất trung, cấu kết với cường đạo.....thế nào, thừa tướng?”

Tư Lăng Thanh giả bộ trấn định:“Hoàng thượng, vì thần tuyệt đối một lòng trung thành với hoàng thượng, điều này hoàng thượng là người rõ nhất!”

“Ha ha, trầm đương nhiên là tin tưởng thừa tướng rồi, ngày mai Phong sẽ hồi kinh, trầm muốn tổ chức yến tiệc đón hân trở về ngay đêm mai, đến lúc đó hoàng hậu và Lạc nhi sẽ cùng tham gia.” Sở Lâm Uyên tươi cười nói.

“Hoàng thượng, vì thần nguyện mang binh tìm kiếm vị cô nương này, để giải quyết nỗi ưu phiền cho hoàng thượng!”

“Ha ha, nếu thừa tướng đã trung quân ái quốc như vậy, trầm ngại gì mà không thành toàn? Được, chuyện này giao cho thừa tướng, trầm thật sự rất yên tâm, có thừa tướng phò tá bên cạnh, trầm cũng có thể vô ưu, vô tư!””Hoàng thượng quá khen!”

“Nếu thừa tướng không tìm được vị cô nương ấy, trầm thấy, một Nam Ninh quốc mỹ nhân nhiều như mây trên trời, Ca Thụ Nhược Ly có thể dễ dàng động lòng với người con gái ngay từ lần gặp đầu tiên, vậy thì đối với những người con gái xinh đẹp khác cũng chẳng khác biệt gì, khanh xem trầm nói có đúng không?” Sở Lâm Uyên mơ hồ đưa câu chuyện lạc ra xa.

“Hoàng thượng nói chí phải!” Đầu lẩm tấm mồ hôi, Tư Lăng Thanh biết, để vương vô tình, gần vua như gần cọp, chỉ có điều hắn không ngờ ở bên cạnh hắn nhiều năm như vậy, hắn không biết bao nhiêu mưu kế cho Sở Lâm Uyên, cuối cùng cũng không nhận lại được sự tin nhiệm của hắn.

“Uyển Nhi cũng đã đến lúc gả chồng, chọn cho nàng một vị hôn phu thật xứng đáng, lúc trước nàng có nói, chọn chồng chỉ chọn Phong hoàng đệ, vậy được, anh hùng mỹ nữ, không tồi!” Một câu hắn vừa nói ra, dường như chẳng em tai được câu nào, chỉ là hắn thuận miệng nói ra thôi.

Tư Lăng Thanh lại giơ tay lau mồ hôi lần nữa, quỳ rạp xuống nói:“Hoàng thượng, Uyển nhi còn quá nhỏ, lại không hiểu chuyện, mong hoàng thượng có

thể vì mặt mũi hoàng hậu mà tha cho nàng một lần!”

Sở Lâm Uyên bật cười, tay vươn ra nâng lão dậy: “Thừa tướng nói quá lời rồi, trẫm yêu thương Uyển nhi còn không kịp, làm sao có thể chấp nhặt chút chuyện nhỏ ấy? Có điều thừa tướng à, vua của một nước nên lấy đại cuộc làm trọng, nếu không, người làm thần tử như trẫm sao có thể thu phục lòng dân, làm gương cho thiên hạ, có đúng không?”

Tư Lăng Thanh không khỏi lo lắng, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra, vốn cứ tưởng rằng hoàng đế Nam Ninh chỉ là một kẻ biết suy nghĩ nông cạn làm sao để giữ được ngai vàng, nào ngờ hẳn lại giấu kín tâm cơ thâm sâu của mình đến vậy.

Có điều, cũng là sơ sót của hẳn, nhìn thấy người con gái có bộ dáng giống Khê Nhi nhà hẳn lại tỏ thái độ kinh ngạc sợ hãi, không biết kiềm chế cảm xúc nên mới nảy sinh tai vạ thế này.

Đương nhiên, so với con gái nhà mình thì rõ ràng hẳn phải bảo vệ Uyển nhi.

Ra khỏi hoàng cung, Tư Lăng Thanh không ngừng hối hận, nếu như Uyển nhi không có đại đột trốn thoát ở buổi tuyển phu kia, cũng sẽ không bị đưa tên làm đối tượng gả đến Phụng Ảnh quốc.

Những lời của Sở Lâm Uyên nói, rõ ràng là đang cảnh cáo hẳn, nếu không tìm ra được vị cô nương đêm đó, hẳn sẽ ép Uyển nhi trở thành vật thay thế gả cho Phụng Ảnh quốc.

Ai mà chấp nhận được chuyện con gái mình gả đến một nước khác xa lạ được! Hẳn chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, vị cô nương kia không có quan hệ gì đến Khê Nhi.

.....

Bên ngoài kinh thành, Tề Cẩn tay cầm một bức họa, đi đến trước xe ngựa, cung kính giao cho Sở Tùy Phong: “Vương gia, Tư Lăng thừa tướng mang người ngựa đến đây!”

Sở Tùy Phong sau khi nhìn lướt qua xong liền nhíu mày nghĩ ngợi, đáy mắt là một màu đen sâu không thấy đáy, cả người lộ ra hơi thở nguy hiểm, mang theo vẻ đẹp anh tuấn không ai sánh bằng. Tâm tình Mạch Trục Vân cũng không tốt vào đâu, vừa xuống xe nhìn thấy bức họa, khóe miệng cong lên ý cười lạnh lẽo.

Tề Cẩn không hề đề cập đến chuyện hoàng thượng muốn cầu hòa với Phụng Ảnh quốc, mà đối tượng đưa sang nước họ lại là Vân cô nương, nhưng liệu vương gia có chấp nhận chuyện này không? Nếu thật sự chống đối hoàng thượng, hơn nữa lại còn bị Đại Dục và Phụng Ảnh kìm kẹp, cho dù có là vương gia thì cũng cảm thấy khó xử.

“Phong, hay là để ta gả đến Phụng Ảnh đi?” Nếu Ca Thụ Nhược Ly thật sự dám dùng cái quý kế gì, thì cái giá hẳn phải trả sẽ đắt vô cùng.

Sở Tùy Phong nhẹ vỗ đầu nàng, nói: “Không có khả năng!”

Nếu ngay cả người mình yêu cũng không bảo vệ được thì hẳn còn xứng làm đàn ông cái nổi gì? Huống chi, nếu thật sự sợ bọn họ thì hẳn đã không ngại trực tiếp trở mặt với Sở Lâm Uyên.

“Hi hi, ta biết chàng nhất định có cách mà! Hừ, nếu chàng dám đồng ý, đừng hòng nhìn mặt ta nữa!”

Sở Tùy Phong có chút buồn cười, đời nào hẳn đồng ý há?

Tề Cẩn: “.....” Giờ mà còn có tâm tình đùa giỡn hả, hẳn thật sự là bội phục nàng. Có điều, hẳn vô cùng ngưỡng mộ sự bình tĩnh và phi thường của vương gia nhà hẳn với vị Vân cô nương kia.

Lên xe ngựa, đi được không bao lâu thì xe ngựa từ từ dừng lại, có lẽ người đã đến rồi.

Sở Tùy Phong nắm tay Mạch Trục Vân xuống xe, trông xung quanh, quả nhiên đã bị người ngựa của Tư Lăng Thanh bao vây.

“Hạ quan tham kiến vương gia!”

“Tham kiến vương gia!” Chúng binh lính cũng trăm miệng một lời, khí thế ngợp trời.

“Phong, chàng mới trở về mà có biết bao người nghênh đón như vậy, ngay cả thừa tướng đại nhân cũng tự mình ra mặt đón chàng, chàng thật uy phong nha..... Vui thật, lần sau ta cũng muốn!” Mạch Trục Vân lắc lư ống tay áo hẳn, cố tình nói.

Sở Tùy Phong thâm tình nhìn nàng: “Bây giờ cũng có thể!”

Rồi sau đó, kéo nàng vào lòng ngực mình, nói với Tư Lăng Thanh: “Đây là vương phi của bổn vương!”

Tư Lăng Thanh nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, càng nhận ra nàng với Khê Nhi hoàn toàn giống nhau như hai giọt nước, trong lòng không biết dâng lên loại cảm xúc gì, nghe được một câu của Sở Tùy Phong, cả người hẳn lập tức run lên vì sửng sốt.

Tề Càn quát:“Thừa Tướng, thấy vương phi còn không hành lễ?”

Rồi sau đó, ánh mắt sắc bén của hắn quét xung quanh thẳng tắp bắn về phía những tên lính đang cầm vũ khí trong tay, lạnh giọng quát lớn:“Còn không mau bái kiến vương phi?”

Chúng binh lính cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, có điều, nếu vương gia đã đích thân mở miệng công nhận người bên cạnh mình là vương phi, bọn họ cũng không hề có ý định chống đối? Vì thế, tất cả đều quỳ rạp xuống cúi người rồng to:“Tham kiến vương phi!”

“Vương gia còn chưa rước dâu, thốt ra hai chữ 'Vương phi' lúc này không phải quá sớm sao?!” Tư Lăng Thanh lấy lại tinh thần, mở miệng hỏi Sờ Tuy Phong thần nhiên trả lời:“ Không sớm thì muộn!”

“Vậy thì, mời vương gia hồi cung, hoàng thượng ở điện chờ đã lâu rồi!” Cho dù có phụng mệnh hành sự thì cũng không dám giáp mặt chống đối Sờ Tuy Phong, chỉ đành đến thông báo hắn tiến cung, cùng hoàng thượng nói chuyện rõ ràng.

Mạch Trục Vân đứng một bên nói:“Phong, ta mệt rồi, chúng ta về phủ trước đi, được không?”

“Ừm!”

Nói xong, lỏ mẫm với đám người phía sau, lên xe ngựa.

Tề Càn nhìn thấy đám người của Tư Lăng Thanh không có ý dính tránh đường, bèn lớn tiếng nói:“Thừa tướng đại nhân, vương gia và vương phi phải về phủ, mời ông hãy đưa người của mình tránh ra.”

Tư Lăng Thanh nghĩ ngợi một hồi vẫn chịu cúi đầu tránh đường, dù sao, hắn vẫn chưa có đủ năng lực để chống lại Phong vương.

Mạch Trục Vân rầu rĩ không vui tựa vào lòng Sờ Tuy Phong, chắc chắn là có chuyện gì đó, nếu không, chỉ dựa vào bản lĩnh của chàng thì sao lại dễ dàng bỏ qua cho Tư Lăng Thanh?

Sờ Tuy Phong nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng trấn an, sắc mặt cũng trầm xuống.

Không lâu sau, Mạch Trục Vân đột nhiên mở miệng:“Phong, đến nhà nhớ nói với ta một tiếng!”

“Ừm!”

Dọc đường đi, không ai quấy rầy, bên trong xe vẫn im ắng cho đến khi Sờ Tuy Phong nhỏ giọng nhắc nhở nàng đã đến vương phủ.

Mạch Trục Vân mang vẻ mặt hưng phấn, mở cửa xe, nhìn quang cảnh xung quanh Vương phủ.

“Phong, chúng ta xuống thôi.” Nói xong liền lôi kéo hắn xuống xe.

Sờ Tuy Phong tò mò nhìn gương mặt vui vẻ của nàng, vô cùng khó hiểu:“Vân nhi, sao vậy?”

Về lý thuyết mà nói, Vương phủ này nàng đi vào cũng rất nhiều lần, lẽ ra phải quen thuộc mới phải.

Mạch Trục Vân ngượng ngùng cười hề hề:“ Cho tới bây giờ ta vẫn chưa lần nào đi qua cổng chính.....”

Tề Càn đứng một bên cũng bật cười: Thần trọng tiến vào vương phủ, nếu dám đi cửa chính thì đúng là chuyện lạ rồi. Có điều, giờ không sao nữa rồi, dựa vào sự yêu thương, sủng ái của vương gia dành cho nàng thì đừng nói là đi cửa chính, dù có đập hết cái tường phủ nhà mình để làm cổng cho nàng vào, vương gia cũng sẽ đồng ý.

“Về sau nơi này chính là nhà của nàng!” Sờ Tuy Phong chân thành mở miệng nói.

“Ừm, à Phong, thật ra so với hoàng cung, Mao Lư Nhược Nhiên thì ta thích nhất là vương phủ của chàng, muốn biết lý do không?”

Sờ Tuy Phong cường điệu một câu:“Là vương phủ của chúng ta!”

Tiếp theo trả lời của nàng vẫn đề:“ Thủ vệ canh phòng nghiêm mật khiến cho nàng cảm thấy hưng phấn vì được khiêu chiến?”

Mạch Trục Vân bĩu môi:“Sao cái gì chàng cũng biết thế hả? Có điều, ta thấy càng về sau phủ càng rộng rãi phòng vệ, có phải người của chàng đang bắt đầu làm việc tắc trách không hả?”Tề Càn đen mặt, đầu đầy hắc tuyến, thì ra sáng sớm vương gia đã ra lệnh thu người về, là vì Mạch Trục Vân a!

Sờ Tuy Phong sủng nịch nhìn nàng, nói:“Nếu nàng thích thì để vương phủ trở lại như cũ.”

Sau đó, phân phó Tề Càn:“Tề Càn!”

“Thuộc hạ hiểu rồi, tuyệt đối không có chuyện để bọn họ thương lượng cho phép vương phi đi bằng cửa sau!”

.....

Đi dạo vương phủ một hồi thì đã đến giữa trưa, bởi vì hậu viện đã lâu không có người ở, âm khí quá nặng, hơn nữa với cái tính tình nhỏ nhen của Mạch Trục Vân thì Sở Tùy Phong đành phải bắt đắc đi an bài cho nàng ở tại Li Tâm Cư.

Sau khi chuẩn bị đầu vào đó, hần mới mang Mạch Trục Vân tiến vào cung.

Vừa mới bước chân xuống xe ngựa, thì lại gặp mặt người nhà Tư Lăng trước cổng cung.

Mạch Trục Vân âm thầm nguyên rủa: “Âm hồn không tán!”

Ôm cánh tay Sở Tùy Phong, vừa đi vừa đánh giá bốn phía, nếu không nằng sợ cứ tiếp tục rủa thầm thì sẽ ra tay đánh người mất.

Tư Lăng Uyển Tâm mang theo nha hoàn Từ Lăng của mình lại hành lễ: “Tham kiến vương gia!”

Sở Tùy Phong thân nhiên gật đầu, không thèm liếc nhìn các nàng một lần, chỉ hững hờ cùng Mạch Trục Vân tiếp tục đi vào trong.

“Vương gia không có việc gì chứ, Uyển nhi vẫn luôn lo lắng cho sự an nguy của vương gia và Mạch công tử, là quân với sứ mạng cao cả trong người, không thể.....”

Ngay khi nàng đang mãi luyên huyên cần năn, Mạch Trục Vân tức giận chỉ vào một con quạ đen trên nhánh cây gần đó, nói với Sở Tùy Phong: “Phong, con quạ đen kia thật chướng mắt, kêu éc éc không ngừng khiến ta rất bức mình, chàng cho gọi người đến giết nó đi được không?”

Một bên thị vệ đi ra ngoài, không bao lâu sau trên cây không còn bóng dáng của quạ đen nữa.

Quả nhiên, người bên cạnh cũng im lặng.

Mạch Trục Vân cười vui vẻ: “Tâm trạng tốt hơn rồi, vừa rồi ồn ào đến nhức cả tai!”

Sắc mặt Tư Lăng Uyển Tâm trở nên trắng bệch, nằng cứ có cảm giác người nọ mắng quạ mà cứ như đang mắng mình thế này? Nhưng, nàng còn chưa kịp mở miệng nói tiếp thì Từ Lăng cảm tức nhìn Mạch Trục Vân, quát: “Người là kẻ nào, dám nói chuyện, xử sự với tiểu thư nhà ta thế hả?”

Mạch Trục Vân không thèm để ý nàng, chỉ chu miệng hướng về phía Sở Tùy Phong uất ức nói: “Phong.....”

Sở Tùy Phong hiểu ý của nàng bèn khẽ gật đầu: “Nhẹ một chút, đừng để tay bị thương!”

Mọi người khó hiểu ngậy ngốc tự hỏi, ý của vương gia là gì?

Nhưng không lâu sau bọn họ liền nhận được câu trả lời.

Mạch Trục Vân vừa nghe vậy liền vui vẻ, ôm cổ hần cúi thấp xuống, thoải mái hôn lên má hần một tiếng “chụt” rõ to, cười tủm tỉm nói: “Phong, chàng thật tốt!” Rồi sau đó, xoay người một cái xoay người, chỉ nghe “Chát” một tiếng.

“A.....” Từ Lăng ôm gương mặt méo mó của mình, đau đớn la thảm thiết một tiếng, đầu đau như quay cuồng, suýt chút nữa té xuống đất.

P/s: Đây là ta đã cố gắng hết sức rồi, máy hỏng, dữ liệu mất....đành phải mượn của người khác để edit tiếp đây....nhưng ta đảm bảo để đền bù cho sự chờ đợi của các nàng, tới thứ bảy đây sẽ có chương mới đây hài hước và máu chóa cho các nàng vừa đọc vừa cười.... các nàng sẽ không biết Giai chính nhà mình bá đạo và cung chiều vương phi tương lai của mình đến nhường nào đâu...cái đoạn cuối kia...là biết ông sợ bà đau tay nên bảo bà đánh nhẹ thôi kia.....ai chịu được k...à còn gì mà nếu đau quá thì lần sau để người khác ra tay dùm nữa chứ....còn vụ ban hôn nữa....chương sau hứa hẹn hấp dẫn đến k ngờ nha...

Note: vẫn là hơn 10k đó các nàng a...ta k hiểu bà Tiểu Đan này bà thích bị ngược đãi hay k muốn chia các phần truyện ra mà mỗi chương là mỗi dài...càng về sau lại càng dài...chắc editor chết mất.....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Hoàng cung bức hôn - Phong vương bá đạo và cường thế

Một cái tát của Mạch Trục Vân, hoàn toàn không hề nhẹ tay chút nào.

Tình huống phát sinh nhanh đến bất ngờ khiến mọi người xung quanh không kịp phản ứng. Tư Lăng Uyển cũng ngẩn người, cho đến khi nghe thấy tiếng

rên khóc đầy nước nở của nha hoàn mình, nàng mới giật mình hiểu ra.

“Từ Lăng, em không sao chứ?” Nàng là khuê nữ được giáo dục kỹ lưỡng cho nên mới từ tốn đến giúp Từ Lăng, lấy tay nàng ra xem vết thương trên mặt.

Bên má méo xẹo hằn đi, máu đọng đỏ một bên không tan hết, đặc biệt là năm ngón tay hằn in rõ ràng, khóe miệng còn có máu tươi chảy ra.

Bây giờ nàng mới thật sự hiểu rõ ý tứ câu nói của Sở Tùy Phong, thì ra chàng đang lo lắng nàng ta đánh người sẽ bị đau tay.

“Phong, tay ta đỏ rồi này.....” Nàng thản nhiên vươn tay, giơ ra trước mặt Sở Tùy Phong.

“Chẳng phải đã nói với nàng đánh nhẹ một chút rồi sao?” Ngừ khí Sở Tùy Phong mang theo một tia trách cứ.

Mạch Trục Vân chép miệng, nói: “Ta định không dùng lực rồi, nhưng vì da mặt của nàng ta dày quá, nên làm một phát đỏ rần tay đây!”

Thị vệ hoàng cung nghe vậy đầu lập tức đầy hắc tuyến: Người đời nói cái này là được tiện nghi còn khoe mẽ.

Có điều, một câu tiếp theo của Sở Tùy Phong đều khiến cho đám bọn họ hướng mắt về phía tiểu nha hoàn bị đánh đó, ánh mắt vừa thương cảm lại có chút đồng tình.

“Lần sau tìm người đại lao đánh thay là được!”

Từ Lăng Uyển và Từ Lăng vừa nghe đến đoạn này xong thì giận đến nóng mặt, thật sự muốn phun máu mà ngất xỉu tại chỗ để quên đi. Nhất là Từ Lăng, bị người đánh đã đành, đằng này còn bị chế nhạo, cảm giác ủy khuất, uất ức bắt đầu sục sôi lên, miệng vừa động thì vết máu nơi khóe môi càng chảy ra.

“Tiểu thư, uhuhu.....”

Từ Lăng Uyển cũng không biết để mặt mũi mình vào đâu, dù sao Từ Lăng cũng vì mình nên mới mở miệng, tuy nha hoàn này thường ngày có chút kiêu căng nhưng dù sao cũng là người của nàng.

Vì thế, để xử sự một cách hợp lý mà đúng mực, nàng từ từ hành lễ với hai người bọn họ: “Vương gia, vừa rồi Từ Lăng có làm gì không đúng, Uyển nhi thay mặt nàng mà chịu tội với vị cô nương này.....”

Lời còn chưa nói xong thì đã bị Mạch Trục Vân mở miệng đánh gãy: “Vây sao, biết sai là tốt, ta đây cũng hào phóng một chút, không so đo cùng mấy người. Phong, chúng ta đi thôi!”

Từ Lăng Uyển bước vài bước liền vượt qua bọn họ, nói: “Vương gia, tuy Từ Lăng ăn nói không biết chừng mực, nhưng vị cô nương này ra tay đánh người cũng là không đúng.”

“Ngươi muốn xử lý thế nào?” Mạch Trục Vân quay đầu lại, híp mắt nhìn nàng. Khuôn mặt tinh tế, thật bóng loáng, xúc cảm nhất định sẽ không tệ, ít nhất so với nha đầu kia cũng mát tay hơn nhiều, nàng âm thầm nghĩ.

“Không rõ nguyên do sự tình cô nương đã ra tay đánh người, cô nương có hiểu chút cấp bậc lễ nghĩa cơ bản này không? Huống chi đây còn là hoàng cung?” Từ Lăng Uyển Tâm nói, tuy nghe có vẻ đang giáo huấn người khác nhưng âm thanh dịu dàng của nàng, ngược lại chỉ khiến người ta cảm thấy nàng đang có lòng tốt khuyên bảo. “Hoàng cung thì sao? Ngửa mặt thì đánh thôi, những lời này, ta cũng muốn nói cho Từ Lăng tiểu thư rõ, quân cần thận người của mình đi, nếu không, để người khác ra tay giáo huấn cũng đừng nên đau lòng!” Mạch Trục Vân lấy lại câu nàng từng nói ném cho Từ Lăng Uyển.

Chỉ thấy nét mặt Từ Lăng Uyển chợt biến đổi, nàng kinh ngạc giơ tay ôm miệng: “Ngươi..... Ngươi là Mạch công tử?”

Sở Tùy Phong hơi nhú mày, trong lời nói của nàng ta không có dấu hiệu gì của việc đang nói dối, lẽ nào chuyện kia nàng ta không có liên quan?

Mạch Trục Vân hừ lạnh một tiếng: “Nếu không ngươi nghĩ ta là ai?”

“Thì ra ngươi là nữ nhân?” Từ Lăng Uyển Tâm lui về phía sau nửa bước, có chút không tin nhìn nàng, rồi sau đó, tầm mắt nhìn thẳng về phía Sở Tùy Phong, đáy mắt lóe lên một tia phức tạp, vừa có ái mộ, vừa khó hiểu, đa phần là đau xót.....

Nhưng, tốt nhất nàng không nên mang lòng ái mộ chàng nữa!

Mạch Trục Vân tiến lên từng bước, ông tay áo khinh động, chỉ nghe một cái phi thường vang dội thanh thúy thanh âm vang lên.

“Chát!”

Từ Lăng Uyển Tâm hét lên một tiếng rồi ngã gục, ôm má phải mình nằm lăn ra đất. Nhưng phải thừa nhận tư thế nằm của nàng không những không xấu, lại còn không hề chật vật, chỉ bằng việc eo nhỏ đuôi ngọc lộ ra khiến người ngoài nhìn vào không khỏi chảy nước miếng

“Uyển nhi!” Ngay khi nàng vừa ngã xuống đất thì từ đằng xa, một tiếng rống cũng đồng thời vang lên: “Người đâu, bắt nữ nhân ác độc này lại cho bản cung!”

Tư Lăng Kính mang theo một đám cung nữ thái giám chạy đến nâng người dậy, thân thiết nhìn hai chủ tớ đang ôm mặt sưng đỏ, chút đau lòng dưới đáy mắt lập tức biến thành ngoan lệ, trừng mắt nhìn người nào đó vừa mới hành hung.

Mạch Trục Vân vỗ nhẹ tay, tươi cười nhắc nhở Tư Lăng Uyển: “Đừng bao giờ dùng loại ánh mắt đó nhìn nam nhân của bản cô nương, nếu không, lần sau không chỉ đơn giản là một cái tát!”

Tư Lăng Uyển ôm mặt, khóe miệng run rẩy, một câu cũng không nói nên lời, chỉ ủy khuất đứng đằng sau tỷ tỷ mình.

Nghe thấy cái lý do đánh người của Mạch Trục Vân, Tư Lăng Kính giận không thể tát trả lại trả thù thay muội muội mình, hừ, còn dám nói uy hiếp sao?

Mất thấy thị vệ xung quanh không nhúc nhích, lại lên tiếng quát: “Có nghe bản cung nói gì không, bắt nữ nhân này lại!”

Thị vệ rồi rầm đưa mắt nhìn nhau, bọn họ không dám, cũng không biết phải ra tay như thế nào.

Về lý thuyết mà nói, hoàng hậu có địa vị cũng được xem là dưới một người trên vạn người, lời của nàng cũng là lời của vua, nhưng, người mà hoàng hậu muốn bắt lại là người được Phong vương che chở, cái này..... giữa hoàng hậu và Phong vương, ai bọn họ cũng không dám đắc tội a!

Tư Lăng Kính nghiêng đầu, thấy đám người xung quanh vẫn đứng im không chịu ra tay, liền đem tầm mắt sắc bén quét thẳng lên người Sở Tuy Phong, nàng biết, những người này đều đang kiêng dè hần. “Phong hoàng đệ luôn là người công minh nghiêm chính, lẽ nào hôm nay lại vì một nữ nhân mà không coi mặt mũi hoàng thất ra gì? Vốn bản cung không muốn so đo với nàng ta, nhưng nàng ta ra tay đánh người là đã không đúng, đằng này còn mạnh mẽ lý lẽ..... Nếu cứ bỏ qua cho nàng, về sau bản cung còn thể diện gì để quản lý cả hậu cung?”

Sở Tuy Phong thân nhiên nói một câu: “Nàng nói đúng!”

Đúng, nói hần là nam nhân của nàng, cho dù có trong trường hợp nào thì những lời này với hần mà nói dễ nghe vô cùng, có vấn đề gì sao? Nàng nói sai gì sao?

Đám thị vệ, cung nữ, thái giám đứng xung quanh đều nhẹ hít một ngụm khí lạnh, khó trách Tư Lăng nhị tiểu thư từng nói, chọn chồng chỉ chọn Phong vương. Quả đúng như vậy, nhìn bộ dáng Phong vương sùng ái người mình yêu thế kia, đúng là quá tiện nghi rồi.

Có điều, đám nữ tử ở đây, bao gồm ma ma, cũng không dám quét mắt nhìn hần dù chỉ một cái liếc mắt, sợ tai ương tiếp theo sẽ ập lên đầu mình.

“Phong hoàng đệ thật sự muốn bảo vệ nàng?” Tư Lăng Kính bức dọc hỏi.

Nhưng không có người nào thêm đề ý đến nàng.

Mạch Trục Vân kéo tay Sở Tuy Phong nói: “Phong, không phải chàng định đến gặp hoàng thượng sao? Đừng trễ nải thời gian ở đây nữa, nếu không hoàng thượng trách tội bây giờ!”

Mọi người lập tức biến sắc, Phong vương muốn đi gặp hoàng thượng, ai còn dám ngăn cản bọn họ?

Nhưng hai người còn chưa đi được xa thì lại nghe Mạch Trục Vân nói: “Phong, ta đánh người nhưng chân lại nhức mỏi này!”

“Được rồi, ta bế nàng!” Nói xong, liền ôm nàng cẩn thận vào lòng mình, chậm rãi đi thẳng vào cung điện: “Về sau không cần tự mình ra tay, biết chưa?”

“Vậy sao, nhưng xúc cảm vừa rồi cũng không tệ lắm, tay không đau! Đúng rồi, Phong, về sau ta không thể tự tay đánh a?”

“Tùy vào tâm trạng!”

Hai người dần dần đi xa, nhưng đoạn đối thoại lại theo chiều gió mà nhẹ nhàng thổi vào tai đám liên can đang ngây ngốc đứng một chỗ.

Bọn thị vệ, cung nữ, thái giám: “Phốc.....” Tư Lăng tiểu thư lại bị ăn thêm một cái tát vô hình.

Đằng sau, Tư Lăng Kính không giấu được tức giận tái mặt, dễ dàng để bọn họ đi như vậy, tôn nghiêm hoàng hậu bọn họ vứt đầu hết rồi? Nhưng, nàng biết làm thế nào được? Ngay từ đầu Sở Tuy Phong đã không coi mình ra gì, có bao giờ coi hoàng tẩu hần ra gì đâu.

Tư Lăng Uyển phần hận nắm chặt tay thành quyền, từng móng tay khấp sâu vào da thịt đến đau đớn, nhưng người nhận đau không phải là nàng mà là Tư Lăng, toàn thân nàng không ngừng run rẩy, trên mặt đau đớn còn chưa giảm bớt, trong lòng bàn tay lại bị chủ tử mình nắm đến đau thấu tim, biết tiểu thư cũng là vì mình nên mới bị Mạch Trục Vân cho ăn tát, cho nên nàng đành phải cố nén nước mắt, càng không dám hé răng.

Còn Mạch Trục Vân thì vui vẻ nằm trong lòng Sở Tuy Phong cười trộm, hi hi hi, tát người ta thật là đã quá đi, nhất là cái tát thứ hai, chắc là giờ hai người bọn họ bị đánh tức đến hộc máu rồi, thích thật! Sở Tuy Phong bắt đắc dĩ lắc đầu, có điều, nếu nàng thích thì hần sẽ chiều theo cảm xúc của nàng, đúng là đám người bọn họ cần dạy dỗ, hần đứng nhìn cũng rất hài lòng. Có điều, về chuyện của Tư Lăng Uyển, hần vẫn có một chút hoài nghi, nhưng trông thái độ của nàng ta, lại không giống như giả vờ.

Nhưng nếu nàng ta thật sự giả vờ, nói vậy, tâm cơ của người này thật khiến cho người khác phải bội phục. Nghĩ đến đây, hần không khỏi nhủ mày.

“Phong, không được nghĩ đến nữ nhân khác!” Hai tay Mạch Trục Vân giờ lên véo mặt hắn, ngữ khí mang theo chút nghiêm trọng cảnh cáo nhìn hắn. Nàng biết, biểu cảm này của hắn tuyệt đối không dành cho nàng.

“Ừm!” Hắn khẽ cười, lo lắng nơi đáy mắt như hòa tan vào vụn vật.

Một bên tiểu cung nữ đi qua vụn trộm bắt gặp khoảng khắc thần thánh ngàn năm có một của vị “Lãnh vương” trong truyền thuyết, dù chỉ là trong chớp mắt nhưng nụ cười của hắn đủ khiến cho biết bao tâm can thiếu nữ phải tan chảy vì rạo rực.

Khó trách Tư Lăng nhị tiểu thư cũng đã yêu mến Phong vương ngay từ cái nhìn đầu tiên, một đại nam tử tài sắc vẹn toàn, phong hoa tuyệt đại như ngài, thế gian thật khó cầu a!

Rồi sau đó, một trận sát khí mạnh mẽ xuất hiện, ánh mắt sắc bén của ai đó bắn về phía các nàng khiến bọn họ lập tức cúi đầu bỏ chạy, trong lòng thâm lo sợ: Vị Phong vương phi tương lai này ăn đám chua cũng dữ thần a!

Sở Tuy Phong còn chưa phát giác, vẫn cúi đầu mỉm cười với người con gái trong lòng mình.

“Phong, về sau không được phép cười!” Nói xong, còn hờn dỗi lấy tay kéo khóa miệng hắn xuống. Về sau chàng chỉ được phép cười trước mặt ta thôi.

Sở Tuy Phong:“.....” Lúc trước là ai la hét đòi hắn “cười thêm cái nữa?”

Đi qua một khúc rẽ không người, Mạch Trục Vân lặng lẽ tựa đầu vào lồng ngực, cảm nhận nhịp đập trầm ổn của tim hắn rồi chậm rãi nói:“Phong, ta thích chàng, cho nên chàng phải là của một mình ta, thậm chí cả cười cũng chỉ có thể là của ta, không được để cho nữ nhân khác nhìn thấy, cũng không cho chàng nghĩ đến nữ nhân khác, nhất là người tên là Tư Lăng Uyên gì đó, nếu không, ta sẽ biến mỹ nữ đệ nhất Nam Ninh thành xấu nữ.....”

Sở Tuy Phong chợt khựng bước chân, khẽ híp mắt, trông bộ dáng hưởng thụ vô cùng:“Nàng lặp lại lần nữa?”

“Không cho chàng nhớ đến Tư Lăng Uyên.....” Nàng nhắc lại một lần.

“Không phải câu này, câu đầu tiên!”

“Ta thích chàng?” Nàng hỏi.

Sở Tuy Phong nhẹ nhàng mà lắc đầu:“Là ta thích chàng!”

Mạch Trục Vân khó hiểu:“Có khác gì nhau sao?”

“Ừm!”

Khác nhau rất lớn.

“Ta thích nàng!” Là câu cầu khiến, chứ không phải là câu nghi vấn! Không một chút nghi ngờ, đúng vậy, không hề nghi ngờ.

.....

Điện Sùng Khánh,

Sở Lâm Uyên ngồi trên long kỷ chờ Sở Tuy Phong đến triệu kiến. Sắc mặt hắn hơi âm trầm, trông có vẻ rất không vui. Tư Lăng Thanh cũng đã đến từ sớm ngồi an tọa ở bên cạnh điện, chờ hoàng thượng lên tiếng.

“Phong vương, Vân cô nương yết kiến!”

Lời vừa dứt, mắt đã thấy một thân áo trắng Sở Tuy Phong ôm Mạch Trục Vân đi vào đại điện. Hắn không câu nệ, cao ngạo đi thẳng đến chính giữa đại điện, sau đó mới buông Mạch Trục Vân xuống, hai người sóng vai mà đứng, giống như đôi kim đồng ngọc nữ, xứng đôi vừa lứa.

Không một người lên tiếng, trong đại điện cứ thế một mảnh im lặng. Lúc này, thái giám tổng quản đứng bên người Sở Lâm Uyên mới khó chịu, ngứa mắt lên tiếng quát:“Nữ nhân to gan, thấy hoàng thượng còn không mau quỳ xuống?”

Mạch Trục Vân nhẹ nhàng nhích từng bước lại gần Sở Tuy Phong, hai tay nắm lấy vạt áo hắn, ủy khuất nói:“Phong, hắn thật hung dữ, làm ta sợ!”

“Nàng ra tay hay để ta?” Sở Tuy Phong thần nhiên hỏi một câu.

“Hi hi, thôi để ta tới đi!” Giờ tay lên, một viên thủy tinh từ trong áo bay ra, cong một độ cong hoàn mỹ trên không trung sau đó lập tức đánh vào người thái giám tổng quản.

“A.....”

Hét thảm một tiếng, đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, kết quả, không còn âm thanh gì từ miệng hắn phát ra nữa.

“Lôi xuống!” Sở Lâm Uyên cá kinh, hần ngửi rõ cả mùi máu tanh đang bủa vây quanh chớp mũi hần, nồng nặc đến kinh tởm.

Vừa rồi hần cảm nhận được một trận gió sắc lạnh thoảng qua, hần cũng không nhìn ra được ám khí đó là gì, chỉ cảm thấy sắc mặt thái giám tổng quản trông rất khác thường, vì thế hần có chút khản trương: Rốt cuộc vị cô nương này có lai lịch gì, có thể tay không mà điểm huyết?

Đại diện lại lâm vào trầm lặng, người đứng xung quanh cũng không ai dám mở miệng nói nữa câu, chỉ biết cúi đầu xuống cảm nhận bầu không khí nặng nề trong điện.

“Phong, rốt cục đệ đã trở lại.....” Vẫn là Sở Lâm Uyên chủ động lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm tĩnh.

Mạch Trục Văn liếc mắt nhìn Sở Tùy Phong, thấy hần không thêm đề ý đến người nọ bèn thay hần trả lời: “Sao thế, người rất thất vọng?”

Sở Lâm Uyên lập tức quét đôi mắt sắc lạnh về phía nàng, dường như muốn ép nàng nên cảm miệng.

“Đương nhiên trẫm không hề có ý đó, cho dù không tìm được kiếm phổ Lạc Ngọc thì..... Phong à, Phụng Ảnh quốc đã chủ động cầu hòa, chỉ cần chúng ta đồng ý chuyện đàm hòa, hai nước sẽ không còn giao chiến nữa, nói vậy, áp lực đặt lên người đệ cũng giảm đi rất nhiều!” Ngay thời điểm hần nói những lời này, ánh mắt vẫn lén lút liếc về phía Mạch Trục Văn.

“Không nhọc hoàng thượng quan tâm!” Sở Tùy Phong thần nhiên buông lạnh một câu.

Sở Lâm Uyên: “.....” Đây là thiên hạ của hần, sao hần lại không quan tâm được?

Con người khế co rút, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy hoàng đế nói chuyện với mình thật xa cách! Hoàng thượng? Trước kia đệ ấy còn gọi hần hai tiếng “Hoàng huynh”, xem ra bây giờ đệ ấy thực sự không coi hần ra gì nữa rồi. “Phong, nguy cơ giặc ngoại xâm đang bày trước mắt, cho dù đệ có ý kiến gì với trẫm hay không, cũng hãy tạm gác lại, hai huynh đệ chúng ta nên cùng nhau bảo vệ cơ nghiệp tổ tiên!” Hần thành khẩn nói.

“Được!” Ngữ khí vẫn là một màu lạnh tanh.

Sở Lâm Uyên vui vẻ hần lên, nhưng kết quả, lại nghe được một câu sét đánh ngang tai của hoàng đế: “Trước tiên ban hôn cho bốn vương!”

Nét mặt vui mừng dần dần tiêu biến, Sở Lâm Uyên nghiêm trọng mở miệng: “Đệ muốn thành thân với vị cô nương này? Đệ nên biết nàng là người mà thái tử Phụng Ảnh coi trọng?”

Một lời tuyên ngôn đầy bá đạo vang lên: “Bốn vương chỉ biết nàng là nữ nhân của bốn vương!”

Khóe miệng Sở Lâm Uyên khẽ run rẩy: “Đệ là con cháu của hoàng thất, còn xuất thân của nàng không rõ ràng, cho dù đệ có cưới nàng thì cũng chỉ có thể làm sủng phi!”

Ngày sau Phụng Ảnh thái tử sẽ bắt đầu kế vị, cho dù có như thế nào thì làm phi tử của Phụng Ảnh quốc còn lớn hơn nhiều so với làm sủng phi, vinh hoa phú quý hưởng không biết bao nhiêu là đủ. Nếu còn có thể mang long tử, thì vị thế của nàng càng về sau sẽ càng vững chắc, hần không tin trên đời có loại nữ nhân không muốn làm hoàng phi lại đi cam chịu làm sủng phi.

Mạch Trục Văn ngây thơ nhưong mảy, hỏi Sở Tùy Phong: “Phong, vậy phải làm sao bây giờ? Lỡ như sau này chính phi của chàng bắt nạt ta, chàng có còn ra mặt giúp ta nữa hay không?”

Sở Tùy Phong nhẹ nhàng véo má nàng, chân thành nói: “Vương phi của ta chỉ có thể là nàng!” Hơn nữa là chỉ duy nhất một người – là nàng.

“Nhưng không phải hoàng thượng vừa mới nói, thân phận của ta không xứng với chàng sao?”

Hần không lên tiếng trả lời câu hỏi Mạch Trục Văn, nhẹ nhàng kéo nàng nhích gần vào lòng mình, đôi mắt với Sở Lâm Uyên, ngữ khí lãnh đạm không hề thay đổi: “Phong quận chúa!”

Một câu ba chữ, không hề có ý trung cầu xem hần có đồng ý hay không, chỉ mạnh mẽ lên tiếng khẳng định chắc nịch.

Sắc mặt Sở Lâm Uyên lại trầm đi vài phần, con ngươi trở nên sắc bén: “Quận chúa phải là người có công với Nam Ninh quốc mới có thể phong nàng.....”

“Phong nàng làm quận chúa!” Sở Tùy Phong trực tiếp cắt ngang lời hần.

Sở Lâm Uyên chậm rãi thu tay về, nắm chặt thành quyền, đương nhiên hần vô cùng phản đối và không hài lòng với lời đề nghị của Sở Tùy Phong, còn cách nào khác sao?

“Được, vậy phong làm.....”

Lời còn chưa nói xong, lại bị người nào đó có duyên chen vào.

“Phong!” Mạch Trục Văn nhón chân, hai tay vòng lấy cổ Sở Tùy Phong, động tác vô cùng thân thiết hỏi hần: “Chẳng phải quận chúa là muội muội của chàng sao?”

“Ừm, trên danh nghĩa!” Hấn cũng thoải mái vòng tay ôm thắt lưng nàng, khiến cho tư thế hai người càng thêm thân mật.

Không thèm coi vị diện hạ cao quý ngồi trên long kỷ ra gì, càng không thèm quan tâm đến hàng chục cái miệng đang há hốc vì sững sờ...Ồ...thấy vậy thôi chứ ai dám lên tiếng chỉ trích, đành phải quay mặt sang hướng khác, nhắm mắt làm ngơ. Cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu của Mạch Trục Vân lại chu lên, làm nũng nói: “Vậy ta không muốn đâu, ta không muốn làm muội muội chàng, trên danh nghĩa cũng không được! Ta muốn làm thê tử của chàng!”

Ý cười nơi đáy mắt bắt đầu tan ra, vừa nghe được từ chính miệng nàng nói hai chữ “thê tử”, như cảm nhận nắng mùa xuân ấm áp đang ủa tràn vào tim, Sở Tùy Phong cong môi cười hạnh phúc, hơi cúi đầu để nàng không phải môi cổ: “Vậy Vân nhi muốn làm cái gì?”

Một câu này, vâng, đã không thèm coi để vương là cái thể loại gì tồn tại trên nhân gian.

“Chàng để ta chọn nha?” Ánh mắt của nàng đảo qua Sở Lâm Uyên, khoe miệng mang theo ý cười, thái độ của nàng, hoàn toàn là đang khiêu khích hoàng đế hần!

Con người trừng mờ lớn, Sở Lâm Uyên bắt đầu bùng lên lửa giận, tay áo bào bị hấn nắm chặt đến nhàu nát, gân xanh bạo nổi lên, nhìn qua có chút dữ tợn.

Sở Tùy Phong gật đầu đáp lời: “Ừm!”

Mạch Trục Vân cười chuyển động cặp kia sáng ngời mắt to, hướng về phía hấn giả hoạt cười: “Vậy chàng để ta nghĩ một lát!”

Sở Lâm Uyên khoe miệng vừa kéo: “Nhưng còn chuyện đám hỏi với Phượng Ảnh quốc thì phải làm thế nào? Lúc trước bên phía Phượng Ảnh có đưa ra hai yêu cầu, thứ nhất là đám hỏi, thứ hai là bắt lấy Mạch Trục Vân, đệ đã không muốn đám hỏi, vậy Nam Ninh chỉ có thể chọn cái thứ hai, nhưng Mạch Trục Vân xuất quỷ nhập thần, làm sao bắt được hần đây?”

Mạch Trục Vân nghe vậy khẽ nhủ mấy giờ tay làm bầm: “Phong, hai cái yêu cầu đều dính líu đến ta? Cái thứ nhất là muốn kết hôn với ta, cái thứ hai là muốn bắt ta, chàng nói xem rốt cuộc Ca Thụ Nhược Ly đang mưu tính cái gì?”

Sở Tùy Phong nhìn nàng, nói: “Yên tâm, ta sẽ không để hần thực hiện được!”

Sở Lâm Uyên sững sờ, giật mình ngẩng đầu nhìn nàng: “Người chính là Mạch Trục Vân?”

Nàng cười đáp lời: “Nếu không, người nghĩ ta là ai?”

Tư Lăng Thanh đứng một bên này giờ không lên tiếng, rốt cục cũng có động tĩnh, hấn hoàn toàn kinh ngạc, không tin đánh giá nàng, hỏi: “Người cũng họ Mạch?”

Người có diện mạo giống Khê Nhi, lại cùng họ với nàng, không phải trùng hợp vậy chứ, lẽ nào nàng và Khê Nhi có quan hệ gì đó với nhau?

“Ha ha, Tư Lăng thừa tướng nói đùa, Mạch Trục Vân ta không họ Mạch thì mang họ gì?”

Tư Lăng Thanh bị một câu làm cho cứng họng, hấn hiểu được câu hỏi vừa rồi hết sức dư thừa, nhưng vẫn cố hỏi tiếp: “Người..... Người bao nhiêu tuổi?”

Mạch Trục Vân nhìn về phía Sở Tùy Phong cười nói: “Phong, chàng xem thừa tướng đại nhân quan tâm đến chúng ta chưa kia, vừa nghe chúng ta sắp thành hôn liền cố ý hỏi ngày sinh tháng đẻ của ta, hần là xem có xứng đôi với chàng hay không đây. Chàng nói xem ta có nên cho hần biết năm nay ta đã mười bảy không?”

Sở Tùy Phong biết nàng đang khiêu thích Tư Lăng Thanh, cũng không nói cái gì, nhẹ nhàng nắm tay nàng, một tay kia ôm chặt nàng để nàng có chỗ dựa để tựa vào. Tư Lăng Thanh có chút giật mình, mười bảy tuổi, thời điểm Khê Nhi qua đời, còn đang mang thai, nếu đứa bé trong bụng nàng được sinh ra thì có lẽ bây giờ cũng trạc tuổi Mạch Trục Vân.

Môi khẽ mấp máy, dường như có ý định hỏi thêm gì đó nhưng lại bị Sở Lâm Uyên cắt ngang.

“Thừa tướng tốt chuyện quá nhỉ, trẫm có chút cảm động đấy!” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Khó trách lần trước còn không nghe theo mệnh lệnh của hần, để người trong cung trốn thoát, ra là người quen! Được, giỏi lắm!

Đúng lúc này, ngoài điện có người đến thông báo: “Hoàng hậu nương nương đến!”

Sở Lâm Uyên thu lại ý tức giận, nhìn ra cửa đại điện.

Khoe miệng Mạch Trục Vân cong lên ý cười, tới đúng lúc lắm, không biết vị Tư Lăng Uyên mới bị ăn tát kia có dám đến đây gặp người không?

Nhưng, bước vào điện, chỉ có một mình Tư Lăng Kính.

Về mặt không giấu được tức giận, nàng quay đầu nhìn Mạch Trục Vân, rồi sau đó, thoáng che dấu cảm xúc, yển chuyển đi đến ghế ngồi, nàng không hề

nói gì với Sở Lâm Uyên mà thái độ của nàng, giống như chuyện ban nãy chưa hề xảy ra.

“Hoàng hậu thiên tuế!” Tư Lăng Thanh hít một hơi, hành lễ với nàng.

“Thừa tướng miễn lễ!”

Sở Lâm Uyên ý bảo nàng lại đứng bên cạnh mình, cũng không nhận ra sắc mặt hoàng hậu u ám vô cùng, chỉ kiêu ngạo nhìn Sở Tùy Phong hỏi: “Đệ thật sự muốn thành thân với nàng?”

Sở Tùy Phong kiên định trả lời: “Chỉ cưới nàng!”

“Nhưng nàng từng là thích khách, từng ám sát trẫm?” Sở Lâm Uyên mang vẻ mặt tức giận, bây giờ phát hiện ra nàng chính là Mạch Trục Vân, đương nhiên hẳn không thể đồng ý hôn sự của hai người họ.

Sở Tùy Phong thân nhiên nói một câu: “Ngươi còn sống!”

Vài vị tiểu công công khẽ hấp một ngụm khí lạnh, đầu đầy hắc tuyến: Ý của Phong vương là nếu Mạch Trục Vân giết chết hoàng thượng thì mới đủ tư cách gọi là thích khách sao? Những lời này hoàn toàn là đại nghịch bất đạo a!

Sở Lâm Uyên sắc mặt càng thêm âm trầm: “..... Nhưng nàng từng thiêu trụi Dưỡng Tâm điện của trẫm?”

“Bôn vương sẽ bồi thường!”

Một câu Sở Tùy Phong vừa dứt, Tư Lăng Kính đứng bên cạnh hoàng thượng khó chịu mở miệng: “Phong hoàng đệ, ở trước mặt hoàng thượng dám tự xưng là 'Bôn vương', đây là đã phạm vào điều tối kỵ, nói năng lỗ mãng với hoàng thượng, tội không nhỏ đâu!”

“Hoàng thượng còn chưa lên tiếng thì một hoàng hậu như ngươi mở miệng ý kiến này nọ cái gì?” Mạch Trục Vân giáo huấn nói, sau đó, xoay mặt nhìn Sở Tùy Phong, hoàn toàn không còn bộ dáng vờ mè khóc chuột như ban nãy, chỉ dịu dàng giơ tay đặt lên ngực hẳn nói: “Phong, ta nghĩ kỹ rồi, ta không muốn làm hoàng hậu đâu, chàng xem làm hoàng hậu mà một chút phong thái của bậc mẫu nghi thiên hạ cũng không có thì thật khiến cho người khác phải thất vọng!” Nói xong còn diễn sâu thở dài một hơi bày tỏ sự thất vọng của mình.

Đám hạ nhân trong cung: “.....” Cô nương, vương gia đang hỏi ngươi về chuyện muốn chọn thân phận nào để gả cho ngài, tự nhiên lại đòi đề tài đá xéo lên người hoàng hậu là thế nào?

Ai ngờ, Sở Tùy Phong đặc biệt dung túng, cung chiều nói một câu: “Được thôi, vậy không làm hoàng hậu!”

Nói xong, ánh mắt còn vô thức đảo qua long kỷ khiến cho vị nào ngồi ngay gần trên đó đột nhiên giật mình lo sợ.

Rõ ràng đệ ấy xác định có năng lực và chủ ý trở thành hoàng đế!

“Phong, chàng thật tốt!” Nói xong, không e dè những người xung quanh, nàng vòng tay ôm chặt thắt lưng hẳn, tì mặt áp sát vào lồng ngực hẳn.

“Làm càn, ở đại điện còn dám âu âu yếm yếm, Phong vương, đệ còn ra thể thống gì nữa?” Tư Lăng Kính đã quá sức chịu đựng với màn ân ái ái ái của bọn họ, cũng vì lý do Sở Tùy Phong là người đàn ông mà muội muội mình yêu say đắm, mà hẳn lại tùy tiện dung túng cho ác nữ này bắt nạt mình, rồi còn làm mấy động tác thân mật trước mặt biết bao người nữa.

“Vân nhi nói đúng!” Sở Tùy Phong giương mắt nhìn Tư Lăng Kính Tâm, bật nhẹ một câu.

Tư Lăng Kính tức giận đến mức mặt mày trắng bệch: “Phong vương lớn mật, ngươi dung túng nàng hành hung, đã thương muội muội của bản cung là đã không đúng, giờ còn dám nghi ngờ bản cung?”

Nói xong, thấy mọi người xung quanh đều không có phản ứng, nàng tức giận đến dậm chân, đi thẳng về phía Tư Lăng Thanh nói: “Cha, nàng đánh Uyển nhi đấy, cha cũng nên ra mặt nói vài lời đi!”

Tư Lăng Thanh có chút sùng sốt, đảo mắt nhìn hai người một nam một nữ tình cảm mặn nồng ôm nhau, nhưng hẳn biết nói gì bây giờ.

Lúc này, chính Mạch Trục Vân là người chủ động mở miệng: “Phong, ta chưa nói cho chàng biết, trước khi ta rời kinh, ta còn thiêu trụi cả một phủ Thừa Tướng, hình như là cái phủ nơi mà phu nhân trước kia bị chết cháy ấy?”

Sở Tùy Phong bắt đầu dĩ thử đãi, lấy tay tinh nghịch véo mũi nàng nói yêu: “Lừa là nàng đấy? Không có bị thương ở đâu chứ?!”

“Ủầy, sớm biết thế ta đã đốt thêm vài cái phủ nữa rồi, à hay là ta đốt lửa thiêu trụi tẩm cung của hoàng hậu đi, đỡ phải nghe ai đó lải nhải bên tai!”

Sở Tùy Phong hơi cong khoe môi cười, hẳn cũng bó tay với nàng mất thôi, đành cam chịu vậy.

“Ngươi ngươi ngươi..... Ngươi quá phận rồi đó, dám đốt phủ thừa tướng, còn tuyên bố muốn thiêu trụi tẩm cung của bản cung.....” Tư Lăng Kính giận đến muốn vò đầu bứt tai, tư thế trang nhã, lịch sự thường ngày đã hoàn toàn biến mất.

Mạch Trúc Vân bắt đầu đi lắc đầu: Đây chỉ có thể khẳng định một câu, nàng thật cao minh, nói có mấy câu đã khiến cho đương kim hoàng hậu phải lòi đuôi.

“Hoàng hậu, cẩn thận cách cư xử!” Sở Lâm Uyên cũng hơi tức giận mở miệng nhắc nhở.

Từ Lăng Kính đành nén giận đứng sau Sở Lâm Uyên, chuyện này đành chỉ phớt lờ cho hắn làm chủ. Có điều, ánh mắt của nàng, vẫn sắc bén bắn về phía Mạch Trúc Vân, sau đó khó hiểu quay đầu nhìn phụ thân mình đang có chút thất thần. Mạch Trúc Vân đắc ý ngẩng đầu, nhìn Sở Tùy Phong lè lưỡi, đáng yêu cực kỳ.

Sở Tùy Phong sùng nịnh cười, một tay ôm nàng, tiếp tục giằng co cùng Sở Lâm Uyên: “Hoàng thượng, ban hôn đi!”

Sở Lâm Uyên không có cách nào khác, tiếp tục đưa ra những lý do phản bác: “..... Nàng từng hủy đi sự trong sạch của Phụng Ảnh công chúa?!”

“Nàng là nữ nhân!”

Mạch Trúc Vân lắc đầu: Tên hoàng đế này có phải bị ai ăn mất não rồi không, nàng là nữ tử mà, hắn còn lấy lý do này nọ để ngăn cản Phong lấy nàng.

Sở Lâm Uyên tiếp tục nói: “Phụng Ảnh công chúa hận nàng đến tận xương tủy, một khi biết chuyện này, nhất định sẽ kết thù chuốc oán với Nam Ninh quốc, đến lúc đó nếu tranh chấp xảy ra, đệ phải làm thế nào đây hả?”

“Đánh!” Dù sao hắn cũng không có ý định chuẩn bị cầu hòa!

“Được..... vậy nàng đại náo phủ Thừa Tướng, còn đánh Nhị tiểu thư? Thì sao...?!” Một nữ nhân không tài không đức, làm sao đủ xứng đáng để gả vào hoàng thất, lại còn làm chính phi?

“Không đánh, cô ta sẽ không thoải mái!”

Sắc mặt Sở Lâm Uyên và Từ Lăng Kính càng trở nên khó coi.

“..... Nhưng nàng còn mắng hoàng hậu lắm?” Một câu này ngữ khí có hơi nặng nề, mang theo chút rít gào.

“Lần sau để nàng trực tiếp ra tay.”

Mạch Trúc Vân ngẩng đầu lên, nhìn hắn cười: “Phong, làm sao chàng có thể đọc được những gì mà trong đầu ta đang nghĩ vậy? Aida, hoàng hậu là lá ngọc cành vàng, tuổi lớn như vậy, nhìn sơ qua thì trông vẫn không tệ, chắc là chăm sóc da rất tốt, ôi, vậy cảm giác “chạm” lên đó chắc không tệ đâu nhỉ.....”

Nói xong, liền hướng về phía Từ Lăng Kính nhún mày cười.

Đám quần chúng: “.....”

Khụ khụ, gì mà tuổi lớn như vậy hả, lời vừa nói ra chẳng phải là đang sỉ nhục người khác hay sao?

Sở Tùy Phong hồ hững nói: “Đương nhiên ta phải hiểu rõ nàng rồi!”

“.....” Sở Lâm Uyên khó thở, ôm ngực phun ra một ngụm máu, hắn thật sự muốn ngất xỉu.

Từ Lăng Kính không tiếp tục hơ thua với Mạch Trúc Vân, cả người trở nên bối rối lo sợ hét về phía đám hạ nhân: “Hoàng thượng học máu, nhanh đi tìm ngự y!” Nói xong, vội vàng cầm lấy khăn tay thêu vàng trong tay mình lau đi vết máu nơi khóe miệng hắn.

“Đội đã, còn chưa nói xong!” Sở Tùy Phong lạnh giọng ngăn cản.

“Phong hoàng đế!” Từ Lăng Kính hét lên, giọng điệu mang ý cảnh cáo, nhưng người phía dưới vẫn không có ý định rời đi. Nàng vội vã quát to với đám hạ nhân: “Hoàng thượng sắp ngất rồi!”

Sở Tùy Phong tiếp tục: “Ban hôn thôi mà lại choáng váng!”

“.....”

Sở Lâm Uyên lại phun thêm một ngụm máu tươi ra, nhiễm đỏ cả long bào vàng chói.

“Hoàng thượng.....” Từ Lăng Kính gấp gấp đến mức khóc ra nước mắt, nàng là vợ của người ta, vậy mà bây giờ lại không biết phải làm cái gì mới tốt, đám hạ nhân xung quanh giờ tôn thờ Sở Tùy Phong đến mức chỉ nghe theo lời của hắn, chỉ cần hắn nói một câu thôi, bọn họ đều yên lặng đứng đó, không hề có ý định mảy may tởm.” Cha, cha là thừa tướng của một nước, cha nói gì đi chứ!”

Từ Lăng Thanh vẫn hoàn toàn bị hoảng sợ đến sững người, đứng không nhúc nhích, cho dù có tình tảo cách mấy, hắn cũng không biết bây giờ mình nên giúp ai.

Sở Lâm Uyên kéo mạnh tay nàng, mạnh mẽ nuốt xuống một ngụm máu đang muốn trào lên cổ họng, âm lệ nhìn Sở Tùy Phong, nói: “Được, như lời đệ nói, trẫm sẽ ban hôn cho đệ, chỉ cần khi nào chiến tranh diễn ra, đệ phải chịu toàn bộ trách nhiệm, giang sơn này, không phải của một mình trẫm mà là của toàn bộ Nam Ninh quốc!”

“Được!”

“Hừ, nói miệng không đủ thuyết phục, trẫm phải làm thế nào mới tin tưởng được đệ?” Hắn nửa híp mắt, sắc mặt âm hiểm đến cực điểm.

“Ngươi muốn thế nào?” Sở Tùy Phong bình tĩnh như không, dường như không ý thức được hắn đang tự đưa mình vào bẫy.

“Giao binh quyền của một thành trong tay ngươi ra đây, có điều, nếu về phía biên cảnh có động tĩnh khác thường, trẫm nhất định sẽ ra tay giúp đệ, vì sự an nguy của Nam Ninh quốc! Còn binh quyền, đến lúc đó ta sẽ phái Triệu Nghị tướng quân đến, tự mình nhận binh!” Hắn biết, chuyện này Phong cần phải có thời gian để suy nghĩ, dù sao, cả thực lực của Nam Ninh đều nằm trong tay hắn ta.

Mạch Trục Vân nhìn Sở Tùy Phong, nhẹ nhàng lắc đầu, nàng biết, đối với chàng, binh quyền có ý nghĩa rất lớn, trong tay chàng có tứ thành, đã chiếm gần như là toàn bộ một nửa cả giang sơn, cho nên Sở Lâm Uyên mới kiên trì chờ chàng, không dám xuống tay với đệ mình, nhưng nếu như thiếu mất một thành, chàng sẽ ở trong tình thế bị động.

Loại bị động này, không chỉ đối đầu với Sở Lâm Uyên, chàng còn phải đối mặt với ai cường quốc đang lăm le xâm chiếm là Đại Dục và Phụng Ảnh quốc.

Không ngờ, Sở Tùy Phong chỉ nhẹ xoa đầu nàng, ôn nhu nói: “Vân nhi, ở trong lòng ta, không có thứ gì quan trọng bằng nàng!” Rồi sau đó, đáy mắt từ ôn nhu hóa thành băng lạnh, nhìn Sở Lâm Uyên đưa ra quyết định: “Được, bằng danh dự của bốn vương, ngươi phải tin!”

Sở Lâm Uyên gật đầu, lần trước đã mất mấy chục vạn quân đội, đều là do bản thân mình không cẩn thận, còn quân đội của Phong thì không thiệt hại là bao.

Mạch Trục Vân không ngờ chàng sẽ vì nàng mà làm thế, liền hạnh phúc ngẩng đầu nhìn người đàn ông mà nàng tin yêu, dường như nàng muốn khắc sâu hình dáng điển trai của chàng trong mắt nàng, nàng biết, nếu lần đó nàng không chịu tình lại, chàng sẽ thống nhất toàn bộ thiên hạ, bao gồm cả Nam Ninh quốc, chàng đã sớm dự liệu tất cả, chỉ chờ để mặc cho bọn họ chém giết lẫn nhau thôi.....

Nhưng bởi vì nàng tình, nàng nói muốn tự mình trả thù Tư Lăng gia, nên chàng mới từ bỏ ý định bấy lâu, bây giờ chàng còn vì hôn sự của bọn họ mà bị người khác khong chế binh quyền....

Nhẹ nhàng áp tay lên gương mặt hắn, hắn nhìn nàng không chớp mắt, còn nàng thì hơi ngẩng lên. Đầu óc Mạch Trục Vân giờ đây trống rỗng, nàng mở to mắt, thất thần nhìn người đàn ông trước mặt mình. Những lời hắn nói khiến nàng không khỏi sa ngã, đáy lòng nàng chợt tràn ra một niềm hạnh phúc kỳ lạ, nàng hưởng thụ thứ cảm giác dịu dàng độc nhất của hắn. Ánh mắt của hắn cũng đã không còn lạnh lẽo và kiêu hãnh thường ngày.

“Phong!”

“Vân nhi!”

Vô thức, hai người thầm gọi tên nhau, như thể đang lặng lẽ trao nhau thứ cảm xúc ngọt ngào đang ngập tràn, con tim như đập chung một nhịp.

“Khụ khụ khụ.....” Sở Lâm Uyên ho khan một tiếng, đánh gãy bầu không khí ám muội kia: “Sở Tùy Phong, đệ đã đưa ra quyết định chưa, Mạch Trục Vân sẽ lấy thân phận gì?”

Chuyện tới bây giờ, hắn cũng không hề tất gì phải khách khí với bọn họ nữa, cho nên hắn mới hô thẳng tục danh của Sở Tùy Phong.

Nhưng thái độ của hắn cũng không làm ảnh hưởng đến cảm nhận của hai người nào đó, Sở Tùy Phong chỉ nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, dang rộng bàn tay âu yếm vỗ về nàng.

“Vân nhi, nàng muốn lấy thân phận gì để gả cho ta?”

Mạch Trục Vân ngẩng đầu, nghiêng mình nhìn về phía thừa tướng Tư Lăng Thanh còn đứng ngây ngốc ở đó, rồi quay đầu cười với Tư Lăng Kính, hỏi: “Phong, là con gái của thừa tướng gia, liệu có xứng đôi với chàng không?”

“Chỉ cần người đó là nàng, thân phận gì cũng được cả!”

Tư Lăng Thanh rốt cục cũng có chút hoàn hồn, “Con gái của Thừa tướng gia” mấy chữ này không ngừng lặp lại trong đầu hắn kích thích từng tế bào thần kinh khiến cho hắn không thể không tỉnh táo mà hoài nghi: Lẽ nào nàng là con gái của Khê Nhi? Nếu vậy, Khê Nhi vẫn chưa chết, đúng không?

Nhưng hắn còn chưa có cơ hội mở miệng hỏi thì Mạch Trục Vân đã lên tiếng: “Nhờ có sự bao dung của thừa tướng đại nhân nên mấy lần trước Vân Nhi mới có thể bình an vô sự sống đến ngày hôm nay, nếu ngài cũng quan tâm, suy nghĩ mọi chuyện chu đáo đến Phong của ta, vậy ta có thể lấy thân phận là NGHĨA NỮ của ngài để gả vào Phong vương phủ, thế nào?”

“Nghĩa nữ?”

Note: “nghĩa nữ” là con gái nuôi

Hắn không rảnh bận tâm những ẩn ý sâu xa trong câu nói của nàng, chỉ bằng hai chữ “nghĩa nữ” của nàng đã khiến cho hắn không ngừng tự hỏi: liệu nàng có phải là con gái của Khê Nhi không?

“Con gái à, mẹ con.....” Lời còn chưa hỏi xong đã bị Sở Lâm Uyên đánh gãy.

“Thừa tướng đại nhân, chuyện tốt quá nhỉ, trăm có nên chúc mừng khanh một tiếng hay không, nhận được một đứa con gái hiếu thảo như thế?”

Hắn đã hoàn toàn không tin tưởng vào sự trung thành của Tư Lăng Thanh, vài lần trước còn hiến kế cho hắn để hãm hại Sở Tùy Phong, nhưng kết quả thì sao, mỗi một lần bày mưu đều khiến cho Sở Tùy Phong được lợi, bây giờ hắn không thể không hoài nghi, thừa tướng có còn trung tâm với mình nữa hay không.

“Hoàng thượng, cha nô tỳ, ông ấy.....” Trong lòng Tư Lăng Kính biết Sở Lâm Uyên đang rất tức giận, vốn định mở miệng khuyên giải an ủi mấy câu, ai ngờ lại bị hắn bác bỏ lập tức.

“Hoàng hậu, chuyện chính sự, hậu cung không có quyền can thiệp, hôm nay nàng nhiều lời quá rồi đó!”

Tư Lăng Kính bị hắn nói vậy sắc mặt không khỏi trắng bệch, chỉ ngây ngốc đứng đó, không biết phải làm gì mới phải. Đây là lần đầu tiên hắn thái độ gay gắt với nàng như vậy, lẽ nào ngay cả nàng hắn cũng hoài nghi sao?” Trầm nghe nói, Tư Lăng nhị tiểu thư có mối tình sâu nặng với Phong vương, ai lại có thể chấp nhận nghĩa nữ của Tư Lăng phủ gả cho Phong vương?” Sở Lâm Uyên hào phóng nói, nhưng sắc mặt hắn lại tối đen đến u ám.

Phản ứng lớn nhất đương nhiên là hai người Tư Lăng Thanh và Tư Lăng Kính, biết cuộc hôn nhân này tuyệt đối chẳng phải chuyện tốt lành gì, nhưng bọn họ còn biết nói gì nữa đây.

Mạch Trục Vân nhú mày nhìn Sở Lâm Uyên, khóe miệng cong lên ý cười nhàn nhạt, cười nói: “Được.....”

Nhưng Sở Tùy Phong nhất thời thay đổi sắc mặt, ngữ khí trở nên lạnh tanh “Vân nhi!”

Dám đồng ý sắp đặt hôn sự của hắn cùng với nữ nhân khác, đây là nàng đang thách thức tính nhẫn nại của hắn sao?

Mạch Trục Vân lấy lòng nắm lấy bàn tay hắn trấn an: “Phong, nếu hoàng thượng đã có lòng tốt như thế, mà Tư Lăng nhị tiểu thư lại thâm tình với chàng.....”

Lời chưa nói xong đã bị hắn ngắt ngang: “Không xem xét!”

Trong mắt hắn chợt lạnh, hàm chứa sự nguy hiểm cùng cảnh cáo.

“Nhưng mà.....”

Vẫn bị hắn đánh gãy: “Không có nhưng mà, chuyện này nghe ta!”

Ngẩng đầu nói với Sở Lâm Uyên: “Bổn vương chỉ cưới một người, đó là Mạch Trục Vân!”

Một câu khẳng định chắc nịch đã bộc lộ thẳng thắn lập trường của hắn.

“Được rồi, vậy nghe lời chàng!” Mạch Trục Vân chỉ gật đầu đáp. Thật là, tự nhiên mất một cơ hội chinh người hiếm có! Nếu như Tư Lăng Uyên thật sự dám gả vào Phong vương phủ, nàng nhất định sẽ khiến cho nửa đời còn lại của nàng ta sống tốt!

“Được rồi, một khi đã như vậy, cứ dựa theo lời của Phong vương, trăm thay mặt cho Phong vương và nghĩa nữ của thừa tướng - Mạch Trục Vân ban hôn, ngày cưới sẽ giao cho bên Khâm Thiên Giám quyết định!”

Khâm thiên giám (欽天監, Directorate of Imperial Observatory) là cơ quan quan sát và chiêm nghiệm âm dương bói toán, các hiện tượng thiên văn, thời tiết, làm lịch, coi ngày, báo giờ để định mùa vụ cho dân, giữ đồng hồ báo canh ở điện Cần Chánh, và giữ trọng trách tư vấn triều đình về các vấn đề địa lý và phong thủy.

Nói xong, hắn sai người đến Khâm Thiên Giám chọn ngày.

Vừa chuẩn bị sắp xếp xong, đám người phái đến Khâm Thiên Giám cuối cùng cũng đã trở lại.

“Hoàng thượng, ba tháng sau, có một ngày lành!”

Sở Tùy Phong nhú mày có chút không hài lòng: “Ba tháng?”

“Nếu ý trời đã thế thì Phong vương đừng nên ý kiến gì nữa, ba tháng sau có thể tổ chức hôn lễ!” Đáy lòng Sở Lâm Uyên sinh ra một cảm giác khoái trá vì trả thù, ba tháng, thời gian dài như vậy, nếu như có phát sinh điềm gỡ, cũng là chuyện rất bình thường.

“Hơn nữa, trùng hợp trong khoảng thời gian này, Phong vương phải giải quyết vấn đề tranh chấp bên biên cảnh của hai nước địch, nói không chừng hôn

lẽ có thể bị hoãn vì chiến sự!””Hoàng thượng yên tâm, bổn vương nhất định sẽ không làm hoàng thượng thất vọng!”

.....

Ra khỏi điện Sùng Khánh, Tư Lăng Thanh vội vàng gọi giật bọn họ lại:“Vương gia, Vân..... cô nương, xin dừng bước!”

Dường như so với lần gặp mặt gần đây nhất thì trông già đi vài phần, gương mặt có chút trắng bệch, vài nếp nhăn trên mặt cũng in hằn rõ hơn.

Hai người đứng lại, xoay người nhìn về phía hấn.

Mạch Trục Vân bật cười nói:“Thừa tướng đại nhân, nếu ta đã là nghĩa nữ của ngài, thì không cần phải khách khí đâu, ngài là trọng thần bên cạnh hoàng thượng, nửa đêm phải vất vả tiến cung bày mưu hiến kế, cho nên sau này phải nhờ vào ngài chỉ dẫn Phong nhiều hơn!”

Về lý mà nói, cả câu của Mạch Trục Vân, không chữ nào là không châm chọc người khác.

Trên gương mặt già nua của Tư Lăng Thanh chợt ửng đỏ lên, không tự nhiên nhìn nàng, ánh mắt như đang nhìn hình bóng của người con gái khác thông qua nàng. Thật lâu sau, hấn rút cục mở miệng hỏi nói:“Vân cô nương, mẹ ngươi..... mẹ ngươi tên là gì?”

Mạch Trục Vân tiếp tục cười nói:“Thừa tướng đại nhân, mẹ ta đã qua đời từ nhiều năm trước, mà nay nếu ở trước mặt người khác gọi thẳng tọc danh của bà thì hơi bất kính đấy ạ?”

“Cô nương nói chí phải, là lão phu thất lễ!” Không giấu được xấu hổ, nhưng vẫn không nhịn được tò mò mở miệng hỏi:“Xin hỏi cô nương một câu, lăng mộ ở trấn Oanh Dương, ngay cả lão phu cũng không biết lối đi, làm thế nào cô nương lại tìm được đường ra?”

“Việc này chỉ có thể trả lời đại nhân rằng, lăng mộ là do chính tay sư phụ ta xây nên, lão từng nói với ta mọi cơ quan, lối đi vào cửa cho nên ta với Phong mới có thể ra vào dễ dàng. Có điều, khi biết chúng ta ra được khỏi lăng mộ thì hình như có nhiều người hơi thất vọng thì phải!”

Tư Lăng Thanh sững sờ tại chỗ, một trận gió lạnh thổi qua, hấn chỉ cảm thấy máu đông lạnh toát thân.

“Sư phụ ngươi, sư phụ ngươi có họ là Công Tôn, biệt danh 'Tay thuần miệng khéo'? Bây giờ hấn đang ở đâu?” Ông không ngừng khiếp sợ, mọi chuyện đột ngột ập đến khiến hấn không chống đỡ được. Bằng hữu nhiều năm với ông, nay nghe được một chút tin tức, đương nhiên cũng có chút phản chấn trong lòng.

Đúng rồi, vậy Khê Nhi đâu?

Vị cô nương trước mắt này là ai, là người nào?

“Quả nhiên trí nhớ của thừa tướng đại nhân thật đáng nể, có điều, sư phụ ta đã sớm qua đời rồi.” Lời nói vẫn chứa hàm ý sâu xa.

Về mặt hưng phấn dần bị một câu của Mạch Trục Vân đánh bay:“Mất rồi sao?”

Thời gian trôi qua lâu như vậy, dù sao hấn vẫn luôn nghĩ, từ mười tám năm trước Công Tôn Phi đã hy sinh vì Khê Nhi.

“Thừa tướng đại nhân đang cảm thấy tiếc thương hay là may mắn vì người đã chết?”

Tư Lăng Thanh dùng ống tay áo chậm rãi lau mồ hôi lạnh trên trán, bối rối nói:“Cô nương nói đùa, ta với sư phụ ngươi là bằng hữu thâm giao, làm sao có loại suy nghĩ đó được?””Ai biết trước được, tọc ngữ nói, lòng người sâu không đáy, ai có thể nhìn thấu? Tri nhân tri diện bất tri tâm*, có người nhìn qua thì thành thật trung hậu, nhã nhặn nho nhã, nhưng lại ngầm ngầm ám muội làm việc xấu..... Ai nha, lạc đề rồi, có điều, hình như sư phụ ta chưa từng nói với ta trên đời này ông còn có một người bằng hữu thâm giao là Thừa tướng đại nhân a!”

*Tri nhân tri diện bất tri tâm: biết người biết mặt không biết lòng.

“Vào khoảng mười tám năm trước, hai người chúng ta có chút hiểu lầm nên mới trở nên như thế.....” Sắc mặt hấn thoáng quét qua một tia mờ mịt khó đoán, rồi sau đó, giương mắt nhìn Mạch Trục Vân, hỏi:“Cô nương, ngươi.....mẹ ngươi có phải cũng họ Mạch không?”

“Thừa tướng đại nhân thử nghĩ mà xem! Đúng rồi, tuy ta là nghĩa nữ trên danh nghĩa của ông nhưng ta nghĩ, đại nhân cũng không có quyền can thiệp vào chuyện đời tư của ta.” Nói xong còn kéo Sở Tùy Phong bước đi, nhưng đi được vài bước lại dừng lại, quay đầu nhìn Tư Lăng Thanh đang ngăn người, cười nói:“Có lẽ lần sau gặp lại, ta sẽ gọi ông một tiếng 'Nghĩa phụ', hy vọng ngài có thể toàn tâm toàn ý chấp nhận cách xưng hô này của ta!”

“Ta cũng xem thừa tướng đại nhân là phúc tinh của mình nữa, từ lần ra khỏi lăng mộ, trúng kịch độc, suýt chút nữa mất cái mạng nhỏ, lại còn mù hai mắt, cho nên, nhờ đại ơn đại đức của đại nhân cả!”

Tư Lăng Thanh sững sờ đứng yên một chỗ, thật sự là vậy sao? Tất cả đều là báo ứng sao?

.....

“Vân nhi, khó chịu?” Sở Tùy Phong thân thiết dùng hai tay nâng mặt nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Mạch Trục Vân nhẹ nhàng lắc đầu: “Phong, có chàng ở đây, ta thực sự rất hạnh phúc. Đúng rồi, chàng thật sự muốn giao một thành binh quyền cho Sở Lâm Uyên?”

“Nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy!”

Nàng kéo vạt áo hắt, nhìn chăm chú vào con người sâu thẳm của hắn, trong lòng cảm động vô cùng: “Vì cưới ta mà từ bỏ nhiều như vậy, đáng giá sao?”

Đáy mắt hắn nhanh chóng xuất hiện ý cười, hắn không mở miệng trả lời vấn đề này, chỉ nhìn người con gái nào đó dò xét tâm tư nàng cẩn thận, sau đó mới nhẹ nhàng hỏi: “Quả nhiên là nàng nghĩ như vậy?”

Sắc mặt nàng chợt biến, dường như bị ai đó xem thấu tâm tư đầy xấu hổ của mình, sau đó bĩu môi, nói: “Kỳ thật, ta chỉ cảm thấy ta không chi đáng đổi lấy một thành binh quyền đâu, Sở Lâm Uyên rất coi thường giá trị của ta!”

Hắn cũng cười, chân thành nói: “Ồ trong lòng ta, không có gì quan trọng hơn nàng cả, đừng nói là một thành, có mất đi toàn bộ, ta cũng nguyện ý!”

“Phong, chàng thật tốt!” Nàng đột nhiên phát hiện một vấn đề.

“Gi? Không đúng!”

“Làm sao vậy?” Hắn hơi kinh ngạc nhìn nàng, lẽ nào nàng đoán được gì rồi?

Quả nhiên, Mạch Trục Vân liền mạnh mẽ hỏi: “Phong, không đúng a, vì sao chàng nói ‘Đừng nói là một thành, có mất đi toàn bộ’..... Lẽ nào binh quyền trong tay chàng...? Có đúng không?” Đáy mắt hắn ý cười càng sâu, gật gật đầu, khẳng định phán đoán của nàng: “Không sai!”

Nàng khẽ cười vờn tay chạm nhẹ mũi hắn: “Phong, chàng cũng thật phúc hắc!”

“Cái này gọi là phòng hoạn khi tai họa chưa đến!”

“Vậy ở trước đại diện chàng mạnh mẽ đồng ý như vậy, đều là gạt ta à? Hại ta lúc đó còn cảm động không ngớt.” Nàng cố ý chep miệng.

“Vân nhi, vì nàng, ta có thể buông bỏ mọi thứ.” Chẳng qua, Sở Lâm Uyên không có đề bạt yêu cầu này.

“Ừm, ta tin chàng! Hơn nữa, Phong, dựa vào số binh lực chàng đang nắm giữ phải nghiền chiến cùng một lúc với hai thế lực là Đại Dục và Phụng Ảnh quốc, liệu chàng nắm chắc được bao nhiêu thành?”

“Hai thành!” Hắn thành thật trả lời.

Mạch Trục Vân đột nhiên mở to mắt: “Ít như vậy?”

“Là tối đa, nếu Sở Lâm Uyên đứng sau giờ trò, vậy thì phần thắng chưa chắc đã hai thành!” Hắn nghiêm túc nói thật, nhưng trên mặt không hề lộ ra một tia lo sợ.

“Vậy chàng phải làm sao bây giờ?”

“Không ai có thể cướp người bên cạnh ta!” Đây là điều hắn đảm bảo với nàng.

“Ừm, Phong, ta cũng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh chàng!”

“Được!”

“Ngày thành hôn cũng đã định rồi, về sau chàng sẽ là người của ta, ai cũng không được phép cướp chàng đi!” Mạch Trục Vân đứng một bên, bá đạo nói.

Người đàn ông khiến bao người phải thềm nhỏ dãi này là của nàng, ai cũng đừng hòng mơ tưởng!

Sở Tùy Phong khẽ híп mắt nhìn nàng, hồ hững hỏi: “Vậy nàng còn dám đồng ý để ta cưới người khác không?”

“Đó là vì ta biết chàng không thích người ta mà, cho nên mới đồng ý, cho dù chàng có cưới nàng ta vào cửa, nhiều lắm thì cũng là bình hoa di động, ừm, đúng rồi, là một cái bình hoa di động sớm muộn gì cũng bị ta đập vỡ!” Dạy dỗ người là chuyện nàng thích làm nhất.

Sở Tùy Phong chỉ cảm thấy buồn cười, Vân nhi còn quá ngây thơ rồi.

“Vân nhi, nàng ta không có đơn giản như nàng nghĩ, về sau phải cẩn thận một chút!”

Mạch Trục Vân gãi đầu, hỏi: “Không đơn giản như thế nào? Ta thấy nàng ta rất ngốc a?” Bị nàng đánh nê, còn không ra tay đánh trả, chỉ biết yếu đuối dựa vào chỗ đứng của hoàng hậu tỷ tỷ, hừ, nữ nhân như vậy, không đáng là đối thủ của nàng!

“Vân nhi, nàng không thấy mọi chuyện xảy ra quá trùng hợp sao? Nàng đánh nàng ta, đúng lúc lại bị hoàng hậu nhìn thấy.....” Sở Tùy Phong cụ thể phân

tích tình hình khi đó, rồi chợt phát hiện ra ánh mắt nguy hiểm của người nào đó phóng về phía mình.

“Phong, ta nhận ra chàng rất hiểu biết nàng ta nha, đó là ta chưa kể đến chuyện chàng nhìn người ta không chớp mắt nữa, đúng không? Chàng thấy người ta rất dịu dàng, rất xinh đẹp, đúng không?” Nàng áp sát mặt vào mặt hắn, dồn dập hỏi, hơi thở nồng nặc mùi chua chát lòng người.”Vân nhi, chua quá!”

Mạch Trục Vân đột nhiên giật mình lui ra một chút, tay đưa lên mũi ngửi ngửi: “Hửm? Đâu có, chua gì chứ? Ngọt lịm thế này cơ mà!”

Nói xong, bèn nhường người bước vào trong xe ngựa.

“Ta giúp nàng!” Nói xong thì đột nhiên người nào đó ôm chặt, cả người nàng lao vào lồng ngực hắn, môi hắn chậm rãi thưởng thức mùi vị chua chát từ ai đó.

.....

Phủ Thừa Tướng

Nửa bên mặt Từ Lăng sưng đỏ, đau đớn nghiêng đầu bôi thuốc cho Từ Lăng Uyển.

“Tiểu thư, Từ Lăng thực xin lỗi người.....” Tuy rằng tay nàng bị nàng bóp chặt tím tái nhưng trong lòng vẫn không khỏi ngập tràn cảm kích.

“Không liên quan đến chuyện của người!” Đương nhiên không liên quan đến chuyện của nàng, là Mạch Trục Vân ra tay đánh.

“Shh.....” Có lẽ vì xuống tay hơi mạnh nên nàng không chịu được đau hít một ngụm khí lạnh.

“Tiểu thư cố nhịn chút, nếu không bôi thuốc mỡ này, sợ về sau sẽ để lại sẹo mất.”

“Ừm, không sao, người tiếp tục..... Shh!” Trên mặt đau đến mức mày nhíu chặt lại.

“Hừ, Mạch Trục Vân thật đáng ghét, ý mình có võ công lợi hại thì mặc sức bắt nạt người quá đáng, tiểu thư, thù này không thể nhẫn được!”

Từ Lăng Uyển nhẹ nhíu mày: “Từ Lăng, ăn một cái tát còn chưa biết hối cải? Lần sau nếu còn hành động lỗ mãng như ngày hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người.”

“Nhưng tiểu thư, ngay cả người nàng ta cũng dám mắng, dám đánh.....Gi mà quạ đen đáng ghét chứ, rõ ràng là đang mượn chó mắng mèo mà, nói tiểu thư người.....”

Một tiếng hét lên đánh gãy lời nàng: “Từ Lăng, thường ngày ta dạy người thế nào?”

Nàng còn không nhớ sự việc “Đánh chó phải xem mặt chủ nhân” lần đó sao?

Vừa dứt lời, Từ Lăng lập tức bùm mắt hít một ngụm khí lạnh, rất đau a. Một cái tát của Mạch Trục Vân, thật sự không hề thủ hạ lưu tình a!

“Tiểu thư, Từ Lăng biết sai rồi, nhưng không thể để tiểu thư bị người khác bắt nạt như thế được, hức hức.....” Nàng nói xong, cũng không biết là vì mặt đau hay là uất nghẹn trong lòng, đột nhiên nức nở khóc lên.

“Được rồi, ta biết người vì muốn tốt cho ta, về sau đừng chọc đến nàng ta là được.” Từ Lăng Uyển vươn tay, nhẹ nhàng kéo nàng lại: “Có phải ta nắm đau tay người rồi không?”

Từ Lăng lắc đầu: “ Từ Lăng biết tiểu thư nặng tình với Phong vương, nhưng ngài lại một lòng bảo vệ Mạch Trục Vân, trong lòng tiểu thư khó chịu cũng là điều đương nhiên, Từ Lăng không dám trách cứ tiểu thư!”

Nhắc tới Sở Tùy Phong, Từ Lăng Uyển lập tức biến sắc, trên mặt có hơi mắt tự nhiên cúi đầu.

Lúc trước nàng không để ý đến chuyện là khuê nữ của phủ chủ, phải biết dè dặt tự trọng nên mới tự tiện rời kinh, bỏ cả buổi yến tiệc tuyển phu sau lưng còn để lại bút tích tuyên bố “Chọn chồng chỉ chọn Phong vương”. Một lòng một dạ mang bản đồ lăng mộ đến trấn Oanh Dương tìm chàng, chuẩn bị trợ giúp chàng một tay, nhưng chàng, chưa bao giờ để mắt đến mình, dù chỉ một chút.

Gặp nhau mà khách trọ, vốn cứ nghĩ chàng vì mình, ai ngờ chàng lại lo lắng sợ hành tung của Mạch Trục Vân bị tiết lộ, nên chàng mới ra mặt đuổi đám tay sai đó đi ; Rồi cả về chuyện của bản thân mình, chỉ cần Mạch Trục Vân lên tiếng, hắn đều gạt đầu đồng ý. Nếu không phải Mạch Trục Vân cố tình sắp xếp nàng đi cùng đoàn người bọn họ thì chỉ sợ chàng cũng chẳng muốn mình đi theo.....

Đau đớn trên mặt dần dần biến mất, thay vào đó lòng bàn tay mỗi lúc nắm chặt thành quyền.

Từng móng tay sắc nhọn cứ dần dần đâm vào lòng bàn tay nàng như đang nhắc nhở nàng loại đau đớn mà mình phải chịu đựng.

Bị tát trước mặt bao nhiêu người, còn bị lớn tiếng cảnh cáo “Đừng bao giờ dùng loại ánh mắt đó nhìn nam nhân của bản cô nương, nếu không lần sau sẽ không đơn giản chỉ là một cái tát!”

Bị si nhục như vậy, nàng để mặc được sao! Mạch Trục Vân, ta thật sự muốn nhìn xem người có giữ nổi được nam nhân mình hay không?!

P/s: Lấy chồng phải lấy Phong vương, để được cung được chiều sung sướng như Vân đại ca đây...ghét ai thì cứ tát...hậu quả cứ để Phong dọn... chương sau hứa hẹn hấp dẫn hơn, hồi có nàng hóng phản ứng Nguyệt công tử đào hoa nhà chúng ta sẽ thế nào khi biết thân phận của Vân đại ca ha....để ta cho các nàng chút spoiler kích thích nhá.... cơ mà k đảm bảo giờ này tuần sau có chương đọc đâu...

“Chẳng phải Sở Tùy Phong thích nam nhân sao? Hắn thành hôn với con gái thừa tướng, còn Mạch Trục Vân thì sao?”

“Mạch Trục Vân, còn nhớ lúc trước ta từng nói gì không? Ta nói, nếu nàng là nữ tử, ta nhất định sẽ cưới nàng! Bây giờ, ta đến đưa sinh lễ!”

“Mạch Trục Vân, sợ rồi sao, không phải ta đã nói với nàng, dùng hai chữ ‘họa thủy’ để hình dung, cũng quá xem nhẹ nàng rồi, người ta có thể miễn cưỡng coi nàng là ‘Hong nhan họa thủy’, nhưng bản thân ta lại thấy nàng chính là tai họa thì đúng hơn, ai cũng phải bất hạnh mỗi khi nàng gây chuyện.....thế nên Bạch Lộng Ảnh mới vì nàng mà.....”

“Vân nhi, cho dù nàng có là tai họa của người khác đi chăng nữa, ta cũng nguyện cùng nắm tay nàng, nguyện trở thành lá chắn xua tan mọi phiền não cho nàng, sủng nàng cả đời!”

Đối với Mạch Trục Vân, có thể nói, hắn thật sự có chút phiền não, nếu không phải vì muốn báo đáp công ơn của Công Tôn tiền bối thì hắn cũng không rảnh tay đi quan tâm tới nàng làm gì, có khi lại còn ra tay hại nàng. Nhưng, đối với Vân cô nương, hắn lại hơi cảm mến nàng, hắn thích nhìn dáng vẻ dịu dàng, nữ tính của nàng, mỗi khi nhìn thấy nàng, hắn nhịn không được muốn bảo vệ nàng, quan tâm nàng. Nhưng bây giờ thì sao, tâm trí hắn hoàn toàn rối loạn.

Vân cô nương chính là Mạch Trục Vân, bây giờ rốt cuộc tình cảm của hắn dành cho nàng thuộc về loại nào?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Kịch tình trong phòng tắm

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, tin Phong vương sắp tổ chức đại hôn đã lập tức rơi vào tai chủ nhân của Lạc Thủy sơn trang.

Có điều, trong tin tức chỉ đề cập đến vương phi của Phong vương là nghĩa nữ của Thừa tướng đương triều, còn việc hôn nhân là hoàng đế tự mình hạ chỉ.....

Nam Truy Nguyệt lười biếng tựa người vào nhuễn thấp, tay cầm một chén trà nóng hổi, vừa nghe được tin tức kia, chén trà suýt nữa đổ hết lên người hắn.

Theo bản năng hắn giơ tay phui lớp y phục bên ngoài, ánh mắt hoa đào đầy mị lực lóe lên một tia khó hiểu: "Chẳng phải Sở Tùy Phong thích nam nhân sao? Hắn thành hôn với con gái thừa tướng, còn Mạch Trục Vân thì sao?"

Nghĩ đến tình cảnh hai người ôm nhau thắm thiết ở biệt viện lần đó, trong lòng hắn cũng bức xúc không yên: Không biết cái tên Sở Tùy Phong ăn làm phải thứ thuốc gì, đường đường là đệ nhất chiến thần, một vương gia cao quý của một quốc gia, lại đối xử đặc biệt với một tên tiểu tặc nhỏ bé. Thậm chí còn vì hắn mà hạ lệnh cho tam quân không được phép chinh chiến.

Lãnh công tử chỉ luôn dịu dàng, ôn nhu với duy nhất một tên tiểu tặc Mạch Trục Vân, điều này cũng khiến cho Nam Truy Nguyệt nghi hoặc khó hiểu, vậy mà giờ lại nghe tin hắn với một nữ nhân khác thành thân?

Lẽ nào là bị bức hôn?

Nhưng là một đương kim thiên hạ, chuyện gì có thể ép buộc được Sở Tùy Phong, ngoại trừ Mạch Trục Vân ra thì chỉ sợ không có kẻ nào khác.

Càng nghĩ càng tò mò, vì thế phân phó quân sự: "Cho người điều tra rõ chuyện này!"

Quân sự lên tiếng đáp nhưng không có lui ra, tiếp tục báo một tin tức khác.

"Trang chủ, về vị Vân cô nương kia, hình như nàng là người của triều đình....." Nói xong, cầm lấy bức họa trong tay giao cho hắn. "Nghe nói gần đây thừa tướng đang phái người tìm nàng."

Nam Truy Nguyệt có chút kinh ngạc, mắt khẽ híp lại tiếp nhận bức họa, nhìn trong chốc lát, một ý nghĩ kỳ quái đột nhiên xuất hiện trong đầu: Lần trước khi nhìn thấy nàng, không phải nàng và Sở Tùy Phong bị tập tịch ở ngoài thành sao? Là người có thể ở bên cạnh Sở Tùy Phong, thân phận cũng không bình thường, hơn nữa thấy Sở Tùy Phong đối xử với nàng rất tốt, cũng hoàn toàn không phải tốt bình thường.....

Chẳng lẽ, nghĩa nữ của Tư Lăng Thanh chính là nàng, người Sở Tùy Phong muốn kết hôn cũng là nàng?

Nghĩ đến đây, tâm đột nhiên bị ai bóp chặt co rút đến đau đớn.

"Trang chủ?" Quân sự thấy bộ dạng khác thường của chủ tử mình bèn không an lòng hô lên một tiếng.

Hắn thu hồi thần sắc, có chút khỏ sở nói: "Không có việc gì! Còn có tin tức gì khác về nàng không?"

"Không ạ, vị cô nương này dường như đã lâu không xuất hiện ở kinh thành nên hầu như không có ai gặp qua nàng, lại càng không biết tin tức nàng!"

"Ừm, tiếp tục tìm hiểu chút đi, còn Mạch Trục Vân nữa, hắn cùng với Phong vương hồi kinh, cứ ở trong phạm vi Phong vương phủ mà điều tra, tuyệt đối đừng để người của hắn phát hiện!"

Quân sự có chút khó khăn nhận lệnh, điều kiện trang chủ đưa ra, quả là đang thử thách hắn mà, phủ Phong vương đâu có giống mấy cái phủ nhỏ bình thường. Không được phép để người của Phong vương phát hiện bọn họ đang thu thập tin tức, bọn họ nhất định không làm được, cho nên đành phải gặt trang chủ.....

.....

Ba ngày sau, Phong vương phủ chào đón một vị khách không mời mà đến.

Nam Truy Nguyệt dẫn theo một đội hộ vệ hùng hậu mặc một thân áo đen, nghênh ngang đi tới trước cửa Phong vương phủ.

"Vương gia, Nam trang chủ của Lạc Thủy sơn trang đến cầu kiến!" Quân gia chạy đến thông báo, còn đưa một tấm bưu thiếp do Nam Truy Nguyệt gửi giao cho hắn.

Mạch Trục Vân nhàn nhã ăn hạt dưa, ánh mắt liếc về phía tấm bưu thiếp, hỏi Sở Tuy Phong: "Phong, hắn tới làm gì?"

Sau khi xem qua tấm thiếp, toàn thân Sở Tuy Phong bao phủ bởi một luồng khí lạnh đến cóng người, con ngươi mịt mờ nay càng ngày càng thâm, đóng tờ thiếp lại vứt sang một bên, lạnh giọng đáp: "Muốn chết!"

"Vậy à! Vậy để hắn chết khó coi một chút đi, ta đi thay bộ nam trang đây!" Nói xong, vỗ vỗ tay, chuẩn bị trở về phòng.

Sở Tuy Phong giữ chặt nàng: "Không cần, hắn đã biết rồi!"

Khóe miệng Mạch Trục Vân hơi run rẩy, quả nhiên người của hắn luôn thu thập tin tức nhanh chóng như vậy: "Vẫn để cho hắn chết khó coi chút!"

"Để hắn vào!" Sở Tuy Phong lạnh giọng phản phó Quân gia.

Không bao lâu, một thân khí thế bước vào sảnh Vương phủ, khoanh tay ôm ngực, khóe miệng mang theo chút ý cười, nhìn một Mạch Trục Vân xinh đẹp dưới bộ nữ trang.

Quân gia mấp máy môi run sợ, đem một loạt danh mục quà tặng của Nam Truy Nguyệt đưa tới trước mặt Sở Tuy Phong: "Vương gia, đây là Nam trang chủ....."

Sính lễ!

Sở Tuy Phong xem không hề xem qua, chỉ liếc mắt ý bảo hắn mang tất cả ném đi nhưng Mạch Trục Vân lại chạy lên, tò mò đánh giá người phía trước: "Nam Truy Nguyệt, lương tâm trời dậy à, chuẩn bị bao nhiêu gia tài thế này để nộp lên quốc khố hả?"

Khóe miệng Nam Truy Nguyệt bắt đầu run rẩy, quả nhiên, miệng lưỡi Mạch Trục Vân này vẫn chưa bao giờ nói lời hay ý đẹp với hắn.

Hắn nhần nại đôi mắt đánh giá nàng, thấy thế nào cũng không giống với cái vị Vân cô nương dịu dàng mềm mại như lần đầu tiên hắn gặp, đương nhiên, ngày đó là Mạch Trục Vân giả vờ thôi.

"Thì ra nàng chính là Vân cô nương, nữ phần nam trang, quen biết nàng một thời gian dài, thế mà ta lại không nhận ra, nàng lừa ta thật thâm độc! Hai người ta cơm nước không no đủ, đến uống trà cũng không thấy mùi vị....." Bao nhiêu lời nhớ thương buồn nôn lập tức tuôn xả từ miệng hắn.

Đương nhiên, nào có ai đó cho hắn nói thế câu, thẳng thừng bị cho ăn một phát kiểm sắc bén vô hình.

Sở Tuy Phong đi tới đứng trước người Mạch Trục Vân. Vì thân hình cao lớn và rắn chắc của hắn nên hoàn toàn che khuất người con gái mình ở đằng sau, không cho phép kẻ nào có thể bày ánh mắt lộ liễu thương thức.

Mạch Trục Vân cũng có chút xấu hổ ho khan vài tiếng, đi lên đứng bên cạnh hắn, cười nói với Nam Truy Nguyệt: "Đó là do mắt ngươi vụng về, đâu có liên quan đến ta? Tóm lại, rốt cuộc ngươi tới đây làm gì?"

"Bây giờ mới chịu hỏi? Đương nhiên là tới thực hiện lời hứa của ta rồi!" Hắn thấy trên gương mặt của Sở Tuy Phong không hề xuất hiện một chút sắc thái hòa nhã, trong lòng hắn không khỏi đắc ý, cũng không đợi chủ nhà mở miệng bèn tự mình tìm một chỗ, an tọa ngồi xuống.

Mạch Trục Vân tò mò gãi đầu:" Lời hứa của ngươi?"

"Mạch Trục Vân, còn nhớ lúc trước ta từng nói gì không? Ta nói, nếu nàng là nữ tử, ta nhất định sẽ cưới nàng! Bây giờ, ta đến đưa sính lễ!" Hắn nhướn mày, mỉm cười nhìn Sở Tùy Phong.

Sở Tùy Phong híp mắt, nguy hiểm cùng sát khí ngày càng nồng đậm bắn ra tứ phía, dám cướp nữ nhân của hắn, đây không phải muốn tìm đường chết thì là cái gì?

Mạch Trục Vân biết ý đồ của chàng bèn tiến lên từng bước ngăn cản Sở Tùy Phong:"Phong, để đó cho ta!"

Nam Truy Nguyệt, nếu đã muốn đưa này đưa nọ đến tận cửa, vậy, bản công tử không khách khí nữa.

"Quân gia, nhận hết số quà mà Nam trang chủ đưa đến, đợi đến ngày thành thân, gởi thiệp mời đăng hoàng cho hắn!" Mạch Trục Vân cười tủm tỉm phân phó.

"Vâng, thưa vương phi!" Quân gia cũng là người khôn khéo, vừa nghe Mạch Trục Vân nói vậy bèn vui vẻ trả lời, thậm chí còn cố ý nhấn mạnh hai chữ "Vương phi" một cách đầy kính cẩn.

"Mạch Trục Vân, nàng....." Nhận sính lễ của hắn rồi, còn muốn làm vương phi nhà người ta?

Mạch Trục Vân cười vui vẻ đi đến bên người hắn, đưa mắt quét từ trên cao nhìn xuống:"Nam Truy Nguyệt, ta đã đồng ý gì với lời hứa của ngươi đâu. Có điều, hôm nay ngươi tốt bụng ghê, biết ta với Phong sắp tổ chức lễ thành hôn, còn cố ý đưa nhiều quà cáp thế này, sao ta có thể xấu bụng mà từ chối được? Yên tâm, quà lớn như vậy, ta sẽ chuẩn bị cho ngươi ghế đặc biệt nhất để ngồi!"

Nam Truy Nguyệt nghênh mặt tức giận nói:"Mạch Trục Vân, còn tới những ba tháng hôn lễ mới tổ chức, bộ nàng không lo lắng một chút nào sao? Người nhớ nhung Phong vương không hề ít a! Nàng xác định, ngày đại hôn của hai người sẽ được tiến hành êm xuôi sao?"

"Ta đương nhiên rất yên tâm!" Nàng đắc ý nói:" Người nhớ nhung ta cũng nhiều mà, chứng tỏ mị lực của ta và Phong không nhỏ chút nào!"

Nam Truy Nguyệt bắt đầu dĩ mấp máy khóe miệng, quả nhiên vẫn tự kỷ như ngày nào:"Rồi, mị lực của nàng rất lớn, lớn đến mức Phượng Ảnh thái tử đều nguyện tự mình chinh chiến vì nàng, lớn đến mức khiến cả ba nước đồng thời gây chiến, lớn đến mức khiến cho vị hôn phu của nàng phải chịu chết ở chiến trường, đúng là mị lực quá sức lớn."

"Hừ, còn chưa biết ai mới là người chịu chết đâu! Dù không có liên quan đến ta thì ba nước Nam Ninh, Phượng Ảnh và Đại Dục cũng không sớm thì muộn nổi dậy tham chiến! Ta cũng chỉ là một quân bài mà Ca Thụ Nhược Ly lấy có thôi."

"Ồ, không sai, có điều, nếu không phải vì nàng thì Nam Ninh cũng không đến mức ra mặt trận ứng chiến!"

"Nam Truy Nguyệt!" Sở Tùy Phong quát một tiếng cảnh cáo. Chuyện của hắn, còn đến phiên người khác đánh giá?

Nam Truy Nguyệt hồ hững nói tiếp:"Phong vương, Phượng Ảnh cũng bắt đầu tham chiến rồi, hơn nữa ta còn nghe nói, lần này đích thân Phượng Ảnh thái tử sẽ là người cầm quân đánh vào biên cảnh, nói vậy ngươi cũng nên mau chóng rời kinh thành đi! Trước thì có hai cường địch, sau lưng thì có hoàng thượng luôn tìm mọi cách hủy hoại ngươi. Từ thành binh quyền giờ đã mất một, ngươi nghĩ ngươi còn có bao nhiêu phần thắng?"

Lãnh khí trên người Sở Tùy Phong quá nặng, còn chưa động thủ thì Mạch Trục Vân đã đến bên người hắn, hỏi:"Phong, chàng phải đi?"

"Ca Thụ Nhược Ly tự mình cầm binh, Tề Ân không phải đối thủ của hắn, ta muốn tự mình xem sao!" Hắn khẽ vuốt đầu nàng, hoàn toàn mất đi sát khí và lạnh lùng khi đối mặt với Nam Truy Nguyệt:"Yên tâm, ta sẽ về trước ngày tổ chức hôn lễ!"

Nam Truy Nguyệt lên tiếng chế nhạo:"Mạch Trục Vân, sợ rồi sao, không phải ta đã nói với nàng, dùng hai chữ "họa thủy" để hình dung, cũng quá xem nhẹ nàng rồi, người ta có thể miễn cưỡng coi nàng là "Hong nhan họa thủy", nhưng bản thân ta lại thấy nàng chính là tai họa thì đúng hơn, ai cũng phải bất hạnh mỗi khi nàng gây chuyện.....thế nên Bạch Lộng Ảnh mới vì nàng mà....."

"Tiễn khách!" Sở Tùy Phong quyết đoán lên tiếng, sắc mặt âm trầm như Diêm Vương địa ngục, không để cho hắn nói tiếp.

"Nam Truy Nguyệt, ta không có gây chuyện cho ngươi, ngươi quản nhiều làm cái gì? Ta vui là được!" Nhưng mà, đáy lòng cũng dâng lên nỗi bất an mà bấy lâu nay còn vương bận:"Phong, chàng không cần xen vào chuyện giữa ta với hắn!"

"Nam Truy Nguyệt, Bạch Lộng Ảnh làm sao?" Từ lần ra tay vật lộn thử hắn, nàng đã cảm thấy an tâm rất nhiều, bây giờ bị Nam Truy Nguyệt khơi lên, nàng cảm thấy trong chuyện này có gì đó không đúng.

Võ công của nàng đã sớm khôi phục nhưng mắt vẫn chưa nhìn thấy rõ. Đợi hắn đi được vài ba ngày thì mắt lại sáng lên, nàng có chút hoài nghi: Có phải Bạch Lộng Ảnh đã thêm thuốc gì khác vào đơn thuốc của nàng không?

"A, rốt cục nàng cũng đã có chút lương tâm, Bạch Lộng Ảnh vì nàng mà....."

Bắt gặp vẻ mặt lạnh như băng của Sở Tùy Phong, đáy mắt rõ ràng đang ánh lên màu máu, sát ý dày đặc. Cho nên hắn phải chuyển đề tài nếu còn muốn giữ cái mạng này:"Đi Đại Dục, nàng không biết sao?"

Mạch Trục Vân ngạc nhiên, nàng nhớ huynh ấy từng nói với nàng sẽ đi chuẩn bị quà cưới tặng nàng với Phong. Trong lòng nhất thời cảm thấy ấm áp, có lẽ huynh ấy biết tình cảnh bây giờ của bọn họ nên mới chia sẻ cùng bọn họ một ít đây mà.

"Bây giờ thì biết rồi!" Nàng bật cười lên tiếng đáp.

Sở Tùy Phong cũng nhẹ nhàng thờ ra, bây giờ Bạch Lộng Ảnh vẫn chưa muốn nàng biết chuyện mái đầu bạc trắng của hắn, cũng may Nam Truy Nguyệt không nói gì.

Nam Truy Nguyệt đưa mắt nhìn về phía Mạch Trục Vân, thấy khoe miệng nàng cong lên ý cười, đáy mắt hắn chợt lóe một tia vui vẻ, sau đó lập tức thay đổi bằng vẻ mặt nghiêm túc, thuyết giáo:"Hai trong Tứ đại công tử đã bị nàng gây họa vào, về phần ta, ta quyết định không giao mình cho quỷ dữ."

Mạch Trục Vân vui vẻ lấy tay hào phóng đập lên vai hắn:"Thật sao? Vậy lần trước vì sao lại muốn đi theo ta đến lăng mộ ở trấn Oanh Dương? Tóm lại, người với sư phụ ta, có quan hệ gì?"

Thật ra nàng đã rất muốn hỏi vấn đề này từ lâu, chỉ là không có thời gian.

"Giả mà đi theo nàng? Hừ, Nam Truy Nguyệt ta gia nghiệp trải rộng toàn bộ Nam Ninh, hôm đó đi trấn Oanh Dương là để thu mua dược liệu!" Nam Truy Nguyệt mạnh miệng không chịu thừa nhận, có điều, về chuyện của sư phụ thì vẫn nên để nàng biết thì hơn.

"Sư phụ nàng là ân nhân của ta, năm đó lão đã cứu ta một mạng... Hừ, nếu vì không nể mặt lão thì ta đã sớm bắt nàng đem đến triều đình lĩnh thưởng rồi!" Nói xong, bèn hờn dỗi quay phắt đầu về hướng khác.

Mạch Trục Vân cảm thán một câu:"Ta nghĩ sư phụ ta nhất định sẽ rất hối hận vì đã cứu một người xấu....."

"Mạch Trục Vân!"

"Phong, chàng xem hắn hung dữ với ta kìa!" Mạch Trục Vân xoay người chạy ra phía sau Sở Tùy Phong, bày vẻ ủy khuất.

"Nam Truy Nguyệt, tự mình cút hay đợi bốn vương gọi người quăng người ra ngoài?" Để hắn nói nhiều chuyện trong vương phủ của hắn, coi như hắn đã nể mặt Mạch Trục Vân lắm rồi.

Nam Truy Nguyệt biến sắc:"Quả nhiên là phu thê, ai cũng như ai!"

Mạch Trục Vân vui vẻ cười ha ha, Phong biết dừng lại câu của mình từ khi nào ấy nhỉ? Chỉ là, đứng sau lưng hắn, cười thì vẫn cười, nhưng trong lòng lại không khỏi chua xót: Nam Truy Nguyệt nói rất có lý, nàng chỉ là một kẻ gây tai họa cho người khác!

"Vân nhi!" Sở Tùy Phong dường như nhìn thấu tâm tư nàng bèn xoay người đối mặt với nàng:"Vân nhi, cho dù nàng có là tai họa của người khác đi chăng nữa, ta cũng nguyện cùng nắm tay nàng, nguyện trở thành lá chắn xua tan mọi phiền não cho nàng, sủng nàng cả đời!"

Trái tim nhất thời bị lấp đầy, những lời ấm áp của chàng khiến nàng an tâm hơn phần nào, bèn bật cười đáp:"Được, vậy để ta làm tai họa của chàng cả đời đi!"

Kỳ thật, cả đời hắn, nàng đã sớm là tai họa rồi.

Đoạn tay áo, có tật xấu khi ngủ..... Ha ha, thanh danh hắn, đã sớm bị nàng hủy hoại.

"Được!"

Nàng nhẹ nhàng tựa vào lòng hắn, vòng tay sau lưng hắn thắt chặt, lo lắng hỏi:"Phong, chừng nào chàng đi?"

"Hai ngày sau, yên tâm, ta sẽ trở về trước thời hạn!"

"Ta chỉ luyến tiếc mỗi chàng thôi!" Nàng ôm chặt hơn nữa.

Sở Tùy Phong có chút buồn cười, làm sao hắn nở rời nàng mà đi đây? Nhưng, vì cưới nàng, nhất định phải đi.

.....

Rời khỏi Phong vương phủ, Nam Truy Nguyệt ngồi ngay ngắn trong xe ngựa, nhớ lại cuộc đối thoại giữa hắn và Bạch Lộng Ảnh ngày đó. Tuy chỉ đơn giản vài câu nhưng bây giờ hắn mới thật sự hiểu được tâm ý của hắn ta.

"Đáng giá sao?"

"Người sẽ không biết!"

Bây giờ, hắn đã biết rồi, đáng tiếc, đã quá muộn.

Đối với Mạch Trục Vân, có thể nói, hắn thật sự có chút phiền não, nếu không phải vì muốn báo đáp công ơn của Công Tôn tiền bối thì hắn cũng không rảnh tay đi quan tâm tới nàng làm gì, có khi lại còn ra tay hại nàng. Nhưng, đối với Vân cô nương, hắn lại hơi cảm mến nàng, hắn thích nhìn dáng vẻ dịu dàng, nữ tính của nàng, mỗi khi nhìn thấy nàng, hắn nhịn không được muốn bảo vệ nàng, quan tâm nàng. Nhưng bây giờ thì sao, tâm trí hắn hoàn toàn rối loạn.

Vân cô nương chính là Mạch Trục Vân, bây giờ rốt cuộc tình cảm của hắn dành cho nàng thuộc về loại nào?

Không rõ, không rõ nữa, đành phải đem một mớ phiền muộn giấu dưới đáy lòng.

.....

Ngồi trong thư phòng trả lời thư xử lý tình hình quân sự, tuy rằng chỉ còn hai ngày nữa sẽ đi biên giới, nhưng Sở Tùy Phong cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ để sẵn sàng nhập trận.

Hắn ngồi nghiêm nghị bên bàn, chăm chú phê chỉ thị công văn, nhưng đột nhiên bên ngoài cửa sổ, một trận gió sắc bén thổi qua, cửa sổ ban đầu vốn khép kín giờ bỗng dưng không một tiếng động mở ra, một bóng người màu trắng cũng chậm rãi di chuyển về phía hắn.

Hắn khẽ cong khốe môi cười nhạt, không hề nâng mắt quan sát bóng đen ấy đang tiến gần đến mình.

Sau lưng một churong đánh tới, hắn phản thủ chế trụ cổ tay người đó, thuận thế kéo người nằm trọn vào lòng hắn.

"Vân nhi, nàng thua!"

Mạch Trục Vân thuận thế ôm cổ hắn: "Sao lần nào cũng bị chàng phát hiện thế nhỉ, vô vị!"

Sở Tùy Phong khẽ cười, buông nhẹ con sói giáo hoạt ra, nhìn hai cái bóng đen bên kia: "Nếu không phát hiện được, chẳng phải ta rất vô năng sao?"

"Hừ, chỉ là nhất thời sơ suất, quên mất rằng ngay cả ta chàng cũng phòng bị, sẽ có một ngày ta sẽ đánh lên chàng thành công!" Nàng liếc mắt hắn, cam đoan nói một câu.

"Ừm!"

"Đúng rồi, Phong, hai ngày nay không thấy Tề Cần đâu vậy? Còn nữa, sau khi ta về phủ cũng không thấy mười hai tên ám vệ vương phủ đâu cả, ta còn đang muốn tìm bọn họ luyện luyện chân tay chút, nói không chừng biết đâu sẽ có một ngày ta có thể đánh bại chàng." Nàng cười nói.

"Bọn họ có việc ra ngoài!" Vẫn bỏ thêm một câu: "Tân công Tam Tuyệt Đường!"

"A?" Mạch Trục Vân chấn động, sau đó tiếp tục ôm cổ hắn làm nũng: "Sao chàng không nói sớm hà, ta cũng đi nữa, Tam Tuyệt Đường dám thu tiền của người khác để giết ta, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ!"

"Yên tâm, ta đã phân phó ổn thỏa rồi!"

Cục tức lúc này mới tiêu tan: "Đã điều tra ra ai là người trả tiền chưa? Hừ, để bị ta phát hiện thử xem, nhất định ta sẽ không bỏ qua cho hắn!"

"Ta cũng sẽ không! Có điều, vẫn chưa tra ra được, càng không cần biết làm gì, ta sẽ bảo vệ nàng!" Nói thật, hắn có hoài nghi một đối tượng, nhưng mấy ngày trước theo như quan sát của hắn thì không giống.

"Ồ, được rồi, nếu biết là ai, chàng nhất định phải giao cho ta tự mình xử lý nha, ta sẽ cho hắn sống không bằng chết!" Hai mắt to tròn chột lóe sáng một tia nguy hiểm, vậy mà khi quay đầu nhìn người yêu mình, thì chuyển thành chế độ dịu dàng khó tin.

"Được!" Thật ra, nếu kẻ đó lọt vào tay hắn, hắn cũng sẽ cho kẻ đó sống không bằng chết, có điều, vẫn phải đồng ý đề nghị của nàng, bởi vì hắn biết, trong lòng nàng, thù rất sâu nặng.

Mạch Trục Vân quét mắt nhìn giá sách sau lưng, phần lớn thể loại sách chủ yếu là phân tích chiến lược quân sự, tuy rằng không có hứng thú, nhưng vẫn tò mò rời khỏi lòng hắn, đi qua đó xem thử.

"Phong, chàng có cái bí tịch võ công nào không? Hi hi, để hôm nào ta luyện xong rồi, biết đâu đánh thắng được chàng?"

Thì ra trong đầu vẫn còn tư tưởng đến chuyện này, Sở Tùy Phong sùng nịch cười: "Cuối cùng trên đây đầu là sách nội công tâm pháp!"

"Thật sao!!!"

Mạch Trục Vân trực tiếp chạy cuối dãy, so với vóc người của nàng thì cao hơn một cái đầu. Thấy người đã biến khỏi tầm mắt mình, Sở Tùy Phong cũng lấy lại tinh thần, tiếp tục xử lý công sự trên tay.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, sắc trời dần dần tối đi, Sở Tùy Phong vẫn ngay ngắn ngồi bên bàn làm việc, dường như không hề quan tâm đến sự thay đổi trạng thái cảnh vật bên ngoài.

Nhưng, lúc này đột nhiên trong thư phòng truyền đến một tiếng thét chói tai.

"A....."

"Vân nhi!" Hần nhất thời bừng tỉnh, chạy đến tới giá sách tìm nàng.

Mạch Trúc Vân cũng đồng thời chạy ra, vì không quan sát nên đâm thẳng vào người Sở Tùy Phong. Cũng may hắn đã có sự phòng bị cho nên mới hoàn hảo giữ lại nàng đúng lúc, không để nàng đụng phải giá sách bên cạnh.

"Vân nhi, làm sao vậy?" Nhìn thấy vẻ mặt ửng hồng của nàng, hắn có chút lo lắng hỏi, lẽ nào bị tẩu hỏa nhập ma? Tay đặt lên mạch tượng trên cổ tay nàng nhưng không hề phát hiện có hiện tượng chân khí tán loạn.

"Ta..... chàng....." Một câu cũng không nói được, thậm chí phải rời khỏi nơi này.

Vốn nàng đang xem mấy quyển võ công tâm pháp, nhưng đột nhiên cảm thấy hơi nhàm chán, bèn lười biếng vút sang một bên, đi vòng vòng tìm vài quyển khác lý thú để đọc, nào ngờ....

Nào ngờ vớ trúng phải bộ sách khiến máu nóng trong người dâng lên, bên trong toàn là hình ảnh của hai người khỏa thân, dính chặt dây dưa lấy nhau..... Nhớ lại thôi đã đủ đỏ tai mặt hồng, gờ lại đối mặt với Sở Tùy Phong, nàng như một con đà điểu có tật gặm mình, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Vân nhi, rốt cuộc nàng làm sao vậy?" Bây giờ hắn có chút hối hận, lẽ ra không nên để nàng một mình ngồi xem mớ sách võ công bí tịch đó, tuy võ công nàng không tồi, nhưng ngày thường hắn luyện đều là những quyển về "chí cương chí dương nội lực", chỉ bằng thể chất của hắn đã không chịu nổi, nếu như nàng thật sự bị tẩu hỏa nhập ma, hắn sẽ hối hận cả đời mất!

"Chàng...sao ở thư phòng chàng lại có...có thể loại đó?" Nói xong bèn dùng sức bỏ tay hắn ra, chạy ra khỏi thư phòng. Trở về phòng mình, nàng dùng khăn bọc lấy đầu, ngay cả cơm chiều cũng không thèm ra ăn.

Sở Tùy Phong tò mò đi qua, nhặt một loạt tờ giấy vẽ này nọ nằm vương vãi trên sàn, bắt đầu đi lặc đầu cười.

Còn cứ tưởng nha đầu kia không sợ trời, không sợ đất, ai ngờ cũng biết ngượng ngùng đến mức này đây.

Nhớ tới cái thời điểm nàng nói buổi tối phải trả thù hắn, khi đó, nàng cũng không có hiểu chuyện, chỉ đơn giản muốn chọc ghẹo hắn, ai ngờ bản thân mình của nổi máu nóng lên, thân thể khó chịu, lại cảm thấy bị hắn dẫn dắt dục vọng cho nên mới vừa xấu hổ, vừa tức giận hắn.

.....

Màn đêm bao phủ, hơi nước bốc lên từ phòng tắm nơi Ly Tâm Cư tựa như sương khói mờ ảo bủa vây.

Bộ y phục trắng tinh được vắt lên trên cao cách bể tắm không xa, đai lưng màu vàng chói kết hợp với một viên ngọc bích lấp lánh ẩn hiện trong hơi nước.

Cách bên ngoài không xa đó chính là một người đàn ông ngồi thoải mái trong bể tắm. Mi dài nhẹ rũ xuống, che khuất đi con ngươi giá lạnh thường ngày, trên gương mặt anh tuấn không nhìn ra được suy nghĩ của hắn, ngược lại, toàn thân hắn như được bao phủ bởi một lớp sương mờ nhạt mà lạnh đậm, cho dù đã có bể nước nóng quanh người, nhưng vẫn không thể hòa tan được.

Nhưng, ngay sau khi cảm nhận được sự giao động của nước, âm thanh sắc bén của gió chọt quét qua mặt mình, hắn hơi mở mắt, ngẩng đầu lên, miệng cong lên ý cười khó hiểu, con ngươi nhiệm sự băng giá khi này cũng dần dần thay đổi, âm áp mà dịu dàng hơn.

Lạnh nhạt vờn hai ngón tay, lướt nhẹ lên mặt nước một lát sau đó linh động vung lên, dòng nước tựa như mũi tên nhỏ, theo ngón tay hắn thẳng tắp bắn về phía tắm bình phong.

Mà một màn này, chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Ngay khi mũi tên nhỏ kia còn cách nơi hắn để y phục nửa tấc thì đột nhiên bộ y phục hắn chậm rãi "bị lấy xuống" từ hướng khác của tắm bình phong. Đồng thời, "phịch" một tiếng nặng nề, bức bình phong tan tành, vãi giấy một nơi, gỗ nát một ngã, lộ ra gương mặt trắng nõn, ngốc nghếch của ai đó.

Lúc này, toàn bộ phòng tắm hoàn toàn không có vật gì che chắn, cứ vậy là lộ ra hết trong không khí, đương nhiên, không ngoại trừ cả vị soái ca đang ngồi thản nhiên trong bể tắm.

Làn khói sương mờ ảo cũng dần tan biến đi, hình dáng người đàn ông dần dần rõ mồn một.

Mạch Trúc Vân cười xấu xa đứng bên cạnh chậu gỗ tã tã còn trụ vững sau khi bức bình phong vừa bị ai đó đánh cho tan nát, tay khư khư ôm y phục của Sở Tùy Phong như một con cóc dựa mắt nhìn vị nam nhân trong bể tắm.

Trên mặt hắn không ngạc nhiên là mấy, vẫn là bộ dáng thông dong và bình thản như trước, hoàn toàn không có giống với dáng vẻ xấu hổ của những người bị phát hiện có người nhìn trộm.

Con ngươi di chuyển thấp dần xuống, men theo từ gương mặt điển trai của hắn đến vòm ngực rắn chắc. Nước nóng tiếp xúc với làn da đồng của hắn

khiến cho cả người hấn trở nên quyến rũ một cách lạ thường, làn nước trong vắt có thể nhìn xuyên thấu hai điểm hồng nhạt nho nhỏ nhọn nhọn trước gợn nước, hấp dẫn đến muốn phụng mầu mũi.

"Phong, chàng chậm một bước rồi nha!" Nàng đắc ý hươ hươ bộ y phục còn thơm mùi hương quyến rũ, đặc trưng của hấn trong tay nàng, khoe khoang với Sở Tùy Phong.

Mạch Trục Vân giả bộ bình tĩnh, cho dù có mất tự nhiên và xấu hổ đến mấy cũng phải kiên trì mặt dày lên. Chỉ tại vì mấy bức vẽ đòi trụ trong phòng hấn, nói không chừng chàng cũng sớm xem qua rồi....

"Vân nhi, nàng muốn làm gì đó?" Yết hầu nhip nhàng trượt lên xuống, môi mỏng lười biếng mở miệng hỏi, ngữ điệu mang theo hơi nước ấm nóng cùng với sự dụ hoặc khiến cho cái vị nào đứng trên bờ, không tự giác nuốt nước miếng, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, không chịu nổi nữa phải đỏ ửng lên.

"Ta....." Nàng cúi thấp đầu, mi mắt chớp điên cuồng, cố che giấu tâm tư xấu xa của mình, sau đó giả bộ bình tĩnh ngẩng đầu nói:" Hơ, thì...đương nhiên là báo thù rồi!"

"Vậy sao?" Hấn khẽ cười, có lẽ là vì ngồi lâu nên mới thay đổi một cái tư thế khác, hai tay vờn rộng ra đặt hai bên bả tằm, mỗi động tác của hấn, đều mang một dáng vẻ dụ dỗ người khác phải phạm tội:"Vân nhi muốn trả thù ta thế nào?"

Mạch Trục Vân nháy mắt mấy cái, bí hiểm cười, giọng y phục hấn lên, cười khùng khục:" Chàng đang tắm mà bị ta bắt gặp, bộ không sợ hả?"

"Vân nhi, đây mà gọi là bắt gặp sao?" Rõ ràng là vụng trộm xông vào! Có điều, ai sợ ai, còn chưa biết được.

Ngay cả tranh vẽ cũng không dám nhìn, huống chi giờ là "người thật, hàng thật"?

Khóe miệng Mạch Trục Vân run rẩy, thì ra chàng nhận ra từ sớm rồi, bèn vội vàng ho một tiếng, tiếp tục nói:" Nè, y phục của chàng ướt hết rồi, khụ khụ, chàng yên tâm, thị vệ bên ngoài bị ta đuổi đi hết rồi, nếu có gì ngoài ý muốn thì cũng không vô tình thấy chàng trong bộ dáng này đâu, hi hi, chàng kiên nhẫn ngồi ở đây chờ ta đi lấy y phục khác cho chàng ha...." Hà hà, chàng chờ cả đời luôn đi!

Sở Tùy Phong đen mặt nhú mày, nhất định trong bụng nha đầu kia đang nghĩ gì đó xấu xa, thì ra nàng đã âm mưu chuyện này từ sớm ha, nhưng hấn cũng không phải loại dễ đối phó như vậy: "Không phiền nàng đâu, Vân nhi!"

Lập tức đứng dậy, vô cùng tự nhiên:"Nếu chỉ có nàng ở đây thì ta cũng không cần kiêng kị gì nữa!"

Vốn định rồi đi thì đột nhiên nghe được tiếng nước động, như ma xui quỷ khiến Mạch Trục Vân quay đầu lại mạnh miệng nói:"Ta không tin chàng dám không mặc y phục mà..."

Mấy lời cuối cùng như dần dần bé lại nơi cổ họng, đầu óc nàng dường như trống rỗng trong sự kinh ngạc trước cảnh đẹp tựa tiên cảnh, hấn giống như một vị chiến thần trên tiên giới vừa hạ phạm, khí tiên, vàng hào quang tỏa sáng xung quanh, duy có một điểm khác biệt, chính là..... không có mặc quần áo.

"A....." Nàng vội vàng lấy tay che mặt, hét to một tiếng.

Sở Tùy Phong chỉ cảm thấy buồn cười, thì ra gan cũng chẳng lớn bao nhiêu, hấn chưa có đứng lên hoàn toàn mà.

Cũng không tiếp tục đùa nàng, bàn tay vỗ nhẹ lên mặt nước, một bức tường nước xuất hiện ngăn cách tầm nhìn của hai người. Cho đến khi bọt nước cuối cùng tan đi, hạ xuống trong bể thì người trong nước cũng không thấy tung tích đâu.

Mạch Trục Vân xấu hổ đến đỏ đến tận mang tai, tim đập không ngừng, hai tay bịt mắt, không dám nhìn hàng thật sinh động trước mặt. Aida, bị mấy bức tranh hành hạ cả một buổi chiều, giờ thêm cái này nữa.

Thật ra thì, nàng chưa nhìn thấy cái gì hết mà.

"Vân nhi, nàng sợ gì vậy?" Bên tai vang lên âm thanh trầm thấp mà gợi cảm.

Đúng vậy, nàng sợ gì chứ, người bị người khác nhìn lén đang tắm rửa đâu phải nàng, việc quái gì nàng phải xấu hổ? Nàng... nàng.... nàng..... tới đây với mục đích duy nhất là trêu chọc Sở Tùy Phong cho chàng biết mùi xấu hổ và nhục nhã, xem biểu cảm ngượng ngùng và e thẹn của chàng khi bị người khác chăm chú nhìn mình tắm, nhưng cảm giác này là thế nào hả trời, sao người bị nhục nhã lại là nàng chứ?

Chậm rãi hé một cái khe hở giữa các ngón tay, ánh mắt hơi mờ ra một chút, nhìn về phía trước.

Ồ, sao không thấy người đâu.

Đi lại đứng trước bể tắm tĩnh lặng, chỉ có một lớp sương mù phủ quanh.

"Lạ thật, người đâu?" Nàng tò mò quay đầu lại, đối diện nàng là con ngói đen tối có chút cười châm chọc của ai đó, nàng bất ngờ giật mình, chàng đứng ở đây từ khi nào vậy.

Lần này, còn chưa kịp thét lên thì cái miệng nhỏ nhắn đã bị một ngón tay thon dài mà dịu dàng đặt lên. Hai tay còn chưa kịp cử động thì đã bị người nào đó nắm chặt.

"Vân nhi, ta mặc đồ rồi!"

Những lời này thật là dọa chết nàng mà, sớm biết mình đứng đây rồi việc gì phải chờ tới bây giờ hử.

Thật ra, hử là thừa dịp cô nhắm tịt mắt tịt mũi kia mới mặt y phục trở lại.

Mạch Trúc Vân đầu óc trống rỗng, sau đó đột nhiên nhắm chặt mắt lại, chặt đến mức dùng sức, cứ như nếu không làm vậy, nàng sẽ không biết đối mặt với hử thế nào. Sợ chính bản thân mình chìm đắm trong sự quyến rũ của hử.

Hử cảm thấy buồn cười không thôi, to gan chạy đến phòng tắm của hử, trộm y phục của hử, nhưng lại không có gan nhìn thẳng vào hử. Lẽ nào nàng không tính tới chuyện sẽ thật sự chứng kiến cảnh hử không mặc quần áo?

"Vân nhi, ta không lừa nàng!" Hử cam đoan nói.

Nhưng nàng vẫn không dám mở mắt, tay nhỏ bé nằm gọn trong lòng bàn tay hử khẽ run lên, sau đó đưa lên, sờ sờ lên ngực hử.

Tơ lụa với chất liệu cao cấp bóng loáng ôm lấy thân người cao lớn của hử, xúc cảm truyền qua đầu ngón tay mỗi lúc một rõ ràng hơn. Không may thay nơi mà nàng đặt tay lên sờ lại là nơi không được che đậy, vì thế, mang theo một tia nghi ngờ, bắt đầu mò mẫm xuống ngực.

Tay nàng giống như có ma lực dẫn dắt dục vọng của Sở Tùy Phong, hử cảm thấy mỗi cái đụng chạm của nàng trên người hử đều như mang theo ngọn đuốc đỏ hồng rực, cảm giác nóng bỏng lan tỏa khắp người, rồi dần dần tụ hết một chỗ ở vùng dưới bụng.

Lập tức nắm chặt bàn tay không an phận của nàng, không cho nàng tiếp tục lộn xộn bèn mở miệng, âm thanh khàn khàn đầy dục vọng: "Vân nhi, đừng có sờ!"

"Chàng..... Chàng là tên lưu manh thôi tha!" Nàng cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, may là không mở mắt ra, còn chưa mặc quần áo mà dám lừa nàng.

Sở Tùy Phong thấy ham muốn của mình sắp bị nàng làm cho nghẹn đến chết rồi, rõ ràng là chính nàng xông vào len lén nhìn hử tắm, giờ nàng nói cứ như là hử đang dụ dỗ con gái nhà lành không bằng?

Có chút bất đắc dĩ lắc đầu: "Không hề, không tin tự nàng xem đi!"

"Được, là chàng nói muốn tự ta kiểm chứng đó, ta nhìn thấy rồi, chàng không được ép ta phải chịu trách nhiệm này nọ, không được nói cho người khác biết, cũng không được....." Miệng liến thoắng nói đủ thứ điều kiện.

"Được rồi!" Ta có thể chịu trách nhiệm với nàng mà!

Thật ra, có chịu trách nhiệm hay không thì nàng cũng là người của hử!

Nàng vẫn không có đủ can đảm để mở mắt, trong lòng rối rắm vô cùng, nữ nam khóa thân trước mặt thế này, rốt cuộc có nên xem hay không? Tuy trước khi vào hiện trường, nàng có từng nghĩ đến loại trường hợp này sẽ xảy ra, nhưng mỗi lần nhớ đến cái đêm bị chàng khơi gợi dục vọng sau đó bị chàng "bỏ gánh giữa đường", xấu hổ nàng còn chưa nói, đằng này cả cơ thể nàng còn khó chịu vô cùng, toàn thân giống như bị một đàn kiến cắn quấy, ngứa ngáy đến nóng bỏng. Rõ ràng chàng biết, chỉ có khi nàng ôm hử ngủ thì mới cảm thấy thoải mái và an lòng một chút, ai ngờ lại bỏ đi không cho nàng một lời giải thích, hại nàng bực bội cả đêm.

Nếu đêm nay mà giống như đêm đó...haiss...thôi quên đi, không nghĩ nữa.

Nhưng chàng sắp đi ra trận rồi, nếu như vậy, thì phải đợi cho đến ngày tổ chức hôn lễ, nàng mới có thể thấy....

"Sớm muộn gì thì cũng phải xem!" Thấy nàng đang lưỡng lự, Sở Tùy Phong lại ghé sát bên tai tà mị nhắc nhở một câu.

Ồi, sớm muộn gì thì cũng phải xem, xem trễ không bằng xem sớm, xem sớm không bằng bây giờ xem....Nghĩ vậy bèn lấy đủ can đảm, Mạch Trúc Vân từ từ mở hai mắt, quét người hử một vòng.

Quả nhiên, Sở Tùy Phong không có lừa nàng, chàng thật sự đã mặc một chiếc áo bóng bên ngoài, màu vải trắng tinh kết hợp với làn da đồng của hử, càng thêm gợi cảm. Thiết kế áo này không tòi a, này thì cổ áo khoét sâu ngay ngực, ẩn hiện vòng ngực rắn chắc bên trong, này thì xương quai xanh sâu ngun ngút, quyến rũ mà kêu gọi.....

Trong lòng Mạch Trúc Vân thoáng dâng lên một tia mát mẻ, sớm biết vậy thì đã không ngại ngần rồi, chỉ cần liếc xem một cái thôi, cùng lắm là lơ nhìn thứ không nên thấy.

"Đúng, dù sao lúc này cũng chưa thấy gì hết, giờ xem cũng không sao..." Miệng nàng cứng rắn nói.

Nói xong, còn cố ý nhanh chóng quét mắt nhìn xuống dưới hạ thân hử, nhằm để chứng minh rằng ban này nàng chưa có thấy, bây giờ mới có dịp nhìn!

Sở Tuy Phong có chút buồn cười, quả nhiên, dù có thế nào thì cũng nói lý lẽ cho được.

"Vân nhi thật sự muốn xem?" Con người hần hơi lóe lên, nhàn nhạt hỏi.

"Khụ khụ, thôi kh.. khỏi đi!" Còn chưa nói xong thì nàng đột nhiên cảm giác được, chàng đang nắm lấy bàn tay mình, chậm rãi di chuyển lên hông.

"Vẫn còn chưa thấy thứ quan trọng mà!" Hần kéo tay nàng, chui vào vạt áo.

Trái tim Mạch Trục Vân như đập lệch một nhịp, cái tên này, muốn đùa chết nàng à?

"Đề ta tự làm....." Không ngừng cố gắng trấn tĩnh tinh thần, Mạch Trục Vân ơi Mạch Trục Vân, rõ ràng lần này mày đến đây là để báo thù, thù còn chưa báo lại vô cớ buông kiếm đầu hàng dễ dàng vậy sao, có thù tất báo, chưa báo được thù thì không có gì phải xấu hổ cả. Đúng! Lần trước chàng cũng hù mày một lần rồi, hừ, khóa thân thì khóa thân, nhìn thì nhìn, sờ thì sờ, dù sao cũng chẳng phải cơ thể của nàng, nàng cũng được lợi.

Nhấn tâm kéo vạt áo ra, y phục bóng loáng chậm rãi rơi xuống nền sàn, lộ ra một mảnh xuân sắc.

Sở Tuy Phong hơi kinh ngạc, đột nhiên nha đầu kia lại to gan vậy? Nhưng ý cười tà mị bên ẩn hiện trong con người lãnh đạm của hắn.

Mạch Trục Vân sững sờ đứng tại hiện trường, ánh mắt đều trường mở to không chớp, cũng quên mất phải xoay người sang chỗ khác, quên mất phải thét to lên, quên mất cả nhắm chặt mắt lại.

"Vân nhi, làm sao vậy?" Âm thanh dụ hoặc lẫn quần bên tai nàng.

Cả người Mạch Trục Vân chấn động, giống như bị ai đó rút đi linh hồn bé nhỏ của mình, ánh mắt cứ lạng lẽ nhìn cơ thể trần trụi trong không khí của hắn, bờ vai săn chắc, lực lưỡng với đường nét góc cạnh khiến hắn trông mạnh mẽ và cuốn hút. Khuôn ngực khỏe khoắn, đầy đặn, thắt lưng tinh tráng cùng với đôi chân thon dài, còn có cái đó.....

Khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng nàng liên tục an ủi bản thân, không phải mày cố ý, mày không cố ý, không cố ý, không cố ý....

Sở Tuy Phong cảm thấy ánh mắt nàng dán chặt lên "báu vật" của mình, cơ thể cũng dâng lên loại cảm xúc khác thường, lửa nóng so với trước càng lớn hơn, hắn dần mất đi sự kiểm soát, nhẹ nhàng giơ tay lên che mắt nàng:"Vân nhi, không nên nhìn như vậy!"

Mạch Trục Vân bị nhiệt độ nóng bỏng trên tay hắn làm cho tỉnh táo, nàng chậm rãi phun ra một câu:" Chắc, cũng thường thôi!"

Sở Tuy Phong lập tức như bị dội một gáo nước lạnh lên người, lửa nóng nhanh chóng bị dập tắt, thay vào đó là tức giận muốn bùng cháy.

"Cũng thường thôi", nói như vậy, nàng từng nhìn qua rất nhiều người?

Hai tay nắm chặt lấy cằm nàng, lực đạo vô cùng mạnh mẽ khiến cằm nàng như muốn rớt ra.

"Lặp lại lần nữa, nàng còn nhìn thấy cơ thể của ai?"

Thấy hắn tức giận, trong lòng Mạch Trục Vân ngược lại sinh ra cảm giác thành tựu, khoái trá, hi hi, không sai, đã kích chàng một chút.

"Cũng không nhiều lắm....." Kỳ thật chỉ có một thôi, mà biến thái hơn là nhìn qua thân thể của nữ nhân mới khổ.

Bốn chữ vừa mới phun ra khỏi miệng thì nàng cảm thấy nam nhân trước mắt mình bắt đầu u ám hơn vài phần, đáy mắt lóe lên một tia nguy hiểm và máu lạnh kinh người:"Vậy nàng có phải cũng muốn chịu trách nhiệm với bọn họ, đúng không?"

Từng bước từng bước một tiến lên, mang theo cảm giác bức bách, áp lực cho đối phương.

"Ừm, cũng có nghĩ qua..." Đúng là cũng có nghĩ qua mà, đáng tiếc là không thể, bởi nàng không điên đi phụ trách cả đời cho nữ nhân.

"Mạch Trục Vân!" Hắn quát lên một tiếng, thì ra nàng cũng từng có ý nghĩ như vậy? Thấy biết bao nhiêu cơ thể của người khác, còn xem điều đó rất bình thường, chịu trách nhiệm sao? Được, nàng giỏi lắm, vậy thân hình đẹp để mà nàng nói, có phải là Ca Thụ Nhược Ly hay không?

Đuổi cánh tay rắn chắc ôm nàng vào lòng, mang theo một tia giận dữ và trừng phạt, hắn ngăn chặn miệng của nàng lại, hắn sợ nàng lại nói nhưng điều mà hắn không bao giờ muốn nghe.

Nụ hôn của hắn như mây mưa cuồng dã đáp xuống môi nàng, không hề có một chút dịu dàng của ngày thường, chỉ có sự trừng phạt và đau đớn là xúc cảm đậm sâu nhất mà nàng cảm nhận được, từng chút một ăn sâu vào thần kinh nàng. Mạch Trục Vân cảm thấy như miệng mình sắp bị môi hắn cắn rách, mùi máu tươi từ khoang miệng hai người bắt đầu tan ra, có chút khó chịu, nàng nhìn thấy rõ, ánh mắt hắn bây giờ chỉ còn lại tia đau đớn. Trong lòng mới cảm thấy hối hận, mình sai rồi sao?

"Ừm.....Hức....." Ngay cả tiếng nước nở của bị đứt quãng.

Con người trong suốt ẩn hiện vài giọt lệ chực rơi, ngây ngốc nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng bị hắn cắn quấy, nàng giãy dụa muốn đẩy hắn ra. Thấy hắn không có phản ứng, vẫn lung tung ép buộc, cường bạo hôn nàng, nàng càng cảm thấy oán ức và tủi thân, lập tức, hai giọt lệ lạng lẽ rơi xuống.

Ngay khi giọt nước mắt rơi nhẹ lên cánh tay mình, Sở Tùy Phong mới giật mình sùng sốt, mọi tức giận uất nghẹn nơi lồng ngực hoàn toàn tan biến, nhớ đến tình tình quật cường của nàng cùng với biểu hiện vừa rồi, nhất thời mới tỉnh ngộ. Vì ghen tuông mà nàng bị hấn cường hôn đến bực này, ngay cả cơ thể hấn còn không dám nhìn lấy đâu ra nhìn nam nhân khác?

Lại là nói một đằng nghĩ một nẻo!

Bối rối buông nàng ra, nhẹ nhàng giúp nàng lau đi giọt lệ nơi khóe mi. Nước mắt của nàng khiến trong lòng hấn không khỏi khó chịu, đã đến thời điểm này rồi vì sao hấn vẫn không tin nàng chứ? Trong lòng cảm thấy tội lỗi sâu sắc, tâm như bị ngàn mũi tên độc ghim vào, đau đớn tâm can, đành phải ôn nhu an ủi nói: "Vân nhi, là ta không tốt, không nên đối xử với nàng như vậy!"

Mạch Trục Vân đưa đôi mắt đỏ hồng oan ức nhìn hấn, tay mạnh mẽ giơ lên đánh vào ngực hấn một chưởng. Sở Tùy Phong cũng không hề có ý định né tránh, thân thể lui về sau vài bước, khóe miệng trào ra vài vệt máu đỏ.

Một chưởng của nàng dùng lực vô cùng, mà hấn, rõ ràng không hề tránh, cũng không dùng nội lực ngăn lại. Hoàn toàn tiếp một chưởng chí mạng của nàng.

Nàng cũng biết được lý do vì sao chàng không né tránh, nhớ lại nàng chưa bao giờ đánh trúng hấn, bây giờ đánh được chàng rồi, lại thấy chàng bị thương. Trong lòng đột nhiên khó chịu hơn cả là thành tựu, nàng từng bước tiến lên, kiễng chân, lau đi vết máu trên môi hấn.

"Đồ ngốc, sao không chịu né hả?" May là nàng chưa dùng hết toàn lực, nếu không thì bị thương nghiêm trọng rồi.

"Vân nhi, là ta sai!" Thấy nàng không tức giận, trong lòng Sở Tùy Phong càng thêm khổ sở, chậm rãi ôm chặt nàng.

"Vâng, ta biết, là ta cũng không đúng, thật ra ta chưa hề nhìn qua bất kỳ cơ thể nam nhân nào khác..." Nàng cũng sai rồi. Biết tính khí chàng như vậy, còn khiêu khích chọc giận chàng. Sớm biết vậy ngay từ đầu cứ thành thật với chàng cho rồi, nghĩ lại, chiến trường hiểm nguy rình rập, chàng phải đối mặt với biết bao áp lực, gian khổ, nàng ném lên người hấn không biết bao nhiêu phiền phức, giờ lại còn đã thương chàng.

Vì thế nàng lại nhớ đến lời nói của Nam Truy Nguyệt, nàng đúng là "Tai họa"

"Ta biết....."

Mạch Trục Vân đột nhiên đẩy hấn ra, ủy khuất nói: "Vậy chàng còn cần ta?"

"Mới vừa rồi mới suy nghĩ cần thận." Ngón tay nhẹ nhàng xoa đôi môi đỏ mọng của nàng, đẩy mắt ánh lên một tia hồi lỗi: "Có đau không?"

"Chàng để ta cần chàng thử xem có đau không?" Nói thừa? Cần đến chảy máu thể kia, không đau mới lạ.

Sở Tùy Phong bất chợt cúi đầu, để sát môi mình vào môi nàng.

Mạch Trục Vân đột nhiên vui vẻ, hai tay đặt lên cổ hấn, vốn định mạnh mẽ cắn một cái thật đau nhưng lại mềm lòng, hàm răng chỉ ma sát môi hấn, sau đó nhẹ nhàng cắn xuống, đủ để in hấn dấu răng mình coi như là an ủi bản thân.

Nhìn thấy hành động của nàng, trong lòng Sở Tùy Phong cảm động đến nói không thành lời, sự ấm áp và hạnh phúc lan chảy khắp từng mạch máu. Hấn vươn tay ấn lấy đầu nàng, tay còn lại ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, làm một nụ hôn sâu sắc, dùng đầu lưỡi nóng rực của mình miêu tả cánh môi nàng, cảm nhận được mềm mại dưới lớp da bị trầy xước, động tác càng thêm dịu nhẹ, giống như ngọn gió xuân lướt qua, rung động lòng người.

Nàng xụi lơ trong lòng hấn, chỉ có thể dựa vào sức lực của hấn mới chống đỡ được. Nàng cảm nhận sự dịu dàng và tình yêu của hấn dành cho mình, đồng thời nồng nhiệt đáp lại nụ hôn của hấn.

Sau khi đã môi miệng (^-^), nàng ôm thắt lưng hấn, lại đột nhiên xấu hổ ngẩng đầu lên: "Phong, chàng còn chưa mặc đồ....."

Sở Tùy Phong: "....." Hấn chưa có tắm xong thì bị nàng đến phá đám.

Trở về bể tắm, cảm nhận được sự mềm mại của nữ nhân đằng sau lưng mình, hấn có chút không quen bèn nắm lấy tay nàng thủ thủ "Vân nhi, để ta!"

Mạch Trục Vân cười cười rút tay về, nhẹ nhàng áp khăn lên lưng hấn: "Không có gì, để ta giúp chàng!"

Sở Tùy Phong trầm mặc, yên lặng cảm thụ sự chăm sóc của nàng.

Nàng không dùng lực nhiều lên cánh tay, chỉ nhẹ nhàng cạo lưng cho hấn, quan sát đáng vẻ điển trai hiếm có của chàng khi thoải mái hưởng thụ.

Mạch Trục Vân cũng không nói gì, đây là lần đầu tiên nàng làm việc này, nhưng, chàng là nam nhân của mình, cũng không có gì là không tốt. Chỉ có điều, chàng sắp phải đi, đi tới ngày đại hôn mới trở về.....

Nàng lắc đầu, che giấu tâm tư mình, nhẹ nhàng cạo lên lưng tron bóng của hấn, liên tục hỏi bao nhiêu là vấn đề: "Phong, trên người của chàng sao không có vết sẹo gì cả vậy? Không phải chiến trường là nơi cực kỳ nguy hiểm sao? Chàng chưa bao giờ bị thương sao?"

"Ừm, chưa có ai có thể lại gần ta, cho dù chỉ là một trượng." Luận về võ công của hắn, lúc trước đúng là không kẻ nào dám lại gần. Nhưng đối thủ lần này của hắn là Ca Thụ Nhược Ly.

"Vậy lần này chàng phải đảm bảo với ta, không được để mình bị thương, kể cả một cọng lông tóc. Ta nói cho chàng biết, nếu trên người chàng có bất cứ vết sẹo nào khó coi, ta sẽ ghét bỏ chàng, không lấy chàng làm chồng nữa!" Nàng dừng tay, giờ nắm đấm thành quyền ra đằng trước uy hiếp hắn.

Đáy mắt Sở Tuy Phong ánh lên ý cười, gật đầu đồng ý.

Không biết phải nói gì, đành lại lần nữa cúi đầu chà lưng cho hắn.

Động tác mềm nhẹ rung động đến tâm hắn.

"Vân nhi!" Sở Tuy Phong thấp giọng lên tiếng.

Mạch Trục Vân còn chưa kịp mở miệng phản ứng thì trên tay bị một lực mạnh mẽ ập tới. Bị hắn kéo xuống, cả người nhào vào bể tắm, hắn thu cánh tay về, nàng ngay lập tức nằm vào trong lòng nàng, bọt nước bắn lên tung tóe.

Bọt nước bắn khắp xung quanh bọn họ, Mạch Trục Vân vừa khó khăn mở mắt thì phát hiện ra đối diện mình là con người đầy thâm tình của hắn, ánh mắt chứa tình cảm đông đầy chỉ dành cho một người. Con người sâu thẳm càng u tối, sự nhiệt tình như hai ngọn lửa bùng lên thiêu rụi toàn thân nàng. Chiếc mũi cao cùng bờ môi mỏng lại chất chứa một sự quyến rũ đến chết người, nhưng khoe môi hơi mím lại khiến nàng quên mất ra đây là một người đàn ông vô cùng lạnh lùng.

Thời gian như ngừng trôi, giờ khắc này, trong mắt bọn họ chỉ có đối phương.

Sở Tuy Phong gấp gấp áp chặt bờ môi mình lên môi nàng, Mạch Trục Vân liền nhắm chặt hai mắt lại. Nàng sợ phải đối diện với ánh mắt nóng bỏng của hắn nhưng kỳ lạ nàng vẫn cảm nhận được nụ hôn của hắn. Nó khẽ khàng lướt xuống đôi môi, từ dịu dàng đến mạnh bạo hơn, ngang ngược cạy mở môi và răng nàng.

Không khí dần dần trở nên ái muội, ánh nến mập mờ lay động, chỉ còn bóng hình hai người dính chặt vào nhau.

"Phong, ta thích chàng...rất thích, rất thích chàng..."

"Vân nhi....."

Mạch Trục Vân nhẹ nhàng vận vẹo thân mình, y phục trên người đã ướt đầm, dính chặt vào người, gió lạnh đột nhiên thổi tới khiến nàng khó chịu vô cùng. Chỉ có điều, động tác của nàng không may lại kích động đến lửa nóng trong người Sở Tuy Phong, ánh mắt hắn càng lúc càng u ám.

Ôm lấy người con gái đang dần xụi lơ trong ngực mình, đứng dậy lên bờ, dùng khăn tắm màu trắng lớn lau khô thân mình, sau đó bọc lấy người nàng đi thẳng về phía phòng ngủ.

Còn hết đi mọi chướng ngại vật, cuối cùng hai cơ thể trần truồng tiếp xúc nhau, Mạch Trục Vân đã không còn ngại ngần như lúc ban đầu, giờ phút này, nàng thầm nghĩ muốn trao mình cho hắn, muốn toàn tâm toàn ý yêu hắn.

Hai tay ôm lấy gáy hắn, muốn gần gũi hắn hơn. Nàng không biết phải làm thế nào, bắt đầu thế nào, chỉ dựa vào tâm ý của bản thân, phối hợp với hắn, để mình không phải căng thẳng và thả lỏng cơ thể.

Bàn tay mang theo lửa nóng nhẹ nhàng lướt qua da thịt nàng, lòng bàn tay đầy vết chai sạn khiến nàng cảm thấy vừa ngứa ngáy vừa thoải mái. Nàng nhắm chặt mắt, bàn tay yếu ớt bám lấy vai hắn, cả người tê dại áp chặt vào người hắn. Đầu óc nàng hoàn toàn mê mang, từng đợt từng đợt run rẩy.

Hắn hôn một đường xuống phía dưới, trên đường đi đều lưu lại dấu hôn của mình khiến cho cơ thể trắng nõn vốn quyến rũ của nàng càng thêm mị hoặc, càng nhìn càng muốn lập tức nuốt nàng vào bụng.

Nhẹ nhàng hôn lên vết sẹo tròn ở vai trái,, đó là vết sẹo mà ngày đó nàng xông vào hoàng cung.

"Vân nhi, còn đau không?"

Mạch Trục vân loạn ý tình mê lắc đầu.

Hắn nhẹ nhàng hôn lên, động tác vô cùng mềm mại, vừa có chút trân trọng vừa có chút thương xót, đây là nàng vì hắn mà bị thương.

"Ừm..... Phong....." Thoải mái rên lên, như một viên kẹo đường hoàn toàn tan trong vòng tay hắn, mắt nàng khép hờ, tâm trí đã không còn tỉnh táo như trước. Cả cơ thể nàng đón lấy từng nụ hôn ngọt ngào của hắn, đón lấy nhu tình của hắn.

Sự sung sướng khiến cả hai quên đi vạn vật xung quanh, nàng cũng dịu dàng nép mình dưới người hắn.

Sở Tuy Phong nâng eo nàng lên để cả hai người kết hợp chặt chẽ. Nhìn nàng mê loạn, tóc tai rối bời, từng sợi tóc dính chặt vào gương mặt ướt đầm mồ hôi. Dáng vẻ ấy cùng ánh mắt gọi tình, long lanh như nước hoàn toàn cướp đi lý trí của hắn.

Nàng như rộ dưới thân hắn, bầu không khí giao hòa giữa tiếng gầm của nam nhân và tiếng thở gấp của nữ nhân, trên giường, bóng hình hai người chồng lên nhau, thân mật, không một chút cách rời.

.....

Sở Tuy Phong nhìn con mèo nhỏ ngoan ngoãn trong lòng mình đang chìm vào giấc ngủ, vẻ mặt đầy thỏa mãn. Nhờ ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ, hắn mới được ngắm kỹ nữ nhân trong lòng mình. Giương mặt nàng áp sát vào lồng ngực hắn, từng nhịp thở đều đều quét qua da thịt hắn. Cảm giác này, sao hắn cũng không thấy đủ, hắn muốn một lần nữa, lại một lần nữa muốn nàng, nhưng lý trí nói cho hắn biết, đây là lần đầu tiên của nàng, không thể để nàng vận động quá sức. Hắn không muốn nàng đau đớn, mệt mỏi cho nên đành phải kiềm nén cảm xúc, để nàng yên giấc ngủ.

Đợi đến khi nàng mơ màng mở mắt thì đã thấy hắn khẽ cười véo yêu mũi mình, vẻ mặt đầy sùng nịch mà yêu thương. Hắn bế nàng đi vào phòng tắm, gột rửa đi tàn dư của trận mưa hôm qua.

Mạch Trúc Vân yên lặng dựa mình vào người hắn, lười vận động tay chân, mặc hắn giúp nàng cọ rửa sạch sẽ. Sau đó Sở Tuy Phong mới ôm nàng quay trở về phòng ngủ.

.....

Đến giữa trưa, Mạch Trúc Vân mới mê mang mở mắt ra, tỉnh lại phát hiện Sở Tuy Phong còn ở bên cạnh mình, khóe môi nở nụ cười hạnh phúc. Có lẽ vẫn còn nửa mơ nửa tỉnh, nên cả gương mặt lại áp sát vào lồng ngực hắn, hưởng thụ sự ấm áp được cùng hắn hòa hợp.

Nhìn bộ dáng đáng yêu của nàng, trong lòng Sở Tuy Phong dâng lên một niềm vui sướng khôn tả, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

Vô tình quý trọng, vô cùng thâm tình.

Mạch Trúc Vân bắt đầu liếc xéo hắn, bây giờ toàn thân nàng đau nhức không thôi, chẳng khác như cái bánh xe mới lăn qua người, nhất là thắt lưng, đau đến không cử động được. Nhưng còn chẳng thì sao, tinh thần phấn chấn, vui vẻ thế kia, vì sao lại có sự bất công đến vậy? Lần sau nhất định phải BẢO THÙ.

"Vân nhi, còn khó chịu sao?" Tâm tư ác độc lập tức trôi lạc đâu khi nghe được một câu quan tâm của hắn.

Nhẹ nhàng gật đầu, bây giờ, yết hầu mình bởi vì bị hành hạ cả một đêm khô rát vô cùng, nếu mà giờ mở miệng nói, nhất định sẽ rất khó nghe, chỉ bằng im lặng đi.

Hắn chậm rãi vuốt ve khuôn mặt nàng, trong lòng hơi xót xa, tối hôm qua là hắn không khống chế được bản thân khiến nàng mệt chết đây.

Sở Tuy Phong xoay người xuống giường, rót một ly nước, dùng nội lực làm ấm, đưa tới bên giường, giúp nàng ngồi dậy, đưa đến bên miệng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Chia ly

Một dòng nước ấm chảy qua yết hầu khiến cho cổ họng thoải mái hơn một chút. Sở Tuy Phong đem ly dời đi, nhấp một ngụm còn sót lại, cúi người, đút hết vào miệng nàng.

Sau một nụ hôn dài, không biết rốt cuộc nước là tống hết vào miệng ai, không khí dần dần nóng lên.....

"Phong, hôm nay chúng ta còn phải đến phủ Thừa Tướng, chàng quên rồi à?!" Nàng nhanh chóng chuyển đề tài.

Sở Tuy Phong hiểu được dụng ý của nàng bèn gật đầu cười:"Vâng nàng ngủ tiếp đi, lát nữa dùng cơm xong chúng ta đi."

Nói xong, giúp nàng đắp chăn cẩn thận, sau đó nằm bên cạnh ôm nàng vào lòng, chỉnh một tư thế thoải mái nhất, chìm đắm trong cảm giác hạnh phúc.

Kết thúc bữa ăn, Sở Tuy Phong ôm nàng đi thẳng đến cổng Vương phủ.

An tâm nằm trong lòng hắn, còn đưa mắt nhìn thoáng cảnh vật xung quanh. Thấy Tề Cần đã trở về, đang đứng bên cạnh hắn, nghiêm túc báo cáo tình hình.

"Vương gia, băng nhóm Tam Tuyệt Đường đã bị thủ tiêu, không còn tồn tại trên giang hồ nữa!"

Sở Tuy Phong gật đầu, cảm xúc không biến hóa là bao, dường như chuyện Tam Tuyệt Đường bị tiêu diệt, cũng chỉ giống như xử lý mấy băng nhóm nhỏ khác.

"Tề Cần, làm tốt lắm!" Mạch Trục Vân tươi cười với hắn, kết quả, rất nhanh bị người nào đó chặn lại.

Sở Tùy Phong dùng ống tay áo rộng thùng thình che mắt tầm nhìn của nàng, không có cái đầu nhỏ bé của nàng lộ ra.

Tề Cần không biết phải nói gì, khụ khụ, vương gia ăn dấm chua cũng kinh thật.

Trong xe ngựa tĩnh悄悄.

"Vân nhi, khi ta không có ở bên cạnh nàng, hành sự phải cẩn thận!" Hắn lại một lần nữa dặn dò.

"Rồi, biết rồi, Phong, chàng yên tâm đi, ta sẽ không để bất cứ kẻ nào đã thương ta, cho dù có là chàng đi chăng nữa, hi hi!" Nàng nghịch ngợm vuốt mũi hắn.

"Được rồi, ta để lại Tề Cần ở bên cạnh chăm sóc nàng, nếu có chuyện gì, nhớ tìm hắn!"

"Nhưng ngay cả ta hắn đánh cũng không lại, hơn nữa, hắn là một đại tướng quân, không đi chiến trường mà đi theo ta làm gì, có phải kỳ lạ lắm không? Phong, hay là chàng mang hắn theo luôn đi, ta biết tự chăm sóc mình mà! Đúng rồi, chàng mang theo cả mấy tên ám vệ trong phủ đi theo luôn đi, đừng lo cho ta."

Tề Cần bày ra bộ mặt cảm kích đến muốn chảy nước mắt, Vân cô nương, thì ra người cũng hiểu ta, hiểu ta rất muốn cùng vương gia sát cánh trên chiến trường!

Sở Tùy Phong kiên định nói:"Có hắn ở đây, ta mới yên tâm!"

Hắn vẫn còn rất lo lắng, những người đó chắc chắn sẽ tìm mọi cách làm hại nàng, cho nên, nàng chính là thứ duy nhất mà trong lòng hắn luôn vương bận.

"Thôi được rồi, vậy chàng phải tự mình cẩn thận!" Nàng cũng biết, một khi hắn đi rồi, Tề Cần chính là người có thể liên lạc trực tiếp với Sở Tùy Phong ở trên chiến trường, cho nên có hắn bên cạnh cũng không sao, nàng có thể nắm bắt mọi tin tức về chàng.

Còn nữa, nếu vào ở một mình trong phủ Thừa Tướng, nàng thật sự không quen.

Xe ngựa dừng trước phủ Thừa Tướng.

Sở Tùy Phong bế Mạch Trục Vân xuống ngựa, mang nàng vào phủ Thừa Tướng. Lúc này, Tư Lăng Thanh cùng với phu nhân thừa tướng - Liễu Thục Mi, vài vị tiểu thiếp, Nhị tiểu thư Tư Lăng Uyển cùng một đám chúng nha hoàn đến nghênh đón.

"Hạ quan tham kiến vương gia!"

Đám nữ quyến ở phía sau cũng đồng thời mở miệng:"Tham kiến vương gia!"

Mạch Trục Vân hít một hơi thật sâu, đánh giá vị tiểu thư cùng vị nha hoàn nào đó lần trước bị nàng giáo huấn, tuy thương tích trên mặt đều không còn nữa nhưng có vẻ như các nàng đã biết nghe lời hơn một chút, không dám lườm nguyền rủa, cũng không dám nói bậy cái gì. Mạch Trục Vân nhẹ nhàng kéo ống tay áo Sở Tùy Phong, ý bảo hắn thả nàng xuống.

Sau đó dựa theo lễ nghi, cung kính hướng về phía Tư Lăng Thanh hành lễ:"Nghĩa phụ!"

Hai tiếng "nghĩa phụ" này thật bức cười, hoàn toàn không có một chút tình cảm. Chỉ là hững hờ cho có lệ.

Tư Lăng Thanh giật giật khóe miệng, định nói gì đó nhưng căn bản không biết phải bắt đầu từ đâu bèn chua sớt cười, đưa bọn họ nghênh đón vào đại sảnh.

Sở Tùy Phong và Mạch Trục Vân ngồi lên ghế trên, Tư Lăng Thanh và đám phu nhân hắn ngồi bên dưới.

"Tư Lăng thừa tướng, bốn vương sắp sửa khởi hành, đi biên cảnh, nên Vân nhi tạm thời giao cho người chăm sóc!"

"Vương gia yên tâm, hạ quan nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho Phong vương phi tương lai, để vương gia không phải bận tâm lo lắng!" Tư Lăng Thanh liếc mắt nhìn Mạch Trục Vân, vẫn miễn cưỡng lễ phép xưng với nàng ba chữ "Phong vương phi".

"Nghĩa phụ, từ nay về sau cứ gọi con là Vân Nhi, không cần khách khí như vậy!" Nàng ở trong lòng Sở Tùy Phong, cười tươi như nắng.

"Được!"

Sở Tùy Phong nghe được câu trả lời của Tư Lăng Thanh, có vẻ yên tâm hơn một chút, dù sao Vân nhi và ông ta cũng có quan hệ máu mủ với nhau, chắc chắn ông ta sẽ không làm tổn thương nàng. Làm quan bao nhiêu năm, con người Tư Lăng Thanh thế nào, hắn cũng biết rõ, chỉ là hắn không thể không đề phòng một số người, ví dụ như, phu nhân thừa tướng và Nhị tiểu thư.

"Tuy Vân nhi chỉ là nghĩa nữ của thừa tướng, nhưng nàng là vương phi duy nhất của bốn vương, nếu ai dám bất kính với nàng chính là bất kính với bốn

vương!"

Ngữ điệu trở nên nghiêm khắc đầy uy hiếp khiến cho đám nữ quyến ở đây không khỏi rùng mình sợ hãi.

"Phong, chàng xem chàng dọa bọn họ kia!" Mạch Trục Vân thường thức đáng vẻ uy phong của hắn.

Nghe được câu như vậy, sắc mặt Sở Tùy Phong cũng hòa nhã hơn một chút, không còn lãnh đạm như ban nãy.

"Vương gia yên tâm, Vân nhi là nghĩa nữ của hạ quan, cũng chính là Nhị tiểu thư trong phủ, sẽ không ai dám vô lễ với nàng đâu!" Mạch Trục Vân lớn hơn Tư Lăng Uyển một tuổi, nói năng là Nhị tiểu thư, cũng không sai.

Chỉ có điều, dường như mọi ánh mắt của mọi người xung quanh đều quét về phía Tư Lăng Thanh.

Bọn hạ nhân chỉ nhanh chóng ngẩng đầu liếc mắt nhìn để xác nhận xem thừa tướng nhà mình có nói nhầm hay không, sau đó lập tức cúi đầu, trong phủ này, bổn phận của bọn họ là gì, bọn họ rất rõ.

Có điều, Liễu Thục Mi và Tư Lăng Uyển thì vô cùng không hài lòng.

Nhị tiểu thư?

Liễu Thục Mi đương nhiên biết người mà con gái mình bao ngày thâm thương trộm nhớ bị "nghĩa nữ" gì đó kia cướp đoạt, nhìn thấy gương mặt đầy quen thuộc kia, con người bất ngờ trừng lớn, trong lòng bùng lên một trận lửa giận, nhưng vẫn cố gắng che giấu tâm tình, cho đến khi nghe được Tư Lăng Thanh nói năng ta là "Nhị tiểu thư của Phủ Thừa Tướng".

Tự khi nào, tiểu thư của phủ thừa tướng, lại bị một kẻ lạ mặt bên ngoài chen chân vào?

Uyển Nhi của bà, mới là Nhị tiểu thư!

"Lão gia, Uyển nhi mới là con gái ruột của chúng ta!" Bà nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng.

Tư Lăng Thanh và Sở Tùy Phong đồng loạt đưa mắt nhìn về phía bà ta.

Mạch Trục Vân cũng chỉ cười nhạt, nói: "Phu nhân nói đúng, ta không phải là con gái ruột của nghĩa phụ, không có quan hệ máu mủ với ông ấy, Nhị tiểu thư của tướng phủ, thân phận này ta gánh không nổi, hơn nữa, ta cũng sắp gả cho Vương phủ rồi cho nên mọi người cứ gọi ta là "Vân cô nương"."

Tư Lăng Thanh không giấu được vẻ xấu hổ, trừng mắt liếc nhìn Liễu Thục Mi, sau đó cũng không nói gì thêm, lập tức chuyển đề tài: "Nếu vương gia đã đến đây rồi, vậy ở lại dùng bữa tối đi!"

Sở Tùy Phong trực tiếp chối: "Bổn vương cùng Vân nhi chỉ ghé qua đây một chuyến, chúng ta còn có việc!"

"Phong, cùng ta đến xem chỗ ở của ta một chút, có được không?"

"Được!"

Lại lặng lẽ ôm nàng, theo chân của Tư Lăng Thanh, đi thẳng đến hậu viện.

Tư Lăng Thanh chuẩn bị chỗ ở cho nàng ở tiểu viện của Tư Lăng Uyển, đây là nơi mà mọi tiểu thư quý phủ đều sinh hoạt, chỉ có điều, Mạch Trục Vân dường như có chút không vui.

"Nhã Âm viện!"

"Nghĩa phụ, tiểu viện có cái sân kia được không?" Ngón tay trắng nõn chỉ về phía xa xa.

Lời nàng vừa dứt, mọi người đều đoán được tâm tư của nàng, cái sân đó hướng về phía Phong vương phủ.

"Có, chỉ là hơi lộn xộn một chút, đã lâu không có người ở....."

"Không sao, chọn tiểu viện đó đi, ta ở một mình nhiều năm quen rồi!" Nàng thân nhiên lên tiếng.

Chỉ là người nói vô tình, người nghe lại đau lòng, Tư Lăng Thanh cảm thấy tim mình như bị ai bóp nghẹn. Vân nhi, đây là con muốn trừng phạt cha sao?

Tư Lăng Thanh phất người đến sửa sang lại tiểu viện trước mặt Sở Tùy Phong, hoàn tất ổn thỏa Sở Tùy Phong mới an tâm, đưa Mạch Trục Vân trở về Phong vương phủ.

.....

"Tiểu thư, người thật sự chịu chấp nhận ả tiện nhân kia thay thế vị trí của người, làm Nhị tiểu thư của Tướng phủ, gả cho Phong vương gia?" Tư Lăng nóng nảy vội vàng nói, có trời mới biết, vừa nghe lão gia nói, Mạch Trục Vân là nhị tiểu thư của Phủ thừa tướng, lòng nàng vô cùng khó chịu, phần nhiều

là không cam lòng tình nguyện, nhưng vì không có quyền lực gì cho nên có uất ức cũng không dám nói, đành phải nén giận.

Chẳng qua, đợi đến khi mọi người đi hết rồi, nàng mới dám hỏi những lời này với Tư Lăng Uyển.

"Tư Lăng, về sau không được lăm miệng, nếu không kết cục của ngươi sẽ giống như ở hoàng cung lần đó, bị nàng đánh còn chưa đủ thảm sao?" Khóe miệng Tư Lăng Uyển nhếch lên, dường như đang dự liệu chuyện gì.

Tư Lăng bắt mắt bữu môi, thầm nói:" Phu nhân không biết thì không nói gì chứ ngay cả lão gia, hừ, không biết ngài ấy đang nghĩ gì nữa? Á tiện nhân kia rõ ràng ra tay đánh tiểu thư cơ mà, vì cái gì phải đối xử tốt với ả. Nếu không phải vì nể mặt vương gia thì kết quả cũng không đi đến mức này."

"Tư Lăng!"

Tuy biết những lời tiểu nha hoàn này nói ra khiến trong lòng nàng rất sáng khoái, nhưng nàng cũng không hề biểu hiện ra ngoài, tỷ muội của nàng chỉ có một, chính là vị hoàng hậu cao quý, mẫu nghi thiên hạ, còn người khác, hừ, xứng sao?

Nhị tiểu thư của Tướng phủ? Phong vương phi? Chỉ có một người là ta bỏn tiểu thư ta hưởng mới đúng!

Tướng phủ Lạc Vũ Hiên.

Liễu Thục Mi làm mặt hờn dỗi không muốn ngồi lên giường, vì một câu ban nãy của Tư Lăng Thanh.

"Phu nhân, bà không biết là, Vân nhi có chút giống....."

"Hừ, có giỏi thì thiếu trụ cái Lạc Vũ Hiên của ta đi! Còn dám đánh Uyển nhi của ta, đồ độc ác!" Tin tức trong hoàng cung đương nhiên do chính con gái yêu Tư Lăng Kính của bà cung cấp.

"Vân nhi, con bé không hiểu chuyện." Trong lòng hần đúng là có quý, mười bảy năm trời qua, hần thậm chí không biết con ruột mình con sống sót và lưu lạc bên ngoài, bây giờ nó phải sống cuộc đời giả nam trang, làm trộm, làm cắp, trong lòng hần vô cùng ân hận và áy náy, lẽ ra con bé phải được sống trong môi trường giáo dục tốt hơn.

Rốt cuộc, một mình lam lũ chống chọi với bên ngoài, con bé phải khổ cực đến nhường nào?

Đương nhiên, Liễu Thục Mi nào quan tâm đến suy nghĩ của lão, bà chỉ biết một điều, bà ghét cái loại tiện nhân độc ác kia.

"Không hiểu chuyện? Ta thấy nó lớn tuổi hơn Uyển nhi, nhưng cách hành xử so với Uyển nhi lúc nhỏ thì còn không bằng. Con gái đáng thương của ta, bị người đánh còn phải nén nhục nhã, lão gia, ông nói đi, công bằng ở đâu ra hả?" Liễu Thục Mi bắt đầu nước mắt nước mũi khóc òa lên.

"Lão gia, không phải ông cũng là Thừa tướng quyền lực có tiếng trong triều à? Vì sao cứ ở trước mặt Phong vương thì một tiếng nói ông cũng đều không có vậy?"

"Phu nhân, nó không phải người lạ, nó là con gái của Khê nhi!" Tư Lăng Thanh ôm đầu khổ sở, phận là cha, thấy con gái đứng trước mặt mình cũng không đủ dũng khí ra nhận, thậm chí con gái cũng không thèm coi mình là cha nó, tâm hần đã chịu quá nhiều đau đớn rồi.

"Gì?" Liễu Thục Mi dường như rất ngạc nhiên, ngạc nhiên đến mức khóc lóc cũng quên mất, chỉ biết ngây ngốc mở to hai mắt nhìn gương mặt u sầu của Tư Lăng Thanh.

"Lão gia, chẳng phải muội muội Khê nhi đã sớm qua đời rồi sao? Năm đó, đứa bé trong bụng cũng chết theo rồi, làm gì còn sống nữa?" Thật ra, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Mạch Trục Vân, bà đã có chút ngờ vực, bà thấy nàng rất giống với nữ nhân đã bị chết cháy kia, chỉ là vẫn hoài nghi.

Tư Lăng Thanh lắc đầu:"Ta không biết, nhưng con bé đúng là con gái của Khê Nhi, nó bảo, sư phụ của nó là Tôn Phi!"

Liễu Thục Mi không thể tin được, sững sờ nhìn hần:" Tôn Phi chết rồi mà, chính mắt ta nhìn thấy, cho nên nó không thể là con gái của Khê nhi được! Lão gia, ông đừng bị nó lừa."

"Sẽ không!" Tư Lăng Thanh chắc chắn lắc đầu:"Đôi mắt của con bé, chỉ cần nhìn vào đôi mắt nó, ta đã có thể nhận ra, giống Khê nhi như đúc, tuyệt đối không thể sai được!"

"Nếu lão gia đã khẳng định như vậy thì ta cũng hiểu được, lão gia yên tâm, nếu nó là con gái của Khê nhi, đừng nói là Nhị tiểu thư của tướng phủ, thậm chí vị trí đích nữ của tướng phủ cũng có thể!" Liễu Thục Mi thay đổi thành bộ mặt hiền lành, nhân từ nói.

"Phu nhân, bà nghĩ như vậy thật sao?" Tư Lăng Thanh có chút cảm động, cũng hơi kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên rồi, lão gia yên tâm, nếu đúng là sự thật thì chuyện của Uyển nhi với chuyện ở Lạc Vũ Hiên, ta nhất định sẽ không so đo với con bé, đều là con mình cả, nếu Khê nhi thấy được nhất định sẽ rất đau lòng, huống chi ta với Khê nhi là tỷ muội tốt với nhau."

Tâm trạng mệt mỏi lập tức xua tan đi, Tư Lăng Thanh dịu dàng nắm chặt tay bà:"Phu nhân, cảm ơn bà!"

"Lão gia, đều là vợ chồng nhiều năm với nhau, còn khách khí làm gì? Có điều, việc này phải điều tra cho rõ ràng, nếu Khê nhi thật sự còn sống thì chúng

ta cũng mau đưa muội ấy trở về tướng phủ, một nhà đoàn viên, chẳng phải sẽ rất tốt sao?" Trong mắt chợt lóe lên một tia ngoan độc khó thấy, nhưng vị Tư Lăng Thanh đang đắm chìm trong đau xót nên không hề phát hiện ra.

"Vân nhi nói rằng bà ấy đã qua đời rồi... Nếu không thì con bé không phải trở thành một đứa trộm cắp... Phu nhân, từ nhỏ Vân nhi không được dạy dỗ chu đáo, không được người khác nghiêm dạy, tính tình có chút bướng bỉnh, ta hy vọng, bà và Uyển nhi, sẽ thông cảm và bao dung nó hơn." Trên mặt đầy sự hối hận khôn nguôi.

Liễu Thục Mi lấy khăn tay lau nước mắt: "Lão gia yên tâm, con bé Uyển nhi từ nhỏ tính tình đã khoan dung, lại biết lễ nghĩa, đương nhiên sẽ không chấp nhặt mấy chuyện vớ vẩn với Vân nhi đâu, lão gia yên tâm, về sau cứ giao con bé cho ta dạy dỗ, nhất định trước khi vương gia trở về, phải dạy cho nó chút quy củ cần thiết."

Tư Lăng Thanh thở phào một hơi nhẹ nhõm, vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng: "Sao ta có thể lo lắng được nữa đây, Kính nhi và Uyển nhi đều do một tay bà dạy dỗ nên, sinh ra được hai cô con gái ngoan ngoãn như vậy, đã là phúc khí lớn của ta rồi. Ta chỉ đang lo lắng, với tính cách ngang ngược của Vân nhi, sợ rằng nó sẽ không để bà quản giáo!"

"Không sao, chúng ta phải nhẫn nại, đừng nóng vội, Vân nhi là người thấu tình đạt lý, nó nhất định cũng hiểu được tâm ý của lão gia đối với con bé."

Nghe được những lời Liễu Thục Mi nói, mọi âu tư của Tư Lăng Thanh đều hoàn toàn được hóa giải, chỉ còn lại niềm vui và sự an tâm lấp đầy.

Nhưng đồng thời khóe miệng của Liễu Thục Mi cũng bắt đầu cong lên ý cười xấu xa. Ban đầu cứ để nàng có ấn tượng tốt trong lòng Tư Lăng Thanh, rồi lập kế hoạch trả thù vẫn chưa có muộn.

Chỉ có điều người nọ không biết rằng, bà sẽ sớm biết thân phận của Mạch Trục Vân.

.....

Phong vương phủ.

Bữa tối có chút phong phú, một bàn tràn ngập những đồ ăn cao lương mỹ vị, chỉ là, người thì không ăn được nhiều là bao.

Bốn người ngồi cùng một bàn, lần này, ngoài Tề Cần ra, còn có quản gia của Vương phủ.

Yên lặng không nói gì.

Sở Tùy Phong chỉ lặng lẽ giúp đỡ Mạch Trục Vân gấp rau, bản thân mình cũng ăn rất ít.

Mạch Trục Vân cầm đôi đũa lần đi lần lại cục thịt ba chỉ chua ngọt trong chén com, dù có thêm ăn cũng không có tâm trạng, chỉ lặng lẽ nâng mắt nhìn Tề Cần, ý bảo hẳn nói chút gì đó tạo không khí bớt căng thẳng.

Tề Cần cảm thấy vô cùng khó xử, ở trước mặt vương gia, hẳn chẳng phải giờ nói nhiều cả, hơn nữa bản chất hẳn là một người rất ít nói.

Bị ánh mắt đầy bức bách của Mạch Trục Vân đe dọa, nhớ lại cái chuyện ngày ấy ở Tri Phủ, hẳn mới lấy hết dũng khí để chuẩn bị lên tiếng "phá vỡ bầu không khí ngột ngạt".

Sở Tùy Phong cũng biết ý đồ của nàng nên không có ý định ngăn cản, chỉ lặng lẽ nhìn.

"Vân cô nương....." Tề Cần bị ép buộc, bất đắc dĩ miễn cưỡng mở miệng, nhưng không biết nói cái gì bây giờ.

Mạch Trục Vân bày ra đôi mắt mong mỏi chờ đợi, rốt cục nghe được một câu.

Nào ngờ, cái câu hỏi mà tên đàn Tề Cần này hỏi, nàng nghe xong chỉ muốn đập vào gối tự sát cho rồi, Tề Cần, người nói tiếng người thật hả? Bộ người hết chuyện để hỏi sao?!

"Vân cô nương, vì sao người bảo chúng ta gọi người là "Vân cô nương", mà không phải là "Mạch cô nương"?"

Chất xám hoạt động được nửa ngày, Tề Cần mới nghĩ ra được một câu hỏi "vô cùng mặn mà".

Mạch Trục Vân đang ngậm miếng thịt trong miệng, khi nó, thật muốn phun hết lên mặt hắn. Nhưng tạm thời chäm câu hỏi của hắn không đến nỗi tệ nhạt.

Chậm rãi nuốt xuống thanh quản.

Biết nàng muốn nói gì, Sở Tùy Phong lấy khăn tay giúp nàng lau một miệng dầu mỡ, rồi đưa nàng một chén canh uống cho nhuận giọng.

"Tò mò sao?....." Đột nhiên thấy câu hỏi này cũng không tệ bèn cười nói: "Tề Cần, người nghĩ thử xem? "Mạch cô nương" nghe có vẻ đồng âm với chữ "Ác cô nương", khụ khụ khụ, bốn cô nương thân thiện đáng yêu như thế này, xinh đẹp hào phóng như thế này, sao có thể sử dụng tên đó được?"

[Chữ Ác: 龔 [wò] trong ác độc, bản thiếu với chữ Mạch 脈 [mò] trong mạch núi, mạch máu đọc có âm điệu giống như nên Vân tỷ mới phán một câu đầy tự tin như trên]

Đương nhiên nàng đâu có điên đi nói thẳng với hắn rằng vì mỗi lần nhắc đến "Mạch cô nương" các người sẽ nghĩ ngay đến cái bộ dạng khi bốn cô nương phần thành nam trang, thân phận nào ra thân phận đấy, Mạch công tử là Mạch công tử, không có cô nương cô gia gì ở đây cả, mất cả hình tượng, nghĩ ra được lý do này quả thật là chí lý.

"Vân nhi thân thiện đáng yêu, xinh đẹp hào phóng!" Sở Tùy Phong mỉm cười gật đầu, mang theo hàm ý khen ngợi.

Khi quần gia và Tề Cần phản ứng..."

Vương gia, bộ lương tâm ngài không lên tiếng với việc ngài đang bề con sự thật sao?

Nhưng mà, cái gì thế kia, chuyện động trời a, vương gia cười kìa, không chỉ đơn giản là cười, mà nụ cười của ngài tựa như gió xuân ấm áp. Vương gia cười trước mặt bọn họ a! Ôi lãnh vương gia với gương mặt được ví như tảng băng ngàn năm không tan...

Mạch Trục Vân mỉm cười, ngài ngừng gật đầu.

"Khụ khụ, nhưng ta cho rằng, "Ác cô nương" vẫn thích hợp hơn.." Tề Cần lên tiếng nói một câu.

Bầu không khí không vì một câu đó mà trầm xuống, Mạch Trục Vân bật cười cổ vũ hắn nói tiếp. Người trong vương phủ, mặt mày ai cũng nghiêm trọng đến buồn bực, toàn bộ phủ đây những kẻ chán ngắt, muốn cười, muốn khóc, muốn tức giận cũng không được biểu hiện ra, nếu một ngày nàng trở thành nữ chủ của vương phủ này, nàng phải giúp hắn thay đổi không khí mới được.

"Vì sao?" Mạch Trục Vân có chút bĩu môi, Sở Tùy Phong thấy thế, cũng không nói gì, sắc mặt hòa hoãn đi một ít, nhìn Tề Cần, để cho hắn tiếp tục nói.

"Chỉ là thuộc hạ cảm thấy "Tà công tử" và "Ác cô nương", hai tên này rất xứng đôi..." Hắn dám nói chỉ vì cách hành xử và lời nói của người nào đó rất xứng với chữ "Ác" được sao? Nhưng thật ra ý này cũng không tệ.

Mạch Trục Vân đảo mắt một vòng, nhìn về phía Sở Tùy Phong, hỏi:"Phong, chàng cảm thấy thế nào?"

"Ừm!" Hắn gật đầu nói.

"Quần gia thấy sao?" Mạch Trục Vân lại chuyển đầu về phía quần gia.

"Vâng, không tệ!" Lão quần gia vui mừng bật cười.

"Vậy được, hi hi, về sau ta sẽ xưng là "Ác cô nương", a ha ha!" Hưng phấn cầm lấy chiếc đĩa, gấp một miếng thịt lớn: "Tề Cần, đây là ta thưởng cho người!"

Nhưng đĩa còn chưa kịp vươn ra thì bị người nào đó chặn lại.

"Đề ta!" Sở Tùy Phong đen mặt trầm nghĩ, những gì tốt đẹp của nàng, chỉ có một người đủ tư cách để thưởng thức.

"Ồ!" Mạch Trục Vân thu đĩa về, bỏ miếng thịt vào miệng, khoe miệng cong lên, giống như đắc ý khi mưu kế của mình thành công.

Sở Tùy Phong hơi mất tự nhiên khi ba người còn lại cứ chăm chăm nhìn hắn, đĩa gấp miếng thịt, bỏ vào bát cơm của Tề Cần.

Tề Cần tròn tròn hai mắt, nhìn miếng thịt nổi bật trong chén cơm mình, hắn dường như không tin vào mắt mình, chỉ biết ngây ngốc ngồi đờ ra nửa ngày, đĩa cũng không thêm động.

N...này...này, chuyện này là thật sao?

"Ngại bản?" Sở Tùy Phong lạnh lùng mở miệng. Tuy ngữ khí vẫn lạnh nhạt vô tình, nhưng đã không còn giống như trước, không quá áp bức và cường thế.

Tề Cần như một tên ngốc, cuống quýt lắc đầu đáp:"Không phải ạ!"

Hắn biết, vương gia chẳng ăn nhiều là bao, chỉ lặng lẽ ngồi gấp đồ ăn giúp Vân cô nương, làm sao hắn có thể ngại bản được?

Hơn nữa hắn sung sướng và hạnh phúc còn không kịp nữa là, vương gia có thể gấp thức ăn cho mình?

Hắn ăn thịt, được chính tay vương gia gấp thịt ăn...Nhờ ơn nhờ phước của Mạch Trục Vân, hắn mới có được cái đặc ân ngàn vạn năm có một này, không thể ngờ được, vương gia nhà mình bị nàng dạy dỗ thành ra như vậy.

Thành một nam nhân tốt.

Thật khiến cho người khác cảm thấy gần gũi.

"Còn quần gia nữa, quần gia cũng muốn được thưởng a!" Mạch Trục Vân hí mắt cười nói.

Sở Tuy Phong bắt đầu dĩ, chỉ cố gắng cầm đũa làm sao để không bị rơi xuống, khó khăn lặp lại động tác, gấp miếng thịt cho vào chén com của quán gia.

"Vương gia, ngài giết lão nô đi, xin ngài đừng làm vậy, tuyệt đối không được!" Quán gia vội vàng lắc đầu, mặt mày kinh hoàng.

"Quán gia, đều là người một nhà mà, khách sáo làm gì? Đúng không, Phong?" Mạch Trục Vân vui vẻ mở miệng.

Sở Tuy Phong buông miếng thịt, gạt đầu. "Ừm!"

"Người một nhà?"

Tề Cẩn và quán gia chỉ cảm thấy đầu óc như bông bênh trên mây, cho dù ban đầu có choáng váng đến mức nào thì bây giờ cũng chỉ là một mảng màu hồng...

Cảm giác lâng lâng khó tả.

"Phong, bọn họ hưng phấn đến mức này sao?" Nhìn hai người bọn họ đờ người biểu tình ngốc nghếch thế kia, Mạch Trục Vân ngu ngơ hỏi: "Có phải bình thường chàng hay cất xén tiền công của họ không?"

"....." Hắn cũng không phải là tên địa chủ lòng dạ đen tối.

"Không tệ, hôm nay Phong của ta biểu hiện rất tốt, thưởng cho chàng này!" Nói xong bèn lấy đũa gấp một miếng thịt, đưa đến bên miệng hắn.

Sắc mặt Sở Tuy Phong trở nên dễ coi hơn rất nhiều.

"Phong, chàng muốn ăn gì nữa không, ta gấp cho chàng!" Mạch Trục Vân bưng bưng hưng phấn hỏi.

Thấy hắn ăn được hơn so với trước kia, trong lòng cũng an tâm thoải mái phần nào, bèn lên tiếng nhắc nhở hai vị khách giả ngồi đằng kia vẫn còn đang phiêu du lạc phương nào: "Nếu không ăn com, sẽ đói bụng đó!"

Một bàn đầy đồ ăn thế này, sao có thể để bọn họ đói được?

Hai người mới bắt đầu phục hồi tinh thần, trên mặt thần thái sáng láng, không ngừng cười ngốc. Sở Tuy Phong cũng hiền hoà hơn thường ngày, mặc cho bọn họ ồn ào, không để quan tâm đến lời dạy của ông bà xưa "Không được vừa ăn vừa nói chuyện".

Bữa ăn vừa kết thúc, Sở Tuy Phong ôm Mạch Trục Vân trở về phòng, nàng vừa đi vừa hỏi: "Phong, hôm nay chàng có vui không?"

"Ừm!" Hắn mỉm cười, biết cách cư xử của nàng hôm nay đều là vì hắn nên trong lòng có chút cảm động.

"Ta cũng rất vui, lần đầu tiên ta mới được trải nghiệm qua cảm giác được ăn com với nhiều người như vậy, còn ăn rất vui vẻ nữa, nhưng mẩu chốt là, bởi vì có chàng, hi hi!" Nàng nghịch ngợm nhướn chân ôm cổ hắn.

"Về sau ta và nàng sẽ cùng ăn với nhiều người!" Hắn vĩnh viễn chưa bao giờ có thói quen ăn com với nhiều người, nhưng vì những lời của nàng, có thay đổi cũng không vấn đề gì, dù sao cũng là thuộc hạ đi theo mình nhiều năm.

"Ừm!" Nàng hạnh phúc ôm chặt lấy hắn, ngẩng đầu yêu thương hôn lên má hắn.

Sở Tuy Phong sùng nịch cười, đi vào phòng ngủ, đặt nàng lên giường.

"Phong, ta ngủ không được, chúng ta nói chuyện phiếm đi!" Không phải sợ ngủ không được, mà là sợ, khi tỉnh dậy thì người đã không còn ở bên cạnh.

Không biết từ khi nào, nàng đã bắt đầu ý lại vào hắn.

"Được rồi!" Hắn ôm nàng giam giữ vào lồng ngực mình, cầm đặt lên bờ vai nàng, thoải mái ngửi mùi hương dịu nhẹ trên người nàng.

"Phong, trước kia tình cảm giữa chàng với Sở Lâm Uyên tốt lắm à? Vì sao chàng cứ phải nhường nhịn hắn vậy?" Nàng nghĩ, nếu không phải vì nàng thì nói không chừng hắn cũng không có ý định dẫn mặt với người kia.

"Trước đây, hắn đối xử với ta rất tốt, hắn nói chúng ta sẽ mãi là huynh đệ tốt của nhau, cả đời sẽ không bao giờ cãi nhau." Hắn nhẹ nhàng băng quơ, sắc mặt càng u ám đi vài phần.

Nhưng trong ngữ khí của hắn, nàng vẫn cảm thấy chút tình nghĩa đó rất gượng ép.

Khi đó, Phong là một vị hoàng tử không được sủng ái, mẫu phi bị phế, phụ hoàng thì tàn nhẫn, chỉ có một người ca ca cùng cha khác mẹ là đối xử tốt với hắn. Khi đó, hắn đã cảm kích vô cùng, cho nên mới nguyện dùng máu và tính mạng của mình để đổi lấy thiên hạ bình an cho vị ca ca đó.

Nhưng nào ngờ, tình huynh đệ thắm thiết đã thay đổi, không còn thuần khiết như xưa nữa. Vì trong lòng luôn lo sợ một ngày chàng tạo phản, nên Sở Lâm Uyên mới bắt đầu tìm mọi cách tính kế chàng. Cho dù chàng biết âm mưu của hắn, cho dù mình có đủ lực lượng và khả năng để chống lại thế lực

của hắn, nhưng cuối cùng chàng vẫn không đành lòng cướp đi giang sơn của hắn.

Người thân duy nhất, cũng bắt đầu ra tay hãm hại chàng, chắc hẳn chàng rất đau lòng. Nàng và chàng cũng đều trải qua một thời gian đau khổ và khó khăn, phụ thân ruột thịt của mình lại không biết đến sự tồn tại của mình, ngược lại còn tìm mọi cách hiếp hãm nàng và Phong.

"Phong, chàng còn có ta, dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, ta sẽ mãi ở bên cạnh chàng, sát cánh cùng chàng, chỉ cần chàng đừng rời bỏ ta!"

Con người đen láy chột lóe, hắn mỉm cười kiên định nói: "Mãi không rời nàng!"

Nàng nhẹ nhàng vịn vẹo thân mình, ôm chầm lấy hắn.

Nhưng mà, Sở Tùy Phong lại vươn tay đè tay nàng lại, thanh âm khàn đục mị hoặc: "Vân nhi, đừng nhúc nhích!"

Hơi thở nóng rực phảng phất quanh cổ nàng khiến nàng da mềm mại có chút sinh đau.

Mạch Trục Vân xấu hổ nhìn hắn, con người lãnh đạm thường ngày giờ đang đỏ rực ánh lửa: "Phong, ngày mai chàng phải đi rồi, không thể....."

Nàng rõ ràng cảm nhận được, thứ đặt lên bắp đùi nàng đang trở nên nóng rực.

Sở Tùy Phong cũng không làm khó nàng, nhanh chóng buông nàng ra, tới hôm qua đã quá phóng túng bản thân, thân thể của nàng có lẽ vẫn còn khó chịu.

"Nàng ngủ trước đi, ta đi tắm một chút!" Nói xong, đi về phía phòng tắm.

Mạch Trục Vân cắn môi dưới, nhìn bóng dáng hắn rời đi, chân vội vàng bước xuống giường, vươn tay ôm lấy thắt lưng hắn từ phía sau: "Phong, ta muốn chàng, cho ta, có được không?"

Còn gì hạnh phúc hơn khi nàng chủ động đòi hỏi hắn?

Cơ thể có chút run rẩy, cảm giác vật bên dưới đang ngày càng trướng lên đau đớn, nhưng không thể để nàng bị đau được.

Nội tâm nảy sinh mâu thuẫn vô cùng: "Vân nhi, không cần gắng gượng bản thân, cơ thể của nàng chưa hồi phục..."

Không cho hắn nói hết câu, thân thể mềm mại của nàng đã lập tức áp sát vào lưng hắn, hắn có thể cảm giác được xúc cảm mềm mại trước ngực của nàng.

Bàn tay nhẹ nhàng xoa ngực hắn, theo thắt lưng chậm rãi di chuyển xuống. Sở Tùy Phong cảm thấy lý trí của mình như bị nàng cắn nuốt, trong đầu chỉ toàn hình ảnh nàng với thân hình trắng muốt âu yếm vuốt ve hắn.

Môi của nàng chậm rãi hôn lên bờ lưng hắn, từng chút, từng chút dời xuống..

Hắn không thể chịu đựng thêm được nữa, gào lên một tiếng xoay người, ôm chặt lấy nàng, tấn công ngay cái miệng bướng bỉnh nhỏ nhắn của nàng, không có ý định không chế dục vọng, cơ thể nàng, có nhấm nháp thể nào hắn thấy cũng không đủ.

Nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, bàn tay to vung lên, tấm màn trướng từ từ hạ xuống, âm thanh rên rỉ đầy ái muội kết hợp cùng với âm thanh mạnh mẽ khàn đặc, tạo nên một bản nhạc đầy gợi tình.....

Xuân sắc tràn đầy, nàng chàng kiều diễm.

Sắc trời còn chưa sáng, Sở Tùy Phong có chút đau lòng nhìn người con gái đang ngủ say sưa trong lòng mình, sắc mặt nàng hơi tái nhợt, mỗi đều sưng đỏ cả lên, giống như trái anh đào nhỏ đầy mê người khiến hắn không nịn được mà muốn cắn thêm mấy ngụm.

Bởi vì một đêm cuồng loạn cho nên tóc hai người đều ướt đầm mồ hôi dính vào cùng một chỗ, hắn vui vẻ nâng tay cầm lấy tóc của hai người, cười thầm: "Phu thê kết tóc!"

Nhẹ nhàng đứng dậy, nhưng vẫn khiến cho ai đó tỉnh giấc.

Mạch Trục Vân mơ màng mở mắt hắn một cái, "Phong, ta mệt quá, không tiễn chàng đâu, chỉ chờ chàng trở về thôi!"

Một câu nói xong, lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

"Ừm, chờ ta!" Hắn hạ môi xuống hôn lên trán nàng, mặc khôi giáp màu đen lên người, phủ thêm chiếc chiến bào uy phong lẫm liệt, luyến tiếc nhìn người con gái trên giường, cuối cùng trầm tĩnh rời khỏi phòng.

Nhưng, khi bước chân vững chắc ấy dần dần biến mất trong cơn gió lạnh thổi qua, cũng là lúc người trên giường vội vàng trở mình, mặt hướng về phía cửa ra, hốc mắt đỏ ửng, sống mũi cay cay.

Phong, là ta không đủ can đảm để tiễn chàng đi, cũng chỉ vì ta sợ, sợ rằng nếu ta nói không muốn chàng đi nữa, muốn chàng ở bên cạnh ta, ta sẽ khiến

chàng cảm thấy khó xử, rồi phải nhọc lòng lo lắng cho ta, ta muốn chàng không phải mang bất cứ nỗi bận tâm nào trong lòng, tận lực đánh trận ở biên cương, bình an trở về!

Thần Phong quạt khói, kim long màu đen tung hoành, khí chất vương giả tựa như một chiến binh vĩ đại tụ tập xung quanh người hắn, khiến cho đám binh sĩ giáp sắc phải nể phục.

Ánh dương lặng lẽ soi sáng nhân gian, thứ ánh sáng tượng trưng cho sự thịnh vượng và niềm tin vào ngày mai, rực rỡ bao phủ cả vùng trời, chỉ còn một bóng lưng người ngựa uy vũ rời đi....

Tề Cẩn đứng nhìn đội ngũ xuất phát, trong lòng có chút luyến tiếc, đây là lần đầu tiên hắn không cùng vương gia đi ra trận chinh chiến.

Nhưng trong lòng hắn có thể thông cảm rằng, Vân cô nương là người quan trọng nhất trong đời vương gia, vương gia để hắn ở lại bảo vệ nàng, cũng chính là sự tin tưởng tuyệt đối của ngài dành cho hắn.

Quay đầu đi vào vương phủ, đường vẫn rộng mênh mông như cũ, không còn bóng người ở bên, một khoảng trời rực rỡ, ấm áp nhưng trong lòng lại lạnh lẽo trống vắng.

Đến khi đội ngũ đã hoàn toàn khuất bóng, Mạch Trục Vân mới lặng lẽ quay về, không biết phải nói lời nào, buồn bã về phòng, ôm lấy tấm chăn còn lưu lại hơi ấm của chàng, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Bữa tối ở vương phủ, lúc trước phong phú bao nhiêu giờ đã có chút đơn điệu.

Vắng đi một người, bọn họ dường như vắng đi nguồn hạnh phúc riêng cho mình. Không còn vừa ăn vừa cười đùa như trước, chỉ là phận ai người đó yên lặng ăn cơm.

"Vân cô nương....." Tề Cẩn nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Đồng thời một miếng thịt từ đĩa người nghe đột nhiên run lên, miếng thịt không tiếng động rơi xuống mặt bàn.

"Nếu không thì dọn phần cơm này xuống đi!" Quân gia mở miệng đề nghị, bàn đồ ăn này, mọi ngày vẫn đầy đủ bốn người, có phần của vương gia trong đó, cứ nghĩ rằng vương gia đi rồi, Vân cô nương nhìn thấy phần cơm của vương gia cũng ăn uống ngon miệng hơn, ai ngờ lại phản tác dụng.

"Không cần đâu, về sau, các người cứ chuẩn bị đầy đủ phần cơm."

Quân gia gật đầu:" Vâng!"

Vương gia không có ở đây, hy vọng bọn hắn có thể làm chút gì đó để Vân cô nương có thể giảm bớt thương tâm.

Tề Cẩn suy nghĩ nửa ngày mới mở miệng nói ra:"Vân cô nương, lúc đi vương gia dặn dò thuộc hạ, nhất định phải đảm bảo an toàn cho người."

Lúc này mới thấy Mạch Trục Vân cười, nói:"Yên tâm đi, ở phủ Thừa Tướng không ai có thể làm tổn thương ta đâu!"

"Ý của Vương gia là, 'minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng*'"..... Còn nữa, nếu Vân cô nương muốn đi vào cung thì nhất định phải có thuộc hạ đi theo!"

• Có nghĩa là gươm giáo tấn công công khai thì dễ tránh, còn mũi tên bắn đột kích âm thầm thì khó phòng, những kẻ tiểu nhân toan tính sau lưng bạn mãi sẽ không biến mất, đây là điểm đặc sắc của Trung Quốc và các nước Châu Á, tiểu nhân không thể đắc tội, đồng thời tiểu nhân không thể tha thứ.

Mạch Trục Vân suy nghĩ một chút, gật đầu đáp:"Vây cũng được, nếu có việc gì ta sẽ đến Vương phủ tìm người! Trong khoảng thời gian này, vương phủ sẽ giao cho quân gia và người quản lý."

"Vâng!"

.....

Phủ Thừa Tướng.

Cũng là một bàn tròn lớn đầy thức ăn, người ngồi ăn cũng rất đông, chỉ có một chỗ ghế trống, ngay cạnh bên tay phải Tư Lăng Thanh.

Vị trí này, đáng ra phải là của Tư Lăng Uyển, nhưng hôm nay, Tư Lăng Uyển cũng phải ngậm ngùi ngồi bên cạnh chỗ đó.

Không khí nặng nề chưa từng có, không có lệnh của Tư Lăng Thanh, không ai được phép nâng đũa.

Vài thị thiếp của Tư Lăng Thanh đã đói đến mức không thể kiên nhẫn hơn, trên gương mặt kiều mỵ bắt đầu chau mày bực bội, nhưng nào ai dám nhiều lời.

"Lão gia, lâu vậy rồi Vân nhi cũng chưa về, hay là để mọi người ăn trước đi, ta sẽ bảo nhà bếp làm thêm phần cho con bé, nếu nó trở về sẽ không bị đói đâu." Liễu Thục Mi nhìn sắc mặt khó coi của mọi người bèn lên tiếng đề nghị.

Tư Lăng Thanh ngẩng đầu hướng mắt nhìn về phía cửa vào, vẫn không có người trở về, có hơi mất mát mở miệng:"Ăn đi!"

"Vân nhi là nghĩa nữ của tướng phủ, về sau cũng chính là người của tướng phủ, chúng ta đều là người một nhà, vinh nhục cùng hưởng. Hôm nay là ngày đầu tiên Vân nhi đến phủ, có thể là vì mới từ biệt Phong vương ra trận nên trong lòng nó khó chịu, không muốn ăn cơm cùng mọi người... Nếu đã là người một nhà thì các người cũng đừng để bụng trách cứ nàng. Đừng nói là Phong vương hay lão gia, ngay cả ta, cũng sẽ không làm thế. "

Tư Lăng Thanh vui mừng nhìn nàng bằng ánh mắt đồng tình, sau đó có lẽ vì không có tâm trạng để ăn nên chỉ lặng lẽ xoay người rời đi.

Những người còn lại, bị những lời cảnh cáo trên có chút hoảng sợ, lại không có gia chủ ngồi ăn cùng nên khẩu vị cũng không ngon là bao.

Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng vài người vẫn còn có thành kiến với Mạch Trục Vân, đặc biệt là mấy vị di nương.

• Di nương: chỉ mấy bà vợ bé của ông á.

Bóng đêm thâm trầm, Mạch Trục Vân rời khỏi Phong vương phủ, từ chối để Tề Cần đưa mình đến tận nơi. Chậm rãi trở về phủ Thừa Tướng, trong lòng cảm thấy trống rỗng, buồn bực vô cùng, bước chân càng lúc càng lẻ mề.

Đứng trước cổng phủ Thừa tướng cũng là đã qua giờ Tý, nhưng trong đại sảnh vẫn còn thấp đèn đuốc sáng trưng.

Tư Lăng Thanh ngồi yên trên ghế cao, nhìn qua thì có vẻ bình tĩnh nhưng nếu quan sát tinh tế mà nói, bên dưới ống tay áo rộng thùng thình kia, hai bàn tay đã nắm chặt thành quyền, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, chứng tỏ trong lòng ông đã sớm mất kiên nhẫn từ lâu.

Liễu Thục Mi gấp đến mức đi tới đi lui, chốc chốc lại đưa mắt nhìn ra bên ngoài xem tình hình, lo lắng nói:"Đoan Ngọc, đi xem thư Nhị tiểu thư đã trở về chưa?" Bà phân phó người hầu của mình – là thị tì đã tầm tuổi trung niên.

Đoan Ngọc đi theo bà cũng được mấy chục năm, đương nhiên biết rõ ba chữ "Nhị tiểu thư" thốt ra từ miệng phu nhân chính là đang ám chỉ Mạch Trục Vân, bèn cung kính nhận mệnh lui xuống, mang theo vài tiểu nha hoàn, đốt đèn lồng, tiến vào tiểu viện của Mạch Trục Vân – Toái* Ngọc Các

*Toái trong 粹 chỉ sự thuần khiết, không tạp chất...

Khi Đoan ngọc trở về báo cáo thì lúc đó Mạch Trục Vân vẫn chưa trở về, sắc mặt Tư Lăng Thanh càng trở nên khó coi hơn.

Ngay khi Liễu Thục Mi – một người đảm nhận vai diễn là một người vợ hiền, vợ thảo, định mở miệng khuyên nhủ Tư Lăng Thanh thì lúc này Mạch Trục Vân cùng với hạ nhân chậm rãi đi vào sảnh chính.

Vừa nhìn thấy nàng, trên mặt Tư Lăng Thanh lướt qua một tia hoài nghi.

Tâm tình Mạch Trục Vân không tốt, âm thanh tiếp đón còn chưa kịp vang lên đã lập tức lướt qua đám người bọn họ đi thẳng một mạch trở về phòng.

Như Liễu Thục Mi đâu có cho nàng toại nguyện, bèn mở miệng gọi lại:"Vân nhi!"

"Phu nhân tìm ta có việc?" Nàng quay đầu, cười yếu ớt, trên mặt xuất hiện một tia mất mát lẫn đau lòng.

"Cha con..." Thấy nàng nhủi mày, bà vội vã chữa lời:"Nghĩa phụ của con rất lo lắng cho con, trẻ thế này rồi, con còn đi đâu vậy?"

"Ồ, hại nghĩa phụ đại nhân lo lắng rồi, là Vân nhi không đúng. Đã trẻ thế này rồi còn làm cái gì nữa, đương nhiên là đâu đó dạo chút rồi." Mang theo ý vị sâu xa mở miệng nói.

Trong lòng Tư Lăng Thanh không khỏi áy náy, lên tiếng nói:"Trẻ quá rồi, con còn chưa có ăn cơm chiều đúng không, phòng bếp có hầm cho con bát cháo tổ yến, để ta phân phó nha hoàn đến lấy đem qua cho....."

Mạch Trục Vân lễ phép từ chối:"Không cần đâu, ta ăn chút đồ bên ngoài rồi, đồ ăn ở tướng phủ xa xỉ lắm, ta ăn không quen!"

Những lời châm chọc này hoàn toàn đánh thẳng vào tâm Tư Lăng Thanh, khiến trái tim hắn không ngừng nhói lên vì đau đớn, khó chịu và nổi lòng trong lòng không biết phải diễn đạt thế nào.

"Vân nhi, mấy năm nay một mình con chịu khổ bên ngoài rồi, con yên tâm, chỉ cần con chịu về nhà thì mọi chuyện sẽ tốt thôi, ta và....nghĩa phụ, còn có Uyển nhi muội muội, sẽ bù đắp cho con." Liễu Thục Mi vô cùng "chân thành" nói.

Mạch Trục Vân cười nhạt tỏ ý coi thường, sau đó xoay người lại, cười nhạt hỏi:"Bồi thường? Tư Lăng phu nhân, bà nói như vậy sẽ khiến ta hiểu lầm rằng nguyên nhân khiến ta phải chịu khổ bên ngoài là do một tay bà gây ra à. Có điều, ta không có nghĩ vậy đâu, dù sao chúng ta cũng không có quan hệ gì, chỉ vì muốn gả cho Phong nên ta mới tạm thời lấy thân phận là "nghĩa nữ Thừa tướng", cho nên ta với các người, không có quan hệ gì hết! Ngài nói, có đúng không?"

Sắc mặt Liễu Thục Mi trở nên tái nhợt, giống như có tật giật mình, bị người khác nói trúng tâm đen:"Khụ khụ khụ, ý của ta là, Vân nhi, nếu con đã nhận lão gia là nghĩa phụ của con, thì con cũng đã là người của phủ Thừa Tướng, đều là người nhà với nhau thì mọi người sẽ chung tay giúp đỡ con, không để cho con phải chịu khổ nữa."

Mạch Trúc Vân nhũn mày, đối với biểu hiện giả tạo của bà, cũng không khiến nàng kinh ngạc là mấy, chỉ hững hờ cười nói: "Ngai quá, từ nhỏ ta vốn không có người nhà, đến tận bây giờ, ta chỉ cho rằng, Phong vương phủ mới là nhà của ta, mà người nhà của ta, cũng chỉ có người của Phong vương phủ và Bạch Lộng Ảnh."

Từ Lăng Thanh hoàn toàn sững sờ trước những lời của nàng, mặt mày xấu hổ không biết phải đối diện với nàng thế nào, bèn không nói gì lặng lẽ xoay người trở về phòng.

"Phu nhân còn gì để nói không? Nếu không thì ta hơi mệt, muốn trở về phòng nghỉ ngơi." Trong lòng Mạch Trúc Vân dâng lên cảm giác khoái trá vì trả được thù.

"Nếu đã vậy thì con cứ về phòng trước đi!" Nếu Từ Lăng Thanh không còn ở đây nữa thì bà cũng không tốn nước miếng nói những lời hay ý đẹp. Nhưng có nhiều hạ nhân còn đứng đây, vậy nên làm một câu kết đẹp một chút: "Về sau nếu có chuyện gì, nhớ đến Lạc Vũ Hiền tìm ta, ta sẽ giúp con làm chủ!"

"Ha ha, đa tạ lòng tốt của phu nhân, có điều, không cần." Chuyện của nàng, tự nàng có thể giải quyết, không cần loại giả nhân giả nghĩa như bà nhúng tay vào.

Xoay người trở về Toái Ngọc Các, hai tiểu nha hoàn cùng bốn lão ma ma đang chờ nàng.

"Tiểu thư đã trở lại rồi!" Trên mặt tiểu nha hoàn lộ ra vẻ vui mừng trông thấy, hưng phấn tinh thần chạy lên nghênh đón.

Mạch Trúc Vân thuận miệng hỏi một câu: "Còn chưa ngủ sao?"

Hai tiểu nha hoàn nhu thuận trả lời: "Tiểu thư chưa trở về, nô tỳ cũng không dám ngủ!"

Mạch Trúc Vân âm thầm cười nhạo, nếu đúng như vậy thì trong ba tháng này, các người có muốn ngủ cũng đừng hòng: "Ta quen ở một mình rồi, không cần chờ ta!"

Nói xong, đi thẳng vào phòng.

Một tiểu nha đầu thanh tú mặc bộ y phục màu xanh biếc vội vàng đi qua giúp nàng sắp xếp giường ngủ, một nha đầu khác mặc một bộ y phục hồng phấn, đi ra ngoài lấy nước ấm.

Mạch Trúc Vân ngồi một bên, khoanh hai tay nhũn mày nhìn hai tiểu nha hoàn đang bận rộn, nhìn qua thì trông chỉ có mười ba mười bốn tuổi, nhìn cũng dễ thương và đáng yêu, nhưng chắc hai người này là người của Liễu Thực Mi phải tới đây.

"Tiểu thư, nước ấm đã chuẩn bị xong!" Nha hoàn mặc áo hồng đi tới nhỏ giọng nhắc nhở.

"Ừm!" Mạch Trúc Vân đi qua, rửa mặt qua loa sau đó bâng quơ hỏi: "Người tên gì?"

"Bẩm tiểu thư, nô tỳ là Mộ Tuyết." Rồi sau đó, chỉ vào cái người đang chuẩn bị giường ngủ kia nói: "Nàng là Mộ Vũ."

"Mộ Vũ, Mộ Tuyết, được rồi, các người lui xuống trước đi!"

"Vâng!"

Đợi các nàng đi rồi, Mạch Trúc Vân mới ngồi bên giường, híp mắt, đánh giá căn phòng.

Giường thì lớn, màn trướng màu hồng nhạt rất rộng... Khoe miệng chậm rãi cong lên, tuy cách bài trí phòng vô cùng ấm áp, nhưng so với nhà của nàng mà nói thì ở đây cũng chẳng khác gì phòng trọ.

Về phần hai tiểu nha hoàn kia, nếu bọn họ có lòng trung thành với nàng thì nàng cũng không để bọn họ phải khó xử. Nhưng nếu là người do người khác phái đến giám sát nàng, muốn động tay động chân hãm hại nàng thì đừng trách nàng độc ác.

Người của Từ Lăng gia, nhất là người đàn bà độc ác kia nhất định có liên quan đến cái chết của mẹ mình, nàng nhất định sẽ không buông tha cho bọn họ. Muốn hãm hại cả Phong nữa, thì tuyệt đối cũng không thể tha thứ..

Nhưng nào ngờ còn chưa tìm kế tính sổ thì phiền phức tự động đến tìm nàng.

Giữa trưa vài ngày sau, nghe được Mộ Vũ, Mộ Tuyết bẩm báo, đáy mắt nàng ánh lên ý cười dày đặc.

Chưa gì đã có người thêm chết, hừ, sao nàng có thể bỏ qua cơ hội tốt này?

Mấy ngày hôm trước còn chưa ra tay chỉ bởi vì nhưng nhớ Sở Tùy Phong, vì lo lắng cho hắn mà mỗi ngày nàng không ngừng nghe ngóng tin tức nơi biên ải, biết chàng không có gặp chuyện gì, trong lòng cũng thoáng an tâm hơn...và cũng là lúc nàng ra tay.

Từ Lăng Thanh vào triều từ sớm chưa có trở về, vị Sở Lâm Uyên lần trước ở đại diện tức giận đến nội thương nên nằm dưỡng bệnh vài ngày. Đến khi

bệnh tình tiến triển tốt một chút, vì quốc sự trong triều dồn dập nên Tư Lăng Thanh thường xuyên về nhà rất khuya, cũng tạo cơ hội cho vài người muốn hãm hại Mạch Trục Vân.

"Tiểu thư, các phu nhân tới đây ạ!" Mộ Vũ nhút nhát lên tiếng, âm thanh nàng hơi run rẩy vì sợ hãi.

Trái lại Mộ Tuyết nhìn có vẻ sáng sủa và hoạt bát hơn, đứng trước người Mạch Trục Vân, dường như muốn làm lá chắn xua đi mọi tổn thương cho chủ tử mình.

Mạch Trục Vân biết hai nàng là tiểu nha hoàn mới nhận việc cho nên cũng không gây khó dễ với họ. Nay vừa nhìn thấy hành động của Mộ Tuyết, trong lòng có chút cảm động, nhưng, nàng cũng không hoàn toàn thả lỏng cảnh giác, dù sao, kẻ thù của nàng cũng không ít. Nếu khinh thường kẻ địch, người bại trận, chính là bản thân mình.

"Vân nhi, tối hôm qua ngủ ngon giấc không?" Liễu Thục Mi làm ra vẻ thân thiết, vừa vào cửa đã ân cần hỏi.

Nàng cười mở đi tới nắm tay nàng, giống như bà thật sự coi nàng là con gái ruột của mình, không có vẻ như đang đến hỏi tội trách móc. Mạch Trục Vân cũng không tin trên thế gian này lại có thể tồn tại loại người tốt ra tay thiêu cháy tiểu viện của người khác, sau đó còn quan tâm đối tốt với con gái họ.

Mạch Trục Vân thân nhiên tránh đi sự đụng chạm của bà, hồ hững trả lời: "Không ngủ được, tối hôm qua không có tâm trạng, đi dạo vài vòng ở viện hoa sen cho đến gần sáng mới về."

Mộ Tuyết và Mộ Vũ không khỏi sợ hãi, vừa rồi các nàng mới báo tin cho nàng biết rằng: Mới sáng nay ở viện hoa sen Triệu di nương phát hiện trang sức châu báu của mình không thấy đâu nữa bèn đến khóc lóc kể lể với phu nhân cả buổi.

"Phu nhân, tiểu thư người, người không có....." Hai tiểu nha hoàn vội vã giải thích, nhưng biết nói gì bây giờ đây? Đúng là tối qua tiểu thư có đi dạo ở viện hoa sen, nhưng có điều chỉ tầm một khắc, người đã nhanh chóng quay về.

"To gan, phu nhân đang nói chuyện với tiểu thư nhà các người, hai tiểu nha hoàn các người xía mồm vô làm gì?" Tức giận trách cứ Mộ Tuyết, Mộ Vũ, người đó không ai khác chính là nạn nhân bị trộm đồ trang sức - Triệu di nương.

Mạch Trục Vân liếc mắt đánh giá nạn nhân, vóc dáng không tệ, chỉ là đã tầm hơn ba mươi tuổi nên nhan sắc có vài phần tàn phai, so với Liễu Thục Mi mà nói thì kém hơn vài phần.

Bị Triệu di nương mở miệng quát, Mộ Vũ kinh hoàng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt, giống như gặp phải quỷ; còn Mộ Tuyết chỉ lặng lẽ cúi đầu đứng sau Mạch Trục Vân.

Triệu di nương vô cùng vẻ giận, nói với Liễu Thục Mi: "Phu nhân, người xem, Nhị tiểu thư đã chính miệng thừa nhận."

Mạch Trục Vân tươi cười nhìn nàng một cái, sau đó đưa mắt nhìn Tư Lăng Uyển, lên tiếng: "Nhị tiểu thư đang đứng đây có mở miệng nói gì chưa? Triệu di nương, lỗi tai nào bà nghe được Tư Lăng tiểu thư của chúng ta chính miệng thừa nhận, nàng trộm trang sức của bà? Lời này mà truyền ra thì không chỉ là thanh danh đệ nhất mỹ nhân của nàng bị hủy hoại mà tiền đồ và danh dự của nàng cũng đều bị bà hủy sạch đấy, ăn nói cho cẩn thận."

"Người....." Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía bà, sắc mặt Triệu di nương trở nên trắng bệch, trong phủ Tư Lăng, không người nào lại không biết Triệu di nương rất được Tư Lăng Thanh sủng ái, nhưng so với hai đứa con gái của hắn thì có sủng đến mấy cũng không bằng. Những lời Mạch Trục Vân nói khiến cho người khác cảm thấy Triệu di nương đi ghen tị với con gái nhà người ta.

Có điều, ở đây cũng không ai ngờ đến mức không nhận ra bà rõ ràng có mưu đồ châm ngòi ly gián.

Triệu di nương lập tức phản bác Mạch Trục Vân: "Rõ ràng người biết Nhị tiểu thư mà ta nói chính là người....."

"Vây à!" Mạch Trục Vân vờ ra vẻ tỉnh ngộ, vuốt cằm gật đầu: "Thì ra là bà đang nói ta, lần sau khi nói chuyện thì phải rõ ràng một chút, lúc trước ta đã nói "Nhị tiểu thư của Tướng phủ" chỉ là hư danh, ta không cần, chứ lấy tội danh của nàng ta ném lên đầu ta thì... Ai!"

Lời này vừa nói ra, ngay cả Tư Lăng Uyển nghe xong cũng có chút xấu hổ: không cần cái danh hiệu "Nhị tiểu thư" đã đành, giờ danh hiệu đó còn trở thành "Tội danh" tố cáo mình?

Ánh mắt trở nên âm trầm một chút, có điều, nàng vẫn chưa quên cái lần bị giáo huấn ở hoàng cung nên mới không có vội vã mở miệng. Nha hoàn Tư Lăng của nàng cũng đã học cách kiềm chế hơn, chỉ điều, mắt vẫn không nhìn được liếc trừng Mạch Trục Vân, lại không dám tỏ thái độ rõ ràng ra bên ngoài.

"Ta....." Triệu di nương nói không lại nàng bèn ủy khuất quay đầu cầu tình Liễu Thục Mi: "Phu nhân, người nói gì đó đi, dù sao ta cũng không có ý đó!"

Liễu Thục Mi nhú mày, bỏ qua cái dáng vẻ giả tạo thường ngày của mình, trực tiếp hỏi: "Vân nhi, con nói thật cho ta nghe, tối hôm qua con đến viện hoa sen làm gì? Con yên tâm, chỉ cần con nói không có trộm cắp gì hết, ta nhất định sẽ tin con."

"Phu nhân, bà nói vậy khiến Vân nhi cảm động không ngớt a, đáng tiếc thay, Vân nhi vốn là Thần trộm, nếu tự nói mình chưa bao giờ trộm cắp gì đó, chỉ sợ không có ai tin đâu!" Lời của nàng, rõ ràng là đang mỉa mai Liễu Thục Mi.

Mạch Trục Vân cố ý nhấn mạnh, nàng biết, Liễu Thục Mi nói trộm này trộm nọ, ý muốn nói chuyện Triệu di nương mất trộm trang sức tối hôm qua,

nhưng nàng đang cố xuyên tạc chữ "trộm" sang một hàm ý khác.

Liễu Thục Mi bị nàng mắng một câu như vậy, cũng có chút hờn giận, nhưng lời cũng đã nói ra rồi, chẳng lẽ lại ngượng ngừng phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Mặt đẹp thế này, lại bị heo chà đạp

Nhưng ngay lúc này, Tư Lăng Uyển rốt cục cũng mở miệng.

"Mẹ, không cần hỏi đâu, chuyện mất trộm nhất định không phải nàng làm. Chờ đến khi cha trở về điều tra trong viện một chút, nói không chừng sẽ tìm được tên trộm thật sự."

Triệu di nương không cam lòng phản bác: "Chờ lão gia về làm gì, chuyện đã rõ ràng như vậy rồi, không cần làm phiền ông ấy. Nếu muốn điều tra thì cứ lục soát phòng con bé là được."

Mạch Trục Vân nhướn mày hỏi: "Dựa vào cái gì? Nếu Nhị tiểu thư đã mạnh miệng nói vậy thì sao các người không đi lục soát phòng của nàng đi?"

"Bỏ đi, đều là người một nhà cả, không cần phải làm lớn chuyện như vậy, coi như chưa có gì xảy ra đi. Triệu di nương, đồ đã mất rồi thì cứ việc đến kho chứa châu báu, nếu không đủ nữa thì đến phòng thu chi lĩnh bạc coi như để bồi thường đi." Liễu Thục Mi mở miệng phản đối đề nghị khám phòng.

Nhưng những lời này, trong mắt đại đa số những người chứng kiến ở đây mà nói, đều là đang bao che cho Mạch Trục Vân, vài vị di nương, hơn mười mấy nha hoàn tỳ nữ đều đang đứng trong này, các nàng cũng biết, mấy ngày nay phu nhân đối xử quá bao dung cho vị tiểu thư này.

Thật khiến cho người khác phải ngưỡng mộ a.

"Mẹ, sao có thể nói qua là cho qua dễ dàng vậy được? Kẻ trộm phải điều tra tới cùng, nếu không kim trong bọc sẽ không lòi ra được. Uyển nhi tuyệt đối tin tưởng Vân cô nương vô tội, hay là cứ làm như đề nghị của nàng, trở về lục soát Nhã Chi Viện, còn Toái Ngọc Các, không cần khám xét. Vân cô nương, có điều xin người hãy giải thích một chút mục đích người đến viện hoa sen tối hôm qua là gì được không?"

Những lời của Tư Lăng Uyển khiến cho mọi người ở đây đều thấy rõ được mặt bao dung và độ lượng của nàng, không thể ngờ được, không chỉ không mang tâm tư muốn trả thù Mạch Trục Vân, ngược lại còn giúp nàng nói chuyện.

Nhưng, cách giải quyết này, Mạch Trục Vân sẽ cúi đầu nghe theo sao? Triệu di nương chịu cam lòng giải quyết sao?

"Uyển nhi, di thấy con lương thiện quá rồi đấy, bị người khác ức hiếp còn suy nghĩ cho kẻ đó nữa. Ở trong phủ nhiều năm, chưa bao giờ có chuyện gì xảy ra, ấy vậy mà Vân cô nương mới vào cửa có mấy ngày thôi đã xảy ra không ít chuyện.... Chúng ta đều chứng kiến quá trình trưởng thành của con, hiểu rõ bản tính làm người của con, làm sao có thể lục soát Nhã Chi Viện? Còn, có người sợ chuyện xấu bại lộ nên mới không dám cho người khác lục soát phòng mình."

Mạch Trục Vân cười nói: "Triệu di nương, bà tin rằng, mấy thứ đồ đó đang ở trong phòng của ta, hay là bà đã sớm biết từ trước? Nếu cho bà lục soát, có lẽ ta còn phải suy xét xem, bà có bày mưu vu oan giả họa ta hay không?"

Nói xong, xoay người nói với Liễu Thục Mi: "Phu nhân, xin các người cứ tự nhiên."

Phân phó hạ nhân đem ghế nằm đặt ra bên ngoài thoải mái tắm nắng.

Có lẽ vì cảm thấy đây là một việc làm vô nghĩa nên Tư Lăng Uyển định cùng Tư Lăng chuẩn bị rời đi.

Mạch Trục Vân lại vội vàng lên tiếng nói: "Nhị tiểu thư, không ở lại xem trò hay sao?"

Tư Lăng Uyển dừng bước chân, xoay người đáp lời nàng: "Vân cô nương, mặc dù về chuyện của Phong vương, đúng là ta có chút thành kiến với người, nhưng công ra công, tư ra tư, ta tin người không làm chuyện đó. Nếu người không có cách gì chứng minh sự trong sạch của mình, vậy ta sẽ giúp người nói mấy câu với mẹ ta."

"Ta không ngờ Nhị tiểu thư lại có lòng tốt đến vậy. Nếu người đã tin tưởng ta, vậy người nói ta nghe xem, nếu như có thứ gì đó thật sự tìm thấy ở trong phòng ta, người nghĩ thế nào?"

Tư Lăng Uyển khẽ cười nói: "Chỉ có thể nói một câu, người đắc tội với nhiều người lắm."

"Ha, đúng là không ít, có điều, không biết trong số người đó, có Nhị tiểu thư đây không!" Mạch Trục Vân thay đổi tư thế ngồi khác, đối diện với Tư Lăng Uyển, mang theo ý cười chân thành, nhìn nàng.

"Nếu ta nói không, ngươi sẽ tin sao? Sau lần ở lăng mộ, ta vô cùng cảm kích Mạch công tử đã ra tay tương trợ, tuy ta vẫn luôn yêu mến Phong vương, cũng có lúc ghen tị với ngươi, nhưng ngay khi biết được ngươi chính là Mạch công tử, ta không hề có ý nghĩ gì khác, nhưng, điều đó không đồng nghĩa với việc ta sẽ từ bỏ tình cảm sâu nặng của ta dành cho Phong vương."

Trong lúc đang xem xét lời nói của nàng là thật hay giả thì Mạch Trục Vân lại nghe nàng tiếp tục nói: "Yêu một người, không thể nói bỏ là bỏ ngay được, cũng không cách nào khống chế muốn ở bên cạnh người đó, thổ lộ tình cảm tận đáy lòng mình cho họ. Tham lam là vậy, cố chấp là vậy nhưng còn có một loại yêu chỉ cần lặng lẽ đứng nhìn người đó hạnh phúc bên người họ yêu, nguyện cầu chúc hai người họ hạnh phúc, đó mới là tình yêu trong sáng nhất. Uyển nhi cũng không muốn vấy bẩn phần tình yêu đơn thuần của mình dành cho Phong vương cho nên sẽ không ích kỷ tìm cách hại ngươi!"

Nói xong những lời này, Tư Lăng Uyển vội vàng kéo Tư Lăng đang cảm động đỏ mắt đứng ngay người như trời trồng rồi đi.

Mạch Trục Vân không nói gì, không phải nàng không tin những lời của Tư Lăng Uyển, chỉ là những lời nàng ta nói, khiến nàng nhớ tới một người khác.

Tổn thương cơ thể, và cơ thể sẽ lành, nhưng làm con tim bị thương thì vết thương sẽ tồn tại cả đời. Cứ nghĩ đến việc nàng vô tình vô tâm còn sống sót đến bây giờ, đúng là vẫn cảm thấy có lỗi với người đó.

Mộ Vũ vẫn đứng bên cạnh Mạch Trục Vân, đương nhiên cũng nghe rõ những lời Tư Lăng Uyển nói, tuy rằng vẫn chưa đủ tuổi để hiểu chuyện yêu nhưng đối với sự rộng lượng của Tư Lăng Uyển, nàng vẫn cảm thấy kính trọng vô cùng.

"Nhị tiểu thư thật vĩ đại!"

"Thật không?" Vậy huynh ấy thì sao?

Nhưng, Mộ Vũ còn chưa trả lời thì đã bị một tiếng thét lên đánh gãy.

"Quả nhiên là ở chỗ này....."

Mộ Vũ biến sắc thầm hô: "Tiểu thư!"

Khóe miệng cong lên, Mạch Trục Vân cũng không nói gì, ngược lại chỉ hờ hững nhắm mắt không quan tâm đến diễn biến xung quanh.

"Nếu tìm thấy đồ rồi, thì tất cả hạ nhân nô tỳ trong phủ, tuyệt đối không bao giờ nhắc đến chuyện này, mãi mãi." Liễu Thục Mi dường như vẫn muốn bảo vệ Mạch Trục Vân.

"Phu nhân, lão gia là người công minh liêm chính, nếu phát hiện có người trộm cắp trong phủ, lẽ nào ông lại để yên không xử lý? Nếu tang chứng vật chứng đều đã lấy được, dù phu nhân có lòng tốt bảo vệ nó đi chăng nữa thì cũng nên giáo huấn nó hai ba câu, nếu không còn gì là quy củ của phủ nữa?"

Không bao lâu, người ở bên trong đều đi ra, đứng xếp thành hàng vây quanh Mạch Trục Vân. Một bên nha hoàn, mang theo mấy bộ trang sức từ trong phòng khám xét được đem ra: vòng tai, trâm cài, vòng cổ,....

Triệu di nương hùng hổ tiến lên, che đi ánh nắng ảm áp trước mặt Mạch Trục Vân, gương mặt sa sầm như mới ngoi lên từ địa ngục, đôi môi tô đỏ chói trông như vừa phết máu tươi lên đó, khủng bố vô cùng. Âm thanh sắc bén của bà vang lên chói tai, mà theo như liên tưởng của toàn bộ các vị chứng kiến ở đây thì, Mạch Trục Vân sắp bị hành hình.

"Vân cô nương, tang chứng thì cũng được tìm thấy trong phòng của ngươi, ngươi giải thích thế nào đây? Với tư cách là một trưởng bối đứng đây nói chuyện với ngươi, ta cho ngươi biết, lão gia và phu nhân đều đối xử với ngươi không tệ, nếu ngươi không có tiền tiêu xài thì cứ trực tiếp đến tìm quản gia thu chi, bọn họ nhất định sẽ giải quyết cho ngươi. Nhưng còn dùng cách này, ngươi có biết bọn họ khổ tâm đến nhường nào không..."

Bà luôn miệng cần nhân này nọ nhưng còn ngươi nghe thì vẫn cứ bình chân như vại, không thèm quan tâm tới.

"Di thái thái*, thật sự không phải tiểu thư...là....là nô tỳ trộm....." Nói xong liền quỳ gối xuống trước mặt mọi người.

*Di thái thái: ý chỉ vợ bé, đây là cách gọi cung kính của cấp dưới dành cho mấy bà thiếp.

"Tiện tì!" Một tiếng gầm nhẹ, đồng thời tiếp theo đó là một cái tát rõ đau trên mặt.

Lúc này Mạch Trục Vân mới mở hai mắt, nhìn nha hoàn Mộ Tuyết chặt vật ngã nhào trên mặt đất, một tay ôm lấy mặt, một tay chống đỡ thân mình, khóe môi có một vết máu tươi lán dài, nàng cắn chặt môi dưới, cố khống chế bản thân mình òa lên khóc, trông rất đáng thương.

Triệu di nương chỉ vào mặt nàng mắng: "Một lũ nghèo kiết xác, to gan dám trộm đồ của ta, nói, là ai sai khiến các ngươi, nếu không, ta sẽ lôi ngươi đi gặp quan!"

Mộ Tuyết gắng gượng quỳ thẳng lưng trả lời: "Là nô tỳ trộm, không có ai sai bảo. Nô tỳ không có bạc, không may là trong phòng tiểu thư cũng không có gì đáng giá, cho nên mới...."

Mạch Trục Vân nhìn thái độ của Mộ Tuyết, ngoài sự khấn trương và sợ hãi ra thì cũng không có biểu hiện gì khác biệt, trong lòng dâng lên cảm giác lo lắng, mới quen biết các nàng vài ngày mà tiểu nha hoàn đây lại có thể đối xử tốt với mình như vậy.

Mộ Vũ đứng sau lưng Mạch Trục Vân, cả cơ thể nhỏ nhắn không ngừng run lên, đầu lòng quỳ xuống.

Liễu Thục Mi chậm rãi bước xuống từng bậc cầu thang: "Nếu nha hoàn đã ra mặt nhận tội thì cứ việc đưa lên báo quan, chuyện này coi như không có gì xảy ra."

Nhưng câu cuối cùng của bà, lọt vào tai người khác lại thành ra, nha hoàn này là người đang gánh tội thay cho chủ tử mình.

Mộ Tuyết vừa nghe được hai chữ "báo quan" thì nước mắt không khống chế được rơi xuống, tuy rất sợ hãi nhưng cũng không biết phải nói gì.

"Mấy thứ đó không phải nàng trộm, Mộ Vũ, diu nàng đứng lên!" Rốt cuộc Mạch Trục Vân cũng chịu nói một câu.

"Vâng, thưa tiểu thư!"

Vì thế, Mạch Trục Vân lại trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Nụ cười của nàng tựa như gió xuân, nàng tình nghịch nhảy xuống từ ghế ngồi, đi thẳng đứng trước mặt Triệu di nương.

Triệu di nương chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh đánh úp về phía mình, mặc dù vẫn giữ ý cười đầy chế nhạo nhưng cơ thể lại theo bản năng giật mình run rẩy.

"Ngươi..... ngươi muốn làm gì?" Hoảng sợ lui ra sau hai bước.

"Yên tâm, ta sẽ không đánh bà, đánh bà bản tay ta lắm!" Mạch Trục Vân cười nhạt nói thêm "Có điều, ta sẽ khiến cho bà so với chết còn khó chịu hơn, bà nhớ kỹ cho ta, bản cô nương, không phải muốn ức hiếp là ức hiếp được đâu!"

Triệu di nương mở to hai mắt, khẽ nhếch miệng nhìn nàng, nhưng còn chưa kịp nhìn rõ cái gì thì đã thấy cảm giác lạnh ngắt xuyên qua cổ họng, trôi xuống yết hầu, trực tiếp chui tọt vào bụng.

"Ngươi ngươi ngươi...ngươi vừa làm gì ta đó?" Triệu di nương sợ hãi lấy một tay ôm cổ họng, một tay chỉ vào Mạch Trục Vân, sắc mặt khó coi vô cùng.

Mạch Trục Vân nhún vai hờ hững nói: "Vài ngày sau tự nhiên ngươi sẽ biết ngay thôi, nhưng ta khuyên bà tốt nhất trong mấy ngày đó không được phép bước chân đến viện hoa sen, nếu không, có chuyện gì xảy ra, ta không có chịu trách nhiệm đâu."

"Ngươi ngươi ngươi..... trong mắt ngươi có còn coi vương pháp ra gì không hả? Trộm đồ của ta xong đã thế còn dám công khai uy hiếp đe dọa..... ta...ta...ta phải đi nói với lão gia." Bà kinh hoảng đến tột cùng, lắp bắp nói.

Nhưng đúng lúc này, có người đi vào tiểu viện, vỗ tay vui vẻ lên tiếng: "Ha ha, xem ra ta tới thật đúng lúc a!"

Một tên sai vặt chạy vào, vội vàng thông báo: "Phu nhân, Nam trang chủ của Lạc Thủy sơn trang tới chơi!"

Liễu Thục Mi liếc mắt nhìn đám người xung quanh cảnh cáo: "Có khách quý đến, chuyện này coi như bỏ đi, từ nay về sau không ai được phép nhắc lại, càng không được nói cho lão gia!"

Vừa dứt lời thì Nam Truy Nguyệt đã bước chân vào: "Ai, phu nhân, không cần đâu, mọi người cứ tiếp tục, hôm nay ta đến đây chỉ để cười nhạo Mạch Trục Vân thôi."

Chậm rãi đi đến bên cạnh Mạch Trục Vân, bày ra vẻ mặt hèn mọn khinh thường: "Ta nói, càng lúc mặt thẩm mỹ của nàng càng tệ hơn ta nghĩ đấy, bộ trộm mấy thứ đồng thiết này không biết xấu hổ hả?"

Quét mắt nhìn "vật chứng" một hồi mới tiếp tục cười nói: "Mạch Trục Vân, có còn là nàng mà ta biết không vậy, trộm thứ gì không trộm, mặc dù không đến mức quý giá nhưng đồ gì nhìn khó coi thế này, bộ định đi bán rẻ lại cho người ta hả?"

Tuy hấn đang mắng Mạch Trục Vân, nhưng có người lại không khỏi xấu hổ, mặt từ trắng bệch chuyển sang đỏ bừng vì xấu hổ.

Mạch Trục Vân buồn bực thở dài: "Ta còn cách nào khác đâu, ta không có bạc, lại sợ bị người khác phát hiện, nghĩ trộm qua loa mấy món, ai ngờ bị bắt tại trận nhanh như vậy."

Nam Truy Nguyệt không tin lên tiếng: "Nàng nói nàng không có bạc? Hừ ai thế hả? Ai chả biết trước khi đi, Phong vương đã chuyển hết quyền sở hữu vương phủ, đất đai, tài sản lại cho nàng..."

Mặc cho đám người há mồm tròn mắt vì ngạc nhiên, thờ ơ nói tiếp: "Hừ, cho dù nàng không muốn động vào số gia tài đó thì phần quà hôm trước ta đưa cho nàng đâu? Ta lấy cả Triều Nguyệt Lâu ra để bù đắp cho nàng, xem nàng còn kêu ca thiếu bạc nữa không? Hừ, cho dù biết nàng thích vật đẹp của lạ, nhưng mấy cái loại bỏ đi này, cũng đủ tư cách lọt vào mắt nàng sao?"

Nói xong liền tức giận vung chân đá lên đồng trang sức.

Mạch Trục Vân nhắc chân, ngăn hấn, cười nói: "Này không thể đập được đâu, là "chứng cứ" được tìm thấy trong phòng ta đó, cho dù có chứng mất thì

ta cũng phải cắn răng giữ lại a."

"Được rồi, muốn giữ thì giữ đi!" Nam Truy Nguyệt đứng ở một bên, trừng mắt nhìn nàng nói:"Mạch Trục Vân, ta nói cho nàng hay, về sau còn dám không đứng đắn trộm mấy thứ đồ bỏ này nữa thì đừng xuất hiện trước mặt ta nữa. Về sau không cho phép nàng bước chân vào kho bạc của Lạc Thủy sơn trang dù chỉ là một bước, không khéo người ta còn tưởng rằng kho vàng của Nam Truy Nguyệt lại chứa mấy loại mặt hàng thấp kém đó."

Triệu di nương xấu hổ đến muốn học máu, số trang sức đó đều là những món đồ nàng yêu thích nhất, có giá trị không hề nhỏ, nhưng trong mắt Nam Truy Nguyệt, chúng chỉ đáng là đồ bỏ sao?

Tiểu nha hoàn trong tướng phủ vừa nghe Nam đại trang chủ nói xong thì hai mắt lấp lánh hình trái tim, bày ra bộ mặt ngưỡng mộ không thôi. Bọn họ, ngay cả muốn sở hữu một trong số đó, cũng không có phúc hưởng a.

Cũng đúng thôi, Nam Truy Nguyệt sở hữu số tài sản chiếm hơn một nửa tài sản của Nam Ninh quốc, một người không chỉ lấy bạc lợp ngôi mà còn có một gương mặt hấp dẫn đối phương, làm sao có thể không chế trái tim của những thiếu nữ non nớt kia đập nhộn nhạo được.

Liễu Thục Mi trừng mắt nhìn Triệu di nương, dường như quá mất mặt với cách hành xử của bà, nhưng cũng chỉ cười ngượng với Nam Truy Nguyệt nói:"Nam trang chủ, chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi. Có điều, những thứ này được tìm thấy trong phòng của Vân nhi, chứng tỏ, có người trong tướng phủ không coi lệnh của lão gia và ta ra gì, nhằm mũi tên hãm hại Vân nhi. Hừ, nếu để ta phát hiện ra ai là thủ phạm, đừng trách ta dùng gia pháp để trừng trị."

Nam Truy Nguyệt nhú mày lên tiếng:"Hừm? Hiểu lầm sao? Thế người nghĩ gì khi nha hoàn kia bị người khác đánh?"

Đi vào vài bước, nhìn chằm chằm vào mặt Mộ Tuyết, một bên má đã hằn in năm dấu tay đỏ ửng lên. Hắn khẽ cười, xoay người đi đến bên Mạch Trục Vân, tức giận nhìn nàng:"Mạch Trục Vân, bộ nàng không có tiền đồ đến mức này sao, ngay cả nha hoàn của mình cũng dễ bị đánh? Đừng nói là nha hoàn này đồ thừa cho nàng, nói nàng trộm này trộm nọ, nên nàng mới thẹn quá hóa giận?"

"Ha ha, thẹn quá thành giận là thật, có điều, đồ thừa thì không có, người nhìn kỹ lại xem, cái móng giò trên mặt nàng, là do ai in lên?"

"Hự....." Triệu di nương tức giận phun một ngụm máu tươi.

"Di thái thái!" Nha hoàn đứng phía sau Triệu di nương vội vàng đỡ lấy bà.

Nam Truy Nguyệt chỉ ngậy ngó quay đầu nhìn Triệu di nương, sau đó nhớ lại những lời Mạch Trục Vân, lặng lẽ giơ tay nâng mặt Mộ Tuyết, nhìn chằm chằm năm ngón tay đỏ hồng trên mặt, thờ dài lắc đầu, nói:"Ai, tiểu nha đầu đáng thương, mặt đẹp như hoa như ngọc thế này, mà bị heo chà đạp..."

Mộ Tuyết nghe xong cũng vui vẻ hân lên, quên mất đau đớn trên mặt mình, đáng yêu cười với Nam Truy Nguyệt.

Không may thay, lại "Hự" một tiếng, Triệu di nương thêm một lần đau, mặt mày càng trở nên khó coi hơn.

Liễu Thục Mi chỉnh khuôn mặt đều nhanh rút, phân phó nha hoàn:"Còn không mau dìu nàng trở về mời đại phu."

"Vâng!" Mọi người thế này mới bắt đầu tán đi.

Mạch Trục Vân nhìn triệu di nương bị nhân nâng rồi đi bóng dáng, hảo ý nhắc nhở nói:"Viện hoa sen, nếu trong lòng có quỷ thì tuyệt đối đừng đến đó."

Vết thương của Mộ Tuyết, giao cho Mộ Vũ xử lý, còn Mạch Trục Vân thay một bộ nam trang, cùng Nam Truy Nguyệt đến Triều Nguyệt lâu.

Lầu hai, chỉ có hai người bọn họ.

Nam Truy Nguyệt nhìn nàng hồi lâu, lắc đầu thờ dài:"Ta công tử, gần nhất tính tình của người có phải thay đổi rồi không? Lễ nào Phong vương đi rồi mang theo cả linh hồn người đi luôn sao?"

Mạch Trục Vân bình tĩnh trừng hắn:"Hừ, ở đó mà ngạo mạn đi, chuyện đó chả có gì đáng nói cả."

"Ha ha, thì ra nàng cũng có bộ dạng này a. Được, vậy ta hỏi nàng, vì sao lại để người khác leo lên đầu lên cổ ngồi thế, tự nhiên lại tốt tâm tốt tính lên vậy, chỉ để bà ta phun chút máu là xong sao?"

Lúc này nàng với vui vẻ cười nói:"Khà khà, người nghĩ ta tốt đến mức đó sao? Bà ta không xứng để ta tự mình động thủ, có điều, bà ta cũng sống không được bao lâu đâu."

Quả nhiên sắc mặt Nam Truy Nguyệt thay đổi vài phần:"Biết là nàng nhất định có âm mưu gì đó. Liên quan đến Viện hoa sen? Nói như vậy, không phải nàng đang tự chuốc họa vào thân sao?"

Mạch Trục Vân cười hào hứng nói:"Chẳng phải người nói ta là tai họa còn gì? Chút rắc rối ấy, đáng để ta sợ sao?"

Hơn nữa, vì để điều tra cái chết của mẹ mình năm đó, nàng phải làm cho tất cả những kẻ liên quan phải lộ nguyên hình, cho nên đây mới là bước đầu tiên để thực hiện.

"Đúng rồi, người nói sư phụ ta là ân nhân của người, vậy rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Người gặp sư phụ ta từ lúc nào?" Theo trí nhớ của nàng thì sư

phụ vốn rất ít xuống núi, chủ yếu ở trên núi ẩn cư. Nếu Nam Truy Nguyệt gặp được sư phụ, vậy có lẽ nàng sẽ thu thập thêm chút manh mối.

Nam Truy Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: "Năm đó ta bảy tuổi, trong khi đang theo một đoàn thương nhân ở dưới chân núi lớn thì bất ngờ bị lạc, gặp phải sói hoang, sau đó Công Tôn tiền bối đúng lúc đi ngang qua, đã cứu ta một mạng rồi đưa ta xuống núi....."

Mạch Trục Vân hơi thất vọng thều thào: "Sao lúc đó sư phụ ta không xuất hiện chậm hơn nhỉ?"

Nam Truy Nguyệt híp mắt, trong con ngươi ánh đầy tia lửa giận: "Mạch Trục Vân, sai lầm lớn nhất của Công Tôn tiền bối chính là đã thu nhận nàng làm đồ đệ!"

"Ta cũng biết mà!"

Nam Truy tin chắc rằng, đây vẫn chưa là điểm dừng trong lời nói của nàng.

"Nếu sư phụ và mẹ ta có thể ở cùng nhau thì tốt quá rồi!" Ngữ điệu có chút đau buồn.

Nam Truy Nguyệt hơi sững sốt, sau đó trầm mặc nói tiếp: "Nhưng, không phải Công Tôn tiền bối đã có người trong lòng mình sao? Ta nhớ rõ lần đó, ông ấy còn dẫn theo một người phụ nữ bên mình...."

Mạch Trục Vân mở to hai mắt nhìn Nam Truy Nguyệt, một người phụ nữ, nói vậy người đó nhất định là mẹ!

"Bà ấy trông như thế nào?"

"Nhớ không rõ lắm, khi đó bà ta đeo khăn mặt, còn ôm một đứa trẻ con....."

Mạch Trục Vân: "....." Thì ra nàng và Nam Truy Nguyệt đã sớm gặp nhau.

"Đúng rồi, ngươi có nghe tin tức gì về Bạch Lộng Ảnh không?"

Nam Truy Nguyệt: "....." Mạch Trục Vân, lo cũng xa thật đấy!

"Người nàng nên lo lắng lẽ ra là vị hôn phu tương lai kia mới phải, tự dưng đi lo lắng cho hấn làm cái gì?"

Mạch Trục Vân gãi gãi đầu, khó xử nói: "Trong tay Phong có nhiều quân binh, nhưng Bạch Lộng Ảnh chỉ lẻ loi một mình a!"

Nam Truy Nguyệt liếc trắng mắt nhìn nàng: "Không có, ta không thêm quan tâm đến hấn thì sao?"

"Thì ta không quay về Tướng phủ nữa, ở Lạc Thủy sơn trang chờ tin tức!"

"....." Đã hỏi sự đồng ý của hấn chưa?!

"Này, còn ngần ngại ra đó làm gì? Trả tiền đi!"

Sắc mặt Nam Truy Nguyệt càng ngày càng u tối: "Bây giờ nàng là chủ nhân của Triều Nguyệt Lô, còn muốn ta trả tiền?"

Mạch Trục Vân nở một nụ cười tươi như hoa: "Ta đâu có nói mà muốn mời ngươi!"

Nam Truy Nguyệt: "....."

Bây giờ hấn mới phát hiện ra, ngồi so đo với Mạch Trục Vân thì chỉ có thiệt chứ không có lời.

Mạch Trục Vân ở tạm Lạc Thủy sơn trang được vài hôm thì Tề Cần đã lập tức đến đây. Hơn nữa vì muốn bảo vệ nàng mà hấn cũng ngoan cố đòi ở lại Lạc Thủy sơn trang.

"Vân cô nương, vương gia gọi thư!"

Tuy rằng chỉ có mấy chữ trong thư, nhưng Sở Tùy Phong cũng đã tóm tắt ngắn gọn tình hình của hấn ở biên ải.

Mạch Trục Vân xem xong thư rồi ngửa đầu nhìn bầu trời, dường như đang lo lắng cái gì.

Tề Cần đứng bên cạnh khó hiểu, hỏi: "Vân cô nương, làm sao vậy?"

Nàng tay đưa thư cho hấn, lo lắng hỏi: "Tề Cần, Triệu Nghị tướng quân là người như thế nào? Trong tay có bao nhiêu binh quyền?"

Nàng nhớ lúc cùng Phong ở Sùng Khánh Điện ép ban hôn, Sở Lâm Uyên có đề nghị một thành binh quyền của Phong sẽ do Triệu Nghị tiếp quản, mà bây giờ Sở Lâm Uyên lại phái Triệu Nghị theo cùng Phong ra biên cảnh tụ hợp.

Tề Cần lên tiếng giải thích: "Cũng giống như Vương gia cả, hàng năm đều đóng quân ở biên cảnh, có điều hấn ta đóng quân ở biên giới Nam Ninh và

Phượng Ảnh quốc, mà vương gia thì đóng quân ở biên giới An Nam và Đại Dục. Trong tay Triệu tướng quân có hai thành binh quyền....."

Mạch Trục Vân càng thêm khó hiểu:" Nói vậy lần trước Sở Lâm Uyên tính kế Phong, vì sao lại phái một người họ Dương tướng quân đi biên cảnh tiếp quản binh quyền mà không phải là Triệu Nghị?"

Tề Cẩn nở cong khóe môi cười nhạt lên tiếng:"Vân cô nương không biết rồi. Đương kim hoàng thượng là người vốn trời sinh tính đa nghi, ngay cả vương gia hắn còn không tin tưởng, huống chi lại đi tin nhiệm một đại tướng quân nắm hai thành binh quyền của Nam Ninh? Tuy Dương Thiên Dịch có khả năng đánh giặc, nhưng trong tay hắn không có quyền lực cho nên hoàng thượng sẽ không kiêng kị hắn. Nếu Triệu tướng quân lại ra tay tiếp quản binh quyền của vương gia, thì hoàng thượng sẽ rất bất an. Cho nên lần này tuy là bắt đắc dĩ nhưng đồng thời cũng là một âm mưu khác."

Mạch Trục Vân dường như đã hiểu ra chút vấn đề:"Người nói, hắn cố tình để Triệu Nghị tiếp quản một thành binh quyền kia là để Phong và hắn có cùng lực lượng và quyền uy, từ đó bọn họ sẽ bị ràng buộc nhau, đầu đá lẫn nhau?"

Tề Cẩn gật đầu, đó đúng là mưu kế của Sở Lâm Uyên, nhưng đáng tiếc thay, lần này hắn vẫn là người thua cuộc.

"Tề Cẩn, đừng có bảo với ta, Phong với cái tên Triệu Nghị kia, có quen biết với nhau nhé?"

Tề Cẩn bật cười, nói:"Không chỉ quen biết đơn giản như vậy đâu!"

Nói trắng ra là, Triệu Nghị chính là thuộc hạ của vương gia!

Mạch Trục Vân cũng hiểu được, tất cả mọi chuyện thì ra là thế!

"Vân cô nương, hay là ngươi vẫn nên trở về Tướng phủ hay Vương phủ đi....." Nếu để Vương gia mà biết được nàng ở tạm tại sơn trang của Nam Truy Nguyệt, sợ rằng ngay cái ngày ngài đắc thắng trở về thì cũng sẽ là ngày ngài trực tiếp mang binh đến san bằng cái Lạc Thủy sơn trang luôn mất.

Mạch Trục Vân lắc đầu nói:"Không cần đâu, cứ để ta chơi ở đây vài hôm, ta muốn đợi tin tức của Bạch Lộ Ảnh!" Hơn nữa, còn chờ người nợ ở Tướng phủ chuẩn bị hết thảy mọi chuyện.

Nghe nàng nhắc tới Bạch Lộ Ảnh, trong đầu hắn bất chợt hiện ra hình ảnh người đàn ông với mái đầu bạc trắng tung bay trong gió.

Thật ra, hắn đối với Bạch Lộ Ảnh, cũng có chút đồng cảm, nhưng phần nhiều là kính nể.

Thử hỏi, trên đời này có bao nhiêu người có thể chấp nhận vứt bỏ hạnh phúc của bản thân, thân nhiên đứng nhìn người con gái mình yêu thương nhất âu yếm cùng với người đàn ông khác?

"Làm sao vậy?" Mạch Trục Vân bất được giây phút thần người của hắn, tò mò hỏi.

"Không..... Không có gì!" Tề Cẩn nhanh chóng che giấu tâm tư của mình.

Mạch Trục Vân cũng không hỏi nhiều, tiếp tục trụ lại ở Sơn trang.

Nhưng chưa đợi được tin từ Bạch Lộ Ảnh. Ngày hôm sau trở về phủ Thừa Tướng thì đã phải chứng kiến cảnh tượng hoảng sợ của bao nhiêu người, bởi ngay cái đêm Mạch Trục Vân trở về, cũng là đêm Triệu di nương chết ở Viện hoa sen.

P/s: Bất mí nhỏ cho mấy đứa, chương sau cực kỳ hài hước và hấp dẫn đến tận không ngờ luôn..nhanh nhất là thứ ba có hàng...để ta bán cho mấy cái tình huống câu huyết thả thính mấy nàng hóng chơi..

"Ăn chua! Hơn nữa, ăn càng chua càng tốt a."

"Người nói xem, không phải Vân cô nương đang có chứ?"

"Vân... Vân cô nương mang thai?"

"Không biết khi nào vương gia mới trở về, nếu ngài mà biết tin này, chắc mà mừng như điên ấy."

"Vân cô nương, vương gia thắng...."

"A ha ha ha, ta đã nói rồi, nếu vương gia biết được tin Vân cô nương mang thai thì nhất định sẽ thắng mà...., khi khi, quả nhiên,...."

"Tề Cẩn, người nói cái gì?"

"Vương phi, cầu xin người, vương gia chỉ nghe lời mỗi mình người thôi, cầu xin người hãy cứu ta với, cứu ta đi mà..."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Vân cô nương có thai - phong vương đại thắng trở về

Khóe miệng Mạch Trục Vân bắt đầu dể nhếch lên, quả nhiên có người muốn mượn việc này ép nàng rời khỏi Tướng phủ đây mà. Tiếc rằng, ngay từ đầu nàng chưa bao giờ coi Tướng phủ trở thành nhà của mình cả, hay nói trắng ra, nơi này chẳng là cái gì trong mắt nàng, nếu không phải vì muốn điều tra cái chết của mẹ mình năm đó, nếu không phải muốn báo thù cho mẹ và sư phụ thì nàng cũng chẳng thèm đặt chân đến đây, dù chỉ là nửa bước.

"Tiểu thư, lão gia chờ người ở thư phòng!" Mộ Tuyết đi tới, báo tin cho chủ tử mình.

Trên mặt nàng cũng không biểu đạt gì thái quá, có lẽ chuyện cũng không đến mức tệ hại.

"Về sau đừng đại độ thừa nhận những chuyện mà mình không làm, biết chưa?" Mạch Trục Vân thản nhiên đi trước, dặn dò một câu.

Mộ Tuyết cúi đầu, đi theo nàng rời khỏi tiểu viện.

"Tiểu thư, hay là để nô tỳ cũng đi với người, cái chết của Di thái thái, không liên quan đến người..." Nàng vẫn có chút lo lắng, Cho dù tiểu thư nhà mình không có làm, nhưng vì trước mặt mọi người, tiểu thư không ngừng nhấn mạnh đe dọa Di thái thái không được bước chân đến Viện hoa sen, cho nên cái chết của Di thái thái, người bị tình nghi lớn nhất, chính là tiểu thư.

Mà thông qua sự kiện vụ oan lần trước, Mộ Tuyết cũng biết bản chất của chủ tử mình thế nào: Rõ ràng không phải mình trộm, nhưng người không bao giờ chịu mở miệng giải thích rõ ràng với ai. Cho nên Mộ Tuyết mới lo lắng, nếu lần này cũng giống như lần trước, thì người nhất định sẽ không chịu lên tiếng phủ nhận rằng người là do nàng giết, vì thế nàng mới muốn đi cùng với Mạch Trục Vân.

Mạch Trục Vân khẽ cười, xoay người nói:"Người đi theo thì có tác dụng gì? Bộ người đến đó rồi lại tự thừa nhận mình giết người sao? Nha đầu ngốc, trở về đi."

Trước thư phòng

Quả nhiên, Tư Lăng Thanh và Liễu Thục Mi đều ở trong này.

"Nghĩa phụ tìm ta có chuyện gì?" Mạch Trục Vân ngoan ngoãn một cách đặc biệt, mỗi lần đứng trước mặt Tư Lăng Thanh, nàng đều luôn miệng xưng hai tiếng"Nghĩa phụ", gọi một cách đặc biệt rõ ràng.

"Vân nhi, rốt cuộc con muốn thế nào đây hả?" Tư Lăng Thanh cũng không vòng vo cùng nàng, lập tức đi vào vấn đề hỏi.

Mạch Trục Vân làm bộ khó hiểu thắc mắc hỏi:"Nghĩa phụ hỏi vậy là có ý gì? Ta muốn thế nào?"

Tư Lăng Thanh tức giận đến xanh mặt đứng bật dậy quát:"Con còn dám hồ đồ giả ngốc với cha sao, chuyện xảy ra trong phủ này, con còn không hay biết sao?"

"Rõ ràng là ta không biết gì hết, ta mới từ Lạc Thủy sơn trang trở về, những chuyện xảy ra ở Tướng phủ, ta làm sao biết được?" Nàng tiếp tục giả vờ vô tội.

Liễu Thục Mi lấy tay kéo Tư Lăng Thanh ngồi xuống, rồi đứng bên cạnh hắn, nguyện làm kiềng che chắn để hắn bình tĩnh lại.

"Vân nhi, chuyện lần trước con trộm trang sức của Triệu di nương, tang chứng cũng được tìm thấy trong phòng con, ta không hề có ý hoài nghi con. Nhưng con cũng biết, từ sau khi Triệu di nương trở về thì khắp người đau đớn, giống như bị nhiễm độc, nằm trên giường lăn lộn, đau đến cắn nát môi mình, con nói xem, chuyện này có phải do con làm không?"

Mạch Trục Vân nhìn bộ dáng hiện từ như mẩu của Liễu Thục Mi, khóe miệng cong lên ý cười trào phúng, nói:"Hừm, dám ở trước mặt ta động thủ, quá lắm thì ta cũng chỉ dạy dỗ bà ta một chút thôi. Hôm đó ta cũng cảnh cáo với bà ta, ta sẽ không đánh nhưng sẽ khiến bà ta sống không bằng chết!"

Sắc mặt Tư Lăng Thanh trở nên trắng bệch:"Vân nhi, cho dù có thế nào thì bà ấy cũng là mẹ kế của con, là trưởng bối....."

Mạch Trục Vân bật cười đánh gãy lời nói của hắn:"Nghĩa phụ, tuy ta coi ông là nghĩa phụ, nhưng không đồng nghĩa với việc ta sẽ coi người khác là cái gì đó của ta!"

"Con....." Tư Lăng Thanh không biết nên nói cái gì mới phải.

Liễu Thục Mi giận dữ lên tiếng chỉ trích nàng:"Vân nhi, sao con lại có thể ăn nói như vậy với nghĩa phụ được chứ? Thôi được, cho dù con không tiếp nhận chúng ta, cũng không sao, nhưng lão gia là nghĩa phụ của con, ít ra con cũng phải biết tôn trọng người lớn tuổi một chút chứ. Cái cách mà con nói chuyện, chả khác mấy đứa tiểu thư đánh đá vô học bên ngoài vậy?"

Mạch Trục Vân cười nói: "Đúng vậy, từ nhỏ ta không được cha mẹ dạy dỗ cho nên so với các cô tiểu thư là ngọc cảnh vàng đây thì không bằng."

Hốc mắt Tư Lăng Thanh nhất thời đỏ lên, từ vẻ mặt tức giận chuyển thành ân hận, hần mở miệng xin lỗi: "Vân nhi, là cha có lỗi với con, nhưng con phải biết rằng, ngay cả bản thân cha cũng không ngờ cha lại có một đứa con gái lang thang lưu lạc bên ngoài a."

"Nghĩa phụ, ông làm rồi, ta chỉ coi ông là nghĩa phụ, ngoài ra chúng ta không có bất cứ quan hệ nào khác. Hôm nay ông đến tìm ta, đừng nói là đến để thảo luận về chuyện tôi là kẻ không có giáo dục đấy chứ." Thấy mục đích đã đạt được, Mạch Trục Vân chủ động đổi đề tài.

Liễu Thục Mi nhanh nhẹn lên tiếng, không cho Tư Lăng Thanh mở lời: "Vân nhi, chuyện ngày đó có biết bao nhiêu người chứng kiến, con là người đã cảnh cáo Triệu di nương không được phép đến gần viện hoa sen, nhưng tối hôm qua, ngay khi con trở về phủ thì nha hoàn lại phát hiện được thi thể của bà ta..... Bà ấy chết ở trong ao hoa sen, chuyện này, con giải thích thế nào đây?"

Mạch Trục Vân thân nhiên tìm ghế ngồi xuống, hững hờ nói: "Thì ra nghĩa phụ gọi ta tới đây là để hỏi tội. Có điều, theo như lời của các người thì có phải đang hoài nghi ta là kẻ giết bà ta? Nực cười, sao không tự đi mà điều tra xem, tối hôm qua vì sao bà ta lại có mặt ở viện hoa sen?"

Liễu Thục Mi híp mắt khó chịu, tiếp tục nói: "Lão gia và ta đã hỏi các nha hoàn rằng tối qua vì Triệu di nương không chịu được đau đớn trong người nên mới đi đến viện hoa sen hít thở không khí, tiếc rằng lúc đó bà ấy cũng không mang theo nha hoàn bên mình, vì thế nên không một ai biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...."

"Ồ, vậy thật trùng hợp làm sao? Ta hạ được lên người bà ta, không phải mới chỉ ngày một ngày hai, làm gì có chuyện trùng hợp vào tối hôm qua, bà ta không chịu nổi, chạy ra viện hoa sen hít thở không khí...."

"Lê ra vấn đề này phải hỏi con mới đúng? Vân nhi, lần trước là con nói bà ấy không được phép bước chân vào viện hoa sen, nhưng con vừa mới về phủ thì Triệu di nương lại đến viện hoa sen, sau đó mới xảy ra chuyện....."

Mạch Trục Vân lập tức cắt ngang lời của bà: "Phu nhân, ý của bà là, nếu như ta không có mặt ở phủ thì nói không chừng bà ta cũng không chết, đúng chứ? Vậy, có lẽ ngay từ đầu ta không nên đến ở trong cái phủ này?"

Tư Lăng Thanh nhíu mày nhỏ giọng giải thích: "Vân nhi, ý của bà ấy không phải thế đâu con, con là....nghĩa nữ của cha, ở trong Tướng phủ này cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng chuyện của Triệu di nương, con nói rõ cho cha xem, vì sao con không cho phép bà ta đến viện hoa sen?"

Liễu Thục Mi cũng không nói lời nào, chỉ đứng một bên, tiếp tục ra dáng của một người vợ hiền.

Mạch Trục Vân nhíu mày đáp: "Chuyện này còn chưa rõ sao, độc mà ta hạ lên người bà ta sẽ càng phát huy tác dụng khi gặp mùi hương của sen, chỉ là không ngờ bà ta lại không chịu nghe lời khuyên của ta... Haizz, còn về phần đã xảy ra chuyện gì sau đó thì ta cũng không thể đoán trước được."

Liễu Thục Mi trầm mặt lên tiếng: "Nói như vậy, cái chết của bà ấy không liên quan gì đến con?"

Mạch Trục Vân nhìn nàng cười đáp: "Sao thế, phu nhân, bà thực sự hy vọng cái chết của bà ta có liên quan đến ta sao?"

Tư Lăng Thanh cũng quay đầu nhìn nàng một cái, Liễu Thục Mi nhanh chóng giấu đi sự khác thường trên gương mặt mình, chỉ còn lại sự kinh hoàng là tồn tại. "Lão gia, ý của ta là, nếu như Triệu di nương bị người....trong phủ của chúng ta hãm hại thì chắc chắn ít nhiều cũng liên quan đến vụ trộm lần trước đồ oan cho Vân nhi. Ta vẫn còn chưa điều tra ra, nhưng nếu hai vụ việc này đều nhằm vào con bé thì chẳng phải nó đang ở trong tình huống rất nguy hiểm sao?"

Tư Lăng Thanh nhíu mày, dường như đang cân nhắc suy ngẫm cái gì. Ngay khi thư phòng đang lâm vào một mảng yên tĩnh thì bên ngoài có hạ nhân đến thông báo Tư Lăng Uyên Tầm đến.

"Cha, mẹ, Vân cô nương!" Tư Lăng Uyên lễ phép hành lễ.

Mạch Trục Vân mỉm cười nhìn nàng, cũng không nói gì.

"Uyển nhi, con tới đây làm gì, còn không mau trở về phòng đi!" Liễu Thục Mi cau mày, ý bảo Tư Lăng Uyên mau rời khỏi đây.

"Cha, mẹ, Uyển nhi đến đây là để nói cho hai người biết kẻ giết chết Triệu di nương là ai." Nàng quay đầu phân phó nha hoàn Từ Lăng của mình tiến vào.

Hai người ngồi trên cao cũng có chút nghi ngờ nhìn nàng, còn Mạch Trục Vân thì khẽ nhíu mày.

"Cha, mẹ, hai người gọi Vân cô nương đến đây là để thẩm vấn nàng có liên quan đến cái chết của Triệu di nương, đúng không? Uyển nhi biết rõ chuyện này không có liên quan gì đến nàng cả."

"Làm sao mà con biết?" Tư Lăng Thanh và Liễu Thục Mi đồng thời lên tiếng hỏi, nhưng ngữ khí đều không giống nhau, một người thì vui mừng vì trong lòng luôn hy vọng chuyện này không dính líu đến Mạch Trục Vân, người còn lại thì trong lòng thấp thòm sợ chuyện gì đó bị bại lộ, đương nhiên chỉ có mình bà mới biết.

Tư Lăng Uyên liếc mắt nhìn Mạch Trục Vân, chậm rãi nói: "Là Từ Lăng tận mắt chứng kiến."

Rồi sau đó, nàng khẽ gật đầu ý bảo Từ Lăng tiến lên.

"Tham kiến lão gia, phu nhân!"

"Từ Lăng, người nói người tận mắt chứng kiến cái chết của Di thái thái, vậy mọi chuyện có thật sự không liên quan đến Vân cô nương không?" Từ Lăng Thanh lên tiếng hỏi nàng.

"Đúng vậy, lão gia, chính mắt Từ Lăng nhìn thấy. Tối hôm qua, tiểu thư nói người muốn uống canh hạt sen nên nhân lúc hạ nhân đều đi ngủ, Từ Lăng nghĩ mình nên đến viện hoa sen hái chút đài sen tươi non để làm canh. Nào ngờ... nào ngờ trên đường đi, Từ Lăng nhìn thấy cách đó không xa có một người phụ nữ, đứng trước bờ, tóc tai bù xù, hơi thở gấp gáp cõng y phục ra muốn nhảy xuống tắm... Từ Lăng cho rằng chắc là nha hoàn nào đó nên trong lòng có chút sợ hãi, cũng không dám làm gì, hái một ít đài sen sau đó nhanh chóng lùi ra xa vài bước, không lâu sau, chợt nghe một tiếng 'Ủm', Từ Lăng còn tưởng nàng đó nhảy xuống ao tắm rửa nên mới vội vàng trở về viện. Ai ngờ, sáng nay nghe được tin Di thái thái bị chết đuối..."

Kể xong một câu chuyện dài, Từ Lăng cũng đồng thời quỳ xuống, khóc thút thít: "Lão gia, phu nhân, là Từ Lăng đáng chết. Nếu như Từ Lăng đừng cảm tiến lên xem kỹ người đó là ai, sau đó ngăn cản Di thái thái thì người cũng không xảy ra chuyện a, huhuhu... là lỗi của Từ Lăng."

Từ Lăng Uyển nóng vội cầu tình giúp nàng: "Cha, mẹ, Từ Lăng còn nhỏ, lại nhát gan, một mình đứng ở trong viện hoa sen cũng có chút sợ hãi, nhưng mọi chuyện không có liên quan gì đến nàng."

Liễu Thục Mi cũng lên tiếng nói: "Đúng vậy, lão gia, Từ Lăng còn nhỏ tuổi, đi một mình vào trong đêm, sợ hãi là chuyện rất bình thường. Nói vậy, nếu Triệu di nương tự mình nhảy xuống ao, vậy chuyện này không hề liên quan đến Vân cô nương và Từ Lăng, ông xem, chúng nó còn nhỏ, thôi bỏ qua cho chúng đi, đừng dọa bọn chúng nữa. Về phần tang sự của Triệu di nương, ta sẽ tự mình xử lý..."

Từ Lăng Thanh vẫy tay một cái mới nói: "Thôi, các người đều lui xuống trước đi."

Từ Lăng Uyển nâng Từ Lăng đứng lên, sau khi hai người rời khỏi thư phòng, Mạch Trục Vân cũng không nhúc nhích, khẽ cười, nói: "Ta đã nói rồi, nếu trong lòng có quỷ thì đừng có đến viện hoa sen, nếu không sẽ thấy những chuyện không nên thấy."

Mạch Trục Vân không biết rằng, những lời của Từ Lăng nói là thật hay giả, và đương nhiên cũng không biết được âm mưu của Từ Lăng Uyển.

Ra khỏi thư phòng, trở về Nhã Chi Viện, Từ Lăng khó hiểu hỏi: "Tiểu thư, vì sao người phải giúp ả ta? Để lão gia hoài nghi ả giết Triệu di nương, rồi đuổi ả ra khỏi phủ, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?"

Từ Lăng Uyển Tâm bí hiểm cười nói: "Nếu người không phải ả giết thì việc gì ta phải giả họa ả? Về sau người nên chú ý cách nói chuyện của mình, đặc biệt là với những gì mà người nhìn thấy tối hôm qua, có biết không?"

Từ Lăng bắt đầu đi hoảng sợ gật đầu.

Từ Lăng Uyển cười tà ác thầm nghĩ: Muốn hãm hại ả, đương nhiên phải lựa chọn thời điểm quan trọng nhất để ra tay.

Mạch Trục Vân vẫn còn ở thư phòng, không có rời đi.

"Vân nhi, con còn việc gì à?" Từ Lăng Thanh ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, là ta trách lầm con....."

Mạch Trục Vân đạm mạc đáp: "Nghĩa phụ không cần như thế, dù sao ta cũng không có đẻ bụng, có điều, ta còn có một việc muốn hỏi nghĩa phụ."

"Con hỏi đi!" Bất đắc dĩ mở miệng. Nhìn về phía Liễu Thục Mi, ý bảo nàng đi ra ngoài.

"Nghĩa phụ từng nói, sư phụ ta và ông là bạn thân giao, vậy chắc ông cũng biết chuyện gì đã xảy ra bên dưới lăng mộ ở Oanh Dương trấn chứ?"

Từ Lăng Thanh thở dài giải thích: "Vân nhi, chuyện ở Oanh Dương trấn, là ta có lỗi với Tôn Phi, cũng cảm thấy có lỗi với hai mẹ con con..."

"Ông nói sai rồi, mẹ là mẹ ta, không có quan hệ gì với ông!" Mạch Trục Vân lạnh lùng nói.

"Vân nhi, ta biết con rất hận ta, không chịu nhận ta làm cha, ta không trách con, là ta tự làm tự chịu, khiến con phải khổ sở vất vả bên ngoài nhiều như vậy năm, chịu không ít đau khổ."

Mạch Trục Vân hừ lạnh một tiếng: "Không phải vì chuyện ta đã trải qua quãng thời gian khó khăn thế nào mà hận ông, nhưng, lẽ ra ông không nên hại Phong."

Tuy trong lòng hẳn rất yêu thương nàng, nhưng về nguyên tắc và tín ngưỡng làm việc vẫn là hai chuyện khác nhau: "Ta không cảm thấy ta làm sai chỗ nào cả. Thần tử trợ giúp hoàng thượng ổn định triều chính, đây là chuyện rất hiển nhiên!"

Mạch Trục Vân hừ lạnh đáp: "Còn chuyện các người lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử thì sao, Phong chưa bao giờ có mục đích xấu với các người, nếu không phải vì ông luôn hiền kẻ hãm hại chàng thì tình cảm huynh đệ giữa chàng và Sở Lâm Uyên cũng không đi đến mức này. Thôi được, ta không muốn nói chuyện này nữa, trở lại chuyện mười tám năm trước, vì sao phủ Oanh Dương trấn lại xảy ra hỏa hoạn, ông có từng điều tra qua chưa?"

"Năm đó, ta chỉ là một thương nhân bình thường, đêm hôm đó, sau khi kết thúc buổi xã giao với bằng hữu trở về thì đã chứng kiến cảnh tượng cả phủ

chìm trong biển lửa....." Tư Lăng Thanh nói xong, trên mặt xuất hiện một tia đau khổ khó kìm được, Mạch Trục Vân dõi theo đôi mắt thống khổ ấy, dường như muốn xem ông có nói dối hay không, nhưng nàng không nhìn ra chút sơ hở nào từ nét mặt của ông.

"Khi đó, mẹ con đang mang thai con, bà ấy còn ở trong biển lửa, nhưng có vẻ như bà ấy bị mắc kẹt bên trong, chỉ có Mi nhi, Kính nhi – cũng chính là đương kim hoàng hậu là thoát được khỏi đám cháy..."

Mạch Trục Vân cười lạnh một tiếng:"Cho nên, ông mới vì mấy người đó mà từ bỏ cơ hội cứu mẹ ta ra ngoài? Để mẹ ta chết cháy trong trận lửa lớn đó?"

Tư Lăng Thanh không nói gì, cam chịu nghe lời trách móc của nàng, sau một lúc lâu, hắn mới khó khăn nói:"Vân nhi, năm đó, đã có khoảng thời gian ta nghĩ rằng phải chi ta đi theo bà ấy và con thì tốt biết bao!"

"Thật không? Vậy sao giờ ông còn sống?"

"Vì ta còn có trách nhiệm của ta... Mi nhi, Kính nhi, và cả toàn bộ phủ Tư Lăng....."

"Vậy ông chỉ vì mấy người đó mà bỏ rơi mẹ ta? Chả trách tại sao chưa bao giờ sư phụ nhắc đến ông trước mặt ta, Tư Lăng Thanh, cả đời này ông đừng mong nhận được sự tha thứ từ mẹ ta và ta." Mạch Trục Vân tuyên bố một câu, tức giận rời khỏi thư phòng.

Thì ra nàng và mẹ nàng sớm bị ông ta bỏ rơi, chẳng trách vì sao sau khi may mắn thoát khỏi trận hỏa hoạn, bà ấy không chịu đi tìm ông ta, càng không bao giờ tha thứ cho ông ta; Chẳng trách sư phụ cũng không muốn nói cho ông ta biết mẹ vẫn còn sống, cũng không nói sự thật đằng sau lăng mộ cho ông ta biết.

Hai giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống, nhìn xuyên thấu qua cánh cửa sổ, theo dõi bóng dáng của con gái mình, Tư Lăng Thanh đau đớn lắm lắm:"Vân nhi, con thật sự không thể tha thứ cho cha sao?"

Mạch Trục Vân trực tiếp ra khỏi phủ Thừa Tướng, khi trở về Vương phủ, không hiểu sao mặt mày đã đầm đìa lệ.

"Vân cô nương, có chuyện gì vậy?" Quân gia vội vàng phân phó hạ nhân mang nước ấm lên cho nàng rửa mặt.

"Có phải người ở phủ Thừa Tướng bắt nạt người?" Tề Cần hỏi một câu, thấy nàng không có trả lời, bèn trực tiếp đứng dậy định phái binh đến phủ Thừa Tướng hỏi tội.

"Đợi chút, Tề Cần!" Mạch Trục Vân lau mặt xong, không chế cảm xúc của mình:"Bọn họ không có làm gì ta hết, người đừng lo, người ở phủ Thừa Tướng, ta sẽ từ từ mà trả thù, hôm nay có tin tức gì không?"

Tề Cần lấy một phong thư từ trong lòng mình ra đưa cho nàng:"Vân cô nương, đừng để bản thân mình chịu uất ức, nếu để vương gia biết được, ngài sẽ..."

Mạch Trục Vân mở thư trong tay, gượng cười nói:"Yên tâm, chàng đã đồng ý giao cả phủ Thừa tướng cho ta giải quyết rồi."

"Chàng đang giao chiến trực tiếp với Ca Thụ Nhược Ly cho nên về sau sẽ bề bộn rất nhiều việc." Sau khi xem xong thư, trong lòng cũng cảm động không thôi với mấy lời cuối cùng chàng nhắn gửi cho nàng.

"Mãi không rời nàng!"

Phong, chàng đã hứa với ta những gì thì nhất định đừng để ta thất vọng! Nếu không, kiếp này ta sẽ không bao giờ tha thứ cho chàng

.....

Ở Tướng phủ gần một tháng trời nhưng người nọ cũng không để lộ sơ hở, Mạch Trục Vân vẫn kiên nhẫn, tiếp tục chờ.

Nhưng tình hình bên tiền tuyến, lại bất ổn vô tin.

Gần giờ tỵ, Mạch Trục Vân trực tiếp nhảy ra khỏi Tướng phủ, chạy đến Vương phủ tìm Tề Cần.

"Hôm nay, không có thư sao?" Bình thường, mỗi ngày Sở Tùy Phong sẽ cho người truyền tin trở về, nhưng hôm nay không hiểu sao đột nhiên không nhận được tin tức của chàng, nàng có chút hoảng sợ.

Tề Cần cảm thấy vô cùng khó xử, đành phải an ủi nàng:"Vân cô nương, có lẽ trên đường có chút trục trặc, từ biên cảnh đến kinh thành, dù cách xa có tám trăm dặm thì nhanh nhất cũng phải mất một ngày...."

Câu trả lời không dứt khoát như mọi khi khiến Mạch Trục Vân không ngừng lo lắng:"Nói vậy, từ hôm qua tới giờ, vẫn chưa nhận được tin tức của Phong?"

Tề Cần cũng kinh ngạc một chút:"Có thể là..... có thể là ngày hôm qua vương gia đánh trận nguyên ngày, kiệt sức quá nên chưa kịp viết, chắc là ngày mai sẽ.....mà nếu không thì người chờ chút đi?"

Trong lòng Mạch Trục Vân dâng lên một cảm giác bồn chồn khó chịu, nàng không đành lòng trở về Tướng phủ, đành phải ở lại Li Tâm Cư chờ tin.

Đêm càng mộng mị, Mạch Trục Vân nằm trên giường lăn qua lộn lại, vẫn không ngủ được, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh chiến trường đẫm máu. Nếu đối thủ của Sở Tùy Phong là người khác thì nàng sẽ không phải lo lắng đến mức này, nhưng đối thủ lại là Ca Thụ Nhược Ly.

Luận về võ công của mình, nàng đảm bảo trên khắp giang hồ, tuyệt đối không ai bì kịp, nhưng có hai người khiến nàng dù có phải dùng toàn lực thì cũng không ăn thua, một là Sở Tùy Phong, người còn lại chính là Ca Thụ Nhược Ly.

Một ngày chờ đợi, không khác gì một năm dài đằng đẵng.

Quá trưa mà vẫn chưa thấy người truyền tin đến, Mạch Trục Vân đứng là đứng ngồi không yên nữa rồi, mặc Tề Cẩn ngăn cản, nàng một mình rời khỏi phủ, lang thang trên đường.

Nàng bồn chồn, nóng vội, nhanh chân chạy đến một cái quán nhỏ, chủ nhân cái quán ấy không ai xa lạ mà chính là ông lão với râu tóc bạc phơ -- lão bán tiên.

"Nè ông lão, ta tới tìm ông đây!" Cũng vì có chuyện nhờ lão nên giọng điệu của nàng cũng nhẹ nhàng hơn thường ngày.

"Cô nương, là người a!" Cô bán tiên cười tủm tỉm "nhìn" nàng: "Lần trước ta bói không sai, đó thấy chưa, ra kinh gặp đại nạn, có điều cũng may người vẫn còn sống."

Mạch Trục Vân bĩu môi, đang định đôi co cãi nhau với lão thì nhớ ra mục đích mình tới đây, bèn lập tức nói thẳng: "Ê, ông có thể xem cho ta một quẻ được không?"

Lão bán tiên cẩn thận quan sát nét mặt nàng, sau đó lắc đầu nói: "Lần trước là ai nói lão chỉ biết gạt người, khuyên lão về nhà dưỡng lão, khụ khụ, cô nương à, ta bói không có trúng đâu, tốt hơn hết vẫn nên trở về đi!"

"Ta..... Ta cầu xin ông, được không, ta biết sai rồi, ta tin ông là bán tiên...." Mạch Trục Vân bắt đầu dĩ phải mở lời ngon ngọt dỗ dành lão, dù sao, tin tức của Phong, vẫn quan trọng nhất.

"Không giả?"

"Không giả, ngài là hàng thật! Là tiên thật!" Mạch Trục Vân nghe vậy cười nịnh hót, nàng biết có nói vậy với vừa lòng lão.

Quả nhiên, trong con ngươi trống rỗng của lão bán tiên kia thoáng lộ vẻ bí hiểm, bèn giơ tay lên vuốt râu, gật gù nói: "Người đến đây là hỏi giúp vị công tử kia chứ gì?"

"Đúng rồi, là chàng đó!" Mạch Trục Vân gật đầu như chày giã gạo, tuy biết người đối diện không thể nhìn thấy dáng vẻ này của mình.

Lão bán tiên lắc đầu thở dài: "Lấy ít địch nhiều, tỷ lệ thắng không lớn a!"

Nhất thời hốc mắt Mạch Trục Vân đỏ lên, nàng tin những lời lão bán tiên nói là sự thật, đợt xuất chinh lần này, Phong phải đối mặt với hai đại cường quốc liên thủ với nhau, mà binh quyền trong tay chàng, không phải là tất cả binh lực của Nam Ninh.....

Không khống chế được cảm xúc của mình, bèn cúi đầu thút thít khóc.

"Ai da, cô nương, người đừng khóc a." Trong giọng lão có pha một chút bất đắc dĩ.

Mạch Trục Vân nâng hai đôi mắt đầm lệ nhìn lão, lo lắng hỏi: "Vậy ông có cách gì để giải quyết vấn đề không?"

"Chậc, thôi được rồi, cách thì có, nhưng còn phải xem thành ý của người đến đâu mới được." Còn phải dựa vào ý trời nữa.

"Ông cứ nói!" Nàng mạnh mẽ lau nước mắt, hưng phấn hỏi.

Lão bán tiên chậm rãi nói: "Ăn chua! Hơn nữa, ăn càng chua càng tốt a."

Mạch Trục Vân nghe xong chỉ muốn phun nước bọt, cảm thấy khó xử: "Thật sao? Nhưng từ nhỏ đến giờ ta rất ghét ăn chua!"

Lão bán tiên bình thản gật gù nói: "Đương nhiên là thật rồi, cho nên mới nói, chuyện này phải xem người có đủ thành tâm thành ý không thôi. À, người phải nhớ kỹ một điều, cho dù có không thích đến mấy thì cũng phải làm bộ rất thích, hiểu chưa?"

"Chỉ vậy thôi sao?" Đôi mắt vẫn còn đầm lệ, uất ức hỏi.

"Chứ đòi gì nữa mà không đi làm đi, còn phải xem ý trời thế nào nữa."

Mạch Trục Vân đi rồi, trên gương mặt lão bán tiên xuất hiện ý cười giả dối và trêu chọc.

Trên đường trở về Vương phủ, trên tay Mạch Trục Vân cầm thêm một bịch ô mai, vừa đi vừa ăn, chua đến mức khi sắp bước qua cổng, nàng không chịu nổi phải nhắm tịt cả mắt, đau khổ nhắm nuốt vài cái ô mai.... Vì tin lời của lão bán tiên, cho nên còn chưa trở về phủ được bao lâu, nàng đã ăn hơn

nửa bịch.

Tối giờ ăn trưa, khi hạ nhân bụng lên đồ ăn, tất cả đều là đậu hũ..... Bởi vì răng của nàng không ăn được đồ quá cứng, nên chỉ đành cắn răng ăn đậu hũ.

Tề Cận và quân gia có chút khó hiểu: Lúc đi ra ngoài vẫn còn bình thường mà, sao từ khi trở về lại giống như đứa trẻ thế này, coi cái mặt hưởng thụ khi ăn ô mai kia...chật chạch.

"Khụ khụ khụ." Xem ra nàng rất thích ăn ô mai nhỉ? Tề Cận cũng nhìn nàng mà nuốt nước miếng, chậm rãi nói:"Vân cô nương, ngại không sao chứ?!"

"Không có việc gì." Một tay cầm lấy bịch ô mai, một tay gờ ra hỏi hần:"Có thư chưa?"

Tề Cận nhẹ cúi đầu đáp:"Vẫn chưa."

Mạch Trục Vân hệt hăng thu tay về, không tiếp tục ăn đậu hũ nữa, chỉ lặng lẽ cho tay vào bịch ô mai tiếp tục ăn.

"Quân gia, có loại thức ăn nào chua hơn ô mai không?" Nhìn thấy trong bịch còn mấy hột ô mai, nàng cắn răng khổ sở hỏi.

Quân gia có chút sững sốt, nhìn nàng một cách khó hiểu:"Vân cô nương thích ăn chua à?"

Hơn nữa, nhìn nàng ăn ô mai ngấu nghiến thế kia, chắc là thích lắm đây, nếu không cũng chẳng đến mức mới nửa canh giờ đã ăn gần hết một bịch ô mai?

"Ừm!" Mạch Trục Vân khó khăn gạt đầu, nhưng vẫn cố giấu đi một tia khó xử mới thoáng qua.

Quân gia hơi dăm chiêu suy nghĩ, một lát sau, lão bèn vui vẻ hô lên:"Có có có, có nho a, nho này nho xanh, rất chua."

Hiệu suất làm việc của quân gia đúng là không thể chê vào đâu được, không lâu sau một mâm toàn nho xanh tươi được bưng lên.

Nhìn một mâm xanh ngắt kia, Mạch Trục Vân không ngừng tiết nước bọt, nhưng không thể bỏ cuộc giữa đường được, đành phải cố vui vẻ mà cầm một quả lên ăn.

Chỉ là Tề Cận hoàn toàn không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra trước mắt, tò mò nhìn vị nào đó đang hưởng thụ với mâm nho xanh bên kia, gãi đầu nói:"Vân cô nương, hay là ngại ăn cơm trước đi."

Cho dù có thích ăn chua thì cũng phải ăn cơm cái đã chứ.

Dù có chua đến trắng mặt, miệng không ngừng túa nước bọt, nhưng Mạch Trục Vân cũng không dám mở miệng nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Cả buổi sáng làm một bịch ô mai to đùng, giờ giữa trưa về lại làm một mâm chất đầy đồ chua, bụng cũng bị chua mà đau trường lên, nàng khó chịu lắc đầu, sau đó không chịu nổi nữa mà ói ra đầy sàn.

"Mau mời đại phu!" Tề Cận khẩn trương phân phó:"Vân cô nương, để ta dìu ngại về phòng!"

Mạch Trục Vân nín thở, nhịn xuống cảm giác khó chịu ở lồng ngực, nâng gương mặt trắng bệch của mình lên, lắc đầu:"Đừng mời đại phu, ta trở về phòng nghỉ một lát là ổn thôi."

Nói xong, bèn đứng dậy trở về phòng, còn gọi người đem số nho còn lại vào phòng nàng.

Tề Cận lo lắng không thôi, nếu vương gia mà nhìn thấy cái bộ dạng này của Vân cô nương, chắc chắn sẽ đau lòng chết mất. Chỉ có lão quân gia đứng một bên vui vẻ cười, nhìn bóng dáng nàng rời đi, mờ ám gạt gù.

"Ngươi nói xem, không phải Vân cô nương đang có chứ?"

Tề Cận khó hiểu nhìn lão, nhú mày hỏi:"Có cái gì?" Đây là cái bệnh quỷ gì, sao hần không nhìn ra được.

Quân gia tức giận quát mắt nhìn hần:"Đương nhiên là có thai rồi, sẽ không bao lâu nữa, Vương phủ của chúng ta sẽ có một vị tiểu thế tử, hoặc là một tiểu công chúa, á hí hí."

"Hả?" Tề Cận há to miệng, vẻ mặt không thể tin nổi ""Vân..Vân cô nương mang thai?"

Quân gia hưng phấn gật đầu đáp:"Đúng vậy, thích ăn chua này, có triệu chứng nôn mửa này, đây chẳng phải là các dấu hiệu của một người đang mang thai sao? Mà trước khi vương gia đi, chẳng phải hai người đã ở chung với nhau à, hơn một tháng rồi rồi đó... khả khả, nhất định là như vậy, không thể sai được, trùng phóc."

Tề Cận vẫn bị cái loại tin tức như sét đánh bên tai này mà dọa cho khiếp sợ, sững sờ đứng ngây ngốc một chỗ.

Quân gia lại lẩm bẩm nói:"Không biết khi nào vương gia mới trở về, nếu ngại mà biết tin này, chắc mà mừng như điên ấy."

.....

Lại một ngày trôi qua, vẫn chưa nhận được tin tức từ tiền tuyến, Mạch Trục Vân không chịu về phủ Thừa Tướng, nằng nặc đòi ở lại Vương phủ. Vậy mới nói, trong vương phủ không ngừng truyền đến mấy loại âm thanh nồn nưa kinh khủng của người nào đó, còn nhỏ thì giống như gian hàng bán si, chất đầy đồng trong kho thuận tiện cho việc phục vụ sở thích của Vương phi tương lai.

Sắc mặt Mạch Trục Vân chuyển từ tái nhợt sang xám ngắt, bây giờ cứ mỗi lần nàng nhìn thấy đồ ăn thì đều muốn ói tại chỗ, đôi khi chỉ uống được mỗi bát canh làm ấm bụng lên chút, nào ngờ vài tiếng sau cũng nôn ra hết.

Ban đầu quân gia vui mừng bao nhiêu thì giờ chứng kiến nàng khổ sở như vậy, trong lòng cũng lo lắng nhứt mảy tự hỏi: Cho dù có ốm nghén thì cũng không nên mức nghiêm trọng vậy chứ?

Ngay đêm hôm sau, Mạch Trục Vân vỗ về cái bụng chứa đầy vị chua trong dạ dày của mình, ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng khuyết trên trời, trong lòng âm thầm nhủ: Phong, nếu như có thể đổi lấy sự bình an của chàng thì ta nguyện ăn chua cả đời.

Ngày hôm sau, đang chuẩn bị tiếp tục chờ tin ở Vương phủ thì đột nhiên nhận được ý chỉ đến từ hoàng cung, nói hoàng hậu tuyên Mạch Trục Vân vào cung yết kiến.

Tur Lăng Kính tìm nàng?

Mạch Trục Vân mệt mỏi nhấc lưng, trong lòng thoáng hưng phấn hơn ngày thường, nếu là con gái của Tur Lăng gia, lại là hoàng hậu của Sở Lâm Uyên, nên đi mới phải.

Thế là nàng và Tề Cẩn cùng nhau tiến cung.

"Vân cô nương, vương gia dặn ta phải luôn ở cạnh ngươi, bảo vệ ngươi, mọi lúc mọi nơi."

Mạch Trục Vân lắc đầu từ chối: "Ngươi vẫn nên ở ngoài chờ ta, tốt xấu gì bên trong cũng là tẩm cung của hoàng hậu, ngươi đi vào không tiện lắm."

Nhưng bên trong Sầu Ngọc Cung không chỉ có một mình hoàng hậu, còn có Tur Lăng Uyển ngồi bên cạnh.

"Hoàng hậu tìm ta có chuyện gì?"

Giọng nói hồ hững như có như không, đối với Tur Lăng Kính, nàng không có ưa thích là bao, bởi vì nàng cũng được xếp vào một trong những kẻ đồng lõa gây ra cái chết của mẹ mình. Năm đó, chỉ vì mẹ con các người mà ông ta mới bỏ rơi mẹ nàng và nàng, đối Tur Lăng Kính, nàng vừa ghét vừa hận.

Tur Lăng Kính nhẹ giọng cười nói: "Vân cô nương, ngươi đã là tỷ muội của bản cung..."

"Không dám, dân nữ nào dám đứng ngang hàng với hoàng hậu nương nương được?" Mạch Trục Vân khiêm tốn cúi đầu nói.

"Nếu vậy, ít gì ngươi cũng sắp trở thành em dâu của bản cung, không sai chứ? Nam Ninh đang đứng trước nguy cơ bị giặc xâm lược lấn chiếm, hoàng thượng và Phong vương cũng chấp nhận vứt bỏ mọi hiềm khích trước đây, hợp lực chống lại cường địch, vì thế bản cung hy vọng, ngươi cũng có thể từ bỏ thành kiến....."

Mạch Trục Vân không chút khách khí cắt ngang lời nàng: "Hoàng hậu nương nương, dân nữ là người trong giang hồ, không có thói quen nghe những lời vô nghĩa, có chuyện gì thì cứ nói thẳng."

"Chuyện này... chả là hoàng thượng lo âu cho dân cho nước đến trở bệnh, lần trước ở đại điện, bị ngươi và Phong nói mấy câu khiêu khích tức giận đến hộc máu, hoàn toàn không phải là giả vờ. Bây giờ bệnh hoàng thượng còn chưa có phục hồi mà ngươi cứ nhất quyết đòi lao đầu vào giải quyết tình hình quân sự ở tiền tuyến..."

"Liên quan gì đến ta? Ta cũng không phải là đại phu, hoàng hậu, ngươi tìm làm người rồi!" Thì ra chuyện cũng chẳng thú vị mấy.

"Vân cô nương đợi đã, bản cung biết, quan hệ giữa ngươi và thần y Ngạc công tử rất tốt, ngoài ngươi ra, không người nào có thể khuyên bảo hấn chữa bệnh cho hoàng thượng, vì thế nên....."

"Cho nên ngươi muốn ta đến cầu xin hấn cứu hoàng thượng?" Nàng khẽ cười, thò tay vào bịch bóp một viên ô mai cho vào miệng ăn.

"Đúng vậy!"

"Vậy thì xin lỗi, ngươi vẫn tìm làm người rồi, nếu như trước kia thì ta còn có thể giúp ngươi, nhưng nay, võ công của Bạch Lộng Ảnh đã vượt qua ta, cho dù có phải dựa theo nguyên tắc của hấn thì ta cũng không đánh lại hấn...Mà lạ thật, không phải hoàng cung có rất nhiều ngự y sao?"

"Vân cô nương..." Tur Lăng Uyển cũng đứng lên cầu tình "Lần trước ngươi bị trúng độc ở lăng mộ trấn Oanh Dương, Bạch công tử cũng cứu ngươi mà không đưa ra bất cứ điều kiện gì, thậm chí phải nói là không tiếc thân mình, cho nên chỉ có ngươi mới khuyên được hấn."

"Nhưng việc gì ta phải giúp các ngươi?" Nàng liếc mắt nhìn hai người họ, sau đó xoay người rời đi.

Tur Lăng Kính giữ nàng lại, không để cho nàng rời đi. Mạch Trục Vân cảm thấy phiền phức vô cùng, định né tránh thì đột nhiên bụng nhói lên chua xót, nàng vội vàng đẩy Tur Lăng Kính ra, lấy một viên ô mai, tiếp tục ăn.

Nhưng sau khi ăn bụng vẫn cảm thấy rất khó chịu, rồi lại bắt đầu nôn khan, biểu hiện này khiến cho Tư Lăng Kính hết sức kinh ngạc.

"Người mang thai?"

Mạch Trục Vân chợt ngừng đầu tức giận nói:"Người nói bậy bạ gì đó?"

"Nhưng đây rõ ràng là... Người đâu, truyền ngư y!"

Trong lòng Tư Lăng Uyển vừa ngỡ ngàng không tin vào những gì diễn ra trước mắt, vừa tức giận đến run người, đáy mắt xuất hiện một tia lạnh lẽo, giống như là bị ai đó đập xuống sông băng.

Mạch Trục Vân rất nhanh lấy lại bình tĩnh lên tiếng:"Không cần, Vương phủ đã có đại phu. Thân thể ta không được khỏe, đi trước đây!"

Nói xong bèn rời khỏi Sáu Ngọc cung.

Thấy sắc mặt nàng dần dần trắng bệch, Tề Cần đang đứng canh giữ trước cửa nhanh chóng chạy đến lo lắng hỏi:"Vân cô nương, không sao chứ?"

Ánh mắt nghi hoặc hướng thẳng về phía bụng nàng, Mạch Trục Vân thấy vậy cũng cạn lời, không biết nói gì.

Bởi vì lo lắng cho sức khỏe của Mạch Trục Vân nên Tề Cần cũng không quan trọng đến chuyện nam nữ thụ thụ bất thân, cùng nàng ngồi chung một xe ngựa trở về.

Rời khỏi cung, Mạch Trục Vân mệt mỏi tựa đầu lên vách cửa xe, miễn cưỡng hỏi Tề Cần một câu:"Tề Cần, đừng nói là người cũng cho rằng ta đang mang thai đó?"

Tề Cần thành thật gật đầu nói:"Quản gia cũng cho là thế mà!"

Mạch Trục Vân như một con ngựa mất đà đụng phải vách nên lập tức "phanh gấp". Sau khi lấy lại tinh thần, nàng mới vội vàng lên tiếng:"Không có!"

"Nhưng quản gia nói biểu hiện của người ngày hôm qua, chính là dấu hiệu của người đang mang thai....."

Mạch Trục Vân lại cạn lời tập hai, người đã thấy biểu hiện của một người đang mang thai lần nào chưa mà phán như thần vậy?

Thấy hấn vô tội nhìn nàng, đành phải đem mọi chuyện ngày hôm đó kể lại với hấn.

Tề Cần nghe xong bỗng nhiên ngừng mạnh đầu, sợ hãi run rẩy lên:"Chết ta rồi, hôm qua ta cho người truyền tin cho vương gia, nói người....."

Mạch Trục Vân nghe vậy lập tức rống to:"Vậy còn không mau gửi thư giải thích cho Phong đi!"

Nếu Phong trở về biết được sự thật thì nàng lấy con cái đâu mà bồi thường cho chàng?

Nàng như một con mãnh hổ điên xồng chuồng, gầm rú thúc giục xe ngựa nhanh chóng về phủ.

Vừa đặt chân xuống Vương phủ, Mạch Trục Vân đã nắm Tề Cần chạy vào phòng viết thư.

Tề Cần nhìn bức thư trong tay mình, trong lòng có chút rối rắm, có nên gửi hay không đây a? Hôm qua mới gửi thư cho vương gia, chắc là ngài cũng nhận được rồi, nếu bây giờ mà gửi thêm bức này nữa, nói cho ngài chỉ là hiểu lầm...Nhờ đâu ngài đang đối mặt với địch ở chiến trường, nghe được cái tin dữ rồi hẳn chỉ đánh thua thì biết phải làm sao a? Chắc chắn sau khi vương gia nhận được lá thư ngày hôm qua, ngài sẽ rất hưng phấn và vui vẻ, biết đâu lại thắng trận trở về cũng nên. Nếu mà gửi cái thư này đi, phá hỏng tâm trạng của vương gia, hấn biết phải làm sao bây giờ?

Tay hấn run lên vài lần, đầu tranh tư tưởng một hồi cuối cùng vẫn dứt khoát xoay bước trở về Vương phủ.

"Tề Cần, trong thư đã giải thích rõ ràng chưa?" Mạch Trục Vân vẫn lo lắng, hỏi lại một câu.

"Rồi!" Trong thư đã giải thích rõ ràng hết rồi, nhưng quan trọng là thư còn chưa có gửi, vẫn đang nằm trong người hấn đây này.

"Vậy à!" Mạch Trục Vân cũng có chút mất mát, mỗi ngày đều mong chờ tin tức từ Sở Tùy Phong, đến bây giờ vẫn chưa thấy gì, đành buồn bã trở về phòng.

Căn phòng to lớn trống trải mà vắng vẻ, nàng nhẹ nhàng vỗ về cái bụng bằng phẳng của mình, trong lòng thầm nghĩ, nếu nơi này thật sự có con của Phong thì tốt biết bao. Vậy thì chắc toàn bộ Vương phủ sẽ náo nhiệt lắm đây.

Nghĩ ngợi một lát không biết đã thiếp đi từ lúc nào. Còn nằm mộng mơ được giấc mơ ngọt ngào, nàng mơ thấy một bầy trẻ con vây quanh nàng và Phong, ríu rít gọi cha, gọi mẹ...

Nhưng ngay khi tỉnh lại thì tất cả chỉ là hư không, cả Phong cũng không có ở bên cạnh nàng. Thiếu vắng hơi ấm của chàng thật khiến trong lòng nàng khó chịu vô cùng, vì thế, thừa dịp sắc trời còn sớm nàng bèn trở về phủ Thừa Tướng.

Từ sau khi Tư Lăng Uyên từ hoàng cung trở về, cũng không có nói gì, cho nên trong Tướng phủ không người nào biết được sự thật rằng nàng đang "mang thai".

Không ngờ, giữa trưa hôm nay, khi Tư Lăng Thanh hồi phủ đã mang về một cái tin tốt đến: Phong vương đánh bại Phượng Ảnh quốc, đại thắng ở Nhận Linh Quan, Ca Thụ Nhược Ly bị trọng thương.

Trong khi đó Mạch Trục Vân đang nằm ở trên ghế dài phơi nắng miệng vẫn không ngừng ăn ô mai.

"Tiểu thư ơi, Phong vương thắng rồi..." Mộ Tuyết bày ra vẻ mặt hưng phấn la lên, tình cảm giữa Mạch Trục Vân và Sở Tùy Phong thế nào, đương nhiên các nàng là người biết rõ hơn ai hết cho nên cũng xem Phong vương như là chủ nhân của mình vậy, vừa nghe tin ngài đánh thắng trận thì trong lòng hưng phấn và vui mừng không thôi.

"Thật sao?" Mạch Trục Vân tròn mắt lên, lập tức nhảy xuống ghế, ôm hai cái nha hoàn vui vẻ bật cười nhảy vòng tròn.

Sau đó, lấy hết số ô mai còn lại thưởng hết cho bọn nha hoàn, nàng thề, từ này về sau nàng sẽ không bao giờ ăn cái quỷ chua loét miệng này nữa, tốt nhất là không bao giờ nhìn thấy mấy thứ này xuất hiện trước mặt mình.

Nhưng sau vài ngày nhận được tin Phong vương thắng trận, vẫn không có tin tức gì từ phía Sở Tùy Phong, Mạch Trục Vân vẫn bồn chồn thấp thỏm lo âu, dù có thắng thì chắc chàng cũng kiệt sức lắm đây, dù sao, đối thủ của chàng là Ca Thụ Nhược Ly mà. Hay là hẳn đã xảy ra chuyện?

Đang không ngừng lo xa lo gần thì đã thấy có người ở cửa sân.

Tề Cẩn chạy đến tìm nàng, trong tay còn cầm theo một lá thư đến từ Sở Tùy Phong.

"Vân cô nương, vương gia thắng trận rồi..." Nhìn thấy Mạch Trục Vân, cái mặt nghiêm nghị của ngày thường cũng không khống chế được niềm vui mà tươi cười chân thành, khiến cho hai nha hoàn vừa nhìn thấy đã có chút thẹn thùng.

"A ha ha ha, ta đã nói rồi, nếu vương gia biết được tin Vân cô nương mang thai thì nhất định sẽ thắng mà, khi khi quả nhiên..." Nói được nửa câu thì đột nhiên phát hiện ra ánh mắt sắc bén của người nào đó đang nhìn chằm chằm mình, vì thế, những lời cuối cùng, âm thanh có hạ thấp xuống một chút, rồi một chút...

"Người nói cái gì? Không phải ta đã bảo người viết lại thư giải thích cho chàng, nói rõ là ta không có rồi sao?" Mạch Trục Vân nhướn mày tra khảo hắn.

Tề Cẩn cười gượng hai tiếng, nói: "Vân cô nương, ta chỉ là sợ làm hỏng tâm trạng của vương gia, sợ ảnh hưởng đến công cuộc đánh giặc của vương gia nên mới....."

Thấy sắc mặt Mạch Trục Vân không ổn, hắn mới bắt đầu dề lên tiếng an ủi: "Chuyện đó thì có đáng là bao, vương gia đã thắng trận rồi, cũng không có xảy ra chuyện gì, tin này tốt quá còn gì."

Mạch Trục Vân đứng xem thư một hồi, sau đó nhìn hắn cười bí hiểm, khiến hắn cảm thấy ớn lạnh, da gà hắn không ngừng dựng lên.

"Tề Cẩn a, ta còn có một tin tốt nữa muốn báo cho người biết, trong thư, vương gia nhà người có viết, Phượng Ảnh đại bại, vì thế biên cảnh tạm thời ngưng chiến nên hẳn đang trên đường hồi kinh, hơn nữa, bây giờ hẳn sắp đến kinh thành rồi, hờ hờ hờ...." Mạch Trục Vân cười khoái trá giờ tờ thư tuyệt mệnh trong tay mình lên quơ quơ trước mặt hắn.

Ý cười trên gương mặt vui mừng của Tề Cẩn dần dần cứng ngắc: "Vương gia sắp đến kinh thành?"

Hắn còn tưởng sau khi đánh thắng trận xong, vương gia còn phải tiếp tục lĩnh quân tác chiến... Lúc bấy giờ, hắn tính toán sẽ nhân dịp tâm tình vương gia tốt lên mới kín đáo gửi thư giải thích cho ngài...

Mạch Trục Vân liếc mắt nhìn hắn hăm dọa: "Đúng vậy, cho nên chuyện này, người đợi chàng về mà giải thích rõ ràng đi!" Hừ, để coi về mặt thể diện của hắn ra sao....

Tề Cẩn đáng thương xoa tay nhìn Mạch Trục Vân cầu tình: "Vương phi, cầu xin người, vương gia chỉ nghe lời mỗi mình người thôi, cầu xin người hãy cứu ta với, cứu ta đi mà!"

Hắn đã không còn là thị vệ mặt lạnh lãnh khốc bên cạnh Sở Tùy Phong nữa rồi.

"Aida, bây giờ mới biết nghĩ ta là vương phi a, thế lúc trước ta bảo người đi gửi thư giải thích cho chàng, người có coi ta là vương phi không hả? Người đi theo Phong nhiều năm như vậy, cũng biết tính tình của chàng chứ, nếu để chàng biết được người lừa hắn..... Khụ khụ khụ, thôi cũng chẳng sao, rốt cuộc ta cũng đã được tự do rồi." Mạch Trục Vân vui vẻ thoải mái nói.

Tề Cẩn nhìn theo tâm trạng vui vẻ của Mạch Trục Vân mà chưa xót đau thay thân phận "tướng quân" của mình, thậm chí nghĩ đến kết cục của hắn: Kiếm rồi khỏi vỏ, khung cảnh quay chậm lia đến tay vương gia, ngài thần nhiên giờ kiếm lên, đầu và cổ hắn sẽ chia xa mãi mãi.

"Này, đúng rồi, chắc giờ Phong đã vào kinh thành rồi a..." Mạch Trục Vân hưng phấn không thôi, dù sao, hai người cũng đã không gặp nhau hơn một

tháng rồi. Nàng như bị uống thuốc tăng động, chạy vào gian phòng thay y phục.

Đều vì mấy ngày trước chỉ toàn ăn đồ chua nên nàng cảm thấy bản thân mình như khi ốm đầu đường vậy, nếu để Phong trở về mà thấy được bộ dáng teo thịt teo mỡ thế này, nhất định sẽ rất buồn.

"Mộ Tuyết, Mộ Vũ, lại giúp ta trang điểm chút!"

Tề Cẩn vẫn đứng yên nơi đó, từng giọt mồ hôi lạnh vô tình rơi xuống, nỗi lo của một tướng quân đầy trung thành đang dần dần gặm nhấm lòng hấn, chẳng bằng cho vị nào đó hưng phấn vui vẻ làm trò.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Vương gia nổi bạo - thân phận của bạch lộ ảnh

Trong khi Mạch Trục Vân đang hào hứng thay y phục, trang điểm thật lộng lẫy thì Tề Cẩn chỉ lặng lẽ đứng yên ở cửa, cả người như pho tượng chịu sương chịu gió thần thờ, bên cạnh đó, mồ hôi lạnh chắc cũng đủ ướt đầm y phục hấn rồi.

Nàng ngửa đầu nhìn lên trời, ủa, cái quái gì thế này, trời vẫn còn nắng ấm sáng lạn đây mà, sao có người lại ướt mềm thế kia?

"Vương phi, cầu xin người, thuộc hạ cam tâm tình nguyện lên núi đao xuống biển lửa vì người, chỉ cần người có thể đảm bảo một mạng này của thuộc hạ..." Thấy Mạch Trục Vân đi ra, hấn bèn lập tức chạy lên bày bộ mặt lấy lòng.

Tề Cẩn mặt lờ của ngày xưa đã không còn nữa....(*mặt lờ là mặt lạnh đó*)

Mạch Trục Vân làm bộ khó khăn:"Nhưng mà, tính của Phong, thất thường lắm, ta cũng chẳng biết phải làm sao nữa!"

"Vương phi, cầu xin người hãy vì một tháng qua ta đã dốc hết sức mình mà quan tâm người, bảo vệ người, xin người hãy bỏ qua cho ta đi mà, ta và ca ca của ta đã cùng nhau ra chiến trường đánh giặc với vương gia nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao a, hơn nữa, nếu thuộc hạ không tự chủ trương quyết định không gửi thư giải thích thì vương gia cũng đâu có trở về nhanh như thế a, người cũng nhớ ngài ấy muốn chết đi sống lại mà, đúng không a..." Tề Cẩn làm vẻ mặt chân thành kẻ khổ.

Mạch Trục Vân ngẩng đầu, nghĩ ngợi hồi lâu, hấn nói cũng không sai, bèn miễn cưỡng đồng ý:"Có điều, nếu chàng có thật sự hỏi thì ta chỉ còn biết ăn ngay nói thật với chàng, nhưng ta có thể cầu tình giúp người, để chàng không giết người. Cho nên, người phải nhớ kỹ, người nợ ta một mạng!"

Tề Cẩn mừng như điên, khom lưng cúi đầu nói:"Vàng vàng vàng, về sau mạng của thuộc hạ chính là mạng của vương phi, do vương phi làm chủ, sai đâu đánh đó. Vương phi nói Đông, thuộc hạ tuyệt đối không dám đi Tây....."

Mạch Trục Vân không kiên nhẫn ngắt lời hấn:"Được rồi được rồi, đừng thề thốt nữa, nếu Phong mà thấy thuộc hạ thân cận nhất của chàng bị ta dạy dỗ thành ra cái dạng này, nói không chừng người bị phạt là ta cũng nên. Thôi nhanh nhanh lên, chúng ta đi thôi!"

"Vàng vàng vàng!" Tề Cẩn âm thầm nhắc nhở lòng mình: Thì ra mình đi đến nước này cũng là do người dạy dỗ mà ra, vậy thì Vân cô nương, người càng phải chịu trách nhiệm với những việc mà hấn đã làm nha.

Hai người bọn họ, một chủ một tớ mới bước chân ra khỏi cửa phủ Thừa Tướng thì đã thấy nhân vật chính xuất hiện.

Sở Tùy Phong vừa mới tới Tướng phủ, trên người hấn, vẫn còn mặc chiến bào chưa kịp cởi ra, nhìn hấn bây giờ thật ngầu và bá khí.

"Phong, chàng trở về rồi!" Mạch Trục Vân hưng phấn chạy nhào qua chỗ hấn.

Sở Tùy Phong trực tiếp đem ôm nàng leo lên ngựa, có điều, động tác của hấn vô cùng cẩn trọng mà nâng niu, cộng thêm việc Mạch Trục Vân ngoan ngoãn phối hợp nên chỉ trong chớp nhoáng, người và ngựa cứ thế mà đi, để lại một lớp bụi ngập trời ập vào mặt ai đó.

"Vương gia, Vân cô nương....." Tề Cẩn phui bụi trên mặt, xấu hổ đứng sững sờ tại chỗ, hai người có thói đi được không, còn có một người sống sờ sờ đứng ở đây nè, có ai thèm quan tâm tới ta không, tự dưng lại bị biến thành người vô hình.

Dọc theo đường đi, hai người yên lặng không nói gì, Mạch Trục Vân an tâm tựa đầu vào lồng ngực hấn, lắng nghe nhịp tim trầm ổn đều đặn bên tai, tham lam ngửi lấy mùi hương nam tính mà quen thuộc của hấn, nàng cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Quả nhiên lão bán tiên không có lừa nàng, Phong của nàng cuối cùng cũng đã trở về.

Vừa đến cổng Vương phủ, Sở Tùy Phong trực tiếp quăng ngựa cho hạ nhân sau đó nhảy xuống ôm Mạch Trục Vân, chậm rãi trở về Li Tâm Cư.

"Phong, ta rất nhớ chàng!" Nàng ôm cổ hắn, chôn sâu gương mặt ngượng ngùng của mình vào lòng hắn, dọc đường đi cũng không nói gì nữa.

Sở Tuy Phong cũng không lên tiếng đáp lời nàng, nhưng khóe miệng lại lặng lẽ cong lên ú cười, chứng minh nội tâm hắn đang vui sướng đến mức nào. Làm sao hắn không nhớ nàng được chứ? Nỗi nhớ nàng như muốn cắn nuốt gân cốt hắn khi phải rời xa nàng; hắn nhớ hình dáng của nàng, nhớ nụ cười tinh nghịch và vẻ mặt buồn bã ngốc nghếch của nàng, hắn nhớ nàng đến mức các dây thần kinh đều muốn căng đứt, sắp nổi điên.

"Vương gia....." Hạ nhân đứng dọc hai bên đường lên tiếng chào hỏi, nhưng ai đó lại hờ hững lạnh lùng lướt qua.

Thứ hắn chỉ muốn bây giờ chính là tìm một không gian riêng tư chỉ có hắn và nàng, không để bất cứ kẻ nào quấy rầy.

Bước vào phòng, Sở Tuy Phong gấp gấp hôn sâu lên môi nàng.

So với lần hôn trước thì lần này còn dài hơn, Mạch Trục Vân không khỏi cảm thán trong lòng: Chẳng lẽ thời gian hôn môi, cũng là công phu bé khí mà chàng luyện thành sao?

"Vân nhi, nàng gầy rồi!" Một tay hắn ôm lấy nàng, tay còn lại chậm rãi vuốt ve mặt nàng, lướt qua gò má, sống mũi, hàng mi, đôi mắt nàng.

Hắn rõ ràng cảm thấy, trong khoảng thời gian không có hắn ở đây, nàng gầy đi không ít, ngay cả đôi mắt tinh nghịch ngày nào giờ cũng thấp thoáng bóng đen như đang tố cáo những đêm mất ngủ của nàng.

"Chàng cũng gầy!" Tay nàng cũng dán chặt vào gương mặt hắn, sau đó chậm rãi hạ xuống nâng cằm hắn lên. Làn da của hắn đã không còn trắng trẻo khỏe mạnh như trước, có vẻ sạm đi nhiều vì sương gió.

Hắn nắm chặt tay nàng, nhét cả người nàng vào lồng ngực mình, cảm nhẹ nhàng đặt lên vai nàng, dùng hành động để nói lên nỗi nhớ nàng da diết.

"Phong, mấy ngày kể cận, vì sao không gửi thư cho ta, chàng có biết ta lo lắng cho chàng lắm không?" Nàng tựa vào lồng ngực hắn, âm thanh có chút run rẩy, nằm trong lòng Sở Tuy Phong tỏ thái độ có chút khó chịu.

"Là ta không đúng, Vân nhi, đừng khóc, mấy ngày đó, ta đang quyết chiến cùng Ca Thụ Nhục Ly, không có thời gian nghỉ ngơi nên không rảnh để viết thư cho nàng....." Cũng may, mấy ngày đó, ở trên chiến trường, chứng kiến bao cảnh máu chảy thành sông, binh lính chết ngà rạ, suýt chút nữa hắn cũng không có cơ hội trở về.

"Vậy chàng có bị thương không?" Mạch Trục Vân nhẹ nhàng đẩy hắn ra, giờ tay ra sờ soạng xem xét từ tay đến lưng.

"Trên người chàng có sẹo không? Nếu có thì đừng mong ta gả cho chàng?!" Nàng cố ý bêu môi nói.

Sở Tuy Phong nắm tay nàng, mỉm cười: "Ta không sao, đúng rồi Vân nhi, trước tiên để ta xem con của chúng ta nào!"

Nói xong, tay linh hoạt vén y phục nàng lên, đầu nhẹ nhàng áp vào bụng nàng, động tác dịu dàng khác hẳn thường ngày, bên trong còn chứa một loại tình cảm yêu chiều sâu đậm.

Trong lòng Mạch Trục Vân bất chợt rung động, quả nhiên chàng vẫn còn nghĩ nàng đang mang thai.

"Phong....." Nàng ôm lấy đầu hắn nâng lên, khó xử mở miệng: "Ta có chuyện muốn nói với chàng."

"Hửm!" Sở Tuy Phong lên tiếng, ánh mắt lại dính chặt lên bụng nàng không rời đi, gương mặt nghiêm nghị ngày nào giờ lại ánh lên một tia vui vẻ mong chờ đứa con trong bụng này chào đời đến nhường nào.

"Phong, thật ra....hay để ta hầu hạ chàng tắm rửa đi!" Lập tức chuyển đề tài, nhìn thấy bộ dáng chàng thế này, nàng nở lòng nào mà mở miệng giải thích với hắn đây.

Sở Tuy Phong có hơi sững sốt, rồi sau đó nhấc tay ra khỏi người nàng, khẽ gật đầu: "Để ta tự tắm được rồi, nàng đang mang thai, cứ ở đây nghỉ ngơi, ta lập tức quay lại ngay!"

Tay âu yếm xoa đầu nàng, cảm y phục vào phòng tắm.

Mạch Trục Vân có chút bất đắc dĩ nhìn bóng lưng hắn rời đi, rất muốn chạy theo nhưng lại không biết nói gì với chàng. Vốn nàng định trong khi kì lưng cho chàng, nàng sẽ lựa thời điểm nói sự thật cho chàng biết, nhưng nhớ lại cái lần thất thố hôm bữa, nàng lại có chút ngượng ngùng.

Nhìn bước chân khoan thai rời đi kia, nàng càng không biết mình có nên mở miệng giải thích hay không?

Sợ làm chàng mất hứng, cách tốt nhất vẫn là nên yên lặng...

Tất cả đều là lỗi của cái tên Tề Cẩn chết tiệt kia, nếu gửi thư đưa cho hắn sớm một chút thì mọi chuyện chẳng phải đã tốt hơn rồi không, đỡ phải khó xử như bây giờ.

Được một lúc lâu, Mạch Trục Vân đang định tựa đầu vào giường ngủ thì Sở Tuy Phong mới chậm chạp đi ra.

"Vân nhi, mệt sao?" Hấn bế nàng lên, chỉnh lại tư thế thoải mái, sau đó lấy chân đắp lên người nàng, dịu dàng hỏi.

Mạch Trục Vân giờ hai tay lên ôm chặt lấy cánh tay hấn, mượn lực định ngồi dậy, mà hấn thì cẩn thận đỡ lấy thắt lưng nàng, động tác ân cần của hấn làm nàng càng không biết phải mở miệng thế nào: "Phong, thật ra ta..."

"Hửm?" Con người đen lấy thắm đẫm nhu tình khiến cả trái tim nàng như bị hấn nhiễm hồng đi.

Thấy Mạch Trục Vân không nói gì, Sở Tùy Phong lại chủ động ôm nàng, thủ thi bên tai: "Vân nhi, ta nghĩ kỹ rồi, mặc kệ là ngày tốt hay ngày xấu, ta muốn thành thân với nàng ngay lập tức!"

Hấn không muốn để nàng với con mình phải chịu đựng cảnh không thân không phận trong khoảng thời gian hai tháng dài đằng đẳng nữa.

Nàng giật mình cả kinh, nàng biết hấn đang suy nghĩ đến vấn đề gì.

"Phong, ta không có mang thai....." Ôm nhẹ lấy thắt lưng hấn, giấu mặt mình trong lòng hấn, nàng không dám đối diện với hấn lúc này.

Vừa nghe được cái tin này, Sở Tùy Phong như bị dọa cho khiếp sợ, ngồi ngây người không mở miệng nói gì, càng không biết phải nói gì.

Có trời mới biết, ngay khi đang ở chiến trường nhận được cái tin tức kia, hấn có biết bao nhiêu vui mừng và hưng phấn. Khi đó dường như mùi máu tanh và màu đỏ tươi của vẩy xung quanh như một liều thuốc kích thích hai con người hấn, khiến cả người hấn trở nên máu lạnh và đáng sợ hơn bao giờ hết. Đó cũng là bởi vì khi đó trong đầu hấn chỉ nghĩ đến một điều: Nhất định phải sống sót trở về để được nhìn đứa con đầu lòng chào đời.

Hai tay hấn buông thõng xuống giường, ngay cả dũng khí ôm nàng cũng không còn.

"Phong?" Mạch Trục Vân ngẩng đầu nhìn hấn, thấy hấn ngây ngốc như đang chìm trong mộng. Thế nên sống mũi chột cay cay, nàng sụt sùi kể lể: "Hức hức.....ta biết, chàng trở về nhanh như vậy là vì con trong bụng ta, chàng chỉ quan tâm đến con, còn ta thì chàng không cần nữa, biết là chàng không phải cố ý nhưng tất cả đều là lỗi của cái tên Tề Cần thối kia, là hấn không làm theo lời ta, không chịu gửi lại thư giải thích cho chàng..." Nước mắt chậm rãi rơi xuống khiến cho thần trí của hấn bắt đầu hồi phục.

"Vân nhi, sao nàng lại khóc?" Hấn đau lòng giúp nàng lau nước mắt: "Ta đâu nói là không cần nàng, chỉ là ta...có hơi thất vọng."

"Ta biết, nói ra điều này sẽ khiến chàng đau lòng nhưng ta không có cố ý đâu, lúc Tề Cần gửi thư cho chàng, ta không hề biết gì cả, gửi xong hấn mới nói cho ta biết." Mạch Trục Vân vờ làm bộ mặt oan ức đáng thương, cho dù trên thực tế nàng cũng rất oan ức mà.

Sở Tùy Phong bất đắc dĩ thở dài: "Ta không trách nàng, nàng đó, khóc cứ như một đứa bé hay khóc nhè vậy?"

Mạch Trục Vân sụt sùi, mếu máo nói: "Chàng thật sự không tức giận?"

"Không hề!" Phần nhiều là thất vọng.

Tay lại đặt lên bụng nàng, động tác vẫn dịu dàng như cũ, tựa như một sợi lông chim quét qua. Nếu nơi này, thật sự có con của bọn họ thì tốt biết bao!

Mạch Trục Vân nín khóc mỉm cười, hai tay ôm lấy mặt hấn, yêu thương hôn một cái kêu rõ to, vui vẻ nói: "Phong, chàng thật tốt!"

Nói xong còn cúi đầu ôm hấn, vụng trộm nở nụ cười, hề hề, kẻ hoạch lấy lòng chàng thành công mỹ mãn.

Nhưng, câu tiếp theo của Sở Tùy Phong mới là câu chủ chốt khiến tâm trạng của nàng như bị trăm xướng.

Hấn nhẹ nhàng thủ thi bên tai nàng một câu: "Nhưng nàng phải bồi thường cho ta một đứa con!"

Hơi thở ái muội nhẹ nhàng vương vấn quanh vành tai nàng, cả người Mạch Trục Vân bắt đầu run lên, ngay sau đó, vành tai của nàng bị hấn giữ chặt trong miệng liếm láp, một thứ mạnh mẽ mà to lớn nhanh chóng xỏ xuyên qua người nàng, khiến nàng liên tục thở gấp, dục vọng không ngừng đòi hỏi ra vào nơi thắt lưng làm nàng thật sự muốn né tránh sự đụng chạm của hấn.

"Phong, bây giờ đang là ban ngày..." Một câu, có nói cũng như không, thậm chí thứ âm thanh mềm mại đáng yêu của nàng lại như một ly rượu ngàn năm dụ hoặc và quyến rũ hấn ham muốn nàng hơn.

Sở Tùy Phong càng tiến thêm một bước, hông ngăn chặn cái miệng ương bướng của nàng, đầu lưỡi linh hoạt rong đuổi bao trọn lưỡi nàng, mút hết toàn bộ hương vị ngọt ngào trong khoang miệng nàng.

Y phục trên người đã sớm không còn, rơi bừa bãi trên mặt sàn.

Trên giường trở nên kịch liệt, hơi thở nặng nề của người đàn ông, cùng âm thanh yêu kiều thở dốc của người phụ nữ, cuồng nhiệt mà điên loạn.....

Cho đến bữa ăn tối, hai người bọn họ mới ra khỏi phòng, Sở Tùy Phong đứng nói với tên canh cổng vài câu sau đó mới ôm nàng đi vào phòng tắm tẩy rửa đi dư vị còn sót lại rồi mới đi ra đại sảnh.

Sở Tùy Phong lao thẳng đến Mạch Trục Vân ôm vào trong ngực, ăn com đều là, chọc bên cạnh ngồi hai người, có chút đứng ngồi không yên.

Lại là im lặng, Mạch Trúc Vân không khỏi có chút buồn bực, nằng tiễn đoạn thời gian dạy dỗ, cũng chưa dùng?

"Tề Ân ở đây rồi? Ủa? Tề Cần đâu?" Mạch Trúc Vân nhìn người thấy người ngồi đó, là Tề Ân, lúc này mới bắt đầu có phản ứng.

Tề Ân ho khan một tiếng: "Đúng vậy, chào Vân cô nương! Tề Cần còn đang làm nhiệm vụ....." Nói xong, ánh mắt liếc về phía vương gia.

Mạch Trúc Vân gật gù đầu, lại giương mắt nhìn Sở Tùy Phong: "Sao vậy, chàng mới trở về đã giao nhiệm vụ cho hần rồi?"

Sở Tùy Phong cúi đầu thâm ý nhìn nàng một cái, ý tứ kia hình như là đang hỏi: Nàng còn sức để quản người khác? Có phải ta còn chưa dùng hết sức?

Mạch Trúc Vân nuốt một ngụm nước miếng, không dám hỏi lại, ngoan ngoãn để hần gấp đồ ăn cho mình.

Trên bàn cơm lại có chút lạnh lùng, Mạch Trúc Vân cũng không dám nói nhiều, mỗi cá nhân, tựa hồ còn không có tính buông tha nàng a!

Một chút cơm, Sở Tùy Phong lại một lời không cở hòng, ôm nàng trở về phòng.

Tề Ân bất đắc dĩ nhìn bọn họ rồi đi bóng dáng, cảm thán: Tinh lực Vương gia thật tốt nha!

Đúng vậy, tốt đến mấy ngài cũng không có quên chuyện khác, ví dụ như, chuyện phân công nhiệm vụ cho Tề Cần.

Cầm thêm hai cái bánh bao nóng từ trong phòng bếp đi ra cổng, mang theo ý cười chế nhạo nhìn chằm chằm vị nào đó đang đứng gác cổng.

"Đệ được lắm, đi theo Vân cô nương mới có một tháng, lá gan cũng lớn ra không ít nhỉ? Ngay cả vương gia mà đệ cũng dám lừa cho được?" Nói xong, cầm hai cái bánh bao trong tay, nhưng lại cố tình không đưa cho hần.

Tề Cần bày ra bộ mặt oan ức đứng trước cổng mếu máo: "Ca, ca giúp đệ cầu tình với vương gia đi. Nếu không có đệ, làm sao các người có thể đánh thắng trận đại chiến đó được a? Đệ không có công lao, thì ít gì cũng có chút khổ lao chứ. Dù sao lá thư được chuyển đến tay vương gia, cũng là do đệ viết mà."

Nói xong, nuốt một ngụm nước miếng, nhìn chằm chằm vào hai bàn tay đang cầm bánh bao, rồi đưa mắt nhìn xung quanh xem có người không, hần bèn nhanh chóng lấy đồ ăn trong tay Tề Ân, quý thần ơi, hần đói muốn teo xương teo thịt rồi đây.

Nhưng Tề Ân lại nhanh tay lẹ mắt, khéo léo giật lấy bánh bao về phía hần, đã thế còn trêu chọc cắn một miếng rõ to lên cái bánh bao, rồi nhìn vị nào đó đang nhỏ dãi nhìn chằm chằm, cười nói: "Ta ăn chưa có no. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, bị Vân cô nương dạy dỗ như vậy, thái độ cũng đa dạng hơn trước nhiều nhỉ? Còn biết trừng mắt nhìn người khác nữa. Ta thấy sau ba tháng không thấy đệ, ta không còn nhận ra đệ nữa rồi."

"Hi hi!" Tề Cần cợt nhả cười: "Huynh là ca ca ruột của đệ, sao lại nói là không nhận ra cơ chứ?"

"Đúng rồi, Vân cô nương đâu? Chẳng phải nàng đã đồng ý với đệ là giúp đệ cầu tình với vương gia rồi a? Sao vương gia vẫn còn phạt đệ đứng canh cổng thế này? Huynh nói xem, tốt xấu gì đệ cũng là một đại tướng quân tiếng tăm lẫy lừng, nếu để người khác thấy được đệ đứng canh cổng ở Vương phủ, đệ còn mặt mũi nào mà đi gặp người đây?" Tề Cần bắt mồn ai oán la lên.

Tề Ân trừng mắt liếc nhìn hần một cái: "Đệ còn không biết điều nữa sao? Vương gia chưa chém đầu đệ là khai ân lớn nhất của ngài rồi, ta nói cho đệ hay, đệ dám lấy con nôi dãi của vương gia ra làm trò đùa, không nghe lời Vân công nương, truyền tin bậy tin bạ. Vân cô nương bị một đồng tội lỗi của đệ mà phải chịu nhiều phiền phức, hừ hừ, ta thấy đệ thảm chắc rồi, đợi Vân cô nương xử đẹp mặt đệ đi."

"A? Vân cô nương cũng bị vương gia phạt?" Tề Cần ngậy người bày ra vẻ mặt đau đớn kiểu "Thảm chắc rồi", so với vương gia, thì hần chắc chắn sẽ sợ Mạch Trúc Vân hơn a, hai cái danh "Tà công tử" và "Ác cô nương" kia thì cái nào cũng đủ để hần chân tay run cầm cập rồi.

"Cũng không hần!" Trong lòng Tề Ân không ngừng vui vẻ, cười nói: "Xem ra ta thấy so với lần bị nàng đánh cho tởm kia thì rắc rối đệ chịu đựng còn thảm hơn ta a, may là lần đó vương gia phái ta đi ra chiến trường đánh giặc. Nếu không, bị nàng hành hạ đến mức đó, chắc có khóc cũng không ra nước mắt."

Tề Cần khinh bỉ bĩu môi liếc hần: "Hừ, là huynh không biết đó thôi, đi theo Vân công nương, chút rắc rối này thì có đáng là gì, huynh đã có lần nào trải nghiệm qua cảm giác được cùng vương gia nói chuyện chưa? Huynh đã từng thấy vương gia cười với huynh chưa? Huynh đã được vương gia tự mình gấp đồ ăn cho huynh chưa? Huynh đã từng nghe chính vương gia tự nhận, huynh là người thân của ngài chưa..."

Tề Cần liên tục thao thao bất tuyệt liệt kê khiến cho Tề Ân có hâm mộ cũng không hết, hần mò to hai mắt, sững sờ đứng một bên lắp bắp nói: "Thật...thật sao?"

Tề Cần không thêm đề ý đến hần, vội vàng nhân cơ hội đoạt lấy bánh bao trong tay Tề Ân, hưởng thụ thường thức.

"Vương gia nói chuyện với đệ? Cười với đệ? Gấp đồ ăn cho đệ..." Tề Ân ngốc nghếch lặp lại lời Tề Cần nói.

Tề Cần tràn ngập khinh bỉ trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái: "Vừa rồi là ai tỏ thái độ, là ai nói may mắn không ở cạnh Vân cô nương?"

Tề Ân có chút xấu hổ gãi đầu: "Đó là vì huynh không hiểu chuyện, đệ đệ tốt, nói tiếp huynh nghe nào, vương gia còn làm gì nữa?"

"Ngại quá, đệ đói bụng, ăn chưa có no nên không có sức để nói." Bị Mạch Trục Vân dạy thành ra thế này nên thủ đoạn cũng cao siêu hơn, vận dụng cũng rất hoàn hảo.

Lời vừa nói xong, người bên cạnh đã không thấy đâu:"Đệ chờ ta, ta lấy thêm đồ ăn cho đệ!"

Đêm đó, đi ngang qua cổng lớn Phong vương phủ, ai cũng có thể nhận ra một cảnh tượng kỳ quái: hộ vệ vương phủ trừ danh – kiêm nguyên cả chức vụ đại tướng quân lưng lẩy "Lãnh huyết", hai vị ngồi xôm trước cổng, bất chấp hình tượng, cười không thấy trời trăng mây gió.

Mà ở Li Tâm Cư, tiếng rên rỉ, gầm thét vẫn không dứt bên tai, âm thanh kiều mi của người con gái, chỉ cần nghe loáng thoáng cũng đã khiến đôi phương cảm thấy xương cốt tê dại,..... Ngay cả vầng trăng sáng tỏ trên trời cũng xấu hổ trốn sau tầng mây đen cho đến khi lại một bình minh bắt đầu.

.....

Mạch Trục Vân cảm thấy bản thân mình chẳng khác gì một con heo chính hiệu, vẫn bị Sở Tùy Phong ôm vào ngực, muốn làm cái gì cũng không làm được.

Qua một ngày một đêm rên rất cổ họng, ngay cả muốn mở miệng cầu xin tha thứ cũng không nói được; Toàn thân xụi lơ vô lực, nếu không phải được chàng ôm trong lòng thì ngay cả giường cũng không leo lên được.

Sáng ngày kế tiếp, sau khi tỉnh lại, nàng vốn định trừng mắt nhìn hắn, cười nhạo một câu:"Thân là một thống soái của tam quân, cũng không chịu làm gương cho người khác, niết mài quá độ, sa vào nữ sắc....." Nhưng sau đó chợt phát hiện ra bản thân mình bây giờ rất lười mở miệng, cho nên chỉ ném cho hắn một cái liếc mắt đầy trách móc.

Sau khi kết thúc bữa ăn sáng, Sở Tùy Phong lại ôm nàng rời khỏi Vương phủ, lên xe ngựa rời đi.

Ngay khi Mạch Trục Vân đi ngang qua cổng chính của phủ, nàng trừng mắt nhìn Tề Cần, khiến cho ai đó phải sợ đến mức thiếu chút nữa quỵ rạp xuống.

Sở Tùy Phong đưa nàng đi ra ngoài, mục đích của chuyến đi này là muốn cảm tạ lão bán tiên, mà lão bán tiên đó chỉ cười trừ, không hề có ý nhận phần tạ lễ của bọn họ: "Cô nương, tâm thành tắc linh*!"

* "Tâm thành tắc linh, duy đức cảm thiên"

Dịch nghĩa: Có tâm thành thì tắc sẽ linh, duy chỉ có phẩm đức là cảm động được trời.

"Tâm thành tắc linh", điểm mấu chốt phải làm được là "tâm" và "thành". Cũng giống như "chính tâm" và "thành ý" trong "Lễ Ký" đã viết. Chỉ cần kiên tâm thành ý thì có thể sinh ra linh nghiệm. Chỉ cần có tín niệm kiên định, tâm thái và nguyện vọng chính xác thì có thể thực hiện, đây là "tâm thành tắc linh". Từ xưa đến nay, bên nhà Phật đều là dùng "tâm thành tắc linh" để đối đãi.

Lúc trở về, đột nhiên Mạch Trục Vân tốt lạ thường mỉm cười nói với Tề Cần:"Đừng đứng nữa, vào phủ ăn cơm!"

Tề Cần cảm thấy ngạc nhiên ngoài ý muốn, ánh mắt chứa đầy ý mừng rỡ đang định nói lời cảm tạ thì..

"Cơm nước xong, tiếp tục phạt đứng thêm năm ngày!"

Tề Cần nếu máu muốn khóc: Đứng là không nên chọc giận nữ nhân!

"Tề Ân à, người kẻ tóm tắt ta nghe xem rốt cuộc làm thế nào có thể thắng trận đại chiến ở Nhạn Linh Quan?!" Bữa trưa đã tới, nàng còn chưa kịp cầm đĩa ăn cơm thì đã trực tiếp mở miệng hỏi tình hình chiến trận. Nàng biết, trận chiến lần đó rất khốc liệt, nếu không thì Sở Tùy Phong cũng sẽ không gửi thư về cho nàng muộn như vậy, hơn nữa, theo lời của lão bán tiên, thì nàng cũng biết tính nghiêm trọng của nó lớn đến mức nào.

Biết Vân cô nương rất được vương gia sủng ái, hơn nữa với tính cách bướng bỉnh, sang sảng của nàng, Tề Ân cũng không kiêng kị mà nói toàn bộ sự thật, có điều, ngữ khí hết sức đơn điệu:"Vương gia dẫn quân quyết chiến sinh tử với Phượng Ảnh thái tử ở Nhạn Linh Quan, cuối cùng, lực lượng hai bên bị tiêu hao đến quá nửa..."

"Khụ khụ....." Mạch Trục Vân làm mặt nghiêm túc, ho khan vài tiếng lấy giọng, tinh thần như được lên dây cót, nói:" Có phải ngày ấy, cát vàng té trời, mây đen mù mịt, cả một vùng Nhạn Linh Quan được bao phủ bởi một mảnh trời đen kịt..... Mây đen kéo đến như con thú dữ xông chuồng....."

Sở Tùy Phong nghe xong bất đắc dĩ nhui mày, không mở miệng cho ý kiến, nếu không phải bởi vì thân thể nàng còn chưa có hồi phục tốt thì chỉ sợ hắn sẽ lập tức vác nàng ra khỏi đại sảnh dưới cái nhìn khó hiểu của mấy tên xung quanh.

Quản gia, Tề Ân và Tề Cần nhìn thấy sắc mặt khó coi của vương gia, trong lòng không ngừng cười trộm.

Mạch Trục Vân tiếp tục thao thao bất tuyệt:"Gió lạnh từng cơn, thổi lên bộ áo giáp sắt của tinh binh, Phong vương đứng sững người nhìn hàng ngàn hàng vạn lớp thi thể của biết bao nhiêu tướng sĩ bỏ mạng chất chồng như núi, đôi mắt sắt lạnh quét về phía lá cờ đại diện cho Phượng Ảnh quốc vô tình tung bay trong gió, lòng thầm nghĩ: Các tướng sĩ, bọn vương sẽ báo thù cho các ngươi! Không đoạt lại Nhạn Linh Quan, bọn vương không còn mặt mũi nào trở về gặp mặt phụ lão thân hương ở Nam Ninh quốc."

Sở Tuy Phong cố gắng giữ cho bản thân mình bình tĩnh hết mức có thể: Hắn có dài dòng thế sao?

Ba người bên kia nhìn không được cười ha ha: Ha ha ha, hình tượng lãnh khốc của vương gia trong lòng bọn họ, dần dần đi đâu mất rồi.

Mạch Trục Vân vẫn chưa kết chuyện: "... Mạnh mẽ phá tan từng bức tường thành người vững chắc, nào biết, ngay kia thời khắc cuối cùng đã đến, Phong vương đột nhiên phát hiện, tất cả binh lực của Phurong Ảnh quốc đều tập trung ở Nhạn Linh Quan, xét theo tình hình lúc này, các tướng sĩ của chàng so với quân địch còn khôn hơn, phải nói là lấy một địch mười. Bốn bề đều là kẻ địch, ngay cả một người văn võ song toàn như chàng cũng không tìm được đường thoát thân. Nhưng bất chợt, một thứ ánh sáng vàng chói phá tan lớp sương mù dày đặc, soi sáng vạn vật, Phong vương đột nhiên quay đầu..... các ngươi đoán xem, đó là cái gì?"

"Mặt trời mọc?" Quân gia hoàn toàn bị câu chuyện của nàng hấp dẫn tính tò mò, lên tiếng hỏi.

Tề Cẩn vuốt cằm nói: "Thần binh xuất hiện?"

Nghe toàn bộ câu chuyện, Tề Ân không biết phải mở miệng đáp nàng thế nào, vì thế lắc đầu tỏ vẻ không biết.

"Là Hồng Nhạn truyền thư! Có một vị Vân cô nương lương thiện xinh đẹp, đáng yêu hào phóng nhất kinh thành, gửi thư đến, trong thư viết vì nàng có mạng cốt nhục của vương gia cho nên muốn chàng nhanh chóng đánh thắng quân địch, sớm ngày trở về, nếu không nàng sẽ cùng đứa con trong bụng đi tái giá..."

"Nàng dám!" Sở Tuy Phong đột nhiên nổi quạu lên cắt ngang lời của nàng.

"Ai nha, chàng đừng có ngắt lời ta nói mà!" Mạch Trục Vân đang cao hứng, một tay che miệng mỗ vương gia, một bên trừng mắt nhìn hắn.

Bên kia ba người hoàn toàn bị động tác của nàng mà ngây dại đi: Ngay cả nói vậy mà Vương gia cũng dễ dàng bỏ qua cho được? Hay là bọn họ vẫn không biết rằng, tính tình của vương gia, đang ngày một trở nên tốt lên?

Mạch Trục Vân không để ý đến bộ dáng kinh ngạc của ba người họ, tiếp tục nói: "Phong vương vừa đọc được thư, nhất thời vừa vui vừa giận, nhưng đa phần là vui a, nên giống như được nạp năng lượng, cả người nhiệt huyết sôi sục; Toàn thân lãnh khí bốc lên, nóng lạnh gặp nhau, nóng lạnh gặp...nhau..."

Mạch Trục Vân bị bí lời, không biết phải tiếp tục câu chuyện thế nào.

"Vân cô nương, sau đó thì sao?" Ba người bên kia hỏi dồn thúc giục, đặc biệt là Tề Ân, tuy hắn là người biết rõ toàn bộ tình hình chiến trường, nhưng vẫn bị cách miêu tả sinh động của Mạch Trục Vân làm cho khiếp sợ, nếu đúng thật là vậy thì tốt rồi.

Mạch Trục Vân chậm rãi nhìn thoáng qua vị mỗ vương gia đang đen mặt ngồi đó, mỉa mai nói: "Ta khát!"

Cổ họng đúng là có chút khô khốc.

"Vậy đừng nói nữa!" Sở Tuy Phong ôm nàng đứng lên, kỳ thật trong lòng hắn cũng bị câu chuyện của nàng mà ngứa ngáy cả lên, không biết hắn trong lòng người con gái này đã trở thành cái hình tượng gì rồi?

Nhưng vừa rồi nghe được nàng nói, có ý định mang đứa con trong bụng đi tái giá, trong lòng hắn đúng là vô cùng tức giận.

Giỏi lắm, dám có loại suy nghĩ này trong đầu, đã vậy hắn phải nhanh chóng thống nhất quốc gia, à không, chiếm đoạt hết tất cả các nước trong khu vực, để về sau hắn sẽ không còn phải nghe được từ miệng nàng những từ đại loại như "mang con đi tái giá" nữa?

"Vương gia..." Ba người ngồi sau bắt đầu đứng lên kháng nghị.

"Phong, chàng thật sự nhẫn tâm muốn đi sao?" Mạch Trục Vân bày ra đôi mắt thương hại, chờ mong nhìn hắn.

Sở Tuy Phong thở dài một hơi, bất đắc dĩ xoay người quay về chỗ ngồi, rót một ly nước ấm đưa đến bên miệng nàng. Sau khi hưởng thụ uống xong, Mạch Trục Vân hắng giọng, tiếp tục câu chuyện: "Nóng lạnh gặp nhau, Phong vương quát lớn một tiếng: "Các tướng sĩ, các ngươi cứ yên tâm an nghỉ, số địch còn lại, giao cho bốn vương một người giải quyết!", lời vừa dứt, chàng cầm kiếm trong tay, một mình anh dũng nhảy vào vòng vây quân địch, chỉ trong chớp nhoáng, máu chảy đỏ trời, hai mắt Phong vương đỏ đậm nhuộm màu chết chóc, chàng không ngừng vung kiếm trong tay, trong đầu chỉ có một ý nghĩ đó là "Giết"! Quả nhiên, chàng đã thành công đánh bật mấy ngàn tên địch..."

Ba người khó hiểu nhíu mày hỏi: "Vân cô nương, tuy biết vương gia rất uy phong, nhưng cái tình huống đó là sao?"

Đánh bật mấy ngàn quân địch, bộ coi vương gia nhà mình là thần thánh sao?

"Ai nha, các ngươi thật ngốc a, thì vương gia nổi bạo rồi chứ sao!" Mạch Trục Vân liếc trắng mắt nhìn bọn họ, sau đó ngẩng đầu nhìn Sở Tuy Phong, cười nói: "Phong, có phải như vậy không?"

"Không!" Đương nhiên là không có chuyện đó xảy ra, nếu phải thì còn gì là hình tượng của hắn? Nổi bạo?! Hắn còn chưa bị bức đến mức đó.

"Không phải thật sao?" Mạch Trục Vân tò mò nhìn hắn, rồi sau đó, lại nhìn ba người kia đánh giá: "Các ngươi nói xem, có phải không?"

"Khụ khụ khụ, Vân cô nương, ta không có kinh nghiệm ra chiến trường nên, không biết!" Quân gia gãi đầu, thành công trốn tránh câu hỏi đầy áp lực của Mạch Trục Vân.

"Tề Cẩn, ngươi nói thử xem, có phải không?" Quét ánh mắt đầy uy hiếp nhìn về phía Tề Cẩn.

"Khụ khụ khụ, Vân cô nương, lần này ta không trực tiếp tham chiến cho nên... Nhưng dựa theo kinh nghiệm tích lũy nhiều năm thì cũng gần giống vậy!" Ánh mắt ghê rợn của vương phi khiến hắn không thể không nói về "nhưng" kia.

Mạch Trục Vân vô cùng hài lòng với câu trả lời bèn vui vẻ gật gù:"Tề Ân a, ngươi là người luôn đi theo bên cạnh vương gia, chắc là có tận mắt chứng kiến đúng không? Ngươi nói thử xem?"

"Đúng là không đến mức đó...nhưng cũng có phần giống, sau khi vương gia nhận được thư, đúng là ngài có...nổi bạo." Vẫn đành chịu thua hòa theo lời người đó, mở miệng nói.

Bất quá, lại ở trong lòng nghĩ đến: Vương gia, ngài nên trọng chấn phu cương a!

"Ha ha ha, Phong, ta biết là chàng có như vậy mà!" Mạch Trục Vân hưng phấn vô cùng, cười tươi với Sở Tùy Phong.

Nhìn thấy bộ dáng nghịch ngợm của nàng, dù có giận đến mấy thì Sở Tùy Phong cũng không nổi, chỉ đành bắt đầu đi lác đầu: Tự khi nào thì người của hắn bắt đầu phản bội hắn rồi, hơn nữa hắn không thể lấy cái tội "Phản quân chi tướng" để phản tội chết cho bọn họ được.

"Vân cô nương, thế chuyện gì xảy ra tiếp theo sau khi vương gia nổi bạo?" Ba tên vẫn chưa hết tò mò, tiếp tục hỏi.

Sắc mặt Sở Tùy Phong càng âm trầm hơn:" Muốn bốn vương cho các ngươi xem tận mắt?"

"Áy áy, không cần đầu vương gia, Vân cô nương cứu mạng a!"

Bữa trưa ở vương phủ, những tiếng cười đùa vui vẻ lan tỏa khắp trời.

Tuy Nam Ninh quốc và Phượng Ảnh quốc tạm thời ngưng chiến, nhưng tình hình bên phía nước Đại Dục, chiến tranh vẫn không chịu kết thúc. Sau khi kết thúc bữa trưa, Sở Tùy Phong lại cắm đầu ở trong thư phòng, còn Mạch Trục Vân thì ở trước thư phòng nằm phơi nắng.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm với vài gợn mây lơ lửng, không biết sao, nàng lại nhớ tới cuộc đối thoại ngày đó với Bạch Lộng Ảnh, nàng thấy có gì đó không giống với Bạch Lộng Ảnh ngày thường nên cuối cùng nàng quyết định tiến vào thư phòng.

"Phong!"

Biết là nàng tới nên Sở Tùy Phong không ngẩng đầu, chỉ lên tiếng đáp:"Hửm!"

Sở Tùy Phong chậm rãi buông bút đang phê duyệt công văn, nhìn nàng.

Thấy dáng vẻ nghiêm trọng của nàng, có lẽ chuyện nàng sắp hỏi hắn rất quan trọng, mà chuyện khiến nàng quan tâm đến, chỉ có thể liên quan đến Bạch Lộng Ảnh.

"Phong, chàng có chuyện gì đó gât ta, đúng không?" Mạch Trục Vân ngồi bên cạnh hắn, nghiêng người, đối diện với ánh mắt của hắn.

Con ngươi thoáng lướt qua một tia thương xót:" Nàng muốn hỏi chuyện về Bạch Lộng Ảnh."

"Ừm, huynh ấy không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Trong bảy ngày nàng hôn mê, hẳn vì nàng mà bạc trắng đầu." Sở Tùy Phong thân nhiên nói, nhưng trong lòng vẫn rối rắm khó chịu, hắn biết, tuy nhìn Vân Nhi cứ như là một người vô tư vô tính, nhưng đối với phần tình cảm của Bạch Lộng Ảnh dành cho nàng, chắc chắn sẽ khiến nàng cảm thấy áy náy.

Khi đó, thậm chí hắn đã có lúc hi vọng, người vì nàng mà bạc đầu sẽ chính là mình.

Mạch Trục Vân hầu như không tin vào những gì Sở Tùy Phong nói, miệng vô thức lặp lại:"Bảy ngày, trắng đầu?"

Nàng khó có thể tưởng tượng được, gương mặt yêu nghiệt chẳng lẫn vào đâu kia, nếu như mái đầu trở nên bạc đi, thì sẽ chọc mắt người mù đến mức nào?

"Cho nên, mỗi ngày huynh ấy đều lên bỏ thêm thuốc vào thuốc của ta, để ta không nhìn thấy được gì sao? Huynh ấy không muốn ta nhìn thấy bộ dạng đó của huynh ấy sao?" Mạch Trục Vân cố giữ bình tĩnh hỏi han, nhưng thật ra, tự tận đáy lòng, phần tình cảm đã sớm lan tỏa mà ảm ảm.

Sở Tùy Phong đứng dậy, ôm nàng vào ngực:"Vân nhi, hắn không muốn nàng phải đau lòng vì hắn, cho nên mới....."

"Vậy vì sao chàng không nói cho ta biết?" Nước mắt bắt đầu thuận thế mà tràn ra, nàng có lỗi với huynh ấy biết chừng nào, huynh ấy vì mình phải trả giá nhiều đến vậy, nhưng còn nàng, đã làm được gì để đáp lại cho huynh ấy chưa, lại hoàn toàn vô tâm không hay không biết, còn thoải mái nhận lấy những gì mà huynh ấy phải hy sinh thân mình để ban tặng.

Nhìn thấy nàng thành ra cái bộ dạng này, cả tâm can đều trở nên đau đớn, Sở Tùy Phong siết chặt vòng tay, thấp giọng trấn an: "Vân nhi, ta cũng không muốn nàng buồn! Nàng cũng biết, hai người bọn ta có cùng chung quan điểm và suy nghĩ, cho dù có xảy ra chuyện gì, chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi. Đừng khóc, nàng sẽ phụ lòng tâm ý của hân."

Nhẹ nhàng vụn tay lau đi nước mắt cho nàng, lại nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, an ủi nàng.

Mạch Trục Vân nằm ở trong ngực hân, rất lâu, lâu đến mức nàng ngỡ như bản thân mình đã chết lặng. Mãi đến khi trong đầu hiện lên hình ảnh người con trai với mái đầu bạc trắng tươi cười yếu ớt nhìn nàng, dịu dàng nói: "Nàng xem, ta họ Bạch, bây giờ đầu cũng trắng nốt, như vậy không tốt sao?"

Nếu thật sự nhìn thấy bộ dáng của hân như vậy, chắc chắn đó là câu đầu tiên mà huynh ấy sẽ nói với nàng.

Sở Tùy Phong đứng lặng lẽ nơi đó suốt một buổi chiều, mãi đến khi nàng lấy lại tinh thần. Tâm hân, cũng bắt đầu đau nhói.

"Phong, chàng có ghen không?" Mạch Trục Vân đột nhiên ngừng đầu hỏi hân.

Sở Tùy Phong cười khở một phen, thành thật gật đầu: Nữ nhân mình yêu nhớ đến người đàn ông khác, làm sao có thể không ăn giấm chua được, có điều, hân cũng không có biện pháp trút giận lên đối phương được, dù sao, tất cả những gì hân làm đều là vì bọn họ.

Mạch Trục Vân cũng đứng lên, giang hai tay ôm chặt lấy hân, nghiêng đầu dán tai mình lên trái tim hân, tiếp tục hỏi: "Vậy lần ở tạm tại Tri Phủ, chàng không chịu cùng ta... và bởi vì huynh ấy?"

Trái tim bất ngờ nhói lên một tia thương cảm, lắng nghe âm thanh nhỏ nhẹ như sợi lông tơ quét nhẹ qua vành tai hân: "Đêm đó, không hiểu vì sao, trong đầu cứ mãi nghĩ về bộ dáng của hân nên ta cảm thấy có lỗi với hân, hân vì nàng trả giá quá nhiều, những kết quả, khi nàng tỉnh, hân lại nhường hết cơ hội chăm sóc nàng cho ta..."

Mạch Trục Vân siết chặt vòng tay, chậm rãi nói: "Phong, đó là vì huynh ấy hiểu ta, biết rõ sau khi ta tỉnh lại, người đầu tiên mà ta muốn gặp chính là chàng... Chàng không cần phải để bụng trong lòng, Bạch Lộ Ảnh đối xử với ta rất tốt, vì ta mà bạc trắng cả đầu. Nhưng còn chàng cũng vì ta mà trả giá không ít mà. Chàng nguyện cùng ta rơi xuống lăng mộ, nguyện vì ta mà liều mình hút độc... Ta chỉ sợ ta chưa từng làm được cái gì cho chàng thôi. Người trong lòng ta, người đàn ông mà ta yêu, vẫn chỉ có mình chàng! Sẽ không thay đổi!"

Về phần Bạch Lộ Ảnh, phần tình cảm của huynh ấy, đành phải giữ sâu vào trong lòng vậy.

Sở Tùy Phong khẽ gật đầu, có những lời nói này của nàng, đã quá đủ cho hân rồi.

"Nhưng bây giờ hân đang ở Đại Dục, nàng có biết không?" Sở Tùy Phong vẫn đem chuyện này nói nàng.

"Biết mà, sao chàng cũng biết?"

Sở Tùy Phong buông nàng ra, hơn nữa lấy một sổ tờ văn kiện trên bàn đưa cho nàng xem: "Đây là thông tin về hân, biết hân là người thân quan trọng nhất của nàng nên đương nhiên ta không muốn nhìn thấy hân gặp chuyện không may."

Mạch Trục Vân nhìn Sở Tùy Phong, có chút khó hiểu: "Kỳ lạ, sao tin này, lại không khớp với tin và ta nghe ngóng được ở Lạc Thủy sơn trang?"

Sở Tùy Phong tươi cười, sùng nịnh thổi mạnh lên mũi nàng: "Nàng cho rằng Bạch Lộ Ảnh là người ngây thơ không biết tính kẻ người khác sao? Tin tức tình báo từ phía Nam Truy Nguyệt, chỉ là giả. Còn cái này, nếu không phải vì hân sợ nàng lo lắng cho tình hình của hân thì chỉ sợ cả ta cũng không biết giờ phút này hân như thế nào."

Mạch Trục Vân khẽ bật cười, trong lòng cũng thoáng an tâm: "Thì ra huynh ấy là người của Đại Dục, đã thế, thân phận của huynh ấy chắc không phải tầm thường."

"Theo như điều tra, có một thế lực đứng đầu quý tộc họ Bạch quyền uy nhất Đại Dục – Thẩm Dương vương phủ, Thế tử của Thẩm Dương Vương có tự là Bạch Ngọc, năm năm trước rời khỏi Đại Dục, cho đến nay vẫn chưa biết tung tích, nay xem ra, Bạch Lộ Ảnh chính là Bạch Ngọc."

Mạch Trục Vân gật đầu đáp: "Thì ra huynh ấy à con của vương gia nước Đại Dục a, thật là, hại ta phải lo lắng cho huynh ấy không công, hừ, sớm biết thế ta đã không đứng ngây ngốc mà bỏ lỡ bữa tối rồi."

Sở Tùy Phong có chút buồn cười, nha đầu này, toàn nói những lời trái với lương tâm mình. Mới vừa rồi ai là người vừa ôm hân vừa khóc sung mất.

.....

Vương triều Đại Dục, Vương phủ Thẩm Dương.

"Ngọc ca ca, huynh nói cho muội nghe, người đó là ai đi, có được không, muội muốn giết nàng ta, báo thù cho huynh!" Một vị nữ tử mặc một bộ y phục hoa lên tuyệt mỹ, đầu lòng nhìn người đàn ông với mái đầu bạc trắng, hai tay nắm chặt thành quyền, tỏ vẻ bức xúc.

"Tuyền nhi, đừng ồn ào nữa, ta đã nói chuyện này không liên quan đến nàng, là ta tự nguyện."

Khi người đàn ông vừa mở miệng thốt lên một chữ "Nàng", khóe miệng chỉ lặng lẽ chậm rãi nhếch lên, lộ ra ý cười ảm áp rung động lòng người. Gương mặt vẫn hướng về phía ngoài cửa sổ, không hề quay đầu nhìn người con gái phía sau.

"Nhưng mà, Ngọc ca ca, huynh làm như vậy có đáng không a?" Người con gái một mực nhất quyết không chịu thua, hốc mắt đỏ lên tỏ vẻ không cam lòng, vì sao muội ở đây chờ huynh nhiều năm như vậy, mà huynh, chỉ vì người con gái khác mà hy sinh thân mình, vì người con gái khác mà chịu trở về: "Thẩm Dương Vương sẽ không từ bỏ cuộc chiến tranh này đâu, phụ hoàng muội cũng không dễ dàng buông tha."

Người đàn ông chậm rãi xoay người, hần đứng là Bạch Lộng Ảnh, cũng chính là thể tử của Thẩm Dương Vương - Bạch Ngọc.

Mà người con gái trước mắt, chính là công chúa của vương triều Đại Dục, Mục Thanh Tuyền.

"Ta sẽ khuyên bọn họ ngưng chiến!" Bạch Lộng Ảnh kiên định mở miệng. Cho tới giờ phút này, hần vẫn không mong chiến tranh xảy ra, đây cũng chính là lý do vì sao hần lại rời khỏi Đại Dục, một mình một côi đặt chân lên đất Nam Ninh, ở ẩn.

"Hừ!" Mục Thanh Tuyền bất mãn hừ một tiếng: "Nhưng bây giờ huynh đã bị nhốt ở đây rồi, ngay cả muội cũng không dễ dàng đến tìm huynh, huynh nói xem, dựa vào cái gì huynh khẳng định bản thân mình có thể thuyết phục được phụ hoàng muội và phụ vương huynh?"

"Phụ vương không thể nhốt ta cả đời được!" Đúng là bởi vì hần định ninh chắc điều đó cho nên mới ngây ngốc chịu ở đây vài ngày. Hần đang đợi, đợi một ngày phụ vương mình có thể hồi tâm chuyển ý, hần biết, lần trước suýt chút nữa phụ vương đã có thể đồng ý với hần, tạm thời không ra binh tham chiến với Nam Ninh quốc.

"Nhưng huynh có biết rằng, nàng đang mang thai con của Phong vương không? Lần trước, Nam Ninh quốc cùng Phượng Ảnh quốc quyết chiến một trận sống còn ở Nhạn Linh Quan, cuối cùng Phong vương đại thắng....."

Bạch Lộng Ảnh vừa nghe xong, ý cười dần dần thu lại, đáy mắt thoáng hiện ra một tia buồn bã, rất lâu sau hần mới chậm rãi thở ra một hơi: "Xem ra, ta còn phải chuẩn bị quà cho đứa trẻ nữa..."

"Vậy huynh có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của muội không?" Mục Thanh Tuyền nhìn không được uất ức ồa khóc: "Ngọc ca ca, muội ở trong cung chờ huynh tận năm năm, muội nghĩ lần này huynh trở về nước là để cưới muội, nào ngờ, huynh lại đi yêu người khác... Huynh bảo muội phải làm sao bây giờ? Đường đường là một công chúa của cả Vương triều Đại Dục, lẽ nào so với người con gái đó còn không bằng sao?"

Bạch Lộng Ảnh tiến lên từng bước, cầm khăn tay đưa cho nàng, thương tiếc nói: "Tuyền nhi, ta xin lỗi, chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng, từ ngày ta quyết định rời khỏi Đại Dục, lúc đó ta đã nói với muội, từ trước đến nay ta chỉ coi muội là muội muội, chúng ta không thể ở bên nhau."

"Nhưng muội đợi huynh những năm năm, lẽ nào là sai sao? Nàng ta cũng không yêu huynh mà, vì sao huynh phải hi sinh cho nàng ấy nhiều như vậy?" Nàng không nhận lấy khăn tay, chỉ tức tức lấy tay áo quệt nước mắt.

Hần bắt đầu đi thờ dài, nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho nàng, chậm rãi nói: "Muội còn nhỏ, không hiểu chuyện, yêu một người, không nhất thiết phải ở bên cạnh người đó, có đôi khi, cho dù cách xa tận chân trời, nhưng chỉ cần biết ở đó, nàng có được hạnh phúc thì bản thân cũng thấy vui rồi."

Nàng giờ tay ra nắm lấy tay hần, không để cho hần rút ra, hai mắt đầm lệ nhìn hần: "Muội đã không còn nhỏ nữa, năm nay muội đã mười tám rồi, phụ hoàng nói, nếu huynh không chịu trở về, ông ấy sẽ tuyên phò mã cho muội, nhưng muội không cần, muội chỉ muốn huynh là phò mã duy nhất của muội, muội yêu huynh, muội chỉ muốn mãi mãi ở bên cạnh huynh."

Hần cười khò, vẫn mạnh mẽ rút tay về, nhẹ nhàng vỗ về đầu nàng: "Đúng là lớn thật rồi, có điều vẫn không khác trước đây là bao, động một chút là khóc, hoàng thượng cũng nên tìm một đẳng tượng phu nào đó dạy dỗ lại muội đi, còn ta, ta không thể."

"Ngọc ca ca, huynh vẫn không chịu chấp nhận muội?" Nàng đột nhiên đẩy tay hần ra, lui về sau vài bước, hét lên: "Bây giờ muội sẽ đi nói chuyện này với phụ hoàng, bảo ông ấy lập tức liên minh với Phượng Ảnh quốc, tiêu diệt Nam Ninh quốc, cho huynh hết hy vọng!"

"Sinh linh vô tội, vì sao cứ phải làm khổ mình?" Hần thở dài cảm thán một câu.

"Chỉ cần huynh chịu làm phò mã của muội thì muội sẽ giúp huynh khuyên bảo phụ hoàng, không để ông ấy gây chiến với Nam Ninh nữa, nhưng Bạch Ngọc, nếu huynh không đồng ý thì muội sẽ phái người đi giết nàng." Nàng nói xong liền xông ra ngoài.

Bạch Lộng Ảnh vốn định đuổi theo, nhưng khi nhìn thấy đám thuộc hạ đứng canh cửa bên ngoài, bèn nóng lòng quay về phòng, hần biết, Mục Thanh Tuyền chỉ dám nói chứ không làm bừa.

Nhưng vì cả đời này, người có thể khiến hần bận tâm và lo nghĩ nhiều nhất chỉ có một mình người con gái kia, nếu Tuyền nhi giống như hần, không chịu từ bỏ phần tình cảm đó thì, hần cũng chỉ đành, khiến cho muội ấy đau khổ cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Âm mưu "đại hồng thủy"; - mạch trực vân gặp nguy

Phượng Ảnh quốc, Đông cung Thái tử.

Ca Thụ Nhược Ly nằm trên giường mê mẫn nhìn lên tấm màn trướng màu vàng trên đỉnh đầu.

Ngày đó, lẽ ra vốn đã đặt dấu chấm hết cho tất cả, thế mà thư của Nam Ninh quốc lại đến, báo tin nàng mang thai.....

Trái với tâm trạng mừng rỡ và hồ hởi của Sở Tùy Phong thì, trong lòng hắn, từng cơn đau truyền đến quặn thắt, hắn vì nàng, không tiếc hy sinh trong sạch của muội muội mình, không tiếc khuyên bảo phụ hoàng, khai chiến với Nam Ninh quốc, không tiếc thân mình đích thân ra trận chiến trường. Nhưng nàng, vô tình máu lạnh nằm trong lòng người đàn ông khác ôm ấp, nằm dưới thân Sở Tùy Phong, hạ hạ hắn, sinh con cho hắn....

Sau khi nghe được tin tức, Nam Ninh chuyển bại thành thắng, hắn cũng bị một đường kiếm sắc bén của Sở Tùy Phong mà bị thương nghiêm trọng, nếu không phải bộ binh liều chết cứu chủ thì chỉ sợ hắn - đường đường là thái tử của Phượng Ảnh quốc, lại chỉ vì một lá thư của nàng mà mất mạng ở Nhạn Linh Quan.

"Công chúa giá lâm!" Ngoài điện một tiếng thông tri, kéo mọi suy nghĩ hắn trở về.

Bên ngoài Ca Thụ Hàm Tuyết chậm rãi đi vào điện, đến bên giường hắn vẫn an:"Hoàng huynh, vết thương của huynh thế nào rồi?"

Ca Thụ Nhược Ly cong môi cười yếu ớt, nói:"Không có gì, chỉ là vết thương nhỏ, điều trị vài ngày là tốt rồi!"

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, không còn dáng vẻ đánh đá kiêu ngạo ngày thường:"Hoàng huynh, vậy huynh còn định giao chiến với Nam Ninh quốc nữa không?"

Thật ra, nàng cũng không dám thừa nhận, mục đích nàng tới đây, cũng chỉ vì muốn nghe đáp án từ huynh ấy.

Theo như nàng biết thì hoàng huynh chỉ vì người con gái khác mà che giấu chân tướng sự thật, cho nên loại tình cảm huynh muội sâu đậm khi xưa, giờ đây đã ngày càng phai mờ dần.

Từ tận đáy lòng nàng âm thầm tự nhắc nhở bản thân, cho dù cảm thấy có lỗi với huynh ấy thì cũng là do huynh ấy làm chuyện có lỗi với mình trước, nàng làm như vậy, cũng có nỗi khổ riêng của mình.

Ca Thụ Nhược Ly cũng không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, bèn mím môi, hỏi ngược lại:"Tuyệt Nhi, muội nghĩ giúp huynh xem, hoàng huynh thích một người, mà người đó lại yêu một nam nhân khác, hơn nữa lại ở cùng nam nhân đó, còn có con với hắn, liệu hoàng huynh còn nên vì nàng, mà đánh chiếm Nam Ninh quốc nữa không?"

Trong mắt Ca Thụ Hàm Tuyết lóe lên một tia ngỡ ngàng, ả ta mang thai rồi sao?

Cổ tỏ ra biểu hiện không oán hận Mạch Trục Vân, nàng chậm rãi khuyên bảo:"Hoàng huynh, Tuyệt Nhi không biết trả lời huynh thế nào mới phải, nhưng Tuyệt Nhi nghĩ rằng nếu như hoàng huynh thật sự yêu nàng thì huynh sẽ không làm những chuyện tổn thương nàng, huynh vì đại như vậy, tốt bụng như vậy, nếu hoàng huynh có thể ở bên cạnh nàng, sống cùng nàng, tất nhiên nàng cũng sẽ dần dần yêu huynh thôi. Hoàng huynh, nam nhân đó, lẽ nào là Phong vương?"

Cuối cùng, nàng vẫn không nhận được mà hỏi một câu, dù sao cũng là người đàn ông mà mình từng thích, nếu nói quên thì làm sao có thể dễ dàng được, không thể.

Ca Thụ Nhược Ly gật đầu, đồng thời cũng âm thầm thừa nhận rằng những lời nàng nói hoàn toàn đúng. Mạch Trục Vân và hắn, tính ra thì chỉ gặp nhau có bốn lần, lần đầu tiên, là hắn đột nhập vào hoàng cung giấu ngọc Thiên Long ở kho được liệu, rồi giúp nàng thoát được; Lần thứ hai, hắn gặp nàng ở trên đường đến Nam Ninh, chỉ có điều khi đó hắn chưa biết rõ thân phận của nàng; Lần thứ ba, là đêm nàng đùa giỡn Tuyệt Nhi, cũng là đêm mà hắn biết được thân phận thật sự của nàng; Lần thứ tư, đó là đêm trước khi quay về Phượng Ảnh quốc, hắn đến lấy lại ngọc Thiên Long, nào ngờ lại bị nàng đến lấy trước, lần đó, nếu không có sự xuất hiện của Sở Tùy Phong thì hắn chắc chắn sẽ đưa nàng về Phượng Ảnh quốc, cho dù có dùng biện pháp cưỡng ép.

Tuyệt Nhi nói đúng, thời gian hắn ở bên nàng quá ít, hắn động tình với nàng trước, hắn yêu nàng trước, nhưng nàng lại không coi tình cảm của hắn ra gì, hắn phải làm cái gì đó, để hắn và nàng có thời gian tìm hiểu nhau hơn, hắn tin chắc rằng, cuối cùng nàng sẽ chọn hắn, sẽ yêu hắn.

Mà hắn, cũng mặc kệ nàng và Sở Tùy Phong đã tiến triển đến đâu, chỉ cần, Sở Tùy Phong không còn tồn tại trên nhân thế, hắn sẽ không bận tâm đến.

Nghĩ vậy, cảm giác chua xót dần vơi bớt đi, khóe miệng chậm rãi cong lên, vết thương trong lòng từ từ khép miệng.

"Tuyệt Nhi, gần đây sức khỏe thế nào? Đã lâu rồi hoàng huynh không thấy muội vui vẻ như vậy." Hắn vươn tay dịu dàng xoa đầu nàng, nếu như Tuyệt Nhi có thể quên đi hiềm khích ngày đó với Mạch Trục Vân, đối với hắn đúng là một chuyện đáng mừng, có điều, cho dù không thể quên đi thì hắn cũng

sẽ tìm mọi cách bảo vệ nàng, không để hai người bọn họ tổn thương lẫn nhau.

Ca Thụ Hàm Tuyết cười nói: "Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn hoàng huynh quan tâm, từ giờ trở đi bệnh của Tuyết Nhi sẽ không phát tác, hơn nữa, mỗi ngày phụ hoàng đều ghé sang thăm hỏi muội, cùng muội trò chuyện rất nhiều chuyện, phụ hoàng nói ở trên chiến trường huynh đừng mất cảnh giác, oai phong thế nào, làm Tuyết Nhi cảm động và ngưỡng mộ không ngớt a, lúc đó muội chợt nghĩ, nếu như mình cũng là nam nhân thì hay biết mấy, có thể kề vai sát cánh cùng hoàng huynh đánh trận."

Ca Thụ Nhược Ly cũng bị những lời nàng nói mà chọc cười, nhưng hắn không hề nhận ra cảm xúc khác thường từ nàng.

"Hoàng huynh, huynh cứ dưỡng thương cho thật tốt đi, mai Tuyết Nhi lại đến thăm huynh."

Thấy hắn gật đầu, nàng mới chân thành rời đi, có điều, ngay khoảng khắc vừa xoay người kia, lúm đồng tiền xinh xắn trên mặt thoáng ẩn thoáng hiện một tia không rõ ràng.

Ca Thụ Nhược Ly nhớ lại thái độ gần đây của muội muội mình, cảm thấy có gì đó khác thường nên trước khi ra trận, hắn phải âm vệ theo dõi động tĩnh của nàng.

"Điện hạ, gần đây công chúa vẫn ở trong hoàng cung, không hề rời khỏi cung."

Ca Thụ Nhược Ly nhíu mày hỏi: "Công chúa có từng tiếp xúc với người nào khác không?"

Âm vệ lắc đầu đáp: "Ngoại trừ hoàng thượng thì các nương nương trong cung cũng không dám trêu chọc công chúa, công chúa cũng chỉ ngẫu nhiên đi ngự hoa viên dạo chơi một chút, không hề phát sinh tình huống gì khác."

"Được rồi, tiếp tục theo dõi nàng, nếu công chúa có động tĩnh khác thường, lập tức báo cho bản cung."

Âm vệ nhận mệnh lệnh, hành lễ lui ra.

Ca Thụ Nhược Ly hít một hơi thật sâu, không hiểu vì sao bản thân mình lại nảy sinh loại cảm giác kì lạ đó, gần đây Tuyết Nhi đột nhiên ngoan ngoãn và nghe lời một cách lạ thường, khiến cho hắn không khỏi hoài nghi, nhưng âm vệ theo dõi nàng từ đó đến nay, lại không phát hiện ra điểm khác biệt gì. Khi hắn nhìn vào mắt nàng, hắn cảm nhận được đôi mắt đó không chỉ đơn thuần là nhu thuận dịu dàng của một muội muội hiền lành, mà là một sự phức tạp không ai nhìn thấu.

Nếu cho rằng nàng bị mối thù ngày đó mà che mờ mắt thì tại sao hắn không nhìn ra được sự khác thường của con bé, lẽ nào là do hắn nghĩ ngợi nhiều?

Tuyết Nhi không có lên lút gặp ai khác, cho nên nàng sẽ không biết chuyện Mạch Trục Vân là nữ nhi... Phân tích nửa ngày, Ca Thụ Nhược Ly vẫn thả lỏng tâm tình, không tiếp tục đoán già đoán non nữa.

Nhưng sau khi Ca Thụ Hàm Tuyết trở về.

"Bên Nam Ninh đã chuẩn bị thế nào rồi?" Trở về tẩm cung của mình, nàng lên tiếng hỏi Mai Hương và Lan Nhã.

"Bẩm công chúa, còn đang chuẩn bị, có điều, sắp xong rồi!" Hai cô cung nữ trả lời vô cùng cẩn thận.

Khóe miệng Ca Thụ Hàm Tuyết dần dần cong lên, Mạch Trục Vân, ngày lành của ngươì cũng sắp đến rồi, mang thai à, đã vậy thì cho một nhà ba người các ngươì, ngày ngày hôm sau xuống âm phủ đoàn tụ đi.

Hai cô cung nữ nuốt từng ngụm nước bọt, công chúa cười lên trông thật dữ tợn khiến cho các nàng có chút sợ hãi: "Công chúa, nhưng nếu chuyện lần này, để thái tử phát hiện ra..." Lan Nhã cẩn thận hỏi nàng, sau đó, lời còn chưa nói xong, đã bị nàng đánh một chưởng văng ra ngoài.

Một chưởng rõ ràng vang vọng cả tẩm cung trống trải.

Ca Thụ Hàm Tuyết cảm tức cúi người xuống trừng mắt nhìn kẻ tì nữ đang ngã sấp trên sàn, mắng: "Phế vật, nếu các ngươì không nói thì làm sao thái tử phát hiện ra được? Bản cung cảnh cáo các ngươì, nếu kế hoạch bị tiết lộ ra ngoài, bản cung sẽ khiến cho các ngươì sống không bằng chết."

Trên mặt xuất hiện một tia ngoan lệ, tựa như một con rắn độc khát máu khiến cho hai tì nữ sợ hãi run lên.

Mai Hương lập tức chạy đến giúp đỡ Lan Nhã ngồi dậy, đồng thời cả hai cùng quỳ gối trước mặt nàng, giọng cam đoan: "Công chúa, nô tỳ thề sống chết nguyện trung thành với công chúa, tuyệt đối sẽ không lẩm miệng, hé răng nửa lời, nếu đem kế hoạch của công chúa tiết lộ ra bên ngoài, chúng nô tỳ cam chịu để công chúa trừng phạt."

"Giỏi lắm, lập tức rút xéo đi cho bản cung! Còn nữa, giấu cái vết thương trên mặt kia đi, đừng để cho người khác biết, nếu không, đừng mong nhìn thấy mặt trời!"

"Vâng...vâng" Hai kẻ tì nữ lập tức lui ra ngoài.

Ca Thụ Hàm Tuyết xoay người, hướng mắt nhìn xa xăm ngoài cửa sổ, trong miệng lầu bầu: "Bản cung tin ngươì nhất định sẽ không khiến bản cung thất vọng, bản cung muốn con tiện nhân Mạch Trục Vân này, chết không chôn dung thân!"

.....

Dưỡng Tâm Điện ở Nam Ninh quốc.

Sắc mặt Sở Lâm Uyên trở nên nặng nề mà u ám, thân khoác một chiếc áo bào vàng chói, nửa nằm nửa ngồi trên long tháp.

"Hoàng thượng, Phong vương vẫn chưa tiến cung...Sau khi ngài ấy hồi kinh đã trực tiếp đi thẳng tới phủ Thừa Tướng, nhưng sau đó lại trở về Phong vương phủ....."

Chiến thần thủ trấn biên cương sau khi đánh thắng trận liền mang binh hồi kinh, chuyện trước tiên, không phải là đến gặp mặt hoàng thượng mà là đến phủ Thừa Tướng, đến bây giờ vẫn chưa chịu tiến cung, không biết phép tắc, coi hoàng đế như hèn không ra gì thế này, thật khiến hân phần nộ không thôi.

Nhất thời kích động, bệnh cũ lập tức tái phát, hân không ngừng ho khan: "Khụ khụ khụ....."

Vừa hay, vừa hay bị Tư Lăng Kính nghe được.

"Hoàng thượng, người làm sao vậy?" Trên mặt thoáng xuất hiện vẻ lo âu, hoàn toàn không phải giả vờ.

Bước vài bước đến long tháp, bàn tay vươn ra vỗ nhẹ lưng hân, sau đó mở miệng trách móc đám cung nhân hầu hạ xung quanh: "Một lũ vô dụng, thấy hoàng thượng thế này sao còn không đứng đực ra đó, còn không mau đi mời ngự y?"

"Vâng!" Cung nhân vội vàng chạy ra ngoài.

Tư Lăng Kính dùng khăn tay lau miệng hân, có chút đau lòng nói: "Hoàng thượng, bệnh đã thành ra thế này, tạm thời đừng nghĩ tới chuyện chính sự nữa."

Khăn tay vừa hạ xuống, lập tức Tư Lăng Kính bị dọa đến ngây người, trên khăn tay màu vàng kia, thắm đẫm màu đỏ tươi ấm nóng, trông rất ghê người.

"Hoàng thượng..." Giọng điệu của nàng có chút mất tự nhiên.

"Khụ khụ khụ, trầm không sao...." Sở Lâm Uyên vô lực lên tiếng trấn an, cố gắng ngồi dậy, nở một nụ cười cứng ngắt, khẽ an ủi: "Ngự y nói, qua vài ngày nữa sẽ ổn thôi, yên tâm đi."

"Nhưng hoàng thượng, người cũng cần phải tĩnh dưỡng a....." Trong lòng đã đưa ra quyết định, nếu như có thể thuyết phục được Mạch Trục Vân nhờ Bạch Lộng Ảnh chữa bệnh cho hoàng thượng, nói không chừng, bệnh của hoàng thượng sẽ lập tức tốt lên.

"Ha ha!" Sở Lâm Uyên khẽ cười, nhẹ vươn cánh tay vuốt ve gương mặt nàng, chậm rãi nói: "Người đời có câu, "Hoạn nạn mới biết chân tình", điều này trầm tin, cho nên yên tâm đi, trầm là chồng nàng, cũng là hoàng đế của cả Nam Ninh, không có dễ dàng gục ngã được đâu, chưa dẹp loạn sạch sẽ hết đám loạn thần tặc tử, làm sao trầm có thể rời bỏ nàng với Lạc Nhi một mình đối mặt với cục diện hỗn loạn này?"

Đối với Tư Lăng Kính, chân tình vẫn chiếm hơn phân nửa, nếu không phải vì nàng là con gái của Thừa tướng thì tâm chân tình này có khi còn sâu đậm hơn.

"Hoàng thượng, đừng nói những lời buồn bã đó được không? Bệnh của hoàng thượng, có lẽ chỉ là do làm việc quá độ, nên chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày sẽ tốt lên thôi." Tư Lăng Kính cũng lấy lại tinh thần, nở một nụ cười trấn an: "Gần đây Lạc nhi đã bắt đầu đi theo Thái Phó, học tập đạo làm vua, không bao lâu nữa thẳng bệ đã có thể giúp đỡ người rồi."

Sở Lâm Uyên ôm nàng vào lòng, mở miệng thì thào: "Lạc nhi là đứa trẻ rất ngoan, đợi Sở Tùy Phong đi rồi, trầm sẽ phong hân lên làm thái tử, nếu sức khỏe của trầm tốt lên, việc chính sự trầm sẽ chia sẻ cho nó một ít, ha ha, trầm cũng có thời gian thanh thoi hơn."

Hốc mắt đỏ lên, Tư Lăng Kính tựa đầu vào lòng hân, nàng không dám ngẩng đầu nhìn hân, nàng sợ, hân phát hiện ra ý cười đầy miễn cưỡng và ngượng ngạo của mình.

.....

Phong vương phủ.

"Phong, chàng không vào cung thật sao? Nghe nói hân bị bệnh rất nặng?"

Sở Tùy Phong hơi ngần người, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, không nói lời nào. Cho dù hân còn coi người kia là huynh đệ tốt của mình đi chăng nữa thì hân biết, người nọ tuyệt không hội sẽ không xuống tay nhân từ với mình.

"Lần trước Tư Lăng Kính cầu xin ta giúp nàng tìm Bạch Lộng Ảnh đến xem bệnh cho hân...."

Sở Tùy Phong lập tức lấy lại tinh thần, mở miệng hỏi: "Nàng vào cung?"

Mạch Trục Vân khẽ gật đầu: "Ta bảo Tề Cần đi cùng, hơn nữa, Tư Lăng Uyên cũng ở đó, các nàng không dám làm gì ta cả." Nàng biết hân đang lo lắng

cho mình, sợ mình sa vào bẫy thủ đoạn của bọn họ.

"Về sau không được phép đi vào đó nữa, nói rằng sức khỏe không được tốt, biết chưa?" Tuy Vân nhi là một cô nhóc nghịch ngợm, nhưng vì bản tính quá đơn thuần cho nên nếu loạn về chuyện tính kẻ hại người, qua mắt thiên hạ thì nàng tuyệt đối không phải đối thủ của bọn họ.

"Ta thấy mấy người đó không có đóng kịch a, có lẽ bệnh của Sở Lâm Uyên rất nặng, mấy ngày nay đều không có lên triều....."

"Ta biết, nhưng trong cung không thiếu ngư y, cũng không thể xem thường bọn họ. Vân nhi, ta còn phải đến biên cảnh một chuyến, một mình nàng phải hành động hết sức cẩn thận." Trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt, nhưng hắn không rõ bọn họ rốt cuộc đang mưu tính cái gì.

Phải không ít người điều tra động tĩnh bọn họ, nhưng không có một chút động thái gì. Không hiểu vì sao hắn lại cảm thấy thiên la đại võng đang chậm rãi tới gần, chờ đến ngày bao phủ bọn họ.

"Rồi, vậy được rồi, nếu chàng lo lắng thì để Tề Ân lại luôn đi!" Mạch Trục Vân cố ý lên tiếng đề nghị.

Sở Tùy Phong trầm mặt: "Không được, Tề Ân đã bị nàng dạy dỗ thành ra cái bộ dạng như vậy, không được lời cả Tề Ân theo." Nhớ đến cái ngày đó, hai tên thị vệ của mình, đã từng trung thành và tận tâm với mình cỡ nào, nay lại không coi lời răn đe của vương gia bọn hắn ra gì.

"Hi hi, nhỏ mọn thế sao? Đợi chàng từ chiến trường trở về, mỗi ngày ta sẽ tự mình dạy dỗ bọn họ, xem chàng còn nói gì được nữa không." Mạch Trục Vân vui vẻ cười, trêu chọc mũi hắn.

Theo đà mà nắm lấy tay nàng, đặt lên ngực, ôn nhu nói: "Vân nhi, ta biết nàng nói vậy để khiến ta an tâm, đừng lo, ta nhất định sẽ sớm trở về."

"Ừm, nhớ là mỗi ngày phải viết thư cho ta, nếu không ta sẽ rất lo lắng."

"Được rồi!"

.....

Sở Tùy Phong trở lại tiền tuyến, Mạch Trục Vân lại nhớ tới phủ Thừa Tướng.

Vẫn cố gắng moi được chút tin tức về chuyện hỏa thiêu năm đó, tìm cách ép buộc Liễu Thục Mi phải lộ sơ hở, nhưng tất cả đều bất thành. Hơn nữa, Liễu Thục Mi không còn tỏ thái độ giống như trước, muốn đuổi nàng ra khỏi phủ, mà ngược lại, kẻ từ lần đó còn hay đối xử tốt với nàng. Về điểm này, có chút hoài nghi.

Chuyện năm đó, tuyệt đối không có chuyện bà ta nằm ngoài vùng nghi can, nhưng nàng không thể tra ra được.

Tư Lăng Uyển cũng không còn đến nữa mai trêu chọc nàng, đôi khi, cho dù có tình cờ chạm mặt trong phủ thì nàng cũng chỉ mỉm cười gật đầu, xem như người quen chào hỏi bình thường, sau đó lại trở về phòng mình.

Có lần, hai người gặp nhau ở hoa viên Tướng phủ, Tư Lăng Uyển vẫn luôn bày ra bộ mặt khách khí, sau đó rời đi, Mạch Trục Vân nhìn thấy bộ dáng của nàng, nhíu mày ngẫm nghĩ thật lâu: Lễ nào Tư Lăng Uyển thật sự vĩ đại, không yêu được thì tình nguyện chúc phúc cho người mình yêu?

"Tiểu thư, người sao vậy?" Mộ Vũ nhìn thấy nàng ngần người, bèn lớn mật tiến lên mở miệng hỏi.

Ở chung với Mạch Trục Vân hơn một tháng, nàng và Mộ Tuyết cũng nhanh chóng bị nàng dạy dỗ, khi nói chuyện cũng không để ý nhiều đến lễ tiết, có gì nói thẳng cái đó.

"Mộ Vũ, em thấy Nhị tiểu thư kia là loại người như thế nào?"

"Là một người rất xinh đẹp, hào phóng, thiện lương." Mộ Vũ lên tiếng nói thẳng.

Mạch Trục Vân nhìn nàng, nói: "Nhưng nàng ta thích Phong vương!"

Mộ Vũ nhìn chủ tử mình, hỏi ngược lại: "Hi hi, tiểu thư, Nam Ninh có biết bao người mà không thích Phong vương gia a? Nhưng mà Phong vương chỉ thích có một mình tiểu thư thôi, lẽ nào điều này còn chưa đủ sao?"

"Quý nha đầu nhà em, hiểu chuyện đời thế kia, lẽ nào là đang có người trong lòng?" Mạch Trục Vân cười gian, nói: "Xem ra ta phải bận tâm một chút, xem chọn ngày, sớm rước em ra ngoài thôi."

Mộ Vũ đỏ mặt, cúi đầu, không nói lời nào.

Lúc này, Mộ Tuyết cầm ô đến, lo lắng nói: "Tiểu thư, nhìn trời có vẻ sắp mưa, hay là trở về phòng đi, để sinh bệnh là không tốt đâu!"

Mạch Trục Vân ngẩng đầu nhìn sắc trời âm u, gật gật đầu, nhưng ngay khi nàng lại ngẩng đầu thêm lần nữa, người nọ chợt nhận lúc Mạch Trục Vân không để ý bèn thay đổi ánh mắt, nhắm về phía bụng nàng, con người chợt tới lại một màu u ám.

Mưa rơi nặng hạt tí tách ngoài cửa sổ, Mạch Trục Vân nhìn hơi nước trước mắt, chợt cảm thấy có chút hoảng hốt, ngay sau đó, chớp mũi người được một

loại mùi hương ngọt ngào, nàng lập tức lấy lại tinh thần, nhìn thẳng về phía huân lư hương đang lượn lờ tỏa ra trong không khí, hoài nghi hỏi Mộ Tuyết: "Đây là loại hương gì?"

Mộ Tuyết khẽ cười, nói: "Tiểu thư, đây là huân hương hoàng hậu nương nương ban cho, nghe nói có tác dụng xoa dịu thần kinh trong những ngày mưa ẩm ướt, bây giờ trời đang mưa, âm thấp trong phòng dễ khiến người ta sinh bệnh, cho nên nô tỳ mới đốt huân hương."

"Tiểu thư không thích mùi hương này sao, hay để nô tỳ đi đổi cái khác?" Mộ Vũ nhìn lư hương xong, lo lắng hỏi han.

"Ừm, đổi đi, ngọt quá!"

Mộ Tuyết có chút hờn giận mở miệng: "Nhưng mà tiểu thư, các loại mùi hương khác không có công dụng hiệu quả bằng cái này a!"

Mộ Vũ kéo nàng đi, sau đó cầm lư hương chạy ra ngoài. Mạch Trúc Vân cũng không nói gì, xoay người tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng dần dần cong lên, vậy là có người đã ra tay hành động rồi.

Ngoài cửa sổ, mưa cũng rơi như trút, Từ Lăng Uyển cũng lặng lẽ đứng trước cửa sổ, khóe miệng ẩn hiện một ý cười lạnh lẽo.

Từ Lăng đi tới, cầm một chiếc áo choàng trắng dày chậm rãi khoác lên người nàng: "Tiểu thư, trời lạnh, đừng để bị cảm."

"Ừm!" Từ Lăng Uyển lạnh nhạt đáp một tiếng.

"Tiểu thư, Từ Lăng vẫn không rõ, vì sao tiểu thư phải đối xử tốt với con tiện nhân kia đến vậy, cả phu nhân cũng..." Nàng mím môi nói xong: "Nhưng vì sao tiểu thư lại không để phu nhân ra tay, để mọi chuyện cứ trôi qua dễ dàng cho ả thế a..."

Từ Lăng dần dần cũng biết được sự thật đằng sau cái chết của Triệu Di nương, chính là do phu nhân phái người....nhưng vì sao ngày đó, tiểu thư lại ra mặt làm bảo nàng nguy hiểm chừng cứ, nói giúp Mạch Trúc Vân.

"Người sẽ biết sớm thôi!" Không cứ trực tiếp xuống tay thì còn gì ý nghĩa nữa, nếu đã làm thì phải làm cho sắc xảo và gọn ghẽ, không để lại chứng cứ mới là cách trả thù thông minh.

Sở Tuy Phong, chàng có khi nào nghĩ đến rằng, từ cái lần trên đường phố lớn, chàng giúp nàng bao che hành vi ức hiếp ta, còn giúp nàng hủy đi chứng cứ, nhưng ta lại tìm ra được chân tướng mọi chuyện?

Kẹo hồ lô, hừ, Mạch Trúc Vân, ta chưa bao giờ đắc tội với ngươi nhưng vì gần đây ngươi khiến ta mất mặt mũi quá nhiều, khả năng chịu đựng của ta cũng có hạn. Là ngươi trêu chọc ta trước, cho nên, tất cả trừng phạt đều tự ngươi gánh lấy, đừng trách ta.

Sở Tuy Phong, ta rất muốn biết rốt cuộc chàng sẽ có biểu tình thế nào khi biết được tất cả những mưu kế đó đều do chính ta đứng sau an bài? Đau khổ, hay là khiếp sợ? Hơn nữa, ta sẽ cho chàng thấy, chàng đã đưa ra một quyết định sai lầm nhất trong đời, và chàng sẽ cảm thấy hối hận khi giữa ta và nàng ta, chàng lại chọn nàng, mà không phải ta!

Sự âm ngoan, độc ác hiện rõ ràng trong mắt, dần dần trở nên nồng đậm, không hề bị che lấp.

.....

Trận mưa này kéo dài gần nửa tháng, cuối cùng cũng chịu dừng lại...

Rời cửa hít thở bầu không khí mát lạnh, trong sạch, Mạch Trúc Vân cảm thấy tinh thần sảng khoái lên không ít. Vài ngày gần đây, nàng cảm thấy buồn chán vô cùng khi cứ phải ngồi rảnh tay trong Toái Ngọc các, nàng thấy mình sắp biến thành một con heo tái thể rồi.

Vẫn phải đi ra ngoài dạo chơi một chút, cho tinh thần phấn chấn.

Nhưng đúng lúc này, biên cảnh đột nhiên truyền đến một tia xấu: Trầm vạn tướng sĩ noi tiền tuyến, thiếu lương thực.

Mạch Trúc Vân nghe được tin này xong liền vô cùng khiếp sợ.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Từ Lăng Thanh cũng không giấu được vẻ lo lắng: "Trần Lai Dương xảy ra trận đại hồng thủy trăm năm có một lần, gây vỡ đê, làm thiệt hại hoa màu, lương thảo trên diện rộng, quốc khố đang dần trở nên cạn kiệt, hoàng thượng điều động vài tướng quân đến Lai Dương giúp dân vượt qua thiên tai khắc nghiệt!"

Phái tướng quân đến Lai Dương giúp dân, để kiểm kẹp nguồn tiếp ứng lương thực cho tiền tuyến? Sở Lâm Uyên, lý do gượng ép quá nhỉ?!

"Vậy tình hình biên cảnh biết phải đối phó thế nào?"

Từ Lăng Thanh trầm mặc.

Còn thể nào nữa? Ý của Hoàng thượng bây giờ chính là, để mặc bọn họ tự sinh tự diệt....

"Có phải đây là chủ ý của ông không?" Nàng tin chắc rằng ngoài cái tên cầu hoàng đế kia, thì chỉ có mình ông luôn nhắm vào hãm hại Phong.

Trong mắt Tư Lăng Thanh thoáng lướt qua một tia đau xót, thì ra trong lòng con gái ruột ông, đã không hề có lòng tin về ông: "Đây là chủ ý của hoàng thượng!"

Thấy vậy, không biết phải an ủi cô con gái mình thế nào, đành phải an ủi nói: "Hoàng thượng hạ chỉ, kêu gọi tả hữu quan viên quyền tiền tích góp cho tiền tuyến..."

Mạch Trục Vân hừ lạnh một tiếng: "Toàn là một lũ ăn bám, ăn ngồi nuôi mỡ, thử hỏi quyền ra được bao nhiêu tiền?"

Ý tứ của nàng, không nghĩ ngờ gì, là đang mắng luôn cả ông.

Tề Cần cũng vừa tới phủ Thừa Tướng, trên mặt hắn cũng xuất hiện một tia lo lắng khôn nguôi, xem ra hắn cũng đã nhận được tin tức.

"Vân cô nương, bây giờ phải làm sao?"

Nhưng, một câu vừa dứt, trong cung đột nhiên truyền chỉ: Sở Lâm Uyên tuyên nàng vào cung yết kiến.

Mạch Trục Vân và Tề Cần liếc nhìn nhau, quyết định tiến cung.

Tề Cần cũng đi theo.

.....

Bên trong doanh trại chủ tướng nơi biên cảnh.

Sở Tùy Phong một thân nhung trang, toàn thân lãnh ý mạnh mẽ toát ra, đáng sợ đến mức dọa tất cả tướng quân ở đây, sắc mặt hơi thay đổi.

"Quân lương còn bao nhiêu?"

Tề Ân nhú mày đáp: "Thưa vương gia, chỉ đủ mười ngày....."

Triệu Nghị tướng quân - hơn ba mươi tuổi cũng mở miệng lo lắng hỏi: "Tề tướng quân, còn hoàng thượng, người giải thích thế nào?"

"Trần Lai Dương gặp thiên tai nghiêm trọng, dân chúng lầm than không nơi chốn ở, việc cứu tế đặt lên hàng đầu nên số quân lương còn lại, sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, nhưng tới tận bây giờ vẫn chưa nhận được tin tức gì từ kinh thành..."

Các vị tướng sĩ đều trầm mặc, nếu cứ tiếp tục như vậy, lòng quân sẽ bị lung lay? Lẽ nào hoàng thượng không coi trọng kết quả trận chiến này sao?

Sở Tùy Phong nhân nhạ mở miệng hỏi: "Vương phủ có tin tức gì không?"

"Vương gia, hôm qua Tề Cần gọi thư, vương phủ đều mạnh khỏe, Vân cô nương cũng vậy."

Sở Tùy Phong thoáng yên tâm được phần nào, nhưng không hiểu trong lòng vẫn cảm thấy bất an. Hắn biết bây giờ không phải là lúc, mọi quyết định của hắn đều sẽ ảnh hưởng đến sự sống còn của toàn quân, thân là chủ tướng, hắn không thể tự tiện rời đi.

"Điều mười hai ám vệ hồi kinh, mang thêm ba ngàn binh lính, hồi phủ nghe lệnh Vân cô nương!"

Tề Ân kinh hãi: "Nhưng mà vương gia, biên cảnh đang cần người...."

"Đi!" Hắn hoài nghi, đằng sau chuyện này chắc chắn có âm mưu gì đó, vì sao lại có quá nhiều sự trùng hợp xảy ra, hắn không thể nào tin tưởng được.

Chỉ còn một tháng nữa là đến đại hôn của bọn hắn, không thể không cẩn thận đề phòng.

Sở Lâm Uyên, nếu người dám thừa dịp bốn vương không có ở đó, xuống tay đối phó với Vân nhi, vậy bốn vương nhất định sẽ khiến người phải trả giá đắt.

Tề Ân nghe vậy đành bất đắc dĩ nhận lệnh, phân phó với người cấp dưới.

.....

"Hoàng thượng chỉ tuyên Mạch Trục Vân yết kiến, những người còn lại chỉ có thể ở ngoài điện chờ!" Trước cửa Đường Tâm điện, một vị công công ngăn Tề Cần không cho hấn vào.

"Cút ngay!" Tề Cần đương nhiên không hề nghe theo lời công công yêu cầu.

Vị công công kia tiếp tục ngăn cản: "Lớn mật, đây là tẩm cung của hoàng thượng, người dám cả gan xông vào?"

Mạch Trục Vân hít sâu một hơi, nói:"Tề Càn, ngại về trước đi, hần tìm ta, chắc là vì chuyện quân lương ở tiền tuyến, cứ về vương phủ, tính toán tiền bạc lại cho rõ ràng, ta sẽ trở về xem kỹ!"

"Nhưng vương gia đã dặn, không thể để người đi một mình..." Tề Càn nháy mắt nhắc nhở, không cho nàng đi gặp Sở Lâm Uyên.

"Nghe ta, hần không dám làm gì được ta đâu, ngại cứ về trước đi, sắp xếp tình hình vương phủ cho ổn thỏa, sau đó quay lại hoàng cung đón ta!" Mạch Trục Vân nói xong, nhắc chân bước vào trong Dưỡng Tâm Điện.

Tề Càn bắt đầu đi, nhìn bóng lưng của nàng rời đi, thở dài một hơi, miễn cưỡng trở về vương phủ. Bây giờ điều duy nhất hần có thể làm chính là xử lý công sự, gấp rút quay lại đón Vân cô nương, có lẽ Sở Lâm Uyên sẽ không có lá gan lớn đi động vào Vân cô nương.

Sở Lâm Uyên đang một mình tĩnh dưỡng giữa đại điện rộng lớn, hương bay từ hai phía tản ra xung quanh. Mạch Trục Vân xem xét tình hình một hồi, ngẩng đầu nhìn vị nào đó trên điện, về cơ bản thì trong điện ngoài lư hương còn đang cháy dở ra thì không có bất kỳ một tên thủ hạ nào đứng canh giữ, không biết rốt cuộc hần muốn làm gì.

"Ngồi đi!" Sở Lâm Uyên không còn mang thái độ gắt gỏng như thường ngày, sắc mặt có chút tái nhợt, người cũng gầy yếu không ít.

Hần đang ngồi trên nhuyễn tháp, trên bàn là một bàn cờ đã được sắp xếp nước trận, hần đang cầm một quân cờ trắng, đối diện chính là quân cờ đen, không có ai ngồi.

Xem ra, hần muốn nàng chơi một ván cờ:"Tiếp theo, đến lượt người."

Mạch Trục Vân vẫn đứng yên không nhúc nhích, nói:"Ta sẽ chơi!"

Sở Lâm Uyên có chút kinh ngạc, rồi sau đó nhớ tới thân phận của nàng, bèn thân nhiên mở miệng:"Cầm kỳ thư họa, ngại cũng không biết sao?!"

Mạch Trục Vân gật đầu, cười cười, nói:"Lần trước không phải ngại nói ta là thích khách sao? Hộ vệ đâu hết rồi, hừ, dám một mình gặp ta, bộ ngại không sợ ta sẽ ám sát ngại?"

Hần cũng cười đáp:"Chỉ dựa vào bản lĩnh của ngại, nếu muốn giết trẫm, cũng không phải việc khó, có phòng bị thì cũng không thoát được. Huống chi, bây giờ ngại còn có Phong đứng sau nâng đỡ, nếu các ngại muốn mưu phản thì chỉ sợ thiên hạ này đã sớm đổi chủ rồi."

Mạch Trục Vân bước đến, ngồi đối diện với hần:"Biết được điều đó, vì sao vẫn còn hoài nghi chàng, hãm hại chàng?"

Hần cầm một quân cờ trắng, đặt mắt dừng trên bàn cờ, sau đó ngẩng đầu nhìn Mạch Trục Vân, nói:"Đứng trên cao cũng không thắng được gió, ngại không hiểu tâm tư của những người nắm giữ quyền lực tối thượng đâu."

"Không phải chỉ tóm gọn thành một chữ 'Tham' thôi sao? Chỉ vì lòng tham của bản thân, lo sợ người khác đạp đổ, phản bội mình mà không từ mọi thủ đoạn uy hiếp người thân bên cạnh mình, mặc cho đối phương có cái loại suy nghĩ đó hay không?!"

Sở Lâm Uyên gật đầu đáp:"Ngài nói không sai! Là vì lòng tham! Sau khi Trẫm có được cái giang sơn này, trong đầu chỉ hy vọng một điều, giang sơn, cho dù có trải qua bao nhiêu thế hệ, thì trẫm vẫn đủ tư cách lưu hương thiên cổ."

"Vậy rốt cuộc ngại muốn gì?" Nàng hí mắt, nhìn hần, cảnh giác nghe ngóng động tĩnh bốn phía, nhưng lại không phát hiện ra cái gì.

Sở Lâm Uyên cười lớn đáp:"Ha ha, vấn đề này, hỏi rất hay, có điều, chuyện này không phải do trẫm làm chủ, ngại cũng biết mà?"

"Người có ý gì?" Nàng trầm mặt, nhận ra trong lời nói của hần, còn có một tầng ý khác.

.....

Vào lúc này, trong vương phủ Thẩm Dương ở Đại Dục, Bạch Lộng Ảnh cũng nghe được tình hình biên cảnh ở Nam An và Phượng Ảnh quốc.

"Phụ vương, người nói cái gì? Quân đội của Phong vương đột nhiên bị chặt đứt nguồn lương thực?" Tại sao lại như vậy?

Thẩm Dương vương – Bạch Trạch gật đầu, trầm giọng nói:"Nội tình Nam Ninh xảy ra thiên tai, hoàng thượng Nam Ninh lấy toàn bộ lương thực cấp cho dân chúng..."

"Phụ vương, lẽ nào Đại Dục còn muốn tiếp tục chiến tranh?" Hần thật sự có chút nóng nảy, nói như vậy thì cái người đang mòn mỏi chờ đợi Sở Tùy Phong trở về ở kinh thành Nam Ninh, sẽ lo lắng biết chừng nào a! Nàng sẽ không phải vì tin xấu đó mà khóc chứ.

Tuy rằng nàng là một cô gái rất kiên cường, nhưng bên trong vẫn chỉ hồn nhiên như một đứa trẻ, gặp phải chuyện phát sinh như vậy, nàng nhất định sẽ cảm thấy bản thân mình thật vô dụng, không thể giúp được người mình yêu.

Bạch Trạch không nói gì, dường như là đang cam chịu.

"Nhưng Phụ vương à, Đại Dục làm như vậy, là đang lợi dụng lúc người ta đang gặp khó khăn a!"

Bạch Trạch cũng có chút bất đắc dĩ, thằng bé này, đến ở xứ Nam Ninh vài năm, thế mà đã trở thành người Nam Ninh rồi, toàn nói những lời bảo vệ Nam Ninh quốc.

"Hoàng thượng không có ý định lui binh!"

"Không được, Phụ vương, con muốn đi gặp hoàng thượng..." Hấn nói xong, định rời khỏi cửa.

"Ý của Hoàng thượng, không phải ai muốn thay đổi là thay đổi, hơn nữa con để Tuyên nhi đợi chờ biết bao nhiêu năm, hoàng thượng rất không hài lòng với con, đừng tự tìm phiền phức cho mình nữa!" Bạch Trạch phản phô người bên ngoài cản hấn lại.

"Phụ vương, muốn thắng thì cũng phải thắng cho quang minh lỗi lạc, Đại Dục và Nam Ninh chiến tranh nhiều năm như vậy, lẽ nào lại làm ra loại chuyện bỉ ổi đó? Phụ vương, người có thể dùng số quân lương trong tay mình, tạm thời cho Phong vương mượn..." Tuy rằng rằng chuyện này là bất khả thi, nhưng hấn vẫn cứ cứng đầu hỏi, chỉ cần còn một tia hy vọng, hấn sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Bạch Trạch bị sự nóng nảy của nhi từ mình mà cạn lời: "Lấy quân lương của ta cho quân địch mượn, để cho bọn họ có sức mạnh tấn công vào Đại Dục chúng ta sao?"

"Con biết, hấn không phải loại người như vậy, Phụ vương, xin người hay tin con, người có thể vì nể tình cha con mà giúp hấn, được không?"

Bạch Trạch không còn lời nào để khuyên giải nữa, đành chuyển đề tài, nhìn hấn một thân đầu bạc: "Hấn cướp đi người con gái mà con yêu nhất, con còn đi nói đỡ cho hấn?"

Bạch Lộng Ảnh cười khổ một tiếng: "Cũng không phải lỗi của hấn, hai người bọn họ tâm đầu ý hợp, chỉ có con là kẻ thứ ba, là người dư thừa, nhưng hấn là bằng hữu của con, chỉ cần thế này, con cũng sẽ ra tay giúp hấn!"

Bạch Trạch bất đắc dĩ gật đầu đáp: "Lẽ nào con không nghĩ đến chuyện, sẽ nhân cơ hội này, cướp người con gái đó về?"

Bạch Lộng Ảnh trầm mặc, cướp ư?

Dường như hấn chưa bao giờ có ý định này trong đầu, cho tới tận bây giờ, hấn vẫn luôn nghĩ, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng cười, nhìn thấy nàng hạnh phúc, là hấn đã đủ vui vẻ rồi, nhưng, cướp nàng về tay mình, bắt ép nàng phải ở cùng hấn, chung sống với hấn một đời, liệu nàng có vui vẻ, hạnh phúc nổi hay không, về điểm này, hấn chưa bao giờ nghĩ qua.

"Nếu con đã quyết định như vậy, phụ vương nhất định sẽ giúp con, cho dù có muốn phụ vương tự mình ra trận, diệt tận gốc quân đội của Phong vương, phụ vương cũng nguyện ý....." Hấn biết, con trai hấn, tâm cao khí ngạo, vất vả lắm mới động lòng với một người con gái, ấy thế cuối cùng lại tổn thương thành ra thế này, hại nó trắng bạc đầu, nhưng vẫn không nhận lại được tấm chân tình của đối phương.

"Không cần!" Rất lâu sau, Bạch Lộng Ảnh mới đưa ra cho mình đáp án: "Phụ vương, nàng sẽ không đồng ý đâu, con cũng không muốn nàng hận con, cứ như bây giờ, thì tốt rồi, ít nhất nàng có thể coi con như người thân duy nhất trên đời. Phụ vương, để con đi đi, con muốn tiến cung!"

Bạch Trạch bất đắc dĩ, chỉ biết lắc đầu thờ dãi: "Nếu đã không thể lay chuyển quyết định của con, vậy thì con đi đi, có điều, hoàng thượng sẽ không chấp nhận điều kiện của con đâu."

Hấn kiên quyết bước ra khỏi phòng: "Cho dù chỉ có một con đường hy vọng duy nhất, con cũng muốn thử xem!" Khi đó, cho dù có trở về đối mặt với nàng, hấn cũng sẽ không hề tiếc nuối.

.....

"Người có biết, vì sao trấn Lai Dương lại đột nhiên xảy ra thiên tai không?"

Mạch Trục Vân có chút ngỡ ngàng nhìn hấn: "Vì sao?"

Nếu không thì vì sao mọi chuyện lại xảy ra quá trùng hợp như vậy, Phong vừa mới dẫn quân đi ra tiền tuyến thì Lai Dương lại xảy ra trận đại hồng thủy, sau đó cái gì mà nói quốc khố cạn kiệt, không đủ để cấp cho quân lính.

Sở Lâm Uyên tiếp tục gật đầu, nói "Vì sao ư?! Mục tiêu cuối cùng là nhằm vào người đó!"

Nếu không phải để cho sự tình diễn ra hợp lý một chút thì bọn họ cần gì phải hao tổn phí lực, kêu người phá vỡ đê chống lũ, gây nên trận "đại hồng thủy" đó?

"Là người?" Mạch Trục Vân bắt đầu cảnh giác, nhưng, nhưng hình như đã quá muộn, nàng rõ ràng cảm nhận được, nội lực mình đang ngày càng yếu đi, nàng căn bản không cử động được: "Người dám hạ độc ta?"

Sở Lâm Uyên vút quân cờ trong tay mình, gương mặt nhìn nàng, ý cười nơi đáy mắt tản ra, khiến cho gương mặt của hấn nhìn vào có chút mơ hồ khó tả.

"Không sai, thông minh như vậy, ừm, nói trầm nghe xem, trầm đã hạ độc người thế nào?"

Mạch Trục Vân quét mắt nhìn xung quanh, sau đó vô cùng bình tĩnh cười nhạt đáp: "Độc trộn lẫn trong lư hương?"

"Ồ, quả nhiên Tà công tử danh bất hư truyền a, không sai, bên trong lư hương, trầm có bỏ thêm *thập hương nhuyễn cân tán, cho nên bây giờ người sẽ có cảm giác toàn thân mình trở nên vô lực, nội lực cũng biến mất!"

• Nét độc đáo, nguy hiểm của Thập hương nhuyễn cân tán là ở chỗ loại chất độc này vô tung vô ảnh, không mùi, không vị, rất khó bị phát hiện. Người bị trúng độc Thập hương nhuyễn cân tán thường bị tê liệt, trở nên hoàn toàn vô lực, yếu ớt, không còn khả năng kháng cự. Loại độc được này nguy hiểm hơn ở chỗ có thể dễ dàng phát tán trong không khí, pha vào nước uống hoặc đồ ăn, khiến người trúng độc thậm chí không biết lý do tại sao "gặp họa" lúc nào...

"Mẹ nó ti bì, người muốn làm gì?" Mạch Trục Vân trừng mắt nhìn hắn, hắn nói đúng, bây giờ nàng không còn sức lực để đứng dậy, huống chi là muốn tát cho hắn một cái.

Sở Lâm Uyên cười nói: "Cũng không nên trách trầm, muốn trách, thì chỉ có trách người đắc tội với quá nhiều người."

Hắn đứng lên, nhìn nàng từ trên cao nhìn xuống.

Mạch Trục Vân khinh bỉ cười nhạt, nói: "Nếu quả đúng như lời người nói thì có lẽ người đầu tiên ta sẽ nghĩ đến chính là Tư Lăng Uyển, bởi vì, nàng cũng từng nói với ta câu đó. Nhưng ta biết kẻ đó không là nàng, mà là Ca Thụ Hàm Tuyết, đúng không?"

Sở Lâm Uyên lại gật đầu, tán thưởng nhìn nàng: "Không sai, làm sao mà người biết được?"

Mạch Trục Vân ngồi yên một chỗ, phân tích: "Nếu là Tư Lăng Uyển, người sẽ không trực tiếp chống lại Phong, nếu hắn biết ta xảy ra chuyện, nhất định sẽ không bỏ qua cho người, mà người là loại người tham quyền, tham danh vọng, làm sao có thể vì một cái nhị tiểu thư ở tướng phủ con con mà hy sinh cả giang sơn Nam Ninh? Nhưng, nếu đối phương là Ca Thụ Hàm Tuyết, việc này rất rõ ràng. Người và nàng ta bí mật giao dịch với nhau, nàng ta đảm bảo với người, Phụng Ảnh sẽ không tiếp tục xuất binh tấn công Nam Ninh, đúng chứ?"

Sở Lâm Uyên gật đầu đáp: "Phân tích rất thấu đáo, vậy người có biết, trầm đã thỏa thuận gì với nàng ta không?"

"Ta không có bí ời như các người, đương nhiên là không đoán được các người đã làm ra loại giao dịch dơ bẩn đến mức nào!" Mạch Trục Vân nhìn hắn, trong mắt không hề có một tia sợ hãi.

"Vậy để trầm nói cho người biết." Hắn chậm rãi tiến lên từng bước, một tay nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: "Nàng ta nói, chỉ cần trầm có người trong tay, bí mật đưa người đến Phụng Ảnh quốc thì không chỉ không xuất quân tấn công vào Nam Ninh quốc, mà Phụng Ảnh quốc còn có thể xuất binh giúp trầm, diệt trừ đội quân của Sở Tùy Phong!"

Mạch Trục Vân vốn định đẩy hắn ra, nhưng không có một chút sức lực, đành phải trừng mắt nhìn hắn: "Người cho rằng người có thể thực hiện được?"

Tay hắn thuận thế vuốt ve trên mặt nàng vài cái, trong mắt đầy ý khiêu khích, cả người cũng nhoài về phía nàng, rồi kéo nàng đứng lên, một tay ôm lấy thắt lưng, tay kia tiếp tục sờ soạng lên gò má nàng.

"Quả nhiên, vóc người không tệ, xúc cảm mềm mại thế này, khó trách Sở Tùy Phong lại thích người a!" Nhìn nàng đỏ mặt trừng hắn, hắn cũng không giận mà bật cười, nói: "Đôi mắt kia cũng rất đẹp, làm sao bây giờ, Mạch Trục Vân? Trầm bắt đầu cảm thấy có hứng thú với người."

Mạch Trục Vân bày ra vẻ mặt hèn mọn nhìn hắn, nàng biết, khi hắn nói những lời này, trong mắt hoàn toàn không có chứa một tia ham muốn, chỉ là đùa bỡn và muốn chế ngự đối phương.

"Sở Lâm Uyên, ta là thê tử của đệ đệ người, với Tư Lăng Kính mà nói thì cũng coi như là tỷ muội, nếu có suy nghĩ đồi bại với ta thì người... Ừm..."

Môi lập tức bị hắn che lại, một loại cảm giác khuất nhục dâng lên, nàng cảm thấy một thứ hương vị ghê tởm lấp tràn trong miệng mình, kinh khủng đến tận cùng, hai tay cố dùng sức giãy dụa, nhưng cái gì cũng không kháng cự được.

Nàng cố nén nước mắt, không để cho hắn thấy được một mặt yếu đuối của bản thân.

Nụ hôn của hắn, so với nụ hôn dịu dàng đầy nhu tình của Sở Tùy Phong thì hoàn toàn khác xa nhau, nụ hôn của hắn mang theo tính xâm chiếm đầy mục đích xấu xa, hoàn toàn không có một chút ham muốn đối với nàng, càng không có một tia thương tiếc.

"Yên tâm, qua hôm nay thôi, người sẽ không còn nhìn thấy hắn nữa, sứ giả Phụng Ảnh đã tới, chỉ cần trầm giao người cho bọn họ thì, người đừng mong có ngày quay về!" Thấy mục đích sắp đạt được, hắn bắt đầu buông lỏng nàng ra.

"Vậy người có biết rằng, Ca Thụ Nhược Ly vẫn luôn tìm mọi cách cầu thủ ta không? Nếu để hắn biết được ta có mặt ở Phụng Ảnh quốc, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho người, đến lúc đó người cho rằng cái vị công chúa kia có đủ năng lực làm chủ được sao?" Mạch Trục Vân cảm tức phần hạn cảnh cáo hắn.

Sở Lâm Uyên ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng: "Ha ha ha, người cho rằng, người đến Phụng Ảnh quốc rồi còn có thể nhìn thấy hắn sao? Ca Thụ Hàm Tuyết hận người đến tận xương tủy, giả nam trang, hủy đi danh dự của nàng ta, cuối cùng lại đoạt đi phò mã của nàng ta, người cho rằng, sau khi đến Phụng Ảnh quốc, người sẽ còn giữ được cái mạng này sao? Hơn nữa, thời điểm người có mặt ở Phụng Ảnh quốc cũng là lúc Ca Thụ Nhược Ly vẫn còn đang ở trên chiến trường nhất tữ quyết chiến với Sở Tùy Phong."

"Các ngươi đúng là một lũ bi ổi, Sở Lâm Uyên, Phong là đệ đệ thân nhất của ngươi, đến bây giờ chàng vẫn còn nhớ đến tình cảm huynh đệ thâm thiết ngày đó, còn ngươi thì sao, luôn tìm mọi cách hãm hại hắn, ngươi còn là người sao?"

"Có phải người hay không, nàng đợi rồi biết, có điều, nàng đã khơi gợi hứng thú của trẫm rồi, vậy bởi trẫm một lần đi, trẫm rất muốn xem xem, hoàng đệ thâm thiết nhất của trẫm, có nhìn lầm người hay không, nữ nhân hấn thích, rốt cuộc có tư vị thế nào?"

Nói xong, liền vươn tay điểm huyệt nàng, ôm nàng đi thẳng vào trong tấm cung.

Giờ phút này Mạch Trục Vân hoàn toàn đã chết tâm bèn bất chấp tất cả la lên: "Sở Lâm Uyên, ngươi là đồ cầm thú, ngươi buông ra, không phải ngươi đang làm bệnh nguy kịch sao? Tất cả đều là giả?"

Sở Lâm Uyên nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, cười đều: "Quả nhiên là người rất ân cần a, bây giờ còn ở quan tâm đến sức khỏe của trẫm, chẳng trách Phong nó thích nàng như vậy. Yên tâm, bệnh của trẫm, đã không còn nguy hại gì nữa rồi. Nếu không phải vì chữa bệnh thì bộ nàng nghĩ, nàng và Phong có thể sống đến bước đường này sao?"

Hắn vừa nói, vừa cời bỏ đai thắt lưng, áo mình bào màu vàng sáng chói chậm rãi rơi xuống sàn, tâm của Mạch Trục Vân cũng theo đó mà rơi thẳng xuống vực sâu, lẽ nào hôm nay lại phải thất thân với cái tên cầm thú này, không, nàng không muốn làm ra chuyện có lỗi với Phong!

Nước mắt chậm rãi lăn trào theo khóe mắt, lặng lẽ rơi trên giường, nàng rõ ràng cảm nhận được, một nỗi niềm bất an và chua xót đang dâng trào đầy cổ họng.

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, răng và lưỡi bắt đầu cảm nhận mùi vị của cái chết đang tiến gần về phía mình, nhưng đột nhiên cảm dưới bị ai đó nắm chặt đến đau đớn, nàng không thể không mở mắt ra.

Sở Lâm Uyên chỉ mặc duy nhất một chiếc áo trắng bóng loáng, một tay cầm lấy thắt lưng, một tay nắm chặt cầm nàng.

"Nàng chết rồi, vậy giao dịch của trẫm với công chúa Phượng Ảnh phải làm sao đây?"

Hắn vẫn giữ ý cười đề tiện bên khóe môi, lấy thắt lưng ngăn chặn miệng nàng, không cho nàng có cơ hội cắn lưỡi tự sát.

Ý cười của hắn, vừa dữ tợn, vừa ti bỉ, khiến nàng không khỏi ghê tởm.

Rồi sau đó, hắn cúi người xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tặc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Đau lòng vì bất lực của nàng

Bị hơi thở xa lạ tập kích, trong lòng Mạch Trục Vân dâng lên một thứ sợ hãi khó định nghĩa được, lần này thật sự cứu không ai cứu được nàng nữa rồi.

Nàng hối hận, quả nhiên chỉ có Phong mới là người hiểu Sở Lâm Uyên nhất, lẽ ra nàng không nên để cho Tề Cần rời đi, nhưng nếu Tề Cần không đi, hắn cũng sẽ giống nàng, trúng độc.....

Cố gắng để cho những giọt lệ khuất nhục rơi xuống, nhưng đáng thương thay, nàng vẫn không đổi lại sự "thương hoa tiếc ngọc" của hắn.

Đối với nàng mà nói, Sở Lâm Uyên không hề có chút tình yêu nào với nàng, chỉ tồn tại những hành động khiêu khích đầy ác ý, bàn tay to lớn, thô ráp của hắn ghê tởm chạm nhẹ lên má nàng, từng chút một từng chút một di chuyển xuống, mỗi một cái động chạm của hắn lại khiến cho nàng dâng lên một thứ cảm giác kinh tởm, nhưng miệng nàng đang bị không chế, dù có muốn phi nhổ vào mặt hắn cũng không thể.

Đai thắt lưng đã thấm đẫm đầy máu tươi, hơn nữa lại có xu thế lan rộng ra.

"Cơ thể nàng không tẻ a!" Giờ phút này, hắn hoàn toàn chẳng khác gì một tên du côn vô lại.

Mạch Trục Vân cắn chặt răng, âm thầm thề, nếu hắn dám chạm vào người nàng, dù chỉ một chút, không báo được thù này, nàng nhất quyết không làm người!

Áo choàng ngoài trên người bị hắn cời ra, trên vai chột lạnh, nàng từ từ nhắm hai mắt, thầm mong bản thân mình có thể ngất đi, như vậy, nàng sẽ không tỉnh táo để thừa nhận một màn sỉ nhục trước mắt. Có điều, hắn nào dễ dàng để nàng có cơ hội làm thế.

Hắn nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve thân thể nàng, chậm rãi cảm nhận xúc cảm mềm mịn và sự run rẩy vì sợ hãi của nàng.

"Mạch Trục Vân, đốt cháy Đường Tâm điện của trẫm, nàng có từng nghĩ tới chuyện, sẽ có một ngày, nàng sẽ ở tại chính nơi đây bị trẫm lâm hạnh?" Hắn đột nhiên ngừng lại, nhìn một vòng tẩm cung kim bích huy hoàng, lúc ấy nơi của hắn bị nàng thiêu cháy đổ nát một cách thê lương, bây giờ đã sửa chữa lại hoàn hảo.

"Có lẽ, Phong cũng không có ngờ rằng, nữ nhân của hắn, sẽ có một ngày lại ở chỗ này, nằm dưới thân trẫm!"

Hắn còn nhớ rõ, ngày ở đại điện, khi Sở Tùy Phong buộc hắn tứ hôn, giọng điệu cao ngạo, mạnh mẽ nói: Đường Tâm điện, hắn sẽ bồi thường!

Mạch Trục Vân không ngừng nhắm chặt mắt, cố gắng làm như không nhìn thấy bộ mặt ghê tởm của hắn, hắn bị chuyện đại hôn của Phong với nàng mà hóa điên rồi, đã không còn tính người nữa rồi.

Thấy nàng không thèm để ý đến hắn, Sở Lâm Uyên cười nhạt, nhanh tay xé rách bộ áo mỏng tan bên trong, lộ ra một mảnh xuân sắc.

Nhưng mà, đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng khóc của một tiểu hài tử: "Mẫu hậu, người đừng tức giận có được không?! Mẫu hậu, đợi nhi thần, mẫu hậu....."

Sở Lâm Uyên cả kinh: "Lạc nhi!"

Nhận ra cách xưng hô của thằng bé vừa rồi với người nào đó, là "Mẫu hậu", hắn lập tức rời khỏi người Mạch Trục Vân, cuống quýt cầm lấy áo khoác, vừa đi vừa mặc. Cảnh cáo nhìn nàng: "Hôm nay trẫm bỏ qua cho ngươi, nhưng, ngươi đừng nghĩ sẽ thoát được đây!"

Nói xong, hắn đã mặc long bào, hướng tới ngoài điện đuổi theo.

Lẽ nào Kính Nhi đã đến đây, thấy được một màn vừa rồi?

Mạch Trục Vân cảm thấy bất lực và tự trách bản thân, đợi đến khi Sở Lâm Uyên trở về, chỉ sợ lúc đó nàng đã bị người ta đưa đến Phượng Ảnh quốc, cho dù có tránh bị cái tên cầm thú đó vũ nhục, nhưng số mệnh bi thảm của nàng vẫn không có khả năng trốn được.

Rồi đột nhiên, nàng dần dần sắp xếp lại một việc trong đầu: Sở Lâm Uyên không chỉ thừa dịp cơ hội trong khoảng thời gian này bắt nàng đem bán cho Ca Thụ Hàm Tuyết, mà chắc chắn sau lưng còn đang ngầm ngầm bí mật cùng nàng ta giao dịch, nhằm muốn hãm hại nàng và Phong.

Đúng là Sở Lâm Uyên bị bệnh rất nghiêm trọng, ngự y trong cung cũng phải bó tay, vô phương cứu chữa, nhưng xem ra chắc là ở Phượng Ảnh quốc có cao nhân giúp hắn trị bệnh, chứ nếu không thì hắn cũng không đủ tự tin để bắt đầu động thủ với bọn họ.

Một miệng mùi máu tanh nồng nặc, đau đớn kéo suy nghĩ của nàng trở về thực tại, nàng đột nhiên nhớ rằng, vừa nãy nàng có dặn Tề Cần, làm xong công chuyện rồi trở lại cung đón nàng.

Bây giờ hy vọng duy nhất của nàng chính là cầu mong Tề Cần đừng có tới, cũng đừng có đem tin tức này báo cho Phong biết.

Phong đang đứng trước tình thế hiểm nguy ở biên cảnh, nếu như biết được tình huống của nàng bây giờ, nhất định sẽ vì lo nghĩ cho nàng mà phân tâm.

Lần trước vì nhất thời vui mừng nên mới đánh bại được Ca Thụ Nhược Ly, nhưng lần này lại khác, nếu lo nghĩ thương tâm cho nàng mà thua, Ca Thụ Nhược Ly nhất định sẽ không bỏ qua hắn.

Đột nhiên, suy nghĩ của nàng bị một tiếng chạy nhỏ nhất từ đâu đó tới gần đánh gãy.

Trong lòng nàng bắt đầu khẩn trương, Sở Lâm Uyên trở về nhanh vậy sao?

Hay là, hay là người đến lần này là sứ giả của Phượng Ảnh quốc?

Nằm ngoài sự suy đoán của nàng, người đi vào cửa điện, chỉ là một thằng nhóc mới năm sáu tuổi, mặt mày cao ráo thanh tú, bộ dáng đáng yêu vô cùng, khoác trên người bộ long bào màu tím.

Hắn đi thẳng về phía nàng, đưa mắt nhìn lão liên xung quanh, xác định thấy không có ai mới nhanh chóng chạy đến bên giường.

Thấy Mạch Trục Vân nằm cứng trên giường, quần áo không chỉnh tề, hắn lập tức nhìn chằm chằm nàng đánh giá.

Trong lòng Mạch Trục Vân sốt ruột vô cùng, lẽ nào thằng nhóc này chính là Sở Quân Lạc, rốt cuộc làm thế nào hắn vào được đây?

"Này, ngươi là ai? Vì sao lại nằm trên giường của phụ hoàng ta?" Hắn ưỡn ngực hást cằm, làm bộ như kẻ xử án, nhướng mày nhìn Mạch Trục Vân truy vấn.

"Ừm...ừm..." Miệng vẫn bị cái đai lưng ngăn chặn, cơ bản là nói không nên lời ra.

Sở Quân Lạc thấy thế bèn dùng tay lấy cái khối đai lưng dính đầy máu tươi ra khỏi miệng Mạch Trục Vân, tiếp tục hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ta là Mạch Trục Vân!" Đầu lưỡi của nàng tuy rất đau, nhưng thấy cơ hội trước mắt có thể trốn đi, nàng bèn chịu đựng đau đớn, trả lời hắn.

"Người là hoàng thất của ta?" Sở Quân Lạc đương nhiên không tin vào mắt mình, nhướn mày đánh giá nàng, cho tới tận bây giờ hắn vẫn chưa nhìn thấy dung mạo thật sự của Mạch Trục Vân, cho nên hắn không biết câu trả lời của nàng là thật hay giả.

Mạch Trục Vân gật gật đầu như chày giã gạo:"Ừm, đúng vậy, người có thể giải huyệt giúp ta được không? Nếu không, cái tên cầm thú...à nhầm, phụ hoàng của người sẽ trở về ngay lập tức a!"

Cuối cùng nàng cũng hiểu được, hai tiếng "Mẫu hậu" kia chính là kẻ điều hổ ly sơn của thằng nhóc này, thật không ngờ, tuổi còn nhỏ như vậy, mà đầu óc cũng mưu kế ra phết.

Sở Lâm Uyên hoàn toàn bị thằng nhóc lừa một vố, nói như vậy, hắn thật sự rất yêu Tư Lăng Kính. Có điều, bây giờ không phải là thời điểm đi nghiên cứu chuyện tình cảm nhà người ta, việc quan trọng nhất bây giờ Mạch Trục Vân cần làm chính là, rời khỏi cái nơi nguy hiểm này.

"Làm sao ta có thể tin tưởng người được? Nhờ đâu người là thích khách đến ám sát phụ hoàng ta thì sao?" Sở Quân Lạc nhìn nàng, không thèm động chân động tay giải huyệt cho Mạch Trục Vân.

Mạch Trục Vân thật muốn cắn lưỡi, đứa nhỏ này đúng là lắm chiêu lắm trò, đa nghi bốn cô nương ta sao hả? Nhưng mà nếu nàng đúng là thích khách thật sự, nàng sẽ giết Sở Lâm Uyên.

"Ta là hoàng thất của người thật mà, đúng rồi, người có biết miếng ngọc bội của hoàng thúc người không? Chính là khối ngọc lưu ly ấy, ở trên người ta, người có thể kiểm tra!"

Sở Quân Lạc vẫn mang vẻ mặt hoài nghi nhìn nàng:"Ngọc bội của hoàng thúc, sao có thể tùy tiện giao cho người khác cầm được, có gì lại nằm trong tay người?"

Mạch Trục Vân:"....."

Cho nên mới nói ta chính là hoàng thất của người a!Thằng ngốc, nếu không thì sao Phong có thể giao một thứ quý giá cho ta được hả?

Nhưng mà, ngay sau đó nàng lại có chút hối hận, dùng chỉ cách đó chứ? Sớm biết vậy nói mấy cái tính cách đặc thù của Phong cho hắn kiểm chứng là tốt rồi.

Bị một thằng nhóc mới sáu tuổi đầu sờ mó, nàng cũng có chút xấu hổ. Sau khi hoàn tất việc lục soát, hắn bày ra vẻ mặt hèn mọn nhìn nàng:"Có thấy cái gì đâu!"

Mạch Trục Vân cảm thấy mình khản trương đến độ não chết tới nơi rồi.

Sao ngọc bội lại không có trên người nữa, nàng làm rối nó khi nào chứ? Nhưng còn chưa kịp nhớ ra đã vội vàng lên tiếng giải thích:"Ta thật sự là Mạch Trục Vân, cũng chính là hoàng thất tương lai của nhóc a, nếu người không tin thì cùng ta trở về Phong vương phủ một chuyến, Tề Cẩn có thể giúp ta chứng minh, người giúp ta trước đi, có được không. Chứ cái tên cầm....phụ hoàng người mà vào thì hỏng việc hết!"

"Nhưng nếu thả người rồi, người lại muốn giết ta, thì sao đây?"

Mạch Trục Vân thật muốn văng tục: Cái tên quý già.

"Vậy chứ người muốn thế nào?"

Sở Quân Lạc nhướn mày, nhìn nàng:"Vậy người nói một biết một ít tính cách đặc biệt của hoàng thúc đi, nói đúng, ta thả người đi!"

Mạch Trục Vân:"....." Quả nhiên là điều kiện này.

Mất to quay một vòng tròn, sau đó rành mạch nói:"Hoàng thúc của người là một người đàn ông rất lạnh lùng, bá đạo, anh tuấn tiêu sái, thông minh....."

Hắn có chút mất kiên nhẫn đánh gãy lời nàng:"Cái này ta biết rồi, nói mấy cái mà ta không biết ấy!"

Mạch Trục Vân:"....." Nếu biết người biết rồi, ta đại gì đi vòng vo với người hả, thằng tiểu quý?

"Bình thường chàng ấy rất ít mở miệng nói chuyện, hầu như chỉ cầm đầu ở thư phòng đọc sách, luyện chữ, thích ăn cá, không ăn hành tỏi....."

Mạch Trục Vân vẫn cố dỗ ngọt hắn, cũng may cuối cùng hắn cũng chịu đồng ý nghe theo lời nàng, giúp nàng giải huyệt, nhưng mà, lại đưa ra một cái điều kiện:"Sau khi người đi rồi, người không được báo thù phụ hoàng ta, nếu không, ta sẽ không thả người đi!"

Mạch Trục Vân cắn răng thỏa thuận:"Được, ta không giết hắn!" Nhưng nàng sẽ không để hắn sống yên ổn đâu, ít nhất là sẽ khiến hắn sống không bằng chết!

Sở Quân Lạc lại một lần nữa nhắc nhở:"Cũng không được phép trả thù!"

Mạch Trục Vân thật sự hoài nghi, thằng oắt con này có phải đã nhận ra thân phận của nàng nên mới cố ý vờ như không biết:"Được, ta hứa với người!"

Rốt cuộc hần cũng đã chịu giải huyết cho nàng nhưng cũng chính lúc này, ngoài điện vang lên tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

"Chết rồi, phụ hoàng trở lại rồi!" Sở Quân Lạc có chút nôn nóng, sớm biết lúc này đừng lãng phí thời gian với nàng.

Mạch Trúc Vân cắn chặt môi dưới, nàng biết, nếu không thể rời khỏi tầm cung của Sở Lâm Uyên thì đừng hòng hy vọng vào ngày mai tươi sáng.

Võ công còn chưa khôi phục, khí lực toàn thân cũng chẳng nhiều cho cam.

Cần môi khăn trang, cho đến khi dòng chất lỏng màu đỏ tươi ấm nóng chảy ra, đau đớn khiến nàng tỉnh táo lại, nàng lập tức phản ứng, ôm chặt thẳng bé, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Ngay khi vừa thoát khỏi cửa sổ thì rõ ràng, nàng nghe thấy được đối phương đã đi vào đại điện.

Vào khoảng khắc Sở Lâm Uyên phát hiện có động tĩnh bên trong, bèn lập tức vội vàng chạy vào trong xem xét. Quả nhiên, người trên giường đã không thấy đâu, chỉ để lại một vệt máu dài cùng với bộ y phục bị xé rách, còn lại trong điện không thấy bóng người đâu. Hần nóng ruột đưa mắt nhìn xung quanh dò xét, chợt thấy cửa sổ có dấu hiệu bị người đập phá, đi đến bên cửa sổ lại phát hiện không có ai quanh đây, cũng chỉ quay đầu từ bỏ.

.....

Đại Dục quốc....

Không ngờ Bạch Lộng Ảnh lại có thể thuyết phục được quyết định của hoàng thượng, đưa ra yêu cầu thu binh về nước.

"Hoàng thượng, ngài đồng ý thật sao?" Hần có chút không tin nổi, vì sao hoàng thượng có thể khinh địch mà dễ dàng đáp ứng hần như vậy? Lẽ nào, là Tuyền nhi?

Hoàng đế Đại Dục lơ lửng nhìn vị nam nhân diện bộ y phục màu trắng đứng thẳng lưng bên dưới, trong lòng có chút tức giận, nhưng không biết phải phát tiết làm sao. Nếu không phải vì Tuyền nhi lấy cái chết để ép hần thì có điên hần mới đi đồng ý với cái thẳng nhãi đó?

"Có điều, trăm có một điều kiện!"

Cả người Bạch Lộng Ảnh bắt đầu cứng đờ, quả nhiên là có điều kiện phía sau:"Hoàng thượng, điều kiện gì?"

"Ngươi và Tuyền nhi, lập tức thành hôn!"

"Hoàng thượng, Bạch Ngọc chỉ coi Tuyền nhi như muội muội mình, không có phát sinh loại tình cảm nam nữ, mong hoàng thượng cân nhắc!" Hần lập tức quý xuống, hôn sự này, hần không thể đáp ứng được, hần không thể hủy hoại đời của Tuyền nhi.

"Ngươi không muốn cưới con bé?" Mặt mày trở nên âm u, trong đầu dường như có ý định chém đầu đối phương.

"Không phải không muốn, là không thể! Bạch Ngọc không thể mang hạnh phúc đến cho nàng, nếu đồng ý, thần sẽ khiến cho cả đời nàng sống trong đau khổ, cũng để nàng mất đi cơ hội được hạnh phúc, mong hoàng thượng hãy đổi điều kiện khác!" Thái độ của hần vô cùng kiên quyết.

Hoàng đế cười lạnh vài tiếng:"Hừ, Tuyền nhi vì ngươi, đợi người nhiều năm như vậy, bây giờ lại muốn phụ tấm lòng nó? Ngươi có biết, vốn trăm có ý định liên minh với Phụng Ảnh quốc, tiêu diệt Nam Ninh quốc, nhưng vì tội qua con bé chạy đến tầm cung của trăm, quỳ bên ngoài cả một đêm hồng cầu trăm đồng ý quyết định của ngươi... Ngươi còn nói không thể cho nàng hạnh phúc?"

Bạch Lộng Ảnh đột nhiên ngừng đầu, trong mắt lóe lên một loại tình cảm thương xót, nha đầu ngốc này.

"Vậy bây giờ nàng sao rồi?"

"Sốt cao không hạ!" Hoàng đế trầm mặt lên tiếng, nếu không phải vì hần, con gái mình cũng không đến nông nỗi như thế?

"Hoàng thượng, để thần đến xem bệnh cho nàng..."

"Hừ, không cần! Không đồng ý cái hôn sự này thì miễn đi thăm con bé đi, đừng khiến con bé đau lòng hơn nữa! Trong cung trăm có rất nhiều ngự y, không nhọc ngươi quan tâm, liệu mà cẩn thận xem xét hôn sự này đi!"

"Hoàng thượng, thần sẽ không đồng ý, mong hoàng thượng xem xét đổi điều kiện khác, cho dù có muốn mạng của thần, thần cũng cam lòng!" Nói xong, bèn chậm rãi nhắm mắt.

Quả nhiên, hoàng đế bị cái tên cứng đầu như Bạch Lộng Ảnh chọc cho sôi máu, tức giận vung tay đập bàn rống lên:"Ngươi nghĩ trăm không dám giết ngươi? Nếu không phải vì nể mặt Tuyền nhi, trăm cũng không muốn giữ cái mạng nhỏ của ngươi đâu, được, trăm cho ngươi thêm một cơ hội nữa, chỉ cần bây giờ ngươi quay trở lại Nam Ninh quốc, giết chết người con gái kia, trăm sẽ đồng ý với ngươi, lấy vị trí của trăm đang ngồi, trăm đảm bảo sẽ không động chạm đến Nam Ninh quốc, dù chỉ là một tác đất!"

Hần lắc đầu cười khổ:"Hoàng thượng, ngài biết rõ, ta sẽ không đồng ý, yêu cầu giết nàng ư? Chi bằng giết thần trước đi!"

"Giời lắm, nếu ngươi đã si tình đến vậy, trăm sẽ cho ngươi cơ hội cuối cùng!"

Bạch Lộ Ảnh mở to mắt nhìn, có chút không tin." Xin hoàng thượng cứ nói!"

"Trăm và Tuyền Nhi có thể thành toàn cho ngươi với người con gái kia, nhưng ngươi phải cưới nàng ấy làm vợ!"

Bạch Lộ Ảnh cười khổ một phen:"Hoàng thượng, ngài thật khiến thần khó xử, thần đã hứa với nàng, sẽ giúp đỡ nàng cùng với người nàng yêu ở bên nhau trọn đời." Mọi chuyện đã quá rõ rồi, không phải sao, người nàng yêu, không phải là hần. Cho dù trong lòng nàng có hần, có thích hần, nhưng loại thích này, cũng chỉ đến mức xem đối phương như người thân, chứ nó vốn không phải tình cảm nam nữ.

"Trăm cho ngươi thời gian ở trong thiên lao, cần thận suy nghĩ!" Nếu không phải vì con gái bảo bối của hần với Thẩm Dương vương thì chỉ sợ hần đã chém đầu Bạch Lộ Ảnh từ sớm

Khi bóng lưng của Bạch Lộ Ảnh vừa khuất thì từ phía sau điện có người bước ra, người đó không ai khác chính là phụ vương hần, Bạch Trạch.

"Hoàng thượng, thần đệ đã nói rồi, Ngọc nhi nó sẽ không đồng ý đâu!"

Hoàng đế Mục Lăng và Bạch Trạch là huynh đệ kết nghĩa với nhau, bởi vậy trong lòng Mục Lăng cũng có chút coi trọng người đệ này:" Đệ cũng muốn biện hộ cho hần?"

"Hoàng thượng, ai mà không có lúc trải qua khoảng thời gian bông bột của tuổi đôi mươi? Ngọc nhi thích vị cô nương kia, là một tình yêu đẹp và trong sáng, điều đó không tốt sao? Nếu hần dám dùng thủ đoạn hèn hạ để có được người con gái mình yêu thì thằng bé không phải con đệ!" Bạch Trạch vui vẻ cười nói lý, đối với thái độ kiên quyết bảo vệ người mình yêu của Bạch Lộ Ảnh, hần rất hài lòng.

Mục Lăng bắt đầu dĩ vãng một hơi:"Nhưng còn Tuyền nhi thì sao a? Con bé này, cũng cứng đầu quá!"

"Tuyền nhi thế nào rồi?"

"Aida, bây giờ vẫn chưa có tiến triển gì tốt, cho dù bệnh đã khỏi nhưng vẫn còn chưa dứt? Phiền muộn trong lòng con bé, ai cũng trị không được. Đệ nói xem, có nữ tử nào mà đến tuổi mười tám rồi, còn chưa chịu gả đi ra ngoài không? Chưa kể con bé còn là công chúa!" Nói xong những lời này, phẫn một người làm cha như hần thật khổ tâm.

Bạch Trạch cũng thờ dãi:"Tuyền nhi là một đứa trẻ ngoan, tiếc rằng Ngọc nhi không có phúc khí ấy, hoàng thượng, tốt hơn hết vẫn nên chọn cho nàng một người môn đăng hộ đối đi, dần dần nàng sẽ hồi tâm chuyển ý thôi. Còn về phần Ngọc nhi, xem chừng nó sẽ không chịu quay đầu đâu."

Hần cũng rất muốn biết, vị cô nương có thể lọt vào mắt của con trai mình, là loại người như thế nào?

.....

"Bên này!" Sở Quân Lạc đi trước dò đường, giúp nàng trốn đám thị vệ đi tuần.

Hai người lên đến sau núi giả, Mạch Trục Vân nhìn thẳng nhóc mới sáu tuổi đầu trước mắt, trong lòng cảm động nói không nên lời:"Ê, nhóc con, ngươi giúp ta, thế không sợ phụ hoàng ngươi khiển trách sao?"

Sở Quân Lạc làm vẻ mặt khinh bỉ nhìn nàng:"Bản thái tử đã lớn rồi, tự biết cách xoay sở. Hừ, nếu không phải vì nể tình hoàng thúc ta, có chết ta cũng không đại mang ngươi ra khỏi cung đâu."

"Cái thằng... Hừ, nếu không phải vì nể mặt hoàng thúc ngươi thì ta mới không thềm ngươi đưa ta rời khỏi cung." Nực cười, đường đường là thần trộm tiếng tăm lẫy lừng, cho dù có mất hết võ công thì cũng còn đủ năng lực tự mình ra ngoài nha.

"Ai, ai đang nói chuyện đó?" Trước mặt vang lên một tiếng quát, tiếng bước chân cũng dần vọng rõ bên tai."Mau lên, bên này có thích khách!"

Mạch Trục Vân kéo hần, trốn mặt sau núi giả. Nhưng cái tên tiểu quỷ kia không những không thuận theo nàng, còn liếc mắt nhìn nàng, hất tay nàng ra, thoải mái đi ra khỏi núi giả, đường đường là một thái tử, sao lại có chuyện sợ đám hạ nhân thấp hèn tra hỏi?

"A? Thì ra là thái tử điện hạ, nô tỳ đáng chết... Tham kiến điện hạ." Cung nữ vội vàng quỳ xuống hành lễ.

"Tham kiến điện hạ!" Đám thị vệ kia nghe vậy cũng đồng loạt quỳ xuống.

"Đứng lên đi!" Tiểu tử kia mang một phong thái uy nghiêm nói chuyện với một đám người trước mắt, nhíu mày.

"Thái tử, hoàng thượng phái người tới tìm ngài, ngài xem....." Một cái thị vệ mở miệng đáp.

"Biết rồi, các ngươi lui xuống trước đi." Xoay mặt ra lệnh cho đám cung nữ:"Ngươi, bản thái tử muốn ăn bánh quế củ sen đường ở bên ngoài, đây là lệnh bài xuất cung, ngươi lại đây." Nói xong, dẫn người đi ra mặt sau núi giả.

Thị vệ không nói gì, cũng không dám nói thêm cái gì bèn cúi đầu lui ra, còn cái vị cung nữ kia cũng ngoan ngoãn theo sự sai bảo của một tiểu thái tử mới sáu tuổi, đi theo hần.

"Người ngồi xuống, bản thái tử có chuyện muốn nói với người!"

Cung nữ nhìn vị tiểu thái tử vì thấp bé mà khó nói chuyện được dễ dàng với mình, bèn phải ngồi xổm xuống, chỉ có điều, sau gáy chột đau nhói, sau đó bất tỉnh nhân sự.

"Thay y phục của nàng ta rồi mau đi đi!"

Mạch Trục Vân có chút bất đắc dĩ, thằng quý nhỏ ranh ma, so với nàng còn quý quyết và xảo trá hơn, lừa người ta mà mặt mày cũng không biến sắc luôn.

"Ta đi rồi, còn người thì sao?" Sở Lâm Uyên là người không có nhân tính, nói không chừng cũng không tha cho thằng bé.

"Vậy người cùng ta đi gặp phụ hoàng ta đi?" Sở Quân Lạc nhướn mày nhìn nàng.

Mạch Trục Vân trừng mắt không biết phải đáp trả làm sao, coi cái bộ dáng đắc ý của thằng quý nhỏ kia, chắc là sẽ không có chuyện gì xảy ra, vì thế mới chịu thay bộ cung nữ, cầm lệnh bài mà hắn đưa cho, thuận lợi rời cung.

Mới vừa đi đến cửa cung, đã bắt gặp Tề Cần.

Quả nhiên là hắn bị ngăn cản, không được phép vào trong.

Thấy Mạch Trục Vân đi ra, hai người âm thầm chờ bên cạnh cửa xe ngựa, rời khỏi hoàng cung.

"Đi thôi!" Mạch Trục Vân mệt mỏi tựa người lên xe, nhớ lại một màn kinh khủng vừa rồi, nàng hơi hoảng sợ rung mình nhắm chặt hai mắt, nàng sợ một khi mở mắt ra thì nước mắt sẽ không ngừng chảy mà rơi xuống.

Tiếc rằng Tề Cần lại cảm nhận được: "Vân cô nương, sao người lại biến thành bộ dạng thế này, có phải Sở Lâm Uyên bắt nạt người không?"

Thấy nàng mặc một bộ y phục của cung nữ, còn có trên người nàng dính bám đầy bụi bặm, tóc tai thì rối bù, mặt mày thì thần thờ, hốc mắt dường như có chút đỏ ửng, chắc là đã khóc rất nhiều, khóe môi còn đọng lại vài vệt máu, nhìn qua hình như nàng đã phải trải qua một cuộc chạy trốn... Tề Cần đại khái cũng đoán được ba bốn phần, nếu Sở Lâm Uyên không phải có tật giết mình, vì sao không dám để hắn tiến cung?

"Không có việc gì, hồi phủ đi!" Mạch Trục Vân vẫn chỉ nhắm mắt, mở miệng yêu cầu.

"Dừng xe!" Tề Cần hét lớn một tiếng, chuẩn bị xuống xe, trước khi đi vương gia đã giao phó cho hắn, phải chăm sóc và bảo vệ thật tốt cho Vân cô nương, nếu vương gia biết được chuyện này, nhất định sẽ dùng một kiếm giết chết hắn.

Hắn thật sự rất hối hận, sớm biết thế, hắn không nên nghe lời nàng, để nàng một mình đối mặt với cái tên cầm thú đó.

"Tiếp tục đi! Người không nghĩ có vương gia nhà người đang sống dở chết dở trên chiến trường sao, tốt hơn hết hãy quên đi sự việc hôm nay, nếu không..." Giọng nói bắt đầu trở nên nghẹn ngào.

"Nhưng làm sao có thể để cho người chịu uất ức như vậy được?" Tề Cần có chút nghẹn lời, hắn biết, Mạch Trục Vân là người có thù tất báo, hôm nay chỉ vì đại cục mà tạm thời nhân nhượng cho người kia, nhất định là vì vương gia, mới không coi người nọ là địch.

"Tình hình nặng nhẹ bây giờ, người còn không rõ sao? Phong vẫn còn đang đơn độc trên chiến trường, chỉ huy trăm vạn tướng sĩ, ngay cả lương thực cũng cạn kiệt, người còn tâm tình mà đi chịu chết sao? Hồi phủ!" Mạch Trục Vân rộng to về phía hắn.

Tề Cần đành phải ngồi xuống, trầm mặc không lên tiếng.

Trong lòng khó chịu như đòi mạng, nếu là một Mạch Trục Vân của ngày xưa, nàng chắc chắn sẽ không để ý đến những chuyện đó, một khi đã chọc trúng ổ kiến lửa trong lòng nàng thì nàng nhất định sẽ trực tiếp vọt vào trong cung, thiêu trụi cái cung điện đó thêm lần nữa, rồi sẵn tiện giết người đó.

"Ta xin lỗi, ta không phải cố ý mắng người..... Chỉ là, so với chuyện này thì chuyện của Phong còn quan trọng hơn, người yên tâm, mối thù hôm nay, ta sẽ không quên!"

Khẩu khí mạnh mẽ thường này, chỉ vì sự sơ xuất hôm nay, cộng thêm lời hứa với tên tiểu tử kia, nàng đành phải nuốt uất ức hết xuống, đã hứa thì sẽ giữ lời. Nhưng nếu còn có lần sau, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho tên khốn đó!

Vội vàng tẩy đi mùi hương ghê tởm trên người, thay một bộ y phục sạch sẽ, Mạch Trục Vân trực tiếp đi đến đại sảnh, sổ sách vương phủ đã được kiểm kê kỹ lưỡng, tất cả đều đã nằm trên bàn.

Nàng tùy tiện quét mắt qua vài lần, hỏi: "Nếu có thể lấy số ngân lượng này đổi thành lương thực thì có đủ cho quân đội cầm cự được vài ngày không?"

"Vài năm cũng đủ nữa là, có điều, ta sợ không kịp nữa rồi!" Về mặt quân gia trở nên lo lắng nhìn về phía xa xăm, nơi đó, là hướng mà Sở Tùy Phong đã dẫn quân rời đi.

"Vận chuyển lương thảo từ nơi này đến biên cảnh, nếu không gặp bất cứ trắc trở gì thì ít nhất cũng phải mất nửa tháng...Nếu hoàng thượng hay tin, nhất định sẽ không để chúng ta dễ dàng vận chuyển lương thực đến đó. Không biết quân đội của vương gia có chịu đựng được mấy ngày qua không?"

Huống chi, chi trong thời gian ngắn, bọn họ phải đem hết số ngân lượng này đi đổi thành lương thực, điều này là bất khả thi?

Mạch Trục Vân trực tiếp đứng lên, cầm sổ sách cùng với khế ước đất đai rời đi.

Tề Cẩn chạy nhanh đuổi theo:"Vân cô nương, người muốn đi đâu?"

"Quân gia ở lại giữ nhà, bắt luận kẻ nào nếu dám tự tiện vào phủ, giết không tha! Tề Cẩn, đi theo ta!" Mạch Trục Vân cũng không thèm quay đầu, bỏ lại những lời rồi nhanh chân bước đi.

Giây phút đó, Tề Cẩn cảm thấy, hình dáng của Vân cô nương, có sự uy nghiêm và lãnh đạm, hoàn toàn có đủ tố chất để đứng cùng với vương gia.

Một khi hai người sánh vai cùng với nhau, vương gia sẽ trở nên ôn hòa hơn, không còn lạnh lẽo, vô tình như khi xưa, còn Vân cô nương, nàng thành thực có, lo lắng có, rắc rối cũng có.

.....

Trên đường, Bạch Trạch bị ngăn cản đứng bên ngoài, người cản hẳn chính là người canh giữ thiên lao.

"Tham kiến Thâm Dương vương!" Người phụ trách áp giải Bạch Lộng Ảnh vào thiên lao cung kính hành lễ với hẳn.

Bạch Trạch gật đầu:"Đi xuống đi!"

"Vâng!" Bọn thị vệ lĩnh mệnh lui ra.

Bạch Lộng Ảnh khó hiểu nhìn phụ vương mình:"Phụ vương....."

Hắn bất đắc dĩ thở dài, nói:"Con thật sự không chịu thay đổi ý định? So với tù nhân thì phò mã đương triều không tốt hơn sao?"

"Phụ vương, con không có cách nào cho Tuyên Nhi hạnh phúc cả đời được, con không thể khiến tương lai của nàng bị hủy hoại..."

Bạch Trạch không chút khách khí đánh gãy lời hẳn:"Con biết không, Tuyên nhi vì cầu tình cho con mà nằm trên giường mãi không chịu tỉnh dậy, nếu con chịu đồng ý, không chỉ có chuyện an nguy của Nam Ninh được giải quyết mà ngay cả Tuyên Nhi, sức khỏe con bé cũng tốt lên một ít. Con nói con không muốn tương lai của con bé bị hủy hoại, nhưng nếu con không đồng ý, liệu cái tương lai ấy có còn ý nghĩa với con bé nữa không?"

Bạch Lộng Ảnh ngạc nhiên hỏi:"Bệnh của Tuyên nhi nặng đến thế sao?"

"Không phải con là thần y sao? Con tự mình đến xem bệnh cho con bé đi, bây giờ nó vẫn chưa chịu tỉnh lại..." Bạch Trạch thở dài, nói tiếp:"Con đi bật vô âm tích năm năm, con bé phải không ít người tìm kiếm tung tích của con, là chính hoàng thượng ra lệnh phong tỏa tin tức, không cho con bé biết, nhưng nó chưa bao giờ có ý định từ bỏ, nó nói con nhất định sẽ quay về. Đúng vậy, con đã trở về, vẫn thái độ lạnh lùng, tâm cao khí ngạo như xưa. Nhưng trái tim thì đã đổi khác, phụ vương không hiểu Tuyên nhi có điểm nào không xứng với con?"

"Không phải nàng không xứng với con, là con không xứng với nàng..... Phụ vương, nếu nàng bệnh nặng thì hôn sự này, con đáp ứng, nhưng trái tim con, giống như con đã từng nói với phụ vương, con không thể cho nàng hạnh phúc."

Nói xong, xoay người đi thẳng vào cung điện.

Trong Ngọc Huyền Cung, người người cung nhân gấp gáp đến độ xoay vòng vòng, nước lạnh, khăn ẩm không ngừng thay đi thay lại mấy chục lần nhưng bệnh tình của công chúa vẫn không có dấu hiệu thuyên giảm.

Ngay khi Bạch Lộng Ảnh vừa đến đã nhìn thấy một màn này.

Mục Lăng ngồi ở đầu giường, tức giận trách cứ ngự y:"Một đám phế vật, trăm nuôi các người ra có ích lợi gì hả?"

"Hoàng thượng bớt giận!" Đám hạ nhân và ngự y trái phải đồng loạt quỳ xuống.

"Hoàng thượng, đề thần tới xem sao!" Hẳn tiến lên phía trước, nhìn gương mặt tái nhợt của người con gái đang nằm trên giường, trong lòng nhin không được mà nhói đau, sức khỏe của muội ấy đang dần yếu đi, nghe nói là ở trước tấm cung hoàng thượng quỳ cả một đêm.

Tuyên nhi, tội gì muội phải làm thế?

"Người cút đi, Tuyên nhi không muốn nhìn thấy mặt người!" Mục Lăng vẫn không thể ưa được cái người trước mắt.

"Hoàng thượng, thần đồng ý hôn sự này... Thần sẽ cưới nàng." Hẳn không biết khi mở miệng nói ra những lời này, tâm tình rối cuộc là như thế nào, tóm lại là cứ cảm thấy, hẳn đã đánh mất đi một thứ gì đó rất quan trọng, trong lòng rất khó chịu.

Mục Lăng có chút kinh ngạc nhìn hắn, vẫn bỏ lại một câu: "Sớm đồng ý thì có phải tốt hơn không?"

Mang theo người rồi đi.

Bạch Lộ Ảnh cũng có chút bất đắc dĩ, tiến lên xem xét bệnh tình của nàng, lúc này hắn lấy dụng cụ châm cứu ra, bắt đầu thi châm.

.....

Không giống như Tề Cần suy đoán, địa điểm mà xe ngựa dừng lại, chính là Lạc Thủy sơn trang.

Mạch Trục Vân vừa nhìn thấy Nam Truy Nguyệt, bèn lập tức cầm lấy tiền tài đắt đai trong tay giao cho hắn: "Nam Truy Nguyệt, giúp ta một việc được không?"

Nàng muốn dùng những thứ này để đổi lại bình an cho Sở Tùy Phong.

Hắn nhìn thấy bộ dáng của nàng, vừa hoảng sợ, vừa gấp gáp, hốc mắt có chút đỏ ửng, rõ ràng là đang khóc. Trong mắt hắn, Mạch Trục Vân là một cô nhóc không biết trời cao đất dày là gì, cũng không biết khổ sở là cái gì, vô tâm vô phế hưởng thụ cuộc sống.

"Trước tiên nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?" Nam Truy Nguyệt không có tiếp nhận thứ này nọ trong tay nàng, ngồi thẳng thân mình, nghiêm mặt hỏi.

"Đưa lương thực đến biên cảnh, đây là tiền!" Mạch Trục Vân kiên quyết đưa lấy số tiền đó cho hắn.

Gia sản của Nam Truy Nguyệt trải rộng khắp Nam Ninh quốc, chắc chắn khu vực gần biên cảnh cũng có không ít kho hàng của hắn, cho nên đây chính là biện pháp tốt nhất.

Hắn cầm lấy, nhìn thoáng qua, nói: "Toàn bộ tài sản trên danh nghĩa của Phong vương, bao gồm cả Triều Nguyệt Lôu ta tặng cho nàng?"

"Đúng vậy!"

Nam Truy Nguyệt tùy tiện ném vật nọ sang một bên, đưa mắt nhìn chằm chằm vào mắt nàng, trong lòng dâng lên một thứ cảm xúc bức bối khó tả, quả hắn tặng cho nàng, thế mà bị nàng coi rẻ? Nói không cần là không cần sao....

Nhưng hắn biết, chuyện này nhất định sẽ khiến nàng rất khó xử, nếu không thì làm gì có chuyện nàng lấy toàn bộ tài sản của Phong vương ra để trao đổi?

Có chút đau lòng nhìn nàng, nhưng ngữ khí vẫn ngoan cố như trước: "Đây là nàng đang cầu xin ta?"

"Ta... Đúng thế, ta cầu xin ngươi!" Mạch Trục Vân cắn môi, vì Phong, phải nhẫn nhịn, cầu xin hắn thì có là gì?

Hắn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng: "Mạch Trục Vân, vì Sở Tùy Phong mà nàng đến cầu xin ta? Chẳng phải nàng khẳng định chắc nịch rằng sẽ không bao giờ mở miệng cầu xin Nam Truy Nguyệt ta thứ gì sao? Lòng tự trọng của nàng chạy đâu hết rồi?"

"Nam Truy Nguyệt, rốt cuộc ngươi có đồng ý hay không?" Mặc dù có chút nóng nảy, nhưng ngữ khí không hề ngang ngạnh, chỉ nhỏ giọng cúi đầu, vì Phong, nàng sẽ cúi đầu.

"Nàng hỏi ý kiến ta mà không biết nghĩ gì cả, nàng có biết, ta luôn xem Sở Tùy Phong là tình địch của mình không? Lần trước nếu nàng chịu đồng ý lời cầu hôn của ta thì mọi chuyện cũng đâu đi đến mức này?" Đáy mắt lóe lên một tia âm trầm, nhìn thấy nàng bởi vì nghe hắn nói vậy mà sắc mặt trở nên ảm đạm, trong lòng hắn có chút thương xót.

"Ngươi không đồng ý thật sao?" Mạch Trục Vân nhìn xuống cảm giác ứ nghẹn nơi lồng ngực, hai bàn tay nắm chặt thành quyền, vẫn mang theo một tia hy vọng mong manh, hỏi hắn một câu.

Nam Truy Nguyệt đem tầm mắt quét về phía khác, không nhìn thẳng vào mắt nàng, vì hắn sợ, hắn sẽ mềm lòng: "Trừ phi nàng đồng ý gả cho ta!"

Mạch Trục Vân sùi sụt, không thèm nghe điều kiện của hắn bèn xoay người rồi đi.

Tề Cần lập tức chạy lên đón, thấy nàng đã bật khóc đến nơi liền biết thỏa thuận này không có thành công, cũng không biết phải lên tiếng an ủi nàng làm sao, chỉ lặng lẽ đi sau nàng. Nhìn thấy bóng lưng đầy thương cảm và cô đơn của nàng, một giây phút nào đó, tự tận đáy lòng hắn thừa nhận, Vân cô nương, rõ ràng hoàn toàn xứng đôi với vương gia, hơn nữa, là trời sinh hai người đã dành cho nhau.

Bước chân rời khỏi Lạc Thủy sơn trang, Mạch Trục Vân rốt cuộc cũng không nhịn được ứ nghẹn mà ngồi xồm xuống, òa lên khóc. Bây giờ nàng không còn cách gì khác, không kịp nữa rồi, nếu nàng sớm nhận ra tâm địa ác độc xấu xa của Sở Lâm Uyên thì nhất định sẽ không có Phong đi ra chiến trường tham chiến, rồi mọi chuyện cũng không có bất lực, không có lối thoát như ngày hôm nay.

"Vân cô nương, đừng như vậy... rồi sẽ có cách giải quyết thôi, vương gia sẽ không gặp chuyện không may đâu!" Tề Cần lên tiếng an ủi nàng, đồng thời cũng là đang an ủi chính mình.

"Vô dụng thôi, ta hết cách rồi!" Mạch Trục Vân hai tay ôm chân, tựa đầu chôn sâu ở đầu gối, đau khổ lắc đầu.

Một lúc lâu sau, lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm nói: "Phong, nếu chàng xảy ra chuyện gì, hãy chờ ta, ta sẽ đi cùng chàng!"

"Vân cô nương, vương gia sẽ không gặp chuyện không may....." Tề Cần nhấn mạnh khẳng định một câu, chậm rãi đi qua, ngồi xổm bên cạnh nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng.

Vương gia, Vân cô nương vì ngài mà như vậy, ngài nhất định phải toàn mạng trở về, không được phụ lòng nàng!

"Hức hức..... Tề Cần, có phải ta vô dụng lắm không? Ta chỉ toàn gây phiền phức cho Phong thôi, chẳng có tài cán gì giúp đỡ chàng cả?"

Trong lòng Tề Cần chột đau nhói, miệng đang muốn an ủi chút gì đó thì đột nhiên âm thanh từ tính trầm thấp từ sau lưng bọn họ truyền đến.

"Ai nói vô dụng, ta đã nói không giúp nàng chưa?!"

Nam Truy Nguyệt đi ra, nhìn thấy bộ dáng đáng thương ngồi xổm kia, trong lòng cũng có chút chua xót. Sự bất lực và yếu đuối của nàng, là thứ mà hắn không hy vọng sẽ nhìn thấy.

Mạch Trục Vân xoay người ngẩng đầu, nhìn hắn, hỏi: "Thật sự?"

Hắn bắt đầu dĩ, cầm lấy khăn tay màu trắng đưa tới cho nàng, mắng: "Đồ không có tiền đồ, nàng khóc thật đó à? Bộ nàng không biết nàng khóc trông rất khó coi sao?"

"Vậy điều kiện của ngươi?" Mạch Trục Vân nghẹn giọng hỏi, tiếp nhận khăn tay, lung tung lau nước mắt, nhìn không được hỏi.

"Điều kiện của ta, bộ nàng sẽ đồng ý sao? Quý khóc nhè xấu xí, còn không chịu đứng dậy, ngồi xổm trước nhà người ta khóc ngon lành thế này, xui xẻo chết được." Hắn phiền chán trừng mắt nhìn nàng.

Hắn nói xong, Mạch Trục Vân dần dần cong khóe môi cười tươi, lập tức đứng lên, đưa tay ôm chặt lấy hắn. "Cảm ơn huynh!"

Nước mắt vẫn đọng lại trên khóe mắt mà rơi xuống, rốt cuộc Phong cũng được cứu rồi.

"Không phải ta đang giúp nàng đâu, ta chỉ vì nể mặt Công Tôn tiền bối nên mới..." Lời còn chưa nói xong, chính bản thân mình cũng không hiểu sao nở nụ cười.

Giúp nàng, rốt cuộc là vì ai, trong lòng hắn đã hoàn toàn hiểu rõ.

Tề Cần đứng một bên, không biết phải nói gì cho phải: "Vân cô nương, đúng là gặp phải người tốt a, vương gia cũng vậy!"

Mạch Trục Vân lau khô nước mắt, chuẩn bị trở về.

Nam Truy Nguyệt cầm lấy giấy tờ đất cùng tiền đồ trong phủ trả lại cho nàng.

"Nam Truy Nguyệt, ta biết huynh có tiền, nhưng cái này huynh cứ lấy đi, ta không thể nhận nổi ân huệ của huynh." Kỳ thật, nàng chịu quá nhiều ân huệ từ hắn rồi.

Nam Truy Nguyệt vẫn bình tĩnh, trừng mắt nhìn nàng: "Lần trước, cái tên vương gia mặt lạnh nhà nàng, có mỗi năm trăm vạn lượng hoàng kim, mà uy hiếp dọa cái mạng của ta, đợi khi khi hắn trở về, nếu biết được chuyện ta cầm lấy số tài sản của Vương phủ các người, chắc ta bị bỏ thành mấy mảnh khi nào không hay? Ta biết nàng là người xấu xa, có ý định chia rẽ, ly gián quan hệ của tam đại công tử chúng ta, hại ta đoán mệnh, hừ, ta không thêm đồ của nàng đưa!"

Mạch Trục Vân vui vẻ bật cười, nhận lấy, sau đó cho hắn một quyền vào ngực: "Coi như huynh thông minh, thật ra thì cho dù huynh có cầm hay không thì sẽ có một ngày ta đến trộm lại."

"Mạch Trục Vân, ta thấy vết sẹo trong lòng nàng sớm lành hẳn rồi nhì." Nam Truy Nguyệt lập tức thay đổi sắc mặt, phản thủ đòi chém giết nàng: "Vậy trả lại cho ta, ta chờ xem nàng lấy về bằng cách nào, hừ!"

"Ai, Nam Truy Nguyệt, có một điều ta phải cảnh cáo huynh, ta sẽ không vì ân tình ngày hôm nay mà hạ thủ lưu tình đâu nha, này, huynh mau dừng tay, hay nói cách khác, này....."

Nam Truy Nguyệt không nghe lời nàng, quả nhiên, một lát sau, Lạc Thủy son trang vang lên tiếng gào thét thảm thiết.

Hắn ôm cánh tay vừa bị trật khớp, hất cằm quát lớn Mạch Trục Vân: "Mạch Trục Vân, nàng là nữ nhân sao? Ra tay mạnh như vậy, hại ta còn là đại ân nhân của nàng...."

Mạch Trục Vân bĩu môi: "Ta đã cảnh cáo huynh rồi mà, đi thôi, Tề Cần, chúng ta hồi phủ!"

Nam Truy Nguyệt cùng nàng trở về Phong vương phủ, mới đi đến trước cửa thì đã thấy một đội binh lính vây quanh khắp Vương phủ.

Người dẫn đầu chính là Tư Lăng Thanh.

"Tur Lăng thừa tướng, ông định làm gì đây?" Từ lần hán kể chuyện năm chưa đó, nàng chưa bao giờ gọi hán hai tiếng "Nghĩa phụ", trực tiếp thay đổi xưng hô.

"Vân nhi, con đừng hiểu lầm!" Tur Lăng Thanh nói xong, vẫy tay một cái, phía sau một đám quan binh, cầm trong tay phong bì, tất cả đều giao cho nàng.

"Đây là số tiền quan viên tã hữu trong kinh thành quyên góp....." Tur Lăng Thanh giật giật khóe môi, muốn nói cái gì đó nhưng không mở lời được. Kỳ thật, hơn nửa tài sản xuất phát từ bên phủ Thừa Tướng.

"Không cần, chuyện này, ta đã có cách giải quyết." Nàng vẫn giữ thái độ hờ hững, mở miệng đáp.

Tur Lăng Thanh nhìn thấy Nam Truy Nguyệt đứng bên cạnh, nhất thời hiểu được, cũng không nói gì, chỉ lái qua chuyện khác:"Vân nhi, con không thể tha thứ cho ta sao?"

Mạch Trục Vân trả lời dứt khoát mà rõ ràng:"Không thể!"

Trên gương mặt già nua của Tur Lăng Thanh lướt qua một tia mát mát và đau xót, nhưng không phải bởi vì những lời của Mạch Trục Vân mà tinh thần suy sụp, ông nhìn thoáng về phía hoàng cung, mở miệng nói:"Cho dù con không thể tha thứ cho ta, nhưng con có muốn về nhà với ta không? Ta sẽ bảo vệ con!"

"Không cần!" Ngữ khí đậm đặc mà xa cách.

"Mạch Trục Vân, con phải đi cùng ta, Sở Tùy Phong không có ở đây, con đừng tiếp tục gây họa cho vương phủ nữa được không?" Ý trong lời nói, không cần hỏi cũng rõ.

Mạch Trục Vân liếc mắt nhìn đám binh lính chung quanh, đưa phong tiền giao cho Tề Cần.

"Vân cô nương, ta sẽ bảo vệ an toàn cho ngươi!" Tề Cần không có ý định sẽ để nàng đi đến phủ Thừa Tướng, dù sao, lúc trước Tur Lăng Thanh cũng là trung thần giúp đỡ Sở Lâm Uyên.

Mạch Trục Vân cười cười, nói:"Hay là thôi đi, ta có thể tự chăm sóc bản thân mình được, vương phủ giao cho ngươi và quản gia, đợi Phong trở về, biết chưa?"

Tề Cần đành phải gật đầu.

.....

Nhìn thấy người con gái trên giường dần dần tỉnh lại, Bạch Lộng Ảnh cũng nhẹ nhàng thở phào một hơi:"Tuyền nhi, muội sao rồi?"

Vừa nhìn thấy hán, hai mắt Mục Thanh Tuyền trở nên đỏ ửng:"Ngọc ca ca, sao huynh lại ở đây? Muội biết huynh sẽ không bỏ mặc muội mà!"

Trong lòng chợt nổi lên một trận chua xót, nàng là muội muội hán, làm sao có thể mặc kệ được, nhưng điều không thể mặc kệ của hán, phần nhiều là điều có mục đích khác.

"Lần sau đừng hành động ngu ngốc như vậy nữa, ta không đáng để muội làm thế."

Mục Thanh Tuyền lắc đầu, ý bảo muốn ngồi dậy, Bạch Lộng Ảnh giúp đỡ nàng lấy gối mềm đặt ở sau lưng nàng.

"Ngọc ca ca, chẳng phải huynh cũng rất ngốc sao? Biết rõ nàng ta không yêu mình nhưng lại tình nguyện trả giá vì nàng nhiều như vậy. Muội biết huynh không cần đối phương đáp trả, nhưng muội không có vĩ đại như huynh, muội chỉ muốn huynh mãi mãi ở bên cạnh muội, chỉ cần huynh nguyện ý cưới muội, cái gì muội cũng có thể làm cho huynh..." Nàng ôm chặt cánh tay hán, khóc nức nở như một đứa trẻ

Bạch Lộng Ảnh không biết phải nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ nhẹ lưng nàng, hán còn nhớ rất rõ, cũng có một người con gái, ôm hán khóc đến mệt mỏi bên bờ suối, khi đó, trái tim hán đều bị nước mắt của nàng mà rạn nứt, mà nay lại không giống cảm giác đó.

"Muội biết rõ, cho dù ta có đồng ý cưới muội thì cũng chỉ là vì Đại Dục và Nam Ninh....."

Mục Thanh Tuyền đột nhiên đánh gãy lời hán:"Đừng nói nữa, muội không cần biết mục đích của huynh, muội chỉ muốn kết quả."

"Được rồi, ta đã đồng ý rồi, nhưng ta phải trở về Nam Ninh một chuyến, bọn họ sắp thành hôn... Trong khoảng thời gian này, muội cứ ngoan ngoãn nằm dưỡng sức, đợi ta trở về, ta sẽ cưới muội!" Lòng hán chua xót vô cùng, cuối cùng hán cũng phải đi đến bước này, ngay cả người nọ hán cũng không đủ can đảm để đứng từ xa nhìn nàng. Nhưng hán sẽ không hối hận, bây giờ, hán phải đối xử tốt với Tuyền nhi, như trách nhiệm mình phải làm, chỉ là trách nhiệm...

"Huynh thật sự đồng ý?" Nghe được nửa câu đầu, nàng cảm kích vui mừng không thôi, ôm chặt cánh tay hán, nhưng nàng biết trong lòng hán không có nàng nên lại có chút thất vọng, cánh tay dần dần buông lỏng, nhưng vẫn cứ ôm.

"Huynh sẽ trở lại thật chứ?"

Bạch Lộng Ảnh gật đầu, sang sảng cười: "Ta hứa rồi mà!"

Mục Thanh Tuyền gật đầu, nàng tin tưởng hẳn, cơ thể bé nhỏ có chút run rẩy, nàng muốn ôm hẳn một chút nhưng lại không dám, cuối cùng, vẫn lấy hết can đảm mà ôm hẳn. Đầu tựa nhẹ vào vai hẳn, nhẹ nhàng nói: "Ngọc ca ca, vì những lời này của huynh, muội sẽ vẫn tiếp tục chờ huynh, huynh nhất định phải nhanh chóng quay về, muội sẽ ngoan ngoãn ở đây dưỡng sức thật tốt, rồi trở thành tân nương của huynh!"

Bạch Lộng Ảnh không hề đẩy nàng ra, vươn tay miễn cưỡng đáp lại cái ôm của nàng, nhớ tới cảm giác ôm Mạch Trục Vân nhỏ bé trong vòng tay mình, tâm trạng nặng nề cũng tiêu tan được một ít, cho dù không yêu nhưng cũng có thể xem Tuyền nhi như nàng ấy, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng trấn an: "Ừm, đợi nàng thành thân, ta sẽ trở lại cưới muội!"

.....

Mạch Trục Vân vẫn trở về phủ Thừa Tướng, dù sao Phong vương phủ đã không còn an toàn nữa, nếu Sở Lâm Uyên phát hiện nàng đang ở Vương phủ, nhất định sẽ nghĩ cách khiến cho nàng tiến cung thêm lần nữa, mà nói không chừng hẳn sẽ nghĩ ra loại quỷ kế nào đó, hãm hại những người liên quan đến Vương phủ, vì để không mang thêm phiền phức cho Tề Cẩn, nàng buộc phải rời đi.

Nhưng trước khi đi, nàng đã dặn dò kỹ lưỡng với bọn hẳn, tuyệt đối không được đem chuyện ngày đó ra kể lại cho Phong biết, cũng nhắc nhở tội hẳn không được làm việc lỗ mãng, để tránh tạo cơ hội cho Sở Lâm Uyên bắt lấy sơ hở, dù sao, người nợ vẫn là đường kim hoàng thượng, quyền lực có thừa.

Không may thay, ở lại tướng phủ cũng không khác tình hình bên vương phủ là mấy. Sở Lâm Uyên luôn tìm mọi cách tuyền nàng vào cung, quyết không buông tha cho nàng.

Tư Lăng Thanh có lẽ cũng biết được chuyện gì đó, ngược lại còn ra tay giúp đỡ nàng, lấy lý do vì sức khỏe không tốt nên mới đuổi công công đến tuyền chỉ về, tuy biết con bé sẽ không cảm kích nhưng hẳn vẫn cứ đơn phương làm vậy, có lẽ, vì hẳn muốn bồi thường những sai lầm mà hẳn đã gây ra cho hai mẹ con họ, cũng là vì muốn bảo vệ sự an toàn cho Sở Tùy Phong trở về bình an.

Mạch Trục Vân cũng thông qua Tư Lăng Thanh biết được tình huống của Sở Quân Lạc, Sở Lâm Uyên vẫn không làm gì gây khó dễ với thằng bé.

Sở Lâm Uyên nhất định sẽ biết, ngày hôm đó thằng bé là kẻ đứng trước cửa tẩm cung, hơn nữa còn kêu lên vài tiếng - là cố ý để hẳn rời đi.

Trong lòng nàng thầm nghĩ, làm thế nào tên tiểu tử đó lại có thể thoát thân?

Vài ngày sau, mười hai ám vệ của Vương phủ đột ngột hồi kinh, trong lòng Mạch Trục Vân cảm thấy an toàn hơn một chút, nàng đưa tất cả bọn họ an bài ở khắp vương phủ, cũng không có giữ lại một tên ám vệ để bảo vệ mình.

Nàng nghĩ đó là nhà của nàng và phong, điều nàng lo lắng nhất chính là Sở Lâm Uyên sẽ xuống tay với những người trong vương phủ, mà bây giờ, tâm rớt cuộc đã được thả lỏng xuống.

Chưa quá ba ngày, Tề Cẩn lại lần nữa chạy đến báo cho nàng một cái tin tốt.

P/s: Chờ má...ai mà nam phụ chung tình được như Ảnh không? Tui nói cho mấy nàng biết, Ảnh không đời nào giao trái tim mình cho mợ Tuyền kia đâu, hẳn khóa trái tim mình rồi...và chỉ có Vân mới là chiếc chìa khóa mở được trái tim đó thôi... còn Truy Nguyệt...một kết cục quá buồn cho hẳn....vì sao hẳn không sớm nhận ra rõ bản thân mình làm hết thảy mọi chuyện cho Vân không phải bởi vì trách nhiệm, bởi vì công ơn cứu mạng năm xưa của Công Tôn mà vì hẳn thật sự có tình cảm với nàng, tình cảm ấy...hắn chỉ có thể mãi mãi dấu nó dưới tận đáy lòng, không cách gì thốt lên lời, cũng không thể bày tỏ để đối phương có thể nghiêm túc chấp nhận..bởi hẳn nhận ra hẳn đã không còn cơ hội đó...Hắn đã hiểu cảm giác của Ảnh khi Ảnh hi sinh thân mình, cho dù biết bản thân không nhận lại được gì từ đối phương, càng không chiếm được trái tim của nàng, nhưng chỉ cần không nhìn thấy nàng khóc, không nhìn thấy nàng đau đớn, khổ sở. Chỉ cần nàng vui vẻ hạnh phúc, thì dù có bảo hẳn chết...hắn cũng không do dự..

Số phận của bốn vị công tử bằng vàng...đã được ông trời định đoạt...ba người một cô gái...hắn cô phải là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời khi có được một người yêu thương mình bằng cả trái tim, giống người thân như Ảnh...một người luôn âm thầm giúp đỡ nàng, dù miệng lưỡi vẫn chua ngoa, ác ý với nàng - Nguyệt, và một người đàn ông nguyện vì cho nàng một cái hôn sự ý nghĩa nhất trên đời mà phải trả giá quá nhiều, bằng mạng sống, máu, và mồ hôi mình...

Riêng ta, phải chăng vì quá ấn tượng với nhân vật Ảnh nên chẳng muốn thứ tình cảm của anh bị thay đổi, cho dù có là bắt buộc hay bắt buộc, Ảnh phải có quyền lựa chọn có mở cửa trái tim mình hay không, Tuyền là một cô gái tốt, nhưng với cá tính của Tuyền thì rất không hợp với Ảnh...với lại...cho dù Ảnh có cố gắng dằn lòng mình cứ coi như Tuyền là Vân thì cũng chẳng thay đổi được gì, lừa dối con mắt thì tốt, chứ lừa dối con tim thì lại đau đớn hơn nhiều...Rồi cuối cùng chẳng ai có được hạnh phúc...chắc Vân cũng không muốn người thân mình cưới phải một người mà hẳn không yêu nhỉ...

Muốn biết tin tốt đó là thế nào, Tư Lăng Uyên còn chưa ra tay, liệu Ảnh có trở về gặp được Vân không, liệu Phong có trở về đúng ngày đại hôn của bọn họ đang tới gần không...xem chương tiếp theo vào một ngày nào đó...vô định...*zọt lẹ*

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Bị tính kế - Vân Nhi trúng mị được

“Vân cô nương, vương gia sắp hồi kinh rồi!” Tề Cần cũng vô cùng vui mừng, đây đúng là ý trời, trong lòng hắn vẫn lo lắng Vân cô nương xảy ra chuyện gì không may, hắn không biết phải ăn nói làm sao với vương gia, có điều bây giờ mọi chuyện đã ổn rồi, rốt cuộc vương gia cũng đã về, hắn cũng không vướng bận gì nữa.

“Hả? Phong về nhanh thế á?” Nàng có chút khó hiểu, không phải còn chưa có đánh giặc xong sao? Hơn nữa, trong thư, hắn nói phải mất những mấy ngày cơ mà.

Mộ Tuyết đi vào, mang cho Tề Cần một chén trà nóng.

Tề Cần nở nụ cười nồng hậu, tiếp nhận trà trả lời: “Nghe nói vì thái tử Phượng Ảnh quốc có việc, hơn nữa trong lòng vương gia cũng lo lắng khôn nguôi nên hai nước tạm thời ngưng chiến, Đại Dục cũng rút binh về, vậy nên vương gia mới thúc ngựa báo người truyền tin vui.”

Chờ lâu như vậy, rốt cuộc Phong cũng chịu trở về, hơn nữa, mấy cái người đang ngấm ngầm hãm hại nàng kia, hắn là cũng đang chờ Phong trở về, hừ, cơ hội tốt như vậy, làm sao nàng có thể dễ dàng bỏ qua?

“Tề Cần, Phong nói ba ngày nữa chàng về, ừm, vậy nếu như không có gì bất trắc thì khoảng trưa ba ngày sau, người nói xem có phải chúng ta nên chuẩn bị một chút gì đó, chẳng hạn như mua vài thứ mừng chàng trở về không?” Âm thanh của nàng, không to, không nhỏ, vừa vắn tắt cả mọi người trong viện đều nghe được.

“Ý kiến không tồi, gọi thêm quần gia tới, nhân tiện chuẩn bị vài thứ cho hôn lễ...” Tề Cần cũng không biết tâm tư thật sự trong lòng nàng, chỉ theo lời nàng nói: “Vương gia trở về, điều mà ngài muốn thực hiện nhất chính là cưới Vân cô nương!”

“Trước hết cứ chuẩn bị đón Phong về cái đã, chuyện hôn lễ tính sau. Chúng ta đi thôi, Mộ Vũ, Mộ Tuyết, các em đi với ta đi!” Nàng nghiêng đầu hướng về phía phòng hô một tiếng.

“Vâng, thưa tiểu thư!” Hai cái nha hoàn cũng vô cùng kích động mà chạy tới.

Dọc đường đi, bọn họ mua không ít này nọ, có điều vì có sự giúp đỡ đầy nhiệt tình của đám thị vệ ở Vương phủ, vừa hộ tống, vừa có nguồn lao động miễn phí có thể mặc sức bóc lột, ba người chủ tớ Mạch Trục Vân thoải mái chạy hết gian hàng này đến gian hàng khác, chọn đồ là chuyện của chủ, còn tính tiền với lại vác đồ, đương nhiên, là chuyện của đám quần gia phía sau.

“Tiểu thư, sau khi người gả cho vương gia rồi, liệu chúng ta có thể tiếp tục theo người hầu hạ không?” Mộ Tuyết đột nhiên hỏi một câu.

Mạch Trục Vân nhìn nàng, hỏi: “Các em muốn đi theo ta?”

Hai người khấn trương gật đầu, Mộ Tuyết mở miệng tiếp lời: “Nô tỳ chưa bao giờ hầu hạ một vị tiểu thư nào đối xử với chúng thuộc hạ tốt như tiểu thư, người chưa bao giờ đánh mắng chúng ta, hơn nữa, người còn xem chúng ta như là tỷ muội trong nhà, tiểu thư, Mộ Tuyết nguyện ý cả đời đi theo người!”

“Nô tỳ cũng vậy!” Mộ Vũ chân thành cảm một xâu kẹo hồ lô lên, vui vẻ cười ngọt.

Mạch Trục Vân lắc đầu đáp: “Có lẽ hơi khó!”

Hai nàng nha hoàn nhất thời há hốc mồm, thất vọng hỏi: “Tiểu thư, người ghét chúng ta sao?”

“Không hẳn, hai người các em, đi theo ta cũng được ba tháng, nhưng mấy ngón võ còn chưa luyện được cho đũa nào ra hồn, nếu về sau mà đi theo ta, nhờ đâu bị người khác cười nhạo, không ổn, không ổn a.” Mạch Trục Vân cố ý chau mày suy xét. Tề Cần vừa nghe xong mặt mày đen lại không nói gì, Vân cô nương, thì ra người suy nghĩ cho tương lai mặt mũi của mình xa quá nhỉ? Lễ nào sau khi gả cho vương gia rồi, bộ người còn muốn tiếp tục làm Thần trộm?

“Tiểu thư, chúng ta nhất định sẽ cố gắng!”

“Nói miệng không thôi chưa đủ, chỉ bằng vậy đi, các em xem, trên đường có nhiều người, đứng không? Cứ tìm đại ai đó, luyện tập đi, nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì các em sẽ không có tư cách sánh bước cùng ta đâu.” Nàng lơ đãng quét mắt nhìn bên hông đám đông xung quanh, ý đồ, đương nhiên, quá rõ ràng.

Mộ Tuyết và Mộ Vũ nuốt nước miếng khó khăn khẩn cầu: “Tiểu thư, lỡ mà thất bại, bị người ta bắt quả tang, tội em phải làm sao a?”

Mạch Trục Vân không mở miệng đáp, nhìn Tề Cần, nói: “Tề Cần, đợi vương gia trở về, nhớ nhắc chàng mua cho ta vài em nha hoàn lanh lợi đi, haizzz!”

Mộ Tuyết nghe nàng nói vậy đành phải cố lấy dũng khí, đi vào giữa đám người.

Con người chột lóc, nàng trực tiếp đánh giá người đi đường, tìm kiếm ai đó thích hợp để trở thành nạn nhân.

Mộ Vũ cảm thấy khó xử, nhưng do dự một hồi cũng đành rời đi làm bài kiểm tra.

Tề Cần nhìn hai nàng nha hoàn rời đi, trong lòng có chút bất an: “Vân cô nương, ngươi làm gì phải làm khó các nàng như vậy?”

Khỏe miệng Mạch Trục Vân cong lên, cầm trong tay một bao giấy nhỏ đưa cho hắn: “Trở về tìm người kiểm tra, thành phần hương trong tro này là gì?”

Đám tro này chính là tàn dư của lư hương thường ngày các nàng vẫn đốt cho nàng.

Từ sau khi bị Sở Lâm Uyên tính kế hãm hại ở hoàng cung, nàng bắt đầu cảnh giác tất cả mọi phương thức hạ độc, không nhất thiết chỉ có ở trong thức ăn, thành phần độc có thể chuyển hóa thành dạng hương, hơn nữa, rất khó để đối phương phát hiện.

“Vân cô nương, các nàng muốn hại ngươi?” Tề Cần nhíu mày hỏi.

“Cứ tra xem thử rồi biết, có điều ngươi cũng đừng nhiều chuyện nói ra bên ngoài, chuyện của tướng phủ, Phong đã thỏa thuận giao cho ta giải quyết rồi.” Mạch Trục Vân vẫn nhàn nhạt nhìn hai nha hoàn đang xoay sở phía trước.

“Vâng!” Tề Cần đành phải đáp ứng: “Sau khi thuộc hạ trở về sẽ lập tức điều tra!”

Mạch Trục Vân hài lòng cười, đưa mắt nhìn hai tiểu nha hoàn bối rối đứng giữa biển người, tuy rằng gan cũng lớn, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, nên sợ hãi là điều không thể tránh khỏi, hai vai bọn họ, khẽ run lên, dường như đang khắc chế cảm giác khẩn trương và hoảng loạn trong lòng mình.

Mạch Trục Vân thờ dài, nhưng ngay sau đó đã thấy một người vị nam tử quần áo chỉnh tề áp sát bên người, sau một lát, mang sắc mặt vui mừng chạy về mở rộng bàn tay nhỏ bé, hưng phấn nói với Mạch Trục Vân: “Tiểu thư, em lấy được rồi!”

“Ừm, không tệ, nhưng, bây giờ thứ ta muốn thấy em hoàn thành chính là trả món đồ em vừa trộm về lại chủ cũ!” Mạch Trục Vân tiếp tục cười nói. “A?” Mộ Tuyết há to miệng, ngay thời điểm nàng trộm, hành động vô cùng cẩn thận, toàn bộ sự chú ý chỉ tập trung vào hiện vật, chứ còn ngay cả diện mạo đối phương thế nào nàng cũng không thấy rõ, biển người mờ mịt, đừng nói là trả lại, bây giờ ngay cả khuôn mặt hắn thế nào, nàng cũng không biết a, làm sao tìm được hắn đây?

“Cho nên mới nói, các em chỉ làm cho ta mất mặt thôi!” Mạch Trục Vân không chút lưu tình đã kích các nàng.

Mộ Tuyết dùng sức lắc đầu, dường như có chút mất hứng. Đây là lần đầu tiên nàng làm chuyện phi pháp này, đương nhiên sẽ cảm thấy mới lạ, hơn nữa, yêu cầu ban đầu của tiểu thư đầu có phần muốn trả lại cho người khác đầu a.

Mạch Trục Vân không thêm đề ý đến nàng, tiếp tục nhìn Mộ Vũ bên kia.

Mộ Vũ so với Mộ Tuyết thì nhát gan hơn nhiều, nàng đứng nơi đó, có rất nhiều cơ hội, nàng cố lấy dũng khí, vươn tay định giật, nhưng, cuối cùng vẫn không dám ra tay, thậm chí suýt chút nữa còn bị người ta đánh vì tội sàm sỡ, hơn nữa, có một nam tử, thấy diện mạo của nàng không tệ, tâm sinh đùa giỡn, may là có thị vệ vương phủ tiến lên, giúp nàng giải vây.

Thấy nàng hai tay trống trơn trở về, Mạch Trục Vân không hài lòng lắc đầu thờ dài: “Quên đi, về phủ!”

“Tiểu thư, đợi chút!” Mộ Vũ cắn răng, vẫn cố vọt vào trong đám người, bắt gặp một người đang đi đối diện về phía mình, bên hông có hà bao, nàng bèn nhân lúc hắn không đề ý, giật lấy hà bao, sau đó lập tức bỏ chạy trở về, giao đồ cho Mạch Trục Vân.

Mạch Trục Vân vui vẻ bật cười, tay vươn ra vỗ đầu nàng, coi bộ đang trấn an: “Ha ha, may là em gặp phải một người không có võ công đấy, cứ nếu thử gặp một kẻ có chút võ công xem, hắn sẽ vác em đến gặp quan!”

Tề Cần cũng giả bộ không có việc gì, nói với Mạch Trục Vân: “Vân cô nương, nếu để vương gia biết, trên đường ngươi cầm đầu sai khiến hai nha hoàn của mình đi ăn trộm, ai mới là người đi gặp quan, còn chưa biết được. Hai muội, đừng lo lắng, đợi vương gia trở về, ta sẽ nói chuyện này cho vương gia, để ngài làm chủ cho các muội!”

Nhờ có những lời này, Mộ Tuyết và Mộ Vũ mới thả lỏng tinh thần. Hơn nữa, ý của hắn là, đồng ý chấp nhận hai nàng được ở lại Vương phủ.

Mạch Trục Vân trừng mắt nhìn hắn quát: “Bộ lần trước đứng canh cổng vài ngày chưa đủ phải không? Ta không ngại tặng thêm cho ngươi vài tháng đầu!”

Tề Cần nhanh chóng bịt miệng, cầu xin tha thứ: “Vân cô nương, ta biết ta sai rồi. Ta không dám nữa!”

Bộ đáng buồn cười của hắn khiến hai nha hoàn không nhịn được cười to.

Mạch Trục Vân cũng vui lây không kém, mở miệng trêu chọc bọn họ: “Tề Cần a, ngươi nói đi, hôm nay ngươi có lòng nói giúp các nàng, lại không nể mặt mũi mà chọc cười các nàng, nếu công bằng mà xem xét, có phải ngươi đang để ý một trong hai nàng không?”

Hai cái nha hoàn nhất thời đỏ mặt, xoay người sang chỗ khác, không dám nhìn Mạch Trục Vân và Tề Cần.

Vành tai Tề Cần đỏ ửng lên: “Không có, Vân cô nương, với ai ta cũng đều tốt bụng sẵn sàng như vậy!” “Được rồi, không thừa nhận thì thôi, đợi thêm vài

năm nữa, các em trưởng thành thêm chút, ta nhất định sẽ tìm cho các em một nơi nương thân vững chãi.....”

Mộ Tuyết đỏ mặt, kéo ống tay áo Mạch Trục Vân: “Tiểu thư, đừng nói nữa!”

Mạch Trục Vân cười xấu xa nhìn nàng: “Gi thế, các em còn phải lập gia đình mà, sợ cái gì?”

“Em...Em không muốn lấy chồng, em chỉ muốn đi theo tiểu thư cả đời!” Nàng đỏ mặt mím môi nói.

Mộ Vũ cũng xoay người lại, gật đầu, trên mặt cũng đỏ ửng không kém khiến các nàng càng thêm phần đáng yêu xinh đẹp.

“Thôi được rồi, không đùa các em nữa, về thôi!”

Tề Cẩn mang theo người cùng các nàng trở về phủ Thừa Tướng.

Mạch Trục Vân vẫn tỏ thái độ bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng nàng đã bắt đầu cẩn thận vài thành phần, cũng may người nọ vẫn im lặng chờ đợi thời cơ, không hề ra tay.

Hai ngày nay Sở Lâm Uyên này án binh bất động một cách lạ thường, Mạch Trục Vân có chút nghi hoặc, Phong sắp trở về, về lý mà nói, hần phải lo lắng mới đúng? Chỉ cần nàng kể lại chuyện tình ngày đó cho Phong nghe, hần tuyệt đối không có đường sống sót, cho dù Phong có nể tình huynh đệ đi chăng nữa, chàng sẽ không bao giờ tro mắt nhìn người khác tổn thương nàng.

Hai ngày này, Tề Cẩn cũng tới gặp nàng có một lần, bí mật nói cho nàng kết quả, thành phần hương bên trong, được xác nhận rằng khác với các loại hương an thần thông thường, là xạ hương.

“Xạ hương là cái gì?” Mạch Trục Vân dùng loại âm thanh chỉ hai người nghe được, thắc mắc hỏi hần.

Tề Cẩn nhìn thoáng xung quanh, xác nhận không có người khác lén lút nghe được, bèn mở miệng nói: “Là loại thuốc gây hư thai....”

Sau đó hần có chút lo lắng nói: “Ta cho rằng, có người không biết chuyện Vân cô nương mang thai là giả nên muốn âm thầm xuống tay, giết hại đứa bé.”

Con người Mạch Trục Vân trở nên tối sầm lại, giọng lạnh, dám hại con của nàng với Phong! May là nàng không có mang thai, nếu thật sự mang thai, thì chẳng phải đã trúng ý kẻ chủ mưu rồi sao?

“Vân cô nương, đại phu nói, không được tiếp tục gửi loại xạ hương này thêm lần nào nữa, nếu không có thể khiến cho người người bị vô sinh!”

“Ừm, ta biết rồi!” Thanh âm khe khẽ, cười nói: “Tề Cẩn a, còn một ngày nữa là Phong trở về, thời gian cụ thể là khi nào a?”

Tề Cẩn cũng khôi phục ngữ điệu bình thường: “Chắc là giữa trưa ngày mai!”

“Ừm, vậy trước đó người phải đến đây đón ta, chúng ta cùng ra ngoài tướng phủ nghênh đón Phong trở về.” Mạch Trục Vân nói một câu đầy thoải mái.

“Vâng! Vân cô nương, ta về trước đây!”

“Ừm!”

.....

Một ngày trôi qua, sau khi thưởng thức xong bữa sáng, Mạch Trục Vân trở về phòng, Mộ Tuyết tận tụy chăm sóc nàng, giúp nàng đốt hương, vẫn là loại hương mà bọn họ thường dùng, bên trong có chứa xạ hương. Mạch Trục Vân chỉ ngồi một bên lặng lẽ nhìn một loạt động tác của nàng, không hề lên tiếng.

Không lâu sau, nàng đột nhiên cảm thấy đói bụng, vì thế mới lên tiếng bảo Mộ Tuyết: “Mộ Tuyết, chén canh hạt sen ban sáng phòng bếp làm ấy, ăn rất ngon, giờ ta cảm thấy hơi đói bụng, em giúp ta lấy thêm một bát tới đây đi.”

“Nhưng chẳng phải người mới vừa ăn xong sao?!” Mộ Tuyết rõ ràng đang nghi ngờ mệnh lệnh của chủ tử mình. “Tiểu thư, ăn nhiều không tốt cho sức khỏe a!”

Mạch Trục Vân làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Ta đói bụng, đi nhanh đi, không thì hôm nay ta không đưa em đi đón Phong vương đâu!”

“Vâng!” Tiểu nha hoàn bị dọa thể này mới mím môi đi ra ngoài.

Đợi đến khi nàng đi xa, Mạch Trục Vân bắt đầu ôm bụng nói: “Mộ Vũ, lọ lư hương này khiến bụng ta thật khó chịu, em đổi giúp ta lọ khác!”

Sắc mặt Mộ Vũ chợt thay đổi, bèn vội vàng cầm lọ hương đi ra ngoài, sau đó trở về thay một lọ hương khác, quả thật mùi hương khác với lọ vừa rồi.

“Tiểu thư, người thấy sao rồi?” Nàng có chút khẩn trương hỏi.

“Ừm, tốt hơn nhiều, đúng rồi, người gọi phu nhân tới đây, ta có việc tìm bà ấy!”

“Tiểu thư, gọi phu nhân đến làm gì?” Nàng cẩn thận hỏi, nàng vĩnh viễn không có lá gan lớn như của Mộ Tuyết.

Mạch Trục Vân thở dài: “Ta có còn là tiểu thư của các em nữa không vậy? Bộ trong mắt các em ta chỉ là bù nhìn thôi sao? Vì thế các em mới không thèm coi mệnh lệnh của ta ra gì?”

“Tiểu thư, Mộ Vũ không dám, Mộ Vũ đi ngay!” Nói xong, có chút oan ức chạy ra ngoài.

Nhìn lọ lư hương kia, lòng nàng chợt lạnh đi không ít, Mộ Tuyết thông minh, hào phóng, nhưng tâm lại khó dò xét, mà Mộ Vũ, đơn thuần, thiện lương, lại nhất gan.

Ra ngoài hít thở, cho đến khi xác định thời gian Mộ Tuyết trở về, nàng mới chậm rãi đi vào phòng, ngồi xuống, tựa lưng vào ghế ngồi.

Không bao lâu, Mộ Tuyết đã trở lại, nàng chuẩn bị canh hạt sen bày ra bàn, đưa cho Mạch Trục Vân: “Tiểu thư, nhân lúc còn nóng thì ăn đi!”

Mạch Trục Vân nhìn nàng, sau đó cầm lấy, ăn mấy ngụm rồi lại đưa cho nàng: “Thôi đi, bụng ta có chút khó chịu, không muốn ăn!”

Mộ Tuyết vừa nghe xong bèn cau mày đáp: “Tiểu thư, người làm sao vậy? Không thì để em mời đại phu tới xem sao?”

“Không cần, chắc là bởi vì thành phần trong lọ lư hương kia khiến ta ngửi xong có chút khó chịu, bụng ta không thoải mái!” Nói xong, hai tay ôm bụng, làm ra vẻ khó chịu vô cùng.

“Vậy để em mang lọ hương ra ngoài?” Nói xong, nàng thật sự cầm lọ mang ra khỏi phòng.

“Ài, không cần, em đưa ta ra ngoài dạo chốc lát đi!” Mạch Trục Vân ngăn cản nàng, nếu mang đi rồi, sao còn có đạo cụ để diễn cho Liễu Thục Mi xem?

“Được rồi, tiểu thư cẩn thận!” Mộ Tuyết cẩn thận nâng Mạch Trục Vân, dường như rất lo lắng cho sức khỏe của chủ tử mình. Mạch Trục Vân cúi đầu nhìn nàng, trên mặt Mộ Tuyết hoàn toàn không nhìn ra một chút gì gọi là giả tạo, sự chân thành và săn sóc của nàng khiến Mạch Trục Vân suýt chút nữa tin là thật. Mộ Tuyết quan tâm đến mình, chắc là đang cẩn thận tính toán thời gian Phong trở về mới hợp thời cơ ra tay, Mạch Trục Vân âm thầm nghĩ.

“Tiểu thư, thật sự không mời đại phu đến xem?” Mộ Tuyết nhìn sắc mặt chủ tử mình có chút trắng bệch, lo lắng hỏi một câu.

“Không cần, ta ngồi một chút là ổn rồi!” Bây giờ nàng mới bắt đầu nghi ngờ mọi hành động của nha đầu này, tuyệt đối so với nàng còn hoàn hảo hơn.

Mộ Tuyết đứng một bên dìu nàng, lực đạo vừa vặn khiến Mạch Trục Vân cảm thấy vừa thoải mái, nhưng cũng vừa chua xót trong lòng.

Dù sao cũng đã đi theo nàng một đoạn thời gian, nàng cũng đối với hai tiểu nha hoàn ấy cũng có tình cảm, nếu Mộ Tuyết thật sự đối xử tốt mới nàng thì tốt biết bao, như vậy, nàng có thể tự hào tuyên bố rằng, ngoại trừ chàng với Bạch Lộng Ảnh ra, nàng còn có một vị tiểu muội thân thiết luôn quan tâm chăm sóc nàng.

Nàng còn nhớ rõ, ngày đó ở trước mặt mọi người, chỉ duy nhất tiểu nha hoàn đó không ngần ngại hiểm nguy trước mắt, không sợ hãi bảo vệ nàng, cho dù có bị người khác hiểu lầm, cũng chịu để mặt đối phương tát mình, chịu bị người khác lời thẳng đến quan phủ, chỉ để bảo toàn sự trong sạch cho nàng.

“Mộ Tuyết, em nói xem, nếu một ngày có người muốn hại ta, em sẽ làm thế nào?” Nàng chậm rãi mở miệng hỏi nàng.

Quả nhiên, nàng rõ ràng cảm thấy, lực đạo trên người mình bắt đầu nhẹ đi, người phía sau, hẳn ngạc nhiên không ít.

“Tiểu thư, nếu có người muốn hại người, Mộ Tuyết nhất định sẽ đứng ra bảo vệ người!” Nói xong, lại tiếp tục làm động tác xoa bóp.

Mạch Trục Vân không biết những lời này là thật hay giả, có điều, vẫn khẽ lắc đầu, cười khổ nói: “Ý của ta không phải như vậy, em trả lời cho ta biết, nếu có người muốn hại ta, ta nên trừng phạt kẻ ấy thế nào?”

“Em... em không biết!” Nàng có chút sợ hãi.

Mạch Trục Vân chậm rãi nói: “Nếu kẻ đó là người bên cạnh ta, nàng lấy lòng tin và sự tín nhiệm của ta để ám hại ta, ta nhất định sẽ không tha thứ cho kẻ đó, ta sẽ khiến cho kẻ đó sống không bằng chết, thống khổ cả đời, cuối cùng bị tra tấn đến chết!”

Sắc mặt Mộ Tuyết trở nên trắng bệch, lực trên tay dường như vô lực, nhưng vẫn trấn định nói: “Tiểu thư là người tốt, kẻ nào dám ra tay hại người, nhất định là kẻ ác, không thể dễ dàng buông tha được!”

“Em cảm thấy ta là người tốt sao?” Mạch Trục Vân cười nói: “Người trong vương phủ đều nói ta là ‘Ác cô nương’.”

Mộ Tuyết cũng cười ngượng nói: “Tiểu thư là người tốt, tâm địa lương thiện, người xấu thì phải bị trừng phạt đúng tội, người trong vương phủ chỉ nói đùa người thôi.”

“Có lẽ vậy, được rồi, đưa ta về phòng đi!” Nàng nghe được tiếng bước chân rầm rập vang lên, đoán chắc là Liễu Thục Mi sắp đến đây. “Vâng! Tiểu thư, hay là để em đem lư hương đi, nếu người cứ không thoải mái như thế, em biết phải làm sao bây giờ?” Nàng vừa đi vừa lo lắng hỏi.

Mạch Trục Vân lắc đầu: “Không cần, ta đã tốt hơn nhiều rồi, giờ không còn khó chịu nữa.”

Có phải nha đầu em đang nghĩ thuốc bắt đầu có tác dụng một chút nên mới lấy đề nghị ném tang vật đi?

Vừa mới vào phòng ngồi xuống thì đã nghe được tin có người vào sân, Mạch Trục Vân âm thầm cười lạnh, quả nhiên là tới, nếu muốn hại chết con nàng thì trước tiên để các người xem kịch miễn phí, xem trình độ diễn của kẻ nào cao hơn.

Liễu Thục Mi tiến vào, nhìn thấy nàng ngồi đó, bèn cười cười, nói: “Vân nhi, con tìm ta?”

Mạch Trục Vân đứng lên, nói với Mộ Tuyết: “Em lui xuống trước đi.” Rồi sau đó, lại nhìn Liễu Thục Mi, nở nụ cười: “Phu nhân, trước kia, là Vân nhi không hiểu chuyện, luôn tìm cách gây sự với phu nhân, thật có lỗi, hôm nay, Vân nhi nhân cơ hội này muốn xin lỗi phu nhân.”

Đoan Ngọc đứng sau Liễu Thục Mi dường như có chút không vui, coi bộ đang tỏ ý khinh thường kiểu: Muốn xin lỗi thì sao không tự mình đến, còn muốn mời phu nhân đến đây?

Mạch Trục Vân bật cười, nói tiếp: “Phu nhân, mấy ngày nay Vân nhi cảm thấy trong người không khỏe nên không tiện đi qua đó, đành lớn mật mời phu nhân đến đây, xin đừng để bụng!”

Liễu Thục Mi làm vẻ hào phóng nở nụ cười: “Nói gì chứ, ta nào có để bụng a? Nếu thấy sức khỏe không tốt thì đừng cố gắng gượng, con vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt đi, ta không quấy rầy con đâu.”

“Phu nhân, ta không sao. Thật ra thì hôm nay ta gọi phu nhân đến đây, còn có một việc.” Mạch Trục Vân đương nhiên sẽ không để bà ta dễ dàng rời đi, chỉ nói một câu lấy lệ nếu không thì kịch chưa bắt đầu đã đến màn cuối sao, nàng chưa diễn được bao nhiêu?

Nói xong, tự mình dời ghế để cho bà ta ngồi xuống.

Liễu Thục Mi ý bảo Đoan Ngọc bên người mình lui xuống, Mạch Trục Vân nhìn thoáng qua Mộ Vũ, trong lòng chợt cảm thấy có gì đó kỳ lạ, lại bị lời thỉnh cầu của Liễu Thục Mi đánh gãy nên đành không có nghĩ nhiều.

“Vân nhi, đều là người một nhà cả, con đừng khách khí như vậy, có chuyện gì thì cứ việc nói?”

Mạch Trục Vân cười nhạt, đồng thời cũng ngồi xuống: “Phu nhân, Phong cũng sắp về rồi, từ hôm nay trở đi, ta phải chuyển đến ở tại Phong Vương phủ cho nên sẽ không có cơ hội quay trở về Tướng phủ thêm lần nào nữa. Vậy nhân khoảng thời gian hiếm hoi này, ta muốn cảm tạ phu nhân mấy ngày qua đã chăm sóc đối xử tốt với đứa con trong bụng ta...”

Liễu Thục Mi trừng lớn mắt nghi hoặc hỏi: “Con mang...” Nhưng lời còn chưa nói xong đã bị người bên ngoài đánh gãy.

Tur Lăng Uyển vừa tới đúng lúc, ngay cả cửa cũng không thèm gõ, lập tức xông vào: “Mẹ, hoàng thượng tới, cha gọi mẹ tới thư phòng!”

Mạch Trục Vân nhướng mày, nhưng cũng không nói cái gì.

Liễu Thục Mi ngượng ngập cười nói: “Vân nhi, ta đi một chút rồi trở lại ngay!” Mạch Trục Vân cũng đứng dậy: “Có vẻ như mục đích hẳn tới là để tìm ta, hay là để ta qua xem sao?!”

Sắc mặt Tur Lăng Uyển trở nên căng thẳng, vội vàng ngăn cản nàng: “Vân cô nương, người không thể đi, cha gọi ta tới đây cùng người nói chuyện một lát.”

Sau đó quay đầu nói với Liễu Thục Mi: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, có con ở đây mà, mẹ cứ đến thư phòng trước đi, để hoàng thượng chờ lâu thì không tốt lắm.”

Vừa nghe lời này, Liễu Thục Mi lập tức rời đi, trong phòng chỉ còn lại có Mạch Trục Vân và Tur Lăng Uyển.

Đối với Tur Lăng Uyển, Mạch Trục Vân vẫn không thể hiểu được con người này, nàng biết, có vài chuyện đều là do Liễu Thục Mi đứng sau bày mưu hãm hại nàng, nhưng mỗi lần đó đều có Tur Lăng Uyển ra mặt giúp nàng, rốt cuộc tâm tư bọn họ đang âm mưu cái gì, nàng cũng không dám đoán chắc, nhưng để phòng bị người khác chủ động hãm hại, mỗi lần thấy Tur Lăng Uyển, nàng đều không muốn dây dưa.

“Gần đây tâm tình Vân cô nương hình như không tệ lắm, nhìn sắc mặt cũng tốt không ít!”

“Đúng vậy, có lẽ là vì nghe được tin Phong sắp về, đương nhiên ta rất vui a.”

Sắc mặt Tur Lăng Uyển trở nên trầm đi vài phần, nàng có chút mất tự nhiên, xem ra nàng vẫn là không từ bỏ được đoạn tình này.

“Thật ra, có thể nhìn thấy Phong vương bình an vô sự trở về, ta cũng vui mừng thay người. Người biết không, lần trước nghe tin biên cảnh không đủ lương thực, ta cũng lo lắng không thôi, vốn nghĩ mọi chuyện đi đến nước này đều do người gây nên, nhưng sau khi nhìn thấy người vì hấn mà làm biết bao nhiêu chuyện, đột nhiên mọi ác ý bỗng tiêu tan.”

Nàng nói những lời này là vô cùng thực lòng, Mạch Trục Vân cũng tin vài phần, cười nhạt nói: “Có phải trước đây người cảm thấy ta với chàng không xứng với nhau?”

Tư Lăng Uyển không hề che giấu, mở miệng đáp: “Đúng vậy! Hơn nữa khi đó, ta vẫn đều cho rằng, ta và hân mới đúng là một đôi vừa xứng, người là thần trộm, không có quy củ, luôn làm không ít chuyện xấu, làm gì có chuyện xứng đôi với chàng? Ta thật sự đã nghĩ như vậy.”

Mạch Trục Vân có chút cảm khái, có lẽ đây là lần đầu tiên hai người bọn họ ngồi một chỗ tâm sự, nói chuyện nhẹ nhàng thế này.

“Mà người lại là đích nữ của thừa tướng, đệ nhất mỹ nữ Nam Ninh, lễ nghi phép tắc đều thuộc nhào trong đầu, cho nên người cảm thấy, người và chàng mới xứng là nam tài nữ mạo, trời sinh một cặp?” Khi Mạch Trục Vân nói những lời này, trong lòng cũng không có rung động là mấy, dường như chỉ cho rằng mình đang nói gì đó rất bình thường.

“Không sai, lúc ấy ta thật sự đã nghĩ vậy, nhưng sau đó, cũng chính vì cái tát lần đó của người, ta mới biết được, người chàng thực sự yêu là người, trong mắt chàng, chưa bao giờ hướng về ta, chưa bao giờ có ta, cho nên cho dù ta có cố gắng thế nào, làm bao nhiêu chuyện vì chàng thì chàng cũng sẽ không thêm liếc nhìn ta, dù chỉ là một lần, nên về sau, phần tình cảm đó dần dần tiêu biến, rồi lại nhìn thấy người không hẳn là để nổi xấu xa, vô dụng đến mức không giúp được chàng trong lúc hiểm nguy, trong lòng ta thật sự dễ chịu hơn nhiều.....”

Phong vương phủ.

Một tiểu nha hoàn với gương mặt thanh ú gập gáp chạy tới, trán lấm tấm mồ hôi, chạy đến trước mặt thủ vệ, nói: “Mau...Nhanh đi thông báo, ta...ta có việc gấp cần tìm Tề Cần đại nhân, Vân cô nương.....”

Vương phủ thủ vệ vừa nghe ba chữ “Vân cô nương” bèn lập tức đi vào thông báo đi, không bao lâu, Tề Cần đi ra.

“Mộ Vũ? Người tìm ta? Vân cô nương xảy ra chuyện sao?”

“Vân cô nương, nàng... nàng... nàng...nàng sanh non. Mau nhanh đến cứu nàng....” Nói xong, còn lấy khối ngọc lưu ly ra nói với hân: “Đây là tín vật mà Vân cô nương giao cho ta, nói là đưa cho người.....”

Mạch Trục Vân đã sớm biết chuyện xạ hương, bởi vậy Tề Cần cũng không có vạch trần nàng, chỉ cho rằng Mạch Trục Vân vì muốn trả thù người nhà Tư Lăng nên mới diễn ra một màn như vậy. Hân nghĩ vậy bèn cũng phối hợp, giả vờ làm bộ mặt đau khổ, quát to một tiếng: “Sao có thể như vậy?”

Nhưng khi hân nhìn thấy tấm ngọc bội kia, trong lòng nảy sinh ra một kia khác thường, đây là ngọc bội luôn ở bên người vương gia, Vân cô nương cũng đặc biệt quý trọng, làm gì có chuyện tùy tiện giao cho nha hoàn? Lẽ nào có chuyện gì đó thật sự xảy ra?

Cầm lấy ngọc bội, lập tức hóa thành một đạo bóng đen, dọc thẳng một đường chạy về phía Tướng phủ.

Ngay khi hân vừa quay lưng rời đi, hân hoàn toàn không nhìn thấy một màn đáng sợ, tiểu nha hoàn mới vừa nảy còn biểu lộ đáng vẻ lo lắng, vội vã kia, trên gương mặt lập tức bị nụ cười quỷ dị che lấp, dần dần phóng đại.....

.....

Thư phòng phủ Thừa Tướng.

“Thừa tướng, khanh liên tục làm trái ý chỉ của trẫm, lẽ nào khanh nghĩ trẫm không dám giết khanh?” Sở Lâm Uyên nổi giận đùng đùng, đương nhiên mới sáng nay hân nhận được tin báo Phong vương đang trên đường tiến vào kinh thành, mấy ngày hôm trước, nếu không phải bị hoàng hậu và Lạc nhi quần quít dây dưa thì Mạch Trục Vân đã sớm chết rồi.

Bây giờ nghĩ lại, hoàng hậu và Lạc nhi hành động như vậy, chắc chắn là do thừa tướng sai khiến!

Tư Lăng Thanh bình thần nhìn hân, nói: “Hoàng thượng, vi thần biết mình đã làm sai rất nhiều chuyện, nhưng Vân nhi là con gái của thần, thần đã có lỗi với nó nhiều năm, chỉ nên lần này thần tuyệt đối không thể để bất kỳ kẻ nào làm tổn thương đến nàng.”

“Hay cho một tên thừa tướng như khanh! Thì ra khanh và Mạch Trục Vân thật sự là cha con, chả trách khanh vẫn không ngừng giúp đỡ Sở Tùy Phong! Hừ, khanh coi Mạch Trục Vân là con gái mình, vậy chẳng lẽ Kính nhi không phải là con gái khanh sao? Còn có Lạc nhi, trẫm đã định phong cho hân làm Thái tử, về sau sớm muộn gì thiên hạ này cũng là của nó, nhưng khanh có biết Sở Tùy Phong đang có âm mưu phản quốc không? Nếu hân mà trở về, nhất định sẽ uy hiếp đến vị trí ngai vàng của Lạc nhi, lẽ nào khanh không lo lắng cho cháu ngoại của khanh?”

Tư Lăng Thanh kiên định trả lời: “Hoàng thượng, vi thần biết rõ Phong vương không phải là hạng người như vậy, nếu ngài ấy thật sự có ý định muốn đoạt ngôi vị hoàng đế thì từ lúc thoát khỏi ngôi mộ ở trấn Oanh Dương đã hành động rồi, không phải chờ đến hôm nay, hoàng thượng, vi thần cầu người, hãy buông tha cho Vân nhi!” Hân quỳ xuống dập đầu trước Sở Lâm Uyên.

“Hừ!” Sở Lâm Uyên hừ lạnh một tiếng: “Bộ nàng sẽ buông tha trẫm sao?”

Đúng lúc này, Liễu Thục Mi đến, nàng chậm rãi hành lễ: “Thần thiếp bái kiến hoàng thượng!”

“Phu nhân, bà xem mà khuyên bảo chồng mình đi! Tương lai của Kính nhi và Lạc nhi, đều nằm trong tay thừa tướng cả đấy.” Nói xong, phất tay áo mà đi.

“Hoàng thượng, vi thần biết đây chính là liều cái mạng già này, nhưng thà thế còn hơn mặc kệ hoàng thượng làm tổn thương đến Vân nhi!” Tư Lăng

Thanh lập tức đứng dậy, chặn đứng đường đi của Sở Lâm Uyên.

Liễu Thục Mi đại khái cũng biết có chuyện gì đang diễn ra, bèn vội vàng kéo tay áo Tư Lăng Thanh: “Lão gia, ông làm gì vậy, làm gì có chuyện hoàng thượng gây tổn thương đến Vân nhi, ngài ấy chỉ muốn đến thăm con bé thôi mà...”

“Thừa tướng, khanh dám làm càn, ngăn cản trẫm?” Sở Lâm Uyên cũng nổi giận quát.

“Hoàng thượng, nếu hoàng thượng có việc, thì cứ đi trước, lão gia, đừng hành xử lỗ mãng như vậy, ngài ấy là hoàng thượng!” Liễu Thục Mi giữ chặt Tư Lăng Thanh, không cho hấn động.

Sở Lâm Uyên cười lạnh vài tiếng, nói: “Vân là phu nhân biết suy biết nghĩ, phù Thừa Tướng nhiều mạng người như vậy, còn Kính nhi, có lẽ trẫm sẽ có chút luyến tiếc, thừa tướng, tự giải quyết cho tốt, trẫm sẽ tính sổ với khanh sau!”

“Hoàng thượng!” Tư Lăng Thanh muốn đuổi theo nhưng không hề phản kháng, phù Thừa Tướng đúng là rất nhiều mạng người, lẽ nào hấn lại bỏ mặc không quan tâm? Hoàng thượng thật sự là độc ác, dám dùng cả Kính nhi và Lạc nhi uy hiếp hấn, hấn còn tưởng dù mình có khẳng khăng che chở cho Vân nhi thì cũng lăm hấn cũng không lăm quan nữa.

Kỳ thật, hấn nào biết rằng chuyện xảy ra giữa Sở Lâm Uyên và Mạch Trục Vân ngày hôm đó, hấn càng không biết nỗi bận tâm trong lòng vị đế vương đó. Ông chỉ sợ một khi phiền phức phát sinh, Sở Tùy Phong sẽ trở về báo thù hấn, nên hấn mới vội vã đối phó với Mạch Trục Vân.

“Lão gia, ông phải lấy đại cục làm trọng, lẽ nào chỉ vì một mình con bé Vân nhi mà ông muốn đắc tội với hoàng thượng, giết hại biết bao nhiêu người vô tội trong toàn bộ phủ Thừa Tướng? Chúng ta chết thì không sao, nhưng còn Uyên nhi? Còn bé còn nhỏ, nó vô tội...”

Tư Lăng Thanh ôm đầu, khổ sở nói: “Nhưng Vân nhi cũng còn nhỏ, nó cũng vô tội...”

Hấn vô lực ngã xuống, khóc rống: Khê nhi, ta đúng là một người chồng khốn nạn, là ta có lỗi với nàng, lần trước chỉ vì Mi nhi và Kính nhi mà vứt bỏ nàng, lần này ta lại vẫn vì các nàng, mà từ bỏ Vân nhi..... Vân nhi nói rất đúng, ta không xứng để nàng và Công Tôn Phi tha thứ, ta không xứng làm phụ thân của con bé.

.....

“Sao thế? Ngươi yên tâm đi, có không có ý gì khác đâu, ta sẽ chúc phúc cho ngươi và Phong vương.” Tư Lăng Uyên chân thành nói.

Mạch Trục Vân gật đầu cười, có lẽ vì màn trò chuyện có chút hưng phấn nên trong người chợt cảm thấy hơi nóng, tay chân bắt đầu trở nên vô lực, nàng lau mồ hôi trên trán mình, nói: “Ừm, bây giờ ta cũng yên tâm rồi, xin lỗi ngươi vì sự lỗ mãng lần đó, còn đau không?” Tư Lăng Uyên đứng lên, nói: “Rốt cục cũng đợi đến ngày ngươi nói xin lỗi ta a, ha ha, chuyện cũng qua lâu rồi, đã sớm không đau nữa. Tuy rằng lúc trước chúng ta có xích mích với nhau, ta cũng yêu mến Phong vương, nhưng đại hôn của hai người cũng sắp rồi, phải mời ta đến đó!”

“Đi thôi!” Thấy nàng có ý định rời đi, Mạch Trục Vân cũng đứng lên: “Ta tiễn ngươi ra ngoài.”

Tư Lăng Uyên lắc đầu, nói: “Ngươi đang mang thai, cũng đừng vận động nhiều, tự mình ta đi được rồi, chú ý đến sức khỏe!”

Mạch Trục Vân tiếp tục lau mồ hôi, gật đầu, “Vây được rồi!”

Tư Lăng Uyên vừa xoay người, ý cười trong mắt lập tức biến mất, thay vào đó là ý cười gian tà, dường như đang vui mừng vì âm mưu đã sắp thành công.

Mạch Trục Vân nào biết điều này, chỉ khi nhìn thấy đối phương xoay người bước đi, nàng mới cảm thấy kỳ quái, vì sao trò chuyện nửa ngày, nàng đã quên mất chính sự, còn tán ngẫu hưng phấn, khiến cho cả người bắt đầu nóng dần lên?

Lẽ nào mình bị ảnh hưởng của lư hương? Nhưng là, vì sao Tư Lăng Uyên không có một chút phản ứng? Lò lư hương này không phải đã đổi rồi à? Vì sao nàng cảm thấy toàn thân mình trở nên nóng bỏng, cảm giác giống như bị trứng... mị được?

.....

Cửa thành, dường như Sở Tùy Phong cảm nhận được có gì đó bất an trong lòng, thúc ngựa bay nhanh về phía kinh thành, Vân nhi, ta đã trở về, chờ ta!

Bên người hấn, là một vị nam tử mặc bộ y phục trắng ngần nào, ngay cả tóc cũng trắng bệch, đẹp yêu mỹ không ai bằng, trên mặt lộ ra ý cười nhạt: “Không cần phải nóng vội như vậy, đường cũng còn xa bao nhiêu đâu! Đứng rồi, hay là ngươi cứ một mình chạy về trước đi, ta đến Phong vương phủ gặp các người sau.”

Sở Tùy Phong không hề có ý định giảm tốc độ, thái độ vô cùng lạnh lùng, nghiêm túc nhìn hấn, nói: “Ta có dự cảm không tốt, dường như Vân nhi đang gặp chuyện.”

Đây là cái mà người đời hay đồn... là tâm linh tương thông sao?

Bạch Lộng Ảnh hơi bất ngờ, cũng nghiêm túc nói: “Thoải được, chúng ta cùng nhanh chóng chạy đi tìm nàng.”

Hai con ngựa cong vó vút chạy, bỏ lại sau lưng một vùng bụi bay ngợp trời.

Nhưng ngay khi bọn họ đang chuẩn bị chạy vào thành thì trên một con đường khác, ngược hướng với bọn họ, người đến, chính là Tề Cẩn.

Tề Cẩn cười ngựa, vội vàng đuổi ra ngoài thành, chờ Sở Tùy Phong trở về.

Lòng hần nóng như lửa đốt, vương gia, ngài mau trở về đi, nếu không, Văn cô nương thật sự sẽ xảy ra chuyện mất.

Hần cũng không biết, Sở Tùy Phong đã nhanh chóng vào thành.

Sở Tùy Phong và Bạch Lộ Ảnh một đường chạy như điên đến phủ Thừa Tướng, hai người xoay người nhảy xuống ngựa, lập tức phi nhanh vào tướng phủ.

Nhìn thấy hai người bọn họ, Tư Lăng Thanh quá sợ hãi, vội vàng mang theo hạ nhân quỳ xuống đất nghênh đón, cái quỳ này của hắn, như là để xám hỏi cho chính sự vô dụng của mình đối với người trước mặt. Sở Tùy Phong không thêm để ý, chỉ đi xuyên qua đám người, chạy vào vào hậu viện.

Bạch Lộ Ảnh theo sát phía sau hắn, không hề đem ai để vào mắt, giờ phút này, trong trái tim hắn và Sở Tùy Phong đều có nhịp đập giống nhau, chỉ có an nguy của Mạch Trúc Vân, còn những cái khác, chỉ là rác rưởi.

Nhưng mà, vừa đến Toái Ngọc các thì lại bị đám người bên ngoài ngăn cản.

“Vương gia, ngài không thể qua đó....” Liễu Thực Mi đứng chắn trước hai người bọn họ, bà đưa đôi mắt đầy kiên định nhìn Sở Tùy Phong, không chút sợ hãi, dường như muốn cảnh cáo hắn không được đi qua, nếu không, sẽ không chịu nổi đả kích.

“Tránh ra!” Sở Tùy Phong mang một thân lãnh ý xuất hiện, quăng cho bà một cái nhìn đầy máu lạnh và khinh thường.

Liễu Thực Mi hoảng hốt một lúc, sau đó bày ra bộ mặt e ngại, máy móc can ngăn người trước mặt: “Vương gia, ngài thật sự không thể vào, Văn cô nương nằng.....”

Sở Tùy Phong càng thêm cảm thấy bất an, đang muốn tức giận thì chợt một tiểu nha hoàn từ đâu chạy đến, ôm chặt chân hắn: “Vương gia, tiểu thư nói ngài đứng ở ngoài chờ người....”

Hắn liếc mắt một cái nhận ra, tiểu nha hoàn đó chính là Mộ Vũ – nha hoàn của Văn Nhi, hắn không thêm nghe lời của bọn họ, vung chân đạp nàng ra một bên, cùng Bạch Lộ Ảnh, mạnh mẽ đá phẳng đám người đang cản đường bọn họ, nhanh chóng vào sân.

Trong lòng cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt, hắn lo lắng và sợ hãi đến cực điểm.

Văn nhi, nàng phải đợi ta, trăm ngàn lần phải đợi ta!

Nhưng khi vào sân, hắn cảm thấy toàn bộ máu nóng của mình đang dần dần cô đọng lại, quên cả hô hấp, quên cả thứ âm thanh ngăn cản ồn ào bốn phía, trong tai hắn bây giờ chỉ nghe ra duy nhất hai thứ âm thanh dầy dờ bản và phiếm tỉnh, hai chân hắn dần dần mềm nhũn, hắn không tin vào tai mình, hắn đau khổ đứng đó, vô hồn bước từng bước một.

Bạch Lộ Ảnh cũng giật mình đứng yên tại chỗ, không biết phải làm sao, giờ khắc này, hắn thậm chí có chút hận bản thân mình, lẽ ra hắn không nên có cái thỉnh giác tốt như vậy, thứ âm thanh trong phòng khiến hắn cảm thấy, hắn muốn giết người.

Chỉ sợ lúc này, tâm trạng của Sở Tùy Phong, cũng không hơn kém hắn là bao.

Đám người bên ngoài bắt đầu tiến vào, thấy hai người đứng trước cửa viện, Liễu Thực Mi cũng mang vẻ mặt thống khổ và khó xử khuyên bảo hắn: “Vương gia, hoàng thượng...hoàng thượng đang ở bên trong.....”

“Cút!” Sở Tùy Phong lạnh lùng phun ra một chữ, ngay cả nói chuyện hắn cũng không có đủ dũng khí.

Văn nhi, vì sao? Vì sao?

Nếu không phải sợ “Quấy rầy” hai người trong phòng, hắn thật sự muốn ngựa nện lên trời rống lên một tiếng, lấy đó hóa giải mọi bi phiền trong lòng.

Trái tim trong khoảnh khắc như bị ai xé nát. Nỗi đau đón quét qua hô hấp, khiến cả ngực hắn cũng bất giác nhói lên. Giờ phút này, hắn cảm tưởng như nằng không khác gì một tên đao phủ, moi trái tim hắn ra, ném mạnh xuống đất rồi dẫm nát không thương tiếc, từng chút, từng chút một cho tới khi nó nát vụn. Lãnh ý trong mắt bắt đầu tràn ra, dần dần hòa tan, biến thành sương mù, trước mặt hắn, chỉ là một mảng mơ hồ, đâu có hắn trở nên trống rỗng, hắn không biết mình phải đi về đâu. Bạch Lộ Ảnh cũng đứng ở nơi đó, trong phòng tiếng rên rỉ, là rõ ràng như vậy, là sung sướng, là phấn khích như vậy. Âm thanh thô suyền của người đàn ông kết hợp với âm thanh ngọt ngào quyến rũ động lòng người của người con gái, nhưng vì sao, lọt vào tai bọn họ, lại giống như một thanh kiếm sắc, mạnh mẽ đâm thẳng vào tim can.

Đúng vậy, thứ bọn họ nghe được, là tiếng rên rỉ.

Trong phòng hai người, hắn là đang thân mật cả nước, hơn nữa, nghe ra âm thanh kia, hắn là hai bên tình nguyện, không hề bị bắt buộc bởi đối phương.....

“Phong vương.....” Hấn vừa định an ủi hấn, nhưng lại không biết phải nói cái gì, tâm tư của bọn họ giờ phút này, có lẽ là giống nhau.

Sở Tuy Phong lui về phía sau từng bước, lắc đầu thật mạnh, con ngươi bị màu của máu bủa vây, hấn không tin những gì mà tai mình nghe được.

“Vân nhi không phải là người như thế.....” Bước chân dần trở nên loạng choạng, hấn muốn tin, tin rằng người bên trong đang mây mưa với Sở Lâm Uyên kia, không phải là Vân Nhi?

Bạch Lộ Ảnh cũng có chút tỉnh táo, đúng vậy, Mạch Trục Vân làm sao có thể làm ra loại chuyện như vậy? Huống chi nàng biết, hôm nay là ngày Sở Tuy Phong trở về, làm sao có chuyện nàng cùng với Sở Lâm Uyên tăng tị với nhau?

Ép buộc bản thân mình phải bình tĩnh xem xét tình huống, nhất định là có hiểu lầm gì đó, hay nói cách khác, là âm mưu!

Đánh giá bốn phía một chút, chợt thấy trong bụi cỏ ở một góc sân, có một lọ luân hương màu tím đầy tinh xảo được giấu kỹ trong đó, bên trong, ngoài có thành phần thuốc an thần ra, còn có loại hương khác.

“Đợi chút!” Hấn đi qua đó quan sát, sau đó gọi Sở Tuy Phong.

Hấn nhẹ nhàng dùng tay quét một chút đưa lên mũi ngửi, liền phát hiện bí mật trong đó: “Không hay rồi, là mị dược!”

Sở Tuy Phong rút cuộc nhìn không được nữa, phi người xông vào phòng, Bạch Lộ Ảnh cũng thi triển khinh công đến cực hạn, theo sau Sở Tuy Phong, nhưng tiếng rên rỉ ái muội đó không hề bởi vì sự xâm nhập đột ngột của bọn họ mà dừng lại.

Nhìn thấy hai bóng người sau tấm màn che dây dưa với nhau, Sở Tuy Phong đã có ý định giết người từ lâu, nếu bởi vì mị dược thì hấn nhất định sẽ không bỏ qua cho Sở Lâm Uyên, cũng sẽ không tha cho kẻ đã tính kế với Vân Nhi.

Một giây sau khi vừa vào cửa, sắc mặt hấn đã trắng bệch đến cực điểm, hai bàn tay nắm chặt thành quyền, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, nhìn hấn của bây giờ khủng bố vô cùng, trong mắt của hấn bây giờ chỉ còn có màu của sự chết chóc.

Đương nhiên Bạch Lộ Ảnh cũng không có tin chuyện gì đang diễn ra trước mắt mình là thật, nhìn thấy quần áo vương vãi khắp nơi, còn có hai đôi giày nằm ngay ngắn ở đầu giường, tâm can hấn, hoàn toàn bị co rút đến đau đớn. Mạch Trục Vân, nếu lần trước ta giúp nàng điều chế thuốc, thì có lẽ cũng không xảy ra loại chuyện như vậy.

Nhưng ngay cái thời khắc hấn nghĩ Sở Tuy Phong sẽ xông thẳng lên giường giết chết cái tên cầm thú đang làm bẩn Mạch Trục Vân kia thì phản ứng của Sở Tuy Phong hoàn toàn ngược.

Sở Tuy Phong có chút tuyệt vọng hét lớn một tiếng: “Vân nhi!”

Sau đó xoay người chạy ra khỏi phòng.

P/s: Đây là lời đối thoại giữa bà tác giả (Tô Tiểu Đan - Mỗ Đan) và Phong vương...

Mỗ Đan: “Khụ khụ khụ, em thề là em không cố ý...”

Sở Tuy Phong nhìn Mỗ Đan, lạnh lẽo lên tiếng: “Đồ vô lương, nếu Vân nhi có xảy ra chuyện gì, ta giết ngươi.”

Mỗ Đan yếu ớt trả lời: “Không liên quan đến em, là tại đại ca trở về quá muộn,... A, vương gia tha mạng a!”

Edit nguyên lời của tác giả luôn, chả là chắc bà bị độc giả thân yêu ném gạch đồ vì phải đẩy hai người vào tình thế nguy hiểm này nên mới... ta nói tình tiết viết rất hay...để xem xem...rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, vì sao Phong lại tuyệt vọng rồi đi, thay vì chém cái thằng cầu hoàng đế đó một đao chí mạng...hừ... thấy ghét....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Mị Dược - Ai Tính Kế Ai?!

Mà hai người trên giường, bởi vì một tiếng hét này của Sở Tuy Phong mà bắt đầu tìm lại lý trí, nhất là Sở Lâm Uyên, ban nãy hấn cũng đang cố gắng ý thức được chuyện gì đang diễn ra thì chợt nghe được có tiếng bước chân xông vào, hơn nữa, người tới chính là người người mà trước nay hấn vẫn luôn e sợ nhất - Sở Tuy Phong, bị một tiếng rống thê lương kia cắt ngang, pha lẫn sự đau đớn, đột nhiên "Hự", một ngụm máu tươi toàn bộ phun và trên người nữ tử.

Nhưng, người con gái trên giường, bởi vì trúng mị dược mà vẫn chưa tỉnh táo lại, hai cánh tay không ngừng ôm chặt lấy Sở Lâm Uyên.

Bạch Lộ Ảnh cũng không tin, vội vàng tiến lên từng bước, xóc màn che lên, trong mắt nổi lên một tia khó hiểu vô cùng, nhưng cũng hiểu được ý tứ của Sở Tùy Phong, chạy theo hắn rời khỏi sân.

Nhưng ngay thời điểm hắn ra khỏi phòng thì Sở Tùy Phong lại không có ở đó, chỉ để lại một mình Tề Cẩn đứng trong viện, ánh mắt Tề Cẩn dường như bị bao phủ bởi một màn sương mù mờ mịt, hốc mắt cũng đỏ ửng, có vẻ là vừa mới khóc.

Bạch Lộ Ảnh đi qua đi, vỗ vào vai hắn, nói: "Yên tâm, không có việc gì đâu!"

Tề Cẩn gật gật đầu, nhưng cũng không nói gì thêm, ngược lại dùng tay áo mình lau đi giọt lệ đang chực trào.

Bạch Lộ Ảnh thở dài, trong lòng vẫn ần ần đau nhói như vậy, vì thế chỉ mang theo một tia tức giận trở về mao lư Nhục Nhiên.

Tề Cẩn nhìn Sở Tùy Phong rời đi, trong lòng thầm nghĩ: Vương gia đến rồi, Vân cô nương sẽ không có chuyện gì.

Nhưng hắn biết bây giờ không phải là lúc ngu ngốc đứng nghệt ở đây, hắn còn có việc quan trọng hơn cần phải làm. Trong khi chờ đợi vương gia tìm được vương phi, hắn phải nhanh chóng bắt được thủ phạm hãm hại Vân cô nương, báo thù cho nàng.

Hắn mang bộ mặt lạnh lẽo rời khỏi viện, lập tức đi tìm Tư Lăng Thanh – cái người mà đến tận bây giờ vẫn không hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

"Từ giờ trở đi, tất cả mọi người có mặt ở phủ Thừa Tướng, không có lệnh của vương gia, không được phép tự tiện rời khỏi phủ nửa bước, nếu không giết không tha!" Quét đôi mắt sắc bén về đám người Liễu Thục Mi và Mộ Vũ.

Liễu Thục Mi bị ánh mắt lãnh băng của hắn dọa cho khiếp sợ, cả người không nhịn được run lên, nhưng vẫn cố đứng thẳng người, ngẩng đầu đoan trang.

Mộ Vũ lại là người sợ hãi hơn bao giờ hết, nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có người nọ ở đây, nàng lập tức trốn mình đứng phía sau Liễu Thục Mi.

Nhưng đột nhiên có một tiểu nha hoàn từ đâu nghiêng ngả lao vào: "Phu nhân, không hay rồi, tiểu thư không thấy....."

Liễu Thục Mi nghe vậy sợ hãi vô cùng, nha hoàn kia, không ai khác chính là tỷ nữ bên cạnh Tư Lăng Uyển, Tư Lăng.

"Cái gì? Tiểu thư đi đâu?"

Tư Lăng gấp đến độ sắp khóc: "Sau khi Tiểu thư đến Toái Ngọc Các thì vẫn chưa thấy trở về, ô ô..Nhất định là Mạch Trục Vân....."

Tề Cẩn đứng một bên nghe vậy bèn hừ lạnh một tiếng: "Nếu trong lòng có quỷ thì hậu quả gánh không nổi đâu."

Nhìn thấy bộ dáng trấn tĩnh của Tề Cẩn, trong lòng Liễu Thục Mi đột nhiên sinh ra dự cảm không tốt: Vì sao Phong vương không hề giận dữ, chẳng lẽ hắn có thể nhịn được nhục nhã này, mặc cho người phụ nữ mình yêu tăng tội với nam nhân khác? Mà người này, lại không ai khác là ca ca của hắn?

Còn nữa, không phải Uyển nhi nói với bà rằng Mạch Trục Vân đang mang thai sao? Nhưng người xạ hương một thời gian dài rồi, xảy ra cả chuyện hôm nay nữa, vì sao con của ả vẫn chưa chết?

Tề Cẩn là hộ vệ bên cạnh Phong vương, thấy vương phi tương lai của mình chấn gối cá nước với đương kim hoàng thượng, còn có thể bình tĩnh đến vậy sao?

Còn về phần Tư Lăng, bà đột nhiên ngẩng mạnh đầu lên.

"Uyển nhi...." Dường như cảm thấy có gì đó không hợp lý, bà thất thanh hét to một tiếng, xông thẳng vào phòng.

Tề Cẩn cũng không hề có ý định ngăn cản người, có lẽ, cũng nên để cho bà ta xem một chút, kết cục của việc hãm hại người, là như thế nào.

Kỳ thật, người bọn họ muốn hãm hại chính là Tề Cẩn hắn và Vân cô nương, nào ngờ, có một vị không khéo đến đây - Sở Lâm Uyển.

Cũng may là Vân cô nương đã có cảnh giác nếu không sẽ mắc vào bẫy của bọn chúng.

Tư Lăng Thanh hình như cũng phát hiện ra điều gì, vừa rồi vì hắn không ngăn cản được Sở Lâm Uyển đi vào tìm Vân nhi mà trong lòng áy náy, không ý đến chuyện hậu viện. Nhưng chỉ cho đến khi ông nhìn thấy Bạch Lộ Ảnh mang theo một thân tức giận rời khỏi phủ, lại không thấy bóng dáng của Phong vương rồi đi, và chỉ sau khi Tề Cẩn mang người đến phong tỏa cả Tướng phủ, hắn cũng nóng nảy tự hỏi: lẽ nào Vân nhi đã xảy ra chuyện?

Hoàng thượng thật sự dám ra tay với Vân Nhi trong ngày Phong vương trở về?

Cảm thấy toàn bộ dây thần kinh bắt đầu căng thẳng, ông sai bước đi thẳng đến Toái Ngọc Các.

Người trong tướng phủ cũng nối gót theo sau, Tề Cẩn vẫn đứng yên đó, không hề ngăn cản, chỉ lẳng lặng nhìn Mộ Vũ đứng phía sau, nhìn chằm chằm mọi nhất cử nhất động của nàng.

"Mộ Vũ, Vân cô nương đối xử tốt với người như vậy, vì sao lại muốn hại nàng?"

Mộ Vũ không dám mở miệng, chạy nhanh vào đám người ẩn nấp, nàng sợ Tề Cần sẽ giết nàng ngay tại đây.

Đương nhiên Tề Cần sẽ không ra tay với nàng, nếu dám hãm hại Vân cô nương, thì tự Vân cô nương sẽ có cách đối phó với kẻ đó.

Sau khi Bạch Lộ Ảnh rời khỏi Toái Ngọc Các, cũng không có người canh gác ở tường phủ nên mọi người bắt đầu ủa vào sân, họ có thể nghe rõ ràng được âm thanh đầy kích thích bên trong.

Trên gương mặt già nua của Tư Lăng Thanh thoáng đỏ lên, cũng bắt chập mọi cái nhìn xung quanh, hẳn nghĩ người bên trong là Mạch Trục Vân nên vội vàng chạy vào.....

Điều mà Liễu Thục Mi lo lắng rốt cục đã xảy ra, bà đi theo sau Tư Lăng Thanh, nhưng còn chưa đi đến mép giường thì trong nháy mắt bà liền nhận ra chủ nhân của bộ y phục vứt lộn xộn trên sàn, ngoại trừ bộ long bào màu vàng chói lóa thì bộ y phục đã bị xé thành từng mảnh nhỏ kia, không phải của con gái Tư Lăng Uyển của bà thì là ai?

"Vân nhi!"

"Uyển nhi!"

Tư Lăng Thanh và Liễu Thục Mi đồng thời hét to lên, nhưng ngay khi Tư Lăng Thanh nghe được tiếng hét của phu nhân thì sắc mặt chợt biến, người trên giường, là Uyển nhi?

"Hộc..." Lại có người xông tới đánh gãy chuyện tốt, Sở Lâm Uyển khó thở, tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi, thiên hạ dưới thân mình sớm đã bị máu tươi và mồ hôi làm cho ướt đầm, hẳn không thấy rõ được gương mặt thật sự của đối phương bây giờ.

Thần trí của nàng cũng bị một ngụm máu này mà trở nên tỉnh táo không ít.

Nàng có chút mê mang, mờ mịt nhận ra có nam nhân nào đó đang đè lên người mình, nàng lập tức hiểu ra hết thảy.

Tư Lăng Uyển vừa thẹn vừa giận, như một kẻ bị tâm thần hét to một tiếng:"Mạch Trục Vân, ta muốn giết ngươi!"

Đám hạ nhân trong phòng cảm thấy có chút khó hiểu: Chẳng phải phu nhân bảo bọn họ tới đây chứng kiến cảnh Phong vương tự mình bắt kẻ thông dâm sao? Nhưng, vì sao người bị bắt lại là Nhị tiểu thư, mà không phải Vân cô nương?

.....

Sở Tùy Phong cảm thấy lý trí của bản thân đang bị sự lo lắng và sợ hãi dần dần ăn mòn, như một kẻ điên phi thân chạy về Li Tâm Cư.

Sau khi hẳn nghe được âm thanh ái muội ở Toái Ngọc các, tâm can gần như vỡ nát thành từng mảnh. Chỉ sau khi nghe được Bạch Lộ Ảnh cẩn thận nói đó là mị dược, lúc đó hẳn mới hận bản thân mình không thể giết chết đám người trong phủ Tư Lăng, nhưng khi hẳn vọt vào phòng, mới phát hiện ra, y phục đó, không phải là Vân nhi, không phải Vân nhi.

Hét lớn một tiếng, lao ra khỏi Toái Ngọc Các thì gặp được Tề Cần.

"Vương gia, cầu xin ngài hãy nhanh nhanh đi cứu Vân cô nương... Nàng bị trúng mị dược..."

"Nàng đâu?" Sở Tùy Phong cảm thấy mình sắp hóa điên rồi, Vân nhi, ta về rồi, ta trở về rồi, đợi ta, chờ ta!

Tề Cần gần như gấp đến độ khóc không thành tiếng:"Vân cô nương không cho ta đi theo nàng, nàng nói vương gia sẽ biết nàng đang ở đâu....."

Còn chưa nghe Tề Cần nói xong, hẳn trực tiếp treo tường phi triển khinh công vọt vào Vương phủ, Vân nhi, nhất định là nàng đang ở Li Tâm Cư chờ ta, có đúng không?

Quả nhiên, dọc đường đi hẳn nhìn thấy có không ít vết máu, trong lòng hẳn, dường như cũng muốn rỉ máu theo từng cơn đau đớn mà nàng đang phải chịu đựng.

Có lẽ là do tác dụng của mị dược, nhưng thời gian đã lâu vậy rồi, tác dụng của mị dược cũng không phải nhỏ, nhất định Vân nhi rất khó chịu và đau đớn, chắc chắn nàng đã sử dụng hết nội lực của mình ở mức tối đa để áp chế không cho nó phát tác...nên mới học máu.

Không thấy thủ vệ ở Li Tâm Cư, Sở Tùy Phong xông thẳng vào phòng mình, nhưng không nhìn thấy người đâu, hẳn không có thời gian để tự hỏi bản thân, hoàn toàn chỉ làm theo bản năng và lý trí, vọt vào phòng tắm.

Quả nhiên, bên trong bể tắm có người.

Thế nhưng, khi hẳn nhìn thấy một màn trước mắt, trong lòng không khỏi chua xót: Vân nhi, ta trở về rồi.

Trong bồn tắm, sương mù lượn lờ mờ nhạt, hẳn biết, đây là hơi lạnh.

Hơi lạnh len lỏi vào tim hân, đóng thành băng.

Mạch Trục Vân khép hờ hai mắt, ngồi trong bể tắm, lưng tựa lên tường thạch ngọc bích phía sau, hai tay không ngừng run rẩy ôm chặt lấy thân mình, hàng lông mi dài khẽ động, nàng ngồi lặng lẽ ở đó, không dám cử động mạnh.

Sắc mặt đã dần mất đi sức sống, khoe miệng vẫn còn lưu lại vài vệt máu đỏ tươi, ẩn hiện sau làn nước lạnh cóng như muốn thấu tận xương.

"Không thể làm chuyện có lỗi với Phong, không thể làm chuyện có lỗi với Phong..." Nàng hoàn toàn bị mất ý thức, nhưng vẫn không ngừng lặp lại hai câu: "Không thể làm chuyện có lỗi với Phong, không thể làm chuyện có lỗi với Phong..."

Sở Tuy Phong trực tiếp nhảy vào, một dòng nước lạnh lẽo bắt đầu cuốn lấy cơ thể hân, hai chân vì thế mà có chút đau đớn, nhưng hân hoàn toàn không cảm nhận được nỗi đau đó, chỉ hoảng hốt vờn hai tay ôm chặt lấy gương mặt đang run rẩy của nàng: "Vân nhi, ta trở về rồi, ta đã trở về rồi, không sao nữa rồi!"

Ôm chặt lấy cơ thể lạnh như băng của nàng vào trong ngực, cả trái tim hân đều như vỡ vụn, rất đau, một tay vòng qua sau lưng nàng giữ chặt, dùng nội lực giúp nàng làm nóng người, sau đó bế nàng rời khỏi bể nước lạnh, chuyển sang thùng nước ấm gần bên.

Hân ngồi sau người nàng, vận công giúp nàng điều khí tức, đẩy hàn khí ra khỏi người.

Không bao lâu, từng đợt hàn khí bắt đầu nhẹ tênh tản ra khỏi cơ thể, nội lực cuộn cuộn không ngừng truyền vào người nàng, Mạch Trục Vân dần dần thanh tỉnh.

Nhưng một khi khí lạnh tan đi chính là lúc mà được tính của nhị được phát tác, cả người nàng lại bắt đầu nóng lên, sắc mặt vốn đang tái nhợt thì đột nhiên ửng hồng.

"Phong, ta nóng quá....." Mạch Trục Vân chậm rãi mở mắt, thấp giọng lầm bầm, hơn nữa còn không an phận cời bỏ lớp y phục. Khe rãnh ngực mà người lập tức lộ ra ngoài không khí, vô cùng mê người.

Sở Tuy Phong vội vàng thu hồi nội lực, ôm chặt nàng vào lòng, thấp giọng trấn an: "Vân nhi, không sao rồi, ta ở trong này!"

Cảm nhận được sự ấm áp từ phía sau, Mạch Trục Vân chỉ cảm thấy toàn thân giống như bị lửa đốt, trong lòng không khỏi ngứa ngáy, muốn ôm lấy người đã truyền cho nàng hơi ấm đó.

Sở Tuy Phong bế nàng ra khỏi bể.

Mạch Trục Vân mở mắt nhìn hân, xác định người trước mắt chính là người đàn ông mà mình ngày đêm nhung nhớ, là Phong của nàng, cuối cùng cũng không cần kiêng kị, không cần kiềm chế bản thân mình nữa, nhẹ thở phào một hơi, vờn tay vỗ về lên gương mặt điển trai tuấn tú, gọi cảm làm một đường xuống phía dưới. Hai tay không ngừng vuốt ve trước người hân, dường như muốn làm giảm đi lửa nóng đang lấp đầy cơ thể nàng.

Nàng chỉ ý thức được, bản thân mình đang rất nóng, mà người hân lại rất lạnh, cảm giác rất tuyệt, rất thoải mái, cho nên nàng không ngừng tìm mọi cách tiếp xúc với da thịt hân.

"Vân nhi....." Sở Tuy Phong có chút ngây người, nhin không được gọi tên nàng.

"Ân!" Mạch Trục Vân hoàn toàn bị nhị được làm cho thần trí mông lung, từ ánh mắt cho tới lòng bàn tay, chỗ nào cũng nóng, chỗ nào cũng như muốn nổi lửa, nàng bắt đầu xé lấy bộ y phục trên người hân, cả người không ngừng lắc lư vận vẹo trong lòng Sở Tuy Phong.

Thấy cả người nàng nóng một cách dữ dội, Sở Tuy Phong không khỏi đau lòng nhìn về mặt ửng đỏ của nàng, từ trên trán cho đến chóp mũi, mồ hôi lạnh hoàn toàn bao phủ. Sở Tuy Phong hận không thể chém kềm đầu độc nàng thành trăm ngàn mảnh, hân biết, Vân nhi của hân là người luôn luôn ngược ngùng, làm sao có những loại hành động lớn mật như vậy, tuy hân cảm thấy bản thân cũng không bị mất mát gì, thậm chí là rất thoải mái khi bị nàng trêu chọc nhưng dùng cách này thì hân không muốn.

Bây giờ việc quan trọng nhất chính là giúp nàng giải độc.

Bước chân càng lúc càng nhanh, hân không ngừng đặt tay lên lưng nàng mà truyền nội lực, giúp nàng hong khô quần áo, nhưng nàng lại không ngừng vận vẹo khiến hân bao lần mất tập trung, thiếu chút nữa là khiến nàng bị thương. Hân cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nên sau khi vọt vào phòng, hân lập tức cời toàn bộ y phục ướt sũng trên người nàng, và cả y phục của hân, tất cả hóa thành mảnh nhỏ tung bay giữa không trung.

Tắm màn buông xuống, che khuất màn xuân sắc bên trong...

.....

Sau khi Ca Thụ Nhược Ly từ bên ngoài trở về, liền lập tức đi đến tắm cung của Ca Thụ Hàm Tuyết.

"Thái tử điện hạ giá lâm!" Đám cung tỳ đồng thanh hô lên một tiếng.

"Tham kiến thái tử điện hạ!".

Ca Thụ Nhược Ly mặc một thân nhung trang, áo giáp trên người còn chưa kịp đổi, hần kiểm nén giận dữ lên tiếng hỏi: "Công chúa đâu?"

"Điện hạ, công chúa đang ở bên trong điện nghỉ ngơi....." Mai Hương trả lời.

Ca Thụ Nhược Ly trực tiếp đi vào, thấy nàng đang nằm trên giường bên đứng một bên lớn tiếng chất vấn: "Tuyệt Nhi, muội biến thành cái dạng này từ khi nào hả?"

Ca Thụ Hàm Tuyệt bị thái độ của hần mà dọa đến hoảng sợ, nàng vội vã ngồi dậy, căng thẳng nhìn hần: "Hoàng huynh...huynh, huynh trở về rồi?"

"Trở về? Xảy ra chuyện lớn như vậy, muội cũng không chịu báo cho ta biết, muội có còn coi ta là hoàng huynh nữa không?" Hần giận dữ, tiến tới kéo nàng đứng lên hỏi tội: "Nói, muội đã âm thầm làm giao dịch gì với Sở Lâm Uyên?"

Hai giọt lệ lặng thầm rơi xuống, Ca Thụ Hàm Tuyệt dường như không tin vào mắt mình nhìn hần: "Vi chuyện này mà huynh mắng muội? Vậy có khi nào huynh coi muội là hoàng muội của huynh chưa? Huynh ra tay giúp đỡ cái đồ tiện nhân Mạch Trục Vân kia, hủy hoại thanh danh muội. Huynh có bao giờ nghĩ đến muội không?... Nực cười, đường đường là công chúa của một nước, thế nhưng lại không biết tấm thân mình có còn trong sạch hay không, phải để một ma ma già đến giúp muội nghiệm thân, loại sỉ nhục này, đều là lỗi của huynh và cái đồ tiện nhân kia, muội hận hai người...."

"Ba", Ca Thụ Nhược Ly tức giận đến điên rồi, nghe nàng nói vậy bèn vung tay tát nàng một cái.

"Nàng ấy không phải tiện nhân!" Hần nhìn muội muội máu mủ của mình bị ăn tát, trong lòng tức giận cũng tiêu tán một ít, thậm chí là có chút áy náy.

Đúng là chuyện đó, hần là người có lỗi, hần thực sự xin lỗi nàng, nhưng sau khi biết nàng đang âm thầm làm giao dịch với Sở Lâm Uyên, bí mật chuẩn bị một âm mưu hoàn hảo nhằm hãm hại Mạch Trục Vân, hần thật sự bị chọc giận đến phát nổ rồi.

Thì ra sự dịu dàng ngoan ngoãn thường ngày của nàng là giả, đều là giả vờ cho hần xem, nói cái gì mà đồng ý cho hần với vị cô nương kia sống cùng nhau trọn đời, khuyên hần bảo hoàng cùng Nam Ninh làm đám cưới, khuyên hần nên vì tình yêu của mình mà đoạt nàng về, thì ra, tất cả chỉ là nàng đang lợi dụng hần, để trả thù Mạch Trục Vân.

Ha ha, tự khi nào, muội muội mình đã biến thành một con người tâm cơ hiểm ác đến thế? Còn hần, thân làm hoàng huynh, thế nhưng lại không nhận ra, còn sinh cảm giác áy náy với nàng.

Ca Thụ Hàm Tuyệt ngồi đó, chậm rãi lau nước mắt cùng với vết máu nơi khóe môi, chậm rãi đứng lên, cảm tức quát hần: "Hay lắm, huynh vì ả tiện nhân kia mà tát muội? Từ nay về sau, muội không muốn huynh làm hoàng huynh của muội nữa, huynh không xứng, huynh chỉ biết vì lợi ích của bản thân mà lừa gạt muội."

Trái tim Ca Thụ Nhược Ly đột nhiên co thắt đến đau đớn, những lời muội ấy nói không sai, ngay từ đầu, hần chỉ vì bản thân hần, cho tới tận bây giờ hần vẫn chưa để ý đến cảm nhận của nàng.

Ca Thụ Hàm Tuyệt tiếp tục nói, nhưng là không hề đánh rơi thêm bất kỳ giọt nước mắt nào, nàng đã không còn là một tiểu công chúa ngây thơ, muốn bị các người lừa gạt, lừa dối thế nào thì thế ấy." Huynh đã sớm nhận ra nàng là nữ nhân, nhưng chỉ vì muốn cưới nàng mà huynh không từ mọi thủ đoạn khiến muội tin rằng muội đã thất thân, sau đó huynh còn hủy hôn ước giữa muội với Phong vương, để Nam Ninh đồng ý cho huynh cùng với ả tiện nhân kia làm đám cưới..."

Ca Thụ Nhược Ly khiếp sợ nhìn nàng: "Muội biết chuyện đó từ khi nào? Là ai nói cho muội biết?"

"Ha ha a, huynh sợ sao?" Ca Thụ Hàm Tuyệt cười nhạt vài tiếng: "Cho dù muội không giết ả thì Nam Ninh cũng sẽ có người đang rất khẩn trương muốn hủy hoại ả ta ngay tức khắc, nói cho huynh biết, chuyện này là do mật thám của Nam Ninh viết thư báo tin cho muội, cho nên mới nói, ả tiện nhân kia đắc tội với nhiều người lắm, người nào cũng muốn đưa ả vào chỗ chết, ngay từ cái lần ả ta thoát chết ở lăng mộ thì đã không có biết bao nhiêu kẻ muốn mạng ả rồi...Ha ha ha, muội muốn xem xem, hoàng huynh đáng kính của muội, bảo vệ ả được bao lâu?"

Nước mắt chậm rãi tuôn rơi, nhưng lòng của nàng lại dâng lên một thứ cảm giác thỏa mãn vì thù đã được báo, Mạch Trục Vân, cho dù ta không tự tay giết ngươi, nhưng ngươi đừng mong cả đời này sẽ có được hạnh phúc.

"Người kia là ai?" Hần vươn tay nắm chặt lấy cổ tay nàng, ép buộc hỏi.

Nàng cười khinh miệt đẩy tay hần ra: "Ha ha ha, vô dụng thôi, hoàng huynh, người kia biết rất rõ mọi chuyện có liên quan đến Mạch Trục Vân, nhất định là so với muội thì kẻ đó còn hận ả ta hơn, nếu muội không báo thù thành công thì kẻ đó nhất định sẽ thành công."

Ca Thụ Nhược Ly vùng mạnh tay áo quát một câu: "Tuyệt Nhi, muội điên rồi sao? Đường đường là công chúa, làm sao muội có thể biến thành dạng này?"

Bây giờ, đáng về hiền hòa, thực nữ đã không còn hiện hữu trên người nàng nữa, cừ hận giờ đã hoàn toàn che mất nàng, nàng đã biến thành một nữ nhân không còn tính người.

"Ha ha ha, đúng, muội điên rồi đấy, cũng là do hai người ép muội, Sở Tỳ Phong không cần muội, cho dù hần biết tấm thân của ta vẫn còn trong sạch, nhưng hần vẫn không cần muội; Mạch Trục Vân hại muội, ả ta hại muội bệnh nặng nằm liệt giường, suýt chút nữa mất mạng, hại muội không biết mình có còn trong sạch nữa hay không, mỗi ngày đều bị cảm giác bản thiếu đó dày vò đến chết đi sống lại; Bây giờ ngay cả huynh cũng không cần muội, huynh vì ả ta mà đánh muội, huynh đánh muội, mắng muội...Đúng đó, muội điên rồi, nhưng muội sẽ không bao giờ để hai người có được hạnh phúc,

không ai được có quyền hạnh phúc!"

Ca Thù Nhục Ly không thèm để ý đến bộ dáng điên rồ của nàng, chỉ sai bước đi nhanh rồi khỏi điện, ra lệnh cho đám thủ vệ trước cửa: "Người đâu, canh chừng công chúa, không có lệnh của bản cung, ngoại trừ hoàng thượng, bất luận kẻ nào cũng không được phép gặp nàng!"

.....

Đến khi sắc trời đã tối, Tề Cần mới trở về từ phủ Thừa Tướng.

Lần này bệnh của Sở Lâm Uyên không hề nhẹ, nôn ra không biết bao nhiêu là máu, dường như đang sắp hấp hối, phải nhờ người diu về cung. Về phần Tư Lăng Uyên, nàng không còn mặt mũi nào gặp người nữa, chỉ biết ngơ ngác ngồi khóc, trong miệng không ngừng nguyên rủa: "Mạch Trục Vân, ta muốn giết ngươi!"

Liễu Thục Mi ôm nàng khóc rống, nhưng nói gì được sao, nếu Vân cô nương gặp phải chuyện này, liệu nàng có đau khổ, có thương tâm không?

Quản gia và Tề Ân đã sớm phát hiện Li Tâm Cự có gì đó khác thường, chỉ biết rằng vương gia và Vân cô nương đang ở bên trong, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không dám đi vào quấy rầy, ngay cả bữa tối cũng không dám mở miệng hỏi.

Thấy Tề Cần quay về, hai người chủ động lên tiếng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Quản gia nghe chút ít thông tin từ thủ vệ, nghe nói Tề Cần rời đi là vì có người đến báo, Vân cô nương đẻ non..... Nhưng hẳn biết, chuyện này không phải sự thật, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, hẳn cũng không biết rõ.

"Vương gia còn chưa đi ra à?" Tề Cần kinh ngạc nhìn thấy nến đỏ trong phòng vẫn còn lay động, hỏi một câu.

"Vẫn chưa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đệ mau nói đi?" Tề Ân thúc giục hẳn.

Mỗi lần hỏi kinh, đều là vương gia đi trước hẳn, còn mình hẳn thì dẫn theo một đám quân binh theo sau. Thế nhưng hôm nay, ở cửa thành, hẳn lại gặp được bọn Tề Cần.

Hai người chào hỏi vào câu thì mới biết, vương gia đã muốn vào thành thẳng đến Tướng phủ.

Nhưng Tề Ân còn chưa kịp mở miệng hỏi tình huống thì Tề Cần đã lập tức cười ngửa, quay đầu phi như bay về Tướng phủ.

Tề Ân biết, nhất định đã có chuyện gì khủng khiếp xảy ra, nhưng cho tới bây giờ hẳn vẫn chưa rõ.

"Trong phủ Thừa Tướng có người hãm hại Vân cô nương, bọn họ cho rằng nàng mang thai con của vương gia nên bình thường họ bỏ thêm xạ hương vào lư hương để đầu độc. Hôm nay, biết vương gia trở về, bọn họ lại đem xạ hương đổi thành mị dược, có người đến nói với ta Vân cô nương xảy ra chuyện nên ta mới đi qua xem nàng thế nào...."

Chỉ là vừa may, trong khi hẳn chạy như điên đến Toái Ngọc Các thì Mạch Trục Vân đúng lúc vật vã đi ra khỏi viện.

"Vân cô nương, ngươi không sao chứ?!" Nhìn thấy bước chân của nàng có chút loạng choạng, hẳn vốn định tiến lên đỡ lấy nàng, nhưng không ngờ nàng lại ngăn cản hẳn.

"Không được lại đây....." Vừa mở miệng thì miệng lập tức học ra máu tươi.

Tề Cần có chút nóng nảy quát lên: "Ngươi làm sao thế?"

Mạch Trục Vân không thèm để tâm đến câu hỏi han của hẳn, chỉ mạnh mẽ giữ lấy chút lý trí chống đỡ thân mình, nàng biết, chỉ cần vượt qua chỗ tường này, nàng có thể thẳng tiến về Phong vương phủ.

Nhưng vì Tề Cần lo lắng cho tình trạng sức khỏe của nàng nên dọc đường đi, hẳn luôn theo sát bên nàng, nhưng đột nhiên Mạch Trục Vân lại quay đầu lại, trong mắt nàng dường như ánh lên một thứ cảm xúc khác thường, nhưng một giây sau đã được nàng áp chế xuống.

"Tề Cần, ngươi đừng đi theo ta, ta trúng mị dược....."

"Cái gì?" Tề Cần kinh hãi thốt lên, đang chuẩn bị chạy đến thì thấy khóe miệng nàng lại tiếp xúc tuôn trào máu lạnh nên có muốn động hẳn cũng không dám.

"Nếu ngươi không muốn ta làm ra chuyện có lỗi với vương gia nhà ngươi thì làm ơn, chạy đến cửa thành, gọi chàng ấy tự mình tìm ta, ngươi đừng đi theo ta nữa, ta sợ bản thân mình không biết sẽ làm gì tiếp theo, có khi ta sẽ giết ngươi....." Nói xong, đi được hai bước lại xoay người hỏi hẳn: "Đừng rồi, làm sao ngươi biết được mà đến đây?"

"Là Mộ Vũ thông báo cho ta, nàng nói ngươi đẻ non, ta lo là ngươi....." Còn chưa nói xong đã giờ ngọc bội lên nàng xem.

Mạch Trục Vân vốn muốn nhận lấy ngọc bội, nhưng vừa tiến lên một bước thì cảm giác khô nóng, ngứa ngáy bắt đầu bùng phát nên đành phải đứng lại: "Ha ha, Mộ Vũ, thì ra ta nhìn sai người rồi, cũng hoài nghi sai người rồi..."

Máu nóng chậm rãi từ nụ cười khinh miệt nơi khóe miệng, lặng lẽ rơi xuống nền đất, nàng cũng không thèm vươn tay lau đi, chỉ bỏ lại cho Tề Cần một câu: "Mộ Tuyết bị ta đã thương, ngươi tìm đại phu đến xem cho nàng đi, là ta đánh oan nàng rồi."

"Còn ngươi....."

"Gọi Phong đến đây là được..." Nói xong, mạnh mẽ đè nén thứ cảm xúc ghê tởm đang cuộn cuộn trong cơ thể, chui qua tường rồi khỏi Tử cung phủ.

Tề Cần quét mắt nhìn xung quanh, phát hiện Mộ Tuyết thực sự đang nằm trong viện, hôn mê bất tỉnh, nàng bị thương rất nặng, nhưng cũng may vì Vân cô nương chưa dùng hết sức lực nên vẫn bảo toàn mạng cho Mộ Tuyết.

Vừa mang nàng rời đi thì đúng lúc nghe được tiếng bước chân bên ngoài truyền vào.

Thấy Sở Lâm Uyên đang được tiểu nha hoàn Mộ Vũ dẫn vào sân, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra hận ý: Vân cô nương nói nàng hoài nghi làm người, có lẽ là đang ám chỉ Mộ Vũ và Mộ Tuyết.

Nếu không phải vì còn nhiệm vụ quan trọng đang gánh vác thì nói không chừng hắn sẽ giết Mộ Vũ ngay tại đây. Còn Sở Lâm Uyên, lần trước Vân cô nương tiến cung, bị hắn ức hiếp, nàng còn chưa kịp tính sổ đã...

"Chuyện sau đó thì các ngươi cũng biết đấy, ta đến cửa thành chờ vương gia, nhưng lại biết được, hắn đã sớm đến tử cung phủ.... Ta vừa đuổi kịp tới nơi thì vương gia lại bay ra khỏi Toái Ngọc Các, lúc đó ngài ấy cũng điên đến phát cuồng bạo rồi."

Tề Cần vừa dứt lời thì khóe mắt đã hơi ươn ướt.

"Ba!" Tề Ân phẫn nộ đập bàn, đứng lên: "Ta đi báo thù Vân cô nương đây!"

Quản gia và Tề Cần vội vã giữ chặt lấy hắn: "Việc này tốt nhất vẫn nên giao cho vương gia và Vân cô nương đi, nhiệm vụ của chúng ta chính là không để cho kẻ đã hãm hại Vân cô nương còn sống rồi khỏi phủ Thừa Tướng."

"Kẻ hãm hại Vân cô nương, nhất định sẽ phải trả giá đắt, huynh yên tâm, đợi đến khi Vân cô nương và vương gia đi ra, nhất định sẽ không tha thứ cho những kẻ đó!"

Đêm đó, Phong vương phủ và phủ Thừa Tướng đều trấn trọc thức suốt đêm.

Gần đến bình minh, Bạch Lộng Ảnh lo lắng đến Phong vương phủ.

Hắn có chút đau lòng nhìn Ly Tâm Cư, thắc mắc hỏi bọn hắn: "Vẫn còn chưa ra?"

Nhìn quả đầu bạc của Bạch Lộng Ảnh, Tề Cần càng cảm thấy đau khổ hơn, chỉ lặng lẽ gật đầu, không nói gì.

"Đúng là thuốc này rất lợi hại, có điều, ta đã giúp nàng sắc đan kháng độc, từ nay về sau, nàng sẽ không bị trúng độc nữa." Hắn nặng nề thở dài, nếu như sớm sắc cho nàng thuốc kháng độc thì bây giờ đâu phải xảy ra tình trạng này, suýt chút nữa nàng đã bị người khác hãm hại.

Mạch Trục Vân tỉnh lại là lúc mặt trời đã lên đỉnh đầu.

Cảm giác bị ai đó ôm chặt vào lồng ngực, nàng hốt hoảng tròn mắt, nhận ra gương mặt quen thuộc kia, nàng mới liếc mắt nhìn bộ dạng lỏng lẻo của mình, nơi nơi đầy dấu vết của việc hoan ái, trong lòng thoải mái vô cùng, miệng không khỏi vui mừng cong lên ý cười, thích thú dùng tay trêu chọc từng đường nét góc cạnh chết người của hắn.

Trên người hắn, cũng không lạnh lặn hơn nàng là mấy, nào là vết móng tay, nào là vết siết, nào là vết cắn. Có nơi còn đọng máu, có lẽ trong lúc phóng túng, nàng đã dùng sức quá mức.

"Tỉnh rồi?" Sở Tùy Phong cũng mở mắt ra, đau lòng nhìn nàng hỏi han.

"Phong....." Thanh âm hơi khàn đặc, mang theo một chút uất ức.

Sở Tùy Phong ôm chặt nàng vào lòng an ủi: "Không có việc gì, có ta ở đây rồi. Từ nay về sau sẽ không ai dám bắt nạt nàng nữa!"

"Ừm, ta sợ lắm, lúc đó, ta sợ bản thân mình không khống chế được, rồi sẽ làm chuyện có lỗi với chàng, hức....." Nàng chui đầu vào ngực hắn, òa lên khóc.

Sở Tùy Phong nhẹ nhàng vỗ lưng nàng trấn an: "Sao nàng khóc vậy, cho dù nàng... Ta cũng sẽ không trách nàng."

"Thật sao?" Mạch Trục Vân ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút phồng hồng đã phai đi, nhưng nước mắt vẫn còn đọng nơi khóe mắt.

Sở Tùy Phong gật đầu, làm sao hắn có thể ghét bỏ nàng được?

"Sớm biết thế ta đã không nhịn tới mức nội thương rồi, tìm đại ai đó giải quyết..." Nàng thoải mái tuôn tràn một hơi.

Mặt Sở Tuy Phong nhất thời trầm xuống:"Nàng dám!"

"O... A" Cổ họng rên rỉ một tiếng:"Ta nào dám, trừ chàng ra thì những kẻ khác đừng hòng chạm vào người ta, nếu kẻ nào dám, giết không tha."

Hắn nhẹ nhàng xoa đầu nàng, trong lòng có chút thương xót, thật may là hắn về kịp, hắn không muốn để nàng vì chịu đựng mà đến nội thương, nhưng mặt khác, hắn càng không muốn để nam nhân khác có được nàng.

"Phong, ta mệt quá, chàng có thể...." Mạch Trúc Vân ngượng ngùng mở miệng.

Biết nàng khó chịu, nên bỏ qua cho nàng.

"Nàng nghỉ chút đi!" Nhẹ vỗ lưng nàng, giống như đang vỗ về đứa bé đi vào giấc ngủ. Hắn biết, nàng mệt đến độ nào, tối hôm qua điên cuồng quần lấy hắn bây giờ vất vả lắm tác dụng của thuốc mới tan đi.

Nàng thật sự nhắm mắt lại, dựa vào lòng hắn, cảm thấy an toàn và yên tâm lạ lùng.

Cũng không biết ngủ đã bao lâu, cảm thấy khắp người đều khó chịu nên mới lười biếng mở mắt. Còn có rất nhiều chuyện chưa được giải quyết êm xuôi.

"Phong, có phải chàng đã ghé qua phủ Thừa Tướng đúng không? Có thấy một màn trong phòng kia không?" Chàng đến trễ hay là vừa đúng lúc kịch lên sàn. Nhìn thấy một màn kia, liệu chàng có đau lòng không nhỉ?

"Vân nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ở trong phòng đó, lại là người khác?" Hắn vẫn muốn biết rõ sự tình.

"Chàng thấy thân thể người ta rồi?" Trong lòng nhất thời bốc lên lửa ghen, hừ, dám tính kẻ nàng à....

Biết tâm tư của nàng nên hắn thành thực lắc đầu:"Biết không phải là nàng nên ta không có nhìn thấy!"

Lúc này Mạch Trúc Vân mới kể lại cho hắn nghe từng chút một sự tình đã diễn ra, từ chuyện Tướng phủ xảy ra vụ trộm cắp, Mộ Tuyết đứng ra bảo vệ nàng, rồi bị nàng hoài nghi. Rồi đến chuyện, Tư Lăng Uyển đi vào phòng, cùng nàng nói chuyện phiếm, nhưng lại mang ý đồ khác.

Sở Tuy Phong nghe xong toàn bộ mọi chuyện, trong lòng không khỏi lạnh đi vài phần, đáy mắt ánh lên một tia sát khí sắc bén, đúng vậy, hắn thật sự muốn giết người.

"Người trên giường thật sự là Tư Lăng Uyển? Chẳng phải nàng ta đã rời đi rồi sao?" Lúc ấy hắn nhận ra y phục dưới sàn không phải của nàng nên mới biết nàng đã thoát khỏi bị khống chế, vì vậy, hắn mới không tiến lên điều tra mà trực tiếp xông ra ngoài.

Mạch Trúc Vân khẽ cười:"Lúc ấy đúng là nàng ta sắp rời khỏi đó, chỉ là ta cảm thấy có gì đó không ổn, nên mới bắt đầu hoài nghi nàng ta."

Lúc đó nàng cảm thấy toàn thân mình trở nên khô nóng khác thường, cảm giác như bị trúng mị được, bởi vậy mới cảnh giác đứng lên, nhận ra mục đích thật sự của Tư Lăng Uyển, có lẽ vì sợ Liễu Thục Mi cũng trúng được phá hủy kế hoạch nên mới vội vàng chạy đến ngăn cản, đuổi người đi.

Mà khi đó, vừa hay Sở Lâm Uyên đến đây, nàng lại càng có lý do để đuổi khéo mẹ mình, sau khi bỏ được mối lo toan kia, Tư Lăng Uyển Tâm mới khéo léo lấy cớ ngồi với nàng nói chuyện phiếm.

Sau đó, có lẽ vì cảm giác được được tính đã bắt đầu bộc phát, nên mới lấy cớ rời đi.

Ý thức được điều này, khi nhìn thấy thân ảnh của Tư Lăng Uyển dần dần khuất sau góc tường, nàng lập tức đập lư hương thẳng đến chỗ người đang có ý định chạy trốn kia, hòng bắt thủ phạm không được rời khỏi hiện trường.

"Vân cô nương, ngươi làm cái gì vậy?" Trên mặt Tư Lăng Uyển Tâm không hề biến sắc, càng không có chút bối rối lên tiếng hỏi.

Mạch Trúc Vân dùng nội lực áp chế cảm giác ngứa ngáy trong người, nhìn nàng cười nhạt đáp:"Ngươi đoán xem ta muốn làm gì? Là ngươi hạ được?"

"Vân cô nương, ta không biết ngươi đang nói cái gì, không phải mới vừa rồi chúng ta vẫn còn đang nói chuyện rất vui vẻ với nhau sao? Vì sao đột ngột thay đổi thái độ vậy?"

Mạch Trúc Vân bật cười, giả ngu sao, vậy nàng cũng phối hợp thôi!

"Đúng vậy, trò chuyện rất vui, cho nên ta còn muốn ngươi ở lại cùng ta tán gẫu thêm chút lát!"

Thần sắc của nàng lúc này mới có chút biến hóa:"Xin lỗi, ta cảm thấy khó chịu trong người, muốn về phòng nghỉ ngơi, hay là để ngày mai được không?"

"Làm gì đợi đến ngày mai chứ? Không thoải mái à? Chỗ ta có giường, ngươi ở đây nghỉ ngơi luôn đi."

Quả nhiên, Tư Lăng Uyển vừa nghe xong thì trên trán bắt đầu toát mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng dần có sự biến hóa:"Vân cô nương, nghe có vẻ không tiện lắm, ta thật sự phải về..."

Mạch Trục Vân cười thân thiện nói:"Không sao, chúng ta đều là nữ tử, nếu ngươi không khỏe thì cứ tạm nghỉ ngơi trên giường của ta ấy, đừng ngại!"

Dược tính phát tác thật nhanh, chớp mũi nàng cũng không ngăn được tiết mồ hôi, nhưng vì sợ Mạch Trục Vân dùng võ công áp chế nên nàng sẽ không có đường thoát thân, Tư Lăng Uyển sợ hãi lên tiếng từ chối:"Vân cô nương, phòng của ngươi hơi nóng, ta muốn ra ngoài hít thở không khí." Nói xong, liền chuẩn bị rời đi.

Mạch Trục Vân đoán, nàng ta đang muốn trở về phòng, uống thuốc giải.

Dùng khinh công điểm huyết nàng, hơn nữa còn lớn tiếng gọi Mộ Tuyết vào.

"Mộ Tuyết!"

"Tiểu thư, có chuyện gì ạ?" Mộ Tuyết vội vàng vào phòng nghe phân phó, nàng không biết đã có chuyện gì xảy ra trong phòng.

Mạch Trục Vân không hề cho nàng cơ hội giải thích, chỉ dùng tay bóp chặt cổ nàng, trừng mắt gần giọng hỏi:"Nói, vì sao ngươi lại muốn hại ta?"

Nàng không rõ, rõ ràng nàng nhờ Mộ Vũ đổi lư hương, sao tiểu thư có thể trúng mị dược được?

Hốc mắt Mộ Tuyết nhất thời đỏ lên, sắc mặt cũng thay đổi không ít:"Tiểu thư.... Khụ khụ khụ, nô tỳ không có....."

"Chuyện lư hương bị đổi thuốc, ngươi không biết?" Nàng liếc mắt nhìn Tư Lăng Uyển, tra khảo:"Có phải nàng ta sai khiến ngươi không?"

Mộ Tuyết liều mạng lắc đầu:"Tiểu thư, nô tỳ thật sự không có....."

"Còn giả vờ? Lư hương này, chẳng lẽ ngươi không động tay động chân?" Mạch Trục Vân nâng tay lên, vốn định tung một chưởng đánh chết nàng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Mộ Tuyết, nhớ lại ngày đó nàng đã quý gối trước mặt bao người, gánh tội cho mình, Mạch Trục Vân vẫn không đành lòng, buông lỏng tay, quăng nàng ra khỏi viện.

Không có võ công phòng thân, Mộ Tuyết bị một cái nhấc tay của Mạch Trục Vân mà đã thương nên nôn ra máu, bất tỉnh nhân sự.

Giờ phút này, sắc mặt Tư Lăng Uyển đang dần dần trở nên khác thường, nhưng vì bị điểm huyết nên nàng không thể động đậy, chỉ chịu đựng cảm giác khó chịu đang bủa vây khắp người. Cả người vô cùng khô nóng, thân thể dần trở nên mất cảm hơn, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi tới, nàng đã cảm thấy thoải mái vô cùng....

Mạch Trục Vân chậm rãi tới gần nàng, nhìn thấy vẻ mặt nàng có chút kinh hoàng, bèn cười nhạt hỏi:"Nhị tiểu thư, từ đây đến giữa trưa còn những một canh giờ, ta không tin là ngươi đang giúp ta với Phong, nói, có phải ngươi đã chuẩn bị tên nam nhân nào khác, phải không?"

Bị đoán trúng tâm tư, Tư Lăng Uyển sững sờ một hồi, sau đó cả người nhẹ run, dường như đang muốn chối bỏ sự thật trước mặt:"Ngươi hiểu lầm rồi, ta không có, không phải ta....."

"Hừ, còn nói dối, nha đầu Mộ Tuyết kia, là ngươi cố tình sắp đặt hầu hạ bên cạnh ta, đúng chứ? Chẳng trách một lần mẹ ngươi ra tay hãm hại ta, ngươi và nàng ta đều đứng ra giải vây cho ta, thì ra là đang lợi dụng lòng tín nhiệm của ta, sau đó chờ đến ngày thu hoạch, là ngày hôm nay, đúng không?" Nàng hoài nghi Mộ Tuyết, nhưng cũng vẫn không nói lòng phòng bị với Tư Lăng Uyển. Ấy thế, có lẽ nàng đã quá xem nhẹ mức độ tàn nhẫn của hai người này, nhiều lắm, nàng nghĩ hai ả chỉ dùng xạ hương, ai ngờ lại còn dùng đến cả mị dược.

Nàng luôn nghĩ Mộ Tuyết là người của Liễu Thục Mi, không ngờ nằm ngoài dự đoán, thì ra là người của Tư Lăng Uyển. Nhìn thì giống một Nhị tiểu thư vô hại, ai ngờ cũng độc địa ra trò.

"Vân cô nương, ngươi hiểu lầm rồi, ta không hề, xin ngươi hãy tin ta, chỉ từ cái lần chúng ta xích mích mở hoàng cung, ta mới biết ngươi là nữ tử..." Dường như có chút nóng nảy, cộng cả gấp gáp, Tư Lăng Uyển càng bảo chữa càng lộ ra chân tướng.

"Lời bào chữa giả dối của ngươi ngược lại khiến ta nhớ đến một chuyện, có lần Phong nói với ta, chuyện xích mích ở hoàng cung lần đó, thật sự quá trùng hợp, ta vừa tát ngươi một cái, ngay lập tức bị hoàng hậu thấy, ngươi nói xem, liệu có phải ngươi đã dàn xếp trước màn kịch đó? Còn nữa, trên đường ta cùng Phong hồi kinh, người của Tam Tuyết Đường đột nhiên xông ra ám sát ta, bây giờ ngẫm lại, chắc mọi chuyện cũng là người an bài."

"Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do? Nếu Vân cô nương đã cho là vậy, ta cũng không cần nhiều lời nữa." Nàng thờ dõc mấy hơi:"Phong vương không phải sắp trở về sao? Lẽ nào ngươi muốn để chàng thấy ta ở đây?"

Nói đi nói lại, tốt nhất phải rời khỏi đây trước.

"Không sao, có lẽ Phong cũng rất vui nếu nhìn thấy ngươi ở đây. Ngươi đã không chịu thừa nhận, vậy thì ở lại đây một lát, xem người đến là ai!"

Qua một thời gian dài tầm mười lăm phút. Vẫn chưa thấy qua ghé qua, Mạch Trục Vân đã không thể khống chế ham muốn chết tiệt trong cơ thể mình, nàng bèn đứng dậy, giải huyết cho người đang vật vã chịu đựng dược tính phát tác, dùng khinh công đi ra ngoài.

Xuyên qua cánh cửa ấy, bên trong chính là Tư Lăng Uyển với lý trí đã hoàn toàn bị mị dược cắn nuốt, nghe được âm thanh ái muội đơn độc ngâm vang, trong lòng Mạch Trục Vân không khỏi sáng khoái, Nếu người đã chuẩn bị rồi thì để lại cho ả hưởng thụ đi.

Đột nhiên nàng chợt nhớ ra hình như Sở Lâm Uyên có đến đây, nếu như hắn muốn tìm nàng, vậy tốt lắm, Tư Lăng gia có hai đứa con gái, một đã gả cho hoàng thượng, một sẽ làm hoàng phi, đây có lẽ là chuyện mà Liễu Thực Mĩ mong ước.

Chỉ là, không ngờ rằng vừa mới ra khỏi cửa, nàng bất ngờ gặp được Tề Cần.

Hơn nữa, Tề Cần còn nói với nàng, là Mộ Vũ gọi hắn tới, cuối cùng nàng mới nhận ra: Thì ra từ đầu đến cuối nàng đã hoài nghi lầm người, Mộ Tuyết một lòng thật tâm đối xử tốt với mình, còn Mộ Vũ, mới chính là hung thủ thật sự.

Kế hoạch của Tư Lăng Uyên, có lẽ đã được dàn dựng trước khi Phong trở về, ban đầu là để nàng trúng mị dược, sau đó cùng Tề Cần phát sinh quan hệ, hơn nữa, lúc trước nàng còn nghĩ rất nhiều xạ hương nên nếu Phong đến đây, có lẽ chàng sẽ chứng kiến cảnh nàng bị hãm hại.

Nữ nhân mình yêu tăng tội với thuộc hạ thân cận của mình, đã thế lại mất đứa trẻ còn chưa được nhìn thấy mặt trời. Có nam nhân nào mà chịu nổi cảnh tượng đó, đến lúc ấy, nói không chừng giống như kế hoạch của ả, Sở Tùy Phong sẽ nổi giận giết nàng và Tề Cần, sau đó đau khổ cả đời.

Nhận ra tâm địa độc ác của Tư Lăng Uyên, Mạch Trục Vân rốt cuộc đã không còn chút thương tiếc gì với người đàn bà đó cả, trước kia đúng là nàng tin sai người, còn so sánh trái tim của nàng với Bạch Lộng Ảnh cao thượng và vĩ đại như nhau, bây giờ Mạch Trục Vân chỉ cảm thấy, ý nghĩ của mình, đúng là một sự sỉ nhục lớn về Bạch Lộng Ảnh.

Vậy nếu Sở Lâm Uyên cũng có ý định hãm hại mình, vậy thôi để hắn nhận ưu đãi trước, dù gì Tư Lăng Uyên cũng là đệ nhất mỹ nhân ở Nam Ninh, gương mặt đẹp thế kia, chắc không có bạc đãi con mắt của hắn.

"Cho nên cuối cùng, người ở trong phòng, là Tư Lăng Uyên và Sở Lâm Uyên!"

Sở Tùy Phong vừa nghe xong toàn bộ câu chuyện, ngược lại không phản ứng gì nhiều, có thể nói trên mặt hắn không một chút biểu tình gì ngạc nhiên hay kinh hoàng.

Giỏi, giỏi lắm, dám đụng đến nữ nhân của hắn, còn muốn hại con của hắn!

May là Vân nhi có sự chuẩn bị và tính cảnh giác cao, nếu không, chỉ sợ đã lọt vô bẫy bọn họ giăng rồi.

Nghĩ đến chuyện suýt nữa hắn đã mất đi nàng, Sở Tùy Phong siết chặt vòng tay quanh người nàng, dường như muốn khảm nàng vào cơ thể hắn.

"Phong, chàng không sao chứ!" Mạch Trục Vân lo lắng hỏi một câu đánh gãy sự phẫn nộ trong lòng hắn.

"Không sao!"

"Phong, để ta giải quyết đi, ta sẽ không tha cho ả đâu!" Mạch Trục Vân cũng trầm mặc nói, thù lớn vậy, không báo thì chẳng phải quá nhân từ với ả sao?

"Ta với nàng!"

"Đợi đã, vì sao Sở Lâm Uyên lại đến tướng phủ tìm nàng?"

Mạch Trục Vân không tự giác rùng mình:"Hắn muốn trước khi chàng về, bắt cóc ta, sau đó lấy ta ra uy hiếp chàng!"

"Nói thật!"

"Hắn ta.... Lần trước ở trước đại điện chúng ta uy hiếp hắn phải ban hôn cho chúng ta, đó, lần đó hại hắn nội thương học máu rồi bệnh nặng một thời gian, hắn muốn trả thù ta. Lần trước ta tiên cung, hắn muốn giết ta, chắc là vì hắn sợ chàng trở về, ta sẽ mách chuyện này với chàng nên hắn mới nghĩ đến chuyện giết ta trước." Lúc này, nàng ngoan ngoãn tựa mào con, nhìn thẳng vào mắt hắn, nói dối trắng trợn.

"Chỉ vậy?" Sở Tùy Phong dường như không tin.

"Vậy thôi!" Mạch Trục Vân còn vờ chân thành gạt đầu.

Nếu nàng nói với hắn, suýt chút nữa Sở Lâm Uyên làm bẩn nàng, chỉ sợ Phong sẽ lập tức xông vào hoàng cung giết đối phương mất.

Hơn nữa, nàng đã hứa với Sở Quân Lạc, sẽ không vì chuyện này mà trả thù Sở Lâm Uyên, một khi đã hứa, nàng sẽ giữ lời hứa.

Thấy nàng không có vẻ như đang nói dối nên Sở Tùy Phong đành tin một lần, ôm nàng đi tắm rửa một lần nữa, mặc quần áo cho nàng, ôn hòa xong mới chịu đi ra.

"Vương gia, Vân cô nương....." Ba người vừa nhìn thấy bọn họ cuối cùng cũng đã rời khỏi phòng, bèn lập tức đứng dậy.

Lúc này, Bạch Lộng Ảnh đã đến, nhưng vì đang chờ ở đại sảnh nên Mạch Trục Vân vẫn chưa được gặp hắn.

Nhưng sau khi nàng nhìn thấy Tề Cần, câu hỏi đầu tiên của nàng liên quan đến tình hình vết thương của Mộ Tuyết:"Tề Cần, Mộ Tuyết thế nào rồi?"

Tề Cần đáp:"Ta đã đưa nàng đến một tiểu viện nhỏ ở gần Vương phủ, hơn nữa đã mời đại phu, nàng không sao nữa rồi."

"Là ta quá lỗ mãng, cứ ngỡ chính nàng ấy đã hạ được, nào ngờ lại ra tay đánh nàng, nàng đã tỉnh lại chưa?" Bây giờ ngẫm lại, trước giờ Mộ Tuyết đối xử với nàng rất tốt, đều xuất phát từ trái tim mà quan tâm nàng, còn Mộ Vũ, có lẽ là sợ kế hoạch thất bại nên mới e dè vậy.

Tề Cận thấp giọng chắc nịch đáp: "Vân cô nương, đừng quá lo lắng, nha đầu Mộ Tuyết kia, vừa tỉnh dậy đã hỏi tình hình của người thế nào, nàng không hề trách người!"

"Ừm, cứ phải người chăm sóc cho nàng chu đáo đi, đợi ta giải quyết xong mọi chuyện, sẽ đến thăm nàng sau."

"Vâng!"

Quản gia theo lệnh của Sở Tùy Phong, phân phó hạ nhân chuẩn bị đồ ăn sáng.

Tề Ân vừa đến cầm lấy thuốc Bạch Lộng Ảnh đưa tới cho Mạch Trục Vân: "Vân cô nương, đây là do Bạch công tử đưa tới."

Mạch Trục Vân vươn tay tiếp nhận hỏi Sở Tùy Phong: "Huynh ấy trở về cùng chàng à?"

Sau khi đánh giá bình ngọc màu trắng nhỏ trong tay mình một hồi, nàng vô cùng tò mò hỏi: "Thuốc lần này, không biết có tên là gì nhỉ?"

Nàng còn nhớ rõ, lần đầu tiên đến tiệm thuốc Bạch Lộng Ảnh, nhìn các nhãn hiệu trên lọ thuốc, toàn bộ đều được đặt vô số cái tên kỳ quái: nào là thuốc răn quần dạ dày, hay là tương tư dẫn, hay là say hồng trần,...

Sở Tùy Phong không lên tiếng trả lời, chỉ mở miệng phân phó Tề Ân: "Mời hấn qua đây!"

Ôm nàng ngồi xuống bàn nhắc nhở: "Ăn chút đồ ăn nhẹ đi, hấn sẽ đến ngay thôi."

Nhưng Mạch Trục Vân lại lắc đầu, nắm chặt chiếc bình trong tay: "Phong, ta ăn không vô."

Hấn vì nàng mà bây ngày đầu bạc, nghĩ đến cảnh gặp hấn trong bộ dạng trắng bạch từ đầu đến chân, trong lòng nàng không chút nào an tâm.

Sở Tùy Phong vẫn kiên nhẫn đưa một muỗng cháo lên miệng nàng: "Bộ dạng nàng thế này, sao gặp hấn được?"

Hấn lo lắng nếu nàng không chịu hấn, đợi đến khi gặp được Bạch Lộng Ảnh, ngay cả sức lực cũng không còn. Tối hôm qua điên cuồng thế nào, bây giờ không ăn thì cơ thể chịu sao được?

"Chàng không đi cùng ta?"

"Ta còn có việc!" Thực ra là vì biết bọn họ nhất định có rất nhiều lời muốn nói nên cố tình tránh mặt.

"Ừm!" Yên lặng ăn đồ ăn hấn mớm xong, trong tay vẫn không ngừng run rẩy nắm chặt bình ngọc – mà thứ bên trong nó chính là thứ gọi là được.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Trả thù - Kết cục của Tư Lăng phủ

Sau khi Sở Tùy Phong thuyết phục nàng ăn chút đồ ăn sáng, bèn cố ý chuẩn bị xong xuôi cuộc hẹn giữa nàng với Bạch Lộng Ảnh, sau đó lặng lẽ rời đi.

Mạch Trục Vân không biết phải hình dung cảm xúc lúc này của mình thế nào, đối với Bạch Lộng Ảnh, nàng thật sự có lỗi với huynh ấy, hấn vì nàng làm rất nhiều chuyện, nhưng nàng lại vô tâm vô tình không biết, cho đến nay, dù có biết thì cũng không có cách nào trả lại món ân tình sâu đậm đó.

Không lâu sau, tiếng bước chân phát ra từ phía cửa ra vào trở nên rõ ràng hơn, lòng của nàng cũng theo đó mà co thắt lại.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, người đứng trước cửa khiến nàng không khỏi ngẩn người.

Thứ ánh sáng mãnh liệt bao phủ người hấn, khiến một thân trắng bạch ấy trở nên chói mắt hơn bao giờ hết.

Miệng hấn bất giác mỉm cười, vẫn là nụ cười yêu nghiệt quen thuộc, nụ cười khiến nàng nhớ đến lần đầu tiên gặp được hấn, nụ cười vui mừng sau bao ngày xa cách.

Nàng không biết phản ứng thế nào, càng không biết phải nói gì, chỉ ngây người đứng đó.

Rồi đột nhiên chạy về phía hấn, không phải ôm, mà là tập kích.

Hơi thở sắc bén không một chút nề tình.

Bạch Lộ Ảnh cũng bắt đầu cảnh giác, tuy võ công có chút tiến bộ, có thể đánh thắng nàng, nhưng nhìn bộ dáng điên cuồng tấn công hấn tứ phía thế kia, tung toàn là chiêu hiểm độc, nhờ bị nàng đánh trúng, không chết thì cũng thành người tàn phế.

Hai người trong căn phòng nhỏ hẹp, người ra đòn, người né đòn, bầu không khí thật căng thẳng và quý dị.

.....

Sở Tuy Phong đang chuẩn bị ra ngoài thì lại nghe hạ nhân báo tin, Nam Truy Nguyệt đến đây.

“Mạch Trục Vân thế nào?” Hấn vừa vào cửa đã lập tức vào đề tài, hấn biết Mạch Trục Vân đã trải qua những chuyện gì.

“Không có việc gì!”

“Nàng đâu?” Nam Truy Nguyệt nhướn mày, vị vương gia này, hình như không có thiện cảm với mình thì phải.

“Đang ở cùng Bạch Lộ Ảnh!”

“Bộ ngươi không lo lắng sao?”

Sở Tuy Phong nhướn mày đáp: “Bỏn vương có việc!”

Nói xong, ý bảo quân gia tiễn khách.

“Đợi chút, ngươi nói có việc, có phải là đi điều tra vụ hỏa hoạn ở trấn Oanh Dương mười tám năm trước đúng không?” Nam Truy Nguyệt thấy hấn ngừng lại, liền biết mình đã đoán đúng: “Ngươi tra không ra đâu!”

“Có ý gì?”

“Chúng có đều đang nằm trong tay ta!” Hấn thần nhiên tìm một chỗ cho mình, ngồi xuống mở miệng tiếp tục nói: “Ngươi đừng có thành kiến với ta, ta làm mọi chuyện không phải vì Mạch Trục Vân, mà là vì Công Tôn tiền bối, ông ấy là ân nhân của ta, nếu người con gái mà lão thích chết một cách không rõ ràng thì đương nhiên ta phải có trách nhiệm đi tìm chân tướng năm ấy thôi.” Còn nữa, chuyện lần trước ở khách sạn, cái đêm mà suýt chút nữa ta đã phé đi võ công của Mạch Trục Vân, thật ra thì cũng tìm được kha khá manh mối, là âm mưu của Tư Lăng Uyển.... Cho nên, các ngươi có đi điều tra ở phủ Thừa Tướng thì phải dắt ta theo!”

Sở Tuy Phong không hề có ý tốt nhận tấm lòng của hấn: “Bỏn vương giết người, không cần chứng cứ!”

Dám làm ra loại chuyện như thế với Vân nhi, dựa vào chút sai lầm này thôi, thậm chí có chết ngàn vạn lần Tư Lăng Uyển cũng chẳng xứng đền tội, cho dù nàng ta có bị người khác vu khống, hừ, giết thì giết, cần gì bằng chứng?

“Nhưng nếu ngươi muốn giết Liễu Thục Mi thì cần phải chứng cứ đó, Mạch Trục Vân chắc cũng muốn biết rõ mẹ của mình đã bị hại chết như thế nào mà!”

Sở Tuy Phong mím môi, quyết định ở lại Vương phủ.

.....

Mạch Trục Vân dường như đem toàn bộ áy náy và bất mãn của mình trút lên lên người hấn, đối với việc hành thích có chủ đích này, Bạch Lộ Ảnh chỉ biết lắc đầu cười khổ, hấn còn tưởng sau ba tháng xa nàng, đã đủ lâu, đủ lâu để nàng quên đi chuyện ngày đó.

Nhưng không ngờ, nàng lại tức giận đến mức này.

Có điều, võ công của nàng thực ra so với hấn mà nói còn yếu một phần, đơn giản là vì hấn luôn là người nhường phần thắng cho nàng, cộng thêm việc nàng lại trúng mị được, mới tỉnh dậy không bao lâu, sức khỏe chưa kịp phục hồi nên mới qua có trăm chiêu thức đã có chút mệt mỏi, đành phải dừng tay, đứng cách xa hấn tận mấy trượng, lặng lẽ nhìn hấn.

Mạch Trục Vân không biết có phải mồ hôi mình, hay là nước mắt mình đang rơi xuống đầm ướt khuôn mặt hơi tái nhợt vì hoạt động quá độ, nhưng chỉ khi nàng để bản thân mình bình tâm lại, nhìn quả đầu trắng xóa của hấn, tim nàng, đau nhói không ngừng.

Nàng không hiểu, không hiểu được vì cái gì hấn lại làm vậy...

Mạch Trục Vân mím chặt môi, mũi bắt đầu chua xót, hỏi hấn: “Đáng giá sao?”

Hấn cười yếu ớt tiến lên, đáp: “Nàng xem, ta họ Bạch, bây giờ đầu cũng trắng nốt, không tốt sao?”

Quả nhiên là những lời này!

Trong lòng càng chua xót hơn: “Huỳnh còn tâm trạng để đùa sao?”

Bạch Lộ Ảnh thờ dài, nhẹ nhàng xoa đầu nàng an ủi: “Không tốt sao? Ta đâu có tổn thất gì, chỉ có hóa bạch thoi mà, nàng khóc cái gì? Có phải cảm thấy ta đẹp trai hơn trước không?”

Thu hồi tay về, cúi đầu đóng đưa mấy lọn tóc, vui vẻ nhìn nàng.

“Khó coi, xấu chết đi được!” Mạch Trúc Vân dùng sức lắc đầu, dường như đang muốn rũ bỏ thứ gọi là lệ còn đọng trên khóe mắt, không để cho hắn nhìn thấy.

“Ghen tị với ta à?!” Hắn cười khỏ một tiếng nói, vươn tay ôm chặt nàng vào lòng: “Đừng khóc, để Sở Tùy Phong thấy được, hắn sẽ nghĩ ta bắt nạt nàng đấy.”

Mạch Trúc Vân gạt đầu, lại khóc dữ hơn: “Ai nói ta khóc, cho dù có khóc, cũng không khóc cho huỳnh xem, hu hu hu...”

Hắn không nói gì, cũng không biết tìm mình có bao nhiêu đau lòng, nhưng vì sao, trong mắt trong mắt nàng và hắn, đối phương đều trở nên quan trọng đến vậy? Hắn biết nàng đang áy náy, đang đau lòng thay hắn, nhưng hắn lại không biết phải nói gì. Mạch Trúc Vân, tình cảm ta dành cho nàng, kể từ giờ phút đó, đã bắt đầu chôn chặt trong tim, sẽ chẳng có một ai vậy bản tình yêu của ta trao cho nàng, yêu nàng, chính là một điều hạnh phúc mà ta không bao giờ muốn nó biến mất. Đồ ngốc.

Thấy nàng khóc đáng thương thế kia, hắn đành cố ý nói: “Aida, vất vả mới trở về thế này, không mong đợi gặp ta à?”

Mạch Trúc Vân mới nhớ ra hắn còn một thân phận khác nữa, còn chuyện triết binh ở Đại Dục nữa.

Ngẩng đầu nhìn hắn, nàng bèn nín khóc mỉm cười: “Đúng vậy, đúng là ta không muốn nhìn thấy huỳnh, hừ, đường đường là thế tử Thẩm Dương Vương của cả triều Đại Dục, chạy đến Nam Ninh chúng ta làm cái gì? Có phải huỳnh là gián điệp đi dò la tin tức không? Ta phải bắt cái tên gian tế nhà huỳnh lại mới được.”

Giơ tay giúp nàng lau nước mắt, Bạch Lộ Ảnh nở nụ cười đáp: “Đây mới là Tà công tử mà ta quen biết a, chứ cái bộ dạng mới động chút đã khóc như vừa rồi, đúng là mất mặt tử đại công tử chúng ta!”

“Hừ, huỳnh còn mặt mũi nào nhắc đến bốn chữ ‘tử đại công tử’ nữa hả? Rõ ràng không phải là người của Nam Ninh quốc, còn giả mạo làm giang hồ nhân sĩ, chiếm lấy bằng vàng công tử. Ta đang tính xem phải công bố chuyện tày trời này với Nam Ninh quốc thế nào đây, phải hủy bỏ tước hiệu của huỳnh.”

Bạch Lộ Ảnh nghe vậy hơi cứng người, đúng là sau khi hắn trở về nước, hắn đã không có đủ tư cách để ở lại Nam Ninh quốc, tử đại công tử, thần y Ngạo công tử, mao lư Nhược Nhiên, Nam Ninh quốc, tất cả đều đã là chuyện của quá khứ, từ nay về sau, hắn sẽ là thế tử Thẩm dương vương của Đại Dục, là phò mã của công chúa Thanh Tuyền.

Cố gắng giấu đi thứ cảm xúc rối loạn và đau đớn trong lòng, hắn bèn cười cợt chế nhạo nói: “A, nói ta không xứng làm công tử, vậy còn nàng thì sao? Nữ phần nam trang, là một sĩ nhục lớn, nàng xem ai có tư cách hủy bỏ tước hiệu hơn đây?”

Mạch Trúc Vân hào sảng cười nói: “Hủy thì hủy thôi, bây giờ ta đã có một danh xưng khác tốt hơn nhiều, không thềm cái danh hào ‘Tà công tử’ đâu. Dù sao tử đại công tử cũng chỉ là hữu danh vô thực.”

Lãnh công tử không lạnh, Ngạo công tử không phải người Nam Ninh quốc, Kiêu công tử..... Ách, mặc kệ hắn, về phần Tà công tử, là nữ nhân.

“Phong vương phi?”

Mạch Trúc Vân cười lắc đầu: “Sai, là ‘Ác cô nương’!”

Hắn bật cười, trầm mê nhìn nàng, ánh mắt vừa mang chút cưng chiều, lại pha chút lưu luyến khó thấy: “Ừm, quả là không sai! Đúng là rất hợp với tính cách của nàng.”

Mạch Trúc Vân hí hóp: “Đúng vậy, cho nên huỳnh nhanh chóng co giò chạy về nước đi, nếu không, ta sẽ gây tai họa cho huỳnh mỗi ngày, rồi hại huỳnh...” Bạc trắng đầu.

Nhưng nàng không biết, đầu của hắn, vốn đã trắng vì nàng từ lâu.

Bạch Lộ Ảnh cười nhạt, nghiêm túc nói: “Nàng không cần phải nóng vội đuổi ta đi như thế, yên tâm, sau khi kết thúc đại hôn của hai người, ta sẽ trở về Đại Dục.” Hôn nữa có thể là cả đời cũng không trở lại. “Huỳnh thật sự phải đi?” Mạch Trúc Vân có chút nóng vội, huỳnh ấy đang đùa mình, hay là hắn nghe không hiểu ý nàng đang nói?

Bạch Lộ Ảnh dường như nhìn thấu lòng nàng, cười khỏ đáp: “Nha đầu ngốc, nàng còn có hạnh phúc của nàng, ta cũng có hạnh phúc của ta, sau khi về nước, ta sẽ trở thành phò mã của Đại Dục, cho nên từ nay về sau, xem như ta được giải thoát rồi.”

“Vậy huỳnh có thích nàng ta không?”

“Ta với nàng ấy, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, đương nhiên là thích nhau rồi, Nàng ấy đợi ta nhiều năm như vậy, ta không thể phụ tấm lòng nàng được, nàng nói rằng ta là người thân của nàng, nhưng về sau, có lẽ ta không thể chăm lo cho nàng được nữa rồi, thật may, còn có Sở Tùy Phong.” Khi nói ra những lời này hắn vẫn không khỏi chua xót bản thân, nàng thích hắn, chẳng qua chỉ là tình cảm giữa người thân với nhau, chứ không phải loại tình cảm nam nữ.

“Thật sao!” Mạch Trục Vân nhếch mặt ra trả lời một tiếng: “Thì ra là thanh mai trúc mã a, chẳng trách huynh đi lâu như vậy cũng không thèm trở về, còn tung tin giả lừa gạt ta.”

“Được rồi, là ta không đúng, “Ác cô nương” đại nhân đại lượng, đừng so đo với tiểu nhân a!”

“Không sao, chuyện này bốn cô nương cho qua. Vậy huynh giải thích thế nào về chuyện dám bỏ thêm thuốc khiến mắt ta không thấy được, chuyện lừa gạt này, không thể cho qua?” Mạch Trục Vân khoanh hai tay, làm vẻ tra khảo híp mắt nhìn hắn.

Bạch Lộ Ảnh bắt đầu đi ngược đầu nhìn trần nhà than thở, sau đó làm bộ mặt vô tội nhìn Mạch Trục Vân: “Nàng muốn xử lý ta thế nào đây?”

Hai con người đảo vòng nghĩ ngợi, sau đó cười vui vẻ nói: “Ta muốn nhìn thấy tâm nương của huynh!”

Hắn thân nhiên lắc đầu: “Sức khỏe nàng không tốt, không thể lặn lội đường xa đến đây được. Trừ phi, nàng nguyện ý cùng ta đến Đại Dục?”

“Thôi quên đi. Nếu đi đến Đại Dục, còn phải chuẩn bị quà cưới nữa, thôi không cần!” Mạch Trục Vân lắc đầu nguầy nguậy, làm bộ không muốn.

Bạch Lộ Ảnh híp mắt, vươn tay xoa đầu nàng, cung chiêu nói: “Hừ, quý hạp hòi, ta có đòi quà cưới nàng đâu?”

Mạch Trục Vân hôn gần ôm đầu, trừng mắt nhìn hắn, ngược lại trong lòng có chút thương cảm nhìn hắn, không thể che giấu cảm xúc thêm được nữa, vẫn mở miệng hỏi cho rõ vấn đề này: “Nàng ấy không cần sao?”

Hắn sang sảng cười nói: “Bạch đầu giai lão, nàng ấy để ý gì thứ đó? Được rồi, yên tâm, đi thôi!”

Ngay khi Mạch Trục Vân và Bạch Lộ Ảnh rời khỏi phòng thì Sở Tùy Phong và Nam Truy Nguyệt còn đang ở đại sảnh Vương phủ.

Hàn huyền vài câu, bọn họ chuẩn bị lên đường đến phủ Thừa Tướng.

Sau khi xuống xe ngựa, Sở Tùy Phong ôm Mạch Trục Vân đi vào phủ.

Đối với chuyện bị trúng mị được, Tư Lăng Thanh hoàn toàn không biết đã có chuyện gì xảy ra, hắn chỉ biết Uyển nhi và hoàng thượng đã làm ra loại chuyện nhục nhã thế nào ở Toái Ngọc Các, hơn nữa nàng còn trúng mị được, cho nên, thủ phạm mà ông nghĩ đến đầu tiên chính là Mạch Trục Vân. Vừa nhìn thấy nàng đến, ông có chút tức giận, nhưng phần nhiều là đau khổ.

“Vân nhi, tốt xấu gì Uyển nhi cũng là muội muội con, cho dù con có hận ta đến mức nào thì cũng không nên trả thù ác độc với con bé như vậy a? Lẽ nào con muốn hại cha của tan nhà nát con mới bằng lòng bỏ qua sao?” Âm thanh hắn, mang theo chút bi ai.

Nhìn hai đứa con gái ruột mình trở nên thù địch nhau, ông khổ tâm không thôi. Con bé Uyển Nhi kia, cứ ru rú trong phòng, khóc trời than đất, đòi không giết Mạch Trục Vân thì cha đòi không chịu bỏ qua.

Mà phu nhân hắn, cũng hận Vân Nhi đến tận tủy xương, chuyện như vậy, phận làm phụ thân như hắn, thật sự rất khó xử.

“Ha ha, đúng vậy, là ta ác độc, trả thù con gái ngoan hiền của ông, vậy ông cứ tiếp tục xem ta còn hãm hại nàng như thế nào nữa đi.” Mạch Trục Vân ngẩng đầu bật cười ha ha vài tiếng khinh bỉ, trong lòng nàng thật sự vừa đau, vừa chua xót, rõ ràng là con gái ngoan của ông ấy hãm hại mình, thế mà giờ đây, nàng ngược lại thành kẻ ác.

Có điều, nếu đã mang danh là “Ác cô nương”, với cả nàng cũng không có nhận ông ấy làm phụ thân mình nên bây giờ, nàng không thèm để ý làm gì.

Tề Cận quắc mắt nhìn Tư Lăng Thanh lạnh lùng nở nụ cười nhạt: “Cho đến bây giờ thừa tướng vẫn chưa biết bộ mặt thật đứa con gái ngoan của mình hay sao? Nếu người bị hại là Vân cô nương, không biết ông sẽ cảm thấy thế nào?”

“Tề Cận, không cần nhiều lời, dù sao, chuyện ông ta sắp phải đối mặt chính là kết cục của cô con gái ngoan đó. Thay vì phí công mắng chửi ta ác độc thế nào thì chi bằng ông giữ sức đề cầu nguyện cho con gái cùng với vị phu nhân đầu yêu của ông đi.” Mạch Trục Vân nói xong, ý bảo Sở Tùy Phong ôm nàng đi vào đại sảnh, thân nhiên ngồi ở hai vị trí cao nhất.

Tư Lăng Uyển, Liễu Thực Mi và Mộ Vũ đều bị hạ nhân dẫn lên, Bạch Lộ Ảnh cùng Nam Truy Nguyệt đứng ở một bên, phía sau bọn họ còn có Tề Ân, Tề Cận, cùng với đám hắc y thị vệ của Phong vương phủ.

Mộ Tuyết đã có mặt ở đây, nàng đứng ở sau Mạch Trục Vân, ánh mắt có chút oán giận liếc nhìn Mộ Vũ: Thì ra nàng ta là người ám hại tiểu thư, hừ! Bình thường luôn tỏ vẻ nhát gan, ngờ nghệch, ai ngờ lại chính là hung thủ hãm hại tiểu thư!

Tư Lăng Uyển vừa nhìn thấy Mạch Trục Vân thì giống như người điên, chạy như bay về phía nàng, nếu như không phải ả ta thì sự trong sạch và danh dự của mình cũng đâu đến nỗi phải bị chà đạp và hủy hoại như vậy.

“Mạch Trục Vân, ta phải giết ngươi!” Ánh mắt của nàng đỏ sẫm màu máu, tóc tai bù xù trông khó coi vô cùng, quần áo lộn xộn, tả tơi. Bởi vì động tác rất bất cần nên nàng không thể nào giấu đi mấy dấu vết thâm tím còn chưa tan đi trên chiếc cổ trắng ngần của nàng.

Tề Ân và Tề Cẩn đứng chắn trước mặt, không cho phép ả điên đó tiếp cận được Mạch Trục Vân và Sở Tùy Phong.

Đương nhiên, Tư Lăng Uyển vừa nhìn thấy Mạch Trục Vân thì rất muốn giết nàng, còn Sở Tùy Phong, vừa nhìn thấy Tư Lăng Uyển xuất hiện, thì cũng rất muốn giết ả. “Phong, đừng nhìn nàng ta!” Mạch Trục Vân quay đầu hẳn về phía mình, để trong mắt hẳn chỉ có mình. “Chàng yên tâm, ta sẽ không giết nàng, ta chỉ muốn nàng ta, có sống cũng không bằng chết!”

Có muốn chết cũng không thể!

“Vân nhi, cho dù Uyển nhi đã làm chuyện sai nhưng con bé là muội muội con, xem như con nể tình người cha ruột của con mà tha thứ cho con bé một lần đi? Xem như ta cầu xin con...” Liễu Thục Mi biết thủ đoạn của Mạch Trục Vân nên trong lòng có chút sợ hãi, khóc thay Tư Lăng Uyển Tâm cầu tình.

“Ha ha!” Mạch Trục Vân bật cười nhìn nàng: “Tư Lăng phu nhân, ta không có loại muội muội xấu xa như ả đầu. Vì nàng ta mà cầu tình à? Chi bằng chúng ta tính chuyện của bà trước đi, bà nợ mẹ ta một mạng đó!”

Mạch Trục Vân cười ngây ngô nhìn Tư Lăng phu nhân.

Còn Liễu Thục Mi vừa nghe xong câu cuối cùng, sắc mặt gần như trắng bệch vì sợ hãi, bước chân như không không ché được mà lao đảo lui về sau vài bước.

Lúc này, hai tên thị vệ mang theo một ông lão đã cao tuổi bước vào, Liễu Thục Mi vừa nhìn thấy liền sợ hãi, bước chân không ổn định, lập tức té sấp xuống sàn nhà, miệng lắp bắp nói: “Ngươi ngươi ngươi....sao ngươi vẫn còn sống?”

“Phu nhân, ngạc nhiên lắm phải không?!” Nam Truy Nguyệt cười tươi bước về phía ông lão một đầu trắng bệch, khuôn mặt rai rác nếp nhăn, tuy đã già nhưng dáng vóc và cử chỉ thì vẫn dễ dàng nhận ra.

Người này chính là người mà Nam Truy Nguyệt đã tốn mất vài ngày để tìm mọi manh mối còn sót lại ở trấn Oanh Dương. Ông ấy có thể chứng minh, trận hỏa hoạn ở phủ Tư Lăng năm đó chính do một tay Liễu Thục Mi dàn dựng lên.

Tư Lăng Thanh cũng không tin vào mắt mình, thất thanh kêu lên: “Lão quần gia?”

Đương nhiên, Tư Lăng Thanh cũng nhận ra người này, có điều, chẳng phải ông cũng đã chết theo Khê Nhi trong trận cháy năm đó sao?

“Lão gia, là ta có lỗi với ngài cũng với Khê phu nhân...” Lão quần gia vừa khóc lóc vừa cầu xin sự tha thứ.

Rồi sau đó, ông lão đưa mắt nhìn về phía Mạch Trục Vân, bước chân hơi run như sắp gãy đến nơi, lão quỳ rạp xuống, dập đầu cầu tình: “Tiểu thư, là tiểu nhân có lỗi với phu nhân và tiểu thư, tiểu nhân có lỗi với phu nhân rất nhiều a.....”

Mạch Trục Vân hít sâu một hơi, đè nén cảm giác uất nghẹn đang trào dâng nơi cổ họng, lên tiếng hỏi: “Ông đứng lên đi, kể hết mọi chuyện mà ông biết về năm đó cho mọi người ở đây nghe rõ!”

Tề Cẩn tiến lên dìu lão già đứng dậy.

Trong lúc lão thuật lại chuyện năm xưa, hai tay Mạch Trục Vân không ngừng run rẩy, tìm lấy bàn tay của Sở Tùy Phong, lẳng lẽ nắm chặt, dường như đang tìm chút gì đó để dựa vào.

Sở Tùy Phong vẫn ôm nàng như trước, mặc cho nàng giữ chặt tay mình, tay còn lại, đưa ra phía sau, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, như an ủi, như trấn an.

“Hôm đó thời tiết rất đẹp, lão gia cùng với đám bạn bè tụ tập ra ngoài. Mi phu nhân gọi ta đến chuẩn bị cho con của Khê phu nhân một bát súp, nói là muốn phu nhân bồi bổ sức khỏe. Ta nghe hợp tình hợp lý nên làm theo, phân phó hạ nhân đi chuẩn bị. Nhưng sau khi Khê phu nhân uống bát súp đó xong liền đột ngột ngất đi, Mi phu nhân phi vụ không cho ta, nói ta có ý đồ xấu, kê thuốc hại Khê phu nhân...” Nghe đến đoạn như vậy, Liễu Thục Mi lập tức đứng bật dậy, chìa tay vào lão quần gia: “Ngươi... ngươi... ngươi..... Là ngươi hạ độc, còn đồ thừa ta!”

“Phu nhân, bà còn dám nói dối trắng trợn kể cả người đã an nghỉ nơi Suối vàng sao? Năm đó rõ ràng chính bà đã hạ độc, sau đó vu không cho ta, uy hiếp ta phóng hỏa, thiêu trụi cả phủ Tư Lăng. Về sau bà cũng lão già rồi khỏi trấn Oanh Dương, đến kinh thành an cư lạc nghiệp...”

Thì ra Liễu Thục Mi chỉ vì muốn đoạt sủng mà có ý phóng hỏa, thiêu cháy cả phủ, thậm chí còn muốn hại chết cả Mạch Trục Vân – đứa trẻ còn chưa kịp chào đời.

Tư Lăng Thanh không thể tin vào mắt mình nhìn Liễu Thục Mi, trong ấn tượng của hắn, vị phu nhân này là một nữ nhân hiền lành, dịu dàng, luôn ở bên cạnh hắn, động viên, khuyên giải hắn khi hắn gặp khó khăn ví dụ như khuyên hắn nên rời khỏi trấn Oanh Dương lên kinh thành để lập nghiệp, nhờ có bà, con đường làm quan của hắn cũng thuận lợi không kém, dẫn đến vị trí thừa tướng bây giờ của hắn.

Nhưng sau khi nghe được những lời lão quần gia vừa nói, hắn kinh hoàng không thôi, thì ra tất cả đều là âm mưu của bà ta.

“Quản gia, những lời người nói đều là thật sao? Nhưng vì sao năm đó, khi ta muốn cứu phu nhân ra ngoài thì bà ta lại hôn mê bất tỉnh?” Tư Lăng Thanh nghi hoặc lên tiếng hỏi, hần khó mà tưởng tượng được, một người trầm tính như Liễu Thực Mi, lại có thể ác độc đến mức đó.

“Lão gia, ông đừng nghe những gì ông ta bịa đặt, là ông ta phóng hỏa, không liên quan đến ta, thật sự không liên quan đến ta. Tình cảm giữa ta và Khê nhi muội muội tốt như vậy, làm sao có thể ra tay hại muội ấy được? Nếu đúng như lời ông ta nói, vậy Khê nhi vẫn chưa chết, không phải sao? Nếu vậy, muội ấy nhất định sẽ thuật lại mọi chuyện với Công Tôn Phi, nhưng vì sao Tôn Phi không đến tìm ta báo thù?” Liễu Thực Mi vội vã bẻ cong sự thật, hơn nữa còn dám lấy Công Tôn Phi ra làm lá chắn.

“Quản gia, tiếp tục nói đi!” Mạch Trục Vân lên tiếng ý bảo ông tiếp tục.

“Vâng, thưa tiểu thư! Bẩm lão gia, là Mi phu nhân cố tình không nói cho ngài, khi Khê phu nhân vẫn ở trong phòng, bà ta lại nhân lúc ta phóng hỏa, đánh ta bất tỉnh, sau đó vờ như bản thân mình cũng bị khói làm ngạt thở, cố ý hôn mê ngã trước cửa để lão gia phát hiện kịp thời và cứu bà ta ra ngoài. Huống chi, lúc ấy còn có đại tiểu thư đi theo bên cạnh phu nhân, chỉ cần đại tiểu thư khóc òa lên, lão gia chắc chắn sẽ tìm thấy được bọn họ, cứu bọn họ ra ngoài, còn Khê phu nhân lại...”

“Lão gia, là ta có lỗi với phu nhân và tiểu thư, nếu lúc đó ta không cấu kết với Mi phu nhân làm ra chuyện ác đó thì có lẽ tiểu thư sẽ không phải sống lưu lạc bên ngoài nhiều năm như vậy, Khê phu nhân cũng không vì nhan sắc bị hủy mà đau khổ suốt đời, không dám trở về đoàn tụ với lão gia...”

“Cái gì?” Lúc này đây, chính là Mạch Trục Vân và Tư Lăng Thanh hoảng hốt đồng thời kêu lên.

Tư Lăng Thanh đã trải qua biết bao chiến trận, lao lệ tung hoành, cho dù có bình tĩnh tới đâu, có cố cho bản thân mình một tia hy vọng hấn Liễu Thực Mi không phải loại nữ nhân như vậy, nhưng cũng không thể không khiếp sợ khi nghe xong những lời của lão quản gia. Đúng là năm đó, khi hấn đi cứu người, người mà hấn tìm được dễ dàng nhất chính là Mi nhi và Kính nhi, vì hai người bọn họ ở gần cửa, Kính nhi lại đứng một bên không ngừng sợ hãi khóc to, còn Mi nhi thì nằm bất tỉnh ra đất. Nhưng hấn không ngờ rằng, sau khi cứu hai mẹ con bọn họ ra ngoài, khi đang định quay trở về cứu Khê nhi ra, mọi chuyện đó không kịp nữa rồi. Thì ra Khê nhi không chịu tha thứ cho hấn, không chỉ vì hấn bỏ mặc nàng, mà còn bởi vì gương mặt của nàng bị hủy. Công Tôn Phi cũng không chịu tha thứ cho hấn, có lẽ cũng vì lý do đó.

Lúc này Mạch Trục Vân mới nhớ ra, lúc trước Nam Truy Nguyệt có nói với nàng đã từng gặp mẫu thân một lần, nhưng vì khi đó, mẫu thân nàng lại dùng khăn mỏng che mặt,... thì ra mẫu thân nàng bị hủy dung sau trận hỏa hoạn đó. Trong lòng chưa xót muôn phần, mẹ mình đã phải chịu nhiều ách ức và chịu đựng đến thế sao?

“Tư Lăng phu nhân, bà còn gì để chối cãi không?” Khóe mắt ửng hồng, Mạch Trục Vân lạnh lùng nhìn nàng hỏi.

Sư phụ từng nói với nàng rằng, mẹ nàng qua đời vì bệnh nặng, thì ra “bệnh nặng” đó chính là di chứng của trận hỏa hoạn đó gây ra.

Liễu Thực Mi lão đảo lui về sau: “Ta... ta... ta....thật sự không phải ta, lão gia, trận cháy năm đó là ngoài ý muốn, thật sự không liên quan đến ta, lão gia.....”

Tư Lăng Thanh tiến lên, giữ chặt cổ Liễu Thực Mi, gằn giọng nói: “Người còn muốn ta tin tưởng người thế nào nữa hả?”

“Khụ khụ khụ..... Lão gia, lẽ nào...ông không nghĩ đến tình cảm bao nhiêu năm của chúng ta....mà tha cho ta sao?” Liễu Thực Mi bị Tư Lăng Thanh siết cổ đến xanh cả mặt, nói chuyện cũng đứt quãng.

Tư Lăng Uyên nhìn thấy cha mình bóp cổ mẹ bèn chạy đến kéo góc áo hấn, hoảng hốt la lên: “Cha, cha mau buông tay đi, bộ cha muốn giết mẹ sao?”

“Tề Cẩn!” Sở Tùy Phong lạnh giọng lên tiếng.

Tề Cẩn hiểu được ý tứ của hấn, tiến lên kéo Tư Lăng Thanh ra: “Tư Lăng thừa tướng, chuyện còn chưa giải quyết xong đâu!”

Hai tay Tư Lăng Thanh không ngừng run lên, hấn không biết còn chuyện gì chưa giải quyết xong, nhưng hấn vẫn cắn răng dừng tay, mang theo ánh mắt đầy có lỗi nhìn Mạch Trục Vân đang nằm trong lòng Sở Tùy Phong.

Mạch Trục Vân né tránh ánh mắt của ông, lạnh giọng nói: “Tề Ân, tiễn lão quản gia ra ngoài!”

Nếu không phải vì thấy ông tuổi già sức yếu thì có lẽ nàng sẽ không tha thứ cho lão.

“Tiểu thư, lão là một kẻ đáng chết, ta thực sự cảm thấy có lỗi với tiểu thư vô cùng, nếu như năm đó không nhờ có phu nhân rũ lòng từ bi cứu giúp thì cái mạng già này đã sớm rời bỏ nhân thế từ lâu. Làm một kẻ tham sống sợ chết nhiều năm rồi, bây giờ có thể nói hết toàn bộ sự thật cho lão gia, lão không còn gì tiếc nuối nữa....” Nói xong, có ý định chạy tới cột nhà: “Phu nhân, lão bộc đến nhận lỗi với người đây.”

“Tề Ân!” Mạch Trục Vân quát to một tiếng.

Tề Ân nhanh chóng chạy đến, giữ chặt lão quản gia: “Nếu Vân cô nương đã không trách ông thì ông cũng đừng tự trách bản thân mình làm gì, ông làm vậy, không thấy Vân cô nương khó xử sao?”

“Nhưng lão không còn mặt mũi nào để sống trên đời này nữa....” Lão quản gia đau khổ lắc đầu, sám hối nói.

Mạch Trục Vân cảm thấy sống mũi cay cay: “Lão quản gia, ông yên tâm, kẻ đầu sỏ còn ngهنh ngang sống tốt thế kia, ông chỉ là nạn nhân bị ép thôi, nếu

mẹ ta đã không trách ông, còn cứu sống ông, vậy thì ông cũng đừng nên lãng phí tâm lòng của bà ấy, yên tâm đi, hấn sẽ giúp ông tìm một nơi để an nghỉ hết quãng đời còn lại!” “Đa tạ tiểu thư!” Lão quân gia đập đầu, theo Tề Ân đi xuống.

“Vân nhi.....” Từ Lăng Thanh nhìn nàng, cảm thấy có lỗi vô cùng, nhỏ giọng gọi tên nàng.

Mạch Trục Vân vẫn không lên tiếng đáp ứng.

Sở Tuy Phong nhẹ nhàng nâng tay, chạm lên gò má nàng, lau hai hàng lệ lặng lẽ rơi xuống, nàng vẫn không kìm được mà khóc.

“Từ Lăng phu nhân, cái chết của mẹ ta, ta sẽ không bao giờ quên. Bây giờ, chúng ta nên xem xét lại về cái chết của Triệu di nương nhỉ?”

Liễu Thục Mi nghe vậy bèn ngăn người, chân tay vô lực, ngã xuống nền nhà, bà sợ.

Từ Lăng Thanh ngậy ngốc mở tròn mắt, mặc dù đã được Từ Lăng chứng minh, nói rằng Triệu di nương tự đâm mình xuống hồ sen, nhưng hấn vẫn không khỏi hoài nghi, liệu có phải đây là thủ đoạn trả thù của Mạch Trục Vân không?

“Tề Cần, cho Từ Lăng lên đây!”

Không bao lâu sau, Từ Lăng bị áp giải tới. Lấy lại bình tĩnh, Mạch Trục Vân trấn định cảm xúc, chuyện của mười tám năm trước, nàng sẽ đề đó, tính thêm cả chuyện này, nàng sẽ thanh toán sòng phẳng với Liễu Thục Mi.

“Từ Lăng, không phải ngươi nói đã tận mắt chứng kiến cảnh Triệu di nương chết sao? Thế mỗi đêm nằm xuống giường, ngươi có mơ thấy bà ta đến tìm ngươi kêu oan không!” Mạch Trục Vân thoải mái nói, nàng biết, Từ Lăng là một kẻ nhất gan, nhất định khi nghe xong sẽ rất sợ hãi, nói không chừng nàng ta còn mơ thấy oan hồn cũng nên.

Quả nhiên, Từ Lăng hét to một tiếng, hai mắt đăm đăm nhìn Mạch Trục Vân: “A..... Đừng có tới đây, bà đừng có lại đây, không phải ta, thật sự không phải ta giết bà.”

“Vậy ngươi nói ta nghe xem, là ai giết?” Mạch Trục Vân làm bộ đổi giọng khàn khàn, âm thanh khủng bố vang lên.

“Là..... Là phu.....” Từ Lăng giơ tay bịt chặt hai mắt, dường như đang sợ thấy người mà mình không nên thấy.

“Từ Lăng!” Từ Lăng Uyển đột nhiên mở miệng hét lên cắt ngang lời Từ Lăng nói. Nàng đi đến bên cạnh Từ Lăng, gỡ hai tay đang ôm lấy mặt, dịu dàng nói: “Ngươi xem xem, đâu có ai đâu nào, đừng bị người khác lừa!”

Nàng nói xong, quét cặp mắt oán hận nhìn Mạch Trục Vân.

“Ha ha.” Mạch Trục Vân buồn cười nhìn bộ dáng tức giận của Từ Lăng Uyển, đứng vội, còn có một màn hấp dẫn dành cho ngươi, bây giờ vẫn nên để buổi phán xét tiếp diễn theo đúng trình tự của nó: “Từ Lăng a, các ngươi không hoài nghi người là do ta giết sao? Nói cho ngươi đi, tối hôm qua Triệu di nương báo mộng cho ta, bà ta nói, bà ta biết ai là người giết bà ta.”

Từ Lăng bị lời nói của Mạch Trục Vân dọa sợ mất mặt, cả người đứng sững đó, ngây dại nhìn nàng.

Mạch Trục Vân tiếp tục nói: “Bà ta còn nói, nước ở hồ sen rất lạnh, bà không có ai hàn huyên trò chuyện, bà rất cô đơn, muốn ta tìm cho bà ta một người nào đó xuống đó cùng bà ta. Ngươi là người cuối cùng nhìn thấy bà ta, nên để ngươi xuống đó bồi bạn với bà ta là tốt nhất!”

Chuyện vừa chuyển liền nhìn về phía đám thị vệ ở Vương phủ: “Người đâu, ném nàng ta xuống hồ sen!”

“Đừng, làm ơn, đừng a, Vân cô nương, ta nói, ta nói, ta không có nhìn thấy gì cả, tất cả đều là tiểu thư dặn ta nói như vậy.” Tiểu nha hoàn lập tức sợ hãi, cuộn người ngồi một góc, sống chết cũng không chịu đứng lên. “Ngươi không nhìn thấy? Vậy làm sao đây? Ta còn phải đưa ngươi xuống bồi bạn với bà ta a!” Vẫn vậy tay ý bảo thị vệ ra tay lôi nàng đi.

“Đừng mà, Vân cô nương..... Cầu xin ngươi. Ta nói, cái gì ta cũng nói, là phu nhân, là phu nhân giết bà ấy.”

Mạch Trục Vân hài lòng cười, không thêm đề ý Từ Lăng Thanh và Liễu Thục Mi, chỉ liếc sang Từ Lăng Uyển, thấy sắc mặt của nàng ta đang dần trở nên khó coi, Mạch Trục Vân vui vẻ tiếp tục hỏi: “Chẳng phải ngươi nói ngươi không nhìn thấy gì sao? Nếu đã không thấy gì, vì sao biết được chính phu nhân là người giết bà ta?”

“Ta....ta không có nói dối mọi người, đêm đó, đúng là ta có đi đến hồ sen nhưng thứ mà ta nhìn thấy...” Nói xong, liền quét mắt nhìn thoáng qua Liễu Thục Mi, dường như có chút sợ hãi, nhưng cho đến khi quay đầu sang nhìn thẳng vào ánh mắt dò xét của Mạch Trục Vân, cùng với đôi mắt lạnh lẽo đầy máu lạnh của Sở Tuy Phong, Từ Lăng càng thêm sợ hãi, bèn đưa ra quyết định cho bản thân: “...là thấy phu nhân đang lôi Di thái thái đến hồ sen, Di thái thái hoảng sợ chống cự nhưng phu nhân chỉ đứng bên bờ hồ cười to, còn... còn mắng Vân cô nương, nói... nói... muốn ném ngươi ra khỏi phủ.”

Liễu Thục Mi toàn thân tê liệt ngã xuống nền sàn, bây giờ, chân tướng đều đã bị phơi bày, nàng thực sự không còn đường sống nữa.

Từ Lăng Thanh cũng không biết rốt cuộc cảm xúc lúc này là gì, thì ra người luôn bên gối chung chăn với ông lại chính là loại đàn bà độc ác đến vậy, hại chết Khê nhi còn chưa tính, giờ còn muốn đuổi Vân nhi ra khỏi phủ, rồi vu oan giá họa cho con bé.

Thì ra, người hại hấn tan cửa nát nhà, không phải ai khác mà chính là vị phu nhân mà mình vẫn luôn tin tưởng!

“Chuyện không phải chỉ bao nhiêu đó chứ nhỉ? Nếu không thì Nhị tiểu thư tốt bụng của các người, cũng không dấn dò các người giấu nhem tội ác của phu nhân đâu?”

“Vâng...vâng...vâng, đúng vậy, là tiểu thư bày kế cho phu nhân, nói chuyện này Liễu phu nhân không cần nhúng tay vào, tiểu thư nói người có biện pháp đuổi Vân cô nương ra khỏi phủ, hơn nữa, còn muốn Vân cô nương không phục, uất ức rời đi.” Từ Lăng quỳ rạp xuống đất, khóc lóc kể sự thật.

“Tốt lắm, người đâu, quăng nạng ta vào hồ sen đi!” Mạch Trục Vân lạnh nhạt mở miệng phân phó.

Từ Lăng nghe vậy khiếp sợ vô cùng liền ngẩng đầu nhìn nàng: “Vân cô nương, ta đã nói hết toàn bộ sự thật rồi, vì sao người còn đối xử với ta như vậy?”

Mạch Trục Vân bật cười: “Ta có nói chỉ cần người nói thật thì ta sẽ bỏ qua cho người à? Lẽ nào người đã quên, trên đường đến Trấn Oanh Dương, người đã mắng ta thế nào sao?”

Tề Cẩn phân phó thị vệ bên cạnh: “Còn không nghe Vân cô nương nói gì sao, lời người ra ngoài!”

“Vâng!” Hai tên thị vệ lập tức nhận lên, lời xềnh xệch Từ Lăng ra ngoài, không lâu sau, hồ sen dần dần nổi lên một khối thi thể phù thũng.

Sau đó, Mạch Trục Vân lười biếng đảo mắt nhìn về phía Liễu Thục Mi.

“Phu nhân, năm đó bà hãm hại mẹ ta, có nghĩ đến hậu quả không?”

Biết bản thân mình khó tránh được kiếp nạn này, Liễu Thục Mi không còn sợ hãi nữa, ngược lại đứng thẳng lưng, mạnh giọng quát: “Hừ, ta chỉ hận bản thân mình năm đó ra tay quá nhân từ với mẹ người, nếu không phải vì sợ lão gia điều tra thì ta đã sớm chuyển từ thuốc mê sang thành thuốc độc rồi, độc chết hai mẹ con các người.”

“Ồ, được đấy! Đa tạ bà đã chỉ bảo, ta đã nghĩ ra biện pháp giải quyết bà rồi.” Sắc mặt Mạch Trục Vân trở nên âm trầm hơn, đối phó với những loại người ngoan độc như Liễu Thục Mi, nàng tuyệt đối không bao giờ nương tay: “Bạch Lộng Ảnh, huynh còn cái loại độc được ác tính kia không, ta không muốn bà ta chết vội, ta chỉ cần bà ta sống, sau đó bị độc cắn nuốt, hành hạ đến chết mới thôi!”

“Vân nhi.....” Từ Lăng Thanh dường như có chút không nỡ, tiến lên từng bước, muốn cầu tình cho Liễu Thục Mi: “Dựa theo gia pháp mà xử lý được rồi?”

Dù sao bà ấy cũng là vợ của ông nhiều năm!

“Sao thế, ông muốn chịu cực hình thay cho vợ à?” Mạch Trục Vân trào phúng một câu: “Được, để ta xem xem, ta cũng không muốn lãng phí thuốc của Bạch Lộng Ảnh!”

Sau đó bèn phân phó thị vệ: “Đưa bà ta về Lạc Vũ Hiên, điểm huyết rồi sau đó làm theo những gì ta đã nói!”

“Vâng!” Bọn thị vệ đồng thanh hô một tiếng rõ to, lĩnh mệnh mà đi.

Từ Lăng Thanh mím chặt môi, ông thật sự không biết nói gì mới phải, chỉ đành đứng một bên, trơ mắt nhìn.

Lúc này, người quỳ trước mặt bọn họ, còn hai người, Từ Lăng Uyên và Mộ Vũ.

P/S: Cuối tuần này sẽ có tiếp kết cục của hai vị còn lại nha, thấy hấp dẫn nhỉ...Có vẻ nàng Ngân với Cừu con rất hóng truyện này lắm thì phải...*chống cằm nghĩ ngợi*

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Tự tạo nghiệp chương

"Mộ Tuyết, lúc trước ta có hỏi em, nếu có người muốn hại ta, em nhớ ta đã trả lời thế nào không?"

Thấy cách trừng phạt đầy ngoan độc và sắc bén của Mạch Trục Vân, Mộ Tuyết cũng có chút sợ hãi, nhưng cũng kiên định nói: "Nếu kẻ đó dám lấy sự tin tưởng của tiểu thư mà hãm hại người, người sẽ khiến cho kẻ đó đau đớn đến sống không bằng chết."

"Ừm, đau đớn, vậy em nói xem, ta nên trừng phạt nàng ta thế nào?" Tầm mắt liếc về phía Mộ Vũ đang trung bộ mặt tái nhợt như người chết đuối.

"Mộ Vũ, tiểu thư đối với người tốt như vậy, người vì sao muốn phản bội nàng?" Mộ Tuyết dường như không đành lòng, lên tiếng hỏi.

"Nô tỳ.... Là nhị tiểu thư ra lệnh cho nô tỳ, tất cả mọi chuyện đều do Nhị tiểu thư gây ra. Chuyện trộm đồ trang sức của Di thái thái, cũng do Nhị tiểu thư bảo nô tỳ giấu đồ trong phòng người, vu oan giá họa cho người, còn nữa, chuyện xạ hương, tất cả đều là chủ ý của Nhị tiểu thư."

Mộ Tuyết cảm giận nói:"Nàng ta bảo người làm gì người cũng làm hả?"

"Nhị tiểu thư nói, nếu ta không làm thì sẽ bán ta vào kỹ viện, sau đó cho ta dùng thuốc.... Tiểu thư, nô tỳ không cố ý đâu..... nô tỳ sai rồi, hu hu....." Mộ Vũ cũng thật sự rất sợ hãi.

Mạch Trục Vân tươi cười nói:"Được rồi, vậy nói cho ta biết, vì sao nàng ta không chọn Mộ Tuyết mà chọn người?"

"Nhị tiểu thư nói, người trời sanh tính đa nghi, mà tính cách của Mộ Tuyết lại thẳng thắn bộc trực, nếu chẳng may gặp chuyện, Mộ Tuyết nhất định sẽ đứng ra mà bảo vệ người, điều đó sẽ khiến người hoài nghi hơn là một kẻ chỉ biết đứng ngoài cuộc như nô tỳ, Nhị tiểu thư nói, chỉ cần giúp người vài lần, chắc chắn người sẽ không làm khó ta..." Nàng vừa nói, vừa khóc òi.

Mạch Trục Vân quay đầu nhìn Mộ Tuyết đứng sau mình, tươi cười:"Em nên cảm thấy may mắn vì sự thẳng thắn của em, đã bảo vệ em một mạng!"

"Tiểu thư, cho dù nàng ta có dùng bất cứ biện pháp gì để uy hiếp nô tỳ, nô tỳ cũng không bao giờ phản bội người, hãm hại người!"

"Được lắm!" Mạch Trục Vân cảm khái nói xong, quay đầu lại nhìn Mộ Vũ, hỏi Mộ Tuyết:"Vay em cảm thấy, bây giờ, ta nên trừng phạt nàng ta thế nào?"

"Cứ theo như lời nàng ta nói, bán vào kỹ viện, cho nàng ta uống mị dược." Mộ Tuyết chân thành nói, gieo gió thì ắt có ngày gặt bão.

Mạch Trục Vân ưng bụng gật đầu:"Không sai!"

Lập tức hai tên thị vệ đi tới, lời Mộ Vũ đang sợ hãi đến mức muốn ngất xỉu tới nơi ra ngoài.

"Tiểu thư tha mạng, tiểu thư....." Tiếng hét của Mộ Vũ xa dần vang vọng giữa đại điện.

Mạch Trục Vân nằm trong lòng Sở Tùy Phong, lười biếng cong thất lưng, nhìn hấn:"Phong, có phải ta rất ác độc không?"

Sở Tùy Phong lắc đầu:"Nếu là ta, ta sẽ không dễ dàng tha cho bọn họ!"

Nhưng, nếu Vân nhi đã muốn xử lý như vậy, hấn cũng không có ý định ngăn cản nàng.

Khấp hạ nhân của Tư Lăng phủ bắt đầu rùng mình: Nếu đúng như ba chữ "không dễ dàng" của Phong vương, vậy thì bọn họ thật sự không dám tương trợ, thủ đoạn trừng phạt của vị chiến thần nổi tiếng lạnh lùng trong truyền thuyết này rốt cuộc là tàn nhẫn đến bậc nào?

Chỉ có Tề Cẩn và Tề Ân biết: Đối với kẻ ác, vương gia sẽ cho bọn chúng không có đường sống.

Tề Cẩn còn nhớ rõ, đám người ở Tam Tuyệt Đường lần trước ra tay ám sát Vân cô nương, đã trải qua cuộc sống ở địa ngục là như thế nào: lột da, rút gân chờ khổ hình, so với trừng phạt của Vân cô nương, thì ác độc hơn gấp vạn lần.

"Chỉ là ta không thích nhìn thấy máu đỏ thôi!" Nhưng cách trừng phạt này, cũng đủ khiến bọn họ đau đớn đến chết.

Nhân vật tiếp tục màn phán xét, chính là Tư Lăng Uyển.

"Tư Lăng nhị tiểu thư, bây giờ, đến phiên người!"

"Tiện nhân, cho dù có chết, ta cũng không bao giờ buông tha người!" Tư Lăng Uyển thống hận hét lên.

Nhưng lời còn chưa mắng xong, phía trước bị một luồng nội lực mạnh mẽ đánh úp đến, khiến nàng mất thăng bằng lăn quay trên sàn nhà vài vòng. Nàng đau đớn ôm miệng, ho khan, một bùm máu tươi ướm đầm bàn tay.

"Phong, chàng nhẹ chút chưa, giết nàng ta rồi chơi còn gì vui nữa!" Khi Sở Tùy Phong ra tay, Mạch Trục Vân bèn nhẹ nhàng khống chế lực đạo của hấn giảm đi một nửa.

Sở Tùy Phong nhìn Mạch Trục Vân, sát khí trong mắt dần dần tan đi, so với bộ dáng muốn giết người như vừa rồi thì không giống:"Nàng ta mắng nàng!"

"Bây giờ nàng ta cũng không còn sức mắng ta nữa đâu, chàng đừng tức giận!"

"Vân nhi, con không thể tha thứ cho nó sao? Tốt xấu gì con bé cũng là muội muội con!" Tư Lăng Thanh không biết cụ thể mọi chuyện là thế nào, trong lòng hy vọng hai đứa con gái ruột của mình có thể nối lại tình cảm tỷ muội.

Chỉ có một điều hấn không biết, ngay từ đầu bọn họ chưa hề ưa gì nhau.

"Tư Lăng thừa tướng, xem ra ông rất đau lòng cho cô con gái này của ông thì phải?!" Mạch Trục Vân trào phúng một câu:"Vay ông hãy hỏi xem, cô con gái bảo bối của ông, đã làm ra loại chuyện tốt gì đi?"

"Cha, cha không cần phải cầu xin ả đó, ả sẽ không bỏ qua cho con đâu!" Tư Lăng Uyển ngoan độc nhìn Mạch Trục Vân: "Ngươi nhớ cho kỹ đây, dù ta có thành quý, ta cũng sẽ không tha cho ngươi!"

"Ha ha, chưa gì đã tính đến chuyện mình thành quý rồi à? Tiếc thật, ta chưa có chấp thuận đâu!" Nàng còn có vài chuyện chưa lý giải xong

Tư Lăng Uyển trầm mặc hồi lâu, nhìn nàng: "Không giết ta? Ngươi tốt tính vậy sao?"

"Có tốt tính hay không, lát rồi biết. Ta hỏi ngươi, ngươi biết chuyện ta là nữ tử, từ khi nào?"

"Ha ha a, ngươi còn nhớ rõ việc này sao?" Tư Lăng Uyển cười trông dữ tợn vô cùng, khí chất ưu nhã của đệ nhất mỹ nữ Nam Ninh sớm đã không còn: "Nếu không phải vì ngươi chủ động trêu chọc ta trước thì làm gì có chuyện ta động thủ với ngươi?"

"Nói vậy, từ lúc đó, ngươi đã nhận ra?"

"Không phải, ta biết thân phận của ngươi chỉ sau khi điều tra!" Nàng đưa mắt nhìn Sở Tùy Phong, cười nói: "Vương gia, ngài không ngờ đúng không, lần đó ngài dùng kẻo hồ lô giúp nàng thoát nạn, nhưng sau đó, ta lại phải người đi tìm manh mối, phát hiện ra nếu không phải vì nàng ta bắn kẻo hồ lô vào cái tên kiêu phu đó thì đã không có chuyện ta suýt chút nữa đã ngã kiêu? Nếu không phải ngươi lấy kẻo đánh văng hung khí của nàng ta ra ngoài thì làm gì có chuyện Từ Lăng lại không tìm được chứng cứ?"

Ánh mắt Sở Tùy Phong trở nên âm trầm khiến bầu không khí tràn ngập cảm giác nguy hiểm hơn...như thể tất cả sẽ bị huỷ diệt trong chớp mắt. Thì ra nàng ta đã sớm biết, đúng như hần đoán, Tư Lăng Uyển là người không đơn giản.

"Vậy cho nên, trên đường chúng tôi trở về, ngươi đã phái người của Tam Tuyết đường đến giết ta?"

"Hừ, một đám phế vật, cả một đũa bị mù như ngươi cũng không đối phó được!" Tư Lăng Uyển làm vẻ mặt khinh thường, nếu sớm biết thể Mạch Trục Vân không phải hạng người dễ đối phó thì việc gì nàng phải phí công sức lo lắng an bài sát thủ.

Nam Truy Nguyệt đứng một bên thờ dài lắc đầu, nhớ lại ngày đó hần còn có chút ấn tượng tốt với Tư Lăng Uyển, thậm chí còn vì nàng và suýt chút nữa đã phế võ công của Mạch Trục Vân, bây giờ hần không thể phủ nhận một điều, con mắt nhìn người của mình thật kém cỏi, thì ra hần không nhận ra bộ mặt thật của Tư Lăng Uyển từ trước, đồng thời, điều khiến hần thêm hối hận hơn chính là, hần đã không sớm nhận ra nàng có ý định hãm hại Mạch Trục Vân.

"Ha ha, còn nữa, Ca Thụ Hàm Tuyết cũng đúng là một phế vật! Ta nói thân phận của ngươi cho ả biết lâu như vậy, thế mà ả chẳng hề làm gì, đường đường là Phụng Ảnh công chúa, bị ngươi lừa dối, bị Phong vương vứt bỏ, bị ca ca lừa gạt, thế mà chẳng biết tận dụng thân phận và địa vị của bản thân đi báo thù các ngươi..." Nàng cảm giận nói.

Mạch Trục Vân trầm nghĩ, có lẽ nàng ta không biết Ca Thụ Hàm Tuyết và Sở Lâm Uyên đã âm thầm làm giao dịch với nhau.

Và có một điều mà ngay cả Mạch Trục Vân cũng không ngờ đến chính là Tư Lăng Uyển là người đứng đằng sau mọi chuyện, ban đầu nàng chỉ đơn giản nghĩ, vì Sở Lâm Uyên bị nàng và Phong chọc tức nên mới kể hết toàn bộ mọi chuyện cho Ca Thụ Hàm Tuyết, sau đó hai người làm giao dịch hợp tác, cuối cùng, người chủ động đứng ra thực hiện cuộc giao dịch, có lẽ là Ca Thụ Hàm Tuyết.

Tư Lăng Thanh không hiểu đầu cua tai nheo mọi chuyện, hần cứ nghĩ, con gái của mình, từ nhỏ đến lớn đều ngoan ngoãn, hiền dịu, có phần nào đó giống mẫu thân mình, nhưng bây giờ, sai rồi, sai quá sai rồi.

Còn Mạch Trục Vân – một đũa trẻ lớn lên ở núi rừng hoang dã, không được dạy dỗ, nuôi nấng đến nơi đến chốn, không hiểu phép tắc lễ nghi, cuối cùng lại không giống như vẻ bề ngoài.

Cách làm của con bé, cũng chỉ đơn giản là tự bảo vệ bản thân.

"Ngươi nói thiếu một chuyện rồi!" Nam Truy Nguyệt đứng ra nói.

Toàn bộ sự chú ý đều đặt lên người Nam Truy Nguyệt.

"Trên đường đi đến trấn Oanh Dương, lúc gặp được ngươi ở khách trọ đêm đó, ngươi nói có người vào phòng của ngươi, đúng chứ? Sau khi điều tra, ta phát hiện đêm đó rõ ràng không hề có bất kỳ ai ra vào khách trọ, sự thật là chỉ vì ngươi cố tình bịa đặt, vu khống Mạch Trục Vân, sau đó lợi dụng ta đối phó với nàng?"

Tư Lăng Uyển bật cười, vẻ mặt càng thêm hèn mọn và dữ tợn: "Ha ha a, ngươi nói không sai, là ta muốn vu khống giả họa cho ả. Đêm đó đúng là không có ai đến, là ta hù dọa Từ Lăng. Ta vốn nghĩ, các ngươi sẽ chán ghét nàng, đuổi nàng đi, nào ngờ ngươi chỉ biết có giận dữ, còn tưởng ngươi sẽ phế võ công của ả nữa chứ, Nam Truy Nguyệt, chuyện này, ta không hề lợi dụng ngươi, là ngươi can tâm tình nguyện!"

"Vậy đêm đó, ngươi cố tình làm bộ dáng sợ hãi, chắc là muốn được Phong ôm ấp nhỉ?" Mạch Trục Vân còn nhớ rõ đêm ngày hôm đó, khi Sở Tùy Phong vừa bước vào cửa thì có người làm bộ làm tịch hoảng chạy về phía hần, cũng may khi đó bọn họ đều chuẩn bị tâm lý phòng bị, nếu không thì đã dính phải mưu mô của nàng.

"Đúng thế thì sao? Ta yêu chàng như vậy, như chàng lại không hề để mắt đến ta, còn khinh thường ta, trong mắt chàng chỉ có mỗi ngươi, vì sao chỉ có

ngươi mới có thể ở bên cạnh chàng, mà ta lại không có quyền được yêu thương, nhưng nhớ chàng?"

Bây giờ, bất cứ kẻ nào nhìn thấy được bộ mặt thật của nàng cũng không khỏi ớn lạnh, thì ra Nhị tiểu thư của tướng phủ là người như vậy.

"Người nói đi, ta nên trừng phạt người thế nào?"

"Ha ha, ngưng giả vờ làm người tốt đi, ta biết, ngươi chưa bao giờ có ý định tha cho ta!"

Mạch Trục Vân vui vẻ cười nói: "Người thật thông minh, nhưng tâm địa độc ác quá đấy. Yên tâm, ta cũng không phải hạ người tốt gì, ngươi cho ta những gì, ta sẽ trả lại cho ngươi gấp trăm gấp ngàn lần!"

"Mạch Trục Vân, ngươi khiến ta chịu đựng sỉ nhục quá nhiều, ta hận ngươi!" Nhớ đến chuyện ngày hôm qua, nàng không thể không hận giết chết Mạch Trục Vân.

"Ha ha, thật sao? Ý ngươi đang ám chỉ chuyện ngươi bị mọi người bắt gặp mình đang tàng tịu cùng Sở Lâm Uyên? Hừ, nếu không phải vì ngươi hao tổn nhiều công sức để hãm hại ta thì ta cũng không đối xử với ngươi như vậy, tất cả hậu quả, là ngươi tự tìm lấy!"

"Có một điều ta vẫn chưa rõ, vì sao ngươi lại ra lệnh cho Mộ Vũ gọi Tề Cẩn đến đây, lẽ nào chuyện Sở Lâm Uyên đến, là chuyện ngoài ý muốn!"

"Hừ, nếu không phải vì sợ mẹ ta trúng mị dược thì không có chuyện ta tự mình qua đó ngăn cản. Người nói đúng, ta muốn hại ngươi và Tề Cẩn. Nếu để vương gia đến nhìn thấy nữ nhân mà hắn yêu nhất cùng quần quýt, dây dưa với thuộc hạ hắn, lại còn mất đi đứa con trong bụng còn chưa chào đời, nhất định sẽ vô cùng căm kích hai người các ngươi." Nói xong, ánh mắt còn liếc về phía Tề Cẩn.

Tề Cẩn căm tức nhìn nàng: "Tiếc là ngươi tính sai một bước, cuối cùng tự mình hại mình."

Tư Lăng Uyển căm phẫn trừng mắt nhìn hắn, sau đó nàng có phần khiếp sợ, nhìn xuống bụng Mạch Trục Vân: "Vì sao ngươi không có chuyện gì?"

Mạch Trục Vân cười đáp: "Người đang nói đến xạ hương?"

"Người cho là bỏ thêm xạ hương vào lư hương thì ta không biết sao? Nhưng vì ta cứ nghĩ là mẹ ngươi muốn hại ta nên ta đợi cho đến ngày đó rồi phản kích một lần, nào ngờ lại bị ngươi tính kế. Nói cho ngươi biết, thật ra từ đó đến nay, ta chưa hề mang thai, lần nôn khan ở hoàng cung, chẳng qua là ngoài ý muốn. Nếu không thì ta phải công nhận, mọi đường đi nước bước của ngươi, đều quá hoàn hảo, có cẩn thận như ta, cũng sẽ thành nạn nhân!"

Tư Lăng Uyển đau lòng khổ nghĩ, mặt lên trời, nàng chỉ tập trung đến quá trình hãm hại Mạch Trục Vân nên đối với tình hình thai nhi của nàng, nàng hoàn toàn không chút phòng bị, thì ra chuyện Mạch Trục Vân mang thai, là giả!

"Được, lần này xem như ta thua, Mạch Trục Vân, nhưng ngươi nhớ cho kỹ, ta sẽ không buông tha cho ngươi!"

"Người còn có cơ hội này sao?" Mạch Trục Vân nhìn nàng: "Người đã thích tính kế với người khác, vậy thì hôm nay ta cho ngươi ném thử tư vị của việc bị người khác kê thuốc. Ngày hôm qua, nhất định ngươi là người chủ động nhỉ? Nếu không, làm gì có chuyện ngươi đi câu dẫn chồng của tỷ ngươi?"

"Mạch Trục Vân, ngươi là đồ khốn, nếu như không có ngươi thì trong sạch của ta, làm sao có thể..... Ta, ta muốn giết ngươi!" Tư Lăng Uyển giẫy dụa tiến lên.

Mạch Trục Vân phát tay áo, mang theo nội lực đánh bật nàng văng lui ra sau, Tư Lăng Uyển bị đánh đến lăn quay cuống vài vòng, Mạch Trục Vân thấy thế bèn cười nhạt: "Muốn chết? Không có dễ dàng như vậy! Người đâu, lôi nàng ta trở về phòng, bỏ mị dược và xạ hương vào trong lư hương, tìm thêm cho nàng ta vài tên nam nhân đến hầu hạ nàng! Để nhất mỹ nhân Nam Ninh đúng không? Tìm mấy tên nam nhân xấu xí đến!"

"Mạch Trục Vân, ngươi không phải người!" Tư Lăng Uyển như người điên gào thét, trừng phạt nàng như vậy, chẳng bằng giết nàng cho xong!

"Người còn nghĩ ra được cách này để hại con ta, thế ngươi có bao giờ nghĩ sẽ có một ngày ngươi cũng bị người khác dùng loại thủ đoạn này để đối phó với ngươi không? Có điều, ta nghĩ ngươi chưa ném đủ mùi vị hấp dẫn ấy đâu nhỉ? Để ta cho ngươi cơ hội, ném đến thỏa mãn mới thôi!"

"Vân nhi, đừng con, Uyển nhi, con bé nó biết sai rồi..." Tư Lăng Thanh đã không thể chịu nổi cảnh tượng vợ mình từ một hiền thê gương mẫu lại biến thành một người đồ kị, ác độc hãm hại con gái mình và Khê nhi, giờ đây lại thêm một Uyển nhi, một Nhị tiểu thư ngoan ngoãn lễ phép, lại trở thành một mỹ nhân với tâm địa rắn rết, tìm mọi cách giết hại Vân nhi và đứa con trong bụng con bé. Đúng là hắn muốn hai mẹ con họ phải trả giá, đúng là hắn muốn Vân nhi trừng phạt bọn họ, nhưng phận làm cha, đòi nào hắn nỡ nhìn con mình bị hành hạ kiểu đó?

"Vân nhi, cha cầu xin con, đừng làm thế với Uyển nhi, nó dù gì cũng là muội muội con a!" Cho dù Uyển nhi đã làm biết bao chuyện sai trái, nhưng vì nó vẫn là đứa con mang dòng máu của mình, nào sao hắn có thể nhẫn tâm bỏ mặc nó bị người khác vũ nhục: "Nếu con hận nó thì cứ tra tấn nó đi, đừng bỏ thuốc!"

"Còn ta thì sao, khi nàng ta thân nhiên dùng mị dược hại ta, đau đớn của ta, ai hiểu cho ta? Ông nói muốn quên ngày một ngày hai là quên được sao, nếu ngày hôm đó ta không cảnh giác, để phòng hai mẹ con bọn họ thì người mà các người bắt gian tận giường chính là ta đây. Khi đó, ai cầu tình cho ta?" Mạch Trục Vân cố giấu đi nước mắt, nghẹn giọng nói.

"Tư Lăng Thanh, mối thù của mẹ ta, mối hận của ta, ông nói cho qua là cho qua dễ dàng vậy sao?"

"Vân nhi, bình tĩnh!" Sở Tùy Phong nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi nàng, đồng thời phân phó người làm theo những gì nàng nói.

Nhưng ngay khi thị vệ đang chuẩn bị dè Tur Lăng Uyển lời đi thì ở cửa đột nhiên truyền đến thứ âm thanh đồng dục.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm, thái tử điện hạ giá lâm!"

"Hoàng hậu..... Hoàng hậu!" Tur Lăng Uyển như người chết đuối vớ được cọc, mạnh tay đẩy hai người đang lời đầu nàng đi, lao đảo chạy về phía cửa, khẩn cầu:"Tỷ tỷ, cứu muội, muội không muốn bị à trừng phạt vậy đâu..."

"Chát!"

Đúng là ngoài dự kiến của mọi người, khi thấy Tur Lăng Uyển chạy đến, tỷ tỷ thân thiết nhất của mình - Tur Lăng Kính lại không hề lên tiếng an ủi, hay lấy lại công đạo cho nàng, mà ngược lại, mạnh tay tát nàng một cái như trời giáng, đồng thời miệng phun ra hai chữ:"Tiện nhân!"

Đám người trong đại sảnh đều bị thái độ của hoàng hậu mà dọa đến khiếp sợ.

Nhất là Tur Lăng Thanh, hẳn không ngờ Kính nhi lại mở miệng mắng Uyển nhi hèn mọn đến vậy.

Chẳng phải tình cảm tỷ muội chúng nó luôn tốt lắm sao?

Tur Lăng Uyển Tâm bị cái tát này mà tỉnh mộng, nàng oan ức ôm mặt, cố gắng lau đi vết máu trên khóe miệng, khó hiểu nhìn tỷ tỷ mình, vì sao Kính tỷ tỷ lại đối xử với mình như vậy?

"Nếu không vì ngươi thì hoàng thượng cũng không bệnh nặng đến mức này?" Nói xong, Tur Lăng Kính trực tiếp bước qua người Tur Lăng Uyển, nắm tay Sở Quân Lạc mới sáu tuổi, tiến vào trong.

Nếu hoàng hậu cũng không che chở cho nàng, vậy thì đám thị vệ của Phong vương phủ cũng không ngại gì mà tự giác lời Tur Lăng Uyển ra ngoài, hơn nữa còn bắt tay thực hiện những gì mà Mạch Trục Vân đã an bài phân phó.

"Vân cô nương, Phong hoàng đệ, lần trước ở đại điện, là ta cử xử có phần không đúng, trong khoảng thời gian này, hoàng thượng cũng làm không ít chuyện sai trái, mong hai người đại nhân đại lượng, tha thứ cho chàng..." Tur Lăng Kính không còn mang dáng dấp phong thái của hoàng hậu, chỉ dùng trái tim của một người vợ cầu tình, ngay cả hai chữ bản cung cũng không hề thốt ra.

"Ngươi đến cầu xin chúng ta?" Mạch Trục Vân nhũn mảy, nàng dường như có chút không tin, dù sao ai cũng biết mẹ con Liễu Thục Mi âm hiểm độc ác thế nào, nàng khó mà tin rằng, một người như Tur Lăng Kính, lại không có lòng dạ đó?

Tur Lăng Kính gạt đầu, đảo mắt nhìn Bạch Lộng Ảnh, ý đã rõ trên mặt chữ, là đang cầu xin Bạch Lộng Ảnh cứu người, nhưng vì nàng biết nguyên tắc của Bạch Lộng Ảnh, mà nàng thì chắc chắn không muốn lộn võ với hắn, nên mới đến đây cầu Mạch Trục Vân và Sở Tùy Phong.

"Phong hoàng đệ, mặc dù hoàng thượng luôn tính kế làm khó dễ đệ nhưng dù sao hai người các người cũng là huynh đệ, đệ có thể nhờ Bạch thân y đến cứu chàng ấy một mạng được không?" Ánh mắt nàng nhất thời đỏ lên, trông có chút đáng thương.

Sở Tùy Phong không lên tiếng đáp ứng nàng, khi Sở Lâm Uyên năm lần bảy lượt gây khó dễ Vân nhi, liệu lúc đó hắn có nghĩ đến tình cảm huynh đệ không?

"Vân cô nương, ta biết hoàng thượng đã làm chuyện có lỗi với ngươi, nhưng ngươi có thể vì Lạc nhi đã từng cứu ngươi mà giúp hắn một lần, cầu xin ngươi." Nói xong, Tur Lăng Kính kéo Sở Quân Lạc lên đứng đối diện Mạch Trục Vân.

Nhưng coi bộ tiểu tử đó dường như rất bất mãn với nàng, chỉ lạnh lẽu biu môi, sau khi lễ phép gọi Sở Tùy Phong một tiếng "Hoàng thúc", liền sổng chết không chịu tiến lên, trong mắt dường như tỏ thái độ chán ghét sự tồn tại của Mạch Trục Vân.

Mạch Trục Vân bật cười, rời khỏi lòng Sở Tùy Phong, nhìn cái dáng vẻ không tự nhiên của tiểu tử kia, trêu chọc hỏi:"Nhóc con, không phải muốn cầu xin ta sao?"

Sở Quân Lạc trừng mắt nhìn nàng, tức giận rống to:"Ngươi là đồ lừa đảo, còn nói sẽ không trả thù phụ hoàng ta, nếu không phải vì ngươi, phụ hoàng cũng không bệnh nặng đến thế, đều do ngươi hết, ngươi gạt ta..."

Hắn nhần nhìn căn môi dưới, ngăn không cho nước mắt tràn ra, thầy từng dạy hắn: Nam nhi có đồ máu chứ không rơi lệ, phải lấy Phong hoàng thúc làm gương!

Mạch Trục Vân sững sờ đứng yên tại chỗ, nàng có chút xấu hổ gãi đầu, nàng lừa hắn hồi nào?

"Lạc nhi, không được vô lễ với Vân cô nương!" Tur Lăng Kính lên tiếng nhắc nhở, trong mắt ẩn ẩn vài giọt lệ:"Vân cô nương, Lạc nhi còn nhỏ, nó không hiểu, cầu xin ngươi đừng để bụng."

"Phong hoàng đệ, đệ cũng là người có dòng máu của hoàng gia, chỉ cần đệ đồng ý cứu hoàng thượng một mạng, ta có thể phế đi ngôi vị thái tử của Lạc nhi, để hoàng thượng truyền ngôi vị lại cho đệ, Phong hoàng đệ, cầu xin đệ!" Nàng thành khẩn nói, vì Sở Lâm Uyên, nàng không cần cái gì cả.

Sở Tùy Phong không nói lời nào, hẳn nhớ đến câu chuyện Mạch Trục Vân từng kể với hắn, ngày hôm qua Sở Lâm Uyên đến tìm nàng, lẽ nào lại đơn giản như thế: Chỉ là vì chuyện bức hôn ngày đó mà đến trả thù nàng?

Nhưng vì sao lại có chuyện Lạc nhi cứu nàng?

"Nhóc con à, ta đâu có lừa ngươi? Ta nói cho ngươi biết, nếu ta không giữ lời hứa không giết cái tên cầm thú kia thì rõ ràng hẳn không còn thờ như bây giờ đâu..." Mạch Trục Vân dường như không ý thức được những lời mình nói.

Nhưng ở đây lại có người ý thức được lời nàng nói.

Nàng gọi Sở Lâm Uyên là "Cầm thú"?

Tư Lăng Kính mặt mày trắng bệch: "Vân cô nương, ngày đó là hoàng thượng không đúng, cầu xin ngươi, xin ngươi hãy tha thứ cho chàng ấy, Lạc nhi, còn không mau cầu xin Vân cô nương đi?"

"Lạc nhi!" Sở Tùy Phong đứng lên, gọi tên đứa trẻ một cách không tự nhiên.

Sở Quân Lạc vẫn có chút sợ hãi, lên tiếng thưa dạ: "Vâng, thưa hoàng thúc!"

"Vào đây với hoàng thúc!" Hẳn phải biết rốt cuộc hôm Vân nhi tiến cung, đã xảy ra chuyện gì.

Mạch Trục Vân lập tức chặn trước người Sở Quân Lạc: "Nhóc không được đi!"

"Vân nhi!" Sở Tùy Phong trầm mặt, thấp giọng cảnh cáo, quả nhiên là có chuyện gạt hắn.

"Tránh ra, nam nhân nói chuyện với nhau, nữ nhân như ngươi cản trở làm gì?" Sở Quân Lạc làm ra vẻ "mới sinh nghé con không sợ hổ", hẳn hoàn toàn không thèm nghe bất cứ lời gì của Mạch Trục Vân, thân nhiên đi theo Sở Tùy Phong vào trong phòng khác.

Tư Lăng Kính mơ mơ màng màng không hiểu chuyện: "Vân cô nương....."

Mạch Trục Vân có chút lo lắng nhìn Sở Tùy Phong rồi đi: "Không cần nói nữa, ta không đồng ý, ta không có tốt bụng đâu, bao nhiêu lần ta đã bỏ qua không tính toán chuyện hắn hãm hại ta và Phong, lần đó, đã không có giết hắn, là vì nể mặt Lạc Nhi, nhưng bây giờ, ta sẽ không mềm lòng thêm lần nữa."

"Vân cô nương, nhưng nếu không phải vì ngươi thì hoàng thượng cũng không bệnh a, ngươi nói ngươi không có liên quan sao?"

"Hừ, chính xác hơn người nên có liên quan là vị muội muội tốt của ngươi kia, nếu không phải nàng ta muốn hại ta, mà Sở Lâm Uyên cũng có ý đồ xấu không chịu từ bỏ thì chuyện đã không đi đến mức đó? Hơn nữa, Bạch Lộng Ảnh có nguyên tắc của huynh ấy, có cứu người hay không, vì sao ngươi không đi cầu xin hắn, đi cầu xin ta làm gì?" Thái độ Mạch Trục Vân vô cùng kiên quyết, nàng không thể cho Sở Lâm Uyên thêm bất kỳ cơ hội nào nữa.

"Vân cô nương, nếu ta lấy thiên hạ và giang sơn này trao đổi với ngươi, liệu ngươi có đồng ý không?" Tư Lăng Kính liếc mắt nhìn Bạch Lộng Ảnh, chắc nịch nói: "Ta biết, chỉ cần ngươi mở miệng yêu cầu Bạch thần y, hẳn nhất định sẽ đồng ý!"

Bạch Lộng Ảnh cười khò không nói gì, không ngờ nguyên tắc của hắn, lại khiến Mạch Trục Vân lâm vào tình cảnh phiền phức thế này.

"Có thiên hạ rồi thì được cái gì? Đừng có áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác, tham tiếc quyền thế sao?" Mạch Trục Vân chế nhạo nàng một phen: "Không cần làm giao dịch với ngươi, thậm chí cũng không cần hỏi xin ngươi, Phong cũng sẽ trực tiếp tiếp quản Nam Ninh quốc!"

"Đúng, nhưng nếu nói vậy, cả đời Phong hoàng đế sẽ phải đeo trên lưng tội hành thích hoàng đế, hãm hại hoàng huynh tranh quyền trước đoạt..."

"Chàng không phải hạng người thích đi tranh đoạt quyền vị, cho dù có làm vậy thì cả thiên hạ này, ai dám mở miệng phán xét chàng?" Mạch Trục Vân trả lời một cách mỉa mai.

Tư Lăng Kính không còn lời nào để nói, nàng biết, những lời Mạch Trục Vân nói đều là sự thật, với thực lực của Sở Tùy Phong, đoạt cả thiên hạ này, đúng là dễ như trở bàn tay, hơn nữa, không kẻ nào dám đặt điều bôi nhọ Phong vương...

Nhưng cũng đúng lúc này, Sở Tùy Phong và Sở Quân Lạc cùng nhau đi ra.

Sở Tùy Phong bình tĩnh nhìn Mạch Trục Vân, dường như đang muốn trách nàng vì sao lại gạt hắn.

Mạch Trục Vân nhẹ cúi đầu, giống như một đứa trẻ bị phạt vì làm chuyện sai.

"Lạc nhi, đến xin lỗi hoàng thẩm đi!" Sở Tùy Phong ra lệnh nói.

Sở Quân Lạc bày ra bộ mặt hối lỗi đi đến bên cạnh Mạch Trục Vân: "Hoàng thẩm, ta xin lỗi, ta trách lầm ngươi, ngươi không phải là kẻ lừa đảo!"

Mạch Trục Vân nghe xong ghen lời, thẳng nhóc này, thật sự nghe lời Sở Tùy Phong đến vậy sao.

Ánh mắt nhất thời lóe lên, nàng vươn tay xoa đầu hắn: "Ngoan quá!"

"Hoàng thân, cầu người, cứu phụ hoàng ta đi, ngày đó phụ hoàng không đúng, phụ hoàng sai rồi a, uhuhuh....Bây giờ bệnh phụ hoàng nguy cấp lắm rồi, ngự y nói phụ hoàng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, cầu xin người, chỉ cần người đồng ý cứu phụ hoàng, về sau Lạc nhi nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời người nói....." Hân vừa nói, vừa giơ một tay lên lau nước mắt.

Mạch Trục Vân cảm thấy thái độ của thằng nhóc này chuyển biến quá đột ngột nên thích ứng không kịp, nàng vẫn thích nhìn thấy cái vẻ bướng bỉnh, kiêu ngạo của nó hơn, không dung giờ lại sụt sướt thế này, thật là không biết phải xử trí thế nào.

Tư Lăng Kính kéo tay hân cùng quỳ xuống:"Vân cô nương, cầu xin người....."

Sở Quân Lạc vươn hai tay ôm lấy đùi nàng, dường như đang nũng nịu nàng.

Sở Tuy Phong thấy cảnh tượng trước mắt, bèn bước nhanh đến, trên mặt nồng đậm thái độ bất mãn, rõ ràng.

"Rồi, rồi, rồi, ta đồng ý người, người mau buông tay....." Nếu không thì chỉ sợ hân sẽ bị hoàng thúc xách cổ ném ra ngoài mất.

"Vân nhi!" Sở Tuy Phong thấp giọng gọi nàng, dường như đang muốn xác nhận quyết định của nàng.

Mạch Trục Vân bắt đầu nhìn hân, lại nhìn Bạch Lộng Ảnh:"Huynh đồng ý không?"

Bạch Lộng Ảnh cười nhạt, nói:"Ta nói rồi, nguyên tắc của ta chỉ ngoại lệ với nàng, chỉ cần nàng đồng ý thì đó cũng chính là quyết định của ta!"

Xem như đây là nhiệm vụ cuối cùng mà hân muốn làm cho nàng trước khi rời khỏi Nam Ninh quốc vĩnh viễn.

Bạch Lộng Ảnh đi theo Tư Lăng Kính và Sở Quân Lạc vào hoàng cung, Mạch Trục Vân để Tề Ân đồng hành cùng hân. Nàng vẫn không thể tin tưởng Tư Lăng Kính, cứ cẩn thận đề phòng nàng ta vẫn hơn.

Trong đại sảnh, người dần dần phân tán đi, Nam Truy Nguyệt bung bộ mặt đầy hối lỗi đứng nơi đó nhìn Mạch Trục Vân.

"Đừng nói với ta, huynh muốn nói xin lỗi nha." Mạch Trục Vân liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư Nam Truy Nguyệt.

"Nếu bây giờ nói ra, liệu có còn tác dụng không?" Nam Truy Nguyệt cười khổ hỏi.

Đã bỏ lỡ quá nhiều rồi, có nói cũng vô dụng.

Mạch Trục Vân bật cười vui vẻ, nói:"Đúng là vô dụng, cho nên huynh đừng có nói, tuy nhiên chuyện của mẹ ta, ta còn nợ huynh một lời cảm ơn! Nam Truy Nguyệt, cảm ơn huynh!"

Nam Truy Nguyệt cười đến miễn cưỡng, khẽ gật đầu.

Mạch Trục Vân muốn Sở Tuy Phong đưa nàng đến phòng của Tư Lăng Uyển.

Hương khói lượn lờ, trong căn phòng nhỏ hẹp, một màn đầy đặc sắc diễn ra kịch liệt, mỹ nhân đệ nhất đất Nam Ninh, chủ động nhào vào lòng một tên nam nhân xấu xí, không ngừng ôm hân, hôn môi hân. Sau đó hai người quăng mình lên giường, quần quýt lấy nhau. Tiếp theo sau, lại có thêm mấy tên nam nhân tiến lên, mạnh mẽ tách hai người ra, cuối cùng, tất cả bọn họ chen chúc nhau trên một giường.

Trong lòng Mạch Trục Vân không khỏi cảm thấy ghê tởm.

Nhưng trừng phạt này đối với Tư Lăng Uyển mà nói, coi như là tự nàng gây ra nghiệp chướng.

Sở Tuy Phong theo nàng phía sau, hai tay đưa lên che mắt nàng, thấp giọng quát:"Không được nhìn!"

Cảnh tượng như vậy, sẽ làm hư nàng mất.

Mà ở một nơi khác ở Lạc Vũ Hiên, lửa nóng không ngừng bùng lên hùng hực, xuyên qua cửa sổ, Mạch Trục Vân nhìn thấy Liễu Thục Mi đang ngồi bất lực ở trong làn khói dày đặc, bà hoảng sợ không ngừng vươn tay về phía Mạch Trục Vân, miệng khô rát hô ra máu khò to kêu cứu.

Âm thanh thống khổ không ngừng truyền đến, dần dần bà bị ngọn lửa hung tợn nuốt chửng, cuối cùng chỉ còn lại tiếng bập bùng của lửa vang vọng cả một góc trời.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sùng Tạc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Hai người cùng rơi xuống vực - huynh sẽ cứu ai?!

Từ Lăng Thanh dường như đã không còn dũng khí để đối mặt với tất cả những gì đang diễn ra, bước chân loạng choạng rời khỏi đại sảnh, hần trông như đã già thêm vài tuổi, trên thực tế thì, đúng là không ai đủ can đảm để thừa nhận đã kích ngày hôm nay.

Ngay khi Sở Tùy Phong đang ôm Mạch Trục Vân, chuẩn bị trở về Vương phủ thì ông đột nhiên bước tới, giơ lên một tờ đơn xin từ quan.

"Vương gia, đây là đơn xin từ chức của hạ quan, hạ quan tuổi cao sức yếu, không thể đảm đương chức vụ thừa tướng nữa, xin vương gia chuẩn tấu, để hạ quan về quê đường lão!"

Sở Tùy Phong nhướng mày, thần nhiên đáp: "Bổn vương không liên quan!"

"Chúng ta đi thôi!" Mạch Trục Vân không chút biểu tình mở miệng nói, sau đó kéo ống tay áo, ý bảo Sở Tùy Phong rời đi.

"Vân nhi....." Sở Tùy Phong hơi ngừng lại, kỳ thật hần biết, Vân nhi vẫn đề ý đến chuyện này: "Thừa tướng, nửa tháng sau là ngày đại hôn của bổn vương và Vân nhi."

Không nhiều lời hoa mỹ, chỉ nói một câu thông báo đơn giản.

Đối với Từ Lăng Thanh, Sở Tùy Phong không hề hận thù hay oán trách, hơn nữa hần còn đồng ý với lập trường của ông.

Chuyện hóa hoạn ở trấn Oanh Dương, tuy đúng là ông ta có lỗi với mẫu thân của Vân nhi, nhưng xét theo tình hình mà nói, ông ta làm đúng, trong lúc nguy cấp, cứu người gần nhất là biện pháp tốt nhất, điều ông sai lầm chính là, ông không hề hay biết sự thật đáng sợ đằng sau trận hóa hoạn đó.

Về triều đình, là quần thần, có nhiệm vụ phụ tá quân chủ, uy hiếp người có nguy cơ tranh đoạt thiên hạ, về điểm này, ông hoàn toàn không làm sai.

Cho nên, kết cục của ông bây giờ, Sở Tùy Phong có chút đồng tình, nhưng, lý do đơn giản nhất, cũng bởi vì ông ta còn là cha của Mạch Trục Vân.

"Phong, sao lại mời ông ta?" Mạch Trục Vân không vui lên tiếng hỏi.

Từ Lăng Thanh cố nén cảm giác đau đớn đang trào dâng trong lòng, cho dù bây giờ ông có không xứng đáng bao nhiêu, thì hôn sự của con gái, phận làm phụ thân như ông, sao có thể vắng mặt được, cho dù đứa con gái này, cho tới bây giờ vẫn chưa chịu nhận ông.

"Hạ quan nhất định sẽ đến dự, có điều, mấy ngày qua hạ quan có bệnh trong người nên sẽ không lên triều." Ý của ông là cho dù kinh thành có xảy ra chuyện đại sự gì thì hần cũng mặc kệ.

Nói xong, ông có chút mất mát lặng lẽ rời đi.

Mạch Trục Vân hờn giận nhìn Sở Tùy Phong: "Chàng lại nhiều chuyện, mời ông ta làm gì a?"

Sở Tùy Phong bắt đầu dĩ nhiên: "Vân nhi, ông ta là cha nàng!"

"Ta có thể tha thứ sự vô tâm của hần đối với mẹ ta, có thể tha thứ chuyện ông ta thiên vị che chở cho Từ Lăng Uyên, nhưng ta không thể tha thứ cho ông ta chuyện ông ta đã không ít lần hiếp hãm hại chàng, chẳng lẽ chàng đã quên rồi sao? Chuyện đám cưới với Phụng Anh quốc, chuyện tước đoạt binh quyền của chàng, rồi âm thầm xuống tay hại chết chàng ở Oanh Dương trấn!"

"Đứng trên lập trường của một thần tử, ông ta làm thế là đúng!"

Mạch Trục Vân nhất thời nổi giận: "Phải, ông ta làm đúng, là ta sai rồi, đều là ta sai, là ta không nên xen vào việc của người khác. Đêm đó đại náo hoàng cung, suýt chút nữa bị người của Sở Lâm Uyên giết chết, còn có, đêm đó ta không nên nghe đoạn đối thoại của bọn họ, sau đó ngửa tay ngửa chân đi giúp đỡ cho chàng, còn văt vại vì ngăn cản chàng không nên đi trấn Oanh Dương mà chuẩn bị người ám sát chàng... Đúng, tất cả đều là lỗi của ta! Ông ta tốt đẹp như vậy, chàng cứ bỏ sức giúp lão nói chuyện đi, nếu ông ta tốt đẹp như vậy thì chàng cũng đừng cưới ta nữa, chàng cưới lão đi!"

Nàng giật tay mình ra khỏi tay hần, sai chân vội vàng đi trước, vừa đi vừa khóc: Vì sao chàng lại không nhận ra, mình quan tâm chàng đến nhường nào?

"Vân nhi!" Sở Tùy Phong tiến lên vài bước, ôm chặt lấy nàng từ phía sau.

"Chàng buông tay ra, là ta sai, chàng vừa lòng chưa!" Vừa nói vừa giãy dụa, nước mắt không ngừng rơi.

Hần mạnh mẽ giữ nàng lại, mặc kệ nàng có giãy dụa thế nào, sống chết cũng không buông tay: "Ta đã nói nàng sai chưa, ngoan, đừng tức giận nữa!"

Nha đầu này, thật là, lúc giận lên là cái gì cũng nói được.

Không gả cho hần, bộ nàng muốn moi tìm hần quảng xuống biển sao?

"Không cho phép nàng nói những lời ngốc nghếch đó!"

"Ta không biết, chàng yêu ai cưới ai, mặc chàng, dù sao ta cũng không ưa chàng rồi, không gả cho chàng nữa, chàng hay bắt nạt ta, khi dễ ta, hức....."
Càng nói càng thương tâm.

Sở Tùy Phong nghe vậy cũng đau lòng không kém, nhưng chỉ đơn giản là hấn không muốn nàng mất đi một người cha.

Quay người nàng lại về phía mình, kéo vào trong lòng:"Được rồi, đừng khóc."

Thật ra hấn biết, không phải nàng tức giận, mà là không có cảm giác an toàn: Tư Lăng Thanh vẫn còn nói giúp Tư Lăng Uyển Tâm, khiến nàng lâm vào tình trạng khó xử.

"Vân nhi?"

Rất lâu không nghe nàng lên tiếng, hấn hơi nóng nảy, buông nàng ra xem tình hình thì phát hiện, thì ra nha đầu đang ngủ gật.

Sở Tùy Phong không khỏi đen mặt: Khóc một xong rồi ngủ, nha đầu này đúng là....

Nhớ lại chuyện nàng cũng đã từng ôm Bạch Lộ Ảnh khóc lóc rồi ngủ trong lòng hấn trên đường đến trấn Oanh Dương, trong lòng không khỏi thương xót. Hấn nhẹ nhàng giúp nàng lau khô nước mắt, sau đó bế nàng trở về vương phủ.

.....

Từ sau khi Bạch Lộ Ảnh trở về từ hoàng cung liền thông báo tình trạng của Sở Lâm Uyên: Hấn đã tỉnh, nhưng bệnh cũ tái phát, "hoạt động" quá độ nên tâm lực trở nên tiêu tụy, thời gian của hấn chỉ còn được nửa tháng.

Biết chuyện tình Vân nhi tiến cung ngày đó, Sở Tùy Phong đã không nể tình huynh đệ gì nữa với Sở Lâm Uyên, nếu không phải vì lời hứa giữa Vân nhi với Lạc nhi thì hấn nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ cầm thú đó.

Sau khi tỉnh dậy, Sở Lâm Uyên vẫn miễn cưỡng hạ chỉ phong Tư Lăng Uyển làm phi, hơn nữa còn triệu nàng vào cung.

Sở Tùy Phong nghe được tin tức như vậy bèn hỏi nàng:"Vân nhi, có muốn cản nàng ta không?"

Mạch Trục Vân lắc đầu:"Thôi đi, dù sao nàng ta sống cũng không được bao lâu nữa, trong khoảng thời gian này, chỉ cần để cho nàng ta thực hiện tốt bốn phận thôi!"

Theo như lời Bạch Lộ Ảnh nói, Sở Lâm Uyên chỉ còn lại ít nhất là một tháng để bám trụ cái thế gian này, sau khi phong Tư Lăng Uyển làm phi, vậy thì một tháng sau, Hoàng đế băng hà, phi tần chưa sinh hạ con nối dòng dõi sẽ tuần táng theo hoàng thượng, nếu đây là kết cục của nàng thì không có gì là không tốt.

Trừng phạt của nàng dành cho Tư Lăng Uyển, coi vậy đã đủ tàn khốc rồi.

Sở Tùy Phong gật đầu, Vân nhi là một cô nhóc nói năng chua ngoa, tuy ngoài miệng không chịu thừa nhận Tư Lăng Thanh là cha nhưng trong lòng vẫn nể tình Tư Lăng Thanh, buông tha cho Tư Lăng Uyển, nếu không thì Tư Lăng Uyển sẽ không sống dễ dàng như bây giờ.

Bởi vì Đại Dục thu binh, Phương Ảnh quốc ngưng chiến nên tình hình biên cảnh trở nên bình ổn.

Gần đến ngày thành hôn, Sở Tùy Phong đương nhiên bận tới mất mũi, bắt tay chuẩn bị đại hôn.

"Vân nhi, nàng muốn chuẩn bị gì cho hôn sự của chúng ta?" Sở Tùy Phong âu yếm hỏi nàng.

Mạch Trục Vân gãi đầu nghĩ ngợi, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng:"Tùy chàng, nhưng tân phòng phải để lại cho ta chuẩn bị!"

"Được!" Không có vấn đề gì.

Mạch Trục Vân cúi đầu, khoe miệng cong lên ý cười gian xảo: Phong, hơn thua của hai chúng ta, còn chưa tính xong nha!

Hôn lễ sắp tới gần, cả Phong vương phủ đều được trang hoàng bởi màu chủ đạo đặc trưng của sự may mắn, người người trong phủ đều chạy tới chạy lui chuẩn bị bao nhiêu là thứ, khang trang lại khắp nơi, thậm chí, toàn bộ cả kinh thành đều cũng bị bầu không khí vui mừng này mà hồ hởi không kém.

Tuy trong những ngày này Mạch Trục Vân vẫn ngoan ngoãn ở lại vương phủ, nhưng vì ba ngày cuối cùng, theo phong tục truyền thống của Nam Ninh quốc thì ba ngày trước hôn lễ, hai người không được phép gặp mặt nhau, nên Mạch Trục Vân không thể không nghe lời Sở Tùy Phong, trở về phủ Thừa Tướng.

Trước khi đi, nhìn thấy tân phòng rực rỡ do chính tay mình bài trí, trong lòng Mạch Trục Vân thỏa mãn không thôi, nó sẽ phát huy tác dụng nhanh thôi.

"Phong, chàng tuyệt đối phải nhớ kỹ, không được phép cho bất cứ kẻ nào bước vào, nếu không, ta sẽ..." Không gả cho chàng.

Sở Tùy Phong thức thời đánh gãy lời nàng:"Rồi, được rồi!"

Miệng thì không chần chừ hứa hẹn nhưng trong lòng thì một bụng thấp thỏm, nhìn thấy cách bài trí kỳ quái trước cửa phòng, hẳn có dự cảm không tốt, nha đầu kia, rốt cuộc đang bày trò gì đây. Nhưng vì biết lời nói tiếp theo nàng định phát ngôn, nhất định cái gì mà "Không gả cho chàng", nên hẳn chỉ bất đắc dĩ đồng ý.

Bình lai tướng đáng, thủy lai thổ yểm*. Đường đường là Phong vương tiếng tăm lẫy lừng, làm gì có chuyện sợ hãi mấy cái âm mưu trẻ con của nàng được!

Bình lai tướng đáng, thủy lai thổ yểm* – 兵来将挡, 水来土掩 – bīng lái jiāng dǎng, shuǐ lái tǔ yǎn (quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn → bất kể đối phương sử dụng thủ đoạn nào, đều linh hoạt có biện pháp tương ứng để đối phó).

Thấy hẳn không có gì chần chờ, Mạch Trục Vân thế này mới yên tâm mà rời đi.

Sở Tùy Phong nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, bất chấp có người ở đây hay không, trực tiếp cúi đầu hôn lên môi nàng, lẩm bẩm: "Chờ ta!"

"Vâng!" Nàng làm bộ ngoan ngoãn gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn khắp bốn phía, đám người Tề Ân, Tề Cần đã rèn luyện cảm xúc của mình rất tốt, không có phản ứng gì lớn lắm.

Tướng phủ.

Khi Tư Lăng Thanh nhìn thấy nàng, trên gương mặt già nua chỉ hiện lên ý cười buồn bã chào lấy lệ, kể từ ngày đó, trông lão có vẻ già đi nhiều, đối với ông mà nói, Thừa tướng phủ bây giờ là một nơi chứa đầy nỗi niềm đau khổ mà ông không biết phải xóa đi thế nào.

Toái ngọc các bị Sở Lâm Uyên và Tư Lăng Uyển làm bẩn, nên Mạch Trục Vân đành phải chuyển sang một biệt viện khác yên bình hơn.

"Mộ Tuyết, chúng ta ra ngoài đi một chút!"

"Tiểu thư, làm vậy có ổn không, nhớ nếu tình cờ gặp phải vương gia, chẳng phải sẽ làm trái quy củ sao?" Mặc dù Mộ Tuyết cũng thích thú không kém nhưng trong lòng vẫn hơi lo sợ.

"Chúng ta mặc nam trang, ai biết được!" Nhân tiện tay cũng ngửa, đi trộm mấy món đồ để giải khuây.

Mạch Trục Vân thay một bộ nam bào màu xanh, vẫn là bộ dáng của một Tà công tử kiêu kì, cao ngạo, còn Mộ Tuyết mặc một thân màu xám nâu, làm giả sai vật, tuy đã rất khéo léo hóa trang nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn có phần thanh tú, ủy mị của nữ tử.

"Mộ Tuyết, em nói xem, nhìn bản công tử, có giống một đại công tử gia thế có học không?!" Mạch Trục Vân tùy tay phát chiếc quạt trong tay, vui vẻ phe phẩy.

"Khụ khụ, tiểu..... công tử, không phải chúng ta là.....tặc sao? Tự xưng lại giả dạng thành thế này à?" Mộ Tuyết cẩn thận nhìn khắp bốn phía, xem xem có ai đang nghe lén không.

Mạch Trục Vân hào sảng phát cây quạt ngọc trong tay gõ lên đầu nàng: "Ngốc, làm thế người khác mới không nghi ngờ à!"

"Ồ!" Nàng không để ý gật gù đáp, mắt không tự chủ được liếc nhìn về phía hông của đám người xung quanh.

Có vài người mắt thấy Mộ Tuyết có thái độ cử chỉ như muốn ăn tươi nuốt sống hầu bao bọn họ bèn có "lòng tốt" trừng mắt cảnh cáo.

Mạch Trục Vân lại gõ đầu nàng nhắc nhở: "Đừng có nhìn chằm chằm như vậy, chỉ nhìn liếc qua thôi, có thích cỡ nào cũng phải làm bộ không thích, phải tỏ thái độ thân thiện hết mức có thể, biết chưa, biết không?"

Đã dạy nàng bao nhiêu lần nhưng vẫn chứng nào tật nấy. Sau khi lên tiếng dạy dỗ một phen, Mạch Trục Vân lơ đãng quét mắt nhìn, đột nhiên con người lóe sáng, nàng đã phát hiện được mục tiêu.

"Ồ!" Mộ Tuyết cũng có chú ý tới, miệng bất giác thốt lên mừng rỡ.

"Công tử, xem người kia đi!" Nàng có chút cẩn thận nói.

"Đừng nói nữa, em cứ đi bên cạnh ta được rồi!" Mạch Trục Vân rất nhanh dứt tầm mắt của mình ra khỏi mục tiêu đó.

Phía trước là một vị thiếu niên mặc áo xanh rêu, trong tay cầm một cây quạt bạch ngọc tinh xảo, khuôn mặt trông rất nghiêm nghị, so với tứ đại công tử nổi tiếng Nam Ninh thì cũng không đến nổi tệ. Dáng người vừa tầm, nhỏ nhắn, trông rất đáng yêu, và đương nhiên, đối với loại nữ phần nam trang thì Mạch Trục Vân kinh nghiệm có thừa, nên vừa liếc qua liền biết ngay, vị này là nữ nhân.

Cổ thon nhỏ, trắng trẻo như không có yếm hầu, còn nữa, tuy ngực đã được che chắn rất kĩ nhưng vẫn hơi đầy đặn, mới nhìn đã biết đây là lính mới vào nghề, chưa có kinh nghiệm.

Xem ra là vị thiên kim tiểu thư nhà ai muốn cải trang để đi du ngoạn đây.

Đặc sắc nhất chính là thứ nằm ở bên hông vị nữ tử này, một khối ngọc bội thượng đẳng, miếng ngọc trong suốt, phản chiếu ánh sáng ảo diệu dưới ánh

mắt trời, đúng là hàng tốt.

Mà phía sau vị nữ tử chính là một vị nam tử với dáng người cao lớn, có lẽ là hộ vệ của nàng ta. Bốn người đó, bên hông dắt thêm thanh kiếm, trên võ kiếm có hoa văn in hình rất đặc biệt, đến cả Mạch Trục Vân cũng chưa một lần nhìn thấy qua. Dù vậy, mục tiêu đã ngắm, có sao phải bỏ cuộc.

Mộ Tuyết cũng đứng làm dáng xoa cằm quan sát tình hình, thấy đám người bọn họ cao quý như vậy, trong lòng cũng có chút sợ hãi. Tuy nhiên, trải qua mấy lần được đích thân Mạch Trục Vân huấn luyện, đối với vài ngón võ cơ bản, nàng cũng không hoảng sợ là bao.

Nhưng, chỉ là ngón võ cơ bản thôi, nếu mà bạo gan tiến lên thì không phải là cách, đành phải kiên nhẫn chờ bọn họ đi qua rồi lúc đó ra tay hành động, sẽ thành công không để bọn họ phát hiện.

Sau khi bọn họ đã đi xa, Mạch Trục Vân cùng Mộ Tuyết chụm đầu thủ thi.

"Tiểu thư, người xem!" Mộ Tuyết cười nham nhở nhìn về phía chủ tử mình, mở tay ra, khối ngọc tinh xảo xuất hiện trước mắt Mạch Trục Vân.

"Ồ, không tệ nha, lần này hãy nhìn cho rõ vị chủ nhân kia là ai? Vài ngày sau, tìm được người, trả lại cho người ta!" Mạch Trục Vân tiếp nhận ngọc bội, nhất thời có một thứ mùi bất thường xông vào mũi, nàng không hề để ý, chỉ thấy cùng lắm là mùi son phấn của nữ tử.

"Dạ, thấy rõ rồi, người ta là một vị công tử anh tuấn!" Nàng cũng không hề nhìn ra là người kia cải trang.

"Đi thôi, phía trước có quán trà, chúng ta vào nghỉ một lát!" Mạch Trục Vân đưa ngọc cho Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết cẩn thận cất vào lòng, đi theo chủ tử mình vào trong quán trà.

Ở quán trà có không ít người, tất cả đều miệng to miệng nhỏ bàn tán chuyện đại sự.

Tai tiếng tại Phủ Thừa Tướng, đương nhiên bọn họ không hề biết, nhưng chỉ trước hai ngày tổ chức đại hôn của Phong vương, chuyện tình mới vỡ lẽ.

"Phong vương phi tương lai, không biết là người như thế nào, lại có thể lọt vào mắt xanh của Phong vương a." Một người uống một ngụm trà, tò mò hỏi.

Người đối diện bày bộ dáng khinh bỉ lên tiếng:"Ta thấy, có lẽ là Phong vương tung hỏa mù thôi!"

"Gi? Mấy chuyện cười xin đâu thể đùa được!" Mọi người tò mò thốt lên.

Mạch Trục Vân và Mộ Tuyết cũng hào hứng ngồi hóng chuyện.

"Các ngươi không biết a!" Âm thanh người nọ bắt đầu nhỏ đi:"Có lần, ta đi qua cái quận huyện kia, có nghe người ta đồn rằng, Phong vương có bệnh về sinh lý..."

"Gi?" Đám người ngồi xung quanh hít một ngụm khí lạnh:"Làm sao có thể? Phong vương của chúng ta là đệ nhất chiến thần Nam Ninh, oai hùng hiên ngang, quân công trác tuyệt, làm gì có chuyện yếu sinh lý?"

"Thật mà, chính cái tên cầm đầu quận đó nói mà, chính mắt lão nhìn thấy Phong vương ở chung phòng với một nữ tử, ngài rất sùng ái người đó, nhưng ngày hôm sau lại cãi nhau với Phong vương, hét to rằng Phong vương yếu sinh lý, hơn nữa Phong vương còn không có lên tiếng biện minh a..."

Mọi người gật gù làm ra vẻ mặt "Thì ra là thế", khó trách cho đến tận bây giờ Phong vương vẫn còn chưa cưới vợ, nay đúng một phát tổ chức hôn lễ, đăng này lại thành hôn với một nữ tử không rõ thân phận, đúng là chỉ tung hỏa mù thôi a!

"...Cầm đầu cái quận đó chính là cái tên Tri Phủ, nhưng chỉ vì đã biết chuyện động trời này nên bị Phong vương "tiễn" đến trần nhà hoang vu... Hắn dẫn ta, tuyệt đối đừng nói chuyện này với bất kỳ ai, cho nên các người đừng có mà bán đứng ta, nói chuyện này ra ngoài nhá!"

Mọi người đồng loạt gật đầu, trong lòng lại nghĩ một nẻo: Tin sốt dẻo như vậy, không lan truyền thì quá uổng phí!

Mộ Tuyết đứng lên, khuôn mặt tràn đầy tức giận:"Công tử, để em đi dạy dỗ bọn họ một phen!"

Nhưng đáp lại lời của Mộ Tuyết chính là tiếng cười khanh khách của chủ tử mình, nàng liếc mắt nhìn, phát hiện chủ tử mình trông khá là vui vẻ.

"Công tử, bọn họ đang nói xấu Phong vương a!" Mộ Tuyết thấp giọng than thở:"Người còn cười được sao a?"

Nàng đâu có ngờ, người truyền cái tin "Phong vương yếu sinh lý" chính là Mạch Trục Vân.

"Ha ha, để bọn họ muốn nói gì nói, dù sao cũng không phải là sự thật!" Mạch Trục Vân vẫn không nhịn được cười, khi ánh mắt vô tình liếc nhìn người đang ngồi bàn đối diện, ý cười trên môi chợt cứng đờ.

"Công tử!" Mộ Tuyết khó hiểu gọi tên, thấy chủ tử mình không có phản ứng đành quất mắt trừng đám người nhiều chuyện kia, sau đó ngồi xuống, đương nhiên nàng không nhận ra tai ương đang sắp ập đến đầu mình.

Người tới chính là năm vị bị nàng trộm ngọc bạch.

"Tiểu nhị!" Một trong bốn người thị vệ cất giọng hô:"Dâng trà!"

Vị nữ tử mặc áo lam liếc mắt nhìn về phía Mạch Trục Vân, ý cười trên môi vô cùng thâm sâu khó lường, sau đó, đám hạ nhân bên cạnh cũng ngồi xuống đối diện với nàng.

Mạch Trục Vân giờ tay vuốt cằm, suy nghĩ, bọn họ phát hiện đồ bị mất từ khi nào, làm sao mới mà đã tìm được rồi?

"Công..... Công tử!" Bị ánh mắt khóa chặt mục tiêu của năm người bên bàn đối diện nhìn chăm chăm, Mộ Tuyết thấy đám người này không có ý tốt bèn có chút sợ hãi nhìn Mạch Trục Vân.

Mạch Trục Vân nhẹ nhàng nhắc chén trà, hào sảng nói:"Ta biết!"

"Tà công tử!" Người kia cũng nhắc chén trà lên, ở một khoảng cách xa, lịch sự kính một chén.

Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ cho đám người xung quanh nghe được, hơn nữa, những lời này của nàng cũng khiến đám người đó dừng lại cuộc nói chuyện, cả bầu không khí trở nên im lặng, ngay cả con ruồi bay qua cũng nghe được âm thanh rõ ràng, nhưng chỉ trong một lát, họ lại làm như chưa có gì xảy ra, tiếp tục buôn chuyện thị phi.

Mạch Trục Vân và Mộ Tuyết ngơ ngẩn nhìn nhau: Bởi vì, người mà người kia kính trà, chính là Mộ Tuyết.

Lẽ nào vị kia nhận lầm người, nghĩ Mộ Tuyết là Mạch Trục Vân?

Nhìn thấy đối phương trông đáng sợ như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi, tuy có chút sợ hãi nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, Mộ Tuyết thức thời thấp giọng nói:"Công tử, người chạy trước đi!"

"Nực cười, ta làm gì có chuyện để em lại đây một mình, hơn nữa, ta muốn nhìn xem, nàng ta muốn làm gì?" Hai người thấp giọng trao đổi, cũng may đám thị phi xung quanh bàn ra tán vào ỉn ỏi nên không ai nghe hai người họ đang nói gì.

"Người là?" Mộ Tuyết miễn cưỡng cười, cùng nàng chào hỏi.

Vị nữ tử không lên tiếng trả lời, chỉ có bốn tên áo đen bên người nàng đột nhiên bỏ kiếm bên hông xuống bàn. Rồi sau đó, năm người họ đứng dậy, đi xuống lầu.

"Đi, đi theo bọn họ!" Mạch Trục Vân đương nhiên biết ý đồ bọn họ, vị nữ tử này, không muốn giải quyết ở chốn đông người.

"Công tử, nhưng chỉ có hai người chúng ta, sợ rằng...hay là người cứ về Vương phủ trước đi..."

"Có phải em còn muốn kêu thị vệ Vương phủ tới đây luôn không?" Mạch Trục Vân hí hóp mắt, nhanh chóng đi ra ngoài, nàng có hơi thất vọng nhìn Mộ Tuyết, chuyện gì cũng muốn dựa dẫm vào Phong vương phủ, đúng là khiến cho thanh danh của "Tà công tử" bị hủy hoại mà.

"Nhưng...."

"Em có muốn đi theo không?!" Mạch Trục Vân trực tiếp bỏ lại những lời này, tiếp tục đi.

Những người này chắc hẳn là không có ý đồ xấu, hay nói cách khác, bọn họ có thể trực tiếp gọi quan sai tới, hoặc là với năm người bọn họ, có bất tại trận cũng không có gì là khó, nhưng bọn họ lại dùng biện pháp này, có lẽ mục đích rất đặc biệt.

Mạch Trục Vân trầm nghĩ, tiếp tục đi theo để giải đáp thắc mắc.

Mộ Tuyết vẫn lo sợ đi theo, nàng không yên tâm để một mình Mạch Trục Vân đối phó với đám người đó.

Đám người kia bắt đầu dùng khinh công, cố tình đi nhanh để tránh mặt mọi người, dẫn bọn Mạch Trục Vân đến cuối ngã tư đường, nơi có rừng cây rậm rạp.

Mộ Tuyết theo không kịp, Mạch Trục Vân đành phải dừng lại chờ nàng:"Xem ra lần sau ta phải dạy em môn khinh công."

"Vâng!" Nàng há miệng thở dốc, mệt mỏi gật đầu.

Chờ đám người các nàng đi vào rừng cây thì đột nhiên không thấy dấu vết của năm người kia.

Nhìn phía cuối con đường bị cắt, bốn phía là rừng rậm hoang vu, Mộ Tuyết có chút hoảng hốt:"Công tử, có phải chúng ta bị trúng kế rồi không?"

"Các hạ, nếu đã dẫn chúng ta tới đây thì không bằng ra mặt đi!"

Lời nói vừa dứt, trong rừng xuất hiện một người mặc áo màu rêu, nàng đứng trên một nhánh cây, từ trên cao nhìn xuống Mộ Tuyết, trong mắt quét qua một tia khinh bỉ:"Thì ra Tà công tử chỉ là loại thỏ đế!"

"Người..... Người nói cái gì?" Mộ Tuyết vội vã phản bác "Không hề!"

"Phải không?" Nàng nhảy xuống, dáng người phiêu dật, đảo mắt đứng trước mặt hai người, bốn tên hạ nhân kia không thấy đâu, có lẽ là đang nấp ở đâu đó trong góc tối quan sát các nàng.

"Bộ dạng cũng không ra sao, chỉ là một kẻ nhất gan, hừ, không biết vì sao Ngọc ca ca lại coi trọng người?" Nàng quét mắt nhìn Mộ Tuyết từ trên xuống dưới, bất mãn lên tiếng.

Mạch Trục Vân nhất thời hiểu được, có vẻ như đây chính là "công chúa Đại Dục" mà Bạch Lộng Ảnh từng nhắc tới.

Mộ Tuyết đầu óc quay cuồng khó hiểu:"Ai là "Ngọc ca ca"?"

Mục Thanh Tuyền không lên tiếng trả lời, ngược lại chỉ vung tay lên tung chưởng về phía Mộ Tuyết:"Xem chiêu!"

Nghe qua danh tiếng lẫy lừng của tứ đại công tử, đương nhiên chuyện Mạch Trục Vân có võ công cao cường, không phải là chuyện mới mẻ, nàng ra tay cũng toàn lực. Có điều, đối thủ của nàng lại là Mộ Tuyết, làm sao Mộ Tuyết có thể địch lại nổi.

Mạch Trục Vân ra tay tương trợ, giữ chặt lấy cổ tay đối phương, phản thủ.

"Công tử, cẩn thận!" Mộ Tuyết có chút sốt ruột hét lên.

Mạch Trục Vân cũng không hề hoảng hốt, đối phó với loại công chúa này, chỉ dùng một phần công lực là đủ.

"Người là ai?" Bị người khác tập kích, Mục Thanh Tuyền đương nhiên vô cùng bất mãn. Chân lui về phía sau vài bước, tránh khỏi ngón đòn của Mạch Trục Vân.

"Ha ha, mỹ nhân, nàng là ai?" Mạch Trục Vân vui cười trêu ghẹo.

Bị người khác trêu chọc, Mục Thanh Tuyền biến sắc, mở to hai mắt nhìn, lực trên tay cũng dần lớn hơn:"Rốt cuộc người có quan hệ gì với Mạch Trục Vân? Vì sao lại muốn che chở nàng?"

"Bình tĩnh nào, mỹ nhân, có phải nàng là công chúa Đại Dục không? Nàng trả lời ta, sau đó ta sẽ cho nàng đáp án!" Mạch Trục Vân cố ý chọc ghẹo, nhân cơ hội vươn tay sờ mó lên mặt đối phương.

"Cái tên dám tặc khốn nạn này, hôm nay bản công chúa không thể không dạy dỗ người!" Không chiếm được thế thượng phong, còn bị chiếm tiện nghi, Mục Thanh Tuyền giận dữ vô cùng.

Mộ Tuyết đứng một bên trơ mắt nhìn, cạ lời: Tiểu thư, rốt cuộc là người muốn đánh nhau, hay là muốn ghẹo gái?

Nàng từng nghe qua, đến cả Phượng Ảnh công chúa, cũng bị chủ tử mình đùa đến chết lên chết xuống.

Chỉ là Mộ Tuyết không biết, Mạch Trục Vân đối xử như vậy với Ca Thụ Hàm Tuyết, là vì có ác ý nên mới trêu đùa, còn với Mục Thanh Tuyền, lại vì sự tò mò thích thú, nếu nàng ta là vị hôn thê của Bạch Lộng Ảnh thì làm gì có chuyện nàng có ác ý trêu đùa a?

"Công chúa, nói cho nàng biết, nàng không đánh lại ta được đâu, à, hay là nàng đi tìm Ngọc ca ca của nàng đến giúp đi?"

"Hừ, đối phó với tên dám tặc như người, ta không cần!" Nói xong, rút thanh kiếm trên người mình, đâm thẳng về phía Mạch Trục Vân.

Mạch Trục Vân cười nhạt, thấy đao pháp có nhiều sơ hở bèn cũng không chấp nhặt làm gì, tiếp tục trêu chọc:"Công chúa, tên của ta không phải dám tặc, ta có danh có họ. Đứng rồi, nàng còn chưa nói cho ta biết, nàng tên gì a?"

"Này, đánh thì đánh đi, dong dài cái gì?" Mục Thanh Tuyền vô cùng chán ghét cái tên dám tặc tên Mạch Trục Vân này, không những thấy đáng ghét mà còn muốn đâm một kiếm lên người hắn.

Mộ Tuyết thì ngược lại, gấp đến độ đỏ mặt hôi lạnh, da gà nổi dựng hết lên, sau khi nhìn thấy vị công chúa gì đó rút kiếm ra, cả người như bị sét đánh, bởi vì trong tay Mục Thanh Tuyền có binh khí, còn chủ tử mình thì đánh tay không, nhờ đâu chủ tử mình bị ăn kiếm thì sao.

"Công tử, đứng đánh nữa..." Nàng gần như khóc thút thanh kêu lên, nhưng chẳng ai thèm để ý đến nàng.

Mạch Trục Vân vẫn tiếp tục trêu đùa Mục Thanh Tuyền:"Công chúa, nàng có mệt không, nếu không thì chúng ta nghỉ một lát rồi đánh tiếp, ta thấy bây giờ Bạch Lộng Ảnh chưa tìm được nàng thì có lẽ phải tốn thêm chút thời gian nữa."

Nghe đến tên Bạch Lộng Ảnh, Mục Thanh Tuyền có chút sững sốt tiếp tục đuổi theo Mạch Trục Vân:"Tên của huynh ấy không phải là Bạch Lộng Ảnh, huynh ấy là Bạch Ngọc, người quen huynh ấy sao?"

"Tên chỉ là cách người ta xưng hô thôi, quan trọng lắm sao? Ta chỉ biết, hắn là một trong tứ đại công tử của Nam Ninh chúng ta - Ngạo công tử!"

"Hừ, tứ đại công tử cái gì, đúng là sĩ nhục Ngọc ca ca, nhất là Tà công tử, hoàn toàn là kẻ có tiếng mà không có miếng!" Đáy mắt lóe lên vẻ khinh thường,

nhìn về phía gương mặt tràn ngập hoảng sợ của Mộ Tuyết.

Mạch Trục Vân nghe xong cảm thấy cổ họng nghẹn đi, nàng có nên thừa nhận mình chính là Tà công tử không? Nha đầu Mộ Tuyết kia, đúng là làm mất hết mặt mũi nàng."Vậy nàng cảm thấy, người như thế nào mới có thể đứng ngang hàng với Ngọc ca ca nàng?"

"Ít ra thì cũng là người như Phong vương..." Thần thoại về chiến thần Nam Ninh, Mục Thanh Tuyền nghe không biết bao nhiêu lần. Sau một hồi đánh giá võ công của Mạch Trục Vân kia không hơn kém mình là bao bèn, nói:"Người thì miễn đi... Hay là, người chính là Kiêu công tử?"

Mạch Trục Vân nghe xong lại uất nghẹn thêm lần nữa: Đừng có đánh đồng nàng với cái tên dám tặc đó chứ!

"Nghĩ sao bảo ta giống hần hả?" Né thanh kiếm trong tay nàng, Mạch Trục Vân bắt đầu phản kích.

Mục Thanh Tuyền nhướn mày:"Không phải hần, lẽ nào người chính là Lãnh công tử, Phong vương?"

Mạch Trục Vân cười âm hiểm:"Thế nào, không giống?"

Mộ Tuyết nghe xong muốn học máu chết tại chỗ: Tiểu thư, xin người đừng vũ nhục danh tiếng của Phong vương nữa có được hay không, tốt xấu gì ngài ấy cũng sắp thành phu quân của người a! Quên đi, rốt cuộc hai người là đang tám chuyện hay đánh nhau thế hả? Bộ đứng trên không nói chuyện, không thấy mặt sao?

Mục Thanh Tuyền phì nhả một tiếng, tốc độ trên tay không có ý định giảm:"Ta thấy người chẳng giống Lãnh công tử, ngược lại giống Tà công tử hơn!"

"Ai nha, mới thế đã bị nàng đoán trúng rồi, không sai, ta chính là Mạch Trục Vân, nói đi, người có ý dùng miếng bạch ngọc dẫn dụ ta đến đây, có mục đích gì?"

Nàng khó hiểu nhướn mày, nhìn qua Mạch Trục Vân, sau đó lại nhìn xuống chỗ Mộ Tuyết, khó hiểu hỏi:"Người mới là Mạch Trục Vân?"

"Vâng, không thấy giống sao?"

"Ha ha." Mục Thanh Tuyền cười lớn, thanh kiếm trong tay tiếp tục vung chém trên không trung, nhánh cây xung quanh không ngừng bị nàng lấy làm vật hy sinh, rơi xuống đất là tả:"Làm sao người biết, ta cố tình dẫn người đến đây!"

Mạch Trục Vân nhấp chân lui về phía sau, tạo khoảng cách với nàng:"Đơn giản thôi, ngay thời điểm Mộ Tuyết trộm đồ, người không hề nhận ra, nhưng đợi đến khi chúng ta rời đi, người lại tìm được chúng ta, ta nghĩ, có lẽ là nhờ mùi hương đặc biệt trên miếng ngọc bội."

Mục Thanh Tuyền có chút kinh ngạc nhìn nàng, không ngờ đến cả điều này cũng bị nàng phát hiện, nhưng lập tức về kinh ngạc biến mất, Tà công tử, đúng là vẫn có chút thông minh.

"Công tử, đừng đánh nữa!" Nhân lúc hai người dừng tay, Mộ Tuyết chạy về phía các nàng hô to.

"Này, muốn đánh nữa không?" Mạch Trục Vân hỏi nàng.

Mục Thanh Tuyền cắn răng:"Đánh, tuy đánh không lại người, nhưng ta muốn nhìn rõ xem, ngoài võ công ra thì rốt cuộc người hơn ta ở điểm nào?"

Mạch Trục Vân hát cầm cười với nàng:"Được lắm, bên kia có vách núi, chúng ta qua đó đi!"

Nói xong, chủ động đi về phía bên kia.

Mục Thanh Tuyền cũng theo sát các nàng, bốn tên hộ vệ kia, cũng không đi theo tiếp tể.

Mộ Tuyết sốt ruột đến dậm chân dậm cẳng, chạy đến chỗ Mạch Trục Vân và Mục Thanh Tuyền mới rời đi:"Công tử, haizzz!"

Nàng chỉ còn nước thở dài nhìn hai bóng dáng đó rời đi.

Nhưng ngay khi nàng đang đứng thờ hồn hèn vì một thờ thì lại nghe thấy có đám người nào đó phía sau đang kêu nàng."Mộ Tuyết, Vân cô nương đâu?"

Vội vàng dừng lại thì phát hiện, là Tề Ân, Tề Cần mang theo thị vệ của Vương phủ đến, còn có Bạch Lộng Ảnh.

Mộ Tuyết vội vàng chỉ đường cho bọn hần:"Tiểu thư cùng cái vị công chúa gì đó đến vách núi rồi."

Nghe một câu như vậy, Bạch Lộng Ảnh dùng khinh công, toàn lực đuổi theo nhanh như một con gió. Vách núi kia, sâu có vạn trượng, lở như trượt chân ngã, nhất định sẽ chết!

Hần cũng không biết tình huống thế nào, tuy hẳn biết rằng Tuyền nhi sẽ không xuống tay giết hại Mạch Trục Vân, nhưng bởi vì trong lòng vẫn luôn lo lắng, một là người con gái mình yêu nhất, một là muội muội thân thiết nhất, cho dù một trong hai có xảy ra chuyện, hẳn cũng không muốn nhìn thấy.

Vừa tới nơi, hẳn nhìn thấy Mạch Trục Vân và Mục Thanh Tuyền tung nội lực đánh tay không, thanh kiếm trong tay Mục Thanh Tuyền đã sớm không còn. Cả hai đang đứng gần như mép bờ vực của vách đá, vì thế, nếu lỡ ai đó lui về phía sau một bước, kết quả, chính là thua.

"Cẩn thận!"

Trong mắt Mạch Trục Vân chợt lóe lên ý cười xấu xa, lực trong tay cũng lớn hơn trước, tung một chưởng đánh lên vai Mục Thanh Tuyền, nhưng không may nàng cũng đồng thời bị Mục Thanh Tuyền nhân cơ hội đánh một chưởng, hai người cùng lúc rơi xuống vách núi.

"Mạch Trục Vân!" Khoảng khắc kia, khiến cho thần trí hắn trở nên không ổn định, nhìn thấy Mạch Trục Vân và Mục Thanh Tuyền cùng nhau rơi xuống, hắn gào to một tiếng, nhanh chóng thi triển khinh công bay đến hiện trường thì phát hiện hai người đã ngã xuống sâu hơn mấy trượng, hơn nữa, là mỗi người ngã một hướng khác nhau.

Bạch Lộ Ảnh cảm thấy căng thẳng, hắn nhảy xuống vực, muốn cứu người lên.

Mạch Trục Vân nhìn thấy hắn chạy về phía mình, trong lòng có chút hoảng sợ, không phải huynh ấy nói sắp cưới công chúa Đại Dục sao? Không phải huynh ấy nói, rất thích vị công chúa này lắm sao?

Nàng xoay đầu nhìn thấy Mục Thanh Tuyền nước mắt rơi là giả, trong lòng nhất thời hiểu được: Lẽ ra nàng không nên sử dụng cách này để thử tình cảm của Bạch Lộ Ảnh dành cho Mục Thanh Tuyền.

Có lẽ Mục Thanh Tuyền đang trong trạng thái tuyệt vọng vô cùng, nhìn thấy người mình yêu lựa chọn cứu người con gái khác thay vì nàng, nàng cũng không còn chống cự, hai mắt nhắm lại, giống như con bướm xinh đẹp bị gãy cánh rơi thẳng vào vách núi sâu.

Mạch Trục Vân vội vàng đánh một chưởng về phía Bạch Lộ Ảnh, mượn lực tránh đi cánh tay hắn, cả người phi thẳng về phía Mục Thanh Tuyền đang trằm mình xuống vực sâu.

Đồng thời, ống tay áo cũng tung ra sợi dây mỏng hướng tới tảng đá lớn bên cạnh.

Nàng không phải là kẻ vĩ đại, vì cứu người mà hy sinh tính mạng.

Gió thét gào bên tai, tốc độ của nàng nhanh hơn bình thường, tay vươn ra nhằm thẳng vào cánh tay phải của Mục Thanh Tuyền bắt lấy, đồng thời, sợi dây cũng siết chặt tảng đá, Mạch Trục Vân bình tĩnh hét lớn: "Giữ chặt, đừng buông tay!"

Cảm giác bản thân không còn rơi tự do nữa, Mục Thanh Tuyền vốn đang nhắm mắt đột nhiên nghe ai đó thét lên bèn chậm rãi mở mắt ra.

"Là người!"

Mạch Trục Vân thờ dãi: "Là ta hại người, đương nhiên phải có trách nhiệm vác người lên, nếu không, Bạch Lộ Ảnh sẽ bỏ ta làm hai mắt?"

"Ha ha, huynh ấy sẽ không làm thế đâu!" Trong mắt vẫn còn đăm lẹ, chỉ là không có cách nào rơi xuống được.

Ngẩng đầu quan sát tình hình, cảm thấy sợi dây đã cố định chắc chắn, có điều, cổ tay Mạch Trục Vân, lại bị góc đá cửa vào, nàng lập tức vận chuyển nội lực, bảo vệ tay, hơn nữa còn dùng sức giữ chặt sợi dây.

"Đừng có nói những lời ngốc nghếch nữa, người không muốn sống thì đừng có liên lụy tới ta, ta sắp thành thân rồi, ta không muốn chết cùng người ở đây đâu." Nàng nắm chặt tay Mục Thanh Tuyền, đồng thời, lòng bàn tay trái phải trở nên đau rất vì sự ma sát lực lên sợi dây, một dòng chất lỏng ấm áp chậm chậm chảy ra, theo sợi tơ, rơi xuống dưới.

"Mạch Trục Vân, Tuyền nhi, bám chắc vào!" Bạch Lộ Ảnh giữ chặt sợi dây, muốn kéo các nàng lên.

"Vân cô nương!" Tề Ân, Tề Cẩn đã đuổi kịp phía sau.

Rồi sau đó, chạy đến giúp đỡ Bạch Lộ Ảnh cứu người.

"Huynh ấy vẫn rất quan tâm đến người a, đừng khóc, tốt nhất bây giờ chúng ta nghĩ cách đi lên, ta sắp không chịu đựng nổi rồi."

Máu tươi men theo sợi dây rơi xuống ngày một nhiều hơn, lòng bàn tay trở nên ướt đẫm, nhom nhóp, nàng rõ ràng cảm nhận được, các nàng đang dần dần trượt xuống.

Có lẽ vì cảm nhận được sự chân thành sự trong hành động của Mạch Trục Vân, Mục Thanh Tuyền khẽ gạt đầu, thả lỏng cơ thể để giảm bớt áp lực lên người Mạch Trục Vân.

"Đi!" Mạch Trục Vân dùng chút sức lực cúi cùng nhấc tay nàng lên, ôm chặt thắt lưng, mượn lực từ sợi tơ, vận khinh công, bay thẳng lên mặt đất.

Chủ động tránh đi ánh mắt lo lắng Bạch Lộ Ảnh dành cho mình, Mạch Trục Vân giương mắt nhìn Tề Ân và Tề Cẩn.

"Làm các người tìm đến được đây?"

"Là đám người ở quán trà nói cho chúng ta biết, họ bảo có Tà công tử xuất hiện nên vương gia mới bảo chúng ta đến đây! Vân cô nương, người không sao chứ?" Hai người trầm mặc một lời đáp, sau đó nhìn tay nàng.

Nhìn bàn tay trần ngập những máu là máu, đỏ thẫm trông ghê sợ vô cùng, Mạch Trục Vân chỉ lặng lẽ cười nói:"Ta không sao!"

Bạch Lộ Ảnh đứng bên cạnh Mục Thanh Tuyền, trong lòng cảm thấy có chút áy náy:"Tuyền nhi, muội không sao chứ?!"

Nhìn ánh mắt đỏ bừng của nàng, hắn cũng hiểu được phần nào nguyên do.

Hắn cũng không ngờ rằng, xét về võ công của Tuyền nhi, làm gì có chuyện sẽ đã thương đến Mạch Trục Vân? Vì ngay tại thời điểm đó, trong đầu hắn vốn không nghĩ ngợi nhiều đến thế, hắn sợ nàng có chuyện, hắn sợ nàng sẽ biến mất khỏi thế gian, nên việc Mạch Trục Vân giả vờ ngã xuống vực, hắn hoàn toàn không nghĩ đến.

Ai, Mạch Trục Vân, nàng bắt ta phải đối xử với nàng thế nào bây giờ a?

"Không có việc gì, Ngọc ca ca, tay huynh cũng bị thương rồi..." Mục Thanh Tuyền cố tỏ vẻ bình tĩnh, áp chế cảm giác trống trải trong lòng, nàng sớm biết, người trong lòng hắn, không phải là nàng, nhưng nàng vẫn cố gắng đầu muốn ở bên cạnh hắn.

"Không sao!" Hắn khẽ thở dài một hơi, nhìn nàng, hỏi:"Sao muội lại đến Nam Ninh? Sức khỏe đã đỡ hơn chưa?"

"Ngọc ca ca, muội tới tìm huynh, không phải là muội không tin tưởng huynh, muội chỉ là...." Vụng trộm liếc Mạch Trục Vân một cái, vô tội nhìn hắn:"Chỉ là muốn nhìn thấy nàng một lần."

Bạch Lộ Ảnh nhìn Mạch Trục Vân, giận dữ quát:"Đi thôi, theo ta trở về bồi thuốc!"

Mạch Trục Vân nhìn Mục Thanh Tuyền, cười nói:"Không cần, phủ Thừa Tướng cũng có thuốc, ta tự về chỗ phu quân lấy thuốc là được, công chúa, xin lỗi, vừa rồi không dọa người đó chứ!"

"Không hề, đa tạ người đã cứu mạng, hay là, chúng ta cùng đi đi. Thật ra ta không để ý lắm đâu, Ngọc ca ca vốn là thần y, thuốc của huynh ấy, chắc chắn là loại thuốc tốt nhất trên đời! Đúng không, Ngọc ca ca?" Nàng vẫn cố khuyên Mạch Trục Vân đi cùng nhau.

"Không cần, Vân cô nương, người cứ theo chúng ta về Vương phủ đi, vương gia ngài..."

"Chuyện hôm nay, các người đừng nói với chàng a, nếu không, đợi sau khi ta giả vào vương phủ rồi, sẽ mạnh tay trừng phạt các người!" Mạch Trục Vân lên giọng uy hiếp.

Tề Ân, Tề Cẩn bắt đầu đỡ thở dài:"Vân cô nương, vương gia đã sớm biết rồi, nếu không ngài ấy đã tự mình đến, làm gì có chuyện ngài ấy kêu bọn ta đến đây,... Vương gia còn nói, hai ngày tới, nếu có muốn rời phủ thì phải mang theo hai người chúng ta a!"

"Bây giờ ta muốn đến Mao Lư Nhược Nhiên, các người có muốn đi không?" Mạch Trục Vân thân thiết kéo Mục Thanh Tuyền đi cùng.

Tề Ân, Tề Cẩn đương nhiên đuổi theo!

"Cái kia...thật ra, ta với cái tên yêu nghiệt đó a, chỉ là huynh muội trong nhà, người đừng để ý, huynh ấy ấy à, chẳng qua chỉ thấy ta đáng thương nên mới đặc biệt qua tâm lo lắng cho ta thôi, chứ bình thường a, huynh ấy hung dữ như lão hổ vậy." Nàng an ủi Mục Thanh Tuyền.

"Tên yêu nghiệt?" Mục Thanh Tuyền quay đầu nhìn Bạch Lộ Ảnh, bật cười hỏi.

Cảm thấy tâm trạng Mục Thanh Tuyền đã tốt hơn, Mạch Trục Vân lập tức nhướn mày nhìn về phía Bạch Lộ Ảnh, hùng hổ đáp:"Đúng thế, huynh ấy vốn là yêu nghiệt mà, người không biết đâu, lần đầu tiên ta gặp huynh ấy, còn tưởng huynh ấy là nữ nhân, ha ha ha."

Mục Thanh Tuyền cũng sang sảng bật cười:"Đúng là Ngọc ca ca rất đẹp!"

"Đúng vậy, nói cho người biết, có một lần huynh ấy nói huynh ấy ghen tị với công chúa Phượng Ảnh quốc, chỉ vì cái nhan sắc thôi đó..."

Bạch Lộ Ảnh ôm trán không biết phải rửa oan thế nào:"Mạch Trục Vân, đừng có làm hỏng hình tượng ta!"

"Xi, huynh trong lòng ta, sớm đã không còn cái gì mà hình tượng hết, Ngạo công tử ha, chỉ để hù dọa người!"

Bạch Lộ Ảnh lắc đầu, rất muốn mở miệng nói tam đại công tử hữu danh vô thực, tất cả chỉ sau khi gặp gỡ Tà công tử.

Dọc đường đi, Mạch Trục Vân cùng Mục Thanh Tuyền nói chuyện với nhau rất vui vẻ, hai người, tay trong tay, vừa nói vừa cười đùa đi về phía trước.

Khi gặp lại Mộ Tuyết, nàng dùng ánh mắt vừa kỳ quái, vừa kinh ngạc nhìn hai người tâm đầu ý hợp sánh vai với nhau, bèn tìm cơ hội lén lút hỏi Mạch Trục Vân:"Công tử, người không sao chứ?!"

"Ừm, không có việc gì! Đi thôi!"

"Đúng rồi, đây là nha hoàn của ta, Mộ Tuyết. Mộ Tuyết, trả ngọc bội trả lại cho Tuyền nhi đi."

"....." Bạch Lộng Ảnh, Tề Ân, Tề Cần ôm trán thở dài, thì ra Mạch Trục Vân đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời a, chả trách lại đi trêu chọc Tuyền nhi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Đại hôn chi hỷ - có biến!

Khi Mạch Trục Vân từ Mao Lư Nhược Nhiên trở về thì tình cờ gặp Tư Lăng Thanh ở hoa viên tướng phủ.

"Vân nhi....." Tư Lăng Thanh gọi nàng, hơn nữa còn ra hiệu bảo Mộ Tuyết lui ra.

"Tiểu thư, em về phòng giúp người chuẩn bị nước ấm!".

"Thừa tướng đại nhân, ngài có việc gì sao?" Ngữ khí vẫn lạnh nhạt như trước.

Một tiếng "Thừa tướng đại nhân" khiến cho tâm can Tư Lăng Thanh như đứt thành từng đoạn: "Vân nhi, con thật sự không thể tha thứ cho cha sao? Chuyện của quá khứ, là cha sai, nhưng cả đến Uyển nhi chịu trừng phạt rồi, con cũng vẫn không nguôi giận được sao?"

Mạch Trục Vân nhìn hần, vốn muốn nghiêm trọng nói những lời nặng nề nhưng khi nhìn thấy mái tóc muối tiêu của ông sắp trắng cả đầu, vòng mắt cũng nhiều nếp nhăn hơn, trong lòng vẫn có chút không nỡ. "Ta không có trách ông, ta cũng không có tư cách tha thứ cho ông, mẹ ta, sự phụ ta, cả Phong nữa, bọn họ không hề oán trách ông, ta sao có thể trách ông được?"

"Thật sao? Vậy con...con có nhận ta là phụ thân không?" Tư Lăng Thanh có chút kích động hỏi.

"Sống từng này tuổi, tới tận bây giờ ta chưa hề biết bản thân mình còn có một người cha." Nói xong, cũng không màng biểu tình đau đớn trên gương mặt già nua của Tư Lăng Thanh, trực tiếp đi qua hoa viên, trở về phòng.

Nàng không dám để mình nghĩ ngợi nhiều, nàng sợ bản thân mình không đủ tỉnh táo, không đủ cứng rắn để đối mặt với ông, cho nên đành phải lựa chọn rời đi.

Tư Lăng Thanh sững sờ tại chỗ, đau khổ nhắm mắt lại, Vân nhi vẫn đang trách hần!

.....

Phong vương phủ.

Tề Ân, Tề Cần đang báo cáo sự tình cho Sở Tùy Phong.

"Vương gia yên tâm, Vân cô nương chỉ bị thương nhẹ ở tay, không có vấn đề gì, hơn nữa, nàng với công chúa Đại Dục còn trở nên rất thân thiết với nhau, cả Bạch công tử cũng vui mừng thay."

Sở Tùy Phong vẫn có dự cảm không tốt: "Dạo gần đây kinh thành có gì khác thường không?"

"Bẩm vương gia, thủ vệ khắp kinh thành canh phòng nghiêm mật, sẽ không có bất cứ người của nước khác trà trộn vào. Về phần công chúa Đại Dục và đám thị vệ của nàng, là vì có thủ dụ của hoàng đế Đại Dục mang đến nên mới có thể vào thành."

"Tiếp tục tăng cường phòng vệ!"

"Vâng!"

"Điều mười hai ám vệ, đi đến phủ Thừa Tướng."

"Vâng!"

.....

Nhiều ngày trôi qua, kinh thành vẫn không phát sinh điều gì bất thường, Mạch Trục Vân không hề rời khỏi phủ, ngược lại còn ngoan ngoãn ở trong phủ Thừa Tướng, chờ ngày đại hôn.

Nhưng đằng sau sự ngoan ngoãn đó chính là vì có Mục Thanh Tuyền tới phủ bầu bạn.

"Vân nhi, ta đến đưa thuốc cho người này, đây là thuốc do chính tay Ngọc ca ca điều chế, huyệt ấy nói, dùng cái này sẽ không để lại sẹo." Mục Thanh

Tuyền tự mình bôi thuốc giúp nàng.

Mạch Trúc Vân cũng không khách khí, hào sảng đáp: "Cảm ơn ngươi, đúng rồi. Ngươi với huynh ấy thế nào rồi?"

Mục Thanh Tuyền hiểu ý cười: "Huynh ấy nói, đợi đến khi tham gia hôn lễ của ngươi xong mới cùng ta trở về Đại Dục."

"Ừm, vậy chúc mừng hai người."

"Ha ha a, bây giờ chúc mừng cái gì, người cần chúc mừng phải là ngươi mới đúng."

Nói xong câu đó, ngoài cửa liền có hai người đi vào, chính là Tề Ân và Tề Cần.

"Vân cô nương, chúng ta phụng mệnh vương gia, đến đưa mũ phượng và khăn voan."

Hai tay Tề Cần cầm bộ y phục màu đỏ thắm sắc sỡ, đi vào đặt một bên.

Mạch Trúc Vân tùy tiện cầm mũ phượng lên, tò mò sờ soạng, sau đó nhượng mày nhìn bọn họ hỏi: "Sao nặng thế a?"

Tề Ân lên tiếng giải thích: "Đây là tập tục của hoàng gia, vương gia đã cố cắt giảm vài món phụ tùng không cần thiết cho ngươi rồi."

"Ồ, thật sao? Vậy hai người về nói với chàng rằng ta rất thích!"

"Vâng!"

Mục Thanh Tuyền nhìn mũ phượng với khăn voan, trong lòng cũng hồ hởi không kém: "Y phục thật đẹp, so với tập tục ở nước ta thì không giống a."

Nói xong, bèn cầm mũ phượng hồng lên, cẩn thận xem xét. Long phượng song vũ, rất sống động, đường may tinh tế, tạo cảm giác vô cùng chân thực.

"Đẹp thế sao? Tuyền nhi, sao mà trong lòng ta khấn trương quá vậy nè?" Mạch Trúc Vân ngồi trong phòng, hai tay nắm chặt thành quyền, ngày mai là ngày mà nàng và Phong chính thức cử hành hôn lễ, nhưng trong lòng nàng lại có chút bất an, mà phần nhiều là sợ hãi.

Nhưng nàng không biết bản thân mình đang sợ hãi cái gì, đang khấn trương vì điều gì.

"Ha ha, ta từng nghe người ta nói, nàng dâu trước ngày thành thân hay trải qua cảm giác này, bình thường mà. Không có việc gì, ngày mai, ta sẽ ở bên cạnh ngươi!"

"Ừm, vậy thì tốt rồi!"

.....

Bình minh lại đến, Mạch Trúc Vân bị đám ồn ào bên ngoài phá tan giấc ngủ.

Mục Thanh Tuyền đứng chống nạnh, ngắm nghía đủ mọi góc nhìn, sau đó gật gù tán thưởng.

, Toyama mi, phu chất tinh tế trắng nõn, ở son phấn làm nổi bật hạ có vẻ càng thêm hảo xem, trên trán hai lũ tóc đen cúi ở hai sườn, đem nàng khéo léo khuôn mặt tân trang vừa vặn.

Người săn sóc dâu đi tới, bắt đầu vì Mạch Trúc Vân chải đầu, cũng nói chút vui mừng trong lời nói.

"Nhất sơ sơ đến vĩ, nhị sơ sơ đến đầu bạc tề mi, tam sơ sơ đến con cháu đầy đất, tứ sơ sơ đến tứ điều ngân duẩn tấn tiêu tề."

Mặc vào một thân đồ thắm sắc hi phục, mang theo mũ phượng, cúi hạ phía trước Kazari, trước mắt nhân, linh khí mà không mất kiêu my, giao hoạt mà lộ ra không khí vui mừng, thập phần nại xem, liền ngay cả Mục Thanh Tuyền cũng xem ngây người.

Nhất là ngươi cặp kia tới thuần tới tịnh con ngươi, lóe ra động lòng người sáng bóng, làm cho người ta cảm thấy, chỉ nhìn liếc mắt một cái, liền bị hấp dẫn ở.

Ngọc ca ca ánh mắt thực đúng vậy, nàng chỉ có thể ở trong lòng như vậy cảm thán.

Tuy rằng cùng Mạch Trúc Vân quen biết chỉ có ngắn ngủn vài ngày, nhưng nàng cũng đặc biệt thích nàng. Của nàng hoạt bát, đáng yêu, xinh đẹp, đơn thuần, sang sảng, đều là nàng sở không có, cũng là nàng sở hâm mộ.

Tình nếu xử nữ, động nếu thả chạy, động tác sạch sẽ lưu loát, không ướt át bẩn thỉu, thật tình, thích chính là thích, hận chính là hận, nàng sẽ không miễn cưỡng cười vui, cũng sẽ không miễn cưỡng chính mình nhận.

"Vân nhi, ngươi thật xinh đẹp!" Mục Thanh Tuyền tự đáy lòng ca ngợi.

"Ha ha, phải không? Đây là phong cho ta tuyển, hi hi, hẳn cũng có thể thích ta này thân cho rằng." Mạch Trúc Vân cười nhìn nhìn gương đồng trung chính

mình, cũng thập phần vừa lòng. "Yên tâm đi, chờ ngươì xuất giá ngày nào đó, ngươì cũng nhất định là đại dục đẹp nhất tân nương tử. Hơn nữa, cũng sẽ là địa vị tối cao thượng tân nương tử nga!"

Mạch Trục Vân dẫn theo hỉ phục lần váy, ở ngườì sẵn sóc dẫu phía trước vòng vo một vòng tròn.

Anh lạc cúi lưu, ngọc dải áo mắng bảo, phía dưới bách hoa cán váy, đồ thắm giày thêu, một chút đậm rực rỡ, đầy ngườì vui mừng.

Tuy rằng nặng nề, nhưng vừa vặn vừa ngườì, không hiện mập mạp, ngược lại đem nàng kiều nhỏ đáng ngườì triển lộ không bỏ sót.

"Tiểu thư, đừng lộn xộn, cẩn thận ngã!" Mộ Tuyết cùng ngườì sẵn sóc dẫu vội vàng nhắc nhở nàng.

"Không có việc gì!" Mạch Trục Vân bĩu môi, an tĩnh lại, nhìn chăm chăm mũ mấy cái đỉnh đầu vàng rồng trên mũ phượng, lại lắc đầu than thở: "Nặng quá a, có thể lấy xuống trước được không?"

Nói xong, liền vươn tay cởi bỏ mũ phượng xuống.

Mũ phượng có in hình cửu long tứ phượng với nhiều chuỗi hạt ngọc trai dài. Lấy trục được sơn qua làm khuôn, bên trên đính rất nhiều viên thủy phỉ, rồng vàng, phượng hoàng bằng ngọc bích, cùng với hoa ngọc, ngọc Lục bảo, trân châu. Mà viên nào viên đó đều loáng bóng, to tròn, đến mức ép Mạch Trục Vân chỉ có thể cúi đầu.

"Ai, tiểu thư, không thể được, còn chưa tới thời điểm." Ngườì sẵn sóc dẫu vội vàng ngăn cản.

"Vậy à!" Mạch Trục Vân ngoan ngoãn nghe lời.

"Tiểu thư, khăn voan hồng này, đeo lên, chỉ một mình vương gia mới được phép lấy xuống, ngườì không được động chạm đó, biết không?" Ngườì sẵn sóc dẫu ở bên tai nàng dặn dò.

"Rồi, biết rồi!" Mạch Trục Vân lơ đãng trả lời.

Vài canh giờ sau, tất cả đều đã chuẩn bị xong, đội ngũ rước dẫu của vương phủ cũng đã đến trước cổng phủ Thừa tướng.

Dựa luật lệ, Sở Tùy Phong phải đứng ở ngoài phủ chờ bọn họ đưa Mạch Trục Vân ra ngoài. Ngườì sẵn sóc dẫu lấy khăn voan đội lên đầu Mạch Trục Vân.

Tề Ân, Tề Càn phụng mệnh tiến vào đón dẫu, có điều, lại bị Mộ Tuyết ở ngoài ngăn cản.

"Mộ Tuyết, ngươì làm cái gì vậy, mau tránh ra, chậm trễ giây phút nào, vương gia sẽ không gia cho ngươì đâu!"

Lúc này, ngườì sẵn sóc dẫu cũng đi ra: "Hai vị tướng quân, đây là tập tục của Nam Ninh quốc, cho dù là vương gia, cũng phải tuân theo."

Nói xong, đưa tay vươn ra, nói: "Muốn đón được dẫu thì phải chuẩn bị hồng bao, nếu thành ý vương gia không đủ thì không thể đưa ngườì đi."

Mạch Trục Vân ở nơi nào đó ngồi im, mím môi không nói gì.

"Công chúa, ngườì cũng lại đây." Mộ Tuyết cười hi hi tiếp đón Mục Thanh Tuyền, lại quay đầu nói với Tề Ân, Tề Càn: "Công chúa Đại Dục đang ở đây, hai ngườì đừng làm mất mặt mũi Phong vương phủ nha!"

Tề Ân, Tề Càn không nói gì, cũng may đã có chuẩn bị trước, hay nói cách khác, là vì sợ không hoàn thành nhiệm vụ, để vương gia chờ đợi lâu. Tề Càn lấy ba cái hồng bao trong ống tay áo, đưa cho ngườì sẵn sóc dẫu, ngườì sẵn sóc dẫu lại phân phát cho Mộ Tuyết cùng Mục Thanh Tuyền.

Mục Thanh Tuyền tò mò nhìn hồng bao trong tay, mở to hai mắt ngây ngốc hỏi: "Ta cũng có?"

Ngườì sẵn sóc dẫu nói: "Đương nhiên, dù gì cũng phải hưởng tí không khí... Oa ha ha, những mườì vạn lượng, vương gia đúng là vung tay quá ha!"

"Vây đã đủ thành ý chưa?"

"Đủ đủ, mời hai vị!" Ngườì sẵn sóc dẫu hớn hờ cười, đẩy Mộ Tuyết tránh sang một bên.

"Vân cô nương, vương gia cho gọi bọn ta tới đón ngươì!" Hai ngườì đi đến trước mặt Mạch Trục Vân, dặt tay nàng đi ra ngoài.

"Bây giờ phải gọi là vương phỉ!" Mộ Tuyết đứng một bên khoanh tay sửa chữa.

"Đúng thế, vương phỉ, đi bên này!"

Từ Lăng Thanh nhìn thấy bóng dáng Mạch Trục Vân, nước mắt quanh khóe mắt bỗng lưng tròng, con gái rớt cuộc cũng đã xuất giá, nhưng từ đầu đến cuối, lão vẫn không làm được gì cho nó.

"Thừa tướng đại nhân, vương gia mời ngài đến Vương phủ!"

Một tên thị vệ ở Phong vương phủ đi tới, cúi đầu làm tư thế chào mời Tư Lăng Thanh.

Đợi đến khi Mạch Trục Vân đi rồi, hắn mới theo tên thị vệ này đi đến Phong vương phủ.

Sở Tuy Phong mặc một thân hồng y, bên môi không ngừng cong lên ý cười hạnh phúc, đưa ánh mắt đầy mong chờ, lại có chút hồi hộp nhìn về phía cổng ra. Cho đến khi nhìn thấy Tề Ân, Tề Cần đưa Mạch Trục Vân đi ra, trong lòng từ hồi hộp hóa thành vui sướng, xoay người xuống ngựa, đến khi nàng bước ra khỏi phủ môn bèn vươn tay mạnh mẽ ôm nàng lên, đi tới chỗ hi kiệu tám người khiêng.

Mạch Trục Vân bị hành động bất ngờ của hắn dọa sợ đến tim đập chân run, hai tay theo quán tính đưa ra vòng quanh cổ hắn, mặt xấu hổ chôn lên cán cổ hắn, cảm nhận được mùi hương quen thuộc đang chậm rãi bọc lấy người mình, nỗi bất an trong lòng nàng dường như tan biến đi.

Giờ khắc này, nàng chỉ còn lại có ngọt ngào và hạnh phúc.

Sở Tuy Phong vững vàng đặt nàng lên kiệu, nhẹ nhàng gọi một tiếng "Vân nhi", sau đó cảm thấy mỹ mãn đứng dậy, lên ngựa.

Lúc này, dàn nhạc cũng bắt đầu ra sức diễn tấu, thổi khúc sung sướng khiến bầu không khí xung quanh nhất thời rộn ràng và náo nhiệt.

Cho đến khi thân ảnh Mạch Trục Vân biến mất trong hi kiệu, Bạch Lộ Ảnh mới thu tầm mắt mình về, từ hôm nay trở đi, hắn phải chấp nhận nhìn nàng bước vào thế giới của người khác, một thế giới an toàn và tốt đẹp, hắn còn cái gì mà không yên lòng nữa? Sở Tuy Phong yêu nàng như vậy, về sau nhất định sẽ đối xử tốt với nàng, về sau, xin nàng, hãy hạnh phúc.

"Ngọc ca ca, huynh còn có muội mà!" Mục Thanh Tuyền vẫn nhìn hắn, nhìn trên gương mặt từ biểu tình mất mát biến thành yên lòng, vẫn nhìn không được nói một câu.

Nàng biết, chuyện đau khổ nhất trên đời đó chính là tuyệt vọng đứng từ xa nhìn người con gái mình yêu nhất, yên lặng chúc phúc cho nàng. Cho nên, nàng không muốn trải qua cảm giác đó, nàng muốn cùng Ngọc ca ca mình được ở bên nhau, cho dù...cho dù, hắn không yêu nàng.

Bạch Lộ Ảnh cong môi, lộ ra ý cười cứng ngắc, chậm rãi sờ đầu nàng, không hề trả lời.

Nam Truy Nguyệt cũng đứng trước cửa phủ Thừa Tướng, nhìn cổ hi kiệu màu đỏ đang dần khuất xa khỏi tầm mắt, trong lòng hắn thầm nghĩ: Nếu như có thể nhận ra thân phận của nàng sớm hơn, bảo bọc che chở nàng một cách dịu dàng hơn, thì có phải sẽ không có ngày hắn nuối tiếc như ngày hôm nay?

Sở Tuy Phong là người may mắn nhất trong Tam đại công tử, quen Mạch Trục Vân trong thời gian ngắn nhất, cuối cùng lại chiếm được lòng nàng.

Bạch Lộ Ảnh một lòng si tình, vì nàng trả giá nhiều như, tuy rằng chỉ có thể đứng nhìn nàng hạnh phúc, nhưng hắn ta cũng rất thỏa lòng.

Còn hắn thì sao, ngày thường luôn bắt nạt nàng, mắng nàng, cho đến tận bây giờ cũng chưa làm được gì cho nàng, nhưng đợi đến khi hắn đối xử tốt với nàng, liệu hắn còn có tư cách đó nữa hay không?

"Mạch Trục Vân, ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng, chúc phúc cho nàng, chỉ cần nàng chịu nhớ đến ta, chịu cho ta một cơ hội, chịu cần ta, dù có khó khăn đến mấy, ta sẽ luôn có mặt để giúp đỡ nàng!"

Tuy biết nàng không thêm đến sự giúp đỡ của hắn, nhưng hắn vẫn đem nỗi lòng thầm kín của mình nói ra, sau đó yên lặng rời đi.

.....

Có lẽ, xuất chúng quá cũng không có gì tốt, đi đón dâu được một vòng, người đàn ông mặc bộ hi phục gây sự chú ý không hề nhỏ, bình thường, là một vị vương gia lạnh lùng, lãnh đạm, không coi trời đất ra gì, trên chiến trường, là một vị đại tướng tài ba, bản lĩnh kinh người, nghiêm nghị oai hùng, giờ đây trông hắn cứ như một vị thần tiên tái thế, phong hoa tuyệt đại, khiến mọi người không ai rời mắt.

Không ít khuê nữ, con gái nhà người ta nhìn đến hắn, nhìn không được bày ra bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ cảm thán nhìn người con gái có phúc khí trong kiệu kia, đồng thời cũng âm thầm mong đợi đến một ngày nào đó, mình cũng có thể gặp được một người đàn ông "tài sắc vẹn toàn" như Phong vương.

Theo tập tục, sau khi kết thúc buổi rước dâu, Sở Tuy Phong tự mình ôm Mạch Trục Vân đi vào hoàng cung, bái tế tổ tiên. Đồng thời, cũng ra mắt với đám quan đại thần.

Chỉ là, khi bọn hắn đưa lưng về phía hậu cung, có thể bọn họ không nhận ra, ở bức tường đầu đó xa xa, có một người con gái mặt cung y lén lút nhìn bọn họ một thân phục hỷ, ngón tay nắm chặt như muốn cắm móng vào da thịt, gương mặt so với đám người ngoài xa đang vui vẻ kia thì hoàn toàn đối lập.

Tuy rằng Sở Lâm Uyên và Sở Tuy Phong đã không có cái tình nghĩa huynh đệ gì cả, nhưng thân là làm đương kim thiên tử, hắn vẫn vì nề mặt Tư Lăng Kính, cho nên mới đến chúc phúc cho bọn họ.

Gặp lại, Sở Tuy Phong không có biểu tình gì, chỉ lãnh đạm nhận lời chúc phúc từ hắn, sau đó lập tức ôm Mạch Trục Vân, trở về Phong vương phủ.

Giờ lành đã đến, người vào bái đường.

Cả sảnh đường tân khách đã ngồi an vị, Tư Lăng Thanh bị bố trí ngồi ở vị trí trên cao, tuy rằng hắn đứng ngồi không yên, nhưng vì đây là ý của Sở Tùy Phong nên lão cũng chỉ có lòng nhận lấy.

"Nhất bái thiên địa!" Âm thanh to rõ bắt đầu vang lên, cả đám khách huyền não bên dưới nhất thời yên ắng.

Sở Tùy Phong dắt Mạch Trục Vân, hướng tới thiên địa cúi đầu.

"Nhị bái cao đường!"

Hắn đưa Mạch Trục Vân xoay người, dựa theo tập tục, cũng quỳ xuống.

Hành động quỳ xuống của hắn, khiến mọi người có mặt ở đây đều sùng sốt hít một ngụm khí lạnh.

Mọi người đều biết, Phong vương có đặc quyền mỗi khi yết kiến hoàng thượng đều miễn quỳ, nhưng còn bây giờ, ngài ấy lại quỳ xuống trước mặt thừa tướng? Lễ nào bởi vì thừa tướng, là "Nghĩa phụ" của vương phi?

Mạch Trục Vân hiển nhiên cũng cảm giác được cái gì, cứng ngắc đứng ở nơi đó, không hề động.

Tư Lăng Thanh bắt đầu lo lắng, trong lòng thấp thòm không yên, hắn đang sợ, với tính cách bướng bỉnh của con bé, Vân Nhi sẽ không chịu tiếp nhận làm theo Phong vương, chỉ vì ông, ngược lại làm hại bọn chúng ngay cả bái đường thành thân cũng không được tiến hành, vậy ông khác gì tội nhân thiên cổ.

"Vân nhi!" Sở Tùy Phong cúi đầu nhắc nhở.

Mạch Trục Vân mạnh mẽ hít một hơi thật sâu, nếu Phong có thể quỳ, vậy nàng còn cứng đầu cái gì?

Có chút cứng ngắc quỳ xuống.

Sở Tùy Phong vui vẻ trong lòng, cùng nàng chậm rãi dập đầu với Tư Lăng Thanh – người đang ngồi trên ghế cao.

Tư Lăng Thanh lão lệ tung hoành, đây là tâm nguyện duy nhất mà hắn hy vọng nhất trong mấy ngày gần đây. Chỉ cần Vân Nhi chịu công nhận ông, những cái khác, ông không mong gì hơn.

"Phu thê giao bái!"

"Kết thúc bái đường, đưa vào động phòng!"

Trên đường trở về tân phòng, Sở Tùy Phong nắm nhẹ tay nàng, ân cần giải thích:"Vân nhi, ta chỉ muốn nàng, có thêm nhiều người thân bên cạnh mình."

"Ta hiểu, Phong, về sau ta sẽ không hành xử tùy hứng nữa."

Sở Tùy Phong hơi ngẩn người, sau đó trên mặt lộ ra ý cười mãn nguyện, nụ cười so với ánh dương trên trời còn sáng chói hơn.

Đi đến cửa, Mạch Trục Vân giờ tay ngăn hắn lại:"Không cho chàng vào, để người săn sóc dâu hay Mộ Tuyệt đi cùng ta là được rồi!"

"Nàng còn giận sao?" Sở Tùy Phong khó hiểu.

"Không phải, chàng mau trở về đại sảnh đi, chưa được một canh giờ thì không được quay về!" Ngự khí kiên quyết không chút khoan nhượng, có điều, hắn không hề nghe ra chút tức giận nào trong lời nói của nàng.

"Được rồi, chờ ta!"

Sở Tùy Phong giao gậy Như Ý* cho người săn sóc dâu, sau đó xoay người trở về đại sảnh.

Gậy Như Ý *: Gậy Như Ý là một vương trượng nghi lễ và bùa hộ mệnh tôn giáo. Trong đám cưới, chú rể đỡ khăn che mặt của cô dâu bằng một cây gậy Như Ý. Ý nghĩa tinh thần của món quà này là "Mọi mong ước sẽ được thực hiện" hay là "như ý". Ngày nay, mặc dù không còn được dùng trong nghi thức đón dâu, gậy Như Ý vẫn được tặng bởi bố mẹ cô dâu để chúc cho con gái có một cuộc hôn nhân như ý.

"Được rồi, các người cũng lui ra đi, để một mình ta ở đây được rồi." Đợi Sở Tùy Phong đi rồi, Mạch Trục Vân lại bắt đầu đuổi những người khác rời đi.

"Vương phi, theo tập tục, chúng ta còn phải đi vào bố trí chút a." Vài người rước dâu khác đi vào bưng nào là táo đỏ, lạc, long nhãn, hạt dưa, còn có rượu, đứng phục vụ một bên.

Mấy thứ này, vốn dĩ đã chuẩn bị từ sớm, nhưng vì Mạch Trục Vân ra lệnh không có bất kỳ kẻ nào tiến vào nên Sở Tùy Phong mới ngăn cản. Nhưng bây giờ, đã đến lúc sắp xếp míu lật vật này rồi.

"Vương phi, để bọn họ vào đi, hôm nay là ngày vui mà." Mộ Tuyệt đứng một bên khuyên bảo.

Mạch Trục Vân hơi nhướn mày, tự mình tính toán sau đó gật đầu: "Được rồi, có điều, các người phải nghe theo sự phân phó của ta, không được động chạm lộn xộn này nọ, nếu không, có bỏ mạng, ta cũng mặc kệ."

"....." Đại hôn mà, vương phi, xin người đừng có nói điềm xấu được không?

Mọi người vẫn miễn cưỡng gật đầu, nghĩ rằng sẽ không nhìn thấy gì nên lên tiếng đáp ứng: "Vâng, thưa vương phi!"

"Vâng theo sự sắp xếp của ta, đi vào đi, ta chỉ cần nhìn và lắng nghe bước chân của các người thôi, đừng phạm sai lầm."

Tuy rằng che khăn voan, nhưng đối với cách bài trí trong phòng, Mạch Trục Vân nắm rõ trong lòng bàn tay, mỗi một bước đi đều vô cùng cẩn thận, hi hi, nàng không có ý định phá hỏng "phòng tân hôn" của mình với Phong đầu.

Vốn chỉ có mấy chục bước mà các nàng rước dâu lại phải đi những mấy trăm bước, Mộ Tuyết cũng với những người khác cũng vô cùng khó hiểu, các nàng đương nhiên không biết, hoa cô, bình hoa, bài trí chung quanh, đều có giấu cơ quan.

"Vương phi, vì sao phải đi mất thời gian như vậy a?" Mộ Tuyết có chút bất mãn ai oán lên tiếng.

"Làm chuyện của em đi, đừng hỏi nhiều, không được tiết lộ chuyện này với người hỏi, hiểu chưa?" Mạch Trục Vân lên tiếng uy hiếp, dặn dò nàng.

"Vâng!"

Cách bài trí trong phòng khiến mọi người vô cùng khó hiểu: Vốn trên xà ngang đều được trang trí đầy tơ lụa hồng, cuối cùng bị Mạch Trục Vân cột thành dọc ngang không đều nhau, có dây tơ lụa dài ngắn nhìn chẳng vừa mắt. Mà phía trên cái bàn cũng không được sắp xếp theo đúng quy củ, mà là bị xếp thành hình rắn, xiêu xiêu vẹo vẹo.

"Trời ạ, tân phòng mà như thế á!" Mọi người chỉ dám nói những lời này trong lòng.

Chả trách vương gia không có các nàng tiến vào, thì ra là tình huống như vậy.

Đây là lần đầu tiên các nàng chứng kiến một tân phòng kỳ quái như thế, có điều, cũng may giường lớn không có gì thay đổi.

"Các người làm xong chưa, xong rồi thì nhanh đi đi, không được phép bình luận gì với kẻ khác, rõ chưa?"

"Vâng, vâng, vâng!" Chuyện này, nói với người khác, thì có người tin sao?

Đội đám người đó rời đi rồi Mộ Tuyết cũng khó hiểu nhìn tân phòng kỳ quái, tò mò hỏi nàng: "Vương phi, mấy cái đó là gì vậy a?"

"Ờ ờ, em không biết đâu, thôi em cũng đi ra ngoài đi."

"Ồ? Nhưng mà, em đi rồi, ai nói chuyện cùng người a?"

Nhóc nha hoàn này, lắm chuyện thế!

Mạch Trục Vân đứng dậy, đệm giường gì đó, ngồi đau chết đi được. Hai tay đẩy Mộ Tuyết ra ngoài: "Lo chuyện của em đi, hay là đi đâu đó ăn nhiều chút, mai qua đón ta."

"Vâng~!"

"Còn nữa, em không được nói chuyện này với ai, có rõ chưa?"

"Đã rõ~!" Mộ Tuyết vừa đi vừa đáp.

Tân phòng rơi vào trạng thái tĩnh, Mạch Trục Vân thật cẩn thận trở về giường, ngồi xuống, bắt đầu cười ngây ngô cười, không biết đợi đến khi Phong vào đây rồi, sẽ bất ngờ cỡ nào nhỉ?

Một mình ngồi ngơ ngác nghĩ, không biết qua bao lâu, đột nhiên mí mắt trở nên nặng trĩu.

Bỗng, nàng bị động tĩnh nhỏ trong phòng đánh tỉnh.

"Phong, sao chàng vào được đây?" Nàng không hề thấy rõ mặt đối phương, trực tiếp gọi tên Sở Tùy Phong.

Có điều, câu nói của nàng, mang quá nhiều hàm ý sâu xa.

"Sao lại vào được?" Ý của nàng là, vốn dĩ Sở Tùy Phong không nên vào?

Nhưng đáp lại câu trả lời của nàng, lại là một thứ âm thanh xa lạ của một người đàn ông khác.

"Biết nàng không muốn hấn vào nên người đến là ta!" Âm thanh quen thuộc mang theo một tia uất giận.

Mạch Trục Vân đột nhiên vươn tay ném khăn voan đi, nàng đã không còn để ý đến cái lễ nghi cầu kỳ kia, nếu có kẻ vào được cửa, nói vậy sớm muộn gì khăn voan của mình, cũng sẽ bị lấy đi.

"Sao lại là ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: "trêu chọc phu quân, cũng là tập tục của nam ninh quốc?"

"Mạch Trục Vân, nàng thật sự phải gả cho hấn?" Ca Thụ Nhược Ly đứng ở một góc được bài trí chỉ với một màu đỏ thẫm, nhìn người con gái mang mũ phượng với bộ giá y lộng lẫy ngồi trên giường, đây là lần thứ hai hấn nhìn thấy nàng mặc nữ trang, nhưng nàng của lúc này, so với lần đầu, còn xinh đẹp và kiều diễm hơn trước, khiến con tim hấn rung lên từng nhịp.

"Thư ca, ngươi tới đây làm gì? Ngươi không sợ, bị chúng ta bắt được à?" Mạch Trục Vân đứng lên, lườm biếng đánh giá Ca Thụ Nhược Ly.

Hấn mặc một bộ y phục màu trắng, hoàn toàn nổi bật giữa một biển đỏ xung quanh, chỉ là biểu tình trên gương mặt kia, dường như có chút đau xót.

Mạch Trục Vân lại ngẩng đầu, nhìn một mảng nóc nhà bị hờ bên trên, chà trách hấn vào được đây.

"Ta tới đây là muốn hỏi nàng một câu, nàng có bao giờ thích ta chưa?" Hấn vẫn đứng lặng nơi đó, nhưng rõ ràng các khớp xương nơi mu bàn tay dần dần nổi lên, dường như đang biểu lộ sự khấn trương đang dâng trào nơi lồng ngực hấn.

Mạch Trục Vân chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, làm gì có chuyện nàng thích hấn? Bọn họ chỉ gặp nhau có vài lần a, hơn nữa, hấn làm ra biết bao chuyện gây bất lợi cho nàng, làm gì có chuyện nàng có cảm tình với hấn?

"Ngươi hỏi sai người rồi, chúng ta không quen, ta không thích ngươi!"

"Ha ha!" Ca Thụ Nhược Ly ngửa mặt lên trời cười khê hai tiếng, trong mắt thống khổ dần dần khuếch tán: "Không thích, là vì không quen sao? Nếu như, cho nàng thời gian hiểu rõ con người ta, liệu nàng có thích ta không?"

"Không, ta chỉ thích Sở Tùy Phong!" Mạch Trục Vân kiên định nói: "Thư ca, ngươi cũng biết, đêm lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ta đã có chút ấn tượng tốt về ngươi, bởi vì ngươi giúp ta, nhưng về sau, những việc mà ngươi thao túng đằng sau thật khiến ta thất vọng vô cùng, cho đến bây giờ, ta không thích bị người khác lợi dụng, càng không thích bị người khác uy hiếp!"

"Đối với việc lợi dụng nàng, đó là bởi vì thời điểm đó chúng ta chưa quen biết nhau! Hơn nữa, không phải vốn dĩ Sở Tùy Phong cũng lợi dụng nàng, đi trộm ngọc Thiên Long sao? Vậy thì vì sao, nàng còn có thể thích hấn, giờ lại gả cho hấn?"

"Chuyện này hoàn toàn không giống như ngươi nghĩ, chàng không hề lợi dụng ta, ngay từ đầu, chàng đã nói rõ mục đích của mình cho ta, tuy lúc đó thủ đoạn của chàng cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng ta ngưỡng mộ cách đối nhân xử thế của chàng, chàng đã sớm biết các ngươi vốn không muốn đám cưới đó được tiến hành, cũng liệu đến việc Sở Lâm Uyên sẽ lợi dụng ta, nhưng chàng vẫn chịu đựng hết tình hình thực tế nói cho ta biết... Về điểm này, hai người không giống nhau!"

"Nhưng, nàng cũng sẽ không bởi vì một chút chuyện này mà thích hấn, đúng không? Nếu như đêm đó, ta đưa nàng về Phụng Ảnh quốc, có lẽ mọi chuyện cũng không đi đến ngày hôm nay!" Ca Thụ Nhược Ly vẫn ngoan cố, hấn không hề đánh mất đi tia hy vọng cuối cùng của mình. Đồng thời, đây cũng chính là mục đích hấn đột nhập vào đây.

"Đúng là thế, có điều, trước đó ta nghĩ vốn dĩ hai ta có thể làm bằng hữu tốt, nếu như đêm đó, Sở Tùy Phong không xuất hiện, mà ngươi lại dùng bạo lực ép ta đến Phụng Ảnh quốc, ta chỉ sẽ hận ngươi mà thôi!"

"Hận ta?" Hấn cười đến mặt mày tái nhợt, chân tiến về phía trước hai bước, đôi mắt nhuộm màu tanh của máu nhìn chằm chằm Mạch Trục Vân: "Nếu đã như vậy, ta sẽ khiến cho nàng hận ta cả đời!"

Mạch Trục Vân nhìn thấy mỗi bước chân của hấn như đang dần ăn mòn lý trí mình, trong lòng có chút hoảng hốt, nàng nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, lại không biết đám thị vệ Vương phủ đã đi đâu, làm sao bọn họ có thể để Ca Thụ Nhược Ly trà trộn vào được?

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

"Mạch Trục Vân, ta cho nàng hai sự lựa chọn, hoặc là đi cùng ta đến Phụng Ảnh quốc, hoặc là bây giờ cùng ta động phòng!" Hai mắt hấn, dần dần tàn

ra mùi vị chết chóc, khí lạnh như bao trùm cả tân phòng.

Hắn chậm rãi tiến về phía nàng còn nàng hơi lo sợ chân lui về phía sau, rồi đột nhiên mất phương hướng, ngã ngồi trên giường.

"Ca Thụ Nhược Ly, ta nói rồi, ta không thích bị người khác uy hiếp!"

"Ha ha ha, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì? Ta đã đánh đổi rất nhiều để có được nàng, nhưng cuối cùng, trái tim nàng lại không thuộc về ta?"

"Đánh đổi? Người có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của ta không? Người có bao giờ nghĩ, sự đánh đổi của người, ta có cần không? Từ đầu tới cuối, người đều chỉ biết nghĩ cho bản thân người, cho đến tận bây giờ, người vẫn dĩ không hề quan tâm đến cảm nhận của người khác." Nghe nàng nói ra những lời này, bước chân của Ca Thụ Nhược Ly có hơi chững lại.

Mạch Trục Vân liếc mắt nhìn thấy dải lụa hồng trước chân hắn, trong lòng nảy sinh kế: "Ca Thụ Nhược Ly, ngay từ đầu, là người sai. Người vì muốn thống nhất thiên hạ mà không tiếc, để cho hoàng muội mình gả đến Nam Ninh, rồi sau đó, thấy kế hoạch không thể thành công, lại đánh chủ ý lên người ta. Người nói người thích ta, thực ra người không hề. Ta đoán có lẽ vì ta thích Phong nên người muốn chứng tỏ rằng, so với hắn, người mạnh hơn, người xứng đáng hơn, nên người mới ngộ nhận rằng mình yêu ta."

"Nàng biết mà, đó không phải là sự thật!" Ca Thụ Nhược Ly liếc mắt lắt léo, làm sao có thể giống như nàng nói được?

Nhưng mà lúc này, đột nhiên hắn nhận ra có gì đó bất thường, hắn lập tức nhíu mày lạnh nhạt hỏi: "Nàng muốn dùng chiêu này để phân tán suy nghĩ của ta, sau đó đánh lén?"

Hắn hít một hơi, linh hoạt né tránh đòn công kích bên dưới chân mình.

"Mạch Trục Vân, nếu nàng cho rằng, bằng chút trò vặt của nàng cũng có thể đánh lén được ta thì nàng sai rồi!" Hắn hừ lạnh một tiếng.

"Hi hi, cũng chưa nói trước được đâu!"

Lời vừa dứt, Ca Thụ Nhược Ly liền phát hiện, bốn phía đã bị đám tơ lụa đỏ vây quanh, dài ngắn không đồng nhất, dường như đang muốn tụ tập lại thành một trận pháp, không ngừng bủa vây người hắn, khiến hắn hoa mắt chóng mặt không thôi.

"Đây là trận pháp gì?" Ca Thụ Nhược Ly ôm đầu, mê muội hỏi.

"Ha ha, cái này à, là ta tự mình nghĩ ra, 'Hồng trù linh lung trận'. Người cứ từ từ chơi đi!" Mạch Trục Vân hát cảm bật cười vài tiếng, sau đó chậm rãi ngồi lên giường, cầm quả táo hương thụ.

.....

Trong sảnh chính, Sở Tùy Phong đang nhận rượu mừng từ khách mời.

Vì niềm vui hôm nay nên so với dáng vẻ lạnh lùng ngày thường thì ôn hòa hơn rất nhiều, mọi người cũng vì thế mà không câu nệ, hướng hắn kính rượu.

Từ Lăng Thanh ngồi bên cạnh hắn, nâng tay kính hắn một ly: "Đa tạ vương gia, từ hôm nay Vân nhi có thể nhận người cha này, vẫn là nhờ có vương gia....."

"Nhạc phụ đại nhân, không cần phải nói những lời khách sáo đó, người là phụ thân của Vân nhi, nàng công nhận người, là chuyện hiển nhiên!"

Lời nói rõ ràng lưu loát, một ngụm ảm hoàn.

"Con bé Vân nhi đó, từ nhỏ đã không có ta bên cạnh, phận làm phụ thân, cũng chưa bao giờ làm tròn nghĩa vụ, về sau, mong Phong vương có thể quan tâm chăm sóc con bé nhiều hơn." Nhắc tới chuyện xưa, Từ Lăng Thanh không khỏi áy náy.

"Ta sẽ!"

"Chuyện trước kia, là ta có lỗi với con nhiều...." Hắn lại bung lên một chén rượu, theo như lời Mạch Trục Vân nói, đúng là hắn đã lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử.

"Lập trường bất đồng, bốn vương hiểu!"

Bạch Lộ Ảnh bung chén rượu, đứng lên, mặt mang ý cười: "Về sau, giao nàng cho người, phải đối xử tốt với nàng đó!"

"Được!"

Hai người ngửa đầu, uống cạn chén rượu.

Bạch Lộ Ảnh ngồi xuống, nhìn Sở Tùy Phong tiếp tục uống, còn mình hắn, tự cầm bầu rượu, tự rót cho bản thân.

Mục Thanh Tuyền nhìn thấy hắn không ngừng uống rượu, trong lòng cũng có chút đau xót: Vì sao huynh vẫn chưa chịu buông tay?

Thật ra, chính bản thân nàng cũng có chịu buông tay đâu?

Đoạt lấy bầu rượu trong tay hắn, giữ chặt chén rượu trên tay hắn:"Ngọc ca ca, đừng uống nữa, huynh sẽ say mất!"

"Nha đầu ngọc, mới đó, làm sao say được? Buông tay ra!" Rút tay về, lại liên tục uống không ít, chỉ là không hiểu sao, hắn càng uống càng tỉnh.

"Vậy muội uống cùng huynh!" Nếu nói rượu có thể giải sầu thì vậy nàng cũng dùng cách này để quên sầu đi.

Nàng đoạt lấy bầu rượu, bắt đầu học bộ dáng của hắn, uống hết.

"Khụ khụ khụ....." Mùi cay nồng của rượu xộc thẳng vào mũi và cổ họng khiến nàng không nhịn được mà ho khan.

Bạch Lộ Ảnh thở dài, lấy chén rượu đi, một tay nhẹ nhàng vỗ lưng nàng:"Không cần cưỡng ép bản thân, muội còn chưa khỏe hẳn. Được rồi, ta không uống nữa là được!"

Mục Thanh Tuyền nhìn không được muốn khóc, nhìn hắn thở dài:"Ngọc ca ca, huynh cũng cảm thấy rất khó, phải không?"

Bạch Lộ Ảnh lắc đầu:"Hôm nay là ngày mừng của nàng, làm sao ta lại đau khổ cơ chứ?" Tay cũng không tự giác nắm chặt chén rượu.

Nam Truy Nguyệt ngồi đó, cũng không chịu nổi, một mình hắn, chỉ lấy rượu bầu bạn, giấu kín tâm tư vào tận đáy lòng.

Đối với chuyện xảy ra ở tân phòng, không một ai biết đến.

.....

Trong phòng một màu đỏ thẫm, Ca Thụ Nhược Ly còn đang loay hoay thoát khỏi trận pháp.

Mạch Trục Vân nhàm chán ngáp to, có chút mệt mỏi, Ca Thụ Nhược Ly lâu vậy cũng chưa phá được trận pháp, nàng xem đến phát ngán. Mới vừa định nhắm mắt lại thì lại nghe được tiếng xé rách rõ chói tai vang lên, nàng lập tức mở tròn mắt, đã thấy đám tơ lụa đỏ bị Ca Thụ Nhược Ly dùng nội lực xé tan, hóa thành từng mảnh nhỏ rơi xuống sàn nhà.

"Này, ai chơi thế hả? Phá không được thì thôi, đừng phá hủy cả pháp trận của ta thế hả?" Mạch Trục Vân cảm tức quát.

Ca Thụ Nhược Ly cười to:"Lo cho pháp trận của nàng, chỉ bằng lo cho nàng trước đi!" Nói xong, nháp chân bay thẳng về phía Mạch Trục Vân.

Hắn chưa bao giờ tự nhận mình là quân tử, nếu đã trực tiếp dùng biện pháp ba mặt một lời nhưng vẫn không chiếm được nàng thì chẳng bằng làm ra chút chuyện tiểu nhân đi.

"Hừ, đúng là ta xem nhẹ trình độ vô sỉ của ngươi!"

"Bây giờ mới nhận ra, có phải quá muộn rồi không?" Chỉ còn cách một cái bàn là đã có thể chạm vào nàng, hắn sẽ không từ mọi thủ đoạn cưỡng ép mà có được nàng.

"Đây cũng là trận pháp?" Hắn khinh miệt liếc mắt nhìn, sau đó dùng một chương sắc bén đập nát bàn gỗ.

Nàng tí mỉ nghiên cứu trận pháp, cuối cùng lại bị hủy trong tay hắn.

"Ngươi....." Mạch Trục Vân lại ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, âm thanh lớn như vậy, liệu có người đến không?

"Đừng nhìn nữa, sẽ không có ai đến giúp nàng đâu? Mười hai ám vệ của Vương phủ, còn đang hôn mê bất tỉnh."

Hai mắt Mạch Trục Vân đột nhiên tròn to:"Ngươi dám kê đơn bọn họ?"

"Ha ha!" Hắn tiến thêm vài bước liền đứng trước mặt nàng, hài lòng với biểu hiện này của nàng, bèn kiên nhẫn đáp:"Nàng cho rằng, nếu không phải bị những người này cản trở thì hôn lễ của nàng sẽ được diễn ra suôn sẻ sao? Có điều, Sở Tuy Phong phòng ta được một lần, nhưng không phòng được lần hai đâu." Nói xong, bèn vươn tay chế trụ Mạch Trục Vân.

"Chàng sai rồi, Phong!" Mạch Trục Vân hướng ra phía sau, hét to.

Trải qua kinh nghiệm xương máu lần trước, Ca Thụ Nhược Ly biết đằng sau mình có người, nhưng khi quay đầu lại ý thức được bản thân bị lừa, nhìn lại trong ngực mình đã không thấy người đâu.

"Mạch Trục Vân, hôm nay nàng trốn không thoát đâu!"

"Ha ha, thật không? Ta nghĩ những lời này nên tặng cho ngươi mới phải!" Mạch Trục Vân đứng cách xa hắn mấy trượng, mang theo ý cười lém lỉnh nhìn hắn.

Ca Thụ Nhực Ly đột nhiên cúi đầu, lại phát hiện ván giường đột nhiên dịch chuyển, Mạch Trục Vân thuận tay đánh một chưởng, muốn dồn hấn vào bấy, không có hấn có cơ hội chạy thoát, bất ngờ, dưới chân Ca Thụ Nhực Ly không có điểm tựa, không kịp phòng bị bèn tuyệt vọng rơi xuống.

Nhìn ván giường chậm rãi khép lại, Mạch Trục Vân vỗ tay cười vui vẻ, ha ha, thành công. Cơ quan này, là thứ mà nàng hao tổn tâm tư nhất, bên dưới ván giường chính là một chiếc hộp cỡ bự, được bao bọc xung quanh bởi lớp bảo vệ chắc chắn, chỉ cần ngã xuống, mặt trên ván giường không có mở ra, hấn tuyệt đối không có đường thoát thân.

Đang mãi đặc ý thì cửa cũng truyền đến động tĩnh.

"Vân nhi!" Âm thanh pha chút lo lắng quen thuộc vang lên, đúng là Sở Tùy Phong.

Khi Sở Tùy Phong đi vào trong viện thì đột nhiên nghe được tiếng động lạ thường bên trong, nhưng hấn lại bị đám thạch trận ngoài cửa ngăn cản khiến hấn không thể vào được.

Bạch Lộng Ảnh, Mục Thanh Tuyên, Nam Truy Nguyệt cũng đi theo Sở Tùy Phong, nghe được tiếng vang trong phòng phát ra, bọn họ ai nấy đều cũng chấn kinh, nhưng tốc độ vẫn không thể bằng Sở Tùy Phong.

Rồi bọn họ chợt phát hiện Sở Tùy Phong gặp khó khăn trong việc giải quyết pháp trận bảo cát, có làm sao cũng không dừng lại được.

Bạch Lộng Ảnh nhanh chóng quét mắt nhìn chung quanh, chợt phát hiện bên trên có một lỗ hồng lớn, mặt mày lúc này mới tái mét, hô to:"Không xong rồi, có người đột nhập."

Có thể không kinh động đến đám hộ vệ của Phong vương phủ, xông thẳng vào tận tâm phòng, người này võ công nhất định rất cao!

Sở Tùy Phong vội vàng bứt ra, lao thẳng lên nóc nhà, đám Bạch Lộng Ảnh cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Một lát sau, mấy người vào phòng, chỉ nhìn thấy mỗi một mình Mạch Trục Vân.

Thấy nàng mặc một thân hỷ phục đỏ thắm, lại không mang khăn voan, Sở Tùy Phong mới vội vàng đi qua, kéo nàng vào ngực mình siết chặt, đồng thời cũng không cho đám người phía sau có cơ hội ngắm nghía:"Không có việc gì chứ?"

Đám người Bạch Lộng Ảnh vừa đến liền nhìn thấy những mảnh vải vụn nát cùng nhiều vụn gỗ dưới sàn, trong phòng một mảng lộn xộn, giống như vừa mới trải qua một trận đại chiến kịch liệt.

Thật ra bọn họ không biết, tâm phòng của Sở Tùy Phong, cho dù không có Ca Thụ Nhực Ly xông vào, cũng đã loạn không khác tình trạng lúc này là mấy.

Mạch Trục Vân từ trong lòng ngẩng đầu quan sát hấn, chống lại con ngươi tăm tối tia, nhất thời mất đi sĩ khí.

Nàng nhìn ngắm Sở Tùy Phong, bình thường mặc một thân trường bào trắng, nàng nghĩ, Sở Tùy Phong mặc màu trắng là đẹp nhất, vừa toát ra vẻ thanh cao, thoát tục, lại vừa uy nghiêm, lãnh đạm, rất anh tuấn, không giống với vẻ đẹp yêu nghiệt của Bạch Lộng Ảnh.

Mà nay hấn lại khoác trên mình một bộ hỷ bào, vạt áo chỉ thêu đen thêu thành những áng mây lưu ảnh, khi lại dùng kim tuyến đính lên, hấn của bây giờ, không phải là vẻ đẹp uy nghiêm, thanh tao như trước, mà là một sự quyến rũ, mị hoặc cùng với sắc đỏ khiến gương mặt điển trai vốn ít cười của hấn thêm khi chất và hoàn mỹ đến lạ.

Mạch Trục Vân ngắm hấn đến ngây ngẩn. Nàng không nhận ra đôi phương hơi sốt ruột đẩy nàng ra, áp trán mình vào trán nàng, rồi tự hỏi xem nàng có phát sốt hay không!

Kỳ lạ, đâu có sốt???

"Khụ khụ!" Nam Truy Nguyệt ho khan, cắt ngang một màn tình ái thắm thiết.

"Mạch Trục Vân, đã xảy ra chuyện gì?" Nam Truy Nguyệt ngẩng đầu nhìn nóc nhà bị đục một lỗ to tướng, lại quét mắt nhìn đồng hồ hỗn độn xung quanh, liền lo lắng mở miệng hỏi nàng.

Mạch Trục Vân giờ hai tay ôm chặt thắt lưng Sở Tùy Phong, đầu tựa vào ngực hấn, tham luyến cảm giác ấm áp, che chở từ hấn, không thêm để ý đám người xung quanh, lo lắng đáp:"Ca Thụ Nhực Ly đột nhập vào!"

Sở Tùy Phong biết nàng không phải đối thủ của Ca Thụ Nhực Ly, nhớ lại cảnh tượng hoàng cung đêm đó, suýt chút nữa hấn đã vượt mặt Vân nhi, nhất thời có chút nổi giận:"Nàng không sao chứ."

Mạch Trục Vân ngẩng đầu, cười nói:"Hi hi, ta không sao, hấn mới là người có sao!"

Sở Tùy Phong nhanh chóng nhìn lướt quanh bốn phía, có chút hoài nghi:"Hừm?"

Mạch Trục Vân lúc này mới chịu buông tay, đưa mắt nhìn ba người phía sau, cười nói:"Ta đánh không lại hấn, nhưng về đấu thì hấn không lại ta nha!"

Nhìn trên mặt nàng tràn đầy vui vẻ và sung sướng, Bạch Lộng Ảnh và Nam Truy Nguyệt cũng tiêu tan đi nỗi lo lắng.

Mạch Trúc Vân nói xong, kéo Sở Tùy Phong về phía giường.

"Hắn bị ta nhốt trong này này.... Há há, may là ta thông minh, sớm bố trí cơ quan hoàn hảo, sau đó áp chế hắn..." Mạch Trúc Vân đứng một bên vui vẻ khoe khoang, lại không biết, Sở Tùy Phong đã biến sắc từ khi nào.

Vân nhi không biết Ca Thụ Nhược Ly sẽ xuất hiện ở đây, nói vậy, số cơ quan vừa bị phá này, là chuẩn bị cho hắn. Nghĩ vậy, hắn không khỏi rung mình: Nếu Vân nhi có thể vây khốn được Ca Thụ Nhược Ly, vậy cũng có thể khống chế hắn.....

Thì ra nàng không cho hắn vào là vì muốn chuẩn bị cho hắn một đêm "động phòng hoa chúc thật đặc biệt"!

Bạch Lộng Ảnh và hai vị kia cũng đưa đôi mắt đồng cảm nhìn Sở Tùy Phong.

Khụ khụ khụ, nếu đại hôn hôm nay, bị chính nương tử mình ngăn cản ở ngoài tân phòng, hay là nếu có đi bằng cửa sau, bị rơi vào bẫy ván giường bên dưới, nói vậy, chiến thần Phong vương tiếng tăm, còn mặt mũi nào sống trên đời.

Mục Thanh Tuyền có chút khó hiểu mờ tròn hai mắt, nhìn đám người phía trước, ngây thơ hỏi: "Trêu đùa phu quân, đây cũng là tập tục ở Nam Ninh quốc sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Đại kết cục (1)

Khi Ca Thụ Nhược Ly bị lôi ra khỏi ván giường, nhất định trông bộ dáng rất chật vật.

Mạch Trúc Vân đào một cái hố to ở dưới giường lớn, còn không quên đục thêm mấy cái lỗ thở xung quanh.

Vốn dĩ là quà cưới bất ngờ chuẩn bị cho Sở Tùy Phong, cho nên nàng cũng không tính nhốt hắn ở trong đó lâu.

Nhưng thân Ca Thụ Nhược Ly lại thảm hơn chỉ vì Mạch Trúc Vân mãi mê lôi kéo Mục Thanh Tuyền hưng phấn kể lại quá trình nàng bắt giặc lọt vào bẫy, nên quên mất chuyện thả người.

Cho đến khi nàng nhớ lại thì sắc mặt Ca Thụ Nhược Ly trở nên trắng bệch, suýt chút nữa hắn đã bị chết ngạt dưới đó rồi. Đường đường là thái tử của Phụng Ảnh quốc, lại suýt chết vì ngạt thở ở dưới ván giường trong hôn lễ của người khác, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, nhất định sẽ trở thành huyền thoại.

Sở Tùy Phong cũng biết, Ca Thụ Nhược Ly vẫn không ngừng từ bỏ ý định độc chiếm Mạch Trúc Vân, nếu không thì cũng chẳng rơi vào cái bẫy nhảm nhí kia, khi hắn nhìn thấy mặt mày Ca Thụ Nhược Ly bám đầy bụi bẩn, tóc tai hỗn độn thì lạnh lùng hạ lệnh: "Lôi xuống, giết!"

Mạch Trúc Vân ngạc nhiên, ngăn hắn lại: "Phong, không thể giết hắn, hắn là thái tử Phụng Ảnh quốc, nếu chết ở Nam Ninh, chẳng phải hai nước lại tiếp tục gây chiến sao?"

Nàng không phải đồng tình với Ca Thụ Nhược Ly, mà là không muốn Sở Tùy Phong xa cách mình thêm lần nào nữa.

Nghe được câu đầu tiên, ánh mắt rã rời vì đau khổ của Ca Thụ Nhược Ly chợt biến mất, đây là lần đầu tiên hắn thua trong tay một nữ nhân, có điều, cô vì hắn mà cầu tình tha mạng cho hắn, đây rõ ràng là ý gì? Trong lòng nàng có hắn sao?

Nhưng chỉ đợi đến khi nàng nói câu tiếp theo, hắn mới hoàn toàn hiểu được, thì ra, trong mắt nàng, hắn chỉ là thái tử của Phụng Ảnh quốc!

"Muốn giết cứ giết! Mạch Trúc Vân, thua trong tay nàng, ta không hối hận!"

Mạch Trúc Vân ôm chặt cánh tay Sở Tùy Phong, không cho hắn động thủ: "Phong, chi bằng chúng ta làm giao dịch với Phụng Ảnh quốc đi, thả thái tử bọn họ về, hai quốc gia từ nay về sau không giao chiến nữa."

Tề Ân, Tề Cẩn cũng tiến lên khuyên nhủ: "Vương gia, hôm nay là ngày tân hôn của ngài, đừng nên để đổ máu!"

"Lôi đi!"

"Vâng!"

Đám người Bạch Lộng Ảnh cũng biết điều mà rời khỏi tân phòng.

Chỉ là, nhìn thấy căn phòng lộn xộn vô cùng, Sở Tùy Phong bắt đầu dī thờ dài.

Mạch Trục Vân nhặt khăn voan lên cầm nó trong tay, nhìn hần cười:"Phong, giờ chúng ta là phu thê rồi, xốc cái này lên hay không cũng đâu có quan trọng ha, hắc hắc, đúng không?!"

"Ừm!"

Được, không sao cả, hần không tính toán, nhưng mấy cái cạm bẫy trong phòng thì sao, nàng nên giải thích thể nào với hần?

"Vân nhi, nàng muốn làm gì?"

Bước từng bước trầm ổn đến gần nàng.

Một cổ khí tức áp bách truyền đến, Mạch Trục Vân không ngừng tim đập chân run, theo bản năng lui ra sau:"Ta....." chỉ muốn hại chàng thôi!

Mạch Trục Vân nuốt từng ngụm nước miếng, nuốt những lời này vào lòng, nếu nói ra, nhất định nàng sẽ sống không yên ổn mát, đối với tình lực của mẫu vương gia, nàng còn biết sợ a.

"Hửm?" Giọng mũi đầy ám muội, mang đậm hương vị nam tính nhẹ nhàng vang lên.

Mạch Trục Vân cũng không chịu thua kém đồ mặt, tiếp tục lui ra sau, ánh mắt không ngừng liếc chung quanh, tìm kiếm thứ gì để che người, có điều, mấy thứ trong phòng đều bị Ca Thụ Nhục Ly phá tan tành, nàng không biết tìm thứ gì để phòng bị.

"Tên khốn đó, biết thế xử hần cho rồi." Mạch Trục Vân âm thầm mắng chửi.

"Nghĩ đến nam nhân khác?" Mùi chua chát lan tỏa nồng đậm trong không khí.

"Đâu có, ta chỉ nghĩ đến mỗi chàng thôi a!" Mạch Trục Vân nịnh nọt nháy mắt mấy cái.

"Nghĩ phải đối phó với ta thế nào?" Sở Tùy Phong vươn cánh tay cứng như thạch tượng trời nàng trong tầm phạm vi của mình. Đằng sau nàng chính là vách tường, nếu lui thêm vài bước nữa, lưng nàng sẽ lập tức hôn lên bức tường.

"Không có!" Hơi thở nóng rực của hần càng lúc càng gần, mặt mày Mạch Trục Vân gần như muốn thiêu rụi theo từng lời nói của hần:"Phong, hình như chúng ta còn chuyện khác phải làm, đúng không?"

"Ừm!" Sở Tùy Phong mơ hồ đáp, môi chậm rãi đi xuống, nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu cùng với dáng vẻ kiều diễm của nàng như vậy, hần thật sự nhìn không được.

"Ừm....."

Bắt đầu một nụ hôn sâu, nhưng trở trêu là cái bụng của Mạch Trục Vân cũng lựa thời cơ "biểu tình".

"Đói bụng?"

Nhẹ gật đầu!

"Đợi lát nữa, để bọn họ chuẩn bị!" Hần vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi căng mọng của nàng, mùi vị của nàng, vẫn luôn thơm ngọt như vậy, khiến cho hần không thể khống chế được dục vọng của mình mà nhắm nháp nàng.

Không bao lâu, các vị ma ma tiến vào, quét tước sạch sẽ phòng ốc, bố trí lại tân phòng lần nữa, cho đến khi mọi thứ được sắp xếp ổn thỏa, Mạch Trục Vân suýt chút nữa đã ngủ quên trong lòng Sở Tùy Phong.

"Vân nhi?" Hần nhẹ nhàng giơ ngón tay cái thoáng vuốt nhẹ khuôn mặt tròn xinh đáng yêu của nàng, nhẹ nhàng gọi tên.

"Ân?" Mạch Trục Vân mơ màng mở mắt, chợt nhận ra, hần đã ôm nàng tới bên bàn.

Hần lấy hai ly rượu cầm lên, một ly đưa cho nàng.

Mạch Trục Vân cũng không biết tục lệ là gì, bèn vươn tay, chụp lấy ly rượu trong tay hần, lập tức đưa lên miệng uống một hơi.

Nhưng, rượu còn chưa kịp nuốt vào thì môi đã bị hần bịt kín, Sở Tùy Phong thuận lợi chui tọt vào trong khoang miệng nàng, khiến rượu trong miệng nàng vẫn đang ở lưng chừng, không xuống cổ họng được.

Mạch Trục Vân khó hiểu nhìn hần.

"Rượu giao bôi không phải uống như nàng."

Mạch Trục Vân không rõ: "Không phải mỗi người một ly sao? Chàng mới uống có nửa ly kìa!"

Vươn tay định gạt ly rượu trong tay Sở Tùy Phong, nhưng có người lại nhanh tay hơn, Sở Tùy Phong thu tay về, ngửa đầu, khi Mạch Trục Vân vô tình liếc mắt phát hiện ra bên trong ly rượu đã trống rỗng. Có điều, một lát sau, miệng nàng lại bị hấn không chế, rượu từ đâu trong miệng hấn truyền vào miệng nàng.

Tiếp tục một đợt hôn dài.

Mùi hương nồng nặc của rượu, hòa trộn với mùi hương nam tính trên người hấn, càng khiến thần thái và cử chỉ của hấn trở nên quyến rũ và mê người lạ thường. Mạch Trục Vân nhận không được tầm tắc tán thưởng.

Sau khi nhận ra miệng mình bị người nào đó hôn đến sưng đỏ, liền có chút bất mãn nhìn đối phương, ai oán than: "Phong, lần sau không được cần ta."

Sở Tùy Phong gật đầu đáp: "Ừm!"

"Ăn cơm trước đi!" Mấy ma ma nghiêm chỉnh gấp đồ ăn bỏ vào chén nàng, dặn dò nói.

Mạch Trục Vân yên lặng ăn, hấn yên lặng nhìn.

"Phong, chàng cũng ăn đi!" Mạch Trục Vân gấp một miếng thịt bò, đưa đến bên miệng của hấn.

"Ta không đói bụng!"

"Vậy à!" Lại cúi đầu ăn cơm.

Không khí thật âm đạm, giả như có nhiều người thì vui vẻ và náo nhiệt biết bao.

"Nếu chúng ta sinh nhiều con, sẽ náo nhiệt đấy!" Sở Tùy Phong đột nhiên cúi sát bên tai nàng thủ thỉ một câu.

Mạch Trục Vân suýt chút nữa bị những lời này của hấn mà dọa đến nghẹn: Làm sao chàng ấy biết được suy nghĩ của nàng cơ chứ?

Sở Tùy Phong không nói gì, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, đương nhiên hấn biết nàng đang nghĩ gì, chẳng qua, hấn sợ nói ra sẽ dọa nàng sợ.

Long phượng hi chúc đã qua hơn nửa canh giờ, Mạch Trục Vân cuối cùng cũng buông đũa. Thỏa mãn vươn tay vỗ bụng căng cơ, nhưng lại bị ánh mắt nóng rực của người nào đó nhìn chăm chăm khiến nàng có chút mất tự nhiên.

"No rồi?"

"À, phong, hay là chàng ăn chút gì đi.... A!" Chưa kịp dứt lời, đột nhiên bị hấn nhắc bóng ôm vào lòng.

"Ừm, giờ ta ăn!" Hấn thâm ý nói một câu.

Sở Tùy Phong ôm Mạch Trục Vân đến giường, nhẹ nhàng đặt nàng xuống, còn Mạch Trục Vân chỉ biết nhướn mày, cả người cứng đờ không biết điều gì sẽ xảy ra với mình.

Hấn lập tức ôm chặt lấy nàng, mũi phượng tung giữa không trung, bên dưới mũi phượng chính là mái tóc đen mượt xõa xuống, mười đầu ngón tay hấn âu yếm xuyên qua hàng ngàn sợi tóc nhẹ nhàng vuốt ve, đang định tiến hành bước tiếp theo thì lại bị Mạch Trục Vân ngăn lại.

"Đợi chút, lần này ta muốn ở trên!"

"Được!" Hấn gật đầu đáp ứng.

Ôm lấy cánh tay của nàng dùng lực một chút, hai người liền thay đổi vị trí.

Học tập bộ dáng câu dẫn của hấn khi bắt nạt nàng, Mạch Trục Vân hôn môi hấn, tay nhỏ lên lồi bên dưới hông hấn, khẽ khàng rút đai lưng, một tay kia cời lớp áo màu đỏ phức tạp trên người, nhưng rồi rầm nửa ngày cũng không biết phải cời nó ra thế nào.

"Đề ta!" Sở Tùy Phong vươn tay, chuẩn bị giúp nàng.

"Không cần, đề tự ta làm!" Mạch Trục Vân hờn dỗi tìm cách cời áo, vát và lăm mới áp chế chàng nằm dưới thân mình, lẽ nào vì chút khó khăn còn con này mà bỏ cuộc?

Hai tay lật lên lật xuống, vẫn không cách nào cời được áo bên phát điện, dùng sức xé, áo đỏ trên người hấn, rơi tả trong tay nàng.

"Đừng nóng vội!" Sở Tùy Phong có chút buồn cười, bình tĩnh nói một câu, âm thanh hơi khàn khàn mang theo chút mỉa mai. Yết hầu khô gọi khẽ trượt khiến cho nàng không nhận được mà chảy nước miếng.

Mạch Trục Vân có chút xấu hổ ném vải trong tay mình, bĩu môi: "Áo rơm!"

Dù áo có thuộc hàng rôm, nhưng đằng sau lớp vải "rôm" đó chính là một kiệt tác điêu khắc hoàn mỹ do ông trời ban tặng, khiến nàng miệng lưỡi khô khốc, nàng uyển chuyển cúi người, nhẹ nhàng cắn lên yết hầu hắn.

Không khí dần trở nên nóng lên, Mạch Trúc Vân cảm thấy có chút mơ màng không chân thật, Sở Tuy Phong cũng không nhận được nữa, giờ tay giữ chặt cánh tay mềm mại của nàng, tay kia lập tức ôm lấy thắt lưng nàng, ngửa đầu bá đạo hôn lên môi nàng, trần trọc dẫn hấp, cho đến khi cả người nàng trở nên mềm ngoác...

Cho đến khi nàng lấy lại lý trí thì vị trí của hai người đã hoàn toàn thay đổi.

"Chàng nuốt lời, ta muốn ở.....um...." Chưa kịp nói đạo lý thì đã bị người nào đó cưỡng ép nuốt vào.

Một đêm lung linh, nến đỏ lay động, cảnh xuân hoà thuận vui vẻ.

Nhưng ở Mao Lư Nhược Nhiên, chỉ là một ngọn đèn mờ nhạt lặng lẽ chiếu rọi hai thân ảnh đơn côi.

Bạch Lộng Ảnh mím môi không nói, chỉ trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ. Mục Thanh Tuyền ngồi bên cạnh hắn, từ đầu đến cuối vẫn luôn nhìn hắn.

Rất lâu sau, rốt cuộc nàng cũng không chịu được bầu không khí ảm đạm này, bèn mở miệng đánh vỡ không gian lặng yên: "Ngọc ca ca, huynh, có thể kể cho muội nghe một chút về quá khứ của nàng không?"

Bạch Lộng Ảnh vừa nghe được câu hỏi, khóe miệng chợt cong lên ý cười hiền hòa, dường như từng đoạn ký ức năm xưa tràn về trong tâm trí hắn, thoải mái kể chuyện. Nghe đôi phương chậm rãi thuật lại chuyện xưa, Mục Thanh Tuyền không biết phải nói cảm xúc lúc này của mình thế nào, là cảm thấy nức cười, hay cảm thấy đau buồn.

"Ngọc ca ca, vậy huynh, có hối hận vì đã thích nàng không?"

"Không hối hận!" Bạch Lộng Ảnh kiên định trả lời.

Nhưng chính ba chữ cứng rắn của hắn, đã khiến Mục Thanh Tuyền cảm thấy tim mình như vỡ vụn.

Đôi mắt đẹp hơi ửng hồng, hốc mắt ngập lệ, nàng nghiêng đầu chậm rãi nhắm mắt lại, nàng không muốn huynh ấy thấy mình khóc.

"Tuyền nhi, ta biết là ta có lỗi với muội, nhưng ta thật sự không cách nào quên được nàng, ta cũng không cách nào cho muội một cuộc sống hạnh phúc trọn vẹn, nhưng, nếu chỉ cần ta ở bên cạnh muội, ta có thể đồng ý với muội!" Tuy biết những lời nói này sẽ khiến nàng đau lòng nhưng, đối diện với trái tim mình, hắn ghét nhất phải nói dối!

Mục Thanh Tuyền chậm rãi nắm chặt hai tay, từng khớp xương nổi lên, một lát sau, nàng buông lỏng tay. Nàng khẽ cười tự đáp: đáp án, mình đã sớm biết, không phải sao?

Mạnh mẽ hít một hơi thật sâu, ép buộc bản thân phải giữ bình tĩnh, nàng quay đầu đi, kiên cường nhìn hắn: "Được, huynh đã hứa rồi đó, phải ở bên muội cả đời!"

"Ừm!" Đây là điều duy nhất hắn có thể đồng ý với Mục Thanh Tuyền. Còn về phần cô nàng kia, chắc giờ này nàng đang rất hạnh phúc.

Bạch Lộng Ảnh lặng lẽ nhìn về phía xa xăm, đôi mắt ánh lên một tia u buồn, cô đơn. Hắn quay đầu nhìn Mục Thanh Tuyền: "Đi ngủ đi, không phải ngày mai chúng ta trở về Đại Dục sao?"

Mục Thanh Tuyền trả lại hắn một nụ cười cứng ngắc, lại giống như đã đưa ra quyết định quan trọng gì đó, không có trả lời câu hỏi của hắn, mà ngược lại chỉ đến gần, ôm lấy thắt lưng của hắn hỏi: "Ngọc ca ca, huynh có thể ôm muội ngủ một đêm được không?"

Tựa đầu chôn vào lòng hắn, cố gắng giữ cho âm thanh khi phát ra tự nhiên nhất có thể, nàng không dám ngẩng đầu nhìn hắn, sợ rằng phải đối diện với vẻ mặt của hắn, hoặc là u ám phản đối, hoặc sẽ giáo huấn nàng một trận rồi đẩy nàng ra.

Cánh tay nhẹ nhàng nâng lên, một đôi bàn tay ấm áp hữu lực từ từ vỗ lên thắt lưng nàng, giống như đang ru ngủ một đứa bé.

Hắn còn nhớ rõ, đêm hôm nọ, có một người con gái, lặng lẽ chạy đến bờ sông, nàng nói với hắn nàng nhớ nhà, nhớ sư phụ, rồi nàng vô lực vùi mặt vào lòng hắn, khóc lóc ỉ ôi nửa ngày trời, giống như một cô bé không nhẽo ôm hắn, đòi hỏi hắn phải trở thành người thân của nàng.

Nhưng, thứ nàng đòi hỏi, chỉ là người thân, là người nhà, mà không phải là người chồng, là nửa kia của nàng để sống cùng nàng đến hết đời.

Trái tim nhói lên một trận đau đớn, hắn thờ dãi lấy lại cảm xúc, có lẽ suốt cuộc đời này, không có ai có thể thay thế vị trí của nàng trong tim hắn.

.....

Mục Thanh Tuyền và Bạch Lộng Ảnh phải về Đại Dục, ngay khi biết được tin tức này, tuy Mạch Trúc Vân thật muốn chết, nhưng vẫn cố lách xác rời giường.

Sở Tùy Phong tự mình giúp nàng trang điểm.

Cầm lấy lược, nhẹ nhàng chải tóc cho nàng, hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn và hài lòng.

Mạch Trục Vân ngồi trước gương đồng, nhìn gương mặt dịu dàng anh tuấn của người đàn ông phản chiếu qua gương, tuy trên mặt anh không có bao nhiêu biểu tình, nhưng theo động tác của chàng, nàng có thể cảm nhận được nhu tình của chàng dành cho mình. Khóe miệng của nàng dần cong lên.

Kết tóc phu thê, nguyện nhất kiến chung tình.

"Phong, chừng nào Bạch Lộng Ảnh thành thân, chúng ta có thể đến đó, tặng quà cho huynh ấy không?"

"Có thể!" Không chút do dự đáp ứng.

"Thật sao? Hay quá, vậy ta cần phải suy nghĩ cẩn thận, xem nào, phải tặng quà gì cho Tuyền nhi đây?" Mạch Trục Vân mặt mày hớn hờ.

"Ừm!" Nhẹ nhàng ôm lấy nàng, chậm rãi đi ra ngoài.

Nhưng, nơi mà Sở Tùy Phong muốn mang nàng tới, không phải là Mao lư Nhược Nhiên mà là phủ Thừa Tướng.

"Phong, không phải chúng ta đi tiễn Bạch Lộng Ảnh và Tuyền nhi sao?" Ý thức được xe ngựa đang chạy không đúng hướng, Mạch Trục Vân nhướng mày hỏi.

"Còn sớm!"

Mạch Trục Vân trầm mặc, nàng biết ý tứ của hắn.

"Vân nhi, huyết thống thân tình, không thể thay đổi, không phải nàng vẫn luôn muốn có thứ tình cảm gia đình đó sao? Vì sao không chịu nhận ông ấy?"

"Không phải ta không chịu tha thứ ông, ta chỉ là không có cách nào, nhận ông."

"Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con dục dưỡng mà thân không đội! Thừa tướng đã từ quan, từ nay về sau ông ta sẽ trở thành một phụ thân bình thường." Hắn chậm rãi vỗ về lưng nàng, khuyên giải.

Mạch Trục Vân trầm mặc thật lâu sau, rốt cục mới thở dài: "Được rồi, vì nể mặt chàng nên ta đồng ý nhận ông ấy. Ta nghĩ, nếu mẹ còn sống, nhất định sẽ hy vọng nhìn thấy cảnh tượng này."

"Ừm!" Siết chặt vòng tay, để nàng tựa vào lòng mình, trong lòng Sở Tùy Phong thầm nghĩ, Vân nhi của hắn, cuối cùng cũng chịu trưởng thành.

"Vương gia, vương phi, đến rồi!" Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Tề Ân, Tề Cẩn, Mộ Tuyết đang đi tới, mở cửa xe, đợi bọn họ đi xuống.

"Vương gia, vương phi đến!"

Vốn dĩ định sau ngày thứ ba diễn ra đại hôn, Tư Lăng Thanh không muốn ở lại một nơi chứa đầy thương đau như Tướng phủ, nên mới sáng sớm ông đã trình diện Sở Lâm Uyên đưa đơn xin từ chức, chuẩn bị rời khỏi kinh thành thì Sở Tùy Phong lại không cho ông có cơ hội đó.

Tư Lăng Thanh đang phân phó hạ nhân sắp xếp đồ đạc này nọ, hành trang rất đơn giản, chỉ có đơn giản là một chiếc xe ngựa và vài bộ y phục, không có gì hơn.

Thấy bọn họ đến đây, ông có chút bối rối, không biết phải làm sao. Hai tay chà xát lên người, ý cười trên mặt dần dần khuếch tán. "Vương gia, vương phi, xin mời ngồi!"

Mạch Trục Vân vẫn không nói gì, giờ phút mà nàng gọi ông là Tư Lăng Thanh, đúng là vẫn không làm được.

Sở Tùy Phong cũng không có nhiều lời, chỉ nhẹ nắm tay nàng đi ra sau Tư Lăng Thanh, thẳng tiến tới đại sảnh.

Nước trà đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng, ý của Sở Tùy Phong, là muốn người ngồi trên ghế cao kia là Tư Lăng Thanh.

"Vân nhi!" Hắn bung một ly trà lên, độ ấm vừa ôn, không đến mức bỏng tay, chuyển qua đưa cho Mạch Trục Vân.

Nàng mím môi, cầm ly trà lên, chậm rãi đi đến trước mặt Tư Lăng Thanh, trong lòng dâng lên một thứ cảm xúc khó tả. Nhìn thấy bộ dạng già nua đến đáng thương của ông, hai mái đầu lấm tấm bạc, nàng không biết sao, đột nhiên lại nhớ tới cái người kia, vì cứu mạng mình mà hy sinh bảy ngày, bạc trắng cả đầu. Đều là người thân của mình, nhưng, ai đâu ai cũng vì mình mà bạc.

Trong lòng đau xót, vốn chỉ định vươn tay dâng trà, thì động tác chợt khựng lại trên không trung.

Vốn dĩ Tư Lăng Thanh đã ngăn ngắn lệ, chuẩn bị tiếp lấy ly trà Mạch Trục Vân kính cho ông, nhưng khi thấy nàng có chút do dự, trên mặt nồng đậm một tia mất mát, tay hơi đưa ra, tránh để bầu không khí trở nên ngưng đọng.

"Cha!"

Âm thanh rõ ràng khiến cho cả đại sảnh lâm vào một mảng im lặng, mọi người có mặt, ai cũng đều nghe được rành mạch.

Mạch Trục Vân mỉm cười, nhìn về mặt ngây ngốc có chút giống như trẻ con bất ngờ được nhận quà của Tư Lăng Thanh, ly trà cầm trong tay ông lệnh đi vài phần.

"Vân nhi?" Mãi đến khi cảm giác được độ nóng bỏng trên da tay, Tư Lăng Thanh mới tỉnh mộng, khóe mắt chực trào lệ, ông rung rung đưa mắt nhìn nữ nhi, nhất thời cũng không biết nói thế nào cho phải, ly trà trong tay cũng không muốn cầm, suýt chút nữa là rơi xuống đất.

Cũng may Mạch Trục Vân nhanh tay lẹ mắt, vũng vàng tiếp được, không có rơi một giọt nước trà nào.

"Cha, cần thận nóng!"

Sở Tùy Phong gấp đến độ đứng dậy, nghe được một câu sau của nàng, trên môi cong lên ý cười ấm áp, ngồi trở về.

"Vân nhi, con nhận ta là phụ thân rồi sao?" Tư Lăng Thanh vẫn không thể tin được chuyện gì đang xảy ra trước mắt mình.

"Cha, Phong nói đúng, huyết thống thân tình không thể thay đổi, cho dù con có không nhận người, người cũng vẫn mãi là cha của con!"

Tư Lăng Thanh kích động đứng lên, suýt chút nữa làm rơi ly trà trong tay Mạch Trục Vân.

"Cha, uống trước trà đi, tay con mới muốn chết rồi!"

Tư Lăng Thanh tiếp nhận ly trà, một ngụm uống cạn, hai tay hơi run rẩy, dường như muốn dang ra ôm lấy nàng, nhưng vẫn là có chút mất tự nhiên.

Mạch Trục Vân có chút buồn cười, từng bước tiến lên, cho ông một cái ôm thật chặt.

Bây giờ nàng có thể tự hào tuyên bố, nàng đã có người thân, là người thân có cùng huyết thống chí thân!

Sở Tùy Phong mang người có mặt ở đây lui ra ngoài, để lại không gian đoàn tụ cho hai cha con bọn họ.

"Vương gia, lễ ra hôm qua ám vệ đã xuất hiện kịp thời, chỉ là vì bị trúng được, nghe nói, Ca Thụ Nhược Ly đã trú ẩn vào kinh thành được mấy ngày rồi." Tề Ân khom người bẩm báo tình huống cho hắn.

"Ân!"

"Người trong hoàng cung, gần đây cũng đã trở nên thành thật hơn, không có động tĩnh gì khác thường. Có điều, dường như hoàng hậu vẫn không muốn nhìn thấy mặt Tư Lăng Uyên, từ sau khi nàng ta nhập cung, tới tận bây giờ hoàng hậu vẫn chưa lần nào liếc mắt nhìn nàng ta, cũng không cho phép bất kỳ phi tần nào thân thiết với nàng!"

"Ân!"

Không bao lâu, Mạch Trục Vân cùng Tư Lăng Thanh đi ra đại sảnh, sau khi nói lời tạm biệt, Sở Tùy Phong cùng Mạch Trục Vân lại đi đến Mao Lư Nhược Nhiên.

Nhưng, khi xe ngựa của Phong vương phủ đến thì nhận được tin Mục Thanh Tuyền đã đi rồi.

Mao Lư trở nên yên ắng, chỉ còn lại âm thanh của tiếng nghiền thuốc.

Bạch Lộ Ảnh ngồi ở hiệu thuốc, chậm rãi cầm cối nhỏ giã thuốc.

"Huynh không đi à?" Mạch Trục Vân nhìn thấy hắn vẫn còn ở đây, rất là kinh ngạc.

Hắn chậm rãi xoay người, lạnh nhạt cười:"Phong vương, Phong vương phi, sao thế, không chào đón ta ở lại Nam Ninh?"

Mạch Trục Vân đi ra phía trước, đánh giá xung quanh:"Không hề, sao huynh không đi cùng với Tuyền nhi? Không phải hai người phải thành hôn sao?"

"Nàng không cần ta!" Biểu tình bình thản, tựa như không có chuyện gì xảy ra.

Hắn còn nhớ rõ, trước khi nàng đi, lặng lẽ đưa lưng về phía ánh mặt trời, hét to với hắn:"Bạch ngọc, huynh có kiêu ngạo của huynh, muội cũng có tự tôn của muội. Nhưng, huynh hãy nhớ kỹ cho muội, lần này không phải là huynh không cần muội, là muội không cần huynh!"

"Cho nên huynh để nàng ấy một mình trở về?" Mạch Trục Vân có chút tức giận, nàng có cảm tình rất tốt với Mục Thanh Tuyền, người ta là công chúa của một nước, nhưng vì huynh ấy mà không màng ngàn dặm xa xôi đến Nam Ninh, thế mà cuối cùng lại để cho người ta một mình quay về? Nói gì thì nói, nàng vẫn cảm thấy, Bạch Lộ Ảnh và Mục Thanh Tuyền rất xứng đôi.

"Nàng ấy không cần huynh, sao huynh không chịu đuổi theo hả?!" Mạch Trục Vân nổi giận rống một câu.

"Vân nhi!" Sở Tùy Phong thấp giọng nhắc nhở.

Bạch Lộ Ảnh chỉ lặng lẽ nhìn nàng, sau một lúc lâu không nói gì, cũng không hề nghe lời của nàng, đuổi theo Mục Thanh Tuyền.

Cho dù cho đuổi theo nàng ấy thì thế nào? Hắn vẫn không thể khiến trái tim của người con gái đang đứng trước mặt hắn trở về bên hắn, càng không thể khiến Tuyền nhi sống trong đau khổ cả đời, chỉ bằng để con bé trải qua loại cảm giác thương tâm ấy đi.

"Huynh còn đứng đó thất thần làm gì, nhanh đi a!" Mạch Trục Vân còn sốt sắng hơn cả hắn, chuẩn bị tiến lên lôi hắn đi.

"Vân nhi!" Sở Tùy Phong giữ tay nàng ngăn lại: "Hắn tự biết mình phải làm gì!"

"Nhưng còn Tuyền nhi thì sao?"

Bạch Lộ Ảnh rốt cục cũng mở miệng: "Mạch Trục Vân, chuyện tình cảm, không có đơn giản như nàng nghĩ, nếu không phải của nàng, cho dù nàng có cưỡng cầu cũng không sở hữu nó được! Ta và Tuyền nhi, chỉ có thể là huynh muội, muội ấy cuối cùng cũng hiểu được nên mới bỏ đi, cho dù ta có đuổi theo, cũng không thay đổi được sự thật này, nàng hiểu không?"

Mạch Trục Vân sững sốt một chút, rồi sau đó, nhìn ngoài cửa sổ, lại quay đầu nhìn hắn: "Nhưng huynh cũng không nên để người ta đi ra ngoài một mình chứ? Huynh không đưa nàng ấy đi sao?"

Mạch Trục Vân không biết tình huống lúc đó là như thế nào, sau khi Mục Thanh Tuyền vừa nói xong câu đó liền khóc chạy một mạch, nàng mang cả thị vệ theo nên dưới tình huống đó, cho dù hắn có đuổi theo, hay tiễn nàng một đoạn đường, có ý nghĩa gì không?

Cả đời này, hắn nhất định phải khiến Tuyền nhi đau lòng.

"Ai, huynh không tiễn, vậy ta đi!" Mạch Trục Vân dậm chân, nhìn bộ dáng thờ ơ của Bạch Lộ Ảnh, thật là hận không thể đánh hắn một trận.

"Phong, chúng ta đi!" Nói xong, lôi kéo Sở Tùy Phong bước đi.

"Muội ấy đã đi xa rồi!" Với tốc độ của hắn bây giờ, có đuổi cũng không kịp.

Mạch Trục Vân xoay người lại, hung hăng trừng mắt hắn.

Nhưng đột nhiên phía sau, Tề Ân, Tề Cẩn cũng nhanh chóng bước đến bẩm báo: "Vương gia, không hay rồi, công chúa Đại Dục xảy ra chuyện..."

"Cái gì?" Bạch Lộ Ảnh cuối cùng cũng có chút sốt ruột: "Sao lại như thế?"

Tề Ân cầm tờ giấy trong tay giao cho Sở Tùy Phong: "Vương gia, đây là thư do thủ vệ ở Vương phủ đưa tới."

Sở Tùy Phong vừa nghe hắn nói, vừa xem nội dung trong thư, sắc mặt dần dần khó coi.

Mạch Trục Vân cũng nóng lòng hỏi: "Phong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Ca Thụ Hàm Tuyết!"

Bốn chữ, đã đủ để chứng minh tình trạng hiện nay.

Ca Thụ Hàm Tuyết lợi dụng thời cơ Ca Thụ Nhược Ly đi ra ngoài, bí mật đột nhập đến Nam Ninh quốc, hôm nay, nàng mai phục ở ngoài kinh thành, bắt được Mục Thanh Tuyền, yêu cầu Bạch Lộ Ảnh và Mạch Trục Vân phải đến để, trao đổi!

"Nhưng chuyện này có liên quan gì đến Bạch Lộ Ảnh? Người nàng ta hận nhất phải là ta mới đúng! Nàng ta bắt Tuyền nhi làm gì?"

Bạch Lộ Ảnh chậm rãi nói: "Chắc nàng ta cũng đã biết sự thật ta đã kê đơn thuốc khác để ép nàng ta về nước!"

Nói xong, đám người bọn họ nhanh chóng đến địa điểm mà Ca Thụ Hàm Tuyết đề cập trong thư.

Vực sâu, là nơi là lúc trước Mạch Trục Vân và Mục Thanh Tuyền suýt chút nữa ngã xuống. Ca Thụ Hàm Tuyết chọn địa điểm này, có mục đích gì, không cần nói cũng rõ.

Ánh mặt trời sưởi ấm từng tia nắng xuống vạn vật, chỉ trừ sâu trong vách núi đá nơi vực sâu, gió lạnh thổi từng cơn, vô tình cuốn bay tà áo của Ca Thụ Hàm Tuyết, trên mặt còn đeo thêm một chiếc khăn trắng mỏng che mặt, phía sau là hơn hai mươi tên hắc y vệ.

Mục Thanh Tuyền từ từ tỉnh lại, cũng là lúc, nàng nhận ra địa phương này rất quen thuộc, hai tay nàng bị trói chặt, treo lưng lửng ở vách núi.

Gió núi thổi mạnh vào mặt nàng, cái giá lạnh sắc nhọn quét qua da mặt mỏng manh của nàng khiến nàng không khỏi đau đớn, đồng thời là tỉnh táo, nàng chỉ biết, vừa rời khỏi Mao Lư Nhược Nhiên, tâm tình nàng có chút hỗn loạn cùng thị vệ trời khỏi kinh thành, bỗng từ một con hẻm nhỏ xuất hiện một đám người mặc áo đen phục kích, thị vệ của nàng đều bị giết sạch.

Mà nàng, trước khi bị người đánh bất tỉnh thì có mơ hồ nghe được đám người kia nói gì đó "Bạch Lộng Ảnh cùng Mạch Trục Vân....."

Nàng mới đến Nam Ninh, không hề kết thù kết oán với ai, điều này chứng minh, nhóm người này chỉ nhằm vào Ngọc ca ca và Vân nhi. Nghĩ vậy, nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn lên vách, cầu mong bọn họ đừng đến đây.

Nhưng vì đỉnh vực quá cao nên nàng căn bản không nhìn rõ, bốn phía xung quanh nàng chỉ toàn là mây mù cùng sương lạnh lượn lờ, nơi nơi đều trở nên mơ hồ, chỉ có giá lạnh và đau đớn ập đến, giúp nàng tỉnh táo hơn một chút.

Ngay khi Mạch Trục Vân đuổi tới thì Ca Thụ Hàm Tuyết đang đưa lưng nhìn về phía bọn họ. Nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, nàng mới xoay người lại, âm lệ nhìn bọn họ.

"Mạch Trục Vân, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Âm thanh nồng nặc mùi vị của hận thù.

Mạch Trục Vân cười nhạt đáp:"Sao vậy, tiểu mỹ nhân, nàng nhớ ta?"

Nhắc tới xưng hô này, Ca Thụ Hàm Tuyết lại tức giận, đương nhiên, có chết nàng cũng không quên được cái đêm nàng bị người ta sỉ nhục:"Hừ, nhớ người? Ta nhớ người muốn chết!"

Sở Tùy Phong nghe nói như vậy, hàn ý trong con ngươi chợt tăng lên vài phần, nhưng Mạch Trục Vân cũng không hề để ý, chỉ tiếp tục cười nói:"Nhưng, người xem vị trí chúng ta đứng đi, chắc, nguy cơ người chết rất cao a!"

Mạch Trục Vân nói quả không sai, cục diện bây giờ, đám Ca Thụ Hàm Tuyết đang đứng ở gần miệng vực sâu, mà bốn người Mạch Trục Vân, Sở Tùy Phong, Bạch Lộng Ảnh, Tề Căn, còn lại đứng ở vị trí an toàn, chỉ cần bốn người bọn họ tiến về phía trước vài bước, đám người Ca Thụ Hàm Tuyết, liền không có đường thối lui.

Tề Ân nghe theo phân phó Sở Tùy Phong, đã trở về phủ.

Ca Thụ Hàm Tuyết không để ý đến Mạch Trục Vân, nàng cảm thấy, chỉ một lát nữa thôi sẽ biết được rốt cuộc mới là người chết ở chỗ này. Nàng cảm tức nhìn Bạch Lộng Ảnh:"Bạch Lộng Ảnh, ân oán của chúng ta, người cũng nên biết chứ!"

"Người muốn thế nào? Tuyền nhi đâu?" Bạch Lộng Ảnh nhìn nàng, vô cùng bình tĩnh.

"Ha ha ha!" Ca Thụ Hàm Tuyết ngửa mặt lên trời cười to hai tiếng, tiếp nhận thanh kiếm từ tay hắc y vệ đứng bên, đi đến vách núi đen bên cạnh, chỉ vào tảng đá có buộc một sợi dây thừng to, châm chọc nói:"Nàng ta đang ở dưới này, thế nào, muốn cứu sao?"

Nói xong, nàng vung kiếm lên, chặt đứt đi một sợi dây thừng.

Mạch Trục Vân gọi lại nàng:"Người muốn như thế nào?"

"Mạch Trục Vân, Bạch Lộng Ảnh, ta muốn hai người các người, nhận lỗi trước mặt ta!" Nàng lại nâng kiếm lên, khoảng cách giữa thanh kiếm sắc bén với sợi dây thừng là vô cùng sát sao.

"Ca Thụ Hàm Tuyết, ân oán của chúng ta, người dùng người khác tới uy hiếp, loại trả thù này, có phải quá hèn hạ không?"

Ca Thụ Hàm Tuyết cười to đáp lại:"Ha ha ha, hèn hạ? Người giả nam trang, đối với ta làm những chuyện như vậy, người có bao giờ cảm thấy hành động của người là hèn hạ chưa?"

"Hai chuyện này không hề giống nhau, ta vốn dĩ là một tên côn đồ trên giang hồ, có hèn hạ một chút cũng không hề gì, còn người, đường đường là công chúa của một nước, thế nhưng lại đi dùng tính mạng của người khác để uy hiếp.... Hơn nữa, Tuyền nhi là công chúa của Đại Dục, nếu người để nàng xảy ra chuyện, thì Phụng Ảnh quốc các người, nên chờ bị Đại Dục tấn công đi!"

Ca Thụ Hàm Tuyết nghe xong mặt chợt biến sắc, có điều, nàng lập tức khôi phục về bình tĩnh, ngoan cố đáp:"Công chúa Đại Dục thì sao? Chỉ cần hôm nay tất cả các người đều chết ở đây, Đại Dục sẽ chỉ biết một điều, công chúa bọn họ đã bỏ mạng ở Nam Ninh quốc, nên đến lúc đó, phần hậu quả này, phải là Nam Ninh các người nhận lấy."

"Vậy sao?" Xem như nàng ta nhanh mồm nhanh miệng, Mạch Trục Vân nhất thời trở nên hứng thú:"Thì ra người còn tính tới chuyện giết sạch bọn ta. Người thấy, người có khả năng?"

Tuy bọn họ chỉ có bốn người, nhưng công phu của bọn họ đều không tầm thường, cho dù có đối mặt với hơn hai mươi cao thủ hắc y vệ của Phụng Ảnh quốc, cũng không đủ để khiến bọn họ hấn e ngại?

Thanh kiếm trong tay nhích xuống sợi dây thừng một chút, Bạch Lộng Ảnh âm hận nghĩ: Mạch Trục Vân nói đúng, nếu như lúc ấy hắn đi cùng Tuyền nhi, thì đã không xảy ra chuyện như vậy.

"Mạch Trục Vân, Bạch Lộng Ảnh, bản cung cho các người một cơ hội cuối cùng, lập tức lấy cái chết tạ tội trước mặt ta, nếu không ta sẽ chém đứt sợi dây cuối cùng này, cho các người đồng quy vu tận!"

Tay nàng vẫn có chút run run, bởi vì hiện giờ nàng không nắm chắc được phần thắng, ví như giết được Sở Tùy Phong. Hơn nữa, những lời nhắc nhở của Mạch Trục Vân hoàn toàn chính xác, Mục Thanh Tuyền là công chúa Đại Dục, nếu nàng ra thật sự chết, vậy Phụng Ảnh quốc sẽ bị vây khốn ở trạng thái bị động.

"Lấy chết tạ tội?" Mạch Trục Vân khinh miệt cười lên tiếng: "Ca Thụ Hàm Tuyết, hai từ 'Tạ tội' này, chỉ những kẻ thật sự có tội mới có tư cách dùng, nhưng cho tới bây giờ, ta chưa hề cảm thấy, ta đã làm sai, lấy gì tạ tội với ngươi?"

"Hừ, tự cho mình là đúng sao? Được lắm, vậy ngươi đứng nhìn công chúa Đại Dục chết trước mặt ngươi đi!" Nói xong, bèn vung kiếm, nhắm chuẩn sợi dây thừng.

"Đợi chút!" Mạch Trục Vân có chút hoảng sợ, Ca Thụ Hàm Tuyết đúng là nói được làm được, không màng đến bất cứ cái gì, nhìn thấy bộ dáng thật sự muốn cắt đứt dây thừng, nàng đành phải thỏa hiệp.

"Tề Cần, đưa bội kiếm của ngươi cho ta!"

Bình tĩnh phản phó!

Tề Cần sững sờ, không hề nghe lời: "Vương phi....."

"Đưa cho ta!" Không cho Tề Cần chút thương lượng đường sống.

Tề Cần đưa mắt nhìn thoáng qua Sở Tùy Phong, thấy ngài không có chút phản ứng nên chỉ đành nghe lệnh, rút kiếm bên hông ra, đưa cho nàng.

Mạch Trục Vân đưa kiếm lên trên cổ mình, mặt mày ngưng trọng: "Khi nào ngươi mới chịu thả người?"

"Hừ, đương nhiên là chờ các ngươi chết hết!" Nhìn thấy Mạch Trục Vân bị mình ép buộc đến chết, trong lòng Ca Thụ Hàm Tuyết dâng lên một chút cảm giác trả thù khoái chí. Nhưng, thứ nàng muốn lại chưa đủ: "Bạch Lộng Ảnh, ngươi cũng phải chết!"

Bạch Lộng Ảnh nhìn bên hông Tề Cần, bắt đầu dī thờ dài, lạnh nhạt hỏi: "Không có kiếm. Ngươi muốn ta và Mạch Trục Vân cùng chết, hay là chờ nàng ấy chết xong rồi ta dùng thanh kiếm trong tay nàng ấy tự vẫn?"

"Đương nhiên là cùng nhau!" Nàng cũng không có đủ kiên nhẫn chờ đợi như vậy. Sau đó, phản phó cho tên thị vệ: "Đưa kiếm cho hắn!"

Bạch Lộng Ảnh tiến lên từng bước, đậm mặc cười, tiếp nhận thanh kiếm trong tay tên thị vệ Phụng Ảnh, đặt lên cổ mình.

Mạch Trục Vân nhìn Bạch Lộng Ảnh cầm kiếm bèn cười đáp: "Ha ha, không ngờ là huynh cũng không thể tránh được a!"

Hắn chỉ nhìn nàng thân nhiên đáp: "Như vậy cũng rất tốt!" Không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng có thể chết cùng ngày cùng tháng cùng năm với nàng, thế hắn cũng đã mãn nguyện rồi.

Tề Cần nóng nảy, nhìn bọn họ bộ dáng, có chút không đành lòng, nhưng khi hắn nhìn xem biểu tình của vương gia, lại phát hiện ngài ấy hoàn toàn trấn tĩnh như thường, dường như tất cả mọi chuyện diễn ra trước mắt ngài chỉ là một vở kịch, mà người kể chuyện chính là ngài ấy.

"Hai người các ngươi, còn không mau ra tay?" Ca Thụ Hàm Tuyết nóng nảy vung kiếm lại gần dây thừng, gắng giọng uy hiếp.

Mạch Trục Vân thờ dài, nói: "Ca Thụ Hàm Tuyết, đứng rồi, ta quên nói cho ngươi biết một chuyện, hoàng huynh ngươi bị chúng ta bắt được, hay là chúng ta làm giao dịch đi, dùng Tuyền nhi đổi lấy hoàng huynh ngươi, thế nào?"

"Hoàng huynh?" Ca Thụ Hàm Tuyết hơi sững sờ một lát, nhưng sau đó ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén: "Ngươi gạt ta, hoàng huynh ta làm sao có thể bị các ngươi bắt được?"

Nàng lén lút giấu Ca Thụ Nhược Ly chạy tới Nam Ninh, cho nên ở thời điểm này, nàng không muốn để hoàng huynh mình phát hiện ra hành tung của nàng, hơn nữa, hiện giờ nàng đang rất căm ghét hoàng huynh, dù sao, cũng là huynh ấy lừa dối nàng!

"Thật mà, ngươi xem kia, bọn họ đến đây!" Nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau, biết là Tề Ân đã đưa người đến.

Mà kẻ hoạch ban đầu của Mạch Trục Vân, chính là vòng vo vài chuyện để kéo dài thời gian, nàng sợ Ca Thụ Hàm Tuyết không chịu tin, giận cá chém thớt, trực tiếp chém đứt dây thừng, vì thế nên đành làm bộ thỏa hiệp phối hợp.

Ca Thụ Nhược Ly bị Tề Ân áp giải đi tới vực sâu, bởi vì trước khi đến đây Sở Tùy Phong đã ra lệnh, không cần quá nhiều người đến, cho nên, cũng chỉ có hai người xuất hiện là Ca Thụ Nhược Ly và Tề Ân.

Ca Thụ Nhược Ly bị Bạch Lộng Ảnh ép uống thuốc nên võ công đã hoàn toàn bị khống chế, nên đối với bọn họ đã không có gì uy hiếp.

"Thái tử Phụng Ảnh, ngươi xem hoàng muội ngươi đối xử với ngươi thật tốt a, biết ngươi bị chúng ta giam giữ, nên lập tức bắt công chúa Đại Dục, còn làm giao dịch với chúng ta, đổi lấy sự bình an cho ngươi a." Ca Thụ Hàm Tuyết còn chưa lên tiếng thì Mạch Trục Vân đã chủ động nói với Ca Thụ Nhược Ly.

Nhưng kiếm trong tay nàng vẫn chưa thể buông, bởi vì, nàng biết, Ca Thụ Hàm Tuyết sẽ không khinh địch thỏa hiệp nhanh như vậy.

Ca Thụ Nhược Ly cũng quan sát cục diện phía trước, trong lòng có chút khẩn trương: "Tuyệt Nhi, muội đang làm cái gì đấy, mau tránh ra!"

"Hoàng huynh, huynh đến đây, là lựa chọn giúp đỡ cho Mạch Trục Vân sao? Đáng tiếc, hôm nay muội càng muốn thấy ả chết, nếu không, muội không cam tâm!"

Nói xong, nàng không thèm nhìn Ca Thụ Nhược Ly, mà quay đầu ép bức Mạch Trục Vân cùng Bạch Lộng Ảnh: "Hai người các ngươi, còn không mau chết? Dám kéo dài thời gian thì ta sẽ thật sự chém đứt dây thừng!"

"Đợi chút, ngươi xác định ngươi lựa chọn để hai chúng ta chết mà không phải là cứu hoàng huynh ngươi? Ca Thụ Hàm Tuyết, ngươi không sợ hấn sẽ thất vọng về ngươi sao?"

Nàng có chút rối rắm liếc nhìn Ca Thụ Nhược Ly, vẫn nghiêm mặt nói: "Hừ, hoàng huynh biết tiện nhân như ngươi luôn gạt ta, cho nên ai biết được lần này có phải các ngươi bắt tay nhau dở trò lừa dối tuồng?"

"Tuyệt Nhi, muội không cần xúc động. Chuyện đó, đúng là hoàng huynh có lỗi với muội, nhưng muội cũng không nên trách cứ trên đầu người khác, vạch núi đen rất nguy hiểm, muội mau tránh ra!"

Ca Thụ Nhược Ly nói xong, lại dùng ánh mắt ý bảo Mạch Trục Vân đừng nghe lời nàng!

Mạch Trục Vân chậm rãi buông kiếm, nhìn nữ tử điên cuồng kia mà lòng cảm thấy đáng thương: "Ca Thụ Hàm Tuyết, ta không có vĩ đại đến mức vì cứu người khác mà hy sinh tính mạng của mình, nếu ngươi muốn chém đứt dây thừng, vậy thì chém đi."

"Ngươi....." Nàng có chút tức giận nhìn Mạch Trục Vân, không thể tưởng tượng được nàng lại có thể mặc kệ sống còn của người bên dưới.

"Sao thế, không xuống tay được? Thôi để ta giúp ngươi!" Khóe miệng Mạch Trục Vân hơi cong lên, kiếm trong tay chuẩn xác nhắm thẳng vào sợi dây thừng.

Ca Thụ Hàm Tuyết đứng ngây ra đó, nàng không tin, Mạch Trục Vân thật sự có thể làm chuyện đó, tay nàng còn đang cầm kiếm, nàng sẽ nhân cơ hội Mạch Trục Vân thừa dịp cứu người mà giết nàng ta.

Nhưng khi dây thừng bị chém đứt, Mạch Trục Vân cũng không hề có dấu hiệu cứu người, bây giờ, nàng mới thực sự tin rằng, nữ nhân trước mắt, đúng là không hề quan tâm đến tính mạng người khác.

Tuy nhiên, Bạch Lộng Ảnh lại là người chạy vội đến, nhanh tay giữ chặt lấy sợi dây thừng, kéo Mộc Thanh Tuyên lên. Cuối cùng hấn mới thờ phào nhẹ nhõm, Mạch Trục Vân đúng là có mạo hiểm trong quyết định đó.

"Tuyên nhi, không có việc gì!"

Nhưng, ngay khi hấn chuẩn bị gồng mình kéo người lên thì người bên cạnh đột nhiên hô to.

"Mạch Trục Vân, cho dù không thể giết ngươi, nhưng ta cũng phải khiến ngươi đau khổ cả đời!"

Nói xong, Ca Thụ Hàm Tuyết nhắm thẳng kiếm chém lên cánh tay Bạch Lộng Ảnh.

Mạch Trục Vân chỉ đứng đó thờ dài, không có hành động gì.

Tề Ân, Tề Cẩn đứng ngoài cuộc, nhưu mày khó hiểu: Loại tình huống này, lẽ ra vương gia và vương phi phải ra tay cứu người mới phải? Bạch công tử chỉ cần thu một tay về thì đã có thể tránh được một kiếm, nhưng, vì sao bọn họ đều trở nên thờ ơ chứ? Lẽ nào họ chờ Ca Thụ Hàm Tuyết hoàn lương? Nhưng, chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

"Tuyệt Nhi, dừng!" Ca Thụ Nhược Ly biết, một kiếm này của nàng, cho dù có chém trúng hay không, muội ấy mới chính là người không có đường sống. Hấn thét lớn một tiếng: "Mạch Trục Vân!"

Lúc này Mạch Trục Vân mới chậm rãi ra tay, lấy ám khí giấu trong ống tay áo, ám khí chọi lợi dưới ánh dương tiếp xúc với thanh kiếm đang sắp vỡ lấy cánh tay Bạch Lộng Ảnh, thân kiếm lập tức bị bắn ngược trở về.

Nhưng Ca Thụ Hàm Tuyết lại vì ám khí của nàng mà cả người mất đi điểm tựa, cơ thể theo quán tính mà ngã ra sau, rơi thẳng xuống vực sâu.

"Tuyệt Nhi!" Ca Thụ Nhược Ly hô to một tiếng, hấn không thể chạy đến đó kịp để cứu nàng, chỉ có thể tro mắt đứng nhìn nàng ngã xuống.

Mà đám hắc y vệ của Ca Thụ Hàm Tuyết, bởi vì bị Bạch Lộng Ảnh âm thầm phóng mê dược, nên võ công bị che lại, tuy phát hiện kịp thời, nhưng không thể giữ nàng lại.

Bọn họ chỉ có thể đứng nhìn, thiên nữ của Phượng Ảnh quốc, ngã xuống vực sâu ở Nam Ninh quốc.

"Mạch Trục Vân!" trong mắt Ca Thụ Nhược Ly như tràn ngập máu đỏ, hét lớn về phía Mạch Trục Vân.

Mạch Trục Vân thần nhiên lên tiếng." Xét về cách giết người của ta, chết kiểu này, là đơn giản nhất! Người may mắn lắm đó, ta không có tự mình đối phó với nàng ta đâu!"

Nói xong, không hề quan tâm Ca Thụ Nhược Ly đang nghĩ gì, nàng thần nhiên đi đến, đứng bên người Bạch Lộng Ảnh, nhìn hắn cố sức kéo sợi dây thừng lên, mà nàng thì chỉ đứng đó, không có ý định ra tay giúp đỡ.

"Bây giờ huynh đã rõ tâm ý của mình với Tuyền nhi chứ?"

Bạch Lộng Ảnh cười nhạt trả lời."Hiểu rồi, ta có thể mặc kệ tính mạng của mình để cứu muội ấy, nhưng, vẫn không thể yêu muội ấy!"

Mạch Trục Vân thờ dài, vừa rồi là nàng cố ý chém đứt sợi dây thừng, chỉ là muốn Bạch Lộng Ảnh ra tay cứu nàng, nàng nghĩ, Bạch Lộng Ảnh hẳn là vẫn có một chút chân ý đối với Tuyền nhi, nhưng bây giờ, nàng đã rõ, đối với Tuyền nhi, huynh ấy chỉ có loại tình cảm huynh muội.

Thờ dài, hỏi tiếp:"Vì sao vừa rồi huynh không né? Hay là huynh nắm chắc rằng, ta sẽ cứu huynh? Nhờ đâu ta còn giận huynh, mặc kệ huynh, thì huynh phải làm sao bây giờ?"

Bạch Lộng Ảnh tiếp tục động tay kéo dây thừng lên, cười nói:"Đương nhiên là có nắm chắc! Quen nàng lâu như vậy, nếu trong tình thế nguy cấp, không thể tin tưởng nàng, vậy ta cũng quá vô dụng rồi."

Sau khi Mục Thanh Tuyền chân chạm mặt đất liền gất gao ôm chặt Bạch Lộng Ảnh, nàng thật sự rất sợ:"Ngọc ca ca!"

Trong thanh âm có chút ủy khuất, nàng không hề nghe được đoạn đối thoại của Mạch Trục Vân với Bạch Lộng Ảnh, trong mắt nàng chỉ thấy, là huynh ấy đã mạo hiểm tính mạng để đến cứu mình.

"Thực xin lỗi, là ta không nên để muội đi một mình, đợi muội bình ổn, ta sẽ đưa muội trở về Đại Dục!"

Một câu, nhưng lại khiến trái tim rộn rạo của nàng chợt chùng xuống.

Huynh ấy nói, là đưa nàng trở về, chứ không phải là cùng nàng trở về.

"Tuyền nhi, không có việc gì, chúng ta cùng nhau về trước đi!" Mạch Trục Vân khuyên nàng.

.....

Ca Thụ Nhược Ly bị bắt đáp đồng nghĩa với việc từ nay Phụng Ảnh quốc sẽ không bao giờ giao chiến với Nam Ninh quốc, sau khi thỏa thuận được cam kết, Mạch Trục Vân mới đồng ý thả hắn về nước. Trước khi đi, hắn còn phải người đi tìm thi thể Ca Thụ Hàm Tuyết để trở về.

Tuy rằng hắn có chút ghi hận Mạch Trục Vân, nhưng cuối cùng, vẫn là tha thứ cho nàng, dù sao, Tuyết Nhi cũng là người sai trước, lẽ ra muội ấy không nên uy hiếp Mạch Trục Vân, để kết cục cũng không rơi vào bước đường này.

Mà hắn, từng quần đến tận đây, coi như là báo ứng đi.

Mục Thanh Tuyền ở Vương phủ dưỡng thương hơn mười ngày, mới trở về Đại Dục, tuy rằng nàng tìm mọi cách từ chối, nhưng Bạch Lộng Ảnh vẫn kiên trì đưa nàng trở về, đúng, là đưa nàng trở về.

Một ngày nọ, Sở Tùy Phong đang ôm Mạch Trục Vân, cùng thưởng thức cảnh đẹp hoa viên sau Vương phủ thì lúc này, Tề Cẩn dẫn thêm một tiểu công công, đi tới trước mặt bọn họ.

"Vương gia, vương phi, hoàng thượng băng hà....."

"Vậy à!" Mạch Trục Vân miễn cưỡng lên tiếng, Sở Tùy Phong hoàn toàn không có chút phản ứng.

Tiểu công công đứng ở nơi đó, khóe mắt hơi đỏ tiếp tục nói:"Vương gia, hoàng hậu mời ngài tiến cung chủ trì đại cục!"

"Chủ trì đại cục là cái gì?" Mạch Trục Vân hỏi hắn.

"Hoàng hậu nói, thái tử tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nên toàn quyền giao cho vương gia làm chủ!"

Vậy chẳng khác gì đang nói Sở Tùy Phong lên ngôi làm hoàng đế.

"Phong, chàng muốn đi không?" Hai tay Mạch Trục Vân nắm chặt vạt áo hắn, vờ thấp thỏm hỏi.

"Không có hứng thú!"

Mạch Trục Vân cảm thấy buồn cười, bèn bày bộ mặt méo máo, thành khẩn nói:"Tốt nhất là chàng nên đi đi, người ta đều trông cậy vào hoàng thúc chàng mà."

Vừa nghe xong lời này liền biết nàng lại nảy sinh ý đồ xấu, Sở Tùy Phong nhất thời híp mắt: "Nàng lại đang âm mưu cái quỷ gì?"

"Không hề!" Mạch Trục Vân nhấc tay thề nguyện. Trong lòng cũng âm thầm gào thét: Ta chỉ muốn nhân lúc chàng không có ở phủ, chuồn ra ngoài chơi, mấy ngày nay ở nhà, nàng muốn đóng mạng nhện rồi a.

Hắn sùng nịch véo nhẹ mũi nàng: "Được rồi, ta đi! Nàng muốn ra ngoài thì phải cho Mộ Tuyết, Tề Cần đi cùng."

Đứng dậy, buông nàng ra, cùng tiểu công công đi vào hoàng cung.

Nhìn thấy hắn rời khỏi Vương phủ, Mạch Trục Vân lập tức hưng phấn, đưa Mộ Tuyết cùng Tề Cần, ra phủ đi chơi.

Trong hoàng cung,

Tự sau khi hoàng đế băng hà, khắp triều từ dưới đến trên đều hỗn loạn, chỉ sau khi Sở Tùy Phong đến, trật tự mới được sắp xếp ổn định.

Sau khi an bài tang lễ cùng nhiều công sự khác, chuyện quan trọng kế tiếp chính là việc đăng cơ của tân hoàng đế.

Tư Lăng Kính vẫn muốn để vị trí đó cho Sở Tùy Phong, nên đã hỏi ý kiến của hắn.

Có điều, Sở Tùy Phong không hề đồng ý, cho nên Sở Quân Lạc vẫn là người kế vị.

Vì một tiểu hoàng đế mới sáu tuổi không thể tự mình giải quyết quốc sự, nên bách quan đã thỉnh cầu: Nhiếp chính Phong vương, phụ tá hoàng đế.

Quốc tang diễn ra, bên trong hậu cung, phi tần không có con nôi dỗi đều phải tuần táng, Tư Lăng Uyển tự biết mình cũng là một trong số đó, việc hận Mạch Trục Vân và Sở Tùy Phong, đã khiến cho vận mệnh của nàng thay đổi...

Sau khi thành nhiếp chính vương, chuyện quốc sự lại ngày một dày đặc, từ chuyện quân đến chuyện triều, đều không ngừng đổ lên đầu Sở Tùy Phong, khiến hắn thường xuyên không có về nhà.

Có điều, đối với Mạch Trục Vân, đó cũng là một chuyện tốt, như vậy nàng có thể lợi dụng thời cơ vị vương gia đại nhân không có ở đây, chạy ra ngoài căng cơ giãn óc.

Một tội nọ, đang muốn ra ngoài thì lại bị Sở Tùy Phong đột nhiên gọi giật lại.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Đại kết cục (2)

Mộ Tuyết thấy thế, lập tức chạy đi: "Vương phi, ta về nghỉ ngơi trước đây...."

Mạch Trục Vân làm vẻ mặt ân cần, tiến lên vuốt vuốt áo choàng cho hắn: "Phong, chàng đã về rồi!"

Ân ý bên trong là, chàng có thể về trễ hơn một chút cũng không sao!

"Ân!" Là hắn cố tình trở về sớm, mấy ngày qua, mỗi lần hắn về trễ, nàng lại luôn nhân cơ hội hắn không có ở quý phủ, chuồn ra ngoài, rong chơi đến tận sáng mới về, hại hắn bao đêm ngủ không ngon giấc.

Hai tay giờ ra bề nàng vào lòng mình, đi thẳng đến phòng tắm.

"Phong, giờ còn sớm, ta chưa có buồn ngủ."

"Ta biết, chúng ta không ngủ!" Nên có thể làm chút chuyện khác.

Cho nên, cả một buổi tối ngày đó, Mạch Trục Vân đều không ngủ được, đợi mãi đến khi Sở Tùy Phong vào triều sớm, nàng mới thả lỏng người, ngủ thẳng giấc đến tối muộn, khi hắn trở về, mới tỉnh lại.

Đối với chuyện này, Sở Tùy Phong vô cùng hài lòng, phải biết rằng, mỗi khi hắn đọc tấu chương được trình lên, chín trên mười tấu đều tố cáo án về thân tộm Mạch Trục Vân, bách quan thỉnh cầu, tìm kiếm nhân tài tước nã đạo tặc...còn hắn luôn tìm cách thờ ơ, xem như không có chuyện gì.

"Vân nhi, có phải vì ta không dành thời gian cho nàng không?" Hắn nhẹ vỗ về mặt nàng, động tác mềm nhẹ tựa lông chim lướt qua gò má nàng khiến nàng không khỏi run lên.

"Ô, không hề!" Thật ra, điều đó cũng không có gì là không tốt, giống tôi hôm qua, hân hoan cuồng hành hạ nàng cả đêm, nàng thực tại hoài nghi, tình lực chàng ở đâu mà tốt vậy?

"Phong, ta biết chàng bề bộn nhiều việc, chàng không cần lo cho ta."

"Nhưng ngày nào nàng cũng trốn ra ngoài khiến ta rất nhớ nàng!" Nói xong, môi hắn chậm rãi hôn lên môi nàng.

Mạch Trục Vân cả kinh, thất lưng của nàng giờ vẫn còn rất đau a. Mạch Trục Vân làm bộ mặt đáng thương nhìn hắn."Phong, từ nay về sau ta ở ngoan ngoãn ở trong phủ, ở bên cạnh chàng, được không?"

"Vậy nàng sẽ bị thiệt thòi?" Nhẹ nhàng cắn lên chóp mũi nàng.

Hơi thở nam tính mang một mùi hương quyến rũ ấm áp phun lên mặt nàng, nó như ngấm vào từng lỗ chân lông, rồi vô thanh vô thức gãi ngứa tận đáy lòng nàng, đồng thời, một thứ cảm giác gọi là nguy hiểm cũng đồng thời thức tỉnh, Mạch Trục Vân khẽ run rẩy, đành phải trả lời."Không hề, một chút cũng không thiệt thòi! Phong, ta đói bụng."

"Ừm!" Từng nụ hôn ẩm ướt trượt dần xuống phía dưới...

"Ta muốn ăn cơm....."

Lúc này hắn mới chịu dừng lại, ôm nàng lên, đi thẳng tới đại sảnh.

Mạch Trục Vân không ngừng oán thăm vương gia mặt lạnh này: Đường đường là nhiếp chính vương cao quý, thế mà lại đi dùng thủ đoạn ti tiện ức hiếp tiểu nữ tử bé bỏng, hừ!

"Vân nhi, nàng không hề bé bỏng!" Sở Tùy Phong nhàn nhạt mở miệng nói.

Mạch Trục Vân suýt chút nữa nghẹn họng, vì sao chàng luôn đọc được mọi suy nghĩ của mình chứ?

.....

Những ngày qua, Mạch Trục Vân đúng là rất ngoan ngoãn, nghe lời của hắn, không hề bước chân ra khỏi Vương phủ.

Vì thế, thị vệ trong phủ phải chịu làm khiên đỡ kiếm.

Đầu tiên là mười hai tên ám vệ, toàn bộ đều bị nàng lôi ra thách đấu, bởi, vương phủ mỗi ngày đều biến thành đấu trường loạn võ kịch liệt.

Chỉ bằng thân phận Phong vương phi, thị vệ trong vương phủ nào dám động thủ toàn lực với nàng, Mạch Trục Vân cũng nhìn ra được ý đó, nhưng lại không nói gì, nàng nghĩ: nếu bọn họ không dám đánh lại, vậy thì nàng cũng không cần phải khách khí, đánh cho bọn họ không kịp trở tay.

Vì thế, ngày đầu tiên, mười hai tên ám vệ, phải hứng chịu hậu quả, mặt mũi bầm dập làm lùi trở về căn cứ bí mật gần đó né họa hơn mười ngày, không mặt mũi nào mà ra đường.

Ngày tiếp theo, thị vệ trong vương phủ, bị đánh bại gần một nửa, trong đó, người thì bị thương, số người gãy chân gãy tay cũng không nhỏ....

Ngày thứ ba, thị vệ trong vương phủ, nhìn thấy vương phi đến liền lập tức tìm chỗ trốn, tôn nghiêm của bọn họ, gây dựng bao nhiêu năm, cuối cùng vì vương phi mà "hữu danh vô thực", đồng thời cái biệt hiệu "ác cô nương" của Phong vương phi cũng bắt đầu truyền xa.

Mạch Trục Vân vô cùng chăm chỉ, ngày ngày tìm người luyện tập, co giãn gân cốt, đồng thời, cũng giúp đỡ Mộ Tuyết, mỗi ngày cho nàng cùng so chiêu với thị vệ trong phủ.

"Tề Cẩn a, người tuyệt đối đừng bao giờ đấu với nha đầu kia nha, nếu mà ngay cả người cũng bại dưới tay nàng, như vậy, mặt mũi cả cái Phong vương phủ, đều bị người làm mất sạch a..." Mạch Trục Vân tựa người lên ghế, ngây ngô khuyên giải nhìn bọn họ.

Tề Cẩn đen mặt, khó khăn gật đầu:"Vâng, thưa vương phi, ta đã biết!"

Nói thừa, có cho hắn trăm lá gan thì hắn nào dám thật sự ra tay? Cứ nhìn vết xe đổ của ca ca hắn đi rồi biết, lúc ấy, vương phi cũng nói những lời này, sau đó, Mộ Tuyết thua dưới tay ca ca hắn, kết quả, vương phi nhàn nhạt nói:"Tề Ân à, võ công tiến bộ rất nhiều, đã vậy, cùng bốn vương phi so vài chiêu đi..."

Sau đó, ca ca hắn lâm vào những ngày tháng bị kịch của cuộc đời, mặt mũi bị đánh đến bầm dập, không dám ra đường nhìn mặt ai.

Mà đau đớn nhất là, vương gia đáng kính của bọn họ, lại làm như không thấy, quý hóa lắm thỉnh thoảng được ngài ghé qua hỏi thăm tình trạng vết thương.

Tề Cẩn thở dài trong lòng: Không nên đắc tội với nữ nhân a!

"Xem chiêu!" Mộ Tuyết đột nhiên công kích về phía hắn.

Tề Cẩn đành miễn cưỡng đánh ngang tay với nàng.

.....

Một ngày nọ, Sở Tùy Phong mới từ quân doanh trở về, bước vào Vương phủ, không thấy bất cứ một tên thị vệ nào, cảnh này cũng thấy nhiều, nên không thể trách bọn họ được.

Chỉ là, có ai cho hắn biết, rốt cuộc là vì sao bếp của Vương phủ, lại bị khói bao phủ đến đen khịt cả bầu trời không?

Hắn nhướng mày, đi thẳng tới phòng bếp, đi được nửa đường thì phát hiện đám thị vệ trong phủ đang chạy trốn.

"A? Vương gia....." Bọn thị vệ như tìm thấy vị cứu tinh, bất chấp hình tượng chật vật không thể chấp nhận được của bản thân mà chui tọt ra sau lưng hắn, mặt mày tái mét, giống như gặp phải cái gì rất khủng bố.

Sở Tùy Phong bất đắc dĩ lắc đầu, không cần nghĩ cũng biết, người có thể khiến đám thị vệ của hắn thành ra cái bộ dáng này, nhất định chỉ có một.

"Vương phi ở phòng bếp?"

Bọn thị vệ lập tức đứng thẳng người, nhất trí đồng thanh trả lời:"Vâng!"

Nhưng, ngay khi âm thanh vừa dứt, cũng là một loạt tiếng thét chói tai của bọn thị vệ khác truyền đến, giống như lũ chó mèo xông chuồng.

Sở Tùy Phong nhìn nhóm la hét này bộ dáng cũng không hơn kém gì đám người phía sau lưng mình, chỉ trầm mặt không nói gì, bây giờ, trông thân phận là một bậc nhiếp chính vương, thế nhưng uy danh lại ngày một giảm sút.

"Phong, chàng về rồi?" Bên người vang lên giọng nói ngọt ngào của ai đó.

Hắn quay đầu, thấy bộ dạng của nàng, ngay cả tiếng trả lời cũng quên mở miệng.

"Phong, gì thế? Có phải tệ lắm không?" Mạch Trục Vân hươ hươ tay trước mặt hắn, thắc mắc hỏi.

Sở Tùy Phong như bị điện giật, nhảy mất tinh tảo lại, hắn hơi nhướng mày nhìn mặt mày dính đầy bụi khói đen thui, ngoại trừ bất đắc dĩ lắc đầu, hắn còn biết làm gì chứ.

Vươn tay chậm rãi giúp nàng lau mặt, nhìn bộ dáng nhỏ nhắn của nàng đều phủ đầy khói bụi, tối đen như mực, nếu không phải quen thuộc với thân thể nàng, thì chỉ sợ bậc làm phu quân như hắn, lại không nhận ra nàng mất.

"Sao lại biến thành cái dạng này?"

"Cứ kệ đi, Phong, hi hi, ta chờ chàng về lâu lắm đó, chàng ném thử đi." Nói xong, một tay kéo vạt áo hắn, giống như sợ hắn bỏ chạy không chừng.

Lúc này Sở Tùy Phong mới chú ý cái vật thể lạ nằm trên tay nàng, là một chiếc đĩa, quan trọng hơn là trên chiếc đĩa, là một thứ sinh vật, không, là một khối hình thù màu đen thui, nguyên liệu trên khối hình thù biến dạng đó hoàn toàn không rõ lắm, chỉ là, một màu đen, và một mùi khét bốc lên nồng nặc.

"Nàng làm?" Hắn tin chắc rằng, ngoại trừ nàng ra, thì chẳng người nào có thể sáng tạo được thể loại này đâu.

"Đúng thế!" Mạch Trục Vân có chút buồn bã gật đầu:"Chỉ có một cái đĩa này, mùi vị là tạm chấp nhận được nhất thôi..."

"....." Rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ tại sao đám thị vệ lại bị dọa thành ra như vậy.

"Sao đột nhiên lại hăng hái xuống bếp?" Hắn kéo nàng ngồi xuống bàn đá, nàng cứ cầm đĩa lâu như vậy, sẽ mỏi tay mất.

Nhưng, có người lại nảy sinh lòng tốt, giờ tay ghim khối vật thể lạ đó lên đến bên miệng hắn, mặt mày ôn nhu lạ thường:"Chàng ném thử trước đi, rồi ta nói cho chàng biết!"

Há mồm cắn một ngụm, cơ mặt dường như bị điện giật:"Vân nhi, về sau nàng không cần phải tự mình làm này nọ..."

"Rất khó ăn sao? Nhưng đây là ta công sức ta bỏ ra cả sáng giờ để làm a." Cái miệng nhỏ nhắn chu ra, làm bộ bất mãn.

Sở Tùy Phong gian nan gật đầu, tuy hắn không muốn khiến nàng buồn, nhưng vì không thể để nàng tiếp tục gây họa cho đám thị vệ trong phủ, nên hắn đành ăn cần khuyên giải nàng:"Vân nhi, nàng không cần làm những thứ này."

"Nhưng, chiều hôm qua, phu nhân của vị thừa tướng mới nhậm chức ấy, nói ta không tài không đức, mười ngón tay chưa hề động bếp núc, không xứng gả cho chàng..." Nàng oan ức kể lể với hắn.

"Người đâu!"

Tề Cản vốn đang đứng nấp một bên, nghe lệnh của vương gia bèn lập tức cùng Tề Ân đứng dậy chạy nhanh đến: "Vương gia có gì phân phó?"

"Thừa tướng phu nhân có tài có đức, phái đến đại lao quản giáo phạm nhân!"

Tề Ân, Tề Cản: "....."

Vương gia, có ai bao che khuyết điểm cho vợ mình như ngài không.

Mạch Trục Vân nhấn nhó đứng một bên nói: "Phong, thật ra không cần đâu... Ta đã dạy dỗ nàng ta, chắc tầm ba tháng sẽ không xuống giường được."

"Đợi hồi phục rồi đi!"

Mạch Trục Vân vừa nghe vừa vui vẻ nhảy cẫng lên: "Phong, chàng thật tốt! Ô, còn thừa tướng kia thì sao?"

"Quản thê không nghiêm, cắt lương bổng một năm."

Tề Ân, Tề Cản: "....."

Vương gia, nói như vậy, thì người đáng bị phạt phải là ngài mới đúng a!

Mạch Trục Vân vừa thấy hai người kia có suy nghĩ xấu xa, bèn híp mắt, cầm lấy đĩa thức ăn trên bàn, cười ngọt đưa đến trước mặt bọn họ: "Hi hi, hai người các người cũng vất vả phéch ha, lại đây, thưởng cho mỗi người một miếng, không cần khách khí!"

Tề Ân, Tề Cản: "....."

Không thích, không cần, không muốn, không ăn đâu.

Tề Ân thành thật, bày ra vẻ mặt cầu xin: "Vương phi, nhà vệ sinh của vương phủ không đủ, cầu xin người buông tha cho chúng thuộc hạ, đến giờ quản gia còn chưa thấy ra a."

"Bình thường không phải người với quản gia quan hệ rất tốt sao, cho nên, bốn vương phi cho người một cơ hội quý giá để cùng hưởng phúc với hần a!"
Mạch Trục Vân làm mặt vô lại cười hả hê.

Tề Ân đành phải ngậm đắng, lấy tay cầm một miếng, run rẩy bỏ vào miệng.

Tề Cản thì ăn nói khéo léo hơn, để đảm bảo cho cái dạ dày đáng thương của hần, nên đành ném nguy hiểm lên người vương gia: "Vương gia, đây là thứ vương phi tự tay làm cho ngài, lẽ nào ngài nỡ nhìn chúng ta ăn thật sao?"

Vương gia, thuộc hạ xin lỗi vạn lần, ngài tuyệt đối đừng nên trách thuộc hạ, trong lòng hần âm thầm cầu nguyện.

Quả nhiên, vừa nghe được những lời này, Sở Tùy Phong lập tức kéo Mạch Trục Vân, trở về phòng.

Tề Ân nhanh chóng phun thứ đen kịt đó ra khỏi miệng mình, hai người như vừa được ban phát đại xá, dùng sức hít vào, nuốt chút nữa ghen chết bọn họ.

Tề Cản nhìn thẳng về phía bóng lưng đang rời đi của Sở Tùy Phong, hơi bĩu môi, "Thấy chưa, ta biết mà, dùng chiêu này là tốt nhất, vương gia là cái bình dấm chua, nhất định sẽ không thích chúng ta đoạt cái gì của ngài, đặc biệt là thứ mà vương phi làm cho ngài."

Tề Ân gật đầu, biện pháp dễ như vậy, về sau phải vận dụng gấp mới được.

"Phong, hay là thôi đi." Mạch Trục Vân nhìn hần có chút kinh ngạc, nàng biết món đó rất khó ăn, nhưng lẽ nào chàng muốn ăn sạch sao?

Quản gia ăn chỉ hai miếng đã cảm thấy ở nhà vệ sinh, còn chàng lại ăn nhiều như vậy, nàng thực sự rất lo lắng cho dạ dày của hần.

Hần chậm rãi nhấm nuốt, cho đến khi nhìn thấy chỉ còn một miếng còn lại trên đĩa, hần mới thờ phào, dặn dò nàng: "Từ nay về sau không cần tự mình xuống bếp, biết chưa?"

Bây giờ hần cảm thấy, trừng phạt dành cho hai vị phu thê nhà thừa tướng kia, thật sự vẫn còn rất nhẹ!

"Nhưng, ta đúng là một người rất vô dụng a, cảm kỳ thi họa, nữ công, trù nghệ....." Mạch Trục Vân giờ ngón tay liệt kê: "Thật ra ta cũng muốn học..."

"Vương phi của bốn vương, không cần học những thứ đó!"

"Nhưng, ta sẽ khiến chàng mất mặt..."

"Không mất mặt!"

Cầm lấy miếng cuối cùng, hần đột nhiên thờ phào nhẹ nhõm.

Mạch Trục Vân nhìn thấy đĩa thức ăn rồng tuếch, có chút cảm động. "Phong, nếu chàng thích, từ nay về sau, mỗi ngày ra sẽ đều làm cho chàng ăn!"

Một câu suýt chút nữa khiến hấn chết vì ghen.

Nhưng, làm sao hấn có thể nói là không thích đây?

Nhìn bộ dáng trông mong của nàng, hấn thực sự cảm thấy không đành lòng để nàng thất vọng bèn vươn tay ôm chặt vòng eo nàng, kéo nàng qua, dùng môi mình áp lên môi nàng, đồng thời đưa cả thức ăn trong miệng hấn đút qua cho nàng: "Vân nhi, chúng ta là vợ chồng, nên là đồng cam cộng khổ đi."

"Ừm....." Mạch Trục Vân còn chưa kịp đem đồ ăn nhả ra, lại bị hấn hôn lên.

Mạch Trục Vân cuối cùng cũng nhận ra, thức ăn mình làm khó ăn đến mức nào, mùi vị đắng chát, lờ lợ, nuốt vào cổ họng là một chuỗi ớn lạnh bao trùm.

Đột nhiên, miệng lưỡi cảm thấy ghê tởm, nàng vội vàng đẩy hấn ra, nôn hết đồng tạc vị đó ra khỏi miệng.

"Vân nhi....." Sở Tùy Phong thấy thế bèn hốt hoảng, hướng ra ngoài cửa hô to: "Mời đại phu!"

Mấy tên thị vệ ngoài cửa lập tức lĩnh mệnh.

"Vân nhi, nàng đừng dọa ta sợ." Nhìn thấy gương mặt tái nhợt của nàng, hấn không khỏi lo sợ, nâng hai tay lên ôm trọn mặt nàng, dùng ống tay áo lau khô miệng nàng, trên mặt tràn ngập hối lỗi, lẽ ra hấn không nên làm như vậy với nàng.

"Tốt hơn chút nào chưa?"

Mạch Trục Vân lắc đầu, cầm lấy tay hấn. "Không liên quan đến chuyện của chàng...À, không, có liên quan đến chàng."

Sở Tùy Phong nghe không hiểu, hồ đồ hỏi: "Là ý gì?"

"Phong, ta mang thai con chàng rồi." Có chút cúi đầu, không dám nhìn hấn.

Sở Tùy Phong nghe xong chợt ngẩn người, hấn ngỡ như mình nằm mộng, trên mặt lo lắng dần dần khuếch tán đi, khô miệng cong lên, nhẹ nhàng vỗ về mặt nàng, rồi lại ôm nàng vào ngực mình. Loại cảm xúc này, nếu dùng hai từ vui sướng để hình dung cũng chưa đủ.

"Phong, chàng không vui sao?" Không thấy hấn nói chuyện, nàng ngửa đầu lên hỏi.

"Không phải!" Là vui đến mức không thể nói nên lời.

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, hấn lập tức ôm nàng lên, đặt lên giường, phân phó Mộ Tuyết sắp xếp phòng.

Sau khi đại phu xem mạch xong thì sắc mặt mừng rỡ hô lên: "Chúc mừng vương gia, vương phi có thai, thai nhi rất khỏe mạnh!"

"Ừm, thương!"

Tề Ân, Tề Cần dường như đã quá quen thuộc với những biểu hiện khác thường của vương gia mình, nên bọn họ đã đạt đến trình độ "tĩnh lặng" trước mọi tình huống. Tuy nhiên, có thể xem đây là chuyện tốt, vương phi có thai, cho nên từ nay về sau chỉ có thể nằm trong phòng dưỡng thai a.

Đội Tề Ân, Tề Cần đưa đại phu ra về, trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng bọn họ.

Sở Tùy Phong chậm rãi đưa tay vuốt ve cái bụng bằng phẳng của Mạch Trục Vân, chỗ này cuối cùng cũng đã có hài tử của bọn họ.

"Vân nhi!"

Thật sự hấn không biết phải hình dung cảm giác hạnh phúc của mình thế nào, một thứ cảm giác có tên là "trách nhiệm" khiến phận lần đầu tiên làm phụ thân như hấn, muốn trải nghiệm một lần.

"Ân!"

Nhưng ngay sau đó, Mạch Trục Vân nhìn thấy sắc mặt hấn chợt thay đổi: "Phong, chàng làm sao vậy?"

Sở Tùy Phong ảm đạm, có chút khổ sở cắn răng trả lời: "Chờ ta trở lại!"

Sau đó, chạy ra khỏi phòng.....

Mạch Trục Vân đột nhiên nhớ rằng hôm nay chàng ăn rất nhiều đồ ăn do tự tay mình nấu.

Chưa được một canh giờ, Mạch Trục Vân cảm thấy mình thật đói bụng, mà đến giờ vẫn chưa thấy Sở Tùy Phong quay lại bèn lo lắng lên tiếng hỏi Mộ Tuyết: "Mộ Tuyết, sao vương gia còn chưa trở về?"

"Dạ? Không biết a, không phải vương gia ở cùng với vương phi sao?" Đi theo Mạch Trục Vân cũng đã lâu, cho nên khi nói chuyện, bọn họ không dùng quá nhiều kính ngữ, hay chú ý lễ tiết.

"Người nói thật đi, đồ ăn ta làm, khó ăn đến vậy sao?" Mạch Trục Vân có chút thất vọng ngồi ở đầu giường, buồn rầu hướng mắt nhìn ra ngoài cửa.

Mộ Tuyết ho khan một tiếng:"Vương phi, thật ra... Có thể là vì vương gia, Tề Ân, Tề Cần bọn họ sống an nhàn sung sướng đã quen nên không quen ăn khẩu vị của người."

"Ái!" Mạch Trục Vân thở dài một tiếng:"Bây giờ đến cả người cũng trả lời có lệ với ta, thôi đi, ta đi tìm vương gia đây."

Vừa định bước ra khỏi phòng thì Sở Tùy Phong cũng đồng thời trở lại.

Mộ Tuyết tự giác lui xuống.

Nhìn thấy sắc mặt hắn có chút không được ổn, Mạch Trục Vân có chút không đành lòng:"Phong, chàng khỏe chứ?"

"Không có việc gì!" Hắn cười nhặt trấn an, vươn tay ôm lấy nàng đi vào phòng.

"Vậy sao đến bây giờ chàng mới trở về a?"

Sở Tùy Phong nắm tay vợ ho một tiếng:"Ta tìm đại phu, hỏi tình hình của nàng!"

"Ta?"

"Ừm, hắn nói, bây giờ là thời kỳ rất quan trọng, không được vận động kịch liệt, về sau, cấm nàng ra ngoài vào buổi tối."

Mạch Trục Vân nhất thời chép miệng:"Nhưng mà....."

"Ta đi cùng nàng!"

"Không cần không cần, chàng bề bộn công vụ, đừng lo cho ta, chẳng phải ta còn có Mộ Tuyết, Tề Ân, Tề Cần sao." Mạch Trục Vân lập tức nín nọt cười.

"Ta đã ban lệnh, từ nay về sau ở trong thư phòng phê duyệt tấu chương!"

Mạch Trục Vân nhất thời trầm mặt: Xong rồi, những ngày tháng huy hoàng của nàng bắt đầu lui tắt từ đây.

"Phong, nếu không ta bắt đầu học nấu ăn, về sau sẽ có thể....."

Sở Tùy Phong quyết đoán đánh gãy lời của nàng:"Không cần!"

"Nhưng mà ta đói bụng, ta muốn ăn đồ ăn chàng nấu." Nói xong, còn bày ra bộ mặt đáng thương, xoa xoa bụng, nháy mắt nhìn hắn:"Hài tử nhất định cũng muốn ăn..."

"Được!" Sau đó, tiêu sái đi thẳng vào phòng bếp.

Mạch Trục Vân đưa mắt nhìn bóng dáng hắn rời đi, hai tay chống nạnh bày ra tư thế thắng lợi, đợi đến khi chàng bận ngập mặt, sẽ không thể quản được nàng.

Mộ Tuyết đứng bên cạnh, trong lòng âm thầm bội phục "kế nger phu" của vương phi, chỉ cần một câu, một động tác, một cái biểu tình, đã thu phục hoàn toàn vương gia!

"Ha ha, học tập chút đi, về sau còn dùng để đối phó với cái tên Tề Cần kia!"

Mộ Tuyết nghe vậy đỏ mặt cười ngốc:"Vương phi, người đang nói gì vậy chứ!"

Mạch Trục Vân nhìn chằm chằm vào mặt nàng, ép cung hỏi:"Người nghĩ rằng ta không thấy người và hắn liếc mắt đưa tình sao?"

"Không có!" Nàng thẹn thùng quay mặt đi, hoảng hốt phủ nhận

"Ồ, được thôi, ngày mai ta phải bàn bạc chút với vương gia, nói Tề Ân, Tề Cần cũng lớn, tìm cho bọn hắn hai vị thiên kim tiểu thư nào đó, ban hôn luôn...."

"Đừng mà!" Mộ Tuyết chột kêu lên, sau đó lại cúi đầu.

Mạch Trục Vân cười xấu xa, bĩu môi:"Thừa nhận đi!"

Mà ở phòng bếp, Sở Tùy Phong xắn tay áo, thật sự nấu cơm.

Tề Ân, Tề Càn bắt đầu đi đứng canh cửa, mãi miết nhìn ngắm phong thái của người bên trong.

"Tề Ân, Tề Càn!"

"Vâng!" Hai người tiến vào, nhìn một bàn ngập mùi thịt nướng, có chút sợ mà nuốt nước miếng.

"Ném!"

Hai người đưa mắt vô tội nhìn nhau, hận không thể chém vị phu nhân thừa tướng kia, ai bảo bà ta nhiều lời làm gì, hại bọn họ bây giờ nhận hết tra tấn này đến tra tấn khác! Mới ném đồ ăn vương phi làm đến chết đi sống lại, giờ thì phải ném của vương gia làm.....

Tuy thịt nướng này, trông vẻ ngoài tạm chấp nhận, có màu sắc đậm đà, nhìn lướt qua trông có mùi vị rất khá, nhưng xưa nay vương gia chưa bao giờ bắt tay xuống bếp, nên bọn họ cũng không dám tin, vương gia nhà bọn hắn là người toàn năng, chuyện gì cũng thần thông quảng đại.

Tề Ân đau khổ nhấc đũa lên, gấp một miếng bỏ vào miệng, lập tức, cả gương mặt tuấn tú chột đồ bùng.

"Thế nào?"

Tề Ân hơi khùng hoảng nuốt xuống, ăn ngay nói thật:"Vương gia và vương phi, hai người quả là một cặp trời sinh!"

Ngẩng đầu xem xét sắc mặt của vương gia, may quá, không có biến đổi là bao! Hô, mạng nhỏ được bảo toàn!

Tề Càn trừng mắt liếc nhìn Tề Ân: Dám đem lời của ta nói ra, vậy ta biết nói cái gì đây?

Vì cái cảm giác bức bách mà vương gia mang đến, Tề Càn không thể không gấp một miếng, ném xong, nước mắt nước mũi lưng tràn:"Vương gia, tuy mùi vị có chút kì quái, nhưng không tệ...."

"Ừm, đều thưởng cho người!" Sở Tùy Phong "Khăng khải" ban thưởng.

Sau đó xoay người sang chỗ khác, tiếp tục ném thử thức ăn khác....

Tề Càn mặt đông đầy lệ: Vương gia, ngài nhất định là cố ý, có báo thù thù cũng không ai thâm độc như ngài a.

.....

Quả nhiên không ngoài dự tính của Mạch Trục Vân, hiện giờ Sở Tùy Phong, ngoại trừ bận rộn việc triều chính, quân sự thì mỗi ngày lại kiêm thêm cả việc bếp núc. Vì lý do không có thời gian quản thúc năng, cộng với cái tính bướng bỉnh, hay nhõng nhẽo của nàng, hẳn đành bắt đầu đi chịu thua, đồng ý cho nàng ra ngoài đi dạo một chút.

Mạch Trục Vân mang theo Mộ Tuyết ra ngoài, chẳng qua, theo sau các nàng, còn có một đồng thị vệ lớn nhỏ, ngoại trừ Tề Ân, Tề Càn, thì mười hai hắc y hộ vệ cũng góp mặt tham gia.

"Tề Ân, Tề Ân, các người là người của vương gia, đi theo ta làm gì? Mau trở về đi, vương gia còn cần các người hỗ trợ đó." Mạch Trục Vân cảm thấy phiền phức, luôn miệng yêu cầu bọn họ rời đi.

"Vương phi, bảo vệ an toàn cho người là chức trách của chúng ta, còn về phần vương gia, tự nhiên sẽ có người giúp ngài!" Hai người trăm miệng một lời, cười nói.

Tự sau khi Tề Càn được ném thử món thịt nướng do chính tay chủ tử mình làm, hắn đã nghiệm ra được một điều, về mức độ "dạy dỗ" người, thì vương gia lợi hại hơn vương phi nhiều, vì thế, người nào nên dè chừng phải dè chừng, đương nhiên, lòng trung thành lại đặt ở nơi Sở Tùy Phong nhiều hơn.

"Ồ, nếu đã vậy thì ta đây đành phải nhận ý tốt của các người a!" Mạch Trục Vân xoay người, hai tay ôm trán nghĩ ngợi, tìm cách làm thế nào để thoát khỏi đám người phiền phức phía sau.

"Mộ Tuyết, nhìn phía trước!" Hai mắt Mạch Trục Vân nhìn chằm chằm một vị hoa công tử, bên hông hắn có giắt một khối ngọc thượng đẳng, tuy không tính là vật hiếm lạ, nhưng, bộ dáng đối phương trông rất thanh tú, xuống là là thích hợp nhất.

Mộ Tuyết hiểu ý, gật đầu phản hồi. Qua vài tháng ngày dạy dỗ, nàng đã có đủ lòng đủ cánh để "Phạm án".

Chậm rãi đi ra phía trước, chỉ chờ vị công tử kia sắp bẫy.

Hai người hộ vệ đi sát đằng sau, âm thầm nháy mắt. Mạch Trục Vân đồng thời cũng xoay người, trừng mắt cảnh cáo.

Mộ Tuyết còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, thì một tay bị giữ lấy, cả người nàng ngã nhào vào một khối vật thể to lớn nhưng ấm áp, nàng sợ hãi định hét lên, nhưng chợt nhận ra mùi hương quen thuộc tỏa ra từ vật thể này, nàng ngược mắt nhìn, đối diện nàng chính là con người vô cùng sắc bén.

Tề Cần bắt lấy tay nàng, không cho nàng có cơ hội chạy thoát:"Vương phi, vương gia nói, nếu người thích khối ngọc kia, thuộc hạ có thể mua về cho người."

Đưa Mộ Tuyết trở về với Mạch Trục Vân, Tề Cần cười đến sáng lạn nghĩa khí nói.

"Ồ, vậy tốt, ngươi xem cho kỹ nha, ta muốn cái kia, cái kia, cái kia....." Tùy tiện chỉ tay về phía bên hông đám người đi đường:"Thấy rõ chưa? Tất cả ta đều muốn mua!"

"Vâng!" Tề Cần, Tề Ân nhìn nhau cười, đám hắc y hộ vệ bắt đầu tản ra, một lát sau, tất cả đều quay trở lại, hơn nữa trong tay còn cầm vài khối ngọc mà Mạch Trục Vân vừa mới chỉ:"Vương phi, người xem, có đúng không?"

"Hi hi, các ngươi thật giỏi a!" Mạch Trục Vân cố gượng cười nhìn bọn họ. Làm ăn hiệu suất thế này, có là thần trộm như nàng cũng còn thua xa.

Tề Ân cười nói:"Vương phi quá khen, đây là lệnh của vương gia!"

Mạch Trục Vân tức giận ném số này nợ đưa cho Mộ Tuyết:"Ngươi cầm đi!"

Mang theo đám người có liên can, dặm chân dặm cẳng đi dạo khắp đường phố không mục đích.

"Tề Cần, lần trước là ai nói thiếu nợ ta một mạng?" Mạch Trục Vân đột nhiên quay đầu, nhìn đám người phía sau.

"Vương phi, mạng của Tề Cần, chính là của người!" Tề Cần nghĩa khí trả lời.

Mạch Trục Vân cười nói:"Tốt lắm, vậy giờ ta ra lệnh cho ngươi, ngươi có chịu nghe theo không?"

"Chỉ cần là yêu cầu hợp lý, thuộc hạ nhất định sẽ nghe theo!" Hắn ngẩng cao đầu, nhấn mạnh hai chữ "Hợp lý".

"Tốt lắm, vậy giờ ngươi hỏi phủ đi!"

"Ngại quá, thưa vương phi, bây giờ thuộc hạ đang thực thi chức trách, là bảo vệ người, cho nên yêu cầu này không hợp lý, thuộc hạ có quyền từ chối!" Trong lòng hắn quả quyết: Vương phi, thật ra cho dù người có đưa ra yêu cầu gì, tất cả cũng đều trở nên bất hợp lý!

"Ngươi..... Mộ Tuyết, giúp ta dạy dỗ hắn đi!"

"Tiểu thư, hay là thôi đi, đi cùng với họ cũng tốt mà!" Mộ Tuyết lén lút đưa mắt nhìn người phía sau, ra mặt khuyên giải.

"Ngươi..... Ngay cả ngươi cũng không thêm nghe lệnh của ta?" Mạch Trục Vân tức giận ôm bụng ngồi xổm xuống, không chịu đứng lên:"Ai u...bụng ta đau quá, tại các ngươi nên bụng ta mới đau thế này a!"

"Vương phi, người làm sao vậy?" Tề Ân và Tề Cần nhất thời chạy đến, lo lắng hỏi han.

"Ô ô, các ngươi ức hiếp ta, từ nay về sau, ta phải mách với Phong... Ai u, thôi xong, Mộ Tuyết, đừng nói là ta đề non nhá?" Nàng hơi khinh hoàng nhìn Mộ Tuyết.

"A? Vương phi, không thể nào, còn không mau đi mời đại phu a!" Mộ Tuyết rống to về phía Tề Cần.

"Vương phi, thuộc hạ công người đi tìm đại phu?" Tề Cần thân nhiên quát một câu, hắn có điên mới tin.

"Không được... Nam nữ thụ thụ bất thân, nếu để Phong biết, sẽ lột da ngươi ra không chừng!" Mạch Trục Vân nghiêm trọng cự tuyệt:"Ôi, cha mẹ ơi, đau quá..., đúng là bị các ngươi chọc tức nên mới đề non đây mà."

Mộ Tuyết nâng chủ tử mình dậy, hốt hoảng nói:"Vương phi, người sẽ không có chuyện gì đâu, này, Tề Cần, huynh còn thất thần đó làm gì? Không mau đi gọi đại phu!"

"Thôi được! Ca ca, chiếu cố vương phi!" Tề Cần liếc mắt nhìn Mạch Trục Vân với thái độ ngờ vực, sau đó lên tiếng dăn dò ý bảo Tề Ân cẩn thận, rồi mới an tâm chạy đi tìm đại phu gần nhất.

"A, a Mộ Tuyết, phía trước có quán trọ, ngươi dìu ta vào phòng nghỉ ngơi chốc lát đi." Hai người trao đổi ánh mắt, sau đó, Mạch Trục Vân lại cười với Tề Ân nói:"Ngươi để hai người lại ở bên ngoài chờ, Tề Cần lập tức sẽ gọi đại phu đến!"

Tề Ân cảm thấy yêu cầu này chính đáng, bèn gật đầu đáp ứng.

Vì thế, mười tên còn lại theo bọn họ vào quán trọ.

Mộ Tuyết giúp Mạch Trục Vân đi vào phòng trọ, không lâu sau, trong phòng truyền đến tiếng kêu thê lương:"A, chết rồi, xuất huyết....."

Mộ Tuyết làm ra vẻ mặt khủng hoảng chạy ra, lệnh cho tiểu nhị mang nước ấm vào.

Tề Ân nhướng mày nghi hoặc, nhưng xem bộ dáng gấp gáp của nha đầu kia, đầu có giống nói dối a. Vì thế mới thử hỏi: "Không thì ta phải người trở về báo cho vương gia một tiếng?"

Mộ Tuyết nghe vậy biến sắc, nhanh lẹ đáp: "A, ơ... Không cần, bây giờ còn chưa xác định được đã xảy ra chuyện gì, đừng kinh động đến vương gia, cứ chờ đại phu đến rồi tính sau."

"Ừ, vậy người chăm sóc chu đáo cho vương phi đi!" Tề Ân cũng sẽ không sốt ruột, canh giữ trước cửa, đồng thời, cũng phân phó đám thị vệ khác canh phòng cẩn thận, nhất là cửa sổ.

Không bao lâu, cửa lại bị mở ra, tiểu nhị nom nớp lo sợ mang ra một chậu máu loãng, chân tay run rẩy đến suýt làm rơi chậu nước ra ngoài.

Tề Ân thối nắc nhướng mày tự hỏi: Vương phi và Mộ Tuyết, đóng kịch rất khá!

Trong phòng rên rỉ dần dần trở nên yếu đi, Tề Ân càng cảm thấy buồn cười, đóng kịch, vâng, các người cứ tiếp tục đóng kịch đi.

Đợi đến khi tiểu nhị đi rồi, Mộ Tuyết mới vội vàng chạy đến: "Ô ô, vương phi bảo ta đi báo tin cho vương gia."

Tề Ân đưa mắt nhìn xuyên thấu lớp màng cửa, thoáng thấy có người bên trong, cũng cảm nhận được có tiếng hít thở đều đều, nên cũng gật đầu đáp ứng.

Dù sao vương phi vẫn còn ở đây, cho dù nha đầu người có chạy, cũng không sao!

Mộ Tuyết mới đi ra khỏi khách sạn thì đồng thời Tề Ân lại dẫn đại phu đến.

"Ca, thế nào?"

Tề Ân cười nói: "Diễn xuất không tồi, có điều, vương phi còn ở bên trong!"

Tề Ân kinh ngạc một chút, lập tức đẩy cửa đi vào: "Vương phi, đại phu đến đây!"

Nhưng khi bọn họ tiến vào thì đầu óc bắt đầu choáng váng, người trên giường, không phải là Mạch Trục Vân, rõ ràng là chính là tên tiểu nhị ở quán trọ. Hơn nữa, ngón tay hắn còn bị đâm một lỗ to vẫn chưa khép miệng.

Quay đầu tìm kiếm thì đã muộn, hai người bất đắc dĩ, đành phải mang theo đám thị vệ trở về Phong vương phủ, bẩm báo chuyện này cho Sở Tùy Phong.

"Ha ha ha!" Sau khi Mạch Trục Vân và Mộ Tuyết gặp lại nhau, hai người liền ôm bụng mừng rỡ cười ha ha.

"Thấy chưa, ta bảo mà, bản tính thành thật của Tề Ân, dễ lừa lắm!"

"Ờ ờ, vương phi, người giỏi thật, nhưng lỡ vương gia biết....."

Mạch Trục Vân khinh thường quay đầu đi: "Biết thì biết, dù sao việc chàng tìm ra ta, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, đi thôi, ta phải tranh thủ thời gian, giải tỏa hết những ngày tháng buồn chán ở trong vương phủ, ta sắp mắc mẻo đến chết rồi."

"Nhưng, vương phi, đi đêm không về, sợ là không ổn..."

"Xùy, khó khăn lắm mới có dịp ra ngoài, lại còn không bị đám người kia trông giữ, ta không có ngốc mà trở về đó nhanh vậy đâu, nếu người không muốn đi thì thôi!" Nói xong, lập tức thay đổi thành bộ nam trang.

Mộ Tuyết cũng chỉ đành đuổi theo: "Vương phi, chúng ta đi đâu?"

Mạch Trục Vân ngẩn người: "Bạch Lộng Ảnh chưa về nước, Nam Truy Nguyệt cũng không có rời địa phận của mình, cho nên nếu hắn mà phát hiện ra ta, nhất định sẽ phái người lôi ta về... Hừ, hôm qua đi vào thư phòng, đọc được tấu của mấy tên quan viên dám nói xấu ta, hừ, đêm nay phải đi phá phủ đệ bọn họ!"

Vì thế, ngay đêm hôm sau, trong phủ đệ của đám quan viên kinh thành, chợt xuất hiện hai bóng đen nhảy lên nhảy xuống...

Sở Tùy Phong vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, ngồi chờ đợi ở trước vương phủ suốt cả đêm, vẫn không thấy người về, trên gương mặt tuấn dật đã sớm không nhìn ra được cảm xúc gì.

Mãi cho đến bình minh ló rạng, một đạo bóng đen xuất hiện ở tường biện hoàng cung, sau đó bay thẳng đến chính điện.

Sở Quân Lạc còn chưa kịp nghỉ ngơi, đang ngồi ở trước bàn ngự án nhìn đám đại thần tay dâng tấu chương.

Hàng mi thanh tú nhẹ nhàng chau lại trên gương mặt non nớt, hắn nâng tay cầm thẻ tấu chương, mở ra nhìn lướt qua, sau đó lại đặt sang một bên, cho đến khi hai bên bàn tràn ngập những tấu chương là tấu chương, chất cao như núi.

"Hoàng thượng....." Nội thị đứng ở một bên nhẹ giọng khuyên bảo: "Hoàng thượng vẫn là nên sớm đi nghỉ ngơi, thế này thì làm sao lâm triều được a."

Sở Quân Lạc có chút đau đầu nhìn mớ tấu chương chất chồng chia làm hai trên bàn, một mồm nói:"Tất cả cứ đưa đến Phong vương phủ đi, trong tấu chương, nếu không phải chuyện liên quan đến hoàng thất thì cũng lại là chuyện lũ lụt ở Lai Dương, bảo trăm phải mở quốc khố chu cấp lương thực. Hừ, làm như trăm không biết, quốc khố đã sớm bị bọn gian thần vơ vét...."

Mạch Trục Vân ngồi trên xà ngang, nhìn thấy bộ dáng nhỏ bé khoác chiếc áo mình bào chói lóa, nàng không nhịn được khanh khách bật cười. Không thể tưởng tượng được, trông bộ dạng của tiểu tử kia, làm hoàng đế cũng uy phong phách.

"Ai đó?"

"Hi hi, tiểu hoàng thất, hoàng thất đến thăm ngươi nè!" Mạch Trục Vân nhảy xuống, đứng trước mặt hắn, vô lại cười.

"Hừ, trộm như ngươi thì cút ra đi, bộ ngươi không sợ hoàng thất phát hiện ra ngươi ở trong này à?" Sở Quân Lạc nhướn mày nhìn nàng, lại nhìn số tấu chương trên bàn, khinh bỉ nói:"Trăm mà đưa số tấu chương này cho hoàng thất, thế nào ngươi cũng chết thảm!"

"Ai, thằng nhóc này rất không đáng yêu a." Mạch Trục Vân lắc đầu thở dài:"Ta có lòng tốt tới thăm ngươi, vốn muốn đưa ngươi ra ngoài đi chơi, ai ngờ ngươi lại đối xử tệ bạc với ta, haizz, đau lòng quá mà..."

"Hừ, đáng đời, tự ngươi xem đi, tấu chương gần đây, hơn phân nửa đều là cáo trạng về ngươi, còn có tay chân mà ngươi dạy dỗ nữa, hừ, hoàng thất đã sớm biết tất cả, biết mỗi ngày ngươi đều phải nhả hoàn kia, giả mạo tên ngươi, đi trộm này nọ..."

"Nhưng ta cũng có phải trộm rồi không trả cho họ đâu, gì keo kiệt thế?" Mạch Trục Vân bĩu môi, Sở Tùy Phong không cho nàng tự mình động thủ, nên mới đề nghị hoàn mình "làm việc" thay, bộ không được sao?

Sở Quân Lạc chau mày, nghiêm túc hỏi:"Các ngươi? Nói vậy, đêm nay ngươi đến hoàng cung, là để trộm ngân khố của trăm?"

"Ai nhô!" Mạch Trục Vân nín hót cười:"Hoàng thất à, đạo trước công chúa Đại Dục ấy, chẳng phải mang đến một ít bảo bối sao? Hoàng thất chỉ muốn mở mang tầm mắt tí ấy mà... Hi hi, ta biết ngươi không nhò mồm đâu, đúng hông?"

Sở Quân Lạc tức đến hộc máu, gân cổ hét lên:"Người đâu, mời hoàng thất!"

.....

Cho tới giữa trưa, Mạch Trục Vân mới mang theo Mộ Tuyết, thỏa mãn hồi phủ. Trên lưng Mộ Tuyết còn vác theo một cái túi cực nặng, chột ngắc đầu lên nhìn bảng hiệu Phong vương phủ, nàng có chút lo sợ run lên.

"Vương phi, hay là ta đi vào bằng cửa sau đi, chắc vương gia đang chờ chúng ta ở sảnh trước a..." Nhớ tới gương mặt lạnh lẽo của vương gia, Mộ Tuyết liền mất đi khí chất, cúi đầu lom khom chuẩn vào cửa sau.

Mạch Trục Vân vô cùng bất mãn trừng mắt nhìn nàng:"Đúng là tiểu nha hoàn không có tiền đồ, này là nhà của ta, việc gì ta phải lén lút đi cửa sau, đi, có vương gia, để ta lo!"

Nói xong, bước chân hùng hổ đi vào vương phủ.

"Vương phi!" Thị vệ ở cửa lễ phép cúi đầu, nhân tiện lui ra xa vài bước.

Tâm trạng Mạch Trục Vân đang rất tốt nên không so đo với bọn họ.

Nhưng vừa đến đại sảnh thì toàn bộ phòng đều bị lấp đầy những người là người.

Sở Tùy Phong đang ngồi trên ghế cao, liếc mắt nhìn thấy nàng, sắc mặt lập tức thay đổi.

Bách quan nom nớp lo sợ thấp thỏm đứng trong đại sảnh, chờ đợi tiếng nói về phía vương. Nhưng một lát sau, bọn họ cảm nhận được một luồng rét lạnh tựa bắc cực âm thâm bủa vây, cả không khí đều ngập chìm mùi vị của sự chết chóc và nguy hiểm.

Mạch Trục Vân cũng biết hắn đang rất tức giận, bèn cười ngọt nịnh nọt đi tới, lập tức ngồi trong lòng hắn, một tay giờ lên nắm nhẹ tay hắn đặt lên bụng mình, tay còn lại ôm lấy cổ hắn, miệng thủ thỉ:"Phong, ta mệt chết mất...."

Đầu nhỏ nhẹ chui vào trong lòng hắn, dụi dụi.

Cơ thể mềm mại nhỏ nhắn nằm gọn trong ngực hắn, mặc cho hắn có bao nhiêu phần nộ, tức giận, thì chỉ bằng chút ngọt ngào và ngoan ngoãn tựa như mèo ngoan này cũng đủ xoa sạch, hai tay ôm chặt lấy nàng, tìm tư thế thoải mái cho nàng ngủ, sau đó lạnh giọng hướng về phía đám người bên dưới, nói:"Tiếp tục!"

"Vương gia....." Không khí băng lãnh bất ngờ đánh úp khiến đám quan viên cảm thấy ớn lạnh rùng mình, âm thanh nói chuyện cũng trở nên be bé:"Vương gia, Lai Dương bị lũ lụt đã lâu, dân chúng lâm than đói khổ, thần rất muốn giải quyết cảnh bản cùng cho dân... Chỉ có điều, chúng thần bất lực, có lòng nhưng không có bạc, chỉ có thể hết sức quyên nhượng nửa năm lương bổng."

Tuy Mạch Trục Vân nhắm mắt ngủ, nhưng tai vẫn còn hoạt động rất tốt, nàng âm thầm hừ lạnh trong lòng, xem ra, Phong đang bàn bạc với đám người

không ăn bám

Hừ, một nửa lương bổng, thiệt thòi có là bao khi mỗi ngày bọn họ ăn hối lộ biết bao nhiêu ngân lượng.

Sở Tùy Phong lặp lại hỏi một câu: "Một nửa lương bổng?"

Đương nhiên, ngữ điệu trong câu nghi vấn của hắn, phần nhiều là bắt mẫn.

Tên viên quan kia nghe xong lập tức giơ tay lau mồ hôi lạnh trên trán, lắp bắp nói: "Vây... vậy bảy phần lương bổng! Vương gia, hạ quan thật sự không có dư dả tiền tài bao nhiêu, hạ quan còn phải phụng dưỡng mẹ già tám mươi tuổi, cùng với mấy đứa cháu nhỏ..."

"Các ngươi cũng thế?" Con ngươi có vài phần sắc bén lạnh lẽo quét đám quan viên xung quanh, bọn họ cong lưng, thấp đầu xác nhận.

"Người mới vừa nói chuyện, là Trương Sử đại nhân phải không?!" Mạch Trục Vân miễn cưỡng lên tiếng.

"Hạ quan không dám nhận, thưa vương phi, vương phi cứ gọi thẳng kỳ danh của hạ quan là được rồi."

"Ta không nhớ tên ngươi!" Mạch Trục Vân vẫn tựa đầu lên vòm ngực Sở Tùy Phong, lười biếng mở miệng nói: "Haizz, Trương Sử đại nhân nói, trong nhà không dư dả bao nhiêu tiền, đúng không?"

".... Đúng vậy, trong nhà hạ quan, chỉ vừa đủ để chi tiêu... Có điều, nếu chuyện lũ lụt ở Lai Dương là chuyện lớn, hạ quan nguyện để cả nhà chịu đói, nguyện dâng bảy phần lương bổng giúp dân cứu đói..."

"Ai nha, thật khiến bốn vương phi cảm động làm sao!" Mạch Trục Vân hơi ngồi dậy, thản nhiên nói: "Đương kim hoàng thượng là người cần chính thương dân, nhiếp chính vương và các vị quan viên cũng thế, nếu gia đình khó khăn thì không cần quyên góp, hơn nữa, thế này đi, bốn vương phi ban ngươi một món bảo bối, nếu ngươi không có tiền, thì cứ lấy đó mà dùng."

"Hạ quan không dám!"

"Chuyện này có gì mà dám với không dám, người đâu, gọi Mộ Tuyết lấy vòng tay phi thúy mang đến cho bốn vương phi."

Ngồi nghe hết thấy cuộc đối thoại, Sở Tùy Phong đại khái cũng hiểu được tâm tư của cô nàng, bèn mím môi không nói, có lẽ, đối phó với đám quan viên bất chính này, chỉ có nàng mới trị được.

Trương Sử trong lòng cân nhắc, rốt cuộc Phong vương phi muốn làm gì? Lễ nào nàng thật sự miễn nghĩa vụ quyên góp cho hắn?

Đám quan viên còn lại không ngừng cảm thán Trương Sử vận may, sớm biết thế bọn họ cũng nói như vậy rồi.

Không bao lâu, Mộ Tuyết đi tới, hai tay dâng lên một chiếc vòng tay.

"Đưa cho Trương Sử đại nhân, đây là quà bốn vương phi thưởng cho hắn." Sau đó, lại đưa mắt nhìn Trương Sử, chậm rãi nói: "Đêm qua bốn vương phi không có chuyện gì làm, đi dạo giải khuây, không ngờ nhặt được đồ này ở hoa viên, chắc, không biết đồ này là của ai nữa."

Trương Sử vừa nhìn thấy món đồ trong tay Mộ Tuyết, hai mắt đột nhiên trừng lớn, có chút không tin vào mắt mình, ngọc bích đính trên vòng tay, cộng thêm huyết ngọc quý giá ở giữa, đây chẳng phải là món quà mà hắn tặng cho phu nhân đêm qua sao?

Nhìn bộ dáng kinh ngạc của hắn, Mộ Tuyết ha ha cười nói: "Sao thế, hay là Trương Sử đại nhân nhận ra chiếc vòng này?"

Trương Sử cả kinh: "Hạ quan..... Không biết vật ấy!"

"Ồ, vậy là tốt rồi. Nghe nói Trương Sử đại nhân là người chân chính, nếu ngươi biết món đồ quý giá này, vậy bốn vương phi có thể chứng minh rằng, đây là tang vật. Còn nếu bốn vương phi nhặt được, vậy đồng nghĩa với việc vật này vô chủ, thôi tặng cho ngươi, những người còn lại, không có ý kiến gì chứ?" Mạch Trục Vân cười ngây thơ nói.

Còn Trương Sử vẫn cúi đầu, mồ hôi ướt đầm, hai tay hơi run run: "Đúng thế, hạ quan tạ ơn vương phi!"

"À, Mộ Tuyết, tối qua ở hoa viên, hình như chúng ta không chỉ nhìn thấy mỗi chiếc vòng tay này đâu nhỉ, còn gì nữa cả?"

Mộ Tuyết sờ cằm nghĩ ngợi: "Còn có một hòm trang sức, nhưng cái này không đáng nói, cái hòm to đựng đựng bạc trắng mới đáng chú ý... Ô, có hòm ngập ngân phiếu a, hình như gần mấy chục vạn lượng thì phải."

Chứng quan viên nghe xong từng bừng mắt hít một ngụm khí lạnh: Sao Phong vương phi may mắn thế nhỉ? Hay là Phong vương cố ý đặt mấy món đó ở hoa viên, để bắt ngờ làm quà tặng Phong vương phi?

Bọn họ không hề biết rằng, hoa viên mà Mạch Trục Vân và Mộ Tuyết đề cập, không phải là hoa viên Phong vương phủ, mà là ở Trương Sử phủ.

"Nếu Trương Sử là người trung thực, hắn mấy món đó cũng không phải của ngươi đâu nhỉ? Ô, vô chủ, lại bị bốn vương phi nhặt được, thì là của bốn vương phi, người đâu, cho người vận chuyển về phủ, lấy danh nghĩa của vương gia quyên góp cho dân."

Trưởng Sử muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi: Tự mình làm chuyện xấu, không thể sống a! Gia tài hán áp ử cả nửa đời, cuối cùng chỉ vì một chiếc vòng tay cùng với câu chuyện "nhặt đồ" của Mạch Trục Vân mà tan theo mây khói.

Mộ Tuyết đứng một bên cười trộm: Lần này Trưởng Sử gặp rắc rối to rồi.

Mạch Trục Vân lại uể oải lên tiếng: "Còn có nhà ai trong các người không có tiền để quyên góp không? Đặng bốn vương phi liệu đường mà miễn cho các người!"

Có mấy vị quan viên không nhìn ra được tình huống mình đang đối phó trước mặt, thậm chí gan đứng ra, hy vọng có được sự đồng tình của Phong vương phi.

Mạch Trục Vân cũng công bằng, đãi ngộ mỗi người không tẻ, đầu tiên là miễn việc quyên tiền, sau đó, tặng mỗi người một món đồ đủ để khiến bọn họ tìm đập chân run, cuối cùng phân phó thị vệ Vương phủ, rung rinh đồ "vô chủ" về phủ, lấy danh nghĩa phu quân mình quyên tiền cho dân, vì thế, mọi người mới vỡ lẽ ra: Trong nhà có trộm.

Hơn nữa, trộm này, lại là Phong vương phi!

Nhưng, có người nào dám đứng ra cả gan nói Mạch Trục Vân đột nhập vào phủ lấy này lấy nọ đâu? Chẳng khác gì bọn họ đang tự thừa nhận những đồng tiền dơ bẩn bọn họ vơ vét được!

"Còn có ai muốn miễn không?" Mạch Trục Vân tạm dừng một chút, một lúc lâu vẫn không ai trả lời, nàng cũng lười đòi co với họ: "Mộ Tuyết, tối hôm qua nhặt được những gì, đem phát cho mỗi vị đại nhân một món đồ đi!"

Nói xong, lại tựa lên bờ vai vững chắc của Sở Tùy Phong, nhắm mắt dưỡng thần.

Sở Tùy Phong lấy tay bao bọc tai nàng, giảm bớt tiếng ồn để nàng an tĩnh nghỉ ngơi.

Sau một hồi ban phát quà, nhưng lại lòi ra một người không có nhận được đồ "Ban cho".

Vì thế, người kia bất bình đứng dậy: "Bẩm vương phi, trong nhà hạ quan xảy ra không ít chuyện, cũng chỉ có ít bạc đủ ăn đủ mặc thôi....."

Mạch Trục Vân liếc mắt nhìn hán: "Ngự sử Vương đại nhân đứng không, nhà ở phía nam thành."

Vương ngự sử hơi ngạc nhiên vui mừng đáp: "Đúng vậy, đúng là hạ quan!"

"Ồ, bốn vương phi đã từng nghe người ta đồn, Vương ngự sử là người vô cùng chính trực, nhà chỉ có bốn bức tường... Ai, bốn vương phi cũng xem qua rồi, thôi được, cũng cho người miễn vậy."

"Tạ vương phi!" Hán cúi đầu, trên mặt thoáng lướt qua một tia sung sướng.

"Nhưng mà không may a, đêm qua bốn vương phi chứng kiến một chuyện rất kỳ lạ, nghe nói ở hoa viên ấy, có hài cốt bỏ hoang, vì thế cũng rất tò mò nên ta cùng nha hoàn đến đó xem sao, nào ngờ, lại phát hiện ra một chuyện càng thêm kỳ lạ nữa."

Mộ Tuyết tiếp lời nói: "Vương phi nhìn thấy có bóng người ở hoa viên đó, tính tò mò trời dậy, người muốn bắt thủ phạm phi tang xác người đó đưa đến nha môn, mình oan cho người chết, nào ngờ, cuối cùng lại phát hiện, đó không phải người, mà là hoàng kim băng vàng ròng, ước chừng có mười vạn lượng a!"

"Vương phi, ta nhớ rõ rồi, đừng nói số hoàng kim đó là của vương ngự sử với ngự sử phu nhân nha!"

Vương ngự sử giống như sét đánh bên tai: Chối má, chuyện này mà bọn họ cũng phát hiện được?

"Không..... Không phải!"

"Ồ, may quá, phải người khiêng đồng đó về đi, lấy mấy vị đại nhân làm chứng, toàn bộ quyên góp cho dân." Mộ Tuyết phân phó nói: "Chư vị có ý kiến gì không?"

"....." Bộ có ai dám ý kiến sao?

"Tốt, vậy số đại nhân còn lại, các người chuẩn bị quyên góp bao nhiêu?" Mạch Trục Vân hào hứng hỏi tiếp.

"Không biết....vương gia đi quyên góp bao nhiêu ạ?" Một tên quan viên can đảm đứng ra can trọng hỏi trước một câu.

"Năm trăm vạn!" Sở Tùy Phong phun ra ba chữ.

Phía dưới một trận âm thanh hít vào.

Mạch Trục Vân nói tiếp: "Năm trăm vạn hoàng kim, Phong, gần bằng hai phần tài sản của vương phủ rồi."

Mọi người lại lần nữa hít vào, trăm miệng một lời: "Hạ quan cũng nguyên vẹn hai phần."

"Được, tốt lắm, bốn vương phi tin các vị đại nhân đây hẳn đã rõ số tài sản hiện đang có, nếu không rõ, có thể tìm Mộ Tuyết để xác minh!"

Chúng quan viên nhất thời hoảng lên: "Vương phi yên tâm, chúng thần rấy rõ, không dám làm phiền Mộ Tuyết cô nương!"

"Còn lại giao cho Tề Cẩn!" Sở Tùy Phong bỏ lại một câu, ôm Mạch Trục Vân trở về phòng.

Trên đường trở về phòng, Mạch Trục Vân đã ngủ thiếp trong lòng phu quân mình tận lúc nào, cả một ngày gây họa: nào là giả vờ bị dè non, lừa cắt đuôi đám thị vệ, lêu lổng bên ngoài cả một đêm không về, cuối cùng, phận là chồng, lại bất đắc dĩ không giải quyết được gì.

Nhìn bộ dáng nàng ngủ say, Sở Tùy Phong vừa bức vừa buồn cười, cũng đành tha cho nàng lần này.

Qua chuyện quyền góp tiền cứu nạn cho dân, bách quan đều đã hiểu rõ con người thật của Phong vương phi, về sau cũng không dám trêu chọc nàng nữa.

.....

Sở Tùy Phong cũng không quá nghiêm khắc hạn chế việc tự do đi lại của Mạch Trục Vân, có điều, vì an toàn cho hải tử trong bụng sắp chào đời, đối với chuyện đánh nhau hay leo trèo ăn trộm này nọ, hẳn luôn tìm mọi cách đi trước nàng một bước, "dọn đường bằng phẳng nhất" cho nàng đi, tránh nguy hiểm không may ập đến.

Nhưng, người nào đó lại không hề cảm kích.

Một trưa nọ, Sở Tùy Phong đang ở thư phòng xử lý công vụ.

"Vương gia, vương phi nói ngứa tay...."

Thị vệ nhận lệnh Mạch Trục Vân đến cúi đầu bẩm báo. Sở Tùy Phong đến đầu cũng buồn nhấc lên: "Sắp xếp mấy chỗ kho chứa bảo vật, để vương phi luyện tập!"

"...thật ra thì, vương phi nói muốn tìm người đấu tay đôi..."

"Đánh ai đó tàn phế rồi quăng cho vương phi!"

Mạch Trục Vân đột nhiên từ đâu tới, xấu xa cười: "Vương gia, người bốn vương phi muốn đánh, là ngài a!"

Sở Tùy Phong bất đắc dĩ nhìn nàng, hiện ngang lăm lăm, thở dài một tiếng: "Động thủ đi!" Mạch Trục Vân nhìn xung quanh bốn phía, xác định không có bất cứ mai phục gì, biết là chàng nói được làm được bèn hưng phấn giương nanh múa vuốt bay lên, nửa khắc sau, trong phòng vang lên một tiếng kêu chói tai đầy thê lương.

"Sở Tùy Phong, chàng khốn nạn, chàng lại gạt ta!"

Mạch Trục Vân hận nghiền răng nghiền lợi, chỉ buồn bức để tay chân bị hấn trói chặt, cả người nằm trong lòng hắn, không cách nào động đậy, nàng chửi ầm lên.

Sở Tùy Phong bất đắc dĩ lắc đầu: "Vân nhi, nàng thật sự nỡ đánh ta tàn phế?"

"Sao phải không nỡ?" Mạch Trục Vân căm tức trừng mắt nhìn hắn: "Nói chuyện với chàng không công bằng gì hết, hừ, về sau ta không thềm tin tưởng chàng nữa!"

Nàng còn ghi hận vụ động phòng, đã bảo nàng phải ở trên, cuối cùng người bị dè vẫn là nàng, chưa khi nào nàng đánh bại được hắn...

"Ta nói không công bằng khi nào, không phải nàng nói muốn đấu tay đôi sao?" Ánh mắt thâm thúy dừng trên bụng nào, chậm rãi giải thích: "Nhưng bây giờ nàng không chỉ có một người, nên không thể gọi là đấu tay đôi!"

"....." Cũng coi như đó là lý do chính đáng.

"Được, đợi sinh xong đứa này, chúng ta sẽ một chọi một.

"Được!" Vậy chúng ta sẽ sinh thêm nhiều đứa nữa, cho nàng không có cơ hội đó.

.....

Sau khi Bạch Lộng Ảnh từ Đại Dục về Nam Ninh quốc, thì cũng đã gần nửa năm.

Mạch Trục Vân nhìn xuống bụng mình, cùng Sở Tùy Phong chậm chạp bước xuống bậc thềm, cuối cùng nàng cũng đã chịu từ bỏ những tháng ngày tác

quai tác quái lẫm liệt của mình.

Phía sau bọn họ chính là một vùng ngô đồng cao lớn, những tán lá cây vàng óng che kín cả một vùng trời, một trận gió nhẹ thổi qua, vài chiếc lá héo úa đã đến lúc từ già chón cũ, bay lá tả trên không, Sở Tùy Phong nâng cánh tay lên, che chắn cho nàng khỏi những tán lá vàng bay, bọn họ nhìn nhau, trao cho nhau những nụ cười ngọt ngào mà hạnh phúc.

"Vân nhi, mệt sao?"

Mạch Trục Vân lắc đầu cười, bất ngờ, một trận gió nổi lên, hình ảnh mái đầu bạc tung bay lúc ẩn lúc hiện trước mặt bọn họ.

Mạch Trục Vân liền ngẩng ngẩng cả người, nhìn thấy một thân ảnh bạch sắc từ đầu đến chân lặng lẽ đứng đó, nàng vui vẻ cười: "Huynh trở lại rồi?"

Bạch Lộ Ảnh đi qua, nghiêng đầu cười nói: "Đúng vậy, cuối cùng cũng được nghe một câu tử tế, haizz, khó lắm a!"

Mạch Trục Vân nghịch ngợm cười: "Đương nhiên, huynh là người thân nhất của ta mà, à, huynh xem, hải tử của ta với Phong sắp chào đời, huynh đã chuẩn bị quà gì rồi?"

Bạch Lộ Ảnh giờ tay ôm trán, bất đắc dĩ mếu máo: "Mạch Trục Vân, nàng càng lúc càng giống trẻ con a."

"Hừ, huynh không hiểu đâu, đây gọi là tranh thủ hưởng thụ! Đừng có lái sang chuyện khác, nói mau, huynh chuẩn bị gì cho con ta hả?" Mạch Trục Vân trừng mắt ai oán, ai bảo đi lâu vậy không chịu trở về.

Bạch Lộ Ảnh khẽ cười, đầu bạc theo gió nhẹ phát phơ, gương mặt yêu nghiệt hiện ra ý cười rạng rỡ, nói: "Thôi, ta đành cố mà làm cha nuôi hải tử nàng vậy!"

Sở Tùy Phong nhướn mày: "Cố mà làm?" Chưa hỏi qua sự đồng ý của phận làm cha như hắn, ai cho phép Bạch Lộ Ảnh dám nói ba chữ đó?

"Hừ... Là cha nuôi, không có chuyện cố mà làm!"

"Ai, đợi chút!" Chen ngang mồm đối thoại đó chính là một người mang bộ dáng lười biếng sở hữu gương mặt hoa đào giết chết không biết bao nhiêu tâm ý của đám thiếu nữ.

Nam Truy Nguyệt nhìn ba người phía trước, mạnh miệng nói: "Mạch Trục Vân, ta lấy toàn bộ Lạc Thủy sơn trang làm quà, đổi lại ta phải được làm cha nuôi, nàng thấy thế nào?"

"Thôi đi, cái này khiến ta hơi lo!"

Tề Ân, Tề Càn Mộ Tuyết đứng một bên, nghe cả cuộc đối thoại bọn họ, bất đắc dĩ lắc đầu: Lần này, tứ đại công tử đều trở thành người một nhà, lãnh ngạo kiêu tà, đủ mọi tổ chất!"

Nam Truy Nguyệt bất mãn lên tiếng: "Này, toàn bộ Lạc thủy sơn trang, thêm ba phần tài sản ta có, nàng còn không nguyện ý?"

Mạch Trục Vân nhướn mày, oán giận nói: "Mới có ba phần, ít vậy, hải tử ta chỉ đáng nhiều đó thôi sao?"

"....." Còn ngại ít? Người khác không biết, còn tưởng nàng đang bán con mình không bằng!

"Con của bốn vương, không cần cha nuôi!" Lãnh vương cuối cùng cũng chịu mở lời vàng ngọc, quét sạch hết mọi ảo tưởng của vị nào đó, hừ, con của bọn họ, không ai có quyền nuôi hay "cố" nuôi cả.

Nhưng kết cục, chỉ mấy tháng sau, hắn mới nhận ra, con hắn xác thực cần có cha nuôi.

"Này, nhỏ mọn như vậy làm gì? Chỉ là con nuôi của Nam Truy Nguyệt thôi mà, ích kỷ thế?" Nam Truy Nguyệt như nổi bão, gào to về phía bọn họ.

"Đánh thắng bốn vương rồi nói sau!"

Nam Truy Nguyệt nhất thời nổi giận, hướng về phía Bạch Lộ Ảnh bĩu môi: "Người coi bộ đáng sắc đá của hắn kia, à, hay là kiếm chuyện đồ tội cho hắn đi?"

Nam Truy Nguyệt ngại cả cái Phong vương phủ chưa đủ loạn.

"Thôi được rồi, ta hiểu mà!" Bạch Lộ Ảnh rộng lượng cười nói, sau đó quay đầu về phía Sở Tùy Phong, Mạch Trục Vân, thắc mắc hỏi: "Này, thế con họ gì?"

Sở Tùy Phong cảm thấy không ổn, gân xanh bắt đầu nổi bạo trên trán, muốn giết người, vâng, và nạn nhân chính là hai vị kia, rõ ràng bọn họ có ý nhắc tới chuyện này. Ai chẳng biết, Vân nhi là con trời, âm ỹ đòi đặt tên cho hải tử, nhưng hắn luôn tìm mọi cách kiểm soát không cho nàng câu trả lời.

Mạch Trục Vân hơi sững người, nhướn mày nhìn Sở Tùy Phong: "Nhất định phải họ Mạch!"

"Họ Sờ!" Sờ Tùy Phong cường ngạnh trả lời.

"Dựa vào cái gì?"

"Ta là cha nó!"

"Vậy mẹ nó thì sao?!"

"Nam Ninh đều theo họ cha!"

"Ai nói, cha ta họ Tư Lăng, mẹ ta họ Mạch, mà ta theo họ mẹ nên, nó phải theo họ ta!"

"Nhạc phụ và nhạc mẫu của chúng ta không giống nhau!"

"Không giống chỗ nào? Cũng là một đôi vợ chồng, cũng sinh con được chứ sao?" Mạch Trục Vân bướng bỉnh cãi.

Sờ Tùy Phong bắt lấy tay nàng, chậm rãi nói lý đưa nàng vào tròng:"Chúng ta không chỉ có một đứa!"

Mạch Trục Vân:"....." Ta chưa có đồng ý đâu!

.....

Bạch Lộng Ảnh và Nam Truy Nguyệt mắt nhìn bọn họ tranh luận không ngớt, bèn lên tiếng đề nghị:"Không thì, lấy thiếu số phục tùng đa số đi, thế nào?"

"Liên quan gì đến các người?" Sờ Tùy Phong phồng từng mũi tên lạnh về phía hai tên tộc mạch, lạnh giọng buông lời.

"Ai nói không liên quan..." Mạch Trục Vân ương ngạnh hỏi:"Nam Truy Nguyệt, ta nhận Lạc Thủy sơn trang làm quà, người cũng sẽ là cha nuôi nó, vậy người nói đi, nó nên theo họ ai?"

"Đợi chút!" Nam Truy Nguyệt như hiểu ra một chuyện:"Cũng sẽ là? Nói như vậy, Bạch Lộng Ảnh cũng có phần? Hắn có đưa cái gì đâu, vì sao lại cho hắn làm cha nuôi chứ? Mạch Trục Vân, nàng không công bằng!"

"Xí, huynh ấy là người nhà của ta từ lâu rồi nên có đưa hay không cũng không quan trọng, còn người, ai bảo đạo trước người luôn bắt nạt ta, ức hiếp ta, cho nên người phải chịu ới quả!" Mạch Trục Vân lớn giọng, xem như đang khiêu khích Sờ Tùy Phong, hừ, thiếu số phục tùng đa số sao? Chẳng thua chắc rồi!

Nào ngờ, Nam Truy Nguyệt lại bất mãn với thái độ thiên vị của Mạch Trục Vân, mắt hướng về phía Sờ Tùy Phong, chép miệng nói:"Được rồi, ta thấy, con của ta, phải theo họ Sờ mới tốt!"

Mạch Trục Vân trừng mắt nhìn hắn, tức giận quát:"Được lắm, Nam Truy Nguyệt, ta hủy bỏ tư cách làm cha nuôi của người!"

"Hừ, vô ích thôi, nàng đã đồng ý rồi, cấm nuốt lời!" Nam Truy Nguyệt khiêu khích nhìn nàng, "Được rồi, xem như huê nhau, để coi nàng cứng đầu đến khi nào!"

Mạch Trục Vân giận đến run người, Sờ Tùy Phong vội vã ôm lấy nàng, nhẹ giọng trấn an:"Vân nhi, đừng tức giận, chúng ta trở về phòng rồi nói!"

"Không được, hôm nay ta không thắng không về!" Mạch Trục Vân trừng mắt nhìn Nam Truy Nguyệt, gơ tay chỉ về phía đám Tề Ân, Tề Cẩn, Mộ Tuyết đang đứng một bên, chau mày hỏi:"Còn ba người bên kia, xem ai thắng ai!"

Sờ Tùy Phong cùng Bạch Lộng Ảnh thật sự không biết phải nói gì lúc này: Bỗng dưng hai người bọn họ lại ầm ỹ lên, chỉ vì chuyện đặt họ cho con?

Tề Ân lễ phép bước lên chào:"Vương gia, vương phi, Bạch công tử, Nam trang chủ!"

"Các người nói đi, hài tử ta sẽ theo họ Sờ hay họ Mạch!" Mạch Trục Vân dùng ánh mắt sắc nhọn quét về phía bọn hắn.

Ba người cản trở đưa mắt nhìn Sờ Tùy Phong, xác nhận vương gia không có biểu tình gì gây nguy hiểm đến tính mạng bọn họ, nên mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nhất định phải theo vương phi, họ Mạch!" Mộ Tuyết đi theo Mạch Trục Vân bao lâu, đương nhiên phải về phe nàng.

Tề Cẩn vừa nghe lời này chợt cảm thấy không vui, chẳng lẽ bọn họ về sau, cũng sẽ vì loại chuyện này và cãi nhau? Xét theo tình hình, nếu một ngày con hắn chào đời, chẳng lẽ cũng phải theo họ của Mộ Tuyết? Vì thế mới kiên định đứng về phía chủ tử mình nói:"Phu xướng phụ tùy, theo họ vương gia!"

"Tề Cẩn!" Mạch Trục Vân hô lên một tiếng, đối với tên "Phản đồ" này, nàng phải đối xử nghiêm khắc mới trị được. Hắn có thể "Phản bội" Phong thì đương nhiên sẽ có một ngày cũng "Phản bội" Nàng.

"Về sau chúng ta phải tâm sự nhiều hơn.... Tề Ân nhi, người nói đúng không?"

Tề Ân vô tội nháy mắt, số phận của hắn, lên voi hay xuống chó, đều phụ thuộc vào quyết định của hắn, nhưng cho dù đáp án có là gì thì kết cục vẫn nghiêng về phía bi thảm là nhiều, không đặc tội với vương gia thì cũng dính líu đến vương phi a!

"Tề Ân a, ngươi nên hiểu rõ rồi chứ!" Mạch Trục Vân thấy bộ dáng đắn đo do dự của hắn, bèn có lòng tốt nhắc nhở hắn một câu, sau đó tròn mắt nhìn lướt qua Tề Ân, nói:"Tề Ân a, ngươi có biết vì sao đệ đệ ngươi sắp thành thân, còn ngươi vẫn mãi một mình một cõi không?"

Tề Ân khó hiểu, thành thật lắc đầu:"Vương phi biết sao?"

"Đương nhiên!" Mạch Trục Vân gật đầu, trao cho Sở Tùy Phong một nụ cười ngây ngô, nói tiếp:"Ai, chỉ trách ngươi chọn sai người a, sao ngươi không ngắm lại xem, lúc trước Tề Ân đi theo ta, mà ngươi..."

Câu nói kể tiếp, tuy không nói ra, nhưng ai nấy đều tự động hiểu.

Tề Ân dùng ánh mắt vô cùng ai oán nhìn về phía vương gia mặt lạnh Sở Tùy Phong: Vương gia, thì ra hạnh phúc cả đời của thuộc hạ, đều bị hủy trong tay ngài a!

Sở Tùy Phong lập tức ném cho hắn một cái nhìn lãnh khốc, Tề Ân hoàn toàn đầu hàng, cúi đầu ho khan:"Khụ khụ, vương phi, là thuộc hạ không có phúc khí....."

"Đi theo bốn vương, là không có phúc khí?" Sở Tùy Phong đánh gãy câu trả lời của hắn.

"O, nhầm, thuộc hạ không dám, ý của thuộc hạ không phải thế..." Trôi má, ai cứu ta với, nói gì cũng sai, biết nói thế nào mới vừa lòng họ đây.

Sở Tùy Phong một phen ôm lấy Mạch Trục Vân, lạnh giọng nói:"Trở về phòng!"

"Nhưng chuyện còn chưa giải quyết xong mà?"

"....." Còn cần phải giải quyết sao?

"Phong, ta biết chàng không nỡ làm vậy với ta, đúng không? Chàng là tốt nhất, ta yêu chàng nhất trên đời!" Mạch Trục Vân dùng sức dính chặt lên người hắn, dùng những ca từ mềm mỏng có khả năng sát thương đối phương cao nhất hòng khiến đối phương phải mềm lòng buông kiếm đầu hàng, nhưng vấn đề này, Sở Tùy Phong không thể toại nguyện cho nàng.

"Ta biết!" Sở Tùy Phong bỏ thêm một câu:"Ta cũng yêu nàng!"

"....." Mạch Trục Vân tiếp tục dụ dỗ hắn:"Phong, họ Mạch nha, được không? Dù sao cũng là con của chúng ta thôi, có họ gì cũng khác biệt lắm đâu."

"....." Thế theo nàng, vì sao không thế họ Sở?

"Phong....."

Sở Tùy Phong trầm ngâm một lát, sau đó, đôi mắt trở nên thâm thúy, nhìn nàng:"Đưa thứ nhất họ Sở!"

Mạch Trục Vân nghe vậy bèn im bất, não bắt đầu hoạt động, vậy đưa sau sẽ do nàng toàn quyền định đoạt, được rồi, thỏa thuận vậy đi!

"Không thành vấn đề!" Mạch Trục Vân khí khái gật đầu, làm như mình vừa làm ăn buôn bán lời.

"Ừm!" Âm mưu của Mỗ vương cuối cùng cũng thành công, hắn không có đồng ý với nàng đưa sau hắn sẽ để cho nó mang họ Mạch. Hơn nữa, đến lúc đó, hắn phải dành thời gian bỏ tức tư tưởng cho người nào đó mới được!

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Sủng Tặc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.